

EDIT+BETA: LIỆT HÒA CÁC

M
I
A
N
G

Chim trong lồng

CHIM TRONG LỒNG

- Tác giả: **Miang**
- Thể loại: **Ngôn tình cổ đại, cung đình hâu tước, song xử, sủng, sảng văn**
- Độ dài: **93 chương + 1 ngoại truyện**
- Edit + Beta: **Liệt Hòa Các**
- Poster & Ebook: **Mạc Y Phi**
- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com/>
- Văn án:

Nhiếp Chính vương Tiêu Tuấn Trì của nước Ngụy cầu hôn Công chúa Khương Linh Châu nước Tề.

Khương Linh Châu biết rõ lần này mình đến một nơi đất khách quê người, gả sang quốc gia đối địch, sợ là cả cuộc đời sẽ buồn tẻ không thôi, chỉ có thể chết già trong cung như chim trong lồng.

Nhưng...

Tiêu Tuấn Trì: Ái phi, mời nàng ra khỏi lồng.

Khương Linh Châu: Trong lồng rất tốt, thiếp lười ra ngoài.

Ái mới là chim trong lồng, cũng rất khó nói.

Tổng kết bằng một câu: Đây là câu chuyện về Nhiếp Chính vương và tiểu tiên nữ của hắn cùng thuận phục nhau.

- Mục lục -

[Chương 1: Việc hòa thân](#)

[Chương 2: Số mệnh](#)

[Chương 3: Cạnh Lăng vương](#)

[Chương 4: Quê Xuân Quan](#)

[Chương 5: Xuất giá](#)

[Chương 6: Trần Vương cốt](#)

[Chương 7: Vào Cạnh Lăng](#)

[Chương 8: Gửi nhâm thư](#)

[Chương 9: Chữ Nghi Quan](#)

[Chương 10: Lan cô cô](#)

[Chương 11: Tống Thái Vi](#)

[Chương 12: Chuyện thư phòng](#)

[Chương 13: Tặng tranh](#)

[Chương 14: Phu thê gặp mặt](#)

[Chương 15: Lời nói trong tuyết](#)

[Chương 16: Đối xử với thê tử](#)

[Chương 17: Hoa anh đào xanh](#)

[Chương 18: Chim trong lồng](#)

[Chương 19: Tiểu Vương phi](#)

[Chương 20: Hoa sen nở](#)

[Chương 21: Tiệc ở Chung gia](#)

[Chương 22: Thơ trong tuyết](#)

[Chương 23: Tự cầu xin](#)

[Chương 24: Qua năm mới](#)

[Chương 25: Đường xá xa xôi](#)

[Chương 26: Cửa của vua](#)

[Chương 27: Cung điện ở Thái Diên](#)

[Chương 28: Ngăn cản giữa đường](#)

[Chương 29: Tiệc ở Từ phủ](#)

[Chương 30: Lòng Đế vương](#)

[Chương 31: Cung Lâm Hoa](#)

[Chương 32: Lương Quý phi](#)

[Chương 33: Tiệc sinh nhật](#)

[Chương 34: Phá hủy một giới](#)

[Chương 35: Bị bệnh](#)

[Chương 36: Đầu giường cãi nhau](#)

[Chương 37: Cuối giường hòa](#)

[Chương 38: Cá nghịch nước](#)

[Chương 39: Trò chuyện với Hoàng đế](#)

[Chương 40: Ban thưởng tỳ nữ](#)

[Chương 41: Sống trong am ni cô](#)

[Chương 42: Không uống rượu](#)

[Chương 43: Liễu Hoa Đình](#)

[Chương 44: Chùa Đại Quang Minh](#)

[Chương 45: Tặng trà ướp hoa](#)

[Chương 46: Vị khách lúc nửa đêm](#)

[Chương 47: Phật Lương phi](#)

[Chương 48: Cuộc đi săn mùa xuân kinh hoàng](#)

[Chương 49: Bầu bạn với nhiên đăng](#)

[Chương 50: Tấm thẻ Phượng Hoàng](#)

[Chương 51: Vương phi già](#)

[Chương 52: Phòng Nguyệt Khê](#)

[Chương 53: Tranh giành cung nữ](#)

[Chương 54: Ngày đặt linh cữu](#)

[Chương 55: Cầu mà không được](#)

[Chương 56: Cách nhau tựa Tiên Hương](#)

[Chương 57: Rời khỏi Tây cung](#)

[Chương 58: Lúc trở về](#)

[Chương 59: Người bình thường](#)

[Chương 60: Mơ thấy cảnh xưa](#)

[Chương 61: Đêm Khát Xảo](#)

[Chương 62: Mùa thu ở Cạnh Lăng](#)

[Chương 63: Thổi một khúc “Hồng Đâu”](#)

[Chương 64: Gặp lại người xưa](#)

[Chương 65: Cung Ngự Tảo](#)

[Chương 66: Cô nương bắn hạc](#)

[Chương 67: Gặp lại sau chia xa](#)

[Chương 68: Có mỹ nhân](#)

[Chương 69: Mong muốn từ đáy lòng](#)

[Chương 70: Chạy trốn trong đêm tuyết](#)

[Chương 71: Rời khỏi Triệu thành](#)

[Chương 72: Huỳnh muội trò chuyện](#)

[Chương 73: Đánh cược không?](#)

[Chương 74: Khương Thanh Cừ](#)

[Chương 75: Tiểu Thế tử](#)

[Chương 76: Chiến tranh bắt đầu](#)

[Chương 77: Thiên hướng muộn màng](#)

[Chương 78: Say rượu](#)

[Chương 79: Nổi loạn lần cuối](#)

[Chương 80: Trở về Thái Diên](#)

[Chương 81: Hỏa giáo](#)

[Chương 82: Nắng chiều trầm lắng](#)

[Chương 83: Nhường ngôi vua](#)

[Chương 84: Bóc vỏ nhân](#)

[Chương 85: Bữa tiệc tại vương phủ](#)

[Chương 86: Con tin](#)

[Chương 87: Đêm ở Thái Diên](#)

[Chương 88: Bình Triều Vân](#)

[Chương 89: Biệt ly](#)

[Chương 90: Địch nữ](#)

[Chương 91: Tần lang](#)

[Chương 92: Đình giữa hồ](#)

[Chương 93: Chim trong lồng](#)

[Ngoại Truyện](#)

Chương 1: Việc hòa thân

Editor: Tịch Yên Vũ

Beta: Tỉu Thanh

Cứ đến giữa mùa hạ là ve lại kêu râm ran.

Mặc dù chạng vạng tối, mặt trời đã lặn nhưng thời tiết vẫn oi bức như ban ngày.

Bầu trời u tối nặng nề, có lẽ trời sắp nổi cơn dông. Trong cung Nhuế Tự có một hồ nước, vài chiếc lá sen đã héo tàn trôi nổi trên mặt hồ cùng mấy con côn trùng lão đảo bay ngang qua.

Gần đây thân thể của Chu Thái hậu không được khỏe cho lắm, cả ngày đều trong trạng thái trầm tư. Chỉ đến khi ở cùng những đứa cháu của mình thì bà mới có chút tinh thần. Vì thế mấy vị Công chúa thường hẹn nhau đến cung Nhuế Tự để chăm sóc tổ mẫu Chu Thái hậu, hi vọng người mau chóng hết bệnh.

Tuy nói là chăm sóc nhưng chỉ có vị Công chúa lớn tuổi nhất, Hà Dương công chúa Khương Linh Châu luôn túc trực bên gối Thái hậu. Còn những tỷ muội khác chỉ có thể ở bên ngoài.

Lúc này, cả bên ngoài và bên trong đều vô cùng yên tĩnh. Lòng dạ mấy vị Công chúa đang nặng trĩu, ánh mắt chất chứa lo âu.

Tuy nhiên, vẻ lo lắng trên khuôn mặt các nàng ba bốn phần là vì thân thể Chu Thái hậu, sáu bảy phần còn lại là vì một chuyện khác.

Nhiếp Chính vương của nước Ngụy - Tiêu Tuấn Trì đến nước Tề cầu hôn Công chúa hoàng tộc.

Lúc này, tuy rằng mấy vị Công chúa chỉ là những thiếu nữ mới trưởng thành nhưng họ đều biết rằng trong thời buổi loạn lạc này, khó lòng đoán trước được tương lai của đất nước, sóng gió có thể ập đến bất kì lúc nào.

Nước Ngụy ở phía Bắc, nước Tề ở phía Nam. Người Ngụy và người Tề huấn luyện binh lính của nước mình từ đời này sang đời khác. Từ ba triều đại trước, hai nước Ngụy - Tề đã giống như nước với lửa. Sau mấy chục năm xích mích, mâu thuẫn không những không giảm đi mà còn tăng lên, chẳng khác gì trai cò đánh nhau.

Sáu năm trước, sau khi tiên đế nước Ngụy băng hà, Cảnh Lăng vương Tiêu Tuấn Trì nhiếp chính, chiến sự lập tức nghiêng về bên nước Ngụy, ở vài trấn nhỏ nằm ở biên giới Tề - Ngụy có rất nhiều người muốn di cư đến phía Nam.

Bởi khí thế người Ngụy vô cùng mạnh mẽ, trong chốc lát từ trên xuống dưới nước Tề đều bị dọa đến nỗi sợ bóng sợ gió, ai ai cũng cảm thấy bất an.

Ai mà ngờ rằng, Nhiếp Chính vương của nước Ngụy là Tiêu Tuấn Trì lại sai người mang thư vượt ngàn dặm rồi cùng sáu sứ thần chạy thẳng tới đô thành Hoa Đình của nước Tề, với ý muốn cầu hôn Công chúa hoàng tộc.

Mấy vị Công chúa nước Tề đang ở những năm tháng thanh xuân rực rỡ nhất, là cảnh vàng lá ngọc nên dĩ nhiên chẳng ai bằng lòng xuất giá đến một đất nước xa lạ cả. Những chuyện liên quan đến việc chung thân đại sự khiến các nàng Công chúa nhỏ vốn vô lo vô nghĩ đều không khỏi lo lắng.

Cách một tấm bình phong Phúc Lộc đồ thảm mà đôi khi mọi người vẫn có thể nghe thấy tiếng ho của Chu Thái hậu.

Khương Linh Châu đứng bên cạnh Chu Thái hậu, dùng thìa múc một chút nước thuốc nóng, thổi nhẹ. Đến khi thuốc nguội bớt, nàng mới đưa đến bên môi Chu Thái hậu.

Về mặt Chu Thái hậu uể oải, sắc mặt u ám, nếp nhăn trên khóe mắt y như những vệt sóng nước. Chu Thái hậu nặng nề mở mắt, thấy trâm cài tóc trên đầu Khương Linh Châu, bà dần thả lỏng cơ thể.

Khương Linh Châu búi tóc kiểu Hắc Nha kế, cố định bằng hai cây trâm vàng khảm hoa cúc đối xứng nhau, những cánh hoa cúc được trang trí trên trâm mỏng tựa cánh ve, khê rung động không ngừng. Chu Thái hậu vừa chăm chú nhìn cây trâm kia vừa đưa bàn tay đầy nếp nhăn ra, sờ lên ngón tay của Khương Linh Châu, nói: “Hà Dương, con rất đẹp. Đúng là cây trâm kia chỉ xứng làm nền cho con.”

Hà Dương là phong hào của Khương Linh Châu.

“Tổ mẫu, người khen Hà Dương như vậy làm Hà Dương xấu hổ lắm đấy.” Khương Linh Châu để bát thuốc xuống, cười nói.

Nàng rút một chiếc khăn từ trong tay áo, định giúp Chu Thái hậu lau thuốc dính bên miệng nhưng nghe thấy bên ngoài bình phong có tiếng xì xào bàn tán, có lẽ là mấy vị tỷ muội đang mãi nói chuyện trên trời dưới đất rồi.

Khương Linh Châu hơi nhú mày, sau khi giúp Chu Thái hậu lau miệng xong, nàng đi sang một bên gọi tỷ nữ Kiêm Hà tới.

“Em ra hỏi mấy vị Công chúa ở cửa giúp ta, Thái hậu nương nương còn đang nằm trong đây, các muội ấy định làm loạn ở ngoài đó đến bao giờ?” Khương Linh Châu nói.

Kiêm Hà lên tiếng đáp lại rồi lập tức đi ra.

Không lâu sau, bên ngoài bình phong lập tức trở nên yên tĩnh.

Ngay sau đó, Kiêm Hà cúi đầu, chậm rãi trở lại cạnh giường Chu Thái hậu. Nhìn thì có vẻ như Kiêm Hà chỉ yên tĩnh đứng hầu cạnh giường, nhưng thật ra nàng ấy đang liên tục ra hiệu bằng mắt cho Khương Linh Châu, ý nói có chuyện quan trọng cần báo.

Nhưng Khương Linh Châu không nói chuyện với Kiêm Hà ngay mà vẫn bình tĩnh ngồi cạnh giường, chăm sóc Chu Thái hậu.

Tối đến, cung Nhuế Tự đã lên đèn.

Chu Thái hậu mơ màng mở mắt, hoảng hốt nhìn Khương Linh Châu. Bỗng nhiên hỏi: “Hà Dương, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chỉ là mấy chuyện vặt vãnh của con gái thôi ạ.” Khương Linh Châu đáp.

“Nghe nói Tiêu gia lại đánh tới rồi à?” Đầu óc Chu Thái hậu không tỉnh táo nhưng nói chuyện vẫn rất ung dung, thông thả và cực kỳ rõ ràng: “Lão Nhị trở về rồi sao?”

“Ai dám nói với tổ mẫu những điều vớ vẩn như thế? Toàn là mấy lời nói bậy.” Khương Linh Châu dịu dàng lên tiếng: “Sớm nhất là hai tháng nữa chiến sự sẽ ngừng, Nhị hoàng thúc báo tin về, có lẽ đầu mùa thu thúc ấy sẽ trở về.”

“Ừ...” Chu Thái hậu khép mắt lại, lẩm bẩm nói: “Hà Dương, ai gia già rồi, con đừng lừa ai gia.”

“Sao Hà Dương dám lừa người chứ?” Khương Linh Châu đáp.

Nàng vừa nói vừa mặc niệm trong lòng “Xin người thứ lỗi cho lần nói dối này của con”.

Lúc còn nhỏ, Khương Linh Châu đã đi lễ Phật cùng Chu Thái hậu, cũng từng gặp rất nhiều sư thầy lớn. Nhà sư Cao Hàng Tuệ từng nói với nàng “Phải trở thành một con người chân thành, thật thà, không được làm những chuyện trái lương tâm”, Khương Linh Châu vui vẻ đồng ý.

Mà giờ đây, ngay bên cạnh Chu Thái hậu, Khương Linh Châu lại lừa gạt người hết lần này đến lần khác, đã vi phạm đến lời thề trước Phật tổ của nàng.

Nhưng mà chiến sự ngày càng căng thẳng, nước Tề mất tám tòa thành trì ở vùng U Yên, Nhị Hoàng thúc ra chiến trường thay hoàng thượng không biết khi nào mới trở về. Những chuyện này mà để một người yếu ớt, nhiều bệnh, tinh thần luôn trong trạng thái hoảng loạn biết được thì sẽ chỉ làm bà thêm lo lắng thôi.

Khương Linh Châu đang suy nghĩ thì bên ngoài bình phong lại vang lên rất nhiều âm thanh ồn ào.

Trong lòng nàng cực kỳ buồn phiền, đích thân bước ra khỏi bình phong, thấp giọng quát lên: “Lần này là chuyện gì nữa đây?”

Ba vị Công chúa đang tranh chấp lập tức cúi đầu.

Năm nay Khương Linh Châu mười bảy tuổi, còn ba vị công chúa này nhỏ hơn nàng rất nhiều. Đứng trước mặt trưởng tử, dù các nàng có oan ức thế nào thì vẫn phải nghiêm túc cúi đầu.

Hơn nữa, Khương Linh Châu là Đại công chúa mà tất cả mọi người trên dưới nước Tề đều yêu quý.

Dưới đương kim thánh thượng có tổng cộng bốn vị Công chúa nhưng duy nhất Khương Linh Châu nhận được ân sủng, không chỉ được ban cho trấn Hà Dương, lĩnh tám ngàn đá quý mà còn được phong tước hiệu “Hà Dương”. Tình yêu thương và kính trọng ấy là thứ mà mấy vị Công chúa còn lại khó có thể với tới được. Vì vậy ở trước mặt Khương Linh Châu, các nàng chỉ đành phải cúi đầu.

Khương Linh Châu thấy mấy muội muội đã yên lặng trở lại, nàng nhìn ra bên ngoài cung Nhuê Tự, không biết sắc trời tối đen từ lúc nào: “Thôi, các muội trở về nghỉ ngơi đi, đừng để Thái hậu nương nương lo lắng.”

Mấy vị Công chúa cáo từ Thái hậu qua tám bình phong rồi lần lượt rời đi.

Đến khi mấy vị Công chúa đi hết, cung điện trở lại với vẻ yên tĩnh, Khương Linh Châu nháy mắt ra hiệu, suýt thì làm cho mí mắt bị co giật, lúc này mới tìm được cơ hội để nói chuyện với Kiêm Hà.

“Công chúa, nô tỳ mới vừa nghe mấy vị tiểu Công chúa nói Cảnh Lăng vương của nước Ngụy đưa thư tới, yêu cầu cưới Công chúa nước Tề. Vừa rồi mấy vị Công chúa lo bản thân bị chọn nên mới xì xào bàn tán.”

Nước Ngụy xa xôi, người dân thì hung hãn, xưa nay Tề - Ngụy lại như nước với lửa. Nếu vị Công chúa được chọn kia phải đi hòa thân ở một đất nước xa lạ, tất nhiên kết quả sẽ là chết già nơi đất khách quê người.

Vì một câu “Ai sẽ là người xui xẻo gả cho Tiêu Tuấn Tri” nên mấy vị Công chúa mới cãi nhau.

Khương Linh Châu đứng trước bình phong, hàng mi thanh tú hơi nhăn lại, khẽ hỏi: “Chưa biết thực hư như thế nào mà đã mất bình tĩnh như vậy sao?”

Dù nói vậy nhưng trong lòng nàng cũng khá buồn phiền, Khương Linh Châu dừng một chút rồi nói với Kiêm Hà: “Em tới chỗ hoàng huynh hỏi đi, nói là ta muốn biết chuyện này có phải sự thật không? Bảo huynh ấy đừng lừa ta.”

Kiêm Hà vâng dạ rồi cúi đầu đi ra ngoài.

Khương Linh Châu trở lại hầu hạ Thái hậu.

Tinh thần Chu Thái hậu không được tốt cho lắm, sắc trời vừa tối sẩm là mơ màng buồn ngủ. Không tới thời gian uống một ly trà, Thái hậu đã nhắm mắt ngủ say. Khương Linh Châu dặn dò cung nữ một lúc rồi mới dẫn theo Bạch Lộ trở về tẩm cung của mình.

Hoàng hôn nặng nề, không trăng không sao. Tường đỏ ngói xanh bị bao phủ bởi màn đêm âm đạm. Trong cung, ánh đèn mờ ảo như sương khói, những ngọn đèn treo trên tường soi sáng đường đi hết như một con rắn với chiếc đuôi khổng lồ. Chỉ tiếc là đèn đuốc nhiều như vậy nhưng vẫn không xua tan được sự u ám của màn đêm.

Qua gần nửa canh giờ sau, Kiêm Hà mới trở về.

“Thái tử điện hạ nói người không muốn Công chúa nghĩ ngợi quá nhiều về chuyện này.” Từ trước đến giờ, Kiêm Hà vẫn luôn là người trầm tĩnh và đáng tin cậy nhưng lúc này nàng ấy cũng không khỏi lộ vẻ nghi ngờ: “Có điều Thái tử điện hạ nói “Chuyện này không liên quan đến Hà Dương”, nô tì sợ rằng... đây là sự thật.”

Kiêm Hà còn giấu vài lời chưa nói, ví dụ như Thái tử nói với Khương Linh Châu rằng “Không được tham gia vào chuyện quốc gia đại sự” hay “Phải ra dáng một cô nương chứ”.

Những lời tương tự, Thái tử và Hoàng hậu đã nói với Khương Linh Châu không biết bao lần nhưng chẳng bao giờ nàng chịu nghe.

Khương Linh Châu nghe Kiêm Hà nói vậy thì im lặng thật lâu.

Một lúc sau, nàng mới lên tiếng: “Ta mệt rồi.”

Nàng được Kiêm Hà và Bạch Lộ hầu hạ tắm rửa, thay y phục, rửa mặt, sau đó ôm một bầu tâm sự chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm, cơn mưa to như trút nước đổ xuống, hạt mưa gõ lên ngói tạo ra những âm thanh tí tách như diễm tấu. Nửa đêm, Khương Linh Châu tỉnh dậy, tưởng rằng đó là tiếng vó ngựa của người Ngụy trong đô thành Hoa Đình, nàng lập tức có cảm giác lồng ngực đông cứng lại, không ngủ được nữa. Lăn qua lộn lại cho đến lúc tờ mờ sáng ngày hôm sau nàng mới chìm vào giấc ngủ một lần nữa.

Nàng bị như vậy mấy ngày liên tiếp.

Hoàng hậu nghe người hầu nói ban đêm Khương Linh Châu ngủ không an giấc nên đã đích thân mang hương liệu an thần tới. Hương liệu này tuy quý giá nhưng vẫn không khiến cho lòng Khương Linh Châu bớt bất an và lo lắng.

Buổi sáng ngày thứ ba, Khương Linh Châu ngồi trang điểm, tự nhìn mình trong gương. Nàng vốn là một mỹ nhân có tiếng, có điều mấy ngày liên tiếp tinh thần không

ổn định, luôn trong tình trạng lo lắng bất an nên sắc mặt tiêu tụy đi nhiều.

Vì vậy, nàng nói Bạch Lộ lấy chút Hồ phấn (1) để che đi sắc mặt tiêu tụy. Sau khi làm xong, nàng rời khỏi tẩm cung, trực tiếp đi đến Tam môn.

(1) Hồ phấn: Bột phấn của người Hồ.

Mưa liên tiếp mấy ngày khiến cung điện tươi mát hơn rất nhiều. Nước mưa đọng trên những cành cây xanh càng khiến khung cảnh trở nên yên tĩnh và xanh ngắt. Chỉ tiếc là tuy cảnh sắc sau cơn mưa rất dễ chịu nhưng Khương Linh Châu lại không có ý muốn thưởng thức.

Nước Tề có quy củ lễ nghĩa của nước Tề, con gái không được ra khỏi Tam môn. Cung điện ở phía trước Tam môn là nơi để Đế vương nghị sự, là nơi quần thần dâng tấu cho vua, Hoàng hậu cũng không thể bước vào nơi đây. Trong cung, người có lá gan lớn như vậy chỉ có một, đó chính là Hà Dương công chúa Khương Linh Châu. Nàng được Thánh thượng ban cho một đặc quyền, không chỉ có thể tùy ý ra vào Tam môn mà còn có thể bước vào điện Sùng Chính điện kiến Thánh thượng.

Vệ binh thấy Hà Dương công chúa từ xa thì lập tức cung kính cúi đầu.

Khương Linh Châu đứng trước điện Sùng Chính, vừa hay gặp vị huynh trưởng cùng một mẹ sinh ra, Thái Tử điện hạ Khương Yến Nhiên.

“Hoàng huynh!” Khương Linh Châu nắm chặt tay áo, hỏi: “Mấy ngày trước muội sai Kiêm Hà tới để hỏi huynh... chuyện đó có thật không ạ?”

Thái tử vừa thấy nàng đã nhú mày, hỏi: “Hà Dương, huynh đã nói như thế rồi mà muội vẫn không hiểu sao? Ngày thường không có chuyện gì quan trọng thì đừng ra khỏi Tam môn. Nhìn muội bây giờ có giống Công chúa một nước không?”

Khương Linh Châu thấy hắn nhìn trước ngó sau rồi lại nói lảng sang chuyện khác, trong lòng chùng xuống, chuyện kia có mười phần thì tám chín phần là sự thật rồi.

“Hà Dương, muội tới đây làm gì?” Thái tử hỏi.

“Muội muốn xin một chuyện.” Khương Linh Châu chậm rãi nói: “Nếu Tiêu Tuấn Tri thật sự tới để cầu hôn Công chúa nước Tề, vậy thì muội chấp nhận đi hòa thân... Lấy Hà Dương để đổi lấy một nước Tề thái bình, giàu mạnh. Đó là vinh hạnh của Hà Dương.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Đây là lần đầu tiên tôi viết truyện cổ đại một cách hoàng.

Việc đầu tiên phải làm đương nhiên là đặt biệt danh cho nam chính rồi...

Từ hôm nay trở đi, nam chính sẽ tên là Tiêu Đại Cầu.

Chương 2: Số mệnh

Editor: Tịch Yên Vũ

Beta: Tỉu Thanh

“Hà Dương đi hòa thân để đổi lấy sự yên bình, vui vẻ cho đất nước, đó là may mắn của Hà Dương.”

Cả giọng nói và sắc mặt của Khương Linh Châu đều vô cùng nghiêm túc.

Thái tử nhìn nàng, trong lòng lại vô cùng tức giận.

Tuy nhiên Thái tử không bộc lộ sự tức giận ra bên ngoài, hắn vân vê ngón tay, hỏi: “Huynh muốn biết kẻ nào suốt ngày khua môi múa mép trước mặt muội thế?”

Bạch Lộ và Kiêm Hà đứng sau lưng Khương Linh Châu lập tức cúi đầu, vẻ mặt đầy lo lắng.

“Tóm lại muội đừng có nghĩ đến chuyện này nữa.” Thái tử không kiên nhẫn nói: “Chọn một cô nương thường dân, ban họ Khương rồi đưa nàng ta tới nước Ngụy là được. Muội là người được phụ hoàng và mẫu hậu yêu thương nhất, sao hai người nữ giả muội cho Tiêu gia chứ?”

Khương Linh Châu mờ mịt gật đầu, khẽ hỏi: “Làm như vậy liệu có chọc giận nước Ngụy không ạ?”

“Muội lo cái gì?” Thái tử tức giận: “Lẽ nào phụ hoàng lại sợ tên Tiêu Tuấn Trì kia sao?”

Lúc Thái tử nói câu này, âm thanh vang xa như đã sử dụng hết tất cả sức lực, nhưng khi vừa nghĩ đến tám tòa thành trì quan trọng ở vùng U Yên và bức thư ngắn của Nhị hoàng thúc nói rằng không biết khi nào mới có thể trở về, giọng của hắn chợt yếu đi.

May mà Khương Linh Châu có vẻ tin lời huynh trưởng, nàng nở nụ cười, nói tạm biệt với Thái tử rồi mang theo tỷ nữ ra khỏi Tam môn.

Bóng lưng của Khương Linh Châu nhỏ bé và mềm mại như đám mây ẩn hiện trên bức tường hoàng cung đồ sộ, cực kỳ đoan trang và đẹp đẽ.

Thái tử thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay lại điện Sùng Chính.

Vốn hắn muốn ra ngoài giải sầu một chút như đang bước binh trơn tránh việc nghị sự với phụ hoàng, nhưng sau chuyện vừa xảy ra, hắn nên quay về điện Sùng Chính thì tốt

hơn.

Bên trong điện Sùng Chính, trước mặt Tề đế có một bức thư mật.

Thư này do chính tay Tiêu Tuấn Trì viết, chữ viết vuông vắn, mạnh mẽ và cương trực y như tranh sắt trên gỗ (1), chỉ một vài chữ nhưng đã khiến ta hình dung ra người viết chúng là một vị quân nhân uống máu nơi sa trường: "... Kể ra thì vào thời tổ tiên của chúng ta, nước Ngụy cũng từng kết thông gia với Tần Tấn. Chúng ta luôn kính trọng những lễ nghi của người Tề, ngưỡng mộ Nho giáo. Nay ta hi vọng có thể hạ thấp mình cầu hôn Hà Dương công chúa, kết thông gia với nước Tề, Hà Dương công chúa sẽ được xuất giá một cách đầy vẻ vang... Ta sẽ lui quân ra khỏi vùng biên giới, chấm dứt chiến sự tại U Yên, xây dựng một mối quan hệ tốt đẹp và lâu dài giữa hai nước."

(1) Tranh sắt trên gỗ (Thiết họa nhập mộc): Một loại tranh cổ của Trung Quốc, dùng sắt chảy để tạo thành những hình vẽ thủy mặc, sự không đều sẵn có của sắt khiến cho bức tranh có chiều sâu và sinh động hơn. Tranh thường đặt trên nền trắng và viền bằng gỗ có hoa văn tinh xảo.

Gần cuối bức thư là bốn chữ "Hà Dương công chúa" rất ngay ngắn và mạnh mẽ.

Mọi người trong cung chỉ biết Tiêu Tuấn Trì muốn cưới Công chúa Nước Tề, họ nghĩ Tiêu Tuấn Trì đồng ý cưới một nàng Công chúa ngẫu nhiên nào đó. Nhưng không ngờ rằng người mà Cảnh Lăng vương Tiêu Tuấn Trì muốn cưới chính là người được cả đất nước kính trọng: Hà Dương công chúa Khương Linh Châu.

Tề đế ngồi trước bàn, đôi mắt trống rỗng hơi căng thẳng, giữa hai đầu lông mày hiện lên vẻ uất ức và bất lực.

Ông nhìn thư một lúc lâu, sau đó nói với Thái tử: "Yên Nhiên, nếu Hà Dương biết chuyện này, sợ là con bé nhất định sẽ đồng ý gả đến phương xa. Hà Dương..."

"Phụ hoàng." Thái tử khom người, thấp giọng nói: "Người xưa có câu, "Sử xanh của nhà Hán, dùng kế dỗ hòa thân, non sông còn vua chúa, an nguy nhờ nữ nhân." (2) Vua Tề phải gả Đông Bình công chúa đi xa bởi vận nước suy thoái, bất đắc dĩ mới như vậy. Hiện nay, Đại Tề ta vẫn vững mạnh uy nghi, đâu cần đặt giang sơn xã tắc lên vai Hà Dương à?"

(2) Trích từ bài thơ Hòa Phiên của Nhung Dục. Bản dịch thuộc về Thivien.net

Tề đế day trán, nét sầu muộn che kín khuôn mặt ông.

Nếu gả Khương Linh Châu đến nước Ngụy thì có thể giải quyết tình hình trước mắt, ngừng chiến tranh với nước Ngụy và nghỉ ngơi lấy sức.

Nhưng dựa vào việc "Hòa thân" để đổi lấy thái bình thiên hạ, e là mấy tên sử quan (3) sẽ vung bút phê ông là một vị vua tầm thường.

(3) Sử quan: Vị quan chuyên ghi lại sử sách thời xưa.

Từ xưa đến nay Tề đế luôn coi trọng danh tiếng, mọi việc đều phải lấy chữ “Hiền” làm gốc. Nếu sau này sử sách viết ông gả con gái để cầu hòa, mỉa mai ông đặt xã tắc vào tay con gái, nghĩ tới điều này khiến ông cảm thấy rất khó chịu.

Hơn nữa, Khương Linh Châu là con gái đầu của ông, là đứa con mà ông yêu thương nhất, y như viên ngọc quý được ông nâng niu trên lòng bàn tay, như vàng trắng tròn trên trời. Những cô nương ở nước Tề cứ đến mười bốn tuổi là phải gả đi theo sự sắp xếp của phụ mẫu, nhưng Tề đế đã lựa chọn hết tất cả đàn ông ở Hoa Đình vẫn không tìm ra được người nào xứng với Hà Dương công chúa, cho nên đến tận bây giờ khi Khương Linh Châu đã tròn mười bảy tuổi, nàng vẫn chưa xuất giá. Ông yêu thương đứa con gái này như thế, đủ để thấy rằng đây không phải là một quyết định dễ dàng.

Tề đế nói vài câu với Thái tử, sau đó phát tay áo bảo Thái tử ra ngoài.

Tiểu thái giám mở cửa cho Thái tử, cánh cửa đỏ thẫm vừa mở ra được một nửa đã thấy ngay dáng người nhỏ nhắn của Khương Linh Châu. Thái tử ngẩng đầu nhìn Khương Linh Châu đứng ở đó, rõ ràng là đang nghe lén, hần nhất thời tức giận.

“Hà Dương! Sao muội còn chưa về?” Thái tử hỏi.

Khương Linh Châu hạ tầm nhìn, mi mắt hơi sụp xuống, cất giọng bình thản: “Huynh và phụ hoàng còn định giấu giếm muội đến khi nào? Rõ ràng Tiêu Tuấn Trì muốn cầu hôn muội.”

“Thân là con gái, sao muội có thể tùy tiện bàn luận về chuyện xuất giá như vậy?” Thái tử trách mắng: “Nếu Tiêu Tuấn Trì muốn cưới muội, e là phải chờ đến kiếp sau. Yên tâm đi, hoàng huynh nhất định sẽ không để tên đó được như ý đâu.”

Khương Linh Châu cười một cái, khẽ nói: “Hoàng huynh, chuyện này chúng ta đâu thể làm theo ý mình.”

Thái tử im lặng.

Hắn biết Khương Linh Châu nói đúng. Trước mắt, nước Ngụy đang chiếm ưu thế, nếu làm Tiêu Tuấn Trì tức giận, sợ là ngay hôm sau quân Ngụy sẽ bắn mũi tên đầu tiên tới cửa thành Hoa Đình. Vận nước khó giữ, nhân dân còn có thể sống trong khung cảnh thái bình này được bao lâu?

Hai huynh muội nhìn nhau một lúc, Khương Linh Châu chậm rãi nói: “Chỉ tiếc Hà Dương không phải là nam nhi, không thể xả thân chinh chiến vì giang sơn xã tắc.” Dừng một chút, nàng lại nói: “... Nếu Hà Dương có thể giúp sức, hoàng huynh và phụ hoàng đừng từ chối. Đại Tề không chỉ có mỗi Khương gia mà còn hàng ngàn hàng vạn người dân nữa.”

Dứt lời, Khương Linh Châu cúi đầu hành lễ với Thái tử rồi dẫn theo tùy nữ rời đi.

Khương Linh Châu muốn đi thăm Chu Thái hậu nhưng biết hôm nay Chu Thái hậu không muốn gặp ai nên nàng đã trở về cung Lãm Vân. Dọc đường đi, nàng trông thấy chim chóc bay liệng trên mái hiên trước cung, phượng hoàng cúi đầu, những đỉnh đài, lầu các đỏ thắm nối tiếp nhau ra tận phía xa, Khương Linh Châu thở dài một tiếng.

Không biết cảnh tượng phồn hoa, yên ả này còn có thể tồn tại đến khi nào.

Nàng trở lại cung Lãm Vân, vừa ngồi xuống không lâu, Tam công chúa Khương Huệ Phong và mẹ đẻ là Lệ phi đột ngột ghé thăm.

Khương Huệ Phong và Lệ phi ngồi im lặng một lúc lâu, lúc này Lệ phi mới ngượng ngùng mở miệng, nói rõ ý đồ của mình.

“Chắc là Hà Dương điện hạ đã biết, những ngày gần đây mọi người truyền tai nhau chuyện đó...” Lệ phi nắm chặt khăn tay, điểm xuyết trên trán là một bông hoa khảm ngọc xanh biếc to bằng hạt đậu, lung linh rực rỡ, “Cạnh Lăng vương nước Ngụy muốn cầu hôn một vị Công chúa nước Tề.”

Khương Linh Châu gật đầu đáp: “Ta cũng đã nghe nói.”

“Tuy thần thiếp chỉ là phụ nữ trong hậu cung nhưng có biết một chút về chuyện chính sự. Thần thiếp cũng rất muốn để Huệ Phong san sẻ giúp bề hạ, nhưng mà nước Ngụy ở xa, người dân ở đó thì hung hãn, thần thiếp là mẹ ruột của Huệ Phong, đã thấy Huệ Phong lớn lên từng ngày nên cuối cùng vẫn không đành lòng.” Lệ phi lấy khăn tay lau khóe mắt, giọng nói trở nên buồn bã: “Giờ đây, thần thiếp mặt dày tới cung Lãm Vân cầu xin Hà Dương điện hạ giúp Huệ Phong.”

Khương Linh Châu có phong hào, có vai vế hơn Lệ phi. Tuy nhiên ở trong cung Lệ phi khá có tiếng nói nên Khương Linh Châu vẫn xưng hô bằng kính ngữ.

Khương Linh Châu lạnh nhạt liếc nhìn Khương Huệ Phong một chút, thấy Khương Huệ Phong mới mười ba tuổi đang co ro trốn sau lưng mẫu phi, nàng thuận tay lấy một đĩa bánh khoai tím hình hoa sen trên bàn đưa cho cô bé.

Vừa đưa bánh nàng vừa nói: “Hà Dương cũng chỉ là con gái của phụ hoàng, có lẽ không giúp được Lệ phi nương nương đâu.”

Khương Huệ Phong thấy bánh ngọt thì không trốn tránh nữa, bàn tay nhỏ bé nhận lấy đĩa bánh khoai tím kia, cầm một chiếc đưa lên miệng ăn.

“Hà Dương điện hạ nói đùa rồi.” Lệ phi nói: “Tiêu Tuấn Trì kia muốn cưới con gái họ Khương. Hoàng thất lớn như vậy mà chỉ có bốn vị Công chúa, suy đi tính lại cũng chỉ có thể chọn một trong bốn người. Mà Hà Dương điện hạ là bảo bối trong lòng bề hạ, chắc chắn sẽ không gặp chuyện xui xẻo này. Còn lại ba vị Công chúa, khó mà nói trước được. Huệ Phong mới mười ba tuổi, nếu gả đến nước Ngụy, e là cuộc đời con bé sẽ chẳng còn gì tốt đẹp. Chỉ có mình Hà Dương điện hạ mới có thể giúp đỡ Huệ Phong.”

Tề đế vô cùng yêu thương Khương Linh Châu, chỉ cần nàng nói vài câu trước mặt bề hạ, Khương Huệ Phong sẽ không có trong danh sách hòa thân lần này.

“Lệ phi nương nương, Huệ Phong chắc chắn sẽ không phải gả cho Tiêu Tuấn Tri.”

Trong lòng Khương Linh Châu biết rõ tình hình, lạnh nhạt nói: “Người yên tâm đi.”

Lệ phi mừng thầm. Trong chốc lát, Lệ phi quên hết tất cả, hỏi: “Theo thiếp thấy, trong bốn vị Công chúa chẳng phải không có ai có thể đi hòa thân. Có lẽ Nhị công chúa là người thích hợp nhất chăng?”

Thường ngày Nhị công chúa Khương Thanh Cừ luôn muốn ganh đua với Khương Linh Châu. Ở trong cung ai cũng biết Nhị công chúa không thích Khương Linh Châu.

Tuy rằng Khương Linh Châu chưa bao giờ tỏ ra quá quý mến hoặc có ác ý với ai, đối xử với tất cả tỷ muội huynh đệ như nhau, rất uy nghi và công bằng, nhưng trong lòng Lệ phi suy đoán Khương Linh Châu cũng không thích vị Nhị công chúa này.

“Những chuyện này phụ hoàng sẽ tự có quyết định.” Khương Linh Châu đáp.

Lệ phi giống như uống một viên thuốc an thần, tảng đá đang đè nặng trong lòng buông xuống. Bà ta an ủi Khương Huệ Phong, cười nói: “Làm phiền Hà Dương điện hạ rồi.” Dứt lời, Lệ phi đưa Tam công chúa rời đi.

Khương Huệ Phong lau khóe miệng còn dính chút vụn bánh, nghiêng đầu nhìn Khương Linh Châu, giọng nói giòn giã vang lên: “Hà Dương tỷ tỷ, bánh khoai tím này ăn vẫn ngon như thế.”

Sau khi Lệ phi và Tam công chúa rời đi, tỷ nữ Bạch Lộ hầu hạ sau lưng Khương Linh Châu coi thường nói: “Đây là chuyện quốc gia đại sự, Hà Dương điện hạ chúng ta còn đang lo nghĩ kế sách để hóa giải chuyện này, giúp đỡ cho nhân dân, đất nước, vậy mà Lệ phi nương nương lại chỉ lo khuê nữ nhà mình không tìm được một phu quân tốt.”

Bạch Lộ luôn thẳng thắn như thế, dám nói dám làm, miệng lưỡi lạnh lẽo, dám buông lời oán trách trước mặt chủ tử.

Khương Linh Châu nghe thấy thế thì thấp giọng nói: “Bạch Lộ, không được nhiều lời. Ai cũng có nỗi lo lắng của riêng mình, có điều nỗi lo của Lệ phi là đưa con gái yêu của mình thôi.”

Một ngày vội vã trôi qua như vậy.

Mặt trời ngả về Tây, đến chạng vạng tối, trời đột ngột đổ mưa. Mưa to như trút nước, che trời lấp đất làm cho cảnh lá ngoài sân phải ẩn mình trong màn mưa trắng xóa. Không gian tối đen khiến người ta không thể nhìn rõ xung quanh.

Các cung nữ vừa bày đồ ăn lên bàn xong thì bên ngoài cung Lãm Vân, người hầu vội vàng tới truyền lời.

“Thái tử điện hạ đến thăm ạ.”

Còn chưa dứt lời, Thái tử Khương Yên Nhiên toàn thân ướt nhẹp tự mình bước vào.

Hắn không mang ô, chỉ đội mưa đến đây. Vẻ mặt tắm tới giống hết sắc trời bên ngoài cung vậy.

“Hoàng huynh, có chuyện gì vậy ạ? Sao lại vội vàng thế này?” Khương Linh Châu nhíu mày. Vội vàng sai Bạch Lộ và Kiêm Hà chuẩn bị hai thứ là khăn khô và y phục mới, bản thân thì bước ra tiếp đón rồi đưa khăn tay cho hắn.

“Hà Dương...”

Khương Yên Nhiên cất giọng gọi. Đúng lúc có một tia sét xẹt ngang bầu trời, chiếu sáng một nửa sắc trời âm đêm, trên mặt Thái tử lộ rõ vẻ bất lực và suy sụp.

“Nhị Hoàng thúc bị quân Ngụy bắt đi. Tiêu Tuấn Trì nói một Hà Dương công chúa đổi lấy một Khương Vương gia.”

Bên ngoài cung có tiếng sấm rền vang, mưa to dần, tiếng mưa vang vọng khắp trong lẫn ngoài cung.

Tay Khương Linh Châu cứng lại, trong lòng đầy lo lắng.

Đầu tiên, nàng nghĩ đến hai trăm ngàn người dân nước Tề ở U Yến, lại nghĩ đến Chu Thái hậu hôn mê nằm trên giường, nhiều lần thúc giục hỏi “Bao giờ lão Nhị mới về?”.

Im lặng một lúc, Khương Linh Châu nói: “Hoàng huynh, e là chuyện này không thể kéo dài, huynh mau trả lời nước Ngụy đi, nói là muội đồng ý gả cho Cảnh Lăng vương Tiêu Tuấn Trì.”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Tiêu Đại Cầu: Mấy người không biết ta tốt thế nào đâu, nàng ấy gả cho ta rõ ràng là đi hưởng phúc đó.

Chương 3: Cạnh Lăng vương

Editor: Tịch Yên Vũ

Beta: Tửu Thanh

Thái tử Khương Yên Nhiên và Hà Dương công chúa Khương Linh Châu là huynh muội cùng một mẹ nên hai người luôn rất gần bó. Sau khi nghe muội muội nói vậy, Thái tử có lòng muốn khuyên nàng vài câu nhưng vừa định mở miệng lại tự nhiên hắt hơi một cái, nhìn vô cùng khổ sở.

Hắn đành im lặng theo một cung nữ đi đến trắc điện thay y phục.

Lúc Thái tử trở về cung Lâm Vân thì ngửi thấy mùi thơm thanh mát, dễ chịu từ một chiếc lư hương nhỏ. (1)

(1) Lư hương nhỏ: Một loại đồ vật có tác dụng giống các loại lư hương thường thấy nhưng kích thước nhỏ hơn và ít được trang trí hoa lệ hơn.

Hắn ngửi thật cẩn thận rồi chợt phát hiện ra đây là hương Úc Tê được quận Nam tiến cống năm ngoái. Hắn nghĩ bình thường Khương Linh Châu luôn đeo túi hương bên người, để nghiên bút trên án (2), là một cô nương hết mực phong nhã, lịch sự, trong lòng Thái tử bỗng cảm thấy chua xót.

(2) Án: Bàn luyện chữ, vẽ tranh, xử lý công việc của vua chúa, quan lại... thời xưa.

Nếu gả sang nước Ngụy, sau này nàng sẽ chỉ nhìn thấy những người lính thô lỗ cầm kiếm cưỡi trên lưng ngựa, sao còn có thể ngửi thấy mùi Hoàn hương, Tuyền hương được nữa, e rằng đó sẽ là một cuộc sống không hề dễ chịu.

Thái tử bực bội.

Khương Linh Châu mà phải gả sang nước Ngụy đâu chỉ khó chịu mỗi chuyện đó, người Tiêu gia sẽ coi nàng như cái gai trong mắt, lúc nào muội muội của hắn cũng như đang bước trên lớp băng mỏng và sống trong cảnh nơm nớp lo sợ.

Nghĩ đến đây, Thái tử nhìn chằm chằm con khổng tước màu xanh được chạm khắc trên chiếc lư hương bằng vàng, im lặng một lúc lâu, sắc mặt và tâm trạng đều vô cùng nặng nề.

Khương Linh Châu cho người hầu lui hết ra ngoài, chỉ để Bạch Lộ và Kiêm Hà ở lại hầu hạ, sau đó hỏi: “Hoàng huynh đang suy nghĩ gì vậy ạ?”

“Hà Dương, nếu muội không muốn gả cho kẻ mãng phu kia thì nhất định phải nói cho vi huynh biết.” Thái tử nói: “Chỉ cần muội không muốn, thiên hạ này sẽ không ai có thể ép muội. Phụ hoàng và vi huynh chắc chắn sẽ bảo vệ muội bình an cả đời.”

Thái tử bị ướt mưa, búi tóc chưa kịp khô nhưng khuôn mặt vẫn vô cùng nghiêm túc. Khương Linh Châu thấy dáng vẻ của huynh trưởng, trong lòng chợt thấy cảm động, chẳng khác gì tuyết tan sau mùa đông buốt giá, mùa xuân ấm áp trở về.

“Chuyện quốc gia đại sự đâu phải chỉ một câu “Không muốn” là có thể giải quyết được?” Nàng cầm bình trà lên, tự mình rót một chén cho Thái tử, khẽ nói: “Hà Dương là trưởng Công chúa của nước Tề, sinh ra đã phải mang trong mình trách nhiệm nặng nề này. Có thể hóa giải muộn phiền giúp phụ hoàng là may mắn của Hà Dương.”

Thái tử không uống trà, chỉ nặng nề đặt trên bàn, hét ầm lên: “Muội hãy suy nghĩ kỹ đi đã!”

Khương Linh Châu nói: “Đương nhiên là muội đã nghĩ kỹ rồi.”

Tính tình của Thái tử không tốt nhưng cũng không đành lòng để muội muội ruột đi chịu khổ, hấn đề sự nóng nảy xuống, cố gắng khuyên nhủ: “Tề - Ngụy đã xích mích với nhau mấy chục năm rồi, nếu muội gả cho Tiêu Tuấn Tri, chỉ sợ trên dưới Tiêu thị không ưa gì muội. Hơn nữa, núi xa nước xa, cuộc sống hoang dã, thiếu thốn. Nếu gả sang nước Ngụy, chưa nói đến chuyện có thể sống được hay không, chỉ sợ cả đời này muội cũng không thể trở về Hoa Đình nữa đâu.”

Ngón tay Khương Linh Châu hơi động, âm thầm nắm chặt ống tay áo.

“Không sao.” Nàng đáp.

“... Tiêu thị của nước Ngụy vốn có nhiều kẻ thù, thường xảy ra vài chuyện bản thù, hạ lưu, ngay cả các giới quý tộc cũng luôn đấu đá nhau không ngừng nghỉ. Nếu muội bị cuốn vào cuộc tranh giành quyền lực đó thì rất nguy hiểm.” Thái tử đột nhiên đứng lên, chấp tay đi xung quanh Khương Linh Châu: “Huống chi, hơn triệu năm chiến đấu với nước Tần, Vũ đế cũng đã không ít lần động chạm vào người Hung. Gả con gái Khương thị sang đó cũng chưa chắc kết quả nhận được sẽ như ý muốn của Tiêu Tuấn Tri, hai nước Tề - Ngụy vĩnh viễn hòa bình, tốt đẹp. Nếu một ngày nào đó người Ngụy lại có dã tâm xuôi Nam xâm lược nước ta, Hà Dương, muội có biết muội sẽ rơi vào hoàn cảnh thế nào không?”

Mi mắt Khương Linh Châu sụp xuống, khẽ thở dài một tiếng.

Một lúc sau, nàng bình tĩnh nói: “Từ xưa đến nay vẫn có những người sẵn sàng lấy bản thân mình ra làm vật chất để trao đổi. Dù sao thì dùng tính mạng của Hà Dương để cứu lấy hai trăm nghìn người dân nước Tề ở U Yến vẫn tốt hơn mà. Những người dân đó quá khổ sở, gia đình ly tán, không có nhà để sống, không có nơi để đi, phải lưu lạc đầu đường xó chợ.”

Bước chân của Thái tử cứng đờ.

Hắn không ngờ tới Khương Linh Châu sẽ nói những lời ấy, khuôn mặt Thái tử chợt trở nên nặng nề. Dừng một lát, Thái tử quay lại đứng trước mặt Khương Linh Châu, hắn lại gần nàng, liếc mắt nhìn cung nữ hầu hạ bên ngoài cung, thấp giọng nói: “Hà Dương, dù sao đi chăng nữa muội cũng nên suy nghĩ đến Lưu Tông một chút.”

Vừa nghe đến cái tên “Lưu Tông” này, Khương Linh Châu đột nhiên ngược mắt lên.

Nàng nhìn Thái tử, chậm rãi thốt ra từng chữ: “Hoàng huynh, nam nữ khác biệt. Hà Dương và An Khánh vương chỉ là bạn bè bình thường thôi. Sau này huynh không nên nhắc lại chuyện này nữa.”

Thái tử ghen hòng, ngượng ngùng nói: “Là vi huynh nói sai.”

Hắn nhìn Khương Linh Châu, chợt ý thức được bé gái ngày xưa hay đứng sau lưng mình, ồn ào đòi cưới chú bướm bay trên cao giờ đây đã trưởng thành, trở mã thành thiếu nữ xinh đẹp, rạng ngời như một viên ngọc tinh khiết, cao ngạo, không còn là cô bé con luôn giờ trò nghịch ngợm ngày trước nữa rồi.

Chuyện Khương Linh Châu muốn làm, vị huynh trưởng như hắn cũng không thể ngăn cản được nữa.

Ngoài ra, việc nàng gả sang nước Ngụy rõ ràng có thể giải quyết được những khó khăn trước mắt.

Thái tử ngửa mặt lên trời thở dài rồi lên tiếng: “Hà Dương, từ trước đến giờ muội là một người có chính kiến. Nếu muội đã quyết định, vậy ngày mai chúng ta cùng đi bẩm báo với phụ hoàng. Tiêu Tuấn Tri nói sẽ ở Hoa Đình đợi ba ngày, e là cũng sắp hết kiên nhẫn rồi.”

Tuy đau lòng cho muội muội nhưng hắn vẫn là Thái tử của một nước, không thể xem chuyện quốc gia đại sự là trò đùa được.

Ngày tiếp theo, Khương Linh Châu theo huynh trưởng đi tới điện Sùng Chính nói với Tề đế mong muốn của mình. Tề đế do dự một lúc nhưng vẫn đồng ý, lập tức cho truyền sứ thần nước Ngụy. Ngày đó, sứ thần vào cung nói rằng có lẽ vật muốn thay mặt Cảnh Lăng vương tặng cho Hà Dương công chúa.

Cách ăn mặc của sứ thần toát lên phong thái mạnh mẽ, tay áo hẹp, áo đuôi ngắn, trông khá cường tráng. So với tất cả mọi người trên điện thì khí thế của sứ thần cao hơn rất nhiều, đi đầu là một người đàn ông vô cùng uy vũ với đôi mắt như hổ gầm mạnh mẽ làm các cung nữ phục vụ hoảng sợ, tất cả đều cúi gằm mặt xuống đất.

Hắn bước tới bậc cao phía trước, cong người nửa quỳ.

Tiểu thái giám bên cạnh Hoàng đế lập tức cất giọng the thé, hét âm lên: “To gan! Gặp mặt bệ hạ mà dám chỉ hành nửa lễ!”

Sứ thần nhìn lướt qua thái giám, mặt đánh lại, hai đầu gối đặt xuống nền, lúc này mới quỳ trên đất. Hắn cầm theo một cái túi, bên trong đựng chiếc hộp đỏ gắn chuông vàng, vừa dâng lên vừa nói: “Cạnh Lăng vương dùng ba tòa thành trì ở U Yên và đoàn kiếm này làm sính lễ cho Hà Dương điện hạ.”

Thái giám nhận lấy chiếc hộp, mở nắp ra kiểm tra rồi mới đưa cho người ngồi phía sau tấm rèm bên cạnh Tề đế là Khương Linh Châu.

Kiểm Hà nhận lấy hộp quà, đưa đến trước mặt Khương Linh Châu mới mở ra, ở chính giữa hộp là một chiếc đoản kiếm, chuôi dao hình trăng lưỡi liềm, trạm khắc bốn móng vuốt hình mỏ điều hâu ôm một viên ngọc đỏ như lửa, lại khảm thêm những viên đá quý nhỏ xung quanh, một vẻ đẹp vô cùng đặc biệt.

“Đoản kiếm này do Cạnh Lăng vương đích thân sai người chế tạo ra. Xưa nay, ở nước Ngụy, mỏ điều hâu chỉ dành cho những người được coi là “Tiền Long tử”. Ví như Cạnh Lăng vương mang huyết mạch Tiêu thị. Ngoài ra, đoản kiếm này còn có thể xua đuổi tà ma và trấn áp sự hung hiểm.” Sứ thần dừng một chút, nhìn Khương Linh Châu sau tấm màn rồi lại nói: “Cạnh Lăng vương chúc Công chúa điện hạ không ác niệm, không ham muốn, không tai họa, bình an vui vẻ, vĩnh viễn hưởng thái bình.”

Khương Linh Châu sai Kiểm Hà nhận đoản kiếm rồi khẽ lên tiếng: “Cảm ơn ý tốt của Cạnh Lăng vương điện hạ.”

***

Mới hai ngày trôi qua, tin tức về hôn ước của Hà Dương công chúa và nước Ngụy truyền khắp đô thành Hoa Đình, tiếp đó người dân bốn phương Đông Tây Nam Bắc đều biết tin này.

Tất cả dân chúng khen ngợi Hà Dương công chúa là người có tấm lòng rộng lớn, cũng có người xót thương cho Hà Dương công chúa phải gả đi xa. Vui vẻ nhất là nhân dân ở vùng U Yên phương Bắc, vì Tiêu Tuấn Trì lui quân, chủ động chấp tay nhường lại ba tòa thành trì quan trọng làm sính lễ nên những dân chúng vốn đang phải chạy nạn được trở về quê hương. Gia Ninh vương bị bắt đi làm tù binh cũng được thả về U Yên, trở lại vùng đóng quân của nước Tề.

Nhưng vì Khương Linh Châu ở trong cung nên không hề biết những chuyện đó. Từ lúc đáp ứng hôn sự với Tiêu Tuấn Trì, nàng rất bận rộn, không có thời gian rảnh để chú ý đến những thứ khác.

Tiêu Tuấn Trì như thể sợ thê tử sắp cưới của mình bay đi mất, chỉ muốn sai sứ thần nhanh chóng mang Khương Linh Châu về nước Ngụy luôn. Nhưng nước Tề trọng lễ nghĩa, nhất định sẽ không để chuyện như vậy xảy ra. Hai nước Ngụy - Tề bàn bạc, giằng co nhau mãi mới chọn được ngày lành để tổ chức hôn lễ, chính là tháng bảy đầu thu.

Đã là ngày Đại công chúa xuất giá, vậy thì không thể tổ chức hôn lễ một cách đơn giản được. Gả con gái đi cầu hòa đã là một trò cười cho thiên hạ rồi nên Tề để không muốn để người Ngụy chê cười. Vì vậy ông ra lệnh tạm thời mở quốc khố, chọn báu vật và vàng bạc làm của hồi môn, đồng thời lại chọn thêm tỳ nữ thích hợp để đi cùng Khương Linh Châu sang nước Ngụy. Giờ đây trong ngoài cung Lãm Vân vô cùng bận rộn.

Từ trước đến giờ, Hoàng hậu là một người phụ nữ mạnh mẽ, biết đây là ý của con gái, bà giận đến nỗi không muốn nhìn mặt Khương Linh Châu. Gần nửa tháng sau, Hoàng hậu mới chịu giúp nàng chuẩn bị hôn lễ.

Cầm danh sách sính lễ trên tay nhưng Hoàng hậu nương nương không cảm thấy vui mừng khi gả con gái đi chút nào, gương mặt lạnh lùng hơn cả băng tuyết ngày đông. Mặc dù Khương Linh Châu liên tục dỗ dành nịnh nọt nhưng Hoàng hậu nương nương vẫn trưng ra khuôn mặt tức giận vô cùng.

“Mẫu hậu, con gái đang giúp phụ hoàng mà, sao người lại không vui?” Khương Linh Châu hỏi Hoàng hậu.

“Chuyện này tốt xấu thế nào, con tự suy nghĩ đi.” Ngón tay Hoàng hậu lướt trên danh sách sính lễ, quay lưng đi không nói lời nào.

Thấy vậy, Khương Linh Châu lại tiếp tục dỗ dành bà.

Vất vả lắm mới có thời gian rảnh, trở lại cung Lãm Vân, nàng lấy chiếc đoản kiếm mà Tiêu Tuấn Trì tặng ra cẩn thận nhìn ngắm.

Bạch Lộ nhìn thấy, lên nói thầm với Kiêm Hà: “Công chúa của chúng ta cũng chỉ là một cô nương thôi, chắc chắn là người vẫn muốn được gả cho một phu quân như ý. Chỉ mong Cảnh Lăng vương đối xử tốt với Công chúa, đừng khiến Công chúa bị tổn thương.”

Kiêm Hà chừng chặc hơn Bạch Lộ, không ngây thơ hoạt bát như nàng ấy. Nghe Bạch Lộ nói, Kiêm Hà lắc đầu một cái, thở dài: “Hôn lễ này không còn là “nhân duyên” nữa rồi. Công chúa gả sang đó như một con cò của nước Tề. Công chúa là người trong cuộc, sao có thể coi đây là một chuyện vui? Tiêu gia để Công chúa sống yên ổn qua ngày đã là một may mắn lớn rồi.”

Bạch Lộ buồn bực, nét mặt đầy lo lắng. Dừng một chút, nàng ấy nói: “Không ngờ chuyện hòa thân lại phiền phức như vậy.”

Nghĩ đến chuyện Khương Linh Châu bị gả đi xa, Bạch Lộ và Kiêm Hà đều không nở.

Đứng đầu nước Ngụy là Tiêu gia, đây là một đất nước trọng võ thuật, vị tổ tiên lập quốc chính là một người giỏi võ, dụng binh bậc nhất, sau đó, tất cả những vị đế vương đời sau đều giỏi về cầm quân tác chiến. Vì thế người Ngụy phía Bắc thì lên núi, phía Tây

chiếm Đại Nguyệt Thị (3), phía Nam quấy nhiễu nước Tề, chinh chiến nhiều năm không ngừng nghỉ.

(3) Đại Nguyệt Thị: tên một bộ tộc Trung Quốc thời xưa.

Sáu năm trước, trên đường đến phía Tây chinh chiến Ngụy đế Tiêu Đồ Ký chết trận, con trai trưởng của Tiêu Đồ Ký là Tiêu Vũ Xuyên kế vị. Lúc đó Tiêu Vũ Xuyên mới được mười tuổi, không để ý tới chính sự, vì vậy Tam đệ của Ngụy tiên đế là Cảnh Lăng vương Tiêu Tuấn Trì thay vua nhiếp chính.

Sau đó, Tiêu Tuấn Trì nắm binh quyền trong tay, quyền thế ngút trời, nhiếp chính được một năm đã giành được rất nhiều lời tán dương trong triều. Bên ngoài, Hoàng đế trẻ còn gia phong (4) thêm đất cho Tiêu Tuấn Trì. Cảnh Lăng vương nhận được sự vinh hiển xưa nay chưa từng có.

(4) Gia phong: Cấp thêm chức tước, ruộng đất.

So với huynh trưởng, Tiêu Tuấn Trì hiểu rõ mưu lược, tinh thông việc quân, giương cung có thể bắn, dẫn binh thần dũng. Trong một thời gian ngắn, người Ngụy không còn đối thủ, họ mạnh đến nỗi liên tiếp chiếm được tám tòa thành trì ở vùng U Yến của nước Tề, quân tiên phong có thể chiếm đóng Hoa Đình bất cứ lúc nào.

Người vừa có sở trường về việc quân lại là một Nhiếp Chính vương, nghĩ cũng biết kẻ đó vô cùng cao lớn, thô kệch, cường tráng và là mãng phu. Người Tề xem trọng lễ nghĩa, kinh thư, vẻ phong lưu nho nhã, chắc chắn không giống Tiêu Tuấn Trì một chút nào.

Thật ra thì hắn cũng có một chỗ tốt, đó là không gần nữ sắc.

Hắn sống hai mươi mấy năm, đừng nói là kết hôn, ngay cả một nô tỳ bùng trà rót nước cũng không có.

Bạch Lộ đang suy nghĩ vẩn vơ, chợt nghe thấy phía Tây truyền tới tiếng đá đập vào thanh cửa rất khẽ, lộp cộp lộp cộp, khá có quy luật. Bạch Lộ nghe thấy âm thanh này thì vội nói: “Công chúa, cửa sổ phía Tây có tiếng động, để nô tỳ đi xem một chút.”

“... Không cần đâu.” Khương Linh Châu nói: “Đừng ra đó, coi như không thấy là được.”

Ngoài cửa sổ, mưa đã ngừng rơi, bóng đêm bao trùm.

Giọt nước đọng trên lá trúc phản chiếu một bóng người thon dài. Người nọ tựa vào bức tường đỏ thắm, lặng lẽ như đang chờ gì đó. Một lúc sau, hắn khom người nhặt một hòn đá nhỏ, dùng hai ngón tay kẹp nhẹ, hơi dùng lực ném về phía song cửa sổ.

Sau khi ném hết bốn, năm viên đá vào cửa sổ, tiếng “Lộp cộp”, “Lộp cộp” vang lên, cửa sổ không còn in bóng hình ai kia nữa.

Lưu Tông thở dài một tiếng.

Trong lòng hẳn biết lần này Khương Linh Châu sẽ không gặp hắn.

Thật ra, từ lúc Khương Linh Châu lên mười tuổi, bảy năm nay hai người họ không còn bí mật gặp nhau nữa rồi.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Trúc mã không sánh bằng nút thắt từ trên trời rơi xuống.

Chương 4: Quê Xuân Quan

Editor: Tịch Yên Vũ

Beta: Tửu Thanh

Lưu Tông mang họ Lưu, đây là họ của tiền triều nước Tề.

Nước Tề đã tồn tại được mấy trăm năm, chia thành Trần Tề, Lưu Tề, Khương Tề. Lưu Tề cầm quyền gần trăm năm mới bị lật đổ, vào hai mươi năm trước, Khương Tề lên thay.

Sau khi quân Khương tấn công vào Hoa Đình, Lưu Tề để treo cổ trên xà nhà, Hoàng hậu cầm một cây đuốc đốt gần hết nửa cung điện. Lưu gia gần như không còn một ai, chỉ sót lại một vị Thái tử nhỏ mới hai tuổi, đó chính là Lưu Tông.

Sau khi Khương Tề để đăng vị, ông quyết định chăm sóc cho huyết mạch của triều đại trước, noi theo Chu vương, phong tước vị, ban người hầu, phong chức “An Khánh vương” cho Lưu Tông với ý định tạo cho mình một danh tiếng tốt. Lúc đó Lưu Tông mới hai tuổi, còn quá nhỏ nên không nhớ gì về chuyện năm ấy. Người hầu hỏi hần về chuyện tiền triều, hần cũng chỉ cười nói rằng mình đã quên hết rồi.

Hần và Thái tử Khương Yên Nhiên gần bằng tuổi nhau, Khương Tề để cho hần học tập, rèn luyện cùng Thái tử, chăm sóc hần rất chu đáo. Lưu Tông thường xuyên ở trong cung, lại hay chơi đùa với Khương Linh Châu nên hai người dần trở thành thanh mai trúc mã.

Khi còn bé, Lưu Tông thường lấy đá ném lên cửa sổ phía Tây làm ám hiệu, lén lút chuồn đi chơi với Khương Linh Châu. Khi đó hai người chỉ là hai đứa trẻ hồn nhiên, không quan tâm đến sự khác biệt giữa nam nữ, sự cách biệt về thân phận, Khương Linh Châu lại không thích tỏ vẻ “Nữ nhi tuân lễ, tĩn nhàn vì đức” (1) nên nàng cũng rất hay leo cây trèo tường, say mê trò đoán chữ... Chơi vui đến quên trời quên đất.

(1) Nữ nhi tuân lễ, tĩn nhàn vì đức: Phụ nữ lúc nào cũng phải tuân thủ lễ nghĩa, lấy sự yên tĩnh và lịch sự trở thành phẩm chất, đức hạnh của mình.

Sau đó, Lưu Tông dần trưởng thành, biết được thân phận đặc biệt của mình nên không còn thân thiết với Thái tử nữa, hần vui đầu vào học viết chữ, vẽ tranh.

Sau khi Khương Linh Châu lên mười tuổi, nàng bắt đầu hiểu ra sự khác biệt giữa nam nữ nên không còn âm thầm gặp Lưu Tông như trước. Nàng chỉ dám lén ngấm nhìn Lưu Tông trong những dịp cung yến. Sau đó, thỉnh thoảng Lưu Tông vẫn lén lút trốn sau Tây cung, gõ mấy cái lên cửa sổ phía Tây nhưng nàng cũng chẳng còn để ý đến.

Khi Khương Linh Châu không còn nghe thấy tiếng động ở cửa sổ phía Tây, âm thanh mưa đêm lại tí tách ngoài cửa sổ, trong lòng nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm, mở chiếc hộp trang sức bí mật đặt dưới gương, lấy ra mấy món đồ chơi, đặt chính giữa lòng bàn tay. Đó là một khối lập phương bằng gỗ và vòng cừu liên loại nhỏ (2) rất tinh xảo xinh xắn.

(2) Khối lập phương bằng gỗ và vòng cừu liên: Những món đồ chơi trí tuệ dân gian của Trung Quốc. Khối lập phương bằng gỗ chính là khối Rubik sáu mặt nhưng được làm bằng gỗ. Còn vòng cừu liên là loại trò chơi mở khóa làm bằng kim loại như hình: <https://bom.to/3KxyiZi>

Nhìn kỹ thì vòng cừu liên của nàng không giống những cái khác, người chơi phải sử dụng đôi tay một cách khéo léo để giải vòng, hơn thế nữa từ chín chiếc vòng ban đầu, người ta còn xen kẽ thêm chín chiếc vòng nhỏ khác, tạo nên một cấu tạo rất độc đáo. Nhưng chiếc vòng cừu liên này không còn sáng nữa, lớp mạ vàng cũng phai màu, đây rõ ràng là một món đồ cũ.

Mấy món đồ chơi nho nhỏ này là do Lưu Tông tặng cho Khương Linh Châu vào dịp sinh nhật chín tuổi của nàng. Đó đều là những món đồ nàng từng vô cùng yêu thích, lúc nhỏ cũng thường lấy ra ngắm nghía.

Khi đó Lưu Tông ở thâm cung vắng vẻ, tuy Khương Tề để lấy cớ tiếc thương cho sự sụp đổ của tiền triều, chăm sóc Lưu Tông rất chu đáo nhưng vẫn có lòng đề phòng hẳn khá cao, sai vệ binh trông chừng một cách nghiêm ngặt, không cho phép Lưu Tông xuất cung, càng không cho phép Lưu Tông gặp gỡ người ngoài. Không biết Lưu Tông đã phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể tìm được những món đồ chơi này để tặng nàng.

“Giao những vật này cho An Khánh vương đi.” Khương Linh Châu nâng hộp trang sức lên, đưa cho Kiêm Hà, nói: “Lúc bé ta ngây ngô, không biết rằng nhận quà của người khác là phải trả lễ. Bây giờ đã được hứa gả cho người khác, không thể giữ những thứ này lại nữa. Vứt đi cũng không nên, chi bằng trả lại cho An Khánh vương.”

Khương Linh Châu muốn tránh tai mắt của những kẻ nhiều chuyện nên đã giao nhiệm vụ này cho Kiêm Hà.

Kiêm Hà thận trọng, Bạch Lộ hoạt bát. Nếu giao cho Bạch Lộ, không chừng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn mất.

Cứ thế, một đêm qua đi.

Khi trời gần sáng, Khương Linh Châu chải đầu, trang điểm rồi lại đi tới cung Nhuế Tự vấn an Chu Thái hậu.

Chu Thái hậu chịu nóng không tốt, tinh thần ngày một kém đi. May mà lúc Khương Linh Châu tới Chu Thái hậu cũng tỉnh táo được phần nào, bà cười nói vui vẻ, đôi mắt tràn ngập vẻ yêu thương.

Hôm nay, Khương Linh Châu cài một chiếc lược ngọc chạm khắc điều văn, bạch ngọc ẩn hiện trong búi tóc đen dày của Khương Linh Châu, sắc trắng thanh thuần ấy chẳng khác gì làn da trắng như tuyết và khuôn mặt xinh đẹp tựa trăng, càng làm tôn lên vẻ đẹp trong sáng và tinh khiết như hoa lê sau mưa của nàng. Lại thêm vạt áo nhẹ nhàng, váy dài tựa nước, tóc mai như mây khiến Khương Linh Châu trở nên nhỏ bé nhưng rất mềm mại và rung động lòng người.

Chu Thái hậu cảm thấy trước mắt mình như có một ánh sáng rọi qua, chậm rãi cười nói: “Ai gia là người đã có tuổi, nhìn Hà Dương thế này... Tự nhiên ai gia lại thấy ngưỡng mộ con.”

“Tổ mẫu ngưỡng mộ gì thế ạ?” Khương Linh Châu ngồi bên cạnh bà: “Ai chẳng biết lúc còn trẻ tổ mẫu là đệ nhất mỹ nhân một phương cơ chứ?”

Chu Thái hậu bật cười trước lời dỗ ngọt này.

Cuối cùng Chu Thái hậu cũng ngừng cười, khẽ hỏi: “Hà Dương, có phải con tới đây để chào tạm biệt ai gia không?”

Khương Linh Châu nghe những lời này, trong lòng hơi căng thẳng, vội vàng nói: “Hà Dương không đi đâu cả, con chỉ ở bên tổ mẫu thôi.”

“Con nghĩ mình còn là đứa trẻ bảy tuổi, chỉ cần làm nũng là ai gia sẽ tin con sao?” Giọng nói của Chu Thái hậu yếu dần, phải dừng lại thở gấp mấy cái. Ngay sau đó, bà lầm bầm: “Ai gia đã sống gần hết một đời người rồi, cũng chẳng phải kẻ ngốc. Chuyện lớn như vậy, con cho rằng ai gia không biết ư? Ai gia vẫn chưa điếc, đầu óc còn minh mẫn lắm.”

Khương Linh Châu mím chặt môi, không thốt nên lời.

Trầm hương đen được đốt trong điện có hiệu quả an thần, làn khói bay lả lướt khiến tầm mắt người ta trở nên mờ ảo. Chu Thái hậu mơ màng, siết chặt tay Khương Linh Châu, nói nhỏ: “Ai gia biết Hà Dương phải gả sang nước Ngụy, đúng không? Con đừng lừa gạt tổ mẫu... Trong cung lại thiếu đi một người ai gia yêu quý mất rồi.”

Khương Linh Châu khép mắt lại, khó nhọc nói: “Vâng... tổ mẫu.”

“Cũng tốt, cũng tốt.” Chu Thái hậu thở dài yếu ớt, gợn bàn tay đầy nếp nhăn run lẩy bẩy lên, như cười như không nói: “Phụ hoàng con đã chọn lọc trong các dòng dõi quý tộc ở Hoa Đình nhưng vẫn không tìm ra được người nào xứng với con. Đàn ông nước Tề không xứng với Hà Dương thì Hà Dương chọn ý trung nhân bên nước Ngụy vậy.”

Chu Thái hậu cố gắng nói bằng một tinh thần thư thái, khiến Khương Linh Châu đành giấu đi nét khổ sở trên khuôn mặt, mỉm cười nói: “Đúng vậy ạ.”

Biết Khương Linh Châu muốn gả cho Tiêu Tuấn Trì, phụ hoàng, mẫu hậu và hoàng huynh đều hết lòng khuyên nhủ nàng, ai cũng tỏ ra vô cùng tức giận. Chỉ có Chu Thái hậu nói một câu thật thật giả giả, vì Khương Linh Châu quá kén chọn nên mới đồng ý gả sang nước Ngụy.

Nghe Thái hậu nói, giờ đây Khương Linh Châu không biết nên khóc hay nên cười.

“Hà Dương, con có sợ không?” Chu Thái hậu hỏi

“...” Khương Linh Châu im lặng một lúc mới đáp: “Con sợ.”

Dù sao Khương Linh Châu cũng chỉ là một thiếu nữ nơi khuê phòng, sự trầm tĩnh và trang nhã là vẻ bề ngoài để đánh lừa người khác mà thôi. Giờ phút này, ở trước mặt Chu Thái hậu, giọng nói nàng trở nên nghẹn ngào, đôi mắt ngập nước, nói: “Hà Dương sợ cả đời này sẽ không được quay về nước Tề, không được gặp tổ mẫu, phụ hoàng, mẫu hậu nữa. Con cũng sợ nước Ngụy xa xôi, con người thô lỗ, không vượt qua được khó khăn; con sợ gặp phải những con người xa lạ đó, sợ Tiêu Tuấn Trì không đối xử tốt với con.”

Chu Thái hậu trấn an, vuốt ve ngón tay nàng: “Đừng sợ.”

Dừng một chút, Chu Thái hậu nói tiếp: “Hà Dương, con có nhớ ai gia từng nói với con, lúc con ra đời, ai gia có thay con rút một quẻ Xuân Quan (3) không, quẻ này nói “Quýt ở phía Nam tạo nên cây chỉ, thơ ca hóa thành làn sương mù thần kì, cánh phượng bám vào vảy rồng, quốc phong truyền mãi tiếng thơm” (4). Khi đó ai gia đã nghĩ, con vốn là Công chúa, sao có thể “Cánh phượng bám vào vảy rồng” được? ... Đây là duyên số Phật tổ ban cho con. Con gả sang nước Ngụy, cũng ứng với câu “Quýt ở phía Nam tạo nên cây chỉ” thôi.”

(3) Quẻ Xuân Quan: Một thuật bói tương lai của người Trung quốc ngày xưa.

(4) Quýt ở phía Nam tạo nên cây chỉ, thơ ca hóa thành làn sương mù thần kì, cánh phượng bám vào vảy rồng, quốc phong truyền mãi tiếng thơm: Đại ý của quẻ bói này là Hà Dương công chúa sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, tạo thành một giai thoại, để lại tiếng thơm muôn đời.

Sau khi nghe những lời tâm sự của Chu Thái hậu, nước mắt Khương Linh Châu càng rơi nhiều hơn, nàng ghé mặt vào gối của bà khóc thút thít. Tuy Chu Thái hậu còn yếu nhưng bà vẫn cố gắng chống người ngồi dậy, vỗ bả vai nàng, nói mấy câu “Đừng khóc”.

Hai người ngồi nói chuyện thêm một lát rồi Khương Linh Châu lau khô mắt, sửa lại y phục, khôi phục vẻ ngoài đoan trang, tĩnh lặng của mình. Đợi đến khi Chu Thái hậu đã nghỉ ngơi, nàng mới dẫn tỷ nữ bước ra khỏi tấm bình phong.

Ba muội muội ngồi bên ngoài đang cúi đầu thì thào. Các nàng đã biết tin Khương Linh Châu mới là người phải đi hòa thân nên giờ đây khuôn mặt ai nấy đều vô cùng thoải mái, hoàn toàn khác vẻ mặt buồn rầu, thê thảm và mờ mịt của mấy ngày trước.

Nhị công chúa Khương Thanh Cừ mặc một bộ y phục sáng màu, nhìn thẳng vào mặt Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu còn chưa kịp bước tới gần, nàng ta đã không nhịn nổi nữa: “Hà Dương tỷ tỷ đừng đau lòng quá, phụ hoàng không cố ý vội gả tỷ đi xa đâu.”

Xưa nay Khương Thanh Cừ luôn thích so bì thiệt hơn với Khương Linh Châu.

Chỉ cần là những thứ Khương Linh Châu được ban thưởng, Khương Thanh Cừ nhất định phải giành cho bằng được. Từ nhỏ đến lớn, chỉ vì những thứ vải lụa và trâm vòng kia mà Khương Thanh Cừ tranh cãi với Khương Linh Châu không biết bao nhiêu lần.

Mỗi lần Khương Thanh Cừ gây chuyện, Khương Linh Châu đều tự nói với bản thân rằng “Trường tỷ phải biết nhường nhịn và khoan dung” rồi tặng hết những châu báu, vải vóc kia cho Khương Thanh Cừ. Kể cả khi Khương Thanh Cừ thường xuyên nói ra những lời kỳ quái, Khương Linh Châu cũng chỉ cười một tiếng, không hề để bụng.

Đến năm Khương Linh Châu mười lăm tuổi, được ban phong hào “Hà Dương”, suýt thì Khương Thanh Cừ đã làm ầm lên. Chỉ tiếc là dù nàng ta có ầm ĩ đến thế nào đi chăng nữa, Tề đế cũng không phản ứng gì, hơn nữa còn răn dạy mẫu phi của nàng ta là Chương Quý nhân, ông chỉ trích Chương Quý nhân không biết cách dạy con gái, một nàng Công chúa ngoan ngoãn của nước Tề lại bị bà dạy thành cô nương chua ngoa, hẹp hòi y như mấy người phụ nữ đánh đá ngoài chợ vậy.

Lúc Khương Thanh Cừ biết Khương Linh Châu phải gả sang nước Ngụy, trong lòng nàng ta cảm thấy vô cùng vui vẻ. Nhị công chúa nghĩ rằng nước Ngụy kia là một nơi vừa xa xôi lại lắm núi đồi, người dân nơi đó ai cũng thô lỗ, cục cằn, Khương Linh Châu gả sang đó thì chỉ có chịu khổ mà thôi. Còn nàng ta vẫn là một Công chúa của Đại Tề, có thể tự chọn một người đàn ông nho nhã lương thiện để lấy làm phò mã. Khương Linh Châu là Công chúa được yêu thương nhất thì sao chứ? Cuối cùng vẫn bị phụ hoàng nhấn tâm gả cho người Ngụy đó thôi.

Trong mười mấy năm qua, đây là lần đầu Khương Thanh Cừ áp đảo được Khương Linh Châu nên trong lòng nàng ta đang cực kỳ vui vẻ.

Giờ khắc này, Khương Thanh Cừ thấy hốc mắt Khương Linh Châu ửng đỏ, nàng ta cố ra vẻ khờ sờ nói: “Nghe nói người nước Ngụy ai nấy đều cao lớn và hung dữ, tính tình tệ bạc, còn có chuyện đệ đệ lấy quả phụ nữa. Rõ ràng phụ hoàng có thể chọn một Công chúa khác đi hòa thân, nhưng ai ngờ người lại nhấn tâm gả Hà Dương tỷ đến một nơi như vậy cơ chứ...”

“Nhị tỷ!” Tam công chúa Khương Huệ Phong nhú mày lên tiếng: “Sao tỷ có thể nói như vậy?”

“Tam muội, lời tỷ nói là sự thật.” Khương Thanh Cừ kinh ngạc đáp.

Trong đầu Khương Linh Châu thì lại đang suy nghĩ đến vùng U Yên, năm tòa thành trì quan trọng còn nằm dưới trướng người Ngụy và những người dân tị nạn không kịp trở về nhà, trong lòng nàng hơi rối bời. Nghe thấy tiếng tranh cãi, nàng lên tiếng: “Đừng quấy rầy Thái hậu nương nương nghỉ ngơi.”

Khương Huệ Phong và Khương Thanh Cừ lập tức im lặng.

Khương Linh Châu còn cả đồng chuyện phải làm nên vội vã trở về. Sau khi nàng rời đi không lâu, Chu Thái hậu được tỷ nữ đỡ lên, rồi giương một cách khó khăn như đang muốn đuổi theo bóng lưng của Khương Linh Châu.

Thái hậu nương nương run rẩy bước đi, dọc đường phải vịn lên thành ghế mới đi tiếp được. Khương Thanh Cừ thấy thế thì vội vàng tiến lên đỡ Thái hậu, tính khí tỏ mầu rất kì lạ, lại chẳng bao giờ gần gũi và thân thiết với ai nên nàng ta muốn lấy lòng bà một chút.

Chu Thái hậu vịn vào khung cửa, lẩm bẩm nói: “Hà Dương là một đứa bé ngoan, là một đứa bé ngoan.”

Khương Thanh Cừ cũng nói: “Đúng vậy, không biết sao phụ hoàng có thể nhẫn tâm gả Hà Dương tỷ cho người Ngụy thế nhỉ?” Nàng ta đã hỏi câu này vô số lần, nàng ta hỏi cung nữ, hỏi Khương Linh Châu, giờ lại hỏi Thái hậu. Lúc hỏi câu này, trong lòng nàng ta đang cười trên nỗi đau khổ của người khác, cảm thấy bản thân mình vô cùng may mắn.

Chu Thái hậu liếc nhìn nàng ta một cái, biết được điều Khương Thanh Cừ đang suy nghĩ, bà nói: “Đương nhiên phụ hoàng con không nhẫn tâm gả Đại tỷ con sang đó, là do Hà Dương nhất quyết xin đi hòa thân, lúc này phụ hoàng con mới chịu đồng ý.”

Khương Thanh Cừ hơi sững sờ.

“Hà Dương tỷ... tự nguyện xuất giá sao ạ?” Nàng ta như người say ngủ nói mơ.

“Ừ.” Chu Thái hậu nhìn bậc thang trước điện, lẩm bẩm nói: “Từ xưa đến nay Đại tỷ con là một đứa trẻ hiểu chuyện. Nó biết vó ngựa nước Ngụy đang chạy trên lãnh thổ Đại Tề ta, chỉ có kế hòa thân mới có thể đổi lấy một thời đại thái bình, quốc thái dân an nên nó đến chỗ phụ hoàng con, nhất quyết cầu xin gả mình sang nước Ngụy.”

Lời của Chu Thái hậu như một nhát búa đánh vào lòng Khương Thanh Cừ. Chu Thái hậu còn nói gì đó nhưng Khương Thanh Cừ không thể nghe thấy nữa. Nàng ta chỉ cảm thấy trong lòng rất bức bối, y như bầu trời bị mây đen che kín vậy.

Không ngờ Khương Linh Châu lại tình nguyện xin đi hòa thân.

Những tỷ muội khác chỉ muốn thoát khỏi chuyện này càng nhanh càng tốt, lúc nào cũng sợ rằng sẽ bị phụ hoàng gả đi làm thê tử cho tên người Ngụy dưng mãnh, thô lỗ và thiện chiến kia. Vậy mà Khương Linh Châu lại có thể tự nguyện gả sang đất nước xa lạ ấy. Tại sao cơ chứ? Chẳng lẽ thật sự là vì bình an của quốc gia ư?

Trong chốc lát, Khương Thanh Cừ bỗng cảm thấy chua xót không chịu nổi.

Nàng ta nghĩ rằng biết vậy mình nên tự nguyện gả sang nước Ngụy như Khương Linh Châu, sau này còn có thể được ca ngợi và lưu danh sử sách muôn đời. Nhưng mặt khác nàng ta lại nghĩ, nếu gả sang nước Ngụy, cuộc đời của nàng ta sẽ bị phá hủy hoàn toàn. Rõ ràng Khương Thanh Cừ không có đủ quyết tâm như Khương Linh Châu.

Do do dự dự, không thể quyết đoán, ngần ngại một lúc lâu, trong lòng Khương Thanh Cừ lại xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ. Tất cả mọi thứ Khương Thanh Cừ có vốn không thể sánh bằng Khương Linh Châu, không được phụ hoàng quan tâm, không được Thái hậu cưng chiều là...

Chuyện đương nhiên.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Cô sai rồi, phụ hoàng và mẫu hậu không cưng chiều cô bởi vì cô không phải nữ chính.

Chương 5: Xuất giá

Editor: Tịch Yên Vũ

Beta: Tỉu Thanh

Đầu tháng bảy, Khương Linh Châu xuất giá.

Vừa vào thu không bao lâu nên thời tiết vô cùng mát mẻ và dễ chịu, các bậc thêm bằng ngọc đường như đang phát sáng, cả trong và ngoài cung đều được quét dọn cẩn thận, đổi mới hoàn toàn.

Khương Linh Châu là công chúa có phong hào, Tề đế đồng ý để nàng gả đi từ cửa Chu Tước theo quy tắc của tổ tiên. Vào giờ Mẹo, Khương Linh Châu thức dậy, tỳ nữ búi tóc kiểu Như Vân cho nàng, khoác lên người bộ y phục màu đỏ tươi rồi đưa nàng đến chỗ Thái hậu và Hoàng hậu để bái biệt. (1)

(1) Bái biệt: Từ biệt một cách trang trọng (Bái: Lạy, Biệt: Từ biệt)

Tình cảm của Khương Linh Châu và Chu Thái hậu rất sâu sắc nên nàng cảm thấy vô cùng lưu luyến khi phải từ biệt bà. Chỉ tiếc là thân thể Thái hậu không tốt, không thể ra khỏi cung điện để tiễn nàng xuất giá.

Khi vào cung của Hoàng hậu, bà đang ngồi ngay ngắn trên ghế cao, đôi mắt thanh tú neho lại, khuôn mặt bình thản, không rõ là vui hay buồn.

Khi còn ở nhà mẹ đẻ, Hoàng hậu là một cô nương nhỏ rất được cưng chiều, đến khi thành thân bà lại trở thành người phụ nữ cao quý nhất đô thành Hoa Đình, cuộc đời bà quá thuận buồm xuôi gió. Đời này, Hoàng hậu không phải trải qua bất kì khó khăn hay thử thách nào, vì vậy đến tuổi này rồi nhưng tính khí của bà vẫn hơi trẻ con.

Chuyện con gái xin đi hòa thân làm Hoàng hậu giận dữ mấy tháng liền. Bà luôn tỏ ra lạnh lùng với Hoàng đế, cảm thấy chỉ vì Hoàng đế muốn lưu lại tiếng thơm trong sử sách mà nhẫn tâm gả con gái yêu của mình đi xa. Vì vậy, đến ngày Khương Linh Châu xuất giá, Hoàng hậu vẫn rất tức giận.

Thái tử thấy vẻ mặt của Hoàng hậu thì thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói với bà: “Mẫu hậu đừng tức giận nữa. Người phải tranh thủ trò chuyện với Hà Dương nhiều một chút, có lẽ sau này con bé không thể trở về đây và nói chuyện với người thế này đâu.”

Hoàng hậu nghe những lời này, do dự một lúc, sắc mặt cuối cùng dịu xuống. Bà nắm tay Khương Linh Châu, muốn nói gì đó lại thôi, vất vả lắm mới tức giận thốt ra một câu: “Nếu sau này bị bắt nạt ở nước Ngụy, mẫu hậu không thể bảo vệ con được nữa rồi... Nhớ thường xuyên gửi thư về, tổ mẫu con muốn xem.”

Thái tử và Khương Linh Châu đều hiểu, “Chu Thái hậu muốn xem” chỉ là cái cớ mà thôi. Thật ra là Hoàng hậu nhớ con gái, muốn con gái thường xuyên gửi thư về nhưng mà xấu hổ nên bưng bình không chịu nói.

Hoàng hậu dẫn Khương Linh Châu xong thì sai tỳ nữ lấy một hộp trang sức tới. Nấp hộp được mở lên, cả sảnh đường như sáng bừng lên trong phút chốc. Bên trong hộp là một đồng châu báu lấp lánh rực rỡ, trâm cài tóc hình không tước màu xanh biếc, chiếc cài bằng vàng có gắn hình bông hoa bằng hồng ngọc, trâm cài tóc khảm hoa văn như ý... Từng món châu báu, trang sức lấp lánh như ánh sao.

Hoàng hậu lấy trang sức trong hộp ướm lên đầu Khương Linh Châu, nhìn đi nhìn lại, bà cảm thấy bất kì món đồ nào trong đây đều chỉ làm nền cho vẻ đẹp của nàng. Cuối cùng, Hoàng hậu đổ hết trang sức trong hộp ra đặt vào tay Khương Linh Châu. Trong chốc lát, đủ loại trâm cài chất thành một đồng trong tay nàng.

“Hà Dương, con cầm hết những thứ này đi.” Hoàng hậu nói.

“Mẫu hậu, của hồi môn của Hà Dương đã được chuẩn bị kĩ càng rồi.” Khương Linh Châu dờ khóc dờ cười.

Lúc này Hoàng hậu mới nhớ, của hồi môn của Khương Linh Châu do chính tay mình lo liệu, sắp xếp rất cẩn thận, chu đáo. Châu báu, đồ trang sức, gấm Tứ Xuyên, lụa nước Ngô, vòng ngọc Thảm Đàn, hương liệu quý giá, mọi thứ đều được chuẩn bị đầy đủ. Giờ đây những thứ trong tay nàng chỉ là đồ thừa.

Hoàng hậu sai người cất châu báu đi, đỡ Khương Linh Châu ra khỏi cửa cung.

Mặt trời dần lên cao, gần đến giờ Ty. Các quần thần đã đứng sẵn trên bậc thềm trước cửa Chu Tước khiến nơi đây như biến thành một rừng người. Mây trắng tô điểm trên thềm ngọc, nắng sớm dịu dàng chiếu lên những tấm cửa son, cửu trọng (2) sáng như vừa được gột rửa.

(2) Cửu trọng: Có nghĩa là chín tầng, chín đường, nói chung là nhiều tầng. Từ này còn dùng để chỉ cửa trời, cổng cung điện của vua chúa, cung điện, triều đình, bậc đế vương hoặc ngôi vị hoàng đế.

Khương Linh Châu đứng trên đài ngọc, phần son xinh đẹp, áo hoa tóc vấn. Hỷ phục khâu bạc thêu vàng, đỏ rực tựa đoá hoa loa kèn, châu ngọc rủ trước trán, trâm vàng nổi bật trên búi tóc đen như mun. Nhìn từ xa trông như một bông hoa sen lửa, lại như ngọn lửa đỏ rực ở tâm ngọn nến, cực kỳ xinh đẹp.

Tề đế xuống kiệu, bước tới chỗ Khương Linh Châu.

Khi vừa đi ngang qua chỗ Hoàng hậu, bà hậm hực lườm ông một cái. Cái nhìn này làm biểu cảm trên khuôn mặt Tề đế đột nhiên cứng đờ.

“Hà Dương của trẫm.” Hoàng đế quay sang Khương Linh Châu, ân cần nói: “Hôm nay con gả làm thê tử người khác nhưng sau này vẫn phải giữ vững tập tục của Đại Tề, biết đức biết lễ và luôn có tâm hồn lương thiện, trong sáng. Khi sang nước Ngụy con càng phải nhớ kỹ điều này, không được làm xấu tên Đại Tề chúng ta.”

Khương Linh Châu gật đầu đồng ý.

Lễ quan (3) vừa báo đã đến giờ lành, lập tức có tỳ nữ dâng một bầu rượu và một chiếc ly vàng tới trước mặt Khương Linh Châu. Nàng nhận lấy bình, rót rượu vào ly rồi nghiêng ly vẩy rượu xuống bậc thềm trước mặt, nàng vừa lặp đi lặp lại động tác ấy ba lần vừa nói bằng giọng điệu nhẹ tựa gió thoảng mây bay.

(3) Lễ quan: Vị quan phụ trách những nghi lễ lớn nhỏ trong cung.

“Thứ nhất, ta từ biệt phụ mẫu huynh đệ, cầu mong phụ mẫu thọ như tùng bách, sống lâu trăm tuổi; huynh đệ cung kính, thương yêu lẫn nhau, tỷ muội an yên và có tấm lòng trong sáng, cao thượng.”

“Thứ hai, tạm biệt dân chúng Đại Tề, cầu mong từ nay về sau Đại Tề quốc thái dân an, thiên hạ thái bình, của cải dồi dào, người người sung túc.”

“Thứ ba, tạm biệt ngàn dặm non sông, cầu mong hàng năm hoa nở khắp đồi, cây xanh khắp núi, phong cảnh lúc nào cũng hùng vĩ và tráng lệ như bây giờ.”

Rượu dần thấm vào bậc thềm, Khương Linh Châu ngẩng đầu lên, người hầu sửa sang lại khăn voan đỏ cho nàng. Có mệnh phụ (4) tiến lên phía trước muốn dẫn nàng vào xe ngựa nhưng Thái tử Khương Yến Nhiên lại ngăn bà ấy lại, hần bước tới trước mặt Khương Linh Châu, đích thân cõng nàng trên lưng.

(4) Mệnh phụ là danh từ gọi các phụ nữ có tước hàm thuộc các triều đại phong kiến ở Trung Quốc, cùng các quốc gia Hán quyển Đông Á như Việt Nam và Hàn Quốc.

Thấy cảnh này, triều thần không khỏi vang lên tiếng xì xầm bàn tán.

Đại Tề coi trọng lễ nghi, quy tắc, trai gái trên mười tuổi không thể quá gần gũi, thân thiết với nhau, kể cả huynh muội hay tỷ đệ trong nhà cũng cần phải tránh. Vậy mà Khương Yến Nhiên lại dám cõng Khương Linh Châu tới xe ngựa.

Khương Linh Châu nằm trên lưng huynh trưởng, khăn voan đỏ thấm trước mắt nàng đọng đưa theo từng bước chân. Nàng thấp giọng nói: “Hoàng huynh, muội có thể tự đi mà.”

“Đây là lần cuối cùng...” Khương Yến Nhiên nói một cách lơ đãng: “Lần cuối cùng huynh cõng muội là lúc muội mới tám tuổi. Muội bị Lưu... An Khánh vương bắt nạt, khóc lóc đòi huynh phải cõng muội về mách mẫu hậu. Vậy mà mới chỉ chớp mắt một cái, muội lớn đến vậy, đã đến tuổi phải xuất giá, có lẽ sau này muội không thể trở lại nơi này nữa rồi.”

Khuong Linh Châu nghe lời huynh trưởng, vừa muốn cười vừa muốn khóc.

Cuối cùng, nàng nhẹ nhàng lau giọt nước đọng nơi khóe mắt một cách cẩn thận, sợ sẽ làm hồng lớp trang điểm trên mặt.

Thái tử bước tới trước xe ngựa, Khuong Linh Châu lập tức ngồi vào trong xe.

“Hà Dương, dù gả sang nước Ngụy nhưng muội nhất định phải nhớ mọi người.” Khuong Yến Nhiên nhìn màn xe. Một lúc sau hắt lại nhẹ giọng nói: “Nhưng mà Khuong Thanh Cừ đáng ghét như vậy, muội không muốn nhớ thì đừng nhớ.”

Khuong Linh Châu vén một góc màn xe lên đáp: “Được ạ.”

Một lúc sau nàng còn nói: “Hà Dương sẽ nhớ hoàng huynh.”

Lễ quan hô một tiếng, cung nữ đồng loạt quỳ gối, bánh xe ngựa bắt đầu lăn, dần dần rời xa khỏi cửa Chu Tước. Nữ tử đi nối đuôi nhau thành một hàng dài, cửa hồi môn của nàng vô cùng xa xỉ và phong phú, nghi trượng (5) đỏ rực như lửa rông, uốn lượn quanh co, liên miên không dứt.

(5) Nghi trượng: vũ khí, quạt, dù, cờ... mà đội hộ vệ mang theo khi vua, quan lại... đi tuần hành thời xưa.

Khuong Linh Châu vén khăn voan của mình lên, nhìn ra bên ngoài qua tấm rèm cửa sổ, chỉ thấy quần thần vẫn đang kính cẩn cúi đầu trước những tòa cung điện cao chót vót. Không bao lâu sau, nàng thấy rất nhiều dân chúng đang quỳ rạp xuống đất, dập đầu tạ ơn; thấy nhà cửa trong đô thành Hoa Đình trùng trùng điệp điệp. Dường như Khuong Linh Châu đang cố gắng ghi nhớ từng căn nhà, từng góc phố qua cửa sổ trên xe.

Nàng lại quay đầu nhìn cửa Chu Tước với hi vọng có thể tìm thấy bóng hình của người thân trên những bậc thềm. Chỉ tiếc rằng đài ngọc ở quá xa khiến nàng không còn nhìn thấy hình dáng của phụ hoàng, mẫu hậu và huynh trưởng nữa rồi.

Nàng thờ dài một hơi từ tận đáy lòng, thầm nghĩ lúc bước ra khỏi cửa thành Hoa Đình, nàng không còn là Hà Dương công chúa Đại Tề nữa mà đã trở thành Cảnh Lăng Vương phi của nước Ngụy. Nàng công chúa được người dân tôn kính, được phụ mẫu yêu thương, có huynh muội vây quanh đã không còn nữa, chỉ trong một tối nàng mất tất cả.

Lần tha hương gả sang quốc gia đối địch này có lẽ sẽ khiến nàng u uất cả đời, trở thành cá chậu chim lồng, dần dần chết già trong cung.

Nghĩ đến đây, nàng vô thức nắm chặt đoàn kiếm mà Tiêu Tuấn Tri tặng.

Tiêu Tuấn Tri ơi Tiêu Tuấn Tri... Người nhất định phải đối xử tốt với bản Công chúa một chút...

***

Trước cửa Chu Tước ồn ào náo nhiệt đến thế mà trong Tây cung lại yên tĩnh, im lặng đến vậy.

Tại cung Lậu Thanh Trì, gió lạnh thổi bên thềm nhưng tấm rèm ngọc châu ở ngoài lại yên tĩnh đến lạ.

Tay Lưu Tông cầm một cuốn sách, hần đọc đến đoạn “Chỉ có những kẻ bất tài mới không thể làm xong chuyện của mình, phải sai khiến con cái làm thay”. Ở đằng xa, tiếng nhạc linh đình vang tới đây. Trong phút chốc, chữ viết trong sách trở nên vô cùng tẻ nhạt, vô vị và khô khốc y như sắp nứt vỡ.

Hắn để cuốn sách xuống, bước lên bậc thềm.

Lúc này, nghi trượng của Khương Linh Châu đã đi đến cửa thành Hoa Đình, kẻ cả nơi cao nhất của Tây cung cũng không thể thấy được gì nhưng Lưu Tông vẫn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của nàng khi xuất giá.

Hắn đi đi lại lại vài lần và lẩm bầm trong miệng.

“Dòng nước tinh luyện ngọc thiên (6), di chuyển dây cung trên tay, gả đến sa mạc xa xôi hãy uống rượu dân tộc Địch. Ánh mặt trời buổi sớm đầu tiên tỏa ánh nắng xuống bậc thềm trắng và chiếc váy đỏ.”

(6) Người xưa có quan niệm rằng, người đã khuất nếu được táng cùng ngọc thiên sẽ giúp linh hồn của người chết được tái sinh, thoát khỏi chốn bụi trần như bản và đến được với một thế giới khác tốt đẹp hơn. Với người sống, hình ảnh ve sầu lột xác mang ý nghĩa ẩn dụ cho sự tái sinh nên ve sầu được coi là biểu tượng cho cuộc sống kéo dài, phúc thọ an khang và một tuổi trẻ bất diệt. Bên cạnh biểu trưng cho sự trường tồn và sức sống mạnh mẽ, người ta cũng cho rằng, ngọc thiên phong thủy còn có tác dụng như một lá “bùa hộ mệnh” sẽ chở che, bảo vệ người đeo khỏi các vấn đề xấu và không may mắn. Đọc thêm tại đây: <https://bit.ly/3hQKgy5>

Hắn lẩm bầm đọc câu này, lại cảm thấy sử dụng “Dòng nước tinh luyện ngọc thiên” không hay lắm, thay thế bằng câu “Cặp lông mày xanh biếc bùng sáng như cẩm thạch” thì phù hợp hơn. Lưu Tông đắn đo suy nghĩ, lặp đi lặp lại những câu trên vài lần, cảm thấy hơi khó quyết định.

Cuối cùng, hắn lặng lẽ thở dài một tiếng, gọi thầm một cái tên nhưng không ai có thể nghe được.

***

Khương Linh Châu rời khỏi đô thành Hoa Đình, ngồi trong xe ngựa lắc lư khá lâu. Tối chiều, nàng bảo Bạch Lộ giúp nàng cởi lớp hỷ phục ra và thay bằng thường phục. Nơi dừng chân của nàng là nước Ngụy xa xôi, có lẽ phải đi mất một tháng mới đến nơi.

Nếu Khương Linh Châu phải mặc bộ hỷ phục vừa dày vừa nặng trong suốt hành trình thì e rằng sẽ rất khó chịu.

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Lộ và Kiêm Hà rời khỏi Hoa Đình, ngay cả các nàng ấy còn cảm thấy lo lắng chứ chưa nói tới những người hầu khác. Ban đêm, khi đoàn người nghỉ chân tại dịch quán, một nhóm tỳ nữ ngồi chung với nhau kể khổ.

Kiêm Hà sợ Khương Linh Châu lo lắng nên cố ý động viên nàng.

“Công chúa, nghe nói Cạnh Lăng vương không gần nữ sắc nên đến giờ vẫn chưa nạp thiếp. Nước Ngụy cũng không thịnh hành tập tục tam thê tứ thiếp, đều là những cặp phu thê tình thâm sống bên nhau hạnh phúc tới già.” Kiêm Hà nói.

“Nếu hắn thật sự không gần nữ sắc...” Khương Linh Châu thấp giọng nói: “Thì tốt nhất là cũng đừng tới gần ta.”

Nghe được lời nói của Khương Linh Châu, Bạch Lộ mỉm cười: “Sao lại vậy ạ? Đã là phu thê thì chuyện thân mật với nhau là điều không thể tránh khỏi. Hơn nữa, Công chúa là đệ nhất mỹ nhân nổi danh Đại Tề. Dù tên Cạnh Lăng vương kia có sắt đá đến đâu đi chăng nữa cũng phải quỳ dưới váy người.”

Khương Linh Châu vừa nghe đã tưởng tượng ngay ra cảnh: Một người đàn ông vai u thịt bắp, người khoác áo giáp mạnh mẽ, lưng đeo bao đựng tên nặng nề lại lao tới dưới váy nàng, yếu đuối gọi hai tiếng “Nương tử”... Nàng lập tức cảm thấy buồn nôn.

“Thôi... quên đi.” Khương Linh Châu nói.

Cứ thế, đội nghi trượng dần tiến ra phía Bắc đến gần biên giới Tề - Ngụy.

Càng lại gần phía Bắc, thời tiết ngày càng giá rét. Đến U Yên, Khương Linh Châu không còn nhìn thấy làn sương khói quen thuộc ở Giang Nam, nơi đây chỉ có vụn dặm núi sông, phong cách không giống phía Nam chút nào.

Hai, ba buổi tối đầu tiên, Khương Linh Châu rất lo lắng, sợ hãi và nhớ nhà nên nàng không thể ngủ ngon giấc. Sau đó, mấy ngày đi đường mệt nhọc liên tiếp khiến tối đến Khương Linh Châu vừa đặt lưng xuống đã chìm vào giấc ngủ say. Đường đi xóc nảy khó chịu làm nàng bắt đầu mong sớm ngày đến phủ Cạnh Lăng vương, nằm trong chăn ấm đệm êm mà ngủ một giấc thật ngon.

Dù Tiêu gia hay Cạnh Lăng vương có ghê gớm thế nào thì nàng cũng chỉ muốn nằm trên gối êm ngủ một giấc mà thôi.

Cuối cùng đến một ngày, nàng còn đang ngủ thì đã bị Kiêm Hà đánh thức.

“Công chúa, Công chúa, chúng ta đến Đại Ngụy rồi. Tối nay chúng ta tìm chỗ trọ ở đây nhé.”

Khuong Linh Châu dụi đôi mắt còn đang buồn ngủ, vén rèm xe ngựa lên nhìn về phía trước.

Nước trắng núi đen, mây trôi trên nền trời hoang vắng.

Một con quạ tự do bay ngang qua chân trời u ám lạnh lẽo, giống như một vết mực bóng bẩy mờ mờ ảo ảo trên bức tranh thủy mặc u buồn.

Trăng khuyết treo lơ lửng trên nền trời xanh thẳm, ánh sao mờ nhạt, áng mây tĩnh lặng.

Một cơn gió lớn thổi tới, cát, côn trùng, đá vụn bay qua khiến không gian như vang lên tiếng khóc nghẹn ngào, làm người ta bỗng cảm thấy cô đơn đến lạ.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Cuối cùng cũng xuất giá rồi nhé!

Cạnh Lăng vào mùa đông.

Chương 6: Trần Vương cốc

Editor: Tịch Yên Vũ

Beta: TỬU THANH

Hai nước Tề - Ngụy nằm sát nhau và được ngăn cách bởi đường biên giới khá dài. Có một tuyến thành trì nằm ngay sát đường biên giới ấy, nước Tề gọi đó là mười sáu tòa thành U Yên. Ở vùng phương Bắc xa xôi này, ngoại trừ mười sáu tòa thành của nước Tề thì còn có quận Cảnh Lăng và quận Hào Châu của nước Ngụy.

Và quận Cảnh Lăng chính là đích đến của Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu nghỉ ngơi một ngày, sang ngày thứ hai, ngay từ lúc trời mới tờ mờ sáng nàng đã thức dậy chuẩn bị y phục và trang điểm thật cẩn thận. Nếu không có gì xảy ra, lúc nàng ra khỏi đường biên giới sẽ có người của Tiêu Tuấn Trì tới đón. Ở trước mặt người nước Ngụy, nàng phải ăn mặc và trang điểm thích hợp một chút mới được.

Nàng ngồi soi gương trước bàn trang điểm, sắc trời ngoài cửa sổ còn chưa sáng hẳn. Xa xa là một vách núi cao vút, cô độc, trống trải và yên tĩnh đến đáng sợ, không có chút dấu vết của động vật hay chim muông.

Khương Linh Châu đang chải đầu thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Kiêm Hà đi ra ngoài, vừa mở cửa đã thấy ngay một quân sĩ mặc áo giáp nước Tề, Cao tướng quân, vị tướng dẫn đầu mười nghìn người cưỡi ngựa hộ tống Công chúa xuất giá.

Cao tướng quân hơi cúi người, hướng mắt về phía bầu trời mịt mờ ở hành lang bên ngoài cửa sổ, vừa vuốt hai sợi ria mép của mình vừa nói: “Kiêm Hà cô nương, muốn bước chân vào quận Cảnh Lăng thì phải đi qua Trần Vương cốc. Đây là một vùng đất vô cùng nguy hiểm, Trần Vương của tiền triều không thể xâm lược nước Ngụy và gặp thất bại thảm hại tại nơi này, đó là lý do cái tên Trần Vương cốc ra đời. Nếu có người cố tình mai phục ở đỉnh núi, sợ rằng Công chúa sẽ gặp nguy hiểm.”

“Tướng quân, chúng ta có thể đi đường vòng không?” Kiêm Hà liếc vào phòng một cái, hỏi nhỏ.

“Chỉ có mỗi con đường này dẫn thẳng vào quận Cảnh Lăng mà thôi. Đi vòng sang quận Hào Châu còn phiền phức hơn nhiều.” Cao tướng quân nói.

Kiêm Hà theo hầu Khương Linh Châu nên biết đọc biết viết, cũng có chút hiểu biết về chuyện quốc gia đại sự. Nàng ấy hiểu nước Ngụy không phải là một khối đoàn kết bền chặt như sắt thép, quốc gia này thường xuyên có những cuộc xung đột nội bộ. Cảnh Lăng vương Tiêu Tuấn Trì và Hào Châu vương Tiêu Phi Túc cũng vậy, mặc dù là huynh đệ nhưng hai người luôn coi nhau là kẻ địch, suốt ngày đấu đá, gây chiến với nhau.

Nếu Cảnh Lăng Vương phi tương lai bước chân vào đất Hào Châu, không biết Hào Châu vương sẽ xử lý nàng thế nào. Mà cũng không ngoại trừ khả năng Hào Châu vương giết Công chúa hòa thân của nước Tề nhằm mục đích gây chiến với nước Tề một lần nữa.

“Theo tại hạ thấy, không bằng... Công chúa hãy cải trang, giấu mình trong đoàn người hầu đi theo nghi trượng để che mắt người khác. Nếu thế, dù phía trước có mai phục thật thì chúng thần cũng sẽ dễ đối phó hơn.” Cao tướng quân nói.

Lúc Cao tướng quân căng thẳng, ông thường hay tự xoa râu của mình.

Vì thế nên khi gặp tình huống nan giải như hôm nay, suýt nữa Cao tướng quân tự giết hết râu trên mặt mình rồi.

Kiên Hà cảm ơn Cao tướng quân rồi đi vào trong phòng, bẩm báo lại với Khương Linh Châu. Khương Linh Châu suy nghĩ một lúc thì quyết định đổi trang phục với Bạch Lộ, sau đó ngồi lên xe ngựa dành riêng cho tỳ nữ.

Giờ Ty, đoàn xe lên đường, bánh xe lộc cộc lăn về phía trước, tiến dần đến Trần Vương cốc. Nơi đây có những vách núi cao và dốc đứng, địa thế hiểm trở, chỉ có một lối đi nhỏ gần mép núi để xe ngựa đi qua. Người đánh xe phải liên tục kéo ngựa khiến sợi dây lúc nào cũng trong trạng thái căng dài và vô cùng mỏng manh, chỉ cần lấy kiếm chém một cái là đứt.

Trời sáng dần nhưng sương mù từ vực thẳm lại bắt đầu bốc lên.

Chợt có một con chim bay qua, tiếng kêu buồn bã và bi thương khiến lòng người hoang mang.

Khương Linh Châu ngồi trong xe với tỳ nữ, đôi mắt thanh tú nhắm lại, ngón tay nắm chặt đoạn kiếm trong áo. Thình thoảng nàng ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, rêu xanh ẩm ướt mọc bám đầy vào vách đá, ở bên đường, ẩn sau đám cỏ xanh rì có một thanh gươm gãy, đã gỉ sét không biết do ai vứt ở đó.

“Công chúa, sao Trần Vương cốc lại yên tĩnh thế nhỉ?” Tỳ nữ Vi Sương là người nhát gan, Vi Sương ôm đầu gối, co rúm lại nói: “Nghe Kiên Hà nói, ba chục ngàn binh sĩ Trần vương đã bỏ mạng tại nơi đây, có phải những vong hồn kia vẫn quanh quẩn trong cốc...”

“Đừng nói vậy!” Bạch Lộ lườm nàng ta một cái: “Vong hồn cái gì mà vong hồn? Toàn mấy lời dọa dẫm vớ vẩn!”

Bánh xe vẫn tiếp tục lăn đều, chậm rãi tiến về phía trước. Khương Linh Châu liếc nhìn cảnh tượng bên ngoài xe, cảm thấy hơi sợ hãi. Nhưng ngồi cạnh nàng đều là tỳ nữ nhỏ tuổi nên đành kiên cường nở nụ cười an ủi: “Trần vương thua ở cách dùng binh. Nếu có oan hồn thật thì họ cũng sẽ đi tìm Trần vương để đòi mạng chứ không phải chúng ta.”

Từ trước đến nay, Khương Linh Châu luôn như vậy, vô cùng quan tâm và săn sóc những tỳ nữ bên cạnh mình.

Sắc mặt Vi Sương khá hơn một chút nhưng bả vai nàng ta vẫn hơi run rẩy.

Lúc các nàng đang nói chuyện phiếm, trong hang sâu chợt vang lên tiếng chim hót thảm thiết đến kì lạ.

Ngay sau đó, đất rung núi chuyển.

Trần Vương cốc vốn yên tĩnh như chết nay lại đột nhiên xuất hiện rất nhiều người mặc đồ đen. Trong khoảnh khắc ấy, tên bắn như thác đổ, từng mũi tên trút xuống ngày càng dày đặc.

Đồng tử Khương Linh Châu hơi co lại, trong lòng thầm nói: Quả nhiên đã đến rồi.

Tuy Tiêu Tuấn Trì muốn kết hôn với nàng nhưng ở nước Ngụy cũng có người hy vọng nàng sẽ chết trên đất phong của Tiêu Tuấn Trì.

Hoàng huynh đã sớm nhắc nhở nàng, nước Ngụy của Tiêu thị đang trong quá trình đấu đá nội bộ, tranh quyền đoạt thế, gió tanh mưa máu làm người khác hoảng sợ, khác xa với nước Tề hòa thuận yên bình.

Hà Dương công chúa nước Tề gả cho Tiêu Tuấn Trì có nghĩa là Tiêu Tuấn Trì được nước Tề giúp đỡ. Nhất định sẽ có người đứng ngồi không yên.

Tề đế đoán trước được chuyện này nên mới cho một đội quân hộ tống để đảm bảo an toàn cho nàng.

Âm thanh bên ngoài xe rất hỗn loạn, nghe giống tiếng đá lăn trên núi. Tên bắn như mưa khiến rất nhiều người bị thương. Những người bị tên bắn trúng nằm la liệt dưới đất, không ngừng rên rỉ. Ngựa bị hoảng sợ, vừa hí vừa chạy lung tung khiến nhiều người bị thương hơn. Trong phút chốc, Trần Vương cốc biến thành một bãi chiến trường, mũi chỉ ngửi thấy mùi máu tanh, tai chỉ nghe thấy tiếng than khóc.

Tỳ nữ ngồi bên cạnh Khương Linh Châu liên tục hét chói tai, sắc mặt Bạch Lộ tái nhợt nhưng vẫn gắng gượng che chở cho Khương Linh Châu, lắp bắp nói: “Công... công chúa! Nô tỳ nhất định sẽ che chở cho người!”

Khương Linh Châu cố gắng tỉnh táo, vén một bên rèm xe lên nhìn ra ngoài.

Cao tướng quân đang điều khiển ngựa ở phía xa, nói vọng tới: “Công chúa, người đừng sợ!”

Tuy Cao tướng quân nói vậy nhưng sao Khương Linh Châu lại không sợ được cơ chứ?

Mắt thấy người bị thương ngày càng nhiều, thậm chí có vài mũi tên đã xuyên vào trong xe ngựa, lướt qua ống tay áo của tỳ nữ làm các nàng ấy hét chói tai. Trán Khương Linh Châu nhể nhại mồ hôi, chỉ đành co mình lại trong xe ngựa với những người khác.

Vi Sương nhát gan đã khóc nức lên, nàng ta lau vết son phấn trên mặt.

“Công chúa, có phải chúng ta sẽ chết ở chỗ này không ạ?”

“Không đâu.” Khương Linh Châu cố gắng duy trì sự tỉnh táo: “Người tên Tiêu Tuấn Trì này trải qua trăm cay nghìn đắng mới có thể cầu xin phụ hoàng gả ta cho hắn nên hắn nhất định sẽ không để cho chúng ta chôn thân ở nơi này đâu.”

Tuy Khương Linh Châu tỏ vẻ ung dung, bình tĩnh trước mặt tỳ nữ nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng, tay nàng siết chặt đoàn kiếm, lòng bàn tay tủa đầy mồ hôi lạnh, trái tim chỉ có một suy nghĩ...

Cạnh Lăng vương, ngươi đâu rồi?

Không phải ngươi vẫn đang chơi bòn ở Đông Bắc đấy chứ? (1)

(1) Theo Zhidao Baidu, cụm từ chơi bòn mang hàm ý khinh thường người khác. Giống như đang mĩa mai người đó chẳng khác gì một đứa trẻ không hiểu chuyện, ngây thơ và thiếu thực tế. Bên cạnh đó, “Tôi chơi bòn ở Đông Bắc” là một video với lời bài hát bị nghe nhầm lan truyền khắp internet. Nguyên gốc là ca khúc Ấn Độ có tên “Tunak Tunak Tun” với bản dịch tiếng Trung là “Mùa đông ở Đông Bắc”.

Lúc nàng đang miên man suy nghĩ, trên đỉnh núi truyền tới những tiếng hò reo như sấm rền!

Khương Linh Châu tỉnh ý, đưa tay vén màn xe, muốn nhìn lên động tĩnh ở trên núi.

Màn xe vừa vén lên thì có một mũi tên lao tới và đâm mạnh vào cạnh cửa sổ xe.

Đầu mũi tên không ghim vào thành xe mà cắm cách tay Khương Linh Châu tầm một tấc. Nếu không nhanh tay thì e rằng nàng đã bị thương rồi.

Trong lòng tràn ngập sợ hãi nhưng vẫn lặng lẽ quay lại nhìn sườn dốc.

Một đoàn lính mặc áo giáp đen, cầm cờ đỏ thẫm chạy ra từ khe hở của núi đá, lao vào chém giết đám người mặc đồ đen. Khương Linh Châu cảm nhận được sự khốc liệt của trận chiến, máu tươi văng khắp nơi, tay, chân và đầu người bị chém tung tóe khiến người ta hoảng loạn. Quân Huyền Giáp vô cùng nhanh nhẹn, anh dũng, chẳng bao lâu sau đã chiếm ưu thế.

Đột nhiên một thi thể mặc y phục đen từ sườn dốc lăn xuống ngay trước mặt Khương Linh Châu với âm thanh rất nặng nề, khiến Khương Linh Châu phải lập tức quay đầu đi

chỗ khác, không dám nhìn nữa.

Không lâu sau đó, Trần Vương cốc đã trở lại với sự yên tĩnh vốn có.

Những người mặc đồ đen vốn mai phục trên đỉnh núi không ngờ đã bị giết sạch, chỉ còn sót lại vài tên bị thương chưa chết, muốn trốn không được mà chết cũng không xong, đang ngoan ngoãn nằm trong tay binh sĩ mặc giáp đen.

Cao tướng quân vượt qua những thi thể nằm la liệt dưới đất, ngồi xuống trước thi thể mặc đồ đen. Ông vừa lau vết máu trên mặt vừa lục lọi túi của người mặc đồ đen.

Qua thời gian uống hai chén trà mà Cao tướng quân vẫn không tìm thấy gì hết, ông sắp tự nhổ sạch râu trên mặt mình rồi.

“Cái này... cái này là!??” Chợt Cao tướng quân kinh ngạc lên tiếng.

Ông lôi từ trong túi của người mặc đồ đen ra một lệnh bài màu đỏ với gương mặt đầy vẽ kinh ngạc, trên đó có khắc hai chữ to màu đen: Cảnh Lăng.

Cao tướng quân xem xét từng chút một, ngạc nhiên nói to: “Đây là lệnh bài của Cảnh Lăng vương!”

Nghe được lời của Cao tướng quân, Khương Linh Châu cũng hơi kinh ngạc.

Là lệnh bài của Tiêu Tuấn Tri?

Những người mặc đồ đen này là tử sĩ của Tiêu Tuấn Tri ư?

Ngay sau đó, một giọng nói xa lạ cất lên: “Lệnh bài gì hả? Ta ở dưới trướng Vương gia mười mấy năm mà còn chưa thấy thứ đó bao giờ đây này.” Giọng nói sang sảng xen lẫn vài phần cợt nhả.

Chỉ thấy từ xa, một binh sĩ thuộc quân Huyền Giáp bước tới với thân hình cao lớn như mãnh hổ và khuôn mặt trắng trẻo y hệt trẻ con. Vóc người hiên ngang, hùng dũng nhưng khuôn mặt lại ngây ngô tựa thiếu niên tạo nên một sự tương phản đối lập mạng đậm tính kì quái.

Vị tướng quân có gương mặt trẻ con đi tới trước mặt Cao tướng quân, nhìn tấm lệnh bài trên tay ông, cười nói: “Cái này chỉ để hù dọa mấy người thôi, Vương gia của bọn ta làm gì có thứ đồ chơi xấu xí này cơ chứ? Quân đội của Cảnh Lăng vương chỉ có thể được nhận ra bởi một cách, đó chính là bộ giáp đen đang mặc trên người ta đây.”

Kiểm Hà bước xuống từ trong xe ngựa, trong lòng vẫn còn sợ hãi, hỏi: “Xin hỏi tướng quân là...?”

Tướng quân có gương mặt trẻ con ấy nghe thấy giọng nói mềm mại của Kiêm Hà, quay đầu nhìn lại thì thấy cô nương mặc trang phục màu hồng phấn, nét mặt hân hạnh lập tức trở nên tươi tắn, cười hì hì nói: “Chào muối muối, ta họ Tống, tên Chằm Hà, là thuộc hạ kiếm cơm cạnh Cảnh Lăng vương, người khác hay gọi là “Tướng quân mặt cười”. Nếu muối thích thì có thể gọi ta là Tống ca ca.”

Sắc mặt Kiêm Hà lập tức thay đổi.

Tống Chằm Hà nói năng ngọt xớt, y như mấy tên dê xồm già mà không đứng đắn ngoài đầu đường xó chợ vậy, thật đáng ghét.

Ban đầu Bạch Lộ vốn chỉ định yên lặng ngồi bên cạnh Khương Linh Châu, nhưng sau khi nghe Tống Chằm Hà nói năng như vậy với Kiêm Hà, nàng ấy đứng ngồi không yên. Bạch Lộ bực mình thò đầu ra khỏi màn xe, la ầm lên: “Ca với muối cái gì? Người Ngụy các người có biết cấp bậc lễ nghĩa không đấy?”

Giọng nói này quá sắc bén làm Tống Chằm Hà co rụt người lại một chút.

“Đáng sợ quá! Đáng sợ quá đi!” Tống Chằm Hà trốn sau lưng Cao tướng quân, gương mặt tràn ngập sợ hãi: “Ta rất nhát gan, đừng hù dọa ta mà...”

Một lúc sau, đội quân đưa dâu tỉnh táo lại, bắt đầu dọn dẹp, cứu chữa cho những người bị thương. May mà quân mai phục không nhiều lắm, tuy có người bị thương nhưng phần lớn chỉ bị thương nhẹ, băng bó và nghỉ ngơi một lát là ổn.

Mất gần nửa ngày, đoàn xe mới tiếp tục lên đường.

Lần này, có thêm quân Huyền Giáp của Cảnh Lăng vương hộ tống, Khương Linh Châu cảm thấy an tâm hơn nhiều. Nàng gọi Bạch Lộ và Kiêm Hà lên xe, Tống Chằm Hà cười ngượng đi ngay bên cạnh, cứ lải nhải suốt đường đi.

“Thật ra Vương gia vốn định để thần ở lại Thái Diên, sai Phó đại ca tới đón người. Nhưng mà thần không chịu nổi nên đã đổi cho Phó đại ca. Nếu Vương gia mà biết chắc chắn sẽ trách phạt thần, Vương phi đại nhân phải giúp thần giữ bí mật đó.”

Dừng một chút, hắn lại nói: “Nếu không phải thần giục ngựa đi nhanh thì sẽ không thể xem màn kịch kia rồi. Thần thấy... có lẽ bọn họ không có ý giết Vương phi đâu, chỉ muốn người nhìn thấy lệnh bài Cảnh Lăng kia thôi. Tính toán hay thật đấy!”

Không ai trả lời thì hắn tự nói một mình vậy.

Khương Linh Châu nhíu mày nghĩ, vị tướng quân có gương mặt trẻ con này có bị bệnh không đấy?

Nhưng dù sao thì có Tống Chằm Hà đi cùng, Trần Vương cốc mới an toàn hơn một chút.

Quân mai phục kia muốn nàng nảy sinh lòng nghi ngờ với Tiêu Tuấn Trì. Nếu không phải Tống Châm Hà chạy đến kịp thời, vạch trần tấm lệnh bài giả kia, rất có thể nàng sẽ thật sự nghi ngờ vị phu quân tương lai này.

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy con đường phía trước thật tăm tối.

Hôm nay vừa vào Cạnh Lăng mà đã gặp phải nguy hiểm đáng sợ đến thế, vậy những ngày tháng sau này thì sao?

Không biết Tiêu Tuấn Trì đã gây thù chuốc oán với ai, nàng chỉ có một cái mạng này thôi, có đủ để hấn đùa giỡn không đây?

Vốn tưởng rằng gả cho Tiêu Tuấn Trì là xong, ai biết gả xong lại còn phải đối mặt với nguy hiểm ngập tràn như vậy.

Tiêu Tuấn Trì, ngươi là một tên đáng ghét!

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Đại Cầu: Lạnh quá đi!!! Ta vẫn đang chơi bòn ở Đông Bắc... mặc dù Đông Bắc không lớn lắm... nhưng ta không có nhà ở Cạnh Lăng...

P/s: Chương 8 nam chính sẽ xuất hiện.

Chương 7: Vào Cảnh Lãng

Editor: Tịch Yên Vũ

Beta: TỬU THANH

Khi đoàn người ra khỏi Trần Vương cốc, sương mù đã tan.

Trước mắt mọi người là một đội quân mặc áo giáp đen đã chờ sẵn trên mảnh đất rộng lớn, bằng phẳng bên ngoài.

Thấy xe ngựa nước Tề đang tiến dần tới đây, tướng lĩnh dẫn đầu tung người nhảy xuống ngựa, bước lên tiếp đón. Cách một lớp rèm, Khương Linh Châu không nhìn được diện mạo của người nọ, chỉ cảm thấy thân hình người đó rất giống Tổng Châm Hà, cao lớn và lực lưỡng.

Tổng Châm Hà huyết sáo một cái, đáp lại sự tiếp đón của người đó: “Phó đại ca! Huynh đã bỏ lỡ nhiều kịch hay lắm đấy!”

Người được gọi là “Phó đại ca” không thèm để ý đến Tổng Châm Hà, bước đến trước xe Khương Linh Châu, ôm quyền, khom người nói: “Châm Hà vốn là người hơi vô ý vô tứ, nếu có mạo phạm đến Hà Dương công chúa, xin người thứ lỗi.” Dứt lời, hắn nghiêng đầu nhìn sang Tổng Châm Hà: “Hà đệ đệ, còn không mau xin Hà Dương công chúa thứ lỗi?”

Một lúc sau, hắn mới tự giới thiệu: “Tại hạ họ Phó, tên một chữ Huy, Công chúa có thể gọi tên của tại hạ. Lần này, chính Vương gia đã phái thần tới đây để tiếp đón công chúa vào quận Cảnh Lãng.”

Phó Huy ăn nói lễ độ, nho nhã, thậm chí còn hơi giống người Tề khiến Khương Linh Châu cũng cảm thấy có thiện cảm với hắn.

“Không sao.” Khương Linh Châu đáp: “Tổng tướng quân đã cứu ta một mạng, Hà Dương còn chưa kịp nói lời cảm ơn.”

“Đúng vậy.” Tổng Châm Hà cười hì hì: “Thần đoán kiểu gì cũng có người đứng ngồi không yên nên mới cố ý xuất phát trước giờ hẹn, kịp thời cứu Hà Dương công chúa. Chỉ tiếc... một chiến công oanh liệt như vậy mà lại không thể nói với Vương gia, ai bảo thần lén chạy đi trước làm gì cơ chứ?”

Cuối cùng, hắn thở dài rên rỉ: “Thần tự tiện rời khỏi quận Cảnh Lãng chỉ vì muốn nhìn mặt Vương phi tương lai thôi đấy.”

Nói xong, biểu cảm trên khuôn mặt Tổng Châm Hà thay đổi như ảo thuật, cười cợt hỏi: “Tại hạ dám hỏi, Hà Dương công chúa có thể vén rèm cửa lên để mọi người chiêm

ngưỡng vẻ đẹp của người được không?”

“To gan!”

“Không được làm càn!”

Bạch Lộ và Phó Huy đồng loạt quát to.

Phó Huy thấp giọng: “Hà đệ đệ, phụ nữ nước Tề coi trọng lễ nghi. Nếu là người đã có gia đình thì không được phép nhìn những người đàn ông khác và cũng không được để người ngoài tùy tiện dòm ngó. Văn hóa của Tề - Ngụy có sự khác biệt, hơn nữa Công chúa chính là Cảnh Lăng Vương phi tương lai. Đệ nói vậy là vô lễ, đáng tội chết đấy.”

“Đúng vậy!” Bạch Lộ giận dữ: “Công chúa của chúng ta không thể để người ngoài tùy tiện dòm ngó được.”

“Dù sao thì đệ cũng từng thấy khuôn mặt Công chúa rồi mà.” Tống Châm Hà phản bác: “Công chúa của các người vén màn xe lên ba lần, thò hẳn đầu ra khỏi cửa xe như không sợ chết ấy, muốn không nhìn thấy cũng khó.”

“Đó... đó là trường hợp bất đắc dĩ!” Bạch Lộ mạnh miệng.

“Được rồi, được rồi.” Khương Linh Châu khẽ cười: “Sau này chúng ta còn nhiều dịp gặp nhau mà.”

Nàng vốn muốn hỏi một câu nữa là “Những người mặc đồ đen trong Trần Vương cốc do ai phái tới?” Nhưng đoán là Tống Châm Hà và Phó Huy cũng chưa kịp điều tra nên nàng quyết định bí mật tìm hiểu sau vậy.

Sau khi nghỉ dưỡng sức, đoàn xe lại xuất phát, tiến đến phủ Cảnh Lăng vương theo đường lớn. Khi đến nơi cũng đã là đêm khuya của ngày thứ tư. Khương Linh Châu vịn tay tỳ nữ, bước vào phủ Cảnh Lăng vương rồi mơ màng nằm lên giường ngủ.

Trừ việc ván giường quá cứng khiến nàng đau lưng ra thì mọi thứ đều rất bình thường, Khương Linh Châu uể oải, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Ngày hôm sau, khi mặt trời đã lên cao nàng mới thong thả tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra đã thấy một hàng hoa văn điều hâu nuốt lửa vô cùng dữ tợn, sắc bén, nhìn có vẻ hơi quen mắt.

Khương Linh Châu mơ màng một lúc mới nhớ ra đoạn kiếm mà Tiêu Tuấn Tri tặng mình cũng khắc hoa văn thần thú giương nanh múa vuốt như vậy. Thậm chí, hàng mô điều hâu nuốt lửa được khắc trên xà nhà với nước sơn xanh sẫm trông sống động hơn nhiều.

Nàng ngồi dậy, xoa cổ, đánh giá xung quanh.

Cung điện của nàng ở nước Tề được đặt tên là “Lãm Vân” trong “Lãm tận thương sinh” (1). Tề đế và Hoàng hậu vô cùng cưng chiều nàng, vì vậy những vật trang trí trong cung đều rất tinh xảo, hoa lệ, không có cái nào không phải là bảo vật trân quý. Xà nhà làm bằng gỗ hoàng hoa lê và gỗ đàn hương, trên tường khảm ngọc dạ quang và ngọc thạch lân, thậm chí đèn đuốc trong phòng cũng được khảm ngọc dát vàng.

(1) Lãm tận thương sinh: Cố gắng gánh vác muôn dân trăm họ.

Giờ đột nhiên phải chuyển đến nơi này, không có những vật trang trí xinh đẹp hoa lệ kia, Khương Linh Châu cảm thấy hơi khó chịu.

Bàn tay nàng sờ lên mặt giường, giường quả thật rất cứng, khó trách nàng ê ẩm cả người.

Không biết người Ngụy ngủ trên cái giường này kiểu gì nữa.

Bên ngoài, tỷ nữ nghe thấy tiếng động thì đi vào phục vụ nàng rửa mặt.

Bạch Lộ bung chậu nước nóng ra, trên cổ tay vắt một chiếc khăn trắng, khuôn mặt vẫn còn ngái ngủ. Trong tay Kiêm Hà cầm một chiếc hộp nhỏ, bên trong là đồ trang điểm, lược, trâm cài đầu: “Đêm qua, lúc chúng ta về đến vương phủ thì cũng đã muộn nên chưa kịp thu dọn hành lí. Hôm nay Công chúa đành dùng tạm mấy thứ này vậy.”

Dứt lời, Kiêm Hà đỡ Khương Linh Châu ngồi trước gương, chải tóc cho nàng.

Bạch Lộ vắt khăn hỏi: “Đêm qua Công chúa ngủ ngon không ạ?”

Khương Linh Châu xoa huyệt thái dương, nhìn mình trong gương, đáp: “Cũng được. Chúng ta đang ở vương phủ sao?”

“Vâng ạ.” Bạch Lộ dùng khăn nhẹ nhàng lau gò má của nàng, nói: “Nơi này chính là phủ Cạnh Lăng vương. Tổng tiều tướng quân nói nơi này là nơi an toàn nhất quận Cạnh Lăng, Công chúa yên tâm.”

Ngón tay Khương Linh Châu chọt cứng đờ.

Không phải do những người áo đen kia, mà là vì...

Nàng ngược mắt nhìn mặt Bạch Lộ, nhỏ giọng hỏi: “Cạnh Lăng vương cũng ở đây à?”

Bạch Lộ vui vẻ nói: “Cạnh Lăng vương ở Thái Diên ạ. Nghe nói, Cạnh Lăng vương lúc nào cũng ở Thái Diên, đến Tết có khi cũng chẳng về. Ngài ấy giao hết những việc ở quận Cạnh Lăng cho thuộc hạ bên mình. Nô tỳ đã dò hỏi những người trong phủ, bọn họ cũng không biết khi nào Cạnh Lăng vương mới trở về.”

Khương Linh Châu thở phào nhẹ nhõm.

Mong Cạnh Lăng vương đừng về đây.

Nàng ở Cạnh Lăng, hấn ở Thái Diên, cả hai không liên quan gì đến nhau là tốt nhất.

Lúc nói chuyện, Kiêm Hà đã làm xong búi tóc Văn Hảo cho nàng, đang vội tìm một cây trầm khắc hình hoa sen làm bằng bạch ngọc để cố định búi tóc. Nghi ngời một lát Khương Linh Châu mới ra khỏi phòng, tận mắt nhìn phủ Cạnh Lăng vương.

Khương Linh Châu sinh ra và lớn lên ở hoàng cung Đại Tề, thường thấy tường đỏ ngói ngọc, đình đài lầu các, yêu thích sương khói Giang Nam, liễu xanh sen đỏ. Còn phủ Cạnh Lăng vương trước mắt nàng không giống nước Tề rực rỡ hoa lệ chút nào, trên nóc nhà có một cái đầu Ly Long (2) dữ tợn, trụ nhà làm bằng bạch ngọc uy nghiêm, nhà cửa tuy không tráng lệ nhưng lại rất rộng rãi, thoải mái, tường ngói tuy không rực rỡ nhưng lại vô cùng chắc chắn và vững chãi.

(2) Ly Long: Một loài vật giống rồng nhưng không phải rồng. Thể hiện quyền lực và sự uy nghiêm.

Quét mắt nhìn xung quanh, Khương Linh Châu có cảm giác vương phủ này yên tĩnh đến đáng sợ. Ngay cả tiếng gió thổi cỏ lay cũng chẳng có, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách từ đâu vọng về.

Khương Linh Châu phải dành hết quãng đời còn lại ở vùng đất vắng vẻ hiu quạnh này, không biết là may mắn hay bất hạnh.

Khi đang miên man suy nghĩ, một giọng nói chột vang lên.

“Công chúa điện hạ đã dậy rồi ạ?”

Một người phụ nữ bước ra thi lễ với Khương Linh Châu.

Người phụ nữ này đã có tuổi, vài sợi tóc trắng lác đác bên tai, khóe mắt có nếp nhăn; gò má gầy gò, mũi cao mắt sâu, ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt uy nghiêm làm cho người đối diện cảm thấy hơi sợ hãi. Khuôn mặt bà nghiêm túc y như tranh vẽ Phật Đà treo trên tường, bà mặc bộ đồ màu xanh phẳng phất mùi hoa mai, váy dài chấm đất, trên đầu đội mũ quan. Nhìn y phục thì có thể đoán đây có lẽ là một vị nữ quan.

Khương Linh Châu nghe nói bên cạnh Tiêu Tuấn Trì chỉ có một người phụ nữ đã nuôi dưỡng hấn, bà là người dân tộc Hạt (3), họ Ô Lạc Lan, tên Hán là Lan Cẩm, nhưng được gọi là “Lan cô cô”.

(3) Dân tộc Hạt: là biệt chỉ của Hung Nô thời xưa, sống ở phía nam tỉnh Sơn Tây tỉnh Trung Quốc, lập ra Hậu Triệu, thời Đông Hán.

“Vị này chắc hẳn là Lan cô cô?” Khương Linh Châu hỏi.

“Chuyết danh (4) có thể may mắn lọt vào tai Vong chúa là điều may mắn của Lan Cẩm.” Khuôn mặt Lan cô cô vẫn bình thản và nghiêm chỉnh như cũ: “Công chúa là chủ, Lan Cẩm là nô tỳ, không nhận nổi tiếng “cô cô” kia đâu. Công chúa gọi lão thân là “Ồ Lạc Lan” hoặc “Lan Cẩm” là được.”

(4) Chuyết danh: Cách tự xưng của người cổ đại.

Khẩu âm của Lan cô cô không giống người Hán chút nào, hiển nhiên là bà đã ở đây từ rất lâu rồi.

“Mùa thu và mùa đông ở quận Cảnh Lăng rất lạnh, Công chúa đừng để bị nhiễm lạnh. Nếu không lão thân cũng khó ăn nói với Vương gia.” Lan cô cô nói: “Công chúa là Cảnh Lăng Vương phi tương lai, mọi chuyện trong phủ Cảnh Lăng vương đều do Công chúa điện hạ quản lí. Trong phủ có khoảng hai mươi ba người hầu, Công chúa có muốn gặp bọn họ luôn không ạ?”

Khương Linh Châu nghĩ đến cái cổ đang đau nhức của mình, khẽ nói: “Hôm nay ta cảm thấy không khỏe, để sau đi.”

Lan cô cô gật đầu.

Bà cũng là người có chức tước nên có sự từng trải không giống với những người hầu bình thường, dù đứng trước mặt Khương Linh Châu nhưng Lan cô cô cũng chẳng mềm mỏng hơn chút nào.

Bà nghiêm chỉnh đứng trước cửa như có lời muốn nói nhưng lại không nói gì. Khương Linh Châu thấy hơi kỳ quái, hỏi: “Lan cô cô còn có chuyện gì muốn bẩm báo sao?”

“Không có gì ạ, Công chúa chê cười rồi.” Chân mày Lan cô cô run lên một cái, cúi người thi lễ rồi rời đi.

Đợi Lan cô cô đi, mọi người mới bày đồ ăn sáng ra bàn cho Khương Linh Châu. Kiêm Hà chẳng chặc, tất nhiên sẽ không nhiều lời, nhưng Bạch Lộ là người thẳng tính, không nhịn được lườm Lan cô cô một cái.

“Lan cô cô kia lạnh lùng cho ai xem không biết. Công chúa, chúng ta là chủ, sao có thể để bà ta coi thường được?” Bạch Lộ tức giận nói.

“Bạch Lộ.” Kiêm Hà nhỏ giọng nhắc nhở: “Trước mặt Công chúa đừng có lắm mồm. Cho dù ngươi chẳng có ý gì nhưng nếu sau này bị người ta nắm thóp thì đừng chạy về mách Công chúa đấy.”

Khương Linh Châu đang cầm chén nhỏ, chậm rãi và nhẹ nhàng nói: “Có lẽ đó là tính cách trời sinh của người ta thôi, đừng để trong lòng. Hơn nữa, nếu Lan cô cô kia thật sự

coi thường ta, ta cũng không thể làm gì bà ấy được. Chúng ta vốn là những kẻ ăn nhờ ở đậu, gả đến nơi xa xứ, kết cục không phải như thế sao?”

Tuy lời nói mang vẻ oán thán nhưng nàng nói một cách rất ung dung, nhẹ nhõm và bình thản lạ lùng, khiến đám người hầu quên đi sự bất bình lúc trước, nghiêm túc hầu hạ nàng ăn sáng.

Đồ ăn sáng là một đĩa sữa đặc nhỏ, bánh ngọc lộ và vài miếng bánh mật ăn rất lạ miệng. Lúc trước, tuy Khương Linh Châu đã được thưởng thức rất nhiều loại món ngon khác nhau nhưng đây là lần đầu tiên nàng ăn những món này, hơn nữa nàng phải ăn uống kham khổ suốt thời gian qua nên không khỏi ăn nhiều thêm vài miếng.

Kiểm Hà thấy nàng ăn ngon miệng thì trong lòng cũng vui mừng.

Lúc Kiểm Hà vào cung được Hoàng hậu cho phục vụ Khương Linh Châu. Hà Dương công chúa là một người hào phóng, rộng lượng, tất nhiên nàng vô cùng yêu quý vị chủ tử này. Nếu quá phận một chút thì có thể nói nàng coi Khương Linh Châu như muội muội mình, muốn bảo vệ và chăm sóc thật cẩn thận.

Sau bữa ăn sáng, hai tỳ nữ hầu hạ Khương Linh Châu đi dạo xung quanh.

Các nàng đi qua cửa lớn, thấy bóng người cao lớn đang ngó nghiêng trong rừng ngô đồng, không biết đang nhìn gì. Bạch Lộ quan sát cẩn thận, phát hiện ra đó chính là vị tướng quân có gương mặt trẻ con kia, Tống Châm Hà.

Người Ngụy không có câu “Nữ tử bất xuất tam môn” (5), nơi này là phủ Cảnh Lăng vương, không có sự ngăn cách trong và ngoài phủ, Khương Linh Châu cứ đi tiếp, cuối cùng lại gặp được thuộc hạ của Tiêu Tuấn Trì.

(5) Nữ tử bất xuất tam môn: Theo quan niệm của người xưa, phụ nữ luôn phải ở trong nhà chăm chồng dạy con, không được bước ra khỏi cửa khi chưa được sự cho phép.

Bạch Lộ nhắc váy đi nhanh tới trước mặt Tống Châm Hà, hô lớn bên tai hắn: “Bái kiến Tống tướng quân!”

Tống Châm Hà bị dọa cho hết hồn, che lỗ tai kêu “Ui da!!”.

“Tỷ tỷ của ta, tỷ hét lớn như vậy làm gì?” Tống Châm Hà nhăn mặt, xoa lỗ tai rồi gào ầm lên: “Lỡ bị người khác phát hiện ra thì sao? Ô Lạc Lan kia rất dữ tợn, chả thèm nề mặt ai đâu.”

“Ta đang muốn hỏi Tống tướng quân lén lút lút lút ở đây làm gì đấy?” Bạch Lộ hỏi.

Nàng là tỳ nữ bên cạnh Hà Dương công chúa, ở nước Tề dù là quan lớn hay Quý phi nàng cũng không sợ. Vị tướng quân tuần tra trước cung của Hoàng đế cũng phải gọi

nàng một tiếng “Bạch Lộ cô nương” nữa đấy nên dĩ nhiên vị Tổng Châm Hà này cũng không ngoại lệ.

Tổng Châm Hà cười hì hì: “Đương nhiên là để gặp Hà Dương công chúa rồi! Ta lừa Vương gia, vượt núi băng sông trở lại quận Cảnh Lăng chỉ để nhìn Vương phi tương lai thôi đấy. Lúc trước, Trần Vương cộc loạn quá, ta không thấy rõ. Tối hôm nay ta lại phải trở về Thái Diên rồi, bây giờ mà không nhìn thì bao giờ ta mới nhìn được nữa.”

Bạch Lộ nhú mày.

Nàng lăm băm câu “Vô lễ” rồi nói: “Công chúa của chúng ta dĩ nhiên là người xinh đẹp nhất thế gian, người tầm thường không thể so sánh được. Người không nhìn nổi đâu.”

Dừng một chút, nàng tò mò hỏi: “Cảnh Lăng vương là người như thế nào?”

“Vương gia...” Tổng Châm Hà nghe Bạch Lộ hỏi tới Tiêu Tuấn Trì thì tỏ ra vô cùng hưng phấn. Hắn xoa ngón tay, bắt đầu ra sức miêu tả hình dáng và thần thái của Tiêu Tuấn Trì.

“Vương gia của chúng ta lúc giết người là dũng mãnh nhất! Dao trắng vào đao đỏ ra mà không thêm chớp mắt lấy một cái. Ngài là người mạnh nhất trong quân, chỉ cần một nhát chém là có thể bỏ đời hết đầu người, đầu lia khỏi cổ nhưng lại không mất máu nhiều! Da ra da, thịt ra thịt, xương cũng ra xương. Lúc vào trận, ngài ấy y như chiến thần giáng thế ấy!”

Tổng Châm Hà hớn hờ miêu tả Tiêu Tuấn Trì khi tác chiến giết địch mà không phát hiện ra sắc mặt cô nương trước mặt hắn càng ngày càng xấu.

Và sắc mặt Khương Linh Châu đứng sau tường cũng hơi tái nhợt.

Tên Tổng tướng quân nhỏ nhen này, nhắc tới Tiêu Tuấn Trì mà chỉ miêu tả dáng vẻ hắn lúc giết người, rõ ràng là cố ý!

Khương Linh Châu nín tay Kiêm Hà, hỏi: “Bây giờ ta trở về nước Tề còn kịp không?”

Kiêm Hà đau xót lắc đầu một cái: “Không kịp nữa đâu Công chúa.”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói: Đã tới rồi còn muốn đi?*

Ps: Vốn định để tên kinh thành nước Ngụy là Hòa Hải Từ, nhưng lúc đăng lên lại đổi thành Thái Diên. Nếu như tìm thấy lỗi sai thì mọi người nhớ cho tôi biết nhé...

Chương 8: Gửi nhâm thư

Editor: Tịch Yên Vũ

Beta: Tỉu Thanh

Tại kinh đô Thái Diên, nước Ngụy.

Trong điện Hàm Chương, chiếc lư bằng bạc tỏa hương khói mịt mù, bức rèm thủy tinh lấp lánh qua ngọn đèn dầu. Đằng sau bức rèm ấy có hai mỹ nhân mặc trang phục trong cung ngồi đối diện nhau. Một người ôm tỳ bà, người còn lại thì đang dùng đôi tay trắng muốt chọn quả mận đỏ tươi trong chiếc đĩa vàng.

Tiếng tỳ bà chậm rãi vang lên, mỗi nhịp mỗi phách đều mang đầy vẻ lả lướt, ung dung và mơ màng.

Hoàng đế mười sáu tuổi của nước Ngụy, Tiêu Vũ Xuyên đang gồi đầu lên đùi mỹ nhân, tay cầm một cuốn sách.

Cuốn sách hắn đang đọc có tên là “Chuyện Vật Vãn Không Có Thật Ở Phần Mộ”, một cuốn sách ghi chép lại những câu chuyện ma quái và kì lạ xảy ra ở tiền triều.

Tiêu Vũ Xuyên đọc hết vài trang sách rồi lại lật sách đọc thêm vài chương, khuôn mặt tỏ ra vô cùng hứng thú.

Mỹ nhân dứt cho Tiêu Vũ Xuyên một quả mận đỏ thắm. Hắn ngậm vào miệng rồi nuốt xuống cổ, đôi mày thanh tú lập tức nhíu chặt, miệng kêu to: “Chát quá! Chát quá đi...”

Mỹ nhân mắt ngọc mũi cao lấy khăn che mặt, cười thâm.

Lúc Tiêu Vũ Xuyên đang chăm chú ngắm nhìn vị mỹ nhân dị tộc kia thì một giọng nói truyền đến.

“Cạnh Lăng vương xin cầu kiến bệ hạ.”

Tiêu Vũ Xuyên vội vàng hô một tiếng “Truyền” rồi nhanh chóng bật dậy, chẳng khác chú nai con bị lửa đốt cháy lông là mấy.

Hắn quăng sách lên bàn, nhét cả mâm trái cây và đàn tỳ bà trong tay mỹ nhân vào tháp La Hán. Nhưng đàn tỳ bà hơi to, khe hở của tháp La Hán lại nhỏ nên không thể nhét vừa được, Tiêu Vũ Xuyên bèn giơ chân đạp một cái thật mạnh...

Hai vị mỹ nhân dáng dấp nhìn xung quanh, vội vàng chui ra sau tấm bình phong quen thuộc, thậm chí còn không quên giấu mép váy một cách cẩn thận.

Chật vật một lúc, Tiêu Vũ Xuyên mới sắp xếp đầu vào đấy. Ngay lúc đó một giọng nói trầm thấp vang lên: “Bệ hạ.”

Tiêu Vũ Xuyên dùng vạt áo che kín một nửa chiếc đàn tỳ bà bị lộ ra ngoài, phát tay áo tỏ vẻ uy phong凛冽, quay đầu lại hỏi: “Cạnh Lăng vương đấy à? Tìm trẫm có chuyện gì không?”

Người đàn ông đứng trước mặt Tiêu Vũ Xuyên im lặng, không nói lời nào.

Trên ngón cái tay phải Tiêu Tuấn Tri đeo một chiếc nhẫn ngọc quý giá, viên ngọc mang sắc xanh và độ bóng tự nhiên. Lúc này, hắn đang dùng ngón tay từ từ ma sát viên ngọc như một cách để giết thời gian.

Đây là thói quen của Tiêu Tuấn Tri lúc đang trầm tư suy nghĩ.

Rồi hắn chợt cúi người xuống, nhặt quả mạn đỏ rơi bên chân Tiêu Vũ Xuyên lên xem. Quả mạn đỏ như son, chậm chạp xoay tròn trong tay hắn, càng làm nổi bật lên chiếc nhẫn ngọc trong suốt trên ngón tay.

Một lúc sau, Tiêu Tuấn Tri mới thông thả cất lời: “Bệ hạ, Hào Châu vương lại làm trái quy định, chu cấp thêm chi phí cho điện Hàm Chương đúng không?”

Lúc hắn nói chuyện, người hơi cúi, mái tóc đen dài vén bên tai trượt xuống như thác đổ.

Tiêu Tuấn Tri vừa dứt lời, khuôn mặt Tiêu Vũ Xuyên đã lộ vẻ rồi rầm: “Tam hoàng thúc! Thúc đừng phạt Nhị hoàng thúc mà...” Hắn vội giải thích: “Chỉ là mấy quả mạn thôi... Nếu không có Nhị hoàng thúc, trẫm sẽ buồn chán đến chết mất.”

Tiêu Tuấn Tri nhíu mày, búng tay một cái, ném quả mạn ra ngoài, tiếp tục hỏi: “Làm xong bài tập mà Thái phó (1) giao chưa?”

(1) Thái phó: Một chức quan đảm nhận việc dạy học cho vua chúa thời xưa.

Tiêu Vũ Xuyên lập tức ngoan ngoãn trở lại, ngượng ngùng nói: “Còn một chút nữa thôi, ngày mai trẫm nhất định sẽ làm xong.”

Tiêu Tuấn Tri lại sờ nhẫn ngọc ban chỉ, thông thả nói: “Vậy thì... Xin bệ hạ nói lời phải giữ lấy lời. Thân cáo lui.”

Dứt lời, hắn xoay người bước đi.

Ánh mắt Tiêu Vũ Xuyên lóe lên một cái, vội vàng chạy tới cạnh Tiêu Tuấn Tri.

Hôm nay Tiêu Tuấn Trì đeo một thanh đoản kiếm, vỏ kiếm đen nhánh, chuôi kiếm khắc hình một con diều hâu với đôi mắt uy nghiêm và cái mỏ sắc bén. Tiêu Vũ Xuyên nhìn thanh kiếm kia đầy tha thiết: “Tam hoàng thúc, thanh kiếm này...”

“Hử?” Tiêu Tuấn Trì dừng bước. Ngay sau đó, hắn cỡi thanh đoản kiếm bên hông xuống, đặt lên bàn trà, nói: “Đất này là đất của vua. Thiên hạ này đều là của bệ hạ, hơn nữa đây chỉ là một thanh kiếm. Chẳng qua, mong rằng bệ hạ hãy nhớ kỹ nguồn gốc của thanh kiếm này.”

“Nguồn gốc ư?” Tiêu Vũ Xuyên không hiểu.

“Thanh kiếm này vốn thuộc về một vị đại nho nước Tề. Vị đại nho ấy đã dùng chính thanh kiếm này đâm vào hai đùi của mình để có thể giữ được sự tỉnh táo cả ngày lẫn đêm mà gắng sức học tập, cũng giống như câu “Huyền lương thứ cổ” (2) vậy. Nếu bệ hạ cầm thanh kiếm này thì phải chăm chỉ học hành, đừng ham chơi, cũng đừng làm mấy chuyện trẻ con kiêu... “Nhét đàn tỳ bà vào trong giường” như vừa nãy.”

(2) Huyền lương thứ cổ: Một thành ngữ của Trung Quốc để chỉ sự chăm chỉ và quyết tâm trong học tập. Câu thành ngữ này được viết dựa theo tích có chàng học trò nọ vì quyết tâm học tập để đỗ khoa cử nên đã lấy dây thừng buộc tóc lên xà nhà để mỗi lần ngủ gật sẽ bị đau mà tỉnh dậy học tiếp, một cậu học trò khác cũng vì muốn chăm chỉ học hành nên đã lấy dùi đâm vào đùi khi buồn ngủ để lấy lại sự tỉnh táo.

Tiêu Vũ Xuyên nhú mày, chậm chạp nói: “Được...”

Tiêu Tuấn Trì bình thân gật đầu rồi bước ra khỏi điện Hàm Chương.

Bước đến cửa điện Hàm Chương, tay phải của Tiêu Tuấn Trì khẽ chuyển động, hắn lấy một chuỗi tràng hạt từ trong tay áo ra. Tràng hạt được làm từ hạt bồ đề, trên mười tám hạt ngọc ấy có khắc Lục Căn, Lục Trần, Lục Thức (3) bằng chữ Phạn, hạt nào cũng mang trong mình một màu đỏ tinh khiết, những viên ngọc xinh đẹp ấy đang chuyển động thật chậm rãi quanh ngón tay Tiêu Tuấn Trì.

(3) Lục căn, Lục trần, Lục thức: Trong Phật giáo, Lục Căn là sáu giác quan của con người, gồm: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân xác và ý thức. Lục Trần là sáu thứ khiến chúng sinh say đắm. Lục Trần bao gồm: Sắc trần (màu sắc), Thính trần (âm thanh), Hương trần (hương thơm), Vị trần (mùi vị), Xúc trần (cảm xúc), Pháp trần (kí ức). Còn Lục Thức bao gồm: Nhãn thức (nhìn), Nhĩ thức (nghe), Thiệt thức (ném), Thân thức (sờ), Tỷ thức (ngửi), Ý thức (nghĩ).

Một ông lão râu tóc bạc phơ đang đứng chờ ở ngoài điện Hàm Chương. Mặt của ông nhiều nếp nhăn y như một cái bánh mì bị người ta bóp chặt, nhưng nét mặt lại rất vui vẻ. Thấy Tiêu Tuấn Trì bước ra, ông lão tiến lên gọi, “Vương gia.”

Tiêu Tuấn Trì ngược lên, bình thân giấu chuỗi hạt vào trong tay áo.

“Phí tiên sinh.” Tiêu Tuấn Trì đáp.

“Nghe nói Tổng tiểu tướng quân đã trở lại từ quận Giao Châu, không biết chuyển đi có thuận lợi không?” Phí Tư Bật vuốt chòm râu bạc trắng, chậm rãi cất lời.

“Chăm Hà chưa trở về Thái Diên.” Tiêu Tuấn Tri đáp: “Phí tiên sinh muốn gì thì cứ nói thẳng với Cảnh Lăng là được.”

“Chỉ có Vương gia hiểu ta... ” Phí Tư Bật duỗi tay trái làm tư thế mời, hai người thông thả tiến về phía trước, ông nói một cách lơ đãng: “Nghe nói Hà Dương công chúa của nước Tề lặn lội ngàn dặm gả tới Cảnh Lăng. Trước tiên lão hủ chúc mừng Vương gia có được giai nhân.”

Tiêu Tuấn Tri im lặng một lúc rồi mới thấp giọng đáp: “Cảm ơn lời chúc của Phí tiên sinh.”

Hai người đi men theo đường nhỏ trong cung, bên cạnh là rừng ngô đồng tươi mát um tùm, từng chiếc lá xanh như những viên ngọc lục bảo trong vắt trải đầy đất. Bỗng nhiên tiếng sáo của ca khúc “Thiên Hạ Thái Bình” vang lên, âm thanh sắc bén như xuyên thấu trời xanh.

“Nhưng mà Vương gia cũng biết...” Phí Tư Bật dùng tay nâng một cành ngô đồng đang rủ xuống, thông thả nói: “Tần Hiến Công mất trí vì Ly Cơ (4), Lý Quý mất nước vì Mạt Hi (5), Hán Thành đế chết trên giường Triệu Nghi Chủ (6), Hán Tuyên đế mất con vì Hoắc Thành quân (7). Tiểu dung vi hình, đại dung vi họa (8), mong rằng Vương gia nhớ kỹ những lời ấy.”

(4) Ly Cơ (hay còn gọi là Lệ Cơ): Là một phi tần của Tần Hiến công thời Xuân Thu trong lịch sử Trung Quốc. Bà được cho là nguyên nhân dẫn đến cuộc tranh giành quyền lực giữa các hoàng tử sau khi Hiến công qua đời.

(5) Mạt Hi (hay còn gọi là Mạt Hỉ hoặc Muội Hỉ): Là một vương phi của Hạ Kiệt (Lý Quý) vị vua cuối cùng của nhà Hạ trong lịch sử Trung Quốc. Bà được mệnh danh là “Thiên hạ đệ nhất hồ ly tinh” và là một trong những nguyên nhân khiến nhà Hạ diệt vong.

(6) Triệu Nghi Chủ (hay Triệu Phi Yến): Là hoàng hậu thứ hai của vị hoàng đế thứ 12 đời nhà Hán, Hán Thành đế. Khi bà vào cung làm Tiệp dư, có một vị nữ quan đã nói rằng “Thử họa thủy dã, diệt họa tất hĩ” - Một cách nói ví von: Nhà Hán là Hỏa, nữ nhân là Thủy, nước dập lửa, đây chính là câu gốc của thành ngữ “Hồng nhan họa thủy” ta thường thấy ngày nay.

(7) Hoắc Thành Quân: Là vị hoàng hậu thứ hai của Hán Tuyên Đế, vị hoàng đế thứ 10 đời nhà Hán. Trong suốt thời gian làm Hoàng hậu, bà đã không ít lần lập mưu hãm hại các hoàng tử của Hán Tuyên đế và cuối cùng bị ông phế truất rồi tự sát.

(8) Tiểu dung vi hình, đại dung vi họa: Người phụ nữ đẹp vừa phải thì mang đến tiếng thơm, nhưng quá đẹp thì lại mang đến tai họa.

Tiêu Tuấn Trì nhú mảy hỏi: “Ý Phí tiên sinh là...?”

“Nghe nói Hà Dương công chúa mang một vẻ đẹp ít ai sánh bằng, có thể nói là người con gái đẹp nhất thế gian, thân sơ Vương gia cũng sẽ làm đường như Tấn Hiến công và Lý Quý xưa kia.” Phí Tư Bật vuốt bộ râu dài trắng xóa khẽ cười.

Mắt Tiêu Tuấn Trì tối sầm lại, khuôn mặt u ám tựa bầu trời trước cơn dông bão.

Hắn có một gương mặt đẹp trời sinh, nhưng khi khuôn mặt ấy nghiêm lại thì chẳng khác gì sói hoang, uy mãnh đến mức làm người khác không thờ nổi.

Dường như Phí Tư Bật không thèm để ý đến khuôn mặt đáng sợ của Tiêu Tuấn Trì, vẫn cười ha hả như trước. Ông bình tĩnh dùng vẻ hiền hòa của mình để đối diện với sự uy nghiêm của Tiêu Tuấn Trì, tuyệt đối không chịu lùi bước.

Lông mày Tiêu Tuấn Trì dần giãn ra.

Rồi Tiêu Tuấn Trì cúi đầu xuống, nói thầm với Phí Tư Bật.

Ông chăm chú lắng nghe, Tiêu Tuấn Trì đang nói ngôn ngữ của dân tộc Hạt... Hắn dám nói Phí tiên sinh cứng nhắc như khúc gỗ vậy.

Phí Tư Bật âm thầm lắc đầu.

Ngôn ngữ của người Hạt mà Tiêu Tuấn Trì nói do chính Phí Tư Bật dạy lại. Ông dốc lòng dạy dỗ Tiêu Tuấn Trì, nhìn thấy đứa học trò này trưởng thành từng ngày, giờ nó lại bắt đầu dùng chính những thứ mình dạy oán trách mình.

Phí Tư Bật không nói ra, chỉ dùng tiếng dân tộc Đê (9) và dân tộc Khương (10) đáp lại rồi cười ha hả nhìn Tiêu Tuấn Trì, như đang thách thức hắn vậy.

(9) Dân tộc Đê: dân tộc thời cổ ở Trung Quốc.

(10) Dân tộc Khương: dân tộc thiểu số thời cổ ở tỉnh Thanh Hải và các tỉnh lân cận, Trung Quốc

Tiêu Tuấn Trì hơi nhú mảy nhưng lại không đáp lời nào. Một chiếc lá ngô đồng rơi trên tóc hắn, màu xanh biếc của lá thật nổi bật trên mái tóc đen tuyền ấy. Hắn đưa tay phủi chiếc lá trên tóc xuống.

Phí Tư Bật nhìn hắn: “Sao Vương gia không nói nữa?”

Trước mặt Phí Tư Bật, vị Nhiếp Chính vương quyền thế ngập trời này chậm rãi xoa chiếc nhẫn ngọc ban chỉ trên tay, khẽ than thở: “Để Phí tiên sinh chê cười rồi. Từ lâu Cảnh Lăng không dùng tiếng dân tộc Đê và tiếng dân tộc Khương, giờ đã quên rất nhiều.”

“Vậy Vương gia có nghe lọt tai những lời vừa rồi của lão hủ không?” Phí Tư Bật hỏi lại.

“Có.” Lần này Tiêu Tuấn Tri không nói nhiều, chỉ cung kính đáp: “Cạnh Lăng cảm ơn tiên sinh đã dạy bảo.” Dừng một chút, hắn nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Cạnh Lăng lấy con gái Khương gia chỉ để củng cố quyền lực, không phải ý muốn của Cạnh Lăng.”

Phí Tư Bật gật đầu nhưng vẫn nhắc lại: “Tuy nói vậy nhưng dù sao thì đưa con gái Khương gia cũng là một Công chúa mang phong hào. Vương gia vẫn nên thu xếp cho thỏa đáng mới được.”

Tiêu Tuấn Tri im lặng gật đầu.

Đương nhiên là phải thu xếp ổn thỏa rồi.

Vì để Hà Dương công chúa không cảm thấy bản thân bị lạnh nhạt, Tiêu Tuấn Tri đã tự tay viết một bức thư rồi sai Phó Huy mang tới chỗ nàng.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tuấn Tri vô thức sờ vào cái túi ở bên hông.

Không ngờ trong túi hắn lại có một thứ đồ khác, chính là bức thư vuông vắn được đóng gói chỉnh tề, bên trên có viết mấy chữ “Ái thiê Linh Châu thân mến”.

Trong chốc lát, không gian đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Tiêu Tuấn Tri sờ chiếc nhẫn ngọc ban chỉ trên ngón tay cái, sắc mặt cứng rắn đến đáng sợ.

Suýt nữa hắn đã bóp nát chiếc nhẫn ngọc ban chỉ nằm trên tay mình suốt mười hai năm.

... Hắn gửi nhầm thư rồi!!!

Tiêu Tuấn Tri nhíu mày, nhớ lại cảnh tượng lúc giao thư.

Hắn ngồi sau bàn, trước mặt đặt giấy, bút mực, tấu chương và mấy bức thư quan trọng của quân đội mà chưa kịp cất.

Nếu chỉ gửi nhầm một quyển tấu chương thì chẳng sao. Sợ là hắn đã gửi nhầm một bức thư quan trọng nào đó của quân đội...

Vậy thì chết chắc!

***

Tại phủ Cảnh Lăng vương.

Khương Linh Châu nhận được một bức thư từ Phó Huy.

Nghe nói bức thư này do chính tay Cảnh Lăng vương Tiêu Tuấn Trì viết.

Tiêu Tuấn Trì hy vọng Khương Linh Châu có thể tự tay mở bức thư này.

Khương Linh Châu đuổi tỳ nữ ra ngoài, ngồi trước bàn trang điểm chậm rãi mở thư. Gương đồng phản chiếu một cô nương có làn da trắng nõn, dải tơ lụa đỏ tươi khoác trên vai đung đưa nhẹ nhàng. Ngón tay nhỏ dài và thon gọn của nàng từ từ mở thư ra rồi vuốt nhẹ góc thư cho phẳng phiu.

Đôi môi mỹ nhân hé mở, nhẹ giọng đọc thư.

“Yến Xuân lâu có một cô nương tên Hàm Yên, dáng người đẹp đẽ, mắt như lưu ly, chỉ cần bỏ ra hai mươi ngàn lượng là có thể chiêm ngưỡng dung nhan mỹ nhân; Phượng Lai viện có Ngọc Tước giỏi đánh tỳ bà, mười ngón tay thon nhỏ và trắng nõn, tính tình trong sáng, thuần khiết; Lăng Giác viện có cặp tỷ muội tên Kim Đài và Ngân Trì, thân thể đầy đặn, hai nàng mà cười lên là lúm đồng tiền ẩn hiện bên má, đẹp một cách lạ lùng. Ở bên hai nàng thì chỉ có mắt hờn mắt vía. Có điều để gặp được hai nàng ấy thì cần hơi nhiều tiền...”

Khương Linh Châu: ... ???

Khương Linh Châu: (ノ`□')ノ へ ー ー ー

Tiêu Tuấn Trì, cái đồ đáng ghét!!!

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Cọp cái không phát uy thì người nghĩ ta là Hello Kitty luôn đấy à!?

... Đúng vậy, ta là một con Hello Kitty đúng chuẩn.

Chương 9: Chữ Nghi Quan

Editor: Tịch Yên Vũ

Beta: Tỉu Thanh

Tại quận Cảnh Lăng.

Bầu trời xám xịt, mây đen kéo đến, vạn vật chìm trong sự u ám và buồn bã.

Một lúc sau, những hạt mưa đầu tiên bắt đầu rơi xuống. Làn mưa phùn mỏng manh như một dải lụa trắng vắt ngang phủ Cảnh Lăng vương.

Phó Huy đứng dưới mái hiên chăm chú nhìn những hạt mưa lặn từ trên mái xuống.

Tuy hắn là người Ngụy nhưng lại không hề cao lớn thô kệch, lưng hùm vai gấu như những người Ngụy khác, thậm chí thân hình của Phó Huy còn hơi gầy gò. Hắn mặc y phục màu trắng, vạt áo được trang trí hình những đám mây bằng chỉ kim tuyến màu vàng đậm, bộ đồ giản dị ấy càng làm tôn lên vẻ ngoài hào hoa, cử chỉ dịu dàng, nhã nhặn và giông nói âm áp như ngọc thạch của hắn.

Một chiếc lá rơi xuống lan can, Phó Huy đưa tay đỡ lấy chiếc lá xanh màu ngọc bích ấy, hắn cuộn ống tay áo lên cẩn thận lau đi những giọt nước đọng trên lá, rồi đặt chiếc lá lên môi thổi thổi vài tiếng.

Âm thanh trong trẻo vang lên vừa đủ nghe, hắn cũng không có ý định thổi thành bài hoàn chỉnh.

Phó Huy buông chiếc lá xuống, ngẩng đầu lên thì vừa hay nhìn thấy sắc áo đỏ tươi ở đình viện, hắn lau miệng một cái rồi tung người nhảy qua đó.

Dưới làn mưa phùn, vạt áo đỏ ẩn hiện đằng xa kia mang vẻ đẹp trong trẻo và ướt át như một đóa sen nở rộ giữa hồ. Mặc dù người đó đã kịp trốn sau tường nhưng sắc đỏ ấy khiến người khác không thể không chú ý tới.

Phó Huy nhẹ nhàng mỉm cười, nói thầm bằng một giọng nói rất dịu dàng.

“Sao cứ chạy ra ngoài suốt vậy... Cẩn thận không nhiễm lạnh bây giờ.”

Phó Huy vừa nói xong câu này thì cánh cửa phía sau hắn bị đẩy ra. Tỳ nữ Bạch Lộ của Khương Linh Châu cầm một bức thư, giận dữ nói: “Các người thật là quá đáng!”

Phó Huy nghi ngờ thả lá trúc xuống, xoay người hỏi: “Bạch Lộ cô nương, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Công chúa chúng ta gả tới nước Ngụy vì sự thái bình của hai đất nước. Dù Cạnh Lăng vương kiêu ngạo đến mức nào đi chăng nữa thì cũng không thể sỉ nhục Công chúa Đại Tề như vậy được!” Khuôn mặt Bạch Lộ đỏ lên, tức giận giậm chân: “Công chúa ở nước Tề chưa từng bị người ta bắt nạt như vậy, dù bây giờ phải gả đi xa nhưng người vẫn là Công chúa của Đại Tề... Vậy mà Cạnh Lăng vương lại đối xử với người như vậy ư...?”

Bạch Lộ dừng lại thở một chút rồi tiếp tục chất vấn Phó Huy.

Khương Linh Châu vừa tức giận vừa buồn cười, nói vọng ra từ trong phòng: “Bạch Lộ... Nghỉ ngơi một chút đi, chỉ là một bức thư thôi, Công chúa của em không quan tâm đâu mà.”

Gương mặt dịu dàng của Phó Huy đầy vẻ nghi ngờ.

Tuy Vương gia chưa bao giờ gần nữ sắc nhưng cũng không đến nỗi “phũ phàng” như vậy. Không biết trong thư có gì mà lại khiến cho cung nữ bên cạnh Hà Dương công chúa tức giận đến vậy.

Bên kia tấm rèm, Khương Linh Châu lấy một bức thư từ trong tay áo ra rồi đứng dậy. Nàng sai Kiêm Hà đưa bức thư này cho Phó Huy, cười nói: “Phó tướng quân, người hãy chuyển lời đến Vương gia giúp ta, Hà Dương cảm ơn ý tốt của ngài ấy. Chẳng qua là Hà Dương không thích con gái, cũng không hiểu mấy chuyện tình cảm nam nữ, xin Vương gia cất danh sách này đi.”

Nghe Khương Linh Châu nói như vậy, Phó Huy càng thêm nghi ngờ.

Hắn nhận thư từ tay Kiêm Hà, tò mò nhìn lên nội dung trong thư. Từng câu từng chữ lọt vào mắt hắn... Yên Xuân lâu có một cô nương tên Hàm Yên, dáng người đẹp đẽ, mắt như lưu ly, chỉ cần bỏ ra hai mươi ngàn lượng là có thể chiêm ngưỡng dung nhan mỹ nhân...

Phó Huy là người bình tĩnh và trưởng thành mà cũng cảm thấy kinh ngạc vì bức thư này.

Khó trách Bạch Lộ cô nương lại tức giận đến vậy!

Bức thư này rõ ràng là danh sách những kĩ nữ thanh lâu nổi tiếng!

Nhưng Vương gia không bao giờ viết những thứ này.

Ở nước Ngụy, ai cũng biết rằng Cạnh Lăng vương Tiêu Tuấn Trì chưa bao giờ gần nữ sắc. Thậm chí mấy năm gần đây, hắn còn chẳng để ý nữ hầu hạ mình. Hàng ngày, hắn không ở trong quân đội thì lại vào cung, đâu có thời gian rảnh để đến quán rượu hay thanh lâu mà viết bản danh sách này cơ chứ?

“Công chúa, người nghe thần nói đã! Vương gia tuyệt đối không...”

Phó Huy vừa định thanh minh cho Tiêu Tuấn Trì thì Kiêm Hà đã khép cửa, không ngần ngại cấm cửa Phó Huy.

Hắn cất bức thư nóng bỏng tay ấy đi, bắt lực thờ dài một hơi.

“Vương gia ơ...”

***

Phủ Cảnh Lăng vương vô cùng rộng rãi, đếm sơ từ trong ra ngoài cũng phải có khoảng hai mươi phòng. Tuy rộng rãi nhưng trong phủ lại khá ít người. Theo tin tức mà Bạch Lộ có, cả vương phủ chỉ có một mình Khương Linh Châu là chủ tử, còn lại là vài đầy tớ và ma ma.

Khương Linh Châu đứng trong một khoảng sân nhỏ, chính xác là viện Xoan Hoa, bởi vì trong sân trồng rất nhiều cây hoa xoan nên người ta mới đặt tên như vậy, khu đình viện này được bao quanh bởi bốn bức tường vững chắc, đằng sau có một vườn hoa. Để đến được phòng khách thì phải đi qua hai hành lang nối thẳng vào phòng. Khu vực hành lang được sơn đỏ thắm, đỉnh ngói tạc hình rồng, thấp thoáng dưới mái hiên là mấy chiếc đèn lồng đang tỏa ra ánh sáng dịu dàng và ấm áp. Khương Linh Châu nghĩ, chắc chắn đầu mùa hè năm sau tới kì hoa xoan nở, nơi này sẽ biến thành một khu vườn rực rỡ và tuyệt đẹp.

Nàng vịn tay tỳ nữ đi xuyên qua hành lang rồi dừng lại ngay dưới một chiếc đèn lồng.

Bạch Lộ vẫn chưa nguôi giận về chuyện Công chúa của mình bị Cảnh Lăng vương kia sỉ nhục.

Khương Linh Châu thấy thế đành dịu dàng an ủi: “Dù sao cũng chỉ là một bức thư thôi mà. Nhỡ Vương gia chỉ vô tình gửi nhầm thì sao?”

“Công chúa!” Bạch Lộ hét âm lên: “Sao người lại... có thể...!!!”

Bạch Lộ nói không nên lời, nàng ấy chỉ cảm thấy thắc mắc sao Công chúa nhà mình lại trở nên mềm yếu đến thế? Rõ ràng Khương Linh Châu vốn là một nàng Công chúa mạnh mẽ lắm cơ mà. Thậm chí lúc quyết định đi hòa thân, Công chúa vẫn vô cùng thẳng thắn và dứt khoát.

“Bạch Lộ, không phải là Công chúa không dám nói.” Kiêm Hà chậm rãi cất lời: “Chẳng qua Công chúa đã được gả đến đất Ngụy. Đối với Công chúa, cả bức thư đó và Cảnh Lăng vương cũng chỉ là gió thoảng mây bay mà thôi. Công chúa đâu cần phải buồn rầu hay tức giận vì những chuyện không đáng quan tâm kia, đúng không?”

Nghe Kiêm Hà nói, Bạch Lộ cũng không còn cảm thấy quá tức giận nữa.

Khuong Linh Châu thấy Bạch Lộ hết giận, lập tức kéo các nàng ấy đi sắp xếp lại đồng hành lý mà họ đã chuẩn bị ở nước Tề.

Đêm xuống, sau khi ăn tối xong, cả cơ thể Khuong Linh Châu đều mệt mỏi rũ rượi.

Nàng đang định sai người chuẩn bị nước nóng để tắm thì có người báo Phó Huy và Tổng Châm Hà cầu kiến.

“Hai vị tướng quân tới đây làm gì?” Nàng buồn bực sai Vi Sương ra mở cửa: “Nếu hai người ấy đến đây để giải thích hộ Vương gia thì mời họ quay về đi.”

“Hình như tôi nay Tổng tướng quân sẽ lên đường về Thái Diên nên ngài ấy muốn tới đây để từ biệt Công chúa.” Vi Sương đáp: “Tổng tướng quân là người bảo vệ chúng ta ở Trần Vương cốc, chúng ta cũng chưa nói lời cảm ơn với ngài ấy. Công chúa, hay người cứ gặp Tổng tướng quân một lát xem sao ạ?” Đến bây giờ, Vi Sương vẫn cảm thấy sợ hãi khi nhớ lại trận chiến ác liệt trong Trần Vương Cốc, giọng nói của nàng ta hơi run rẩy.

Khuong Linh Châu thấy Vi Sương nói cũng có lý, nàng bèn sai tỳ nữ buông bức rèm ở phòng lớn trong viện Xoan Hoa xuống rồi gọi hai vị tướng quân vào.

Ai ngờ, ngay khi hai vị tướng quân vừa bước vào phòng thì đều khom người, đồng thanh hô to: “Công chúa! Chắc chắn bức thư này không phải do chính tay Vương gia viết đâu ạ!”

Không phải do chính tay Vương gia viết...

Wương gia viết...

Chính tay viết...

Viết...

Âm thanh vang vọng hòa vào tiếng mưa đêm, liên miên không dứt.

Khuong Linh Châu giật mình buông tách trà xuống, xoa nhẹ lỗ tai. Nàng bực bội nói: “Ta còn đang thắc mắc sao ban ngày Phó tướng quân lại bỏ cuộc nhanh như thế, hóa ra là đi tìm đồng minh... Được rồi, hai người nói đi?”

Phó Huy và Tổng Châm Hà quay ra nhìn nhau rồi cung kính nói.

Tổng Châm Hà: “Công chúa, từ xưa đến nay Vương gia vẫn luôn giữ mình trong sạch, chưa bao giờ thân thiết với bất cứ một người phụ nữ nào.”

Phó Huy: “Đúng vậy.”

Tổng Châm Hà: “Đừng nói là kĩ nữ, ngay cả tỳ nữ và thị thiếp cũng chẳng có.”

Phó Huy: “Đúng vậy.”

Tổng Châm Hà: “Không chỉ thế, ngay cả trong bữa tiệc, ngài ấy cũng không cho ca cơ hay vũ nữ tiếp cận mình!”

Phó Huy: “Đúng vậy.”

Tổng Châm Hà: “Nha hoàn thông phòng cũng không có nốt!”

Phó Huy: “Đúng vậy”

Tổng Châm Hà: “Không giấu gì Công chúa, thật sự là Vương gia không thích lại gần phụ nữ khiến các binh sĩ trong quân đội đồn rằng... Vương gia thích đàn ông.”

Phó Huy: “Cái này... Cái này... cũng có thể coi là thật.”

Tổng Châm Hà: “Cho nên, bức thư đó... có lẽ là do Vương gia quá bận rộn mà vô tình gửi nhầm thôi.”

Phó Huy: “Chắc chắn là như vậy!”

Hai vị tướng quân kẻ tung người hứng, vội vàng giải thích hộ Tiêu Tuấn Trì. Sau khi nói xong, bọn họ nhìn chằm chằm tám rèm trước mặt với ánh mắt bất lực và rầu rĩ.

Khuong Linh Châu nâng chén trà lên, nhẹ nhàng thổi một hơi làm làn khói vẩn vút, lượn lờ. Nàng nói bằng một chất giọng thoải mái: “Hai vị tướng quân, đương nhiên là ta tin Vương gia rồi.”

Hai người nào đó thở phào nhẹ nhõm.

“Ta đã từng được thấy lá thư do chính tay Vương gia viết, nét chữ mạnh mẽ cứng cáp, trong nhu có cương, ngài ấy quen dùng chữ Nghi Quan (1) “Tự như điều sí vị tức” (2). Mà lá thư này lại được viết bằng chữ Văn Tú mỏng manh, mềm mại, quyến rũ nên bức thư đó không thể do Vương gia viết được.” Khuong Linh Châu uống một ngụm trà, nhẹ nhàng giải thích.

(1) Nghi Quan, Văn Tú: Những cách viết chữ của người Trung Quốc.

(2) Tự như điều sí vị tức: (Chữ viết như tạc, như khắc) Ý nói cách viết mạnh mẽ và dứt khoát.

Phó Huy nghe xong thì mỉm cười: “Đúng vậy. Phó Huy tận mắt thấy Vương gia tự tay viết thư cho Công chúa, có lẽ ngài ấy đã để lẫn bức thư ấy trong đồng giấy tờ trên bàn rồi. Việc trong quân đội hơi phức tạp, thỉnh thoảng ngài ấy cũng nhận được mấy thứ đồ kì quái của binh lính.”

Hai người thấy Khương Linh Châu không nói gì thì lòng như trút được gánh nặng.

Tổng Châm Hà ôm quyền, khom người: “Công chúa, vậy tiểu tướng phải về Thái Diên đây. Mong Công chúa hãy giữ bí mật giúp thần, đừng nói cho Vương gia biết chuyện thần lên chạy tới quận Cảnh Lăng. Theo kế hoạch thì hôm nay thần vẫn còn đang ở quận Giao Châu cơ.”

Khương Linh Châu đáp: “Được. Coi như ta đang báo đáp ơn cứu mạng của Tổng tướng quân vậy.”

Tổng Châm Hà tạm biệt Khương Linh Châu rồi bước ra khỏi viện Xoan Hoa với Phó Huy. Tổng Châm Hà nhìn chăm chú vào làn mưa đêm, lười biếng nói: “Đã đi đêm lại còn gặp trời mưa. Phiền phức thật đấy.”

“Hà đệ, đệ có muốn đến chào Thái Vi cô nương một tiếng không?” Phó Huy nhắc nhở.

“Hà?” Tổng Châm Hà bóp trán, chọc vào bụng Phó Huy trêu đùa: “Sao lại không nhỉ? Thái Vi là muội muội của đệ, đương nhiên là đệ sẽ đến chào tạm biệt muội ấy rồi. Thế huynh hỏi làm gì? Quan tâm đến giang sơn đất nước chưa đủ, giờ lại còn quan tâm cả muội muội của đệ đấy à? Phó đại ca?”

Phó Huy đỏ mặt im lặng. Hắn vốn có một gương mặt dịu dàng, nhã nhặn mà giờ lại đỏ lựng lên khiến Tổng Châm Hà bật cười vui vẻ.

Tổng Châm Hà cười một lúc rồi mới thoải mái nói: “Không đùa nữa. Phó đại ca, đệ giao Thái Vi cho huynh. Muội ấy suốt ngày chỉ thích chạy ra ngoài chơi, đệ không khuyên nổi nữa, mà đệ cũng không thể ở lại Cảnh Lăng, đành phải nhờ Phó đại ca... để ý muội ấy giúp đệ vậy.”

Phó Huy im lặng gật đầu một cái.

Mưa càng lúc càng nặng hạt khiến trời đêm trở nên mênh mông và mịt mờ.

***

Trong phòng, Kiêm Hà đang gỡ bụi tóc cho Khương Linh Châu rồi giúp nàng thay y phục, hầu hạ nàng tắm rửa.

Bạch Lộ đứng bên cạnh vừa vắt khăn vừa hỏi: “Công chúa từng thấy nét chữ của Vương gia ở đâu vậy ạ?”

“Ở đâu ư?” Khương Linh Châu cúi đầu nghịch một lọn tóc đã ướt, đáp: “Trên bàn của phụ hoàng.”

Vì muốn cưới được Khương Linh Châu, Tiêu Tuấn Trì đã tự tay viết hết một trang giấy, trước là khen Nho giáo nước Tề, tiếp đến là khen Hà Dương hiền thực, lễ độ. Hắn viết từng câu từng chữ một cách nghiêm túc và đàng hoàng, người ngoài nhìn vào sẽ thấy người viết bức thư ấy phải chân thành và nỗ lực đến nhường nào. Trong khắp thiên hạ này, có lẽ chỉ có mỗi chuyện đó mới có thể khiến người quyền thế ngập trời như Tiêu Tuấn Trì phải đích thân viết ra những câu từ như vậy mà thôi.

Chỉ dựa vào chuyện ấy cũng đủ để Khương Linh Châu kiêu hãnh ngẩng cao đầu mười năm không chán rồi!!

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Đâu chỉ mười năm, kiêu hãnh đến một trăm năm sau cũng được...

Chương 10: Lan cô cô

Editor: Ân Phi

Beta: Tửu Thanh

Khuong Linh Châu cứ ở lại phủ Cảnh Lăng vương như thế.

Sau khi biết Khuong Linh Châu gặp nạn ở Trần Vương cốc, Lan cô cô đã lấy lí do trấn an Hà Dương công chúa để gửi tặng rất nhiều thuốc bổ và đồ ăn dinh dưỡng, khiến nàng suýt tăng tận hai cân rưỡi.

Trời đã vào thu, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh.

Đêm đến, Khuong Linh Châu luôn ngủ không yên, nàng thường hay mơ về quê hương.

Khoảng thời gian từ lúc còn nhỏ cho đến khi thành thiếu nữ tựa như chiếc đèn kéo quân ⁽¹⁾ trong ánh nến chập chờn, những dòng kí ức chợt lóe rồi chợt tắt khiến nàng khó chịu nhíu mày ngay cả trong giấc ngủ. Có khi, Khuong Linh Châu mơ về những ngày xuân ở thành Hoa Đình, hoa nở khắp nơi, ao vua trong vắt, nước chảy đầy mương hay những đêm trăng non, bầu trời trong veo như được gột rửa, ánh trăng dịu dàng trải dài trên các bậc thềm, cung nữ trong cung vàng điện ngọc rửa tay thấp nền, làn khói mờ ảo lượn lờ khắp không gian. Cũng có khi nàng lại mơ về những cảnh hoa liễu mềm mại bay trong vườn tựa như bông tuyết trắng ngần phủ kín ngày đông.

(1) Đèn kéo quân: hay còn gọi là đèn cù, là một loại đồ chơi bằng giấy có nguồn gốc từ Trung Quốc ngày xưa, phổ biến trong nhiều dịp lễ tết, nay chỉ còn xuất hiện trong dịp Trung Thu. Đèn có đặc điểm khi thắp nến thì những hình ảnh được thiết kế bên trong sẽ hiện ra trên mặt đèn giống như rối bóng và xoay vòng theo cùng một chiều liên tục không dừng lại. (Nguồn: Wikipedia)

Phụ hoàng, mẫu hậu và huynh trưởng thì y như những hình người được cắt bằng giấy và đặt trong đèn, hình ảnh thay đổi liên tục theo một chiều, lướt qua rồi biến mất.

Và thỉnh thoảng trong giấc mơ của Khuong Linh Châu cũng xuất hiện một bóng hình anh tuấn. Ngón tay thon dài của người ấy cầm một cuốn sách, đôi môi mỏng mỉm cười dịu dàng, miệng khẽ lắm bẩm, “Dòng nước tinh luyện ngọc thiên, di chuyển dây cung trên tay, gả đến sa mạc xa xôi hãy uống rượu dân tộc Địch.”

Lúc thì hần đọc câu này, lúc lại đổi thành câu khác, hình như là: “Cặp lông mày xanh biếc bừng sáng như cẩm thạch”, Khuong Linh Châu không nghe rõ.

Khuong Linh Châu thường chỉ mơ tới đây rồi tỉnh lại. Sau đó nàng sẽ thấy sương mù buổi sớm đã tan, những tia nắng ấm áp chiếu vào phòng từ bao giờ.

Nỗi nhớ nhà tăng lên từng ngày khiến Khương Linh Châu không thể chịu nổi, nàng đành viết một bức thư rồi ra lệnh cho thị vệ gửi ra ngoài.

Tuy Khương Linh Châu rất nhớ phụ hoàng, mẫu hậu và huynh trưởng nhưng cũng chẳng dám viết ra quá nhiều cảm xúc trong thư, nàng chỉ viết vài câu an ủi rồi kể về thời tiết ở Cạnh Lăng, cảm thán rằng vương phủ lớn ra sao hay là những món ăn nơi đây ngon miệng nhường nào, thậm chí nàng còn kể một vài chuyện thú vị mình gặp hàng ngày. Nàng mong rằng sau khi đọc bức thư này, tổ mẫu và mẫu thân cũng có thể yên lòng.

Khương Linh Châu cứ ngẩn ngơ như vậy một lúc lâu đến khi Lan cô cô dẫn người hầu trong phủ đến chào nàng.

Tuy phủ Cạnh Lăng vương rộng lớn nhưng chỉ có khoảng hai mươi người hầu, mà đa số là đàn ông, còn chẳng nhiều bằng số nô bộc và nô tỳ mà Khương Linh Châu mang đến. Bọn họ bái kiến Vương phi tương lai qua một tấm rèm, nhận tiền thưởng rồi nhanh chóng quay về làm việc.

Sau khi mọi người đi hết, chỉ có Lan cô cô ở lại, bà vẫn yên lặng đứng trong phòng khách của viện Xoan Hoa.

“Công chúa, mọi việc trong phủ đều do lão thân quản lý. Nếu có chỗ nào sơ suất, xin Công chúa hãy chỉ bảo.” Lan cô cô hơi cúi đầu, mắt nhìn Khương Linh Châu đang ngồi bên trong qua khe hở sau bức rèm: “Lão thân có mấy câu, không biết có nên nói hay không...”

Khương Linh Châu suýt nữa đã bật ra câu “Không nên nói” nhưng may mà nàng đã kịp thời phanh lại, chuyển thành câu: “Cô cô cứ nói đi.”

“Xin thứ cho lão thân mạo phạm...” Giọng Lan cô cô chợt lạnh xuống thể hiện sự đề phòng: “Công chúa vốn sinh ra và lớn lên ở nước Tề, vì tuân theo lệnh vua mà phải gả đến nước Ngụy xa xôi này. Chắc hẳn Công chúa cũng không có cảm tình với Vương gia đâu nhỉ?”

Chắc hẳn...

Công chúa cũng không có cảm tình với Vương gia...

Những lời ấy khiến Khương Linh Châu lặng lẽ siết chặt ống tay áo của mình.

Nàng khẽ đâm móng tay vào lòng bàn tay, nụ cười trên mặt hơi gượng gạo. Ngay sau đó Khương Linh Châu dịu dàng mở miệng: “Lan cô cô đúng là người trung thực nói lời thẳng thắn.”

Lan cô cô làm như không nhìn thấy nụ cười kì lạ của nàng, ánh mắt bà cứng rắn và giọng nói vẫn nghiêm nghị như thế.

“Từ khi gả vào nước Ngụy thì Công chúa cũng đã trở thành người Ngụy rồi.” Lan cô cô không hề sợ hãi, vẫn lạnh lùng tiếp lời: “Người Tề có câu, “Tam cương ngũ thường”, quân thân cương, phụ tử cương, phu phụ cương (2). Vương gia là chủ của quận Cảnh Lăng, cũng là phu quân của Công chúa. Công chúa lan tâm huệ chất (3), chắc có thể hiểu được ý của lão thân là gì.”

(2) Quân thân cương là mối quan hệ vua - tôi. Phụ tử cương là mối quan hệ cha - con. Phu phụ cương là mối quan hệ vợ chồng. Theo tam cương, người trên (vua-cha-chồng) phải có trách nhiệm yêu thương, chăm sóc, bao bọc người dưới (thần-con-vợ). Ngược lại, người dưới có trách nhiệm tôn trọng, yêu thương, phục tùng, hiếu thuận với người trên. Ngũ thường chỉ năm đạo đức mà một người thường có và nên có: nhân-nghĩa-lễ-trí-tín.

(3) Lan tâm huệ chất: Khí chất của hoa huệ và trái tim của hoa lan, cụm từ này thường dùng để chỉ những người cao quý, thanh tao và thánh thiện.

Quân thân cương.

Phụ tử cương.

Phu phụ cương.

Ai mà ngờ được, ba câu nói vang vọng và khí thế ấy lại được thốt ra từ miệng của một người hầu.

Lời nói của Lan cô cô khiến sắc mặt Khương Linh Châu đột ngột thay đổi.

Nụ cười trên mặt vẫn dịu dàng nhưng dường như đôi mắt nàng bị một làn sương mờ bao phủ.

“Xin hỏi trước kia Lan cô cô hầu hạ vị quý nhân nào?” Khương Linh Châu không trả lời câu hỏi của Lan cô cô ngay mà lại nhắc đến một chuyện khác, nàng nở nụ cười nhẹ nhàng: “Lan cô cô thật có khí phách, dám nói những lời này với ta, vậy là hơn hẳn những nô tỳ bình thường rồi.”

Lan cô cô gật đầu, ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào Khương Linh Châu, chậm rãi mở miệng: “Tuy lão thân gọi người hai tiếng “Công chúa” nhưng ở trong thiên hạ này, nói cho cùng người cũng không còn là Hà Dương công chúa của nước Tề nữa. Giờ đây, người chẳng qua là một Cảnh Lăng Vương phi ở nước Ngụy mà thôi. Kính xin Công chúa hãy nhớ kỹ lời này.”

Dừng một chút, Lan cô cô hơi hạ giọng nói tiếp: “Thưa Công chúa, trước kia lão thân là cung nữ hầu hạ Thái hậu. Nhưng chẳng qua đây cũng chỉ là chuyện thời Hàm Nguyên mà thôi.”

Hàm Nguyên là năm phụ hoàng của Tiêu Tuấn Trì còn giữ ngôi vua.

Khuôn mặt của Bạch Lộ đứng sau lưng Khương Linh Châu tràn đầy cảm phẫn, hai má phồng lên, đỏ bừng. Nếu Khương Linh Châu không đứng phía trước, sợ rằng nàng ấy đã xông lên tranh cãi với Ô Lạc Lan này tới cùng từ lâu rồi.

Lan cô cô muốn Khương Linh Châu tự biết thân biết phận, một lòng với nước Ngụy, một dạ hầu hạ Tiêu Tuấn Trì. Mấy lời này chỉ đúng với những đôi phu thê bình thường khác thôi, nhưng Khương Linh Châu là Công chúa nước Tề, đó là nơi mà nàng sinh ra và lớn lên, Khương Linh Châu lại mang trong người dòng máu của Khương gia, nếu nàng một lòng với nước Ngụy, chẳng phải là đã quên chữ hiếu và phản bội lại luân thường đạo lý hay sao?

Bạch Lộ tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, đôi tay nhỏ bé nắm chặt đến nỗi trắng bệch.

Đúng lúc này một vật mềm và lạnh đặt lên mu bàn tay của nàng ấy, đó chính là tay của Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu đứng lên, từ từ bước tới rèm. Nàng giơ bàn tay trắng nõn của mình vén chiếc rèm Đình Hương lên, đối mặt với Lan cô cô.

Khi trông thấy khuôn mặt của Khương Linh Châu, ánh mắt Lan cô cô khá sửng sờ.

Bà đã từng nghe qua tiếng tăm của Hà Dương công chúa, cũng biết rằng nàng là một người vô cùng xinh đẹp, nhưng cô nương tầm thường không thể sánh bằng, nhưng trong lòng Lan cô cô cũng hơi lo ngại. Hai ngày trước, bà chỉ nhìn Khương Linh Châu từ xa nhưng không thấy rõ mặt. Hôm nay khi hai người đứng đối diện nhau, cuối cùng bà cũng có thể nhìn thật rõ ràng khuôn mặt xinh đẹp của Hà Dương công chúa trong lời đồn.

Cô nương trước mặt bà cười như không cười, búi tóc vôn kế hơi rủ xuống, làn da trắng không tì vết, Khương Linh Châu mang một vẻ đẹp không hề tầm thường, nàng Công chúa ấy bước ra y như tiên nữ xinh đẹp đứng giữa những đám mây đủ màu sắc, đó là vẻ diễm lệ không thuộc về nhân gian. Đừng nói là đàn ông, ngay cả phụ nữ cũng phải nhìn đến ngẩn ngơ.

“Nghe nói sau khi Thái hậu mất, chính tay Lan cô cô đã chăm sóc Cảnh Lăng vương.” Khương Linh Châu bước ra ngoài, đứng trước cửa nhìn phong cảnh mùa thu bên ngoài phòng: “Tuy ta đã trở thành thê tử của Cảnh Lăng vương nhưng vẫn là người nước Tề. Lan cô cô lo lắng như vậy cũng là chuyện bình thường.”

Giọng nói của nàng dịu dàng, nhỏ nhẹ, không tỏ ra tức giận chút nào.

Lan cô cô nghiêng người sang một bên, im lặng không nói, ánh mắt bà tràn ngập vẻ nghi ngờ như đang thăm đánh giá xem lời nói của Khương Linh Châu là thật hay giả.

“Nhưng mà...” Đôi mắt Khương Linh Châu chuyển hướng, mỉm cười nhìn Lan cô cô, mở miệng nói: “Mấy ngày trước, Lan cô cô có nói, “Ta là chủ, Ô Lạc Lan là nô tỳ”.

Lan cô cô hiểu rõ về “Tam cương” như thế, có lẽ cũng phải hiểu “chủ tứ khác biệt” chứ?”

Khuôn mặt bình tĩnh của Lan cô cô dần trở nên lạnh lẽo.

Bà khom người xuống, hành lễ như một nô tỳ trung thành, nhẹ giọng đáp: “Lão thân hiểu.”

“Vậy thì...” Nụ cười trên khuôn mặt Khương Linh Châu chợt tắt, nàng gần từng chữ một: “Thân là nô tỳ mà lại dám ăn nói ngông cuồng trước mặt chủ nhân của phủ Cảnh Lăng vương như thế, cô cô đáng tội gì đây?”

Vẻ dịu dàng trên mặt của Khương Linh Châu đã biến mất từ lâu, giờ đây đôi mắt nàng chỉ còn lại vẻ nghiêm nghị và sắc bén. Dưới trời thu, trang sức bạc trên búi tóc nàng như đang tỏa sáng, chiếc áo lụa đỏ mềm mại buông thõng xuống chân. Lúc này, Khương Linh Châu uy nghiêm tựa Hằng Nga chón Bồng Lai, khiến người ta có cảm giác không thể xâm phạm.

Cơ thể Lan cô cô hơi run rẩy.

Một lúc sau, bà cúi đầu, nhẹ giọng nói: “... Lan Cẩm biết tội.”

“Ta hiểu lòng trung thành của Lan cô cô.” Khương Linh Châu lại mỉm cười: “Nhưng... những lời đó dù phải nói thì người nói cũng chỉ có thể là Vương gia. Ta là Công chúa Đại Tề, là con cháu của Khương gia. Trên dưới nước Ngụy này chỉ có người Tiêu gia mới đủ tư cách dạy dỗ ta. Còn mấy lời nói vớ vẩn của kẻ khác chỉ đáng làm trò cười cho ta thôi.”

Tuy lời nói rất thân thiện và dịu dàng nhưng vẫn chứa đầy sự kiêu ngạo và sắc bén.

Lời nói của nàng y như gai nhọn, người bị gai đâm cảm thấy ngứa ngáy khó chịu nhưng lại không thể nói cho người khác biết cảm giác đó khó chịu thế nào.

Lan cô cô đáp: “Vâng.” Trong lòng như có điều suy nghĩ.

Bà làm người hầu trong cung hơn hai mươi năm, đã từng thấy những phi tần xuất thân từ các gia tộc quyền quý và con cháu hoàng gia, bà biết Khương Linh Châu phải được nuôi dưỡng thế nào mới có được sự kiêu ngạo trời sinh ấy.

Đúng là bốn chữ Hà Dương công chúa không hề hữu danh vô thực (4), nàng cũng chẳng phải là chiếc bình hoa di động. Khương Linh Châu vừa xinh đẹp vừa nhã nhặn, bị xúc phạm mà vẫn giữ được sự bình tĩnh, không nóng vội chút nào, quả đúng như lời đồn, có lẽ nàng cũng.... khá xứng đôi với Cảnh Lăng vương.

(4) Hữu danh vô thực: Danh tiếng không xứng với thực tế.

Lan cô cô nghĩ đến đây, cuối cùng sắc mặt cũng dịu xuống, cung kính mở miệng nói với Khương Linh Châu: “Lão thân nói vậy. Xin Công chúa trách phạt.”

Khương Linh Châu thấy bà đã suy nghĩ thông suốt, bèn cười: “Lan cô cô là người bên cạnh Vương gia, sao ta có thể phạt cô cô được? Chỉ cần cô cô ghi nhớ thật kỹ những lời vừa rồi của ta là đủ.”

Lan cô cô nghĩ kỹ rồi, dù Công chúa có thật sự trách phạt thì bà cũng không oán hận một lời.

Mẹ đẻ của Tiêu Tuấn Trì - Thái hậu Đại Thụ Cừ lúc còn sống đã sinh ra ba người con trai. Con trai trưởng Tiêu Đồ Ký chính là Tiên đế, con trai thứ hai Tiêu Phi Túc là Hào Châu vương, con trai út chính là Cảnh Lăng vương Tiêu Tuấn Trì. Vì sinh Tiêu Tuấn Trì, thân thể Đại Thụ Cừ trở nên yếu ớt và suy nhược nên mới qua đời.

Người Ngụy có chung một dòng máu với người Hung, Hạc, Khương, Tiên, Đê. Họ không có tục “Tam thê tứ thiếp” của người Tề nên cũng như các dân tộc ở phương Bắc khác, chỉ một phu một thê sống với nhau đến đầu bạc răng long. Ngụy đế và Đại Thụ Cừ cũng giống như vậy, long phượng hòa hợp, phu thê tình thâm, lục cung của Ngụy đế cũng không hề có các phi tần khác.

Từ sau khi Đại Thụ Cừ qua đời, trong cung không ai có thể chăm sóc Tiêu Tuấn Trì. Lan cô cô lại là người hầu có phẩm cấp cao nhất trong cung Đại Thụ Cừ nên đương nhiên bà phải nhận trách nhiệm nuôi dưỡng con nối dõi của Tiêu gia.

Lan cô cô dùng cả tuổi thanh xuân đẹp đẻ nhất của một người con gái để nuôi dạy Tiêu Tuấn Trì, đã hơn hai mươi năm trôi qua, hiện giờ bà cũng hơn năm mươi tuổi. Hơn hai mươi năm dạy dỗ, Lan cô cô coi Tiêu Tuấn Trì như con ruột. Nghe tin Tiêu Tuấn Trì cầu hôn Công chúa nước Tề, Lan cô cô lại nghĩ đến mối thù giữa nước Tề và nước Ngụy, bà sợ Công chúa nước Tề sẽ gây hại cho Tiêu Tuấn Trì nên mới lên tiếng cảnh cáo trước.

Bà đã chuẩn bị tinh thần bị phạt nặng nhưng không ngờ Khương Linh Châu lại không trách phạt.

“Công chúa...” Lan cô cô hơi ngạc nhiên, bà nói thẳng: “Người không phạt lão thân à? Dù gì thì lão thân cũng đã ăn nói vớ vẩn và xúc phạm đến người cơ mà.”

“Chẳng qua chỉ là mấy câu nói mà thôi.” Khương Linh Châu thản nhiên đáp: “So với trận chiến ở Trần Vương cốc thì có là gì?”

Lúc này Lan cô cô mới tin rằng Hà Dương công chúa thật sự không muốn phạt mình, bà bỗng cảm thấy vô cùng xúc động.

“Công chúa, còn một chuyện nữa...” Sau khi buông lỏng sự đề phòng, Lan cô cô nói ra một chuyện khác.

“Chuyện gì? Cô cô cứ nói đi, đừng ngại.” Khương Linh Châu đáp.

“Còn một vị tiểu thư trẻ tuổi khác đang sống trong vương phủ.” Lan cô cô hỏi: “Công chúa có muốn gặp nàng ấy không ạ?”

Khương Linh Châu hơi nhúu đôi mày thanh tú lại, nói: “VẬY sao? Nếu thế thì... đưa nàng ấy đến gặp ta xem sao.”

“Tổng tiểu thư hơi đặc biệt, mong công chúa lượng thứ.” Lan cô cô tiếp lời: “Còn đặc biệt thế nào thì đợi đến lúc Công chúa thấy nàng ấy sẽ biết.”

Dứt lời, Lan cô cô ra khỏi phòng, nói nhỏ với người hầu bên ngoài mấy câu, hiển nhiên là sai họ đi mời Tổng tiểu thư tới đây.

Một lát sau, một tỳ nữ với gương mặt ngọt ngào và đáng yêu mặc trang phục của dân tộc Hồ (5) màu đỏ tím vội vã chạy tới, nàng ấy dùng thứ tiếng Hán ngọng nghịu nói: “Cô cô! Cô cô! Ta để lạc mất tiểu thư rồi!”

(5) Dân tộc Hồ: chỉ các dân tộc phía Bắc và phía Tây Trung Quốc.

“Lạc?” Lan cô cô cũng giật mình.

Tỳ nữ người Hồ này cũng sốt ruột đến nỗi chỉ biết đi loanh quanh rồi cuối cùng lại ngồi xồm xuống đất, gào khóc thật lớn.

Kiên Hà không khỏi nhúu mày, lên tiếng trách mắng: “Sao ngươi dám làm thế trước mặt chủ tử? Để lạc mất tiểu thư thì đi tìm đi, ngươi ngồi đó kêu trời oán đất làm gì?”

Tiếng Hán của tỳ nữ người Hồ có vẻ không tốt lắm, nghe vậy thì hơi sùng sốt, đôi môi run rẩy hồi lâu cũng chỉ có thể thốt ra một chữ “Ta”, có vẻ rất khó để nói một câu hoàn chỉnh. Cuối cùng huyền thuyên câu tiếng Hồ gì đó rồi mới khó khăn thốt ra câu tiếng Hán.

“Tiểu thư... tiểu thư không thể nhìn thấy gì hết.”

Chương 11: Tổng Thái Vi

Editor: Ân Phi

Beta: Tửu Thanh

Tỳ nữ người Hồ tên là A Như, là người hầu của Tổng Thái Vi, vị tiểu thư đang sống tạm ở phủ Cảnh Lăng vương.

Tổng Thái Vi họ Tống, là muội muội của Tống Châm Hà. Khác với những cô nương bình thường, vị Tống tiểu thư này bị mù, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Tài sản của tướng quân Tống Châm Hà không hề ít, nuôi một thiên kim tiểu thư cũng không thành vấn đề. Nhưng chẳng biết tại sao Tống Thái Vi lại ở nhờ phủ Cảnh Lăng vương.

Có lẽ do Tống tiểu thư bị mù, gặp hạn chế trong vấn đề sinh hoạt nên cần Lan cô cô chăm sóc, hoặc cũng có thể do Tống tiểu thư tướng quân có nhiều kẻ thù, hẳn sợ có người sẽ ra tay với Tống tiểu thư, vì thế mới để Tống Thái Vi sống ở một nơi lúc nào cũng được canh phòng nghiêm ngặt, đó là phủ Cảnh Lăng vương.

Tiếng Hán của A Như không tốt lắm, phải múa may một lúc mới có thể giải thích mọi chuyện một cách rõ ràng.

Tổng Thái Vi bị mù, đi lại khó khăn, đáng lẽ một người khiếm thị như nàng ấy phải suốt ngày ru rú trong phòng mới đúng. Nhưng không, Tống Thái Vi lại là người thích đi đây đi đó, chẳng bao giờ chịu ngồi yên trong phòng.

Nàng ấy vốn là một cô nương thông minh, chỉ sống ở vương phủ một thời gian ngắn mà đã thuộc lòng mọi góc ngách nơi đây. Ở đâu có đường nhỏ, chỗ nào có bậc thang, nàng ấy còn biết rõ hơn cả mấy người hầu trong phủ. Cho nên Lan cô cô cũng không cấm nàng ấy đi dạo xung quanh.

Có A Như luôn trông chừng bên cạnh, Tống Thái Vi đi dạo trong vương phủ để giải sầu cũng chẳng sao. Nhưng vấn đề là hai ngày vừa rồi Khương Linh Châu vào vương phủ sống, một trăm hai mươi món đồ cưới được nàng mang theo từ nước Tề chưa được thu xếp xong nên có vài rương đồ biến thành vật cản đường. A Như chỉ hơi lơ đãng một chút mà Tống Thái Vi đã vấp vào bậc thang, ngã tẹo chân.

A Như vội vàng đi tìm đại phu, lấy thuốc mỡ, đến khi nàng ta quay về nơi Tống Thái Vi bị tẹo chân thì đã không thấy tiểu thư đâu.

Quan trọng là Tống Thái Vi bị mù. Nếu cứ để tiểu thư đi lại một mình như thế sẽ xảy ra chuyện mất. Lại vừa đúng lúc Lan cô cô phải người tới tìm Tống Thái Vi nên mới có sự việc vừa rồi.

Sau khi Khương Linh Châu nghe A Như giải thích, nàng lên tiếng: “VẬY thì mau sai người đi tìm Tổng tiểu thư đi.”

Nàng vừa nói vừa cảm thấy hơi buồn cười.

Khương Linh Châu vốn nghĩ rằng mình là nữ chủ nhân duy nhất sống ở phủ Cảnh Lăng vương, ai mà ngờ được tự nhiên lại xuất hiện thêm một vị tiểu thư mù nữa cơ chứ.

Đôi mắt đen láy của A Như đảo một vòng rồi nàng ta chợt hô lên: “Phó tướng quân nhất định có thể tìm được tiểu thư của chúng ta! Mỗi lần tiểu thư xảy ra chuyện đều do Phó tướng quân đứng ra giải quyết!”

Một câu nói rất thẳng thắn và đơn thuần nhưng lại khiến khuôn mặt Lan cô cô đành lại.

Lan cô cô lạnh lùng liếc A Như, bà lên tiếng: “Chuyện nhỏ như vậy sao có thể làm phiền Phó tướng quân được? Người để Tổng tiểu thư đi lạc, nhất định phải chịu phạt. Nhưng cứ tìm được Tổng tiểu thư trước đã.”

Chỉ một ánh mắt lạnh lẽo của Lan cô cô đã khiến cho A Như sợ hãi đến tận xương tủy. Nàng ta tết một bím tóc nhỏ, trên bím tóc cài chiếc chuông màu bạc, cơ thể nàng ta run lên làm chiếc chuông trên tóc cũng kêu leng keng theo.

“Lan cô cô, Tổng tiểu thư đang sống ở phía sau viện Xoan Hoa đúng không?” Một suy nghĩ hiện lên trong đầu Khương Linh Châu, nàng lạnh lùng nói: “Tỳ nữ của ta cũng sống ở phía sau viện Xoan Hoa. Cô nương nước Tề coi trọng lễ tiết, nếu có đàn ông bước vào đó, sợ là không ổn. Hay để tỳ nữ của ta đi tìm Tổng tiểu thư cho.”

Lan cô cô là một người biết phải trái, bèn gật đầu đáp: “Vâng.”

Khương Linh Châu vừa dặn dò xong, nhóm tỳ nữ lập tức chạy đi tìm Tổng tiểu thư ở mọi góc gác trong phủ y như đang chơi trốn tìm.

Tuy Khương Linh Châu là chủ, nhưng nàng cũng lo lắng cho Tổng Thái Vi nên đành tìm quanh hậu viện, nghĩ rằng may ra thì có thể nhìn thấy bóng dáng của Tổng Thái Vi. A Như cũng đi theo sau nàng, vừa gọi to “Tiểu thư” vừa dùng sức lắc chiếc lục lạc trên bím tóc của mình.

Khương Linh Châu và A Như dần tách nhau ra.

Nàng dẫn theo Kiêm Hà chậm rãi đi tìm quanh vườn hoa. Vườn hoa này rất lớn, nếu chỉ nhìn qua thì chẳng thấy điểm dừng. Nơi đó có chiếc thuyền cập bến trên mặt hồ yên ả, có cả tòa tháp Phật bảy tầng lung linh nằm trên một ngọn núi nhỏ. Nếu có người trốn ở trong đó thì sẽ rất khó tìm.

Khuong Linh Châu cứ đi về phía trước rồi từ từ bước vào rừng ngô đồng lúc nào không hay.

Những người khác đang ở rất xa chỗ này, Khuong Linh Châu cũng chẳng nghe được tiếng gọi âm ỉ của họ. Nàng chỉ thấy cây ngô đồng xanh ngát cao chọc trời và cảnh cây thon dài màu nâu đỏ đung đưa theo gió. Sương gió quyện vào nhau khiến không gian yên tĩnh xung quanh chìm trong một màu xanh biếc.

Chợt Khuong Linh Châu nhìn thấy một góc váy đỏ. Màu đỏ ấy vô cùng nổi bật trên nền xanh của rừng ngô đồng tươi tốt.

Khuong Linh Châu nhìn kĩ hơn một chút thì phát hiện ra đó là một cô nương mặc váy đỏ, đôi mắt nhắm chặt đang quỳ xuống đất, hai tay cẩn thận mò tìm thứ gì đó trong đồng lá dưới đất. Nàng ấy vừa mò mẫm vừa lùi dần về phía sau, không mấy may để ý đến chiếc váy đỏ bị bẩn bởi đất cát.

Kiên Hà cúi đầu kêu lên: “Là tiểu thư?!”

Khuong Linh Châu nghi ngờ tiến về phía trước, mở miệng hỏi: “... Tổng tiểu thư?”

Dường như cô nương mặc váy đỏ quỳ dưới đất không nghe thấy tiếng gọi của nàng, nàng ấy cẩn thận phủi những chiếc lá trên bề mặt đi rồi sờ soạng bùn đất ẩm ướt ở phía dưới.

Hành động kì lạ của nàng ấy làm Khuong Linh Châu càng thêm nghi ngờ. Nàng cao giọng gọi: “Tổng tiểu thư!”

Cô nương mặc váy đỏ ấy như vừa tỉnh lại từ trong mộng, nàng ấy từ từ đứng dậy, hai tay dính đầy bùn đất nắm chặt vào nhau, ngây ngô đáp: “Ta đây.”

Nếu nhìn kĩ thì vị Tổng tiểu thư này cũng là một cô nương thanh tú, xinh đẹp, khuôn mặt ngây thơ tựa đoá hoa quất trong trẻo vậy. Đường như khí chất đơn thuần trái ngược hoàn toàn với bộ váy đỏ trên người nàng ấy, nhìn chẳng khác gì một cô nương nhỏ đang lén mặc trộm hỷ phục của mẫu thân.

Tổng Thái Vi đáp một tiếng “Ta đây.” Rồi nở một nụ cười nhẹ nhàng, nói tiếp: “Ta không sao đâu. Lát nữa A Như sẽ tới đây tìm ta. Ta ở lại đây chờ nàng ấy tới cũng được.”

Khuong Linh Châu: “...”

Sợ là cô nàng A Như của người không bao giờ tìm thấy người đâu.

“Tổng tiểu thư, A Như tìm người rất lâu rồi, hay là chúng ta cùng đi ra ngoài thôi.” Khuong Linh Châu nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Cái chân bị trẹo của người có cử động được không?”

Tổng Thái Vi hơi sững sốt, khuôn mặt thanh tú của nàng ấy lộ ra chút áy náy.

“A Như lại nhớ nhầm đường sao?” Nàng khẽ nhíu mày, miệng lẩm bẩm: “Ta thật vô dụng, lại gây phiền toái cho A Như rồi. Nhưng mà bây giờ ta không thể đi được, ta phải tìm đồ bị rơi đây.”

Dứt lời, Tổng Thái Vi lại nói: “Xin lỗi.” Rồi quỳ xuống tiếp tục tìm kiếm.

“Đề nô tỳ tìm cho. Tổng tiểu thư, người hãy đứng dậy đi.” Kiêm Hà nhanh chóng ngồi xổm xuống đất hỏi: “Người làm mất thứ gì vậy ạ?”

“Sao ta có thể gây thêm phiền toái cho mọi người chứ?” Tổng Thái Vi dịu dàng mở miệng: “Đồ do ta đánh rơi thì để ta tự tìm. Lỗi của ta sao có thể làm phiền người khác được.” Giọng nói của nàng ấy rất cẩn thận và e dè, hoàn toàn khác với sự kiêu ngạo của Tổng Châm Hà, cũng chẳng hề giống một vị tiểu thư nhà giàu chút nào, những lời nói của Tổng Thái Vi tràn ngập tự ti và xấu hổ.

Tổng Thái Vi giơ ngón tay lên chỉ vào đám cây ngô đồng phía trước, nói: “Ta đã tìm ở rất nhiều nơi trong cánh rừng này, có lẽ cũng sắp tìm thấy rồi.”

Khương Linh Châu nhìn Tổng Thái Vi một cách cẩn thận. Hóa ra nàng ấy quỳ hai chân xuống đất, dùng đôi tay tìm hết một nửa cánh rừng ngô đồng, chẳng trách chiếc váy đỏ của nàng ấy dính đầy bùn đất, y như vừa mới lăn trên mặt đất một vòng vậy.

“Cũng đâu có phiền toái gì.” Khương Linh Châu dặn dò: “Kiêm Hà, em gọi người đến đây tìm đồ giúp Tổng tiểu thư đi.”

“Vâng.” Kiêm Hà lên tiếng đáp.

Sắc mặt của Tổng Thái Vi lập tức lộ ra vẻ sợ hãi. Nàng ấy lo lắng xoa bàn tay đầy bùn đất, do dự nói: “Không, không sao đâu. Để ta tự tìm... để ta tự tìm là được rồi.”

“Người muốn tìm vật gì?” Khương Linh Châu không đáp lời nàng ấy mà chỉ hòa nhã hỏi.

Tổng Thái Vi chăm chú lắng nghe, giọng nói này nhã nhặn như gió thổi trên mặt hồ, không hề có ý xấu, chút lo lắng trong lòng nàng ấy cũng dần nhạt đi. Tổng Thái Vi sờ búi tóc của mình rồi mở miệng: “Một chiếc trâm cài tóc, là đồ mà mẫu thân ta để lại, đó là kỉ vật mà ta đã cài từ nhỏ.”

Khương Linh Châu nghe xong thì chậm rãi bước về phía trước, đôi mắt chăm chú tìm kiếm trên đất.

Không bao lâu sau nàng đã tìm thấy trâm cài tóc ở gần một cây ngô đồng. Đó là một cây trâm quần tơ hình lá chuối, cây trâm này có vẻ thô hơn và nặng gấp đôi mấy cây trâm bình thường, cầm rất nặng tay.

Khương Linh Châu đặt cây trâm cài tóc vào lòng bàn tay của Tống Thái Vi và hỏi: “Có phải là cây trâm này không?”

Tống Thái Vi sờ soạng bằng cả hai tay, nàng ấy suy nghĩ một lúc rồi mới vui mừng gật đầu, nói: “Đúng rồi. Tạ ơn vị tỷ tỷ này.”

Dù nàng ấy có khuôn mặt hờ hững như nước nhưng khi cười lên lại rất sinh động và dịu dàng. Chỉ tiếc là đôi mắt này chưa từng mở ra lần nào, Khương Linh Châu cũng chỉ có thể thấy được hàng lông mi dài và đen nhánh của nàng ấy mà thôi.

Khương Linh Châu đỡ Tống Thái Vi đứng dậy: “A Như để lạc mất người nên lo lắng đến nỗi khóc âm lên kia. Ta đã sai người đi gọi nàng ấy rồi, nàng sẽ chạy đến đây nhanh thôi.”

Tống Thái Vi gật đầu.

Lúc nàng ấy cài cây trâm lên búi tóc của mình xong thì nhẹ giọng hỏi: “Vị quý nhân này chắc hẳn chính là Cảnh Lăng Vương phi tương lai, Hà Dương công chúa của nước Tề?”

Khương Linh Châu đáp: “Ta chính là Hà Dương.”

“Tiếc rằng Thái Vi bị mù, không thể nhìn thấy dung mạo tuyệt trần của Hà Dương công chúa.” Tống Thái Vi cúi đầu, giọng điệu vô cùng tiếc nuối. Nàng ấy rất gầy, yếu ớt như cành liễu vậy, ai nhìn cũng sẽ thấy thương tiếc.

“Đều là những lời đồn nhảm thôi.” Khương Linh Châu đáp.

Khi hai người đang nói chuyện thì Lan cô cô, A Như và Kiêm Hà đã tới nơi. A Như vừa nhìn thấy Tống Thái Vi thì vội vàng chạy tới ôm chầm lấy nàng ấy rồi khóc lớn, còn huyên thuyên mấy câu bằng tiếng Hồ.

Một lát sau, A Như mới kêu to một tiếng “Lần này nhất định nô tỳ sẽ không để lạc mất tiểu thư nữa.” Nàng ta bế Tống Thái Vi bằng chính đôi tay mình. Mạnh mẽ đến nỗi làm toàn bộ nô tỳ ngạc nhiên vô cùng. Trong lúc mọi người đang xôn xao thì A Như đã đưa Tống Thái Vi đi gặp đại phu.

“A Như này thật là vô lễ, còn không thêm xin cáo lui với Công chúa!” Bạch Lộ bĩu môi, lên tiếng oán trách.

“Nàng ấy chỉ vội vã đưa Tống tiểu thư đi gặp đại phu thôi mà.” Khương Linh Châu không hề cảm thấy bị xúc phạm, thậm chí nàng còn rất hứng thú với hai người đó.

Lan cô cô nhìn Khương Linh Châu một cái rồi đi tới bên người nàng giải thích: “A Như vốn là một tử tù, Tống tiểu thư cứu nàng ta rồi giữ lại làm người hầu cho mình. A Như lo lắng cho Tống tiểu thư cũng là chuyện đương nhiên.”

Khương Linh Châu đáp: “Thì ra là như vậy.” Nàng vừa nghĩ ngợi vừa gật đầu.

Lan cô cô thấy Khương Linh Châu vẫn ung dung bình tĩnh, không tức giận trước sự vô lễ của A Như, cũng không tỏ ra bức bối vì Tống Thái Vi, từ lời nói đến cử chỉ đều rất đúng mực, khoan dung và rộng lượng, trong lòng bà khẽ thở dài.

Có lẽ mấy hôm nữa bà nên gửi một bức thư cho Vương gia đang ở Thái Diên, nói dối rằng Ô Lạc Lan đang mắc bệnh nặng, mời Vương gia quay về phủ Cảnh Lăng vương một chuyến mới được.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Có người giúp, có người giúp.

P/s: Đại Cầu thỉnh thoảng nhảy ra ở vài dòng chữ sẽ chính thức xuất hiện ở chương 14.

Hãy trân trọng khoảng thời gian không có ánh hào quang của Đại Cầu đi, bởi vì sau này chúng ta sẽ gặp Đại Cầu đến chán luôn... “Sao con chó này có thể “gâu gâu” suốt ngày như vậy được nhỉ?” Tóm lại là mọi người sẽ có cảm giác như vậy đó ~

Chương 12: Chuyện thư phòng

Editor: Ân Phi

Beta: Tửu Thanh

Tổng Thái Vi chỉ bị trật chân thôi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi. Nhưng vì nàng ấy quý dưới đất và dùng tay lần mò trong một thời gian dài khiến bàn tay trắng nõn có vài vết trầy xước.

Qua chuyện này, Khương Linh Châu cũng được coi như là đã gặp mặt Tổng Thái Vi.

Cho đến nay Khương Linh Châu đã gặp gần hết người sống trong phủ Cảnh Lăng vương. Cả người hầu và vị tiểu thư sống nhờ ở đây nàng cũng gặp rồi, giờ chỉ còn chủ nhân thật sự của phủ Cảnh Lăng vương, Cảnh Lăng vương Tiêu Tuấn Trì là chưa thấy bóng dáng đâu.

Khương Linh Châu đi ngàn dặm xa xôi đến đây để gả cho Tiêu Tuấn Trì. Nhưng nàng đã đến quận Cảnh Lăng được một khoảng thời gian rồi mà Tiêu Tuấn Trì vẫn lè mề không chịu xuất hiện, ngay cả Lan cô cô cũng không biết khi nào Tiêu Tuấn Trì mới trở về, đúng là không còn gì để nói.

Bạch Lộ đã hỏi Lan cô cô về thời gian tổ chức hôn lễ mấy lần nhưng bà cũng chỉ biết lác đác mà thôi.

“Từ xưa đến nay, Vương gia của chúng ta không thích bất cứ ai tự ý quyết định mọi chuyện thay ngài ấy.” Lan cô cô nói: “Nếu như ngài ấy không muốn trở về quận Cảnh Lăng để tổ chức lễ cưới thì cho dù đó có là đương kim hoàng thượng với thân thể ngàn vàng cũng không thể ép ngài ấy về được.”

Bạch Lộ nghe xong, gương mặt nhỏ nhắn hết đỏ lại trắng, hết trắng rồi lại đỏ.

Bạch Lộ tức giận quay lại viện Xoan Hoa thì nhìn thấy Khương Linh Châu đang ngồi trước cửa sổ, trên tay nàng cầm một cây bút lông màu đen. Ngọn bút lướt đi trên mặt giấy, từng chữ một dần hiện lên, “Uyên ương xinh đẹp, đập cánh cùng bơi”, sau đó nàng dứt khoát dừng bút, để lại một dấu chấm linh hoạt và đầy khí chất.

Khương Linh Châu nhắc bút, hỏi Bạch Lộ: “Sao trông em có vẻ bức tức thế?”

Bạch Lộ thấy đáng vẻ bình tĩnh của Công chúa nhà mình thì không nhịn được nói: “Công chúa, chẳng biết bao giờ Cảnh Lăng vương mới chịu thành hôn với người? Công chúa đến quận Cảnh Lăng được một thời gian rồi mà hắn ta cũng không thèm ngó ngàng đến người. Và cả bức thư mà Phó tướng quân đem về nữa, lời lẽ quá thô tục và vớ vẩn, chẳng biết trong đầu Cảnh Lăng vương nghĩ gì nữa.”

Khương Linh Châu nghe vậy thì vén ống tay áo, đặt chiếc bút trong tay xuống.

“Sợ là vị Cảnh Lăng vương này muốn để ta sống ở phủ Cảnh Lăng vương một mình đến già rồi.” Nàng cười mỉa, đảo mắt ra ngoài cửa sổ.

Trên chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ chồng chất những bức thư mà Khương Linh Châu định gửi về nhà trước kia.

“Ta vốn định gửi thư báo bình an cho hoàng huynh, nhưng không ngờ đến cả thư cũng không thể gửi, mấy bức thư ấy đều bị trả về đây mất rồi.” Nàng nói.

Bạch Lộ giật mình lắm bầm: “Sao bọn họ có thể bắt nạt người...”

“Đâu chỉ là bắt nạt?” Khương Linh Châu lắc đầu một cái, vẫn mỉm cười: “Những người hầu ta mang theo không thể ra khỏi cửa. Muốn mua thêm cái gì đều phải nhờ người của phủ Cảnh Lăng vương mua giúp. Em xem, Vương gia không ở đây, ta cũng không thể bước chân ra ngoài, chẳng phải ý của hắn là muốn để ta bơ vơ đến già sao?”

Giọng nói của nàng tuy dịu dàng và bình tĩnh nhưng lại khiến Bạch Lộ không ngừng run rẩy.

Nếu đúng như lời Công chúa, vậy phủ Cảnh Lăng vương rộng lớn này chẳng khác gì một chiếc lồng xa hoa, họ nhốt Công chúa như một chú chim sẻ, tước đi tự do của nàng. Công chúa chỉ có thể già đi một cách cô độc trong chiếc lồng son ấy và để lỡ cả tuổi xuân.

“Thật quá đáng!” Bạch Lộ cắn răng, tức giận đến nỗi rơi cả nước mắt: “Để em đi cầu xin Lan cô cô...”

“Thôi bỏ đi.” Khương Linh Châu mở miệng: “Thật ra thì làm một con chim trong lồng cũng chẳng có gì xấu cả.”

Khi Khương Linh Châu quyết định gả đến nước Ngụy xa xôi cũng là lúc nàng đã không còn để ý đến hạnh phúc của bản thân nữa rồi, hi vọng được sống đến đầu bạc răng long với phu quân, con cháu đầy đàn như những đôi phu thê khác đã sớm tan thành mây khói. Thay vì để nàng chung chăn chung gối với Tiêu Tuấn Trì nhưng lại đồng sàng dị mộng (1) thì chi bằng mỗi người một nơi, sống hai cuộc sống riêng lẻ còn hơn.

(1) Đồng sàng dị mộng: Cùng nằm chung giường nhưng mỗi người một chí hướng.

Hơn nữa, ở nước Ngụy vẫn có người muốn đưa nàng vào chỗ chết. Mặc dù Tiêu Tuấn Trì giam cầm nàng nhưng lại có thể bảo đảm an toàn cho nàng. Nếu như nàng cứ nhất quyết muốn rời khỏi đây thì sẽ tạo cơ hội cho kẻ xấu lợi dụng.

Đúng lúc này, Vi Sương đến thông báo rằng tỷ nữ của Tổng Thái Vi là A Như tới.

Khương Linh Châu cho phép A Như vào viện Xoan Hoa. Không lâu sau, nàng lập tức nghe thấy tiếng chuông bạc vang lên, A Như bị nâng chiếu vào đến nỗi mặt đỏ bừng như màu mặt ong xuất hiện trước tầm mắt của Khương Linh Châu.

“Tiểu thư muốn cảm ơn Vương phi vì đã giúp người tìm trâm cài tóc nên mới sai A Như mang chút quà tới.” A Như vừa nói vừa dâng hai chiếc hộp nhỏ bằng lòng bàn tay lên, mở miệng nói: “Đây là sáp hương do chính tay tiểu thư làm. Mặc dù tiểu thư bị mù nhưng bản lĩnh phân biệt mùi hương của tiểu thư là số một. Xin Vương phi hãy vui lòng nhận món quà nhỏ này ạ.”

Kiểm Hà nhận hai chiếc hộp thay Khương Linh Châu. Sau đó, nàng lại hỏi thăm về cuộc sống hằng ngày của Tống Thái Vi, biết được chân của Tống Thái Vi đã khỏi, nàng mới bảo A Như quay về.

Sau khi A Như đi, Khương Linh Châu nhìn hai chiếc hộp nhỏ, nói: “Ít ra trong vương phủ ta vẫn còn có người để bầu bạn, cũng không tệ lắm.”

***

Khi A Như đi đưa quà cho Khương Linh Châu, căn phòng của Tống Thái Vi trở nên vô cùng im ắng.

Vì nàng không nhìn thấy nên thính giác vô cùng nhạy bén. Tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi ngoài sân và ngay cả tiếng bước chân trong hành lang đều trở nên thật rõ ràng trong tai nàng.

Nàng tựa vào chiếc bàn dài, dùng ngón tay vân vê cánh hoa mềm mại, vụn hết nước từ trong đóa hoa ra. Tuy hai mắt nàng nhắm chặt nhưng ngón tay lại vô cùng linh hoạt, không hề bị ảnh hưởng bởi đôi mắt. Màu đỏ tươi của nước từ hoa nhuộm đỏ đầu ngón tay trắng nõn của nàng.

Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên tiếng thổi lá cây trong trẻo.

Tuy chỉ có mấy âm điệu đơn giản nhưng khi kết hợp với nhau, chúng lại biến thành một giai điệu hoàn chỉnh, tựa như tiếng chim hót líu lo trong rừng, hay tiếng bọt nước bắn lên khi dòng nước trong lành đập vào vách đá.

Ngón tay nhạy bén và linh hoạt của Tống Thái Vi dần chậm lại, sau đó nàng yên lặng đặt tay lên đầu gối.

Tiếng lá thổi đứt quãng như xa như gần, âm thanh ấy cứ triền miên dai dẳng, cho đến khi tiếng bước chân vui sướng của A Như vang lên thì mới dần tiêu tan.

“Tiểu thư! Em đã đưa quà cho Vương phi rồi ạ.” A Như đẩy cửa ra, vui vẻ lên tiếng: “Vương phi thật sự rất xinh đẹp, đẹp như tiên nữ ấy.”

Tổng Thái Vi mỉm cười, dịu dàng nhỏ giọng nói: “A Như, người Tề coi trọng lễ nghi. Hà Dương công chúa chưa thành hôn với Vương gia, em phải gọi người là “Công chúa” mới đúng.”

A Như không hiểu lễ nghĩa của người Hán, bĩu môi. Nàng ta bỗng thấy chất lỏng trên bàn của tiểu thư nhà mình thì thích thú chạy tới hỏi: “Tiểu thư định làm gì thế ạ? Người muốn loại hoa nào, A Như sẽ đi hái cho người ngay.”

Tổng Thái Vi yên lặng một lúc mới nhẹ giọng nói: “Lấy giúp ta chiếc túi thơm để trong học tủ.”

A Như tìm túi thơm mà Tổng Thái Vi nhờ người làm cho. Còn Tổng Thái Vi ngồi ở mép giường, hai tay nâng má, miệng lẩm bẩm. Trên tay của nàng vẫn còn chất lỏng đỏ thắm, đầu ngón tay vô tình quệt qua khuôn mặt, để lại mấy vết đỏ ngò nghĩnh nhưng nàng lại hoàn toàn không biết.

“Châm vĩ phượng bồ máu giải độc, mộc lan ẩm áp giúp thông khí...” (2)

(2) Châm vĩ phượng và mộc lan là hai loại thảo dược dùng trong đông y.

Giọng nói mềm mại của nàng tan dần trong gió.

Chẳng biết từ lúc nào, tiếng lá thổi lại vang lên, triền miên không dứt.

***

Đô thành nước Ngụy, Thái Diên.

Đã vào giữa thu, buổi đêm ở Thái Diên lạnh lẽo vô cùng, hơn nữa cũng đã đến giờ giới nghiêm, đường phố vắng vẻ không một bóng người, cực kỳ yên tĩnh, chỉ có bóng lửa bập bùng từ những ngọn đèn của binh sĩ đi tuần tra khắp nơi. Ánh nền mờ ảo trong đèn lồng chính là nguồn sáng duy nhất trên con phố vắng người.

Bỗng nhiên từ đâu vang lên tiếng vó ngựa, sau đó có người đang giục ngựa chạy đến, đáng lẽ không một ai dám tự tiện phi ngựa vào giờ này mới đúng.

Binh sĩ tuần tra thấy thế thì vội vàng tránh xa khỏi đường ngựa chạy, chiếc đèn lồng mờ ảo bập bùng như muốn tắt.

“Kẻ nào!”

“To gan! Sau giờ giới nghiêm mà còn dám cưỡi ngựa chạy lung tung!”

Những tiếng quát tháo dồn dập vang lên. Nhưng người ngồi trên lưng ngựa cũng chẳng thèm dừng lại, hấn vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Khi con ngựa chạy ngang qua chiếc đèn lồng của các binh sĩ, ánh sáng mờ nhạt chiếu rõ khuôn mặt của hắn. Các binh sĩ lập tức nhận ra đó chính là Tổng Chằm Hà, phó tướng dưới quyền của Cảnh Lăng vương, họ im lặng lui về sau.

Tổng Chằm Hà vội vã thúc ngựa tới trước cửa vương phủ của Nhiếp Chính vương.

Gia nô đến dắt ngựa của hắn vào chuồng, hắn phúi bụi trên áo rồi bước vào trong vương phủ. Tiêu Tuấn Tri đang thảo luận gì đó với Phí Tư Bật trong thư phòng thì chợt nghe thấy tiếng Tổng Chằm Hà, hắn lập tức bước ra cửa nghênh đón.

Vừa ra ngoài, Tiêu Tuấn Tri đã thấy Tổng Chằm Hà đang đứng ngay trước cửa thư phòng nói đùa: “Vương gia, nếu người không sớm về nhà lấy thê tử thì e rằng thê tử của người sẽ bị Hào Châu vương cướp mất đấy.”

Tiểu Tuấn Tri đứng trên bậc thềm, ngón trỏ vuốt ve chiếc nhẫn ngọc ban chỉ.

Mẫu hậu của Tiêu Tuấn Tri là Đại Thư Cừ, Công chúa của dân tộc Hạc. Tiêu Tuấn Tri kế thừa dòng máu của người Hạc, sống mũi rất cao, khuôn mặt đầy chính trực, đôi mắt màu hổ phách càng thêm sắc bén dưới ngọn đèn đỏ thắm.

“Tại sao?” Hắn hỏi Tổng Chằm Hà: “Người ở Giao Châu, sao lại biết chuyện của Vương phi ở tận quận Cảnh Lăng vậy?”

“Tuy cơ thể thần chiến đấu ở Giao Châu nhưng trái tim lúc nào cũng hướng về phía Cảnh Lăng.” Tổng Chằm Hà chấp tay: “Chắc hẳn Vương gia cũng biết, lúc Hà Dương công chúa đi tới Trần Vương cốc thì gặp mai phục. Trên người của những kẻ mai phục đều mang lệnh bài “Cảnh Lăng”. Ngoài Hào Châu vương ra thì đâu còn ai rảnh rỗi đi làm mấy chuyện bỉ ổi ấy chứ.”

Tiểu Tuấn Tri ngừng vuốt ve nhẫn ngọc ban chỉ, chậm rãi nhướn mày.

“Vương gia?” Tổng Chằm Hà thấy hắn không đáp thì vội vàng thúc giục: “Người phải mau cưới Hà Dương công chúa đi, nếu không một tuyệt thế giai nhân như thế mà bị người ta giết mất thì tiếc lắm.”

Tiểu Tuấn Tri vẫn không trả lời. Một lúc lâu sau, hắn mới khẽ thở dài, nói: “Ngày mai còn phải đến một ngôi chùa trang nghiêm, đường xá lại xa xôi. Chằm Hà nên đi chuẩn bị sớm thì hơn.”

Chùa Quang Minh nằm bên ngoài thành Thái Diên, đây là nơi chuyên để hoàng thất Tiêu gia của nước Ngụy đến lễ Phật.

Tiểu Tuấn Tri vừa dứt lời thì xoay người vào trong thư phòng.

“Vương gia!” Tổng Chằm Hà khẽ gọi một tiếng rồi lải nhải đằng sau: “Một mỹ nhân tốt như vậy mà người lại có thể để đó, không thêm ngó ngang luôn sao?”

“Mỹ nhân ư?” Tiêu Tuấn Trì phát tay áo, nhìn cây bút lông nhỏ trên bàn, khẽ lên tiếng: “Hà Dương công chúa vẫn còn quá nhỏ.”

Tổng Châm Hà ghen hống. Đàn ông nước Ngụy khoảng tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi mới thành thân, thậm chí có một số người đến ba mươi tuổi mới nghĩ đến chuyện hôn nhân; còn các cô nương thì đủ hai mươi tuổi sẽ lập gia đình. Khương Linh Châu mới mười bảy tuổi, ở nước Ngụy quả thật nàng chỉ là một cô bé con chưa trưởng thành.

“Vương gia, chuyện này... chuyện này không đúng.” Tổng Châm Hà lên tiếng: “Các cô nương ở nước Tề mười ba, mười bốn đã phải gả cho người ta, mấy tỷ muội của Hà Dương công chúa mười ba tuổi đã được gả đi làm thê tử nhà người khác. Công chúa lại xuất giá muộn mất bốn năm, cũng được coi là gái ế rồi. Vương gia, nếu như người đã lấy người nước Tề thì chẳng phải cũng nên tuân theo tục lệ của người Tề sao?”

Tiêu Tuấn Trì im lặng. Hắn tháo chuỗi tràng hạt trên cổ tay ra, vuốt ve hai cái, thấp giọng nói: “Trước mắt cứ nuôi dưỡng nàng ở quận Cảnh Lăng đi đã. Nàng muốn cái gì thì cho nàng cái đó. Chuyện ăn mặc cũng đừng làm khó nàng. Tuy ta đã dùng cách thấp hèn để lấy được nàng nhưng mà ta cũng không muốn đối xử tệ bạc với nàng.”

Tổng Châm Hà bĩu môi, trong lòng biết rõ Vương gia không nói đùa.

Mặc kệ Hà Dương công chúa có xinh đẹp như thần tiên giáng trần đi chăng nữa mà Vương gia không thèm nhìn lấy một cái thì có chuyện gì xảy ra được cơ chứ.

Vương gia cũng nghĩ nhiều quá rồi đấy!

Còn lo người ta quá nhỏ, không thể chịu nổi cơ đấy!

Hừ!

~~~ *Tác giả có lời muốn nói: Không thử làm sao biết chịu được hay không.*

Chương 13: Tặng tranh

Editor: Ân Phi

Beta: Tửu Thanh

Thấy Tổng Châm Hà phải khổ cực chạy một mạch về Thái Diên nên Tiêu Tuấn Tri chỉ hỏi thăm vài câu rồi đuổi hẩn về phủ nghỉ ngơi.

Nhưng Tổng Châm Hà không chịu đi, cứ đứng chần chừ trong thư phòng mãi.

Tiêu Tuấn Tri không hứng thú với tân Vương phi lắm, hẩn xoay chuỗi hạt đồ thẩm trong tay, mắt chăm chú nhìn cuốn kinh văn không mới cũng không cũ đặt trên bàn. Những trang sách có nhiều nếp gấp, gáy sách cũng hơi lỏng lẻo, có vẻ như ai đó đã đọc cuốn sách này rất thường xuyên. Trên trang sách có dòng chữ “Bất cầu bất tịnh, bất tăng bất giảm” (1), đôi mắt Tiêu Tuấn Tri lướt nhanh trên từng trang sách và không hề có ý dừng lại.

(1) Đây là câu kinh văn khá phổ biến của Trung Quốc trong bộ kinh ‘般若波罗蜜多心经’ (Bát Nhã Ba La Mật Đa Tam Kinh). Có nghĩa là: “Không sạch không nhơ, không tăng không giảm.”

Tổng Châm Hà nóng vội, chẳng bao giờ chịu ngồi yên một chỗ. Thấy Tiêu Tuấn Tri chăm chú đọc sách, không thèm để ý đến hẩn, hẩn vội bước tới chỗ Phí Tư Bất đang đứng, buồn bã hỏi: “Phí tiên sinh, ngài nói xem, nước Tề có tới bốn vị Công chúa, sao Vương gia lại nhất quyết phải cưới Hà Dương công chúa nhỉ?”

Phí Tư Bất cười đầy ẩn ý, vuốt chòm râu đã điểm bạc, ông thật thà trả lời: “Châm Hà à, Hà Dương công chúa là nàng Công chúa được ban phong hào. Địa vị của một nàng Công chúa có phong hào và Công chúa không có phong hào chẳng khác gì khoảng cách giữa bầu trời và mặt đất, một mây một bùn, một ngọc một ngói, đâu thể sánh bằng.”

Tổng Châm Hà còn đang định nói thêm cái gì đó thì nghe thấy “Bộp” một tiếng, đó là tiếng phát ra từ quyển kinh thư trên tay của người đàn ông ngồi sau bàn.

“Châm Hà, sao ngươi không trực tiếp hỏi ta?” Tiêu Tuấn Tri hất tay hỏi.

“Nếu thần hỏi mà Vương gia lại không thèm trả lời thì chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?” Tổng Châm Hà trả lời.

“Vậy ngươi hỏi lại đi.” Tiêu Tuấn Tri lên tiếng.

“Vương gia... xin hỏi, nước Tề có bốn vị Công chúa, tại sao người lại nhất định phải cưới Hà Dương công chúa?” Tổng Châm Hà không dám đùa cợt, vội vàng giả vờ đặt câu hỏi một cách thật nghiêm túc.

Tiêu Tuấn Tri hơi dựa lưng vào ghế, trên khuôn mặt nở một nụ cười thật ranh mãnh.

“Cười thê tử cũng phải cười người xinh đẹp một chút chứ?” Khác hẳn sự nghiêm túc và lạnh lùng thường ngày, giọng nói của Tiêu Tuấn Tri mang đầy vẻ đùa cợt đáng ghét: “Bắc có Lương phi, Nam có Hà Dương, ý của câu này là Hà Dương công chúa có lẽ là người xinh đẹp nhất nước ta, một vẻ đẹp rực rỡ khó ai sánh bằng.”

Tổng Châm Hà: “...”

Lời nói của Vương gia quả thực là rất có lý, hắn không còn gì để nói.

“Đẹp đến mức nào được cơ chứ?” Tổng Châm Hà buồn bực mở miệng: “Cũng chỉ có hai con mắt với một cái miệng thôi mà.”

“Ta có một bức tranh.” Tiêu Tuấn Tri đứng dậy, rút một cuộn tranh từ giá sách sau lưng rồi chậm rãi mở tranh ra dưới ngọn đèn vàng mờ ảo. Hắn vừa đưa tay vuốt bức tranh vừa nói: “Đây chính là bức tranh mà Tề đế phái người đưa đến cho ta. Nhưng công việc thường ngày quá bận rộn nên ta cũng chưa có cơ hội xem kỹ.”

Trên bức tranh là dáng hình của một cô nương nhỏ nhắn, dịu dàng đang cầm quạt lụa đứng bên cửa sổ cung điện.

Tuy họa sĩ đã cố vẽ rất tỉ mỉ và chi tiết nhưng cách vẽ của người này quá mờ lung, một khuôn mặt trắng, hai đường kẻ mắt mỏng, Tổng Châm Hà thật sự không thể nhìn rõ được khuôn mặt nàng.

Quá mờ lung.

Quá mơ mộng.

Quá mê say.

Ngoài bộ xiêm y được tô bằng những màu xanh nhạt, họa sĩ đã sử dụng cách vẽ “Tam bạch pháp” khiến cô nương trong tranh có gò má, chiếc cằm và vầng trán trắng xóa. Còn má thì lại đỏ bừng, hai vệt má hồng tròn vo trông như mặt trời của ngày mới vậy.

Tổng Châm Hà muốn nói lại thôi, nhưng không nói thì hắn lại không chịu được.

“Cô nương này có đôi mắt dài, trán cao, miệng nhỏ như quả anh đào đỏ, lưng khom xuống, dùng ống tay áo che mặt... Nếu đây thật sự là Hà Dương công chúa thì... Thần chỉ có thể nói rằng, mắt thâm mĩ của người Tề lạ thật đấy.” Tổng Châm Hà thở dài.

Lời nói của hai người đã khiến Phí Tư Bật chú ý.

Ông đến bên bàn sách nhìn lướt qua bức tranh. Tầm mắt vừa dừng lại trên khuôn mặt của cô nương trong tranh, Phí Tư Bật đã nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, nhướn mày lắm bảm: “Đẹp! Quá Đẹp!”

Tổng Châm Hà: “?”

“Châm Hà không biết đó thôi, tranh của người Ngụy chất phác và thực tế, nhưng tranh của người Tề lại chú trọng vào ý cảnh. Vì vậy trong tranh tả người của họ, hầu như ngàn bức tranh chỉ sử dụng đúng một khuôn mặt. Điều đặc biệt ở đây là nét yêu kiều, mềm mại và khí chất toát lên từ dáng hình mỗi người kìa.”

Tổng Châm Hà: “?”

“Người nhìn thử cô nương trong tranh xem, lông mày như dáng núi mùa thu, môi lại mềm tựa anh đào. Đôi mắt không tỏ mà có tình, chỉ điểm chút phần má mà khuôn mặt đã bừng sáng đầy sinh động. Chưa kể đến những gam màu thanh nhã và tươi sáng, nét bút đậm nhạt khác nhau lại càng khiến khuôn mặt nàng thêm trầm tĩnh. Nhấn bút có lực, nhắc bút nhẹ nhàng, vừa mạnh mẽ vừa tinh tế, mỗi thứ trên bức tranh đều toát lên sự tạo nhã khác thường...”

Tổng Châm Hà: “...”

Lúc này, hắn chỉ muốn nói “Kẻ hèn này xin cáo biệt”, “Ta phải đi đây” hoặc là “Kẻ hèn này không thể hầu hạ ngài được nữa...”, nhưng vì mặt mũi của Phí Tư Bật, Tổng Châm Hà đành phải kìm lại.

Phí Tư Bật đánh giá bức tranh, khen mãi không dứt, lời nhai không ngừng.

Dần dần không chỉ có Tổng Châm Hà cảm thấy khó xử, ngay cả Tiêu Tuấn Trì cũng chán nản xoay chiếc nhẫn ngọc ban chỉ trên tay, ánh mắt trống rỗng. Một lúc sau, hắn lấy tay che miệng khẽ ngáp một cái rồi giả vờ vô tình chuyển chủ đề, ngắt lời Phí Tư Bật.

“Ta có một bức tranh của Hà Dương công chúa, có qua có lại, bổn vương cũng phải đưa một bức tranh qua đó mới phải.” Hắn nói.

“Vương gia, chuyện này hãy giao cho thần!” Tổng Châm Hà cười hì hì tiếp lời.

Tiêu Tuấn Trì hơi nghi ngờ.

Tổng Châm Hà đào đâu ra tranh của hắn?

Cũng may, hắn không quan tâm tới Hà Dương công chúa lắm, có chăng chỉ là lúc nghe tin Hà Dương công chúa gặp nạn ở Trần Vương cốc, hắn kinh ngạc trong chốc lát vì sợ rằng nếu nàng chết ở quận Cảnh Lăng thì sẽ chọc giận nước Tề. Thế nên hắn cũng chẳng hỏi nhiều.

Gần tới giờ Tý (2), Tổng Châm Hà vui vẻ rời khỏi phủ Nhiếp Chính vương.

(2) Giờ Tý: giờ giấc của thời xưa, là khoảng 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng.

***

Tiêu Tuấn Tri không muốn gặp Khương Linh Châu, Khương Linh Châu cũng chẳng muốn thấy Tiêu Tuấn Tri.

Nàng cảm thấy hơi nhớ nhà.

Càng nhớ nhà nàng lại càng không muốn gặp Tiêu Tuấn Tri, chỉ mong rằng tên phu quân tương lai trên danh nghĩa này đừng bao giờ về phủ Cảnh Lăng vương nữa, tốt nhất là để nàng sống thật yên ổn và thoải mái trong cái lồng này cả đời cũng được.

Nhưng trên đời này có một thứ gọi là “Hoàng đế không lo, thái giám đã vội”. Tiêu Tuấn Tri không lo thì đã có Tổng Châm Hà lo hộ hẩn, Khương Linh Châu không vội thì đã có Bạch Lộ tức giận thay nàng.

Khương Linh Châu biết, Bạch Lộ vẫn còn nhỏ và ngây thơ, tưởng rằng phu xướng phụ tùy (3), cử án tề mi (4) chính là chuyện tốt nhất trên đời này. Nàng ấy không biết rằng trên thế gian có nhiều cặp phu thê ghét nhau đến mức chỉ muốn đường ai nấy đi, không bao giờ phải nhìn mặt nhau nữa.

(3) Phu xướng phụ tùy: Chồng hát vợ hầu. Một quan niệm phong kiến, cho rằng người phụ nữ luôn phải phục tùng chồng mình.

(4) Cử án tề mi: Nâng mâm ngang mày. Lấy từ một điển tích nổi tiếng của Trung Quốc, ý chỉ vợ chồng hòa thuận, tôn trọng nhau như khách trong nhà.

Nàng gả đến nước Ngụy đúng lúc trăng tròn hóa khuyết. Chẳng bao lâu sau, mảnh trăng khuyết lại biến thành vầng trăng tròn sáng trưng. Lúc Khương Linh Châu đến nước Ngụy đã bỏ lỡ Trung thu, giờ sang tháng chín rồi. Sắc thu lạnh lẽo, trăng sáng sao thưa, ánh trăng trở nên vô cùng trong trẻo và dịu dàng.

Đêm xuống, Khương Linh Châu ngắm nhìn mặt trăng ngoài cửa sổ, khi đang nghĩ ngợi linh tinh, nàng không khỏi nghĩ tới những câu thơ mà huynh trưởng đã dạy lúc nhỏ.

Người Tề cho rằng con gái không nên học quá nhiều chữ, họ quan niệm “Con gái không có tài mới là có đức”. Cho dù Hoàng hậu, Thái hậu hay là một tiểu thư quý tộc thì cũng biết rất ít chữ. Chẳng qua là từ nhỏ Khương Linh Châu đã rất thích đọc sách ngâm thơ, Hoàng đế chiều theo ý nàng nên nàng mới được phép đi học cùng huynh trưởng.

Lúc Khương Linh Châu đang chăm chú ngắm trăng thì một dáng người đo thả lướt qua cửa sổ.

Trong phủ Cảnh Lăng vương, chỉ có Tổng Thái Vi mới thích mặc những bộ đồ rực rỡ và bắt mắt đến thế.

Khương Linh Châu không quá thân thiết với Tổng Thái Vi, nhưng dù gì thì nàng cũng là chủ nhân duy nhất đang sống trong phủ Cảnh Lăng vương. Mà Khương Linh Châu lại không nghe thấy tiếng chuông trên tóc của A Như, sợ Tổng Thái Vi ngã ở đâu đó, nàng bèn dẫn theo vài tỳ nữ đi ra cửa nhỏ của viện Xoan Hoa.

Tổng Thái Vi đứng ở cuối hành lang, nhắm mắt nâng váy. Tuy hai mắt không thể nhìn thấy nhưng tiếng bước chân trên thềm đá của nàng ấy rất chắc chắn và rõ ràng. Chiếc trâm cài lên trước Khương Linh Châu tìm giúp nàng ấy được cài trên búi tóc mềm mại rủ xuống.

Khương Linh Châu chưa bước đến gần Tổng Thái Vi thì đã nghe được giọng nói nhỏ nhẹ của nàng ấy vang lên: “Công chúa, có phải là Thái Vi đã làm phiền người không ạ?” Vừa dứt lời, nàng ấy lập tức hành lễ.

Khương Linh Châu kinh ngạc hỏi: “Tổng tiểu thư, sao người biết là ta mà không phải người khác?”

Tổng Thái Vi nhẹ nhàng cười một tiếng, để lộ hàm răng trắng của mình, đáp: “Đàn ông hay phụ nữ, trẻ con hay người già, tôi tớ hay chủ nhân, mỗi người đều có một tiếng bước chân riêng.” Nàng vốn là một người có học, giọng nói cũng dịu dàng mềm mại, nhìn nàng chẳng khác gì một chú thỏ con thông minh: “Bước chân của Công chúa chậm rãi và trầm lắng, khác biệt hẳn với tiếng bước chân của những người xung quanh.”

“Ta không bị làm phiền đâu, đừng lo lắng.” Khương Linh Châu thấy đáng vẻ sợ hãi của nàng ấy thì lên tiếng an ủi. Nàng ngược mắt nhìn trăng tròn trên trời, lại nói: “Đêm nay là đêm trăng tròn, tự nhiên ta cảm thấy hơi nhớ quê nhà nên mới ra ngoài đi dạo một lát.”

Tổng Thái Vi gật đầu một cái, khẽ lên tiếng: “Hóa ra đêm nay là đêm trăng tròn. Tiếc rằng Thái Vi bị mù, không thể ngắm trăng cùng Công chúa.”

“Không sao cả.” Khương Linh Châu khẽ tới gần nàng ấy, cười nói: “Nếu người muốn biết hình dáng của trăng, ta nói cho người nghe là được.”

“Công chúa chăm lo cho Thái Vi như vậy...” Tổng Thái Vi nắm chặt nắm lá thơm vừa hái, cất giọng đầy lo lắng: “Thái Vi chỉ là một dân nữ bình thường, mà Công chúa lại là lá ngọc cành vàng. Thái Vi đâu dám gây phiền hà cho Công chúa.”

Dù Tổng Thái Vi sợ hãi nhưng giọng nói của nàng ấy lại ẩn chứa niềm khao khát vô cùng mãnh liệt.

Dứt lời, nàng ấy còn mở to đôi mắt luôn nhắm chặt, ngược lên bầu trời đêm. Tiếc rằng đôi mắt của nàng ấy bị phủ một lớp màng trắng mịn mờ, đôi mắt trắng xóa trông rỗng như bầu trời ngày tuyết rơi vậy.

Khương Linh Châu khẽ thờ dài trong lòng.

Nhưng ngoài mặt nàng lại cười nói: “Từng có một vị trích tiên nói rằng “Thuở bé chưa biết trăng, gọi là mâm ngọc trắng. Dao Đài ngỡ là gương, bay giữa tầng mây thẳm.” (5), lại có người viết “Ngân hà lặng lẽ đầy trăng sang” (6). Trăng của đêm nay cũng giống như mâm ngọc và gương bạc vậy, rất tròn trịa và sáng trong.”

(5) Trích từ bài thơ Cổ Lăng Nguyệt Hành của Lý Bạch. Bản dịch của Ngô Văn Phú, NXB Văn học

(6) Trích từ bài thơ Dương quan khúc của Tô Thức thời Bắc Tống. Bản dịch thuộc về Thivien.net

Tổng Thái Vi nhẹ nhàng mỉm cười.

Nàng ấy lần mò hoa văn chạm trổ trên lan can trước mặt mình, cười nói: “Suốt mười mấy năm nay, Thái Vi không còn được nhìn thấy trăng tròn, nhưng Công chúa chỉ nói một câu mà đã làm trăng tròn hiện lên ngay trước mắt Thái Vi.”

Ngừng một chút, Tổng Thái Vi lại thì thào bằng một chất giọng vô cùng đau lòng: “Khi còn bé, Thái Vi cũng từng được thấy trăng sáng, nhưng sau đó hai mắt bị mù, từ đó không thể ngắm trăng được nữa. Chỉ vì không thể thấy trăng tròn mà Thái Vi đã đau lòng đến vậy, Công chúa lại phải gả đến quận Cảnh Lăng xa xôi, không thể gặp lại những người bạn đã ở cạnh mình suốt mười mấy năm, chẳng phải sẽ buồn lắm sao?”

Khương Linh Châu không ngờ nàng ấy sẽ nghĩ xa đến vậy, trong lòng nàng cũng cảm thấy hơi buồn bã. Nhưng từ trước đến nay nàng không thích để lộ sự yếu đuối của bản thân trước mặt người khác, nhất là trước mặt cô nương còn yếu đuối hơn cả mình. Vì vậy, nàng cố gắng ổn định lại tâm trạng, cười nói: “Thật ra... cũng không hẳn. Có nhà thơ từng nói “Vầng trăng mọc ở biển khơi, cùng chung một lúc, góc trời soi chung” (7). Đối với ta, chỉ cần có thể cùng ngắm một vầng trăng với người nhà, như vậy là đủ rồi.”

(7) Trích từ bài thơ Ngắm trăng nhớ người xưa của nhà thơ Trương Cửu Linh đời Đường. Bản dịch thuộc về Thivien.net

Khi hai người đang trò chuyện, một tiếng chuông bạc bất ngờ vang lên. Là tỳ nữ A Như vừa chui ra khỏi một bụi cây với mái tóc dính đầy lá xanh, nàng ta cẩn thận dâng những chiếc lá trên tay lên như báu vật, nói: “Tiểu thư, nô tỳ tìm thấy rồi này!”

A Như liếc mắt một cái, vừa thấy Khương Linh Châu, nàng ta hốt hoảng quỳ xuống đất, thật thà hành đại lễ: “Tham kiến Vương phi!”

Tổng Thái Vi cúi người ngửi chiếc lá trên tay A Như, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng chứa đầy vẻ bất đắc dĩ: “A Như, em hái sai rồi...”

Mấy tỳ nữ Tổng Thái Vi đợi đã trở lại, nàng ấy không dám ở lại quấy rầy Khương Linh Châu lâu hơn nữa nên hành lễ cáo từ.

Khương Linh Châu đợi khi hai người đó đã đi xa mới xoay người trở về viện Xoan Hoa. Chưa đi được mấy bước, nàng đã thấy Lan cô cô mặt lạnh đứng dưới mái hiên, hai tay bà đang ôm một cái hộp dài, mái tóc hoa râm được chải chuốt gọn gàng.

Khương Linh Châu thấy gương mặt lạnh lùng của Lan cô cô, trong lòng cũng cảm thấy hơi sợ hãi.

Không biết những lời nàng vừa nói với Tổng Thái Vi, Lan cô cô đã nghe được bao nhiêu rồi. Nếu đúng như nàng lo lắng, bà hiểu lầm rằng nàng đang muốn tìm cách quay về nước Tề thì sẽ rất phiền phức.

“Đã khuya lắm rồi, sao Lan cô cô còn tới đây tìm ta?” Khương Linh Châu hỏi.

“Hồi bẩm Công chúa, đây là bức tranh mà Vương gia sai người mang về từ Thái Diên.” Lan cô cô cúi người thi lễ, đưa chiếc hộp dài trên tay cho Kiêm Hà rồi nói: “Vương gia sẽ không về Cảnh Lăng trong một khoảng thời gian nữa, ngài ấy sợ Công chúa cảm thấy lo lắng nên mới sai lão thân tặng tranh cho người.”

“Tặng tranh ư?” Khương Linh Châu buồn bực lên tiếng.

“Thưa... vâng.” Lan cô cô đáp.

Một lát sau, Lan cô cô lại tiếp lời: “Không biết Công chúa còn yêu cầu gì nữa không ạ? Lan Cẩm sẽ sai người đặt mua ngay.”

“... Giờ ta cũng chẳng muốn mua thứ gì cả.” Khương Linh Châu nói: “Mọi thứ đều ổn. Chỉ có điều mùa đông ở Cảnh Lăng có vẻ hơi đơn điệu, thiếu đi những sắc màu sinh động và tràn đầy sức sống của hoa cỏ. Không biết ở nước Ngụy hoa gì sẽ nở vào mùa đông nhỉ?”

Lan cô cô gật đầu một cái.

Khương Linh Châu cho Lan cô cô lui, quay trở về phòng, nàng mở hộp gỗ lấy cuộn tranh rồi đặt lên bàn, từ từ mở ra.

Nhưng trên bức tranh lại là hình ảnh một đứa trẻ mặc chiếc yếm đã bị bung, dạng hai chân ngồi trên mặt đất, cánh tay trái mập mạp cầm trống lắc, tay phải cầm cây kiếm gỗ, vẻ mặt ngốc nghếch, nhìn y như con trai của lão Vương nhà bên. Dưới góc phải có một dấu ấn nhỏ kèm dòng chữ: *Tam hoàng tử Tiêu Tuấn Trì cầm trống giờ kiếm trong tiệc đầy tháng của mình.*

Ánh mắt mang nét cười ngây ngô của đứa bé trong bức tranh như đang nhìn thẳng vào Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu: “...”

???

???????

Hết hồn!!!

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Hết hồn!!

Phu quân của nàng lại là...!!!

Không nói nữa, không nói nữa, ta về nhà đây, đi đây đi đây, cáo từ.

Chương 14: Phu thê gặp mặt

Editor: Ân Phi

Beta: Tửu Thanh

Đưa tranh xong, Lan cô cô về phòng.

Lúc còn hầu hạ Thái hậu Đại Thư Cừ, bà cũng từng học qua tiếng Hán nên khi cần vẫn có thể viết thư như một người Hán. Sau khi vượt thẳng tờ giấy, bà nhấc bút, khuôn mặt già dặn đầy lạnh lùng và đăm chiêu.

Trúng gió thì quá nặng mà ho khan thì lại quá nhẹ.

Cái trước thì làm phiên Tiêu Tuấn Trì, cái sau thì chưa đủ để Tiêu Tuấn Trì trở về quận Cảnh Lăng.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lan cô cô vẫn chẳng thể nghĩ ra cái cơ nào hợp tình hợp lý, bà đành đặt bút xuống, lấy một cuốn sách y học từ trên giá, lật ra xem thật cẩn thận. Bà nhíu mày ngày càng chặt, khuôn mặt cũng trở nên lạnh lẽo hơn.

Sau một lúc lâu, Lan cô cô mới trở lại bàn, nhấc bút lên thêm một lần nữa.

Lúc Tiêu Tuấn Trì chưa nhiếp chính, bà đã từng lừa hắn. Khi ấy Tiêu Tuấn Trì bị thương nặng nhưng vẫn muốn đích thân ra chiến trường truy đuổi những binh lính còn sót lại của dân tộc Khương. Không còn cách nào khác, Lan cô cô đành nói mình bị bệnh nặng, lừa Tiêu Tuấn Trì về nhà.

Lần này sợ rằng Tiêu Tuấn Trì sẽ không tin bà nữa đâu.

Suy nghĩ một lúc lâu, Lan cô cô quyết định viết thật những điều mình đang suy nghĩ...

Lão thân thấy Hà Dương công chúa dịu dàng hiền thực, đoan chính có uy. Tuy đẹp nhưng không tục, tuy tôn quý nhưng không thiếu một trái tim nhân hậu. Nàng ấy có tài mà đa cảm, thông minh và khiêm tốn, khiến lão thân thấy mà không biết phải làm sao.

Lan cô cô viết dài như vậy nhưng mục đích chủ yếu là khuyên Tiêu Tuấn Trì trở về quận Cảnh Lăng để kết hôn. Cuối cùng còn viết thêm một câu: “*Lão thân có hỏi Hà Dương công chúa còn muốn gì nữa không? Nàng ấy trả lời “Chỉ thiếu ngày hoa nở mà thôi”.*”

Kết thư, gấp thư, lật thư, viết tiêu đề rồi đặt thư xuống dưới gối, Lan cô cô làm những hành động ấy một cách liền mạch.

Hôm sau, bức thư này được mang ra khỏi phủ Cảnh Lăng vương, gửi đến Thái Diên xa xôi. Vất vả ngược xuôi suốt mấy ngày, bức thư ấy mới tới được tay của Tiêu Tuấn Trì. Khi đó Tiêu Tuấn Trì đang dạy dỗ Tống Châm Hà vì dám tặng bức tranh lúc hắn ba tuổi cho Vương phi tương lai. Lúc nhận được thư, hắn cũng tưởng Lan cô cô mắc phải bệnh nặng gì.

Đến khi mở thư, đọc một cách thật kỹ càng, sắc mặt của hắn mới bình thường trở lại.

Tống Châm Hà thò đầu ra hỏi: “Cảnh Lăng xảy ra chuyện ả?”

“Ta đã cho phép người nói chuyện chưa?” Tiêu Tuấn Trì cầm thư, không thèm nhìn hắn, lên tiếng hỏi: “Tống Châm Hà, người trộm đồ trong cung thì đáng tội gì hả?”

“Vương gia để tranh ở phủ Nhiếp Chính vương chứ có để trong cung đâu? Sao có thể coi là trộm đồ trong cung được?” Tống Châm Hà bĩu môi một cái, lại mặt dày nói tiếp: “Hơn nữa đó cũng là tranh của Vương gia mà!”

Tiêu Tuấn Trì vuốt phẳng bức thư: “Châm Hà, bản vương cho người lấy công chuộc tội. Người thấy sao?”

“Muôn chứ!!!” Tống Châm Hà vội vàng chấp tay hành lễ: “Mặt tướng cảm tạ Vương gia khai ân.”

“Tìm giúp bản vương mấy bông hoa. Ta không cần biết hoa gì, chỉ cần hoa là được.” Yên lặng một lúc, Tiêu Tuấn Trì mới nói tiếp: “Vài ngày nữa ta phải quay về Cảnh Lăng một chuyến. Người ở lại Thái Diên đi. Năm nay ta không ở trong cung, kiểu gì cũng xảy ra chuyện. Tuy đạo này Hào Châu vương tỏ ra khá ngoan ngoãn nhưng cũng không thể mất cảnh giác được. Bờ đề ngàn dặm cũng có thể sập bởi tổ kiến. Đừng để huynh ấy phá hủy sông núi nước Ngụy.”

Dứt lời, Tiêu Tuấn Trì lập tức cúi đầu phê duyệt những tấu chương đặt trên bàn.

Tay của hắn rất đẹp, năm ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng nhưng trên bàn tay đẹp dễ đó lại xuất hiện vết chai rất dày, chứng tỏ chủ nhân đôi tay này không phải là kiểu người chỉ biết đi giày vàng cưỡi ngựa ngọc như những quý tộc khác. Chiếc nhẫn ngọc ban chỉ ôm khít vào ngón tay cái, trơn bóng và phát sáng. Một chuỗi tràng hạt đỏ ẩn hiện trong ống tay áo hẹp màu tuyết trắng, nhìn chẳng khác gì những hạt đậu đỏ nằm trong tuyết.

Bỗng nhiên, giọng một người hầu vang lên: “Dạ thưa, có Thu Uyên cô nương ở cung Cảnh Thiệu đến.”

Tiêu Tuấn Trì giả vờ như không nghe thấy.

Người hầu đứng ngoài cửa lặp lại lần nữa: “Có Thu Uyên cô nương ở cung Cảnh Thiệu đến ả.”

Tiêu Tuấn Trì vẫn giả vờ như không nghe thấy.

Tên người hầu rất thông minh, hẩn nở một nụ cười giả tạo, chạy sang tiểu viện bên cạnh bẩm báo với cung nữ đang chờ đợi mòn mỏi.

“Thu Uyên cô nương đến không đúng lúc chút nào. Hôm nay Vương gia đi vắng mất rồi.” Người hầu bẩm báo.

Cô nương mặc một bộ trang phục cung nữ màu xanh lá, vai áo phồng lên như hai cánh bướm nhỏ, được trang trí bằng vài sợi chỉ rất tinh tế. Nàng ta nghe người hầu bẩm báo xong thì nhíu mày nói: “Lại đi vắng? Tháng này ta đã chạy đến phủ Nhiếp Chính vương bốn lần, mà Vương gia cũng đi vắng cả bốn lần luôn. Người nói xem, ta phải ăn nói với nương nương thế nào đây?”

“Chuyện này tiểu nhân thật sự không biết.” Người hầu kia nở nụ cười: “Mà Thu Uyên tỷ cũng nên trở về khuyển nương nương đi, đừng làm mấy chuyện vô dụng kiểu này nữa. Nói thật thì...” Hẩn lại gần, khẽ sát tai của Thu Uyên, nhẹ giọng bảo: “Trên đời này, nhà đế vương là vô tình nhất. Không cần thận... sẽ mất đầu như chơi.”

Khuôn mặt Thu Uyên bỗng trắng bệch.

Nàng ta giậm chân, tức giận rời khỏi phủ Nhiếp Chính vương.

***

Tại quận Cạnh Lăng.

Thu qua đông đến.

Mùa đông ở Cạnh Lăng lạnh hơn Hoa Đình rất nhiều. Tuy chỉ vừa mới vào đông nhưng Khương Linh Châu đã lạnh run cả người, chỉ muốn mặc toàn bộ y phục trong rương lên người. Ban ngày gió thổi vù vù khiến hai má của nàng vừa đỏ vừa rát, vì vậy mà nàng chẳng muốn ra ngoài chút nào.

Trong viện Xoan Hoa có đốt Địa Long, trên vách tường cũng treo vài gấm để giữ ấm. Dù vậy, Khương Linh Châu vẫn cảm thấy lạnh, liếc mắt nhìn khung cảnh xơ xác, đìu hiu ngoài cửa sổ khiến nàng càng cảm thấy lạnh hơn nhiều.

Tất cả mọi người ở phủ Cạnh Lăng vương đều biết Hà Dương công chúa của nước Tề không thích ra ngoài, suốt ngày ngồi ru rú trong tiểu viện của mình. Mà cũng chẳng ai dám đến quấy rầy nàng, có chuyện gì cũng chỉ bẩm báo với Lan cô cô.

Khác với Khương Linh Châu, Tống Thái Vi không sợ lạnh, cũng tới viện Xoan Hoa thăm Khương Linh Châu mấy lần.

Khương Linh Châu rất vui mỗi khi nàng ấy tới.

Nàng đến Cạnh Lãng một mình, hôn lễ chưa được tổ chức nên không thể nói nàng đã là thê tử của người ta được. Mà có lẽ sau này cũng chỉ có một mình nàng cô đơn nơi đây thôi, nếu Tống Thái Vi thường xuyên đến chơi thì ít nhất nàng cũng còn có một người bạn để trò chuyện giải khuây.

Điều duy nhất khiến nàng không vui chính là tỳ nữ của Tống Thái Vi - A Như, giọng địa phương của nàng ta rất nặng, thậm chí thỉnh thoảng còn nói chuyện bằng tiếng Hồ làm Khương Linh Châu nghe mà mệt muốn chết.

Vào đông chưa được bao lâu thì có một tin tức vô cùng đáng sợ truyền tới.

Khi đó, Khương Linh Châu đang buồn bã nghĩ xem phải trải qua năm mới kiểu gì đây, nàng còn định tự mình kính rượu với Đại Tề, xem như là đền đáp công ơn nuôi dưỡng của phụ mẫu.

Đúng lúc này, Bạch Lộ vui mừng mỉm cười báo: “Công chúa! Nghe nói Vương gia sẽ về Cạnh Lãng để đón năm mới đây. Hay là người cố giữ Vương gia ở lại đây để đầu năm sau tổ chức lễ cưới luôn đi ạ?”

Khương Linh Châu ngồi trong nhà mà như bị sét đánh.

À mà tin này đâu chỉ là một tia sét thông thường, là cú đấm của mấy vị thần trên thiên đình giáng xuống đầu nàng thì có.

“Ai... ai muốn trở lại cơ?”

“Là Vương gia ạ!”

“Về... về đâu?”

“Về quận Cạnh Lãng ạ!”

“Bao... bao giờ?”

“Vương gia đang trên đường trở về rồi ạ!”

“Về... về làm gì?”

“Để đón năm mới với người đó!”

Khương Linh Châu hoảng hốt hỏi, tay lệch đi một cái, một bài thơ hay đã bị hỏng mất. Nàng lẩm bẩm: “Giờ ta gửi thư báo Nhiếp Chính vương trở lại Thái Diên được không? Ta sẽ nói là... việc nước bận rộn, Thái Diên không thể không có hán dù chỉ một ngày!!”

Bạch Lộ buồn bực hỏi: “Mãi mới có dịp Vương gia trở về Cạnh Lăng để thành hôn với Công chúa. Sao Công chúa lại muốn đuổi người ta đi thế?”

Khương Linh Châu cúi đầu, nhìn câu thơ bị nét bút gạch qua, nói: “Ta không muốn gặp hần.”

Thật ra là nàng cảm thấy hơi lo lắng.

Mặc dù Khương Linh Châu mang tiếng được gả tới Cạnh Lăng nhưng Tiêu Tuấn Trì lại không hề có ý trở thành phu thê chính thức với nàng. Nàng cũng vui vẻ chấp nhận một cách vô cùng thoải mái, thậm chí còn cảm thấy gả đến đây chỉ như chuyển cung điện mà thôi. Nhưng giờ Tiêu Tuấn Trì lại muốn trở về, có khi sẽ thành thân và động phòng với nàng. Tự nhiên nàng nhận ra là...

Nàng - Khương Linh Châu không còn là thiếu nữ nữa rồi.

Mà nói thật thì... phu quân của nàng muốn về, nàng cũng không thể đuổi người ta đi được.

Khương Linh Châu lo lắng chờ vị Nhiếp Chính vương đức cao vọng trọng nào đó trở về phủ Cạnh Lăng vương.

Ngày qua ngày, Khương Linh Châu vẫn chưa thấy Tiêu Tuấn Trì bước vào phủ Cạnh Lăng vương. Nếu hỏi Lan cô cô, bà cũng chỉ nói: “Tính ra thì chắc khoảng hai ngày nữa Vương gia sẽ về tới nơi.”

“Hai ngày” một khi kéo dài thì đã gần nửa tháng, lâu đến nỗi Khương Linh Châu cũng sắp quên chuyện này.

Khương Linh Châu cảm thấy hơi bực bội. Tên Tiêu Tuấn Trì này muốn đùa giỡn với nàng đây mà.

Hần nói là sẽ về nhưng cuối cùng lại chẳng thấy đâu, làm nàng sợ đến mức mất ăn mất ngủ.

Dần dần, thời tiết càng lúc càng lạnh. Sau một trận mưa phùn với những bông tuyết bé li ti, ông trời lại rắc thêm một trận tuyết dày xuống nhân gian. Trước khi Khương Linh Châu chìm vào giấc ngủ, khoảng sân ngoài phòng và những cây cối còn hiện lên thật rõ ràng sinh động, nhưng khi nàng tỉnh dậy, viện Xoan Hoa chỉ có một màu trắng xóa, trận tuyết ngày hôm qua đã phủ lên mặt đất một lớp tuyết dày khiến nơi đây như khoác lên mình chiếc áo tuyết trắng ngần.

Khương Linh Châu lớn lên ở Hoa Đình, chưa bao giờ thấy một trận tuyết lớn như vậy.

Nàng thấy hơi tò mò, vội vàng khoác áo choàng lông có vành nón rộng rồi dẫn theo tỳ nữ bước ra ngoài, chạm vào đông tuyết xốp mịn ở đây một tí, sờ mó nhánh cây bị

tuyết phủ trắng ở kia một tí. Mấy tỷ nữ lần đầu tiên thấy nhiều tuyết đến vậy nên cũng cảm thấy thích thú vô cùng.

Khuong Linh Châu đứng ngoài tuyết quá lâu, gò má trắng nõn cũng trở nên ửng hồng, đôi tay trắng như ngọc, mềm mại và nhỏ nhắn. Nàng khẽ hà hơi, một luồng khí trắng tỏa ra rồi tan biến dần vào không trung. Chẳng bao lâu sau, mấy hạt tuyết rơi trên hàng mi dài của nàng đã biến thành vài giọt nước trong suốt, nhìn y như những giọt nước mắt đọng trên mi.

“Ta còn tưởng những lời đạo sư nói “Trời, mây, núi, nước. Trên dưới trắng một màu” chẳng qua chỉ là mấy câu ví von, phóng đại. Không ngờ lại là sự thật.” Nàng mỉm cười nhìn Bạch Lộ, sau đó cất bước đi sâu vào trong rừng.

Chiếc áo choàng lướt nhẹ trên nền tuyết dày tạo thành một vệt dài.

Nàng đi về phía trước hai bước rồi chợt dừng lại.

Tuyết đọng làm cong cả những cành cây trụi lụi, cũng che gần hết tầm mắt của nàng.

Một người đàn ông đang đứng cạnh cành cây trắng xóa ấy tự bao giờ.

Trên người hắn khoác nhẹ một chiếc áo choàng rộng, tay áo hẹp màu đen, trên tay đeo một chiếc nhẫn ngọc ban chỉ màu xanh. Mái tóc đen như mực hững hờ rơi trên bờ vai rộng được túm gọn bằng một sợi dây đỏ thẫm.

Hắn đứng dưới tuyết trắng, giống như một quân cờ đen đặt trên bàn cờ toàn quân trắng.

Khuong Linh Châu lùi lại một bước, lấy tay áo che mặt, dè dặt hỏi: “Xin hỏi, vị này là...”

Chắc không phải là ai đó đâu nhỉ?

Yết hầu của người đàn ông hơi chuyển động, hắn ho nhẹ một tiếng rồi nhẹ giọng nói: “Tại hạ họ Tống, tên Châm Hà. Công chúa gọi thần một tiếng Châm Hà là được.”

Khuong Linh Châu: “...”

#Núi có cây, cây có cành, phu quân lại coi ta là kẻ ngu#

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cẩu: Đây cũng không phải là lần đầu tiên ta bị đồng đội hãm hại...

Chương 15: Lời nói trong tuyết

Editor: Ân Phi

Beta: Tỉu Thanh

Tổng Châm Hà là ai?

Đó là vị tướng quân dưới quyền Tiêu Tuấn Trì. Hắn có một khuôn mặt trẻ con trắng ngần với đôi môi lúc nào cũng nhếch lên như cười và cái miệng cực kì “hoạt bát”. Tên Tổng Châm Hà này chính là kiểu người dám âm thầm chạy vội từ Giao Châu về Cảnh Lăng chỉ để thỏa mãn khao khát được ngắm nhìn khuôn mặt của Vương phi tương lai.

Còn người đàn ông trước mặt này...

Nếu nói hắn giống Tổng Châm Hà ở điểm nào thì đó chính là... giới tính.

Cả thiên hạ rộng lớn này chắc cũng chỉ có một người dám gọi thẳng tên của Tổng Châm Hà, vị Nhiếp Chính vương uy quyền nhất nước Ngụy - Tiêu Tuấn Trì.

Dù Khương Linh Châu đã đoán được thân phận thật của người đàn ông trước mặt nhưng nàng cũng chẳng vội vạch trần hắn. Thứ nhất, để trả ơn cứu mạng, nàng đã hứa sẽ giữ bí mật giúp Tổng Châm Hà, thứ hai, nếu Cảnh Lăng vương thích đùa giỡn nàng, bốn công chúa cũng chẳng ngại chơi đùa với hắn đâu.

“Thì ra là Tổng tiểu tướng quân, ngưỡng mộ đã lâu.” Khương Linh Châu lấy tay áo che mặt, tinh bơ lui về sau một bước.

“Vương phi không cần khách khí.” Tiêu Tuấn Trì nói: “Cứ gọi thân là Châm Hà.”

“Tổng tiểu tướng quân, ta và Vương gia chưa bái đường thành thân, Hà Dương không dám tự xưng là “Cảnh Lăng Vương phi”, Tổng tiểu tướng quân vẫn nên gọi ta là “Công chúa” thì hơn.” Khương Linh Châu mỉm cười đáp lại.

Người đàn ông giấu mình sau cành cây im lặng một lúc rồi mới thấp giọng mở miệng: “Trước sau gì người cũng sẽ trở thành Vương phi. Thần gọi người như thế thì có sao đâu?”

Dứt lời, hắn gạt những cành cây trên đỉnh đầu ra, định bước lên phía trước. Nhưng đúng lúc đó đụn tuyết nhỏ trên cành cây khẽ rung rung rồi rơi thẳng xuống bả vai của người đàn ông ấy, “bộp” một tiếng, đụn tuyết nhỏ vỡ tan tành.

Cảnh tượng này thật buồn cười.

Tuy Tiêu Tuấn Trì cảm thấy hơi xấu hổ nhưng vẫn kiên trì bước tới gần Khương Linh Châu.

Hắn cao hơn Tổng Chằm Hà nhiều, Khương Linh Châu đứng trước mặt hắn chẳng khác gì một chú chim bé bằng lòng bàn tay. Mà hắn thì giống hệt một người đang đứng ngoài lồng, tò mò xen lẫn thích thú ngắm nhìn những chiếc lông vũ nhỏ bé lộng lẫy của chú chim xinh đẹp.

Khương Linh Châu ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái. Đôi mắt tĩnh lặng như đá và đen như mực của hắn được bao phủ bởi một lớp khói xám mờ ảo, sâu không thấy đáy.

Trong phút chốc, Khương Linh Châu cảm thấy hơi lo lắng. Nàng vội vàng rời mắt sang chỗ khác.

Tuy Khương Linh Châu chỉ là cô nương nhưng nàng cũng đã trải qua nhiều chuyện, từng chứng kiến bão táp của cuộc đời. Vậy mà khi đứng trước mặt người đàn ông này, Khương Linh Châu lại cảm thấy sợ hãi. Hắn chẳng khác gì một con thú bước ra từ nơi rừng sâu hoang vu và lạnh lẽo, khiến nàng muốn bỏ chạy ngay lập tức.

... Chẳng lẽ người Ngụy nào cũng vậy ư?

“Tổng tiểu tướng quân, ta sinh ra ở nước Tề, người Tề có câu “Không được tiếp xúc với đàn ông lạ...”.” Mặc dù trước đây Khương Linh Châu rất ghét câu nói này, nhưng để hắn không nhìn nàng chằm chằm một cách thích thú như thế nữa, nàng đành phải dùng lí do đó để nhắc nhở hắn thôi.

“Không sao.” Tên giả danh Tổng Chằm Hà, Tiêu Tuấn Trì, chậm rãi mở miệng: “Vương gia không tức giận đâu.”

Khương Linh Châu: “...”

Nhảm nhí.

Người không những không tức giận mà còn rất vui vẻ nữa kìa!

Tiêu Tuấn Trì không nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt Khương Linh Châu, đôi mắt thẳng thắn quét qua khuôn mặt nàng. Tuy hắn không có bất kì cử chỉ vượt quá giới hạn nào, thậm chí còn rất lịch sự nhưng ánh mắt đó lại vô cùng xác xược và suông sã. Tiêu Tuấn Trì này chẳng khác gì một tên điên đội lốt chàng quân tử nho nhã và dịu dàng.

Mà ánh mắt đó...

Nói thẳng ra đó là ánh mắt coi thường thiên hạ, coi cả thế giới này là đồ trong túi của mình nên hắn mới dám soi mói người ta một cách thẳng thắn và đáng ghét như thế.

“Hà Dương công chúa đã quen với cuộc sống ở Cạnh Lăng chưa?” Tiêu Tuấn Trì hỏi.

“Ta cũng quen rồi.” Khương Linh Châu đáp: “Người trong vương phủ đối xử với ta tốt lắm.”

“Có phải Công chúa đang nhớ quê nhà không?”

“Nhớ nhà là chuyện không thể tránh khỏi.”

Tiêu Tuấn Trì gật đầu rồi như vừa nghĩ ra cái gì đó, hần ho khan một tiếng, giải thích: “Tại hạ chỉ hỏi thăm hộ Vương gia thôi chứ không có ý mạo phạm Công chúa đâu.”

Hắn vừa nói vừa vuốt ve chiếc nhẫn ngọc ban chỉ trên tay mình.

Tuyệt ở vai Tiêu Tuấn Trì đã tan thành nước, tạo thành một dấu vết đậm màu trên áo hắn. Khương Linh Châu nhìn vệt nước ấy, nói: “Ta thấy áo của Tổng tiểu tướng quân bị dính tuyết mất rồi, mau đi thay y phục và nghỉ ngơi sớm đi.”

“Lát nữa ta sẽ thay.” Hắn chẳng hề có ý định rời đi, bèn tìm bừa một chuyện để nói: “Nếu Công chúa có chuyện gì không vừa ý thì hãy nói với thần... hãy nói với Lan cô.”

“Mọi thứ đều ổn, chỉ có điều...” Khương Linh Châu thẳng thắn nói: “Ta nhớ quê nhà nhưng những lá thư ta gửi đi đều bị trả về hết. Ta sợ phụ mẫu không nhận được thư báo bình an của ta thì sẽ lo lắng không yên.”

Ngón tay vuốt nhẫn của Tiêu Tuấn Trì bỗng dừng lại.

Hắn đảo mắt nhìn xuống lớp tuyết dày trên mặt đất, bình thản đáp lời: “Vậy sao?”

Không đồng ý mà cũng chẳng từ chối.

Sự ân cần chu đáo lúc này cũng không cánh mà bay.

Nghe câu trả lời của Tiêu Tuấn Trì, Khương Linh Châu nghĩ, xem ra là nàng vẫn không thể gửi thư ra ngoài được rồi.

Nàng là Công chúa Đại Tề, mà binh sĩ nước Ngụy còn chưa ra khỏi U Yên. Nếu trong thư của nàng có giấu điều gì thì chẳng khác gì Tiêu Tuấn Trì đã dẫn sói vào nhà. Cho nên chuyện hắn không cho nàng gửi thư đi và nhốt nàng trong phủ cũng là chuyện bình thường.

Hai người là phu thê nhưng đồng thời cũng là kẻ thù của nhau.

“Công chúa có rảnh không?” Tiêu Tuấn Trì hỏi: “Hay là chúng ta đi dạo một lát nhé.”

“Tuy ta rảnh rồi nhưng nam nữ khác biệt...” Khương Linh Châu nghiêm nghị trả lời: “Vương gia sẽ giận mất, ta không dám đi dạo với Tổng tiểu tướng quân đâu.”

“Xin Công chúa hãy yên tâm, Vương gia nhất định sẽ không giận lây sang người đâu.” Tiêu Tuấn Trì cười phá lên khiến gò má trái của hắn xuất hiện một lúm đồng tiền nho nhỏ.

“Sao Tổng tiểu tướng quân lại có thể nói một cách chắc chắn như vậy?” Khương Linh Châu hỏi.

“... Đừng hỏi.” Tiêu Tuấn Trì cố làm ra vẻ thần bí: “Sau này Công chúa sẽ biết.”

Khương Linh Châu: “...”

Nhảm nhí.

Vì vậy, Khương Linh Châu không từ chối nữa. Nàng cố gắng duy trì khoảng cách ba bước chân để đi cạnh hắn.

Người hầu trong đình quét tuyết sang hai bên, tạo thành một con đường nhỏ, lớp tuyết dày xếp chồng lên nhau, trông rất lóng lánh, tinh khôi và đẹp mắt. Tiêu Tuấn Trì phúi lớp tuyết chưa tan trên vai xuống, lúc phẩy tay, tràng hạt màu đỏ thẫm trong tay áo lộ ra.

Khương Linh Châu chăm chú nhìn chuỗi tràng hạt đỏ thẫm.

Lúc còn ở nước Tề, nàng cũng từng theo chân Chu Thái hậu đến thăm rất nhiều ngôi chùa cổ nổi tiếng, ít nhiều gì cũng được coi là có duyên với Phật. Nàng biết nước Ngụy có khá nhiều chùa miếu, từ hoàng tộc đến dân thường có không ít người tin Phật.

“Tổng tiểu tướng quân tin Phật à?” Nàng hỏi.

“Phải.” Tiêu Tuấn Trì cất chuỗi tràng hạt vào tay áo, trả lời: “Chủ yếu là cầu bình an mà thôi.”

Khương Linh Châu cảm thấy hơi buồn cười.

Trong kinh Phật có nói “Từ vô lượng”, “Bi vô lượng” *(1)*, yêu thương chúng sinh và hiểu được nỗi khổ đau của họ thì mới có thể sống bình an. Cảnh Lăng vương luôn phải ra chiến trường, giết không biết bao nhiêu mạng người, hắn đã không có duyên với hai chữ “Từ bi” từ lâu rồi. Đeo chuỗi tràng hạt này cũng chỉ để ra vẻ thôi, hoặc cũng có thể hắn sợ mình sát sinh quá nhiều, dễ bị tà ma quấy nhiễu nên mới phải đeo để bảo vệ bản thân.

(1) Từ vô lượng, Bi vô lượng: Là hai trong số “Tứ vô lượng tâm: Từ, bi, hỷ, xả” trong Phật giáo. Tứ vô lượng tâm dạy con người phải biết yêu thương chúng sinh, có lòng trắc ẩn và sống với một tâm thái an nhàn, vui vẻ, thoải mái.

“Công chúa có hận Cảnh Lăng vương không?” Tiêu Tuấn Trì chợt hỏi.

“... Hận ư?” Nàng hơi mờ mịt: “Vì sao?”

“Nếu Cảnh Lăng vương không làm theo ý mình, nhất quyết đòi cưới Công chúa thì người cũng không phải rời bỏ quê hương để gả tới nước Ngụy xa xôi và căn cõi này.” Tiêu Tuấn Trì lại nói.

“Tổng tiểu tướng quân lo thừa rồi.” Khương Linh Châu nhướn miệng cười: “Gả cho ai mà chẳng là gả? Nếu gả cho Vương gia, ta còn có thể đổi lấy một cuộc sống an khang cho nhân dân, một đất nước bình yên và thịnh vượng. Có thiệt thòi gì đâu nào?”

“Nhưng vốn dĩ nước Tề không thể yên bình, dân chúng chẳng thể an khang đều do Cảnh Lăng vương.” Đôi mắt của Tiêu Tuấn Trì ngày càng sâu, hắt nhìn cô nương bên cạnh, thẳng thắn hỏi: “Kể cả như thế, người cũng không hận Vương gia sao?”

“Chuyện quốc gia...” Khương Linh Châu cup mắt xuống, chậm rãi lên tiếng: “Đâu thể chỉ tính toán vài món nợ là xong được?”

Khương Linh Châu không biết nên nói gì nữa.

Kể ra thì mấy tòa thành trì ở U Yến kia vốn thuộc về nước Ngụy. Nhưng sau mấy chục năm thăng trầm, hai nước chiến tranh liên miên, thắng bại không ngớt, chẳng ai có thể nói rõ những tòa thành trì này thuộc về nước nào nữa rồi.

Tề - Ngụy đều có cái đúng của mình, giờ đây hai bên chẳng qua chỉ đang tranh chấp về mặt lợi ích mà thôi.

“Không nói về chuyện này nữa.” Tiêu Tuấn Trì nói: “Không dám làm phiền Công chúa, lát nữa thần phải đi rồi. Vương gia nói hai ngày nữa hôn lễ sẽ được tổ chức, người dân Công chúa nên chuẩn bị sớm thì hơn.”

Khương Linh Châu: “...?”

... Khoan đã?

Sao nhanh thế?

Đừng nói là Tiêu Tuấn Trì vỗ đùi một cái là quyết định luôn đấy nhé!

“Tổng tiểu tướng quân, đợi một chút.” Khương Linh Châu gọi hắn: “Có một chuyện này... ta muốn kể cho Tổng tiểu tướng quân nghe.”

Tiêu Tuấn Trì kiên nhẫn xoay người đáp: “Công chúa nói đi.”

“Nước Quân Tử (2) ở phương Đông có một con chim tên “Hoàng”.” Khương Linh Châu khẽ cười, chậm rãi kể: “Hằng ngày, con chim này rảnh rỗi không có chuyện gì làm thì sẽ bay khắp bốn phương để tìm thú vui cho mình. Một ngày kia, nó giả vờ làm một con Huyền Diệu (3) của thương nhân nọ, bay quanh nhà, giả tiếng chim én...”

(2) Nước Quân Tử: Là một đất nước trong truyền thuyết của Trung Quốc. Đây là nơi mà mọi người đều sống hòa thuận và có đạo đức tốt.

(3) Huyền Diệu: Một tên khác của chim én.

Tiêu Tuấn Trì nghe đến đây đã cảm thấy có gì đó sai sai nhưng hắn vẫn kiên trì nghe tiếp.

“Thương nhân này sớm biết con Huyền Diệu này không phải loài Huyền Diệu quý giá kia nên đã chuẩn bị lưới tơ, giỏ trúc, diêm, than, tiêu và các loại gia vị khác...”

“... Sau đó thì sao?” Tiêu Tuấn Trì cảm thấy càng ngày càng sai.

“Con chim Hoàng giả làm Huyền Diệu ấy... bị vị thương nhân nọ nướng lên ăn.” Khương Linh Châu chớp mắt một cái, ngập thơ nói: “Nghe nói thịt của con chim Hoàng này hương đủ vị đầy, thỏa mãn được cả khứu giác và vị giác, tươi ngon vô cùng.”

Tiêu Tuấn Trì cứ cảm thấy lời nói của Vương phi còn có ý khác.

Hắn giả vờ bình tĩnh, gạt đầu rồi nói lời tạm biệt. Sau khi bước ra khỏi hai cánh cửa, hắn quay đầu lại nhìn. Nhưng giờ đây trước mắt hắn chỉ còn bầu trời tuyết trắng xóa, không thấy bóng dáng của Khương Linh Châu nữa. Tiêu Tuấn Trì ngơ ngác nhìn đồng tuyết trên mặt đất, sau đó khẽ cười một tiếng.

Người ta nói “Bắc có Lương phi, Nam có Hà Dương” quả là không sai.

Họa sĩ nước Tề này vẽ thật “chân thực”, chẳng khác gì Mao Diên Thọ vẽ Vương Chiêu Quân (4) ngày trước.

(4) Câu này nói về truyền thuyết của Vương Chiêu Quân gọi là “Họa Công khí thị”: Mao Diên Thọ là họa sĩ thời Hán Nguyên Đế. Vì phi tần trong hậu cung của Hán Nguyên đế quá đông, ông lệnh cho Mao Diên Thọ vẽ tranh của từng người. Phi tần nào cũng lo đứt lót tiền cho họa sĩ để tranh của mình thật đẹp, chỉ Vương Chiêu Quân là nhất định không chịu đứt lót. Quả nhiên bức tranh của bà là xấu nhất.

Hắn chỉ vừa nghĩ đến đôi tay trắng nõn, nhỏ nhắn và lạnh như băng của ai kia là đã muốn sưởi ấm chúng bằng đôi tay của mình.

“Vương gia.”

Ngay lúc này, Tiêu Tuấn Trì nghe thấy có tiếng gọi.

Hắn ngược mắt lên nhìn, là Phó Huy.

Tiêu Tuấn Trì rất khoan dung và kiên nhẫn với thuộc hạ của mình, Phó Huy, Tổng Châm Hà đều có thể tự do ra vào vương phủ. Điều kì lạ nhất là cả hai người này đều đến vương phủ với một lí do duy nhất.

Đó là vị tiểu thư sống nhờ trong vương phủ.

Tiêu Tuấn Trì nhìn Phó Huy, mắt hắn dừng lại ở chiếc túi thơm trên hông hắn: “Túi thơm do ai tặng vậy?”

Khuôn mặt Phó Huy ửng đỏ, trả lời: “Bạn cũ ạ.”

Sắc mặt Tiêu Tuấn Trì hờ hững, bình thản đi quanh người Phó Huy. Ngay sau đó, hắn khẽ cười: “Châm vĩ phượng, mộc lan, hoa tiêu, tế tân, sơn nại.” (5)

(5) Tên các loại thảo dược đông y.

Phó Huy không biết nói gì nữa.

... Khứu giác của Vương gia hơi nhạy bén quá rồi đấy.

“Thấy nàng như hoa kiều, nàng tặng ta một nắm tiêu...” Nụ cười của Tiêu Tuấn Trì càng lúc càng sâu: “Tặng chàng hoa tiêu, phải chăng định tình?”

“Vương gia, xin đừng giễu cợt thuộc hạ nữa.” Mặt Phó Huy đỏ bừng.

“Cây tế tân còn có tên gọi khác là “Vi hương”.” Chỉ tiếc là Tiêu Tuấn Trì vẫn chưa bỏ qua cho hắn, lại nói: “Chữ “Vi” này là chữ “Vi” nào thế?”

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Khương Linh Châu: Ta muốn đắm vỡ bản mặt giả tạo của tên giả mạo kia.

Chương 16: Đối xử với thê tử

Editor: Ân Phi

Beta: Tửu Thanh

Từ trước đến giờ, Phó Huy là một người có da mặt rất mỏng, chẳng bao giờ chịu được sự trêu ghẹo của người khác.

Tiêu Tuấn Trì biết rõ điều đó. Nếu hắn còn cố tình trêu thêm mấy câu nữa thì thăng nhóc hiền lành này sẽ chạy trời chết mắt.

Cho nên Tiêu Tuấn Trì tạm tha cho Phó Huy.

“Người ta tặng hoa tiêu cho ngươi rồi, ngươi đừng có phụ lòng người ta đấy nhé.” Sau khi nói hết câu một cách bình tĩnh, Tiêu Tuấn Trì xoay người đi về phía đình viện mình thường ở ngày trước, “Nếu đó là một cô nương xinh đẹp thì cũng chẳng có gì lạ.”

Phó Huy thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nho nhã cúi đầu hành lễ cho đến khi Tiêu Tuấn Trì đi khuất.

Đã một thời gian dài Tiêu Tuấn Trì không trở về Cảnh Lăng, từ lúc nào mà từng tảng đá, từng khúc cây trong phủ lại trở nên xa lạ đến thế. Cũng may tuyết trắng phủ khắp không gian khiến phủ Cảnh Lăng vương mang một vẻ đẹp mơ mộng đầy “ý họa tình thơ”, không làm giảm hứng thú của hắn chút nào.

Lan cô cô đang đứng ở cửa viện.

Bà cầm một chiếc ô, trên tay là áo choàng lông cừu, mái tóc bạc lấp ló dưới mũ đen như bị phủ một lớp tuyết trắng ngần.

Thấy bóng dáng của Tiêu Tuấn Trì từ xa, khuôn mặt Lan cô cô mang đầy vẻ trách cứ, bà lạnh lùng hỏi: “Sao Vương gia lại không mang ô theo?”

Trên khắp đất Ngụy này chắc cũng chỉ có một mình bà dám dùng giọng điệu ấy để nói chuyện với Nhiếp Chính vương Tiêu Tuấn Trì thôi.

Sắc mặt Tiêu Tuấn Trì không thay đổi, hắn thân nhiên mở miệng: “Hiếm lắm ta mới được ngắm tuyết thế này. Nếu che ô, cảnh đẹp bị che mất thì sao?”

Lan cô cô cứng họng, tức giận không nói nên lời.

Tiêu Tuấn Trì khẽ phất lớp tuyết trên tay áo rồi mở cửa vào phòng.

Không khí trong phòng hơi lạnh, một làn khói mỏng bay ra từ chiếc lư hương làm bằng sứ thanh hoa, tựa như một sợi mây ngũ sắc rực rỡ bay ra từ chốn Bồng Lai rộng lớn.

Tiêu Tuấn Trì bước tới trước lư hương.

Nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, hắn lơ đãng mở miệng: “Mấy ngày nữa làm hôn lễ luôn đi. Cưới xong ta sẽ về Thái Diên.”

Câu nói vô tâm này khiến Lan cô cô nhú mày.

“Vương gia, chuyện cưới gả đâu thể chỉ nói một hai câu là xong như vậy được?” Bà cất ô, sự lo lắng hiện rõ trên mặt: “Hơn nữa đây là lễ cưới của Nhiếp Chính vương cao quý. Nếu không chuẩn bị kĩ càng thì không hay cho lắm.”

Tiêu Tuấn Trì dùng ngón tay khẽ chạm vào nắp lư hương, nói: “Không hay cũng chẳng sao. Nếu được thì ngày kia tổ chức luôn là tốt nhất.”

Hắn híp mắt lại, giọng nói lười biếng và thờ ơ. Hạt ngọc đỏ cài trên tóc lướt qua cổ áo đen rồi ẩn vào trong mái tóc đen óng như mực của hắn.

Lan cô cô chăm chú nhìn Tiêu Tuấn Trì, bà biết hắn nhất định sẽ không thay đổi quyết định của mình.

Sáng sớm hôm sau, bà đi thông báo cho Khương Linh Châu. Chuyện Tiêu Tuấn Trì đã quyết định thì dù có đương kim thánh thượng ở đây cũng chẳng thay đổi được gì.

Nhưng không hiểu sao hắn lại vội vàng muốn cưới Khương thị đến vậy?

Lan cô cô nghĩ như thế nhưng vẫn cúi đầu chấp nhận.

***

Chẳng bao lâu sau, chuyện Tiêu Tuấn Trì sẽ thành hôn với Khương Linh Châu đã truyền đi khắp phủ Cảnh Lăng vương.

Bởi vì thời gian quá gấp rút, tất cả người làm trong phủ đều phải vội vàng trang trí vương phủ. Những dải lụa và đèn lồng đỏ được treo khắp nơi chỉ trong một đêm, cũng xem như là có không khí.

Tuy nhiên không khí càng vui mừng và náo nhiệt bao nhiêu thì Khương Linh Châu lại càng bồn chồn, lo lắng bấy nhiêu.

Mỗi lần nhớ đến ánh mắt của Tiêu Tuấn Trì, nàng lại cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Lúc còn ở Hoa Đình, Khương Linh Châu cũng đã gặp mặt rất nhiều những vương tôn quý tộc có quyền có thế, ngay cả Hoàng thượng cũng có những giới hạn không được phép bước qua. Nhưng Tiêu Tuấn Trì lại khác, dường như hắn chẳng kiêng dè hay sợ hãi bất cứ thứ gì.

Hắn dùng đôi mắt đầy vẻ thích thú để quan sát và đánh giá nàng, giống như một con sói đang rình rập con mồi đã lọt bẫy.

Nói đơn giản một chút thì cái nhìn của Tiêu Tuấn Trì khi ấy hết như ánh mắt của gã thợ săn đang ngắm nghía món ăn trên bàn mình vậy.

Nàng nhìn những người hầu đang đi lại ngoài phòng như cá bơi, trong lòng không khỏi nhớ đến lời nói của huynh trưởng và muội muội trước khi đi... Hoàng huynh nói rằng, sợ là người của Tiêu gia sẽ coi nàng như cái gai trong mắt, còn Nhị muội thì lại bảo người Ngụy vô cùng lạc hậu và thô lỗ, muội phu cưới tẩu tử sinh ra quái thai, khiến mọi người đều sợ hãi.

Điều đó càng làm nàng cảm thấy lo lắng hơn.

Nhưng khi nghĩ về quê nhà và gia đình, Khương Linh Châu lại trở nên bình tĩnh và tỉnh táo lạ thường.

Nếu gả cho Tiêu Tuấn Trì mà có thể đổi lấy sự bình yên của quê nhà, sao nàng phải hối tiếc chứ?

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Giờ Mẹo (1) ba ngày sau, nàng bị Bạch Lộ và Kiêm Hà gọi dậy ngồi trang điểm trước gương.

(1) Giờ Mẹo: là khoảng giờ từ 5 giờ đến 7 giờ sáng.

Có lẽ hai nàng ấy cũng không muốn Khương Linh Châu bị Tiêu Tuấn Trì coi thường nên họ trang điểm cho nàng rất kĩ, chỉ muốn nhét hết ngọc ngà châu báu lên đầu nàng. Khương Linh Châu phải khuyên can mãi mới khiến đầu của mình nhẹ đi được một chút.

Nàng thoa son đỏ rồi dùng ngón trỏ lau màu trên khóe môi. Bạch Lộ cúi người, nghiêm túc thì thầm vào tai Khương Linh Châu: “Công chúa đọc theo nô tỳ nào “Tám trăm binh sĩ cùng chạy trên sườn núi phía Bắc”.”

Khương Linh Châu: “...?”

Bạch Lộ: “Câu “thần chú” ấy sẽ khiến màu son trên môi người đều hơn đấy ạ!”

Khương Linh Châu: “...”

Khuong Linh Châu tự giác lấy quạt lụa che mặt mình, không thềm để ý tới Bạch Lộ nữa.

Trang điểm xong xuôi, y phục chỉnh tề, nàng lẳng lặng ngồi trên giường của mình.

Bên ngoài viện Xoan Hoa vô cùng náo nhiệt, tiếng cười nói truyền vào tai nàng từ xa. Trời dần chuyển màu, khi ánh mặt trời sáng rực cả hướng Tây thì Lan cô cô cũng đến gõ cửa phòng nàng. Bà đứng bên ngoài gọi to: “Mời tân nương ra cửa.”

Khuong Linh Châu cầm quạt bước ra khỏi cửa viện Xoan Hoa.

Tuy Tiêu Tuấn Tri có quyền có thế nhưng hắn không mời bất kì ai đến dự hôn lễ của mình. Và lẽ ra phải có rất nhiều người hầu đứng ở phòng ngoài để nghênh đón bạn bè và khách khứa, nhưng hiện giờ chỉ có vài tỳ nữ ở ngoài viện Xoan Hoa mà thôi.

Nghĩ lại cũng đúng, phủ Cảnh Lăng vương chỉ có hai ngày để chuẩn bị hôn lễ, đương nhiên không kịp phát thiệp mời và cũng chẳng kịp thông báo cho ai.

Bộ y phục đỏ tươi được thêu nhũ vàng chỉ bạc, tà áo trải dài như mây kéo thành một con đường đá khúc khuỷu trên nền tuyết trắng xóa.

Áo đỏ trên nền tuyết trắng, hai màu sắc tương phản đối lập nhưng lại tạo nên một vẻ đẹp lộng lẫy vô cùng.

Chiếc quạt lụa lấp ló che đi khuôn mặt mờ ảo của tân nương, chỉ để lại đôi mắt mềm mại như núi và trong sáng như sông của nàng. Một đóa hoa mai bằng bảo thạch rủ xuống trán nàng, chiếc trâm vàng hình lá trên tóc khẽ rung rỏi lóe lên một cái như soi sáng cả bầu trời.

Tỳ nữ đỡ nàng đến Thanh Lô, Tiêu Tuấn Tri đã ở đó chờ nàng từ lâu.

Hôm nay là ngày đại hôn nhưng Tiêu Tuấn Tri cũng chẳng thềm mặc đồ đỏ. Hắn mặc y phục đen như thường ngày, dù hôm nay là ngày vui của đời người, hắn cũng ăn mặc rất tầm thường. Nhìn Tiêu Tuấn Tri chẳng khác gì vừa thượng triều về.

Nếu có gì khác thì có lẽ là... tay hắn cứ ghì chặt chiếc nhẫn ngọc ban chỉ, nhất định không chịu buông ra.

May mà dáng người của Tiêu Tuấn Tri rất được. Dù không mặc áo gấm, khăn lông lộng lẫy, không đội ngọc quan đeo đai vàng thì hắn cũng đã đủ đẹp rồi. Thậm chí nếu để hắn mặc những bộ y phục nhũ vàng nhũ bạc, đeo trang sức quý giá rực rỡ mới làm giảm đi khí phách hiên ngang của hắn.

Tiêu Tuấn Tri thấy nàng đang dần tiến về phía mình thì nhếch môi cười nói: “Vương phi, đã lâu không gặp.”

Tuy hấn cố làm ra vẻ bình tĩnh nhưng đôi mắt lại tràn đầy vẻ đắc ý. Giờ đây, nhìn hấn chẳng khác gì một đứa trẻ vừa thực hiện được trò đùa nghịch ngợm nào đó vậy.

Khuong Linh Châu suýt thì bật cười... Nhìn cái vẻ đắc ý kia mà xem... Không lẽ Tiêu Tuấn Trì cho rằng hấn đã lừa được nàng thật đấy à?

Lan cô cô làm chủ hôn, mời Phó Huy đến làm thôi trang (2). Hôn lễ của Tiêu Tuấn Trì mà vị tướng quân trẻ tuổi ấy còn cảm thấy căng thẳng hơn cả hôn lễ của mình. Hấn nghiêm túc đọc những câu thơ thôi trang cho Khuong Linh Châu nghe.

(2) Thôi trang: Một tục lệ trong đám cưới cổ đại. Nghĩa là khi nhà gái xuất giá cần phải được nhà trai nhiều lần thúc giục mới được trang điểm rồi gả đi. Thơ thôi trang là bài thơ do chú rể làm rồi sai người thôi trang bên nhà gái đọc lên trong lễ cưới.

“Hôm nay tân nương xuất giá tới Thanh Lô gặp phu quân, chuẩn bị uống rượu giao bôi...”

Lúc Phó Huy đọc những câu từ đó, Tổng Thái Vi đang đứng ở một góc nào đó phía xa.

Bình thường nàng ấy mặc váy đỏ đã xinh đẹp, hôm nay còn lộng lẫy hơn vạn phần. Đường như trên gương mặt trắng nõn ngây ngô cũng vui vẻ hơn ngày thường rất nhiều.

Nàng ấy đứng đó, vịn lên cánh tay của A Như, yên lặng nghe tiếng nhạc và giọng nói của Phó Huy, trên đôi môi dần hé ra một nụ cười nhẹ nhàng.

Hàm răng nhỏ, đều và trắng sáng của nàng ấy đáng yêu hết như mấy bông tuyết tí hon vậy.

A Như nhân cơ hội thì thào vào tai nàng ấy: “Tiểu thư, nhất định lúc người gả cho Phó tướng quân cũng sẽ xinh đẹp như vậy.”

Tổng Thái Vi khẽ nhíu mày. Nàng hỏi: “... Xinh đẹp như nào?”

“Cực kì xinh đẹp.” A Như cẩn thận nhìn Khuong Linh Châu đứng bên cạnh Tiêu Tuấn Trì: “Vương phi còn rực rỡ hơn cả mặt trời trên cao. Từ này đến giờ tân lang vẫn nhìn tân nương không chớp mắt.”

Lúc này, trong Thanh Lô đang vô cùng náo nhiệt.

Lạy thứ nhất...

Lạy thứ hai...

Lạy thứ ba...

Khương Linh Châu được dẫn đến phòng tân hôn.

Nàng vốn cầm quạt bằng hai tay nhưng mà phu quân lại cứ nhất quyết nắm chặt tay rồi kéo nàng về phía trước.

Vậy là Khương Linh Châu đành phải cầm quạt bằng một tay. Bàn tay của Tiêu Tuấn Trì hơi nóng, khiến nàng rất muốn rút tay về. Nhưng lúc nàng rút tay lại một cái thì Tiêu Tuấn Trì càng nắm chặt hơn, thậm chí còn vỗ lên bàn tay mềm mại của nàng mấy cái, y như đang chơi đùa với thú cưng.

Rõ ràng đoạn đường từ Thanh Lô đến phòng tân hôn rất ngắn nhưng hai người lại đi trong một khoảng thời gian dài.

Một lúc sau, nàng mới đi qua bậc cửa, bước vào phòng tân hôn.

Nàng chỉ vừa đặt chân xuống đất thì đã cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, trời đất quay cuồng. Tầm nhìn của nàng biến từ ngọn nến cháy đỏ rực trên mặt bàn thành xà nhà cao vời vời.

Hóa ra là Tiêu Tuấn Trì bế nàng vào lòng.

Hắn rất cao lớn, bế một người nhỏ nhắn và mềm mại như Khương Linh Châu là một chuyện khá dễ dàng.

Bế thì bế, nhưng lúc bế nàng, hắn còn dám nhíu mày nói một cách ghét bỏ: “Bé thật đấy.”

Không biết hắn đang nói cái gì “bé”?

Khương Linh Châu được hắn bế lên ngang ngực, miễn cưỡng lăm nàng mới có thể khiến chiếc quạt che kín mặt mình, để không phá vỡ những quy tắc làm thê tử của người Ngụy. Nhưng Tiêu Tuấn Trì lại không thèm để ý đến mấy quy tắc vỡ vụn này, hắn định dùng tay kéo quạt ra...

“Vương gia, làm vậy không hợp quy tắc.” Khương Linh Châu khẽ lắc đầu.

“...” Sắc mặt Tiêu Tuấn Trì trở nên nặng nề.

Hắn đặt Khương Linh Châu lên giường, đi ra đóng cửa phòng. Ngay lập tức, sự ồn ào náo nhiệt trước cửa phòng biến mất, lúc này hắn mới chậm rãi bước tới. Vừa đi hắn vừa hỏi: “Vậy giờ ta sẽ làm một đoạn thơ, được chứ?”

Khương Linh Châu gật đầu.

Lúc con gái người Ngụy gả đi phải lấy quạt che mặt. Đợi đến lúc động phòng, tân lang phải làm thơ, tân nương mới có thể bỏ quạt ra để gặp mặt tân lang. Tân lang càng

làm nhiều thơ thì chứng tỏ là tân nương càng cao quý.

Tiêu Tuấn Trì cup mắt xuống, bấm ngón tay, ngồi một cách yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, hần mới mở miệng: “Không làm điều xấu, không thẹn với lòng, rời xa những mộng tưởng phù du để đến với sự cứu rỗi bình yên.” (3)

(3) Đây là những câu trong “Bát Nhã Tâm Kinh”, một bài kinh quan trọng được viết bằng tiếng Sanskrit, được dịch ra nhiều thứ tiếng và lan truyền ra khắp các nước Đông Nam Á.

Hần đọc một đoạn trong “Bát Nhã Tâm Kinh”.

Khương Linh Châu: “...???”

Đây là thơ của ai thế hả????(ノ`□')ノ へ ー ー ー

Ánh mắt của Khương Linh Châu vô cùng vi diệu, Tiêu Tuấn Trì khẽ cười. Hần nói: “Vương phi đừng giận ta, thật ra thì phu quân đây không hiểu mấy thứ tình tứ lãng mạn nên không làm nổi thơ cho nàng nghe đâu.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Đại Cầu: Không ngờ chứ gì! Có bất ngờ không?

Có độc giả nói rằng có cảm giác nam chính không tôn trọng nữ chính. Đúng thế! Bây giờ Đại Cầu quả thật không tôn trọng công chúa lắm đâu.

Đại Cầu quay về thành hôn với công chúa xinh đẹp của chúng ta chỉ vì Lan cô cô giục mà thôi. Hần còn chẳng muốn làm lễ cưới ấy chứ!

Dù sao thì cũng là đám cưới chính trị. Cưới vợ của kẻ thù thì giả vờ giả vịt thế là được.

Sau này... thì biết mặt nhau ngay.

Chương 17: Hoa anh đào xanh

Editor: Ân Phi

Beta: TỬu Thanh

Chừng nào Tiêu Tuấn Trì chưa đọc một đoạn thơ cho ra hồn thì Khương Linh Châu sẽ không chịu bỏ quạt lụa xuống.

Dường như đã mất hết kiên nhẫn, hắn với tay định giật lấy quạt của nàng.

Nhưng Khương Linh Châu lại cố hết sức giữ chặt quạt lụa.

Thế là Tiêu Tuấn Trì nở nụ cười.

“Vương phi đang giận sao? Nàng giận vì vi phu đã mạo danh Tổng Châm Hà mấy hôm trước đây à?” Hắn hỏi.

“Không phải.” Khương Linh Châu nhẹ nhàng trả lời: “Chẳng qua là Vương gia chưa chịu làm thơ nên thiếp cũng không dám bỏ quạt lụa xuống.”

Vừa dứt lời, tay áo nàng bỗng rũ xuống, một thanh đoản kiếm trượt ra từ ống tay áo và rơi xuống đất. Tiếng kim loại nặng nề vang lên khiến không gian trở nên yên tĩnh lạ thường.

Tiêu Tuấn Trì nhìn xuống, tầm mắt dừng trên thanh đoản kiếm nằm dưới đất.

... Đây chính là đoản kiếm mà Tiêu Tuấn Trì đã phái sứ giả tặng cho Khương Linh Châu làm tín vật cầu hôn ngày trước. Nàng vẫn luôn mang theo nó bên người.

Ánh nền bập bùng tạo nên từng tiếng lộp độp rất nhỏ.

Bóng của Tiêu Tuấn Trì hiện rõ trên vách tường, nghiêng và dài y như một vết mực tàu.

“Vương phi để đoản kiếm trong người vào ngày đại hôn ư?” Hắn khẽ cười rồi khom người nhặt đoản kiếm lên: “Bổn vương tặng đoản kiếm để cầu chúc nàng có một cuộc đời bình an, không trắc trở chứ không phải để nàng dùng trên giường thế này.”

Tuy hắn đang cười nhưng giọng nói lại lạnh lẽo như nước giếng cổ vậy.

Tay Khương Linh Châu run lên nhẹ nhẹ. Nàng buông quạt lụa xuống, ngẩng đầu lên và hỏi: “Vương gia đang nghĩ nghĩ gì thiếp sao?”

Chẳng lẽ hẳn cho rằng nàng mang đoản kiếm bên người để ám sát hẳn?

Nhưng rõ ràng là hẳn tặng nàng thanh đoản kiếm này cơ mà.

Khương Linh Châu bỗng cảm thấy hơi khó chịu, nhịp thở cũng trở nên dồn dập hơn, không biết là do nàng sợ hãi hay có lí do gì khác.

Ánh nền dịu dàng chiếu lên làn da trắng như tuyết của nàng, đôi mắt lấp lánh như nước mùa xuân, hai tay nắm chặt vào nhau.

Tiêu Tuấn Trì như cười như không, hẳn đặt đoản kiếm vào tay nàng, nói: “Ta không nghi ngờ nàng. Ta chỉ cảm thấy xúc động khi biết nàng luôn mang theo tín vật mà ta tặng thôi. Vương phi thích thanh đoản kiếm này là tốt rồi, Cạnh Lăng cảm thấy rất hạnh phúc.”

Khương Linh Châu vô thức nắm chặt đoản kiếm.

Nàng không biết Tiêu Tuấn Trì thật sự cảm thấy vui vì điều này hay lại đang trêu đùa nàng.

Khuôn mặt ngây ngô này của nàng trông hơi ngốc nghếch nhưng lại rất đáng yêu. Tuy nhiên, với sắc đẹp bẩm sinh của Khương Linh Châu, khuôn mặt ngây ngô, ngốc nghếch ấy lại chẳng khác gì một đóa sen thâm đậm nước mưa, cực kỳ động lòng người.

Tiêu Tuấn Trì nhìn hàng mi đang run rẩy của nàng, hẳn cúi thấp người xuống thì thầm gì đó bên tai Khương Linh Châu.

“Hôm nay Tử Kiến (1) ta đây, đột nhiên gặp được Lạc Thần (2). Dung mạo đẹp để lại đặc biệt, đủ khiến ta từ chối chơi bời.”

(1) Tào Thực, tự Tử Kiến, còn được gọi là Đông A vương, là một hoàng thân của Tào Ngụy thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông là một người con của Tào Tháo và không được nhắc đến nhiều trong Tam Quốc Chí nhưng lại được ca ngợi trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

(2) Lạc Thần tên thật là Phục Phi, còn gọi là Lạc Tân, một nữ thần sông trong thần thoại Trung Hoa. Hình tượng nữ thần Lạc Thần trở nên phổ biến trong dân gian nhờ bài thơ Lạc thần phú, tức Cầm Chân phú của thi nhân Tào Thực thời Tam Quốc.

Giọng của hắn nhẹ nhàng tựa một cơn gió, chỉ để lại chút âm vang nho nhỏ trong cổ họng.

Khương Linh Châu không nghe rõ nên đành thì thầm gọi.

“Vương gia?”

Tiêu Tuấn Trì dừng lại một chút rồi tiếp tục thì thầm bên tai Khương Linh Châu.

Một luồng hơi ấm chạm vào tai nàng.

“Lẽ vật lông chim ngũ sắc, dùng làm quạt che. Xua tan mây mù kia, đổi lại một ánh nhìn.”

Không ngờ Tiêu Tuấn Tri lại đọc một đoạn thơ.

Khương Linh Châu trầm mắng trong lòng.

... Tên này, lúc bảo hắn làm thơ, hắn không chịu làm, lại còn nói bản thân mình chẳng có tài văn chương nên mới đành đọc Kinh Phật thay cho thơ. Bây giờ, khi nàng đã hạ quạt lụa che mặt xuống, hắn lại nghiêm túc làm một bài thơ tặng nàng.

“Vương gia, Tào Tử Kiến chỉ cần bảy bước chân đã làm được bài thơ. Đừng nói là một bài thơ, để làm ra một đoạn thơ mà chàng đã tốn nhiều thời gian như thế rồi, cuối cùng còn định dùng Kinh Phật để lừa thiếp nữa chứ.” Khương Linh Châu chế giễu hắn: “Chàng cũng đừng tự so sánh mình với Tử Kiến nữa.”

Tiêu Tuấn Tri ghen hòng.

Hắn đành thở dài một tiếng.

“Đúng vậy, Cạnh Lăng chẳng qua chỉ là một con người bình thường, nhỏ nhoi, sao có thể sánh với người tài hoa xuất chúng như Tào Tử Kiến được.”

Dứt lời, Tiêu Tuấn Tri nâng mặt Khương Linh Châu lên rồi cúi xuống gần nàng.

Trái tim Khương Linh Châu bỗng nhiên đập mạnh, suýt nữa nhảy ra khỏi cổ họng.

“Vương gia, chàng... chàng định làm gì?”

Nàng vô thức co rúm người lại, giọng nói tràn ngập sợ hãi.

“Lát nữa Vương phi sẽ biết thôi mà.” Tiêu Tuấn Tri trả lời.

“...Vương gia, thiếp...” Nàng mở to hai mắt, sợ hãi nhìn lướt qua căn phòng đỏ tươi, ấp úng nói.

Tiêu Tuấn Tri nhìn vẻ sợ hãi trên khuôn mặt nàng.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng vuốt ve gò má trắng nõn của nàng, hỏi: “... Sao thế, sợ à?”

Trong lòng Khương Linh Châu thật sự rất hoảng loạn.

... Đã động phòng thì chắc chắn phải làm “chuyện đó”. Nhưng mà Tiêu Tuấn Trì cao như vậy! Rắn chắc như vậy! Đáng sợ như vậy! Ai biết được hắn dịu dàng hay thô bạo, hung tàn và đáng sợ đến thế nào cơ chứ? Chỉ sợ sau đêm nay nàng sẽ không thể bước xuống giường được mất.

Tiêu Tuấn Trì rất kiên nhẫn, hắn dùng đầu mũi của mình khẽ chạm vào gò má Khương Linh Châu, nói: “Quen rồi thì sẽ không sợ nữa. Nàng là Cạnh Lăng Vương phi, bắt buộc phải làm quen với chuyện này.”

Dứt lời, Tiêu Tuấn Trì lại tiếp tục...

Nghe hắn nói xong, Khương Linh Châu càng lo lắng hơn.

Cứ thế này thì bảo nàng không sợ thế quái nào được!!!!!!!!!!

Ngón tay của nàng run rẩy dữ dội, đôi mắt chớp nháy không ngừng. Nàng rất muốn tránh xa hắn nhưng giường chỉ có một chỗ trống, cho dù dùng cả tay lẫn chân để bò sang chỗ khác thì cũng không thể thoát khỏi bàn tay “tội ác” của Tiêu Tuấn Trì.

“Trốn làm gì?” Hắn kéo nàng vào ngực mình, hỏi: “... Nàng tên là Linh Châu đúng không? Là “Linh Châu” trong “Ngọc quý giữa đất hoang” à?”

Khương Linh Châu gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Là “Linh Châu” trong “Sáng sớm bay lượn ở nơi nước chảy xiết, chiều tà dừng chân trên hòn đảo linh thiêng”.” Nàng nói.

Nhưng ngay lúc này, bên ngoài cửa lại vang lên tiếng đập cửa ầm ầm.

Phó Huy vừa đập cửa vừa sốt ruột lên tiếng.

“Vương gia...! Vương gia!”

Tiếng đập cửa liên tục không ngừng, ồn ào không dứt, khiến ánh nến đỏ bập bùng dữ dội và đồng thời cũng làm giảm hứng thú của ai đó.

Vốn Khương Linh Châu đang co người lại, nhân lúc Tiêu Tuấn Trì còn sững sốt, nàng vội vàng trốn vào trong góc.

Tiêu Tuấn Trì nhú mày, khuôn mặt trở nên tàn bạo hơn bao giờ hết.

Hắn đứng lên, quát người đứng ngoài cửa: “Có chuyện gì để mai nói.”

Dứt lời, hắn lại cúi người xuống, muốn kéo Khương Linh Châu ra ngoài.

“Vương gia!” Ngoài cửa, Phó Huy vội vàng gào to hơn, lo lắng nói: “Ô Mục Thảm cháy lớn, là do lính Hồi Cốt (3) châm lửa đốt cỏ ở thảo nguyên. Lửa cháy lớn hơn hai lần trước nhiều, chẳng mấy chốc sẽ lan đến cửa núi.”

(3) Hồi Cốt: Tên một dân tộc sống ngày xưa, thuộc địa phận ngoại Mông Cổ bây giờ. Còn được gọi là người Hồi Hột.

Tiêu Tuấn Trì hơi sững sốt.

Hắn dừng lại và buông tay của Khương Linh Châu ra.

Ngay sau đó, hắn vội vàng xoay người bước ra cửa không chút do dự.

“... Vương gia?” Khương Linh Châu ngơ ngác bò từ góc giường ra, nhìn bóng lưng của hắn.

Tiêu Tuấn Trì đã bước tới cửa, bóng dáng màu đen dừng lại trước cánh cửa đỏ.

“Nàng nên nghỉ ngơi sớm đi.” Hắn đưa lưng về phía Khương Linh Châu: “Àm ĩ cả ngày nay, chắc nàng cũng mệt rồi.”

Dứt lời, hắn đẩy cửa đi ra ngoài.

Đợi cánh cửa khép lại lần nữa, trong phòng chỉ còn một mình Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu chớp chớp hai mắt, đầu óc vẫn chưa kịp thích ứng, cứ ngơ ngác như chìm trong mơ.

Tiêu Tuấn Trì... đi rồi à?

Ngày đại hỉ, đêm tân hôn, hắn bỏ lại tân nương như chú nai con mơ màng một mình trong phòng rồi cứ thế mà đi?

Không biết vì sao, Khương Linh Châu nên cảm thấy may mắn lại hơi tức giận trong lòng.

Rồi nàng lại nghĩ đến những lời mà Phó Huy nói ngoài cửa. Thôi, dù sao Tiêu Tuấn Trì cũng có lí do chính đáng.

Phía Bắc nước Ngụy là một thảo nguyên vô cùng rộng lớn, nhưng những bộ tộc sống trên vùng thảo nguyên đó lại không hiền lành chút nào. Chỉ cần không vừa ý một cái là phóng hỏa, họ vừa di chuyển vừa phóng hỏa, biến cả vùng thảo nguyên xanh mướt thành đồng tro tàn, để lại cho nước Ngụy một vùng đất hoang vu, cằn cỗi.

Đây là chuyện lớn liên quan đến vận mệnh đất nước.

Khuong Linh Châu bóp trán một cái. Chuyện lớn như vậy, có lẽ đêm nay Tiêu Tuấn Trì sẽ không trở lại nữa đâu, nàng gọi Bạch Lộ và Kiêm Hà tới để giúp mình thay y phục, quyết định nghỉ ngơi thật sớm.

Bạch Lộ kinh ngạc, chưa thấy người bước vào phòng mà Khuong Linh Châu đã nghe thấy tiếng nàng ấy tức giận nói.

“Vương gia bỏ Công chúa ở lại một mình à?” Bạch Lộ hỏi.

“Bạch Lộ, muội nên đổi xưng hô đi.” Kiêm Hà nhắc nhở, trách cứ lườm nàng ấy một cái: “Hơn nữa muội cũng không nên nhiều lời.”

Nhưng từ trước đến giờ Bạch Lộ đều gọi Khuong Linh Châu như thế, không thể thay đổi trong chốc lát được.

Cũng may Khuong Linh Châu vốn thích sự thẳng thắn và thoải mái của Bạch Lộ nên nàng cũng ít khi trách mắng nàng ấy.

Kiêm Hà giúp Khuong Linh Châu tháo trâm cài tóc ra rồi lại lau mặt rửa tay cho nàng, Bạch Lộ thì đi lấy một ít bánh ngọt. Khi đặt trâm cài tóc lên bàn, Kiêm Hà vô tình nhìn thấy thứ gì đó, kinh ngạc hỏi.

“Vương phi, nhành hoa này...”

Trên bàn để một nhành hoa anh đào màu xanh đang nở rộ. Từng cánh mềm mại rực rỡ ôm lấy nhụy hoa trắng tinh, y như đang bao bọc báu vật quý giá của mình.

“Là Vương gia để ở đây.” Khuong Linh Châu bình tĩnh đáp lời.

Trong phút chốc, Khuong Linh Châu bỗng nhớ có lần Lan cô cô đã hỏi nàng.

“Không biết Công chúa còn yêu cầu gì nữa không à? Lan Cẩm sẽ sai người đặt mua ngay.”

“Mùa đông ở Cạnh Lăng có vẻ hơi đơn điệu, thiếu đi những sắc màu sinh động và tràn đầy sức sống của hoa cỏ. Không biết ở nước Ngụy hoa gì sẽ nở vào mùa đông nhỉ?”

Khi đó nàng đã trả lời như vậy.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cẩu: Phát điên mất, một lần xxx trị giá ngàn vàng đó!!!!!! (ノ□')ノ┐┐┐

Các người xong đời rồi!!

Chương 18: Chim trong lồng

Editor: Ân Phi

Beta: Tửu Thanh

Không ngờ Tiêu Tuấn Trì lại tặng nàng hoa anh đào xanh.

Có lẽ vì giờ đang là giữa đông, Tiêu Tuấn Trì không thể tìm thấy loài hoa nào có thể nở trong điều kiện thời tiết khắc nghiệt như thế nên mới tặng Khương Linh Châu nhánh hoa đó.

Sau khi tắm rửa thay đồ, nàng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Khương Linh Châu ngồi ngoài cửa một lúc lâu, khi màn đêm buông xuống, nàng mới lên giường ngủ phía bên trong.

Theo tập tục của người Tề, thê tử phải ngủ ở phía ngoài để tiện chăm sóc cho phu quân. Nhưng Khương Linh Châu lại rất ghét tập tục này, nhất định phải ngủ ở vị trí khiến nàng cảm thấy quen thuộc và an toàn nhất... Còn mấy thứ như phục tùng phu quân, coi phu quân là trời cao, vân vân... Nàng mặc kệ.

Giữa đêm khuya, khi đang mơ màng ngủ, Khương Linh Châu nghe thấy tiếng mở cửa khe khẽ.

Hình như là Tiêu Tuấn Trì về rồi.

Hắn mượn ánh nến mờ ảo để phủi sạch tuyết trên áo khoác. Sau khi tắm rửa xong, hắn nhẹ nhàng bước đến bên giường, gọi Khương Linh Châu một tiếng.

“Vương phi.”

Hắn vừa nói vừa ngồi xuống mép giường, vỗ nhẹ lên bàn tay nàng.

“Đêm tân hôn của chúng ta còn chưa kết thúc đâu.”

Hình như Tiêu Tuấn Trì vẫn muốn tiếp tục công việc còn đang dang dở.

Chỉ tiếc rằng Khương Linh Châu hoàn hảo như thế mà lại có một tật xấu khó bỏ, đó là một khi đã say giấc, nàng sẽ chẳng thèm để ý đến bất kì ai. Nàng mơ màng mở mắt, ậm ờ nói: “Vương gia về rồi à? Mau lên giường đi. Thiếp quăng gối của chàng ra phía sau rồi, chàng tự lấy đi nhé.”

Giọng nói thoải mái chẳng xa lạ chút nào của nàng khiến bầu không khí giữa hai người giống hệt một cặp phu thê già vậy.

Ai bảo nàng quá buồn ngủ và cực kì lười suy nghĩ cơ chứ.

Tiêu Tuấn Trì im lặng.

Sau đó, hắn cởi áo khoác bước lên giường. Chiếc giường cốt kết vài tiếng nhưng vẫn không đánh thức Khương Linh Châu đang ngủ say.

Mỹ nhân trên giường mặc chiếc áo trắng nửa kín nửa hở, lộ ra xương quai xanh nõn nà. Nhìn xuống một chút nữa là đôi chân dài mảnh khảnh và trắng mịn màng.

Tiêu Tuấn Trì vuốt ve mắt cá chân của nàng, hắn chỉ cảm thấy phần da tiếp xúc với chân nàng hơi lạnh khiến Tiêu Tuấn Trì có cảm giác mình đang sờ vào một miếng ngọc Dương Chi.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua những đường cong mềm mại trên mu bàn chân nàng, hơi thở nam tính ngày càng nặng nề và dồn dập, đôi mắt cũng dần tối lại.

“Nhìn Vương phi lười biếng và thờ ơ thế này... khiến người ta khó chịu thật đấy.” Hắn nói.

Nhưng Tiêu Tuấn Trì cũng chỉ nói vậy thôi.

Hắn cũng không muốn ép buộc người khác.

Khương Linh Châu không nghe thấy lời hắn nói, nàng chỉ cảm thấy có thứ gì đó cứ cọ vào chân làm nàng bị ngứa nên mới rứt chân lại theo bản năng.

Sự mềm mại trong tay Tiêu Tuấn Trì biến mất, hóa ra là Khương Linh Châu đã cuộn người lại thành vật gì đó tròn tròn trắng trắng ngay giữa giường.

Hắn thở dài một tiếng, đưa tay ra sau đầu, yên lặng nằm xuống.

Chỉ cần hơi nghiêng mặt là Tiêu Tuấn Trì có thể nhìn thấy khuôn mặt của Khương Linh Châu gần ngay trước mắt.

Hàng mi hơi cử động, lông mày như mây làm cho người ta có cảm giác muốn che chở và yêu thương.

Nhưng hình như Khương Linh Châu đang mơ thấy ác mộng, lông mày của nàng luôn nhíu chặt, nét mặt cũng vô cùng lo lắng và hoảng hốt.

Chỉ một lát sau, nàng nói mớ một câu ngán ngùn, nhẹ bẫng, không nghe kỹ chắc chắn sẽ bỏ sót.

Nàng khẽ gọi: “Tổ mẫu.”

Có lẽ là mơ thấy người nhà.

Tiêu Tuấn Trì chợt nhớ ra tân Vương phi đang nằm bên cạnh hắn dù có xinh đẹp quyến rũ thế nào thì vẫn chỉ là một cô nương mười bảy tuổi. Ở nước Ngụy, Khương Linh Châu chỉ là cô bé chưa trưởng thành mà thôi.

Nàng chưa trưởng thành.

Nàng chưa trưởng thành!!!!

... Chưa trưởng thành thì nàng vẫn là Công chúa nước Tề, con gái của Khương thị.

Mấy tháng trước thúc thúc của nàng vẫn còn muốn lấy đầu Tiêu Tuấn Trì để ăn mừng trước cổng thành ở U Yến.

Biểu cảm của Tiêu Tuấn Trì cực kì phức tạp.

Im lặng một lúc lâu, hắn mang gối và chiếc áo khoác của mình ra ngủ ở thư phòng.

***

Hôm sau, khi Khương Linh Châu thức dậy, nhớ tới chuyện nửa đêm qua, nàng còn tưởng mình nằm mơ.

Tiêu Tuấn Trì không có ở đây, chẳng biết là đi đâu rồi.

Sau khi hôn lễ của nàng và Tiêu Tuấn Trì kết thúc, đáng lẽ hai người phải đi ra mắt gia đình hai bên và Hoàng thượng trong cung, nhưng vì nàng và Tiêu Tuấn Trì không tổ chức lễ cưới ở Thái Diên nên họ không cần phải làm thế, rất nhân hạ.

Mặc dù lễ cưới đã xong, nàng cũng trở thành Cạnh Lăng Vương phi nhưng cuộc sống cũng không có gì thay đổi.

Cũng có thể nói là do Tiêu Tuấn Trì không quá để tâm chuyện “quy củ” cho lắm.

Sau giờ Ngọ (1), Tiêu Tuấn Trì mới trở về phủ. Tuyết bên ngoài đã ngừng rơi từ lâu, ánh nắng ấm áp làm tan bớt tuyết đọng trên nóc nhà và đồng thời cũng làm khuôn mặt Tiêu Tuấn Trì dịu dàng hơn một chút.

(1) Giờ Ngọ: là khoảng thời gian lúc trưa chiều từ 11 giờ đến 13 giờ.

“Vương phi đâu?” Tiêu Tuấn Trì hỏi Lan cô cô.

“Vương phi vừa dùng xong bữa trưa, đang nghỉ ngơi ạ.” Lan cô cô đáp lời: “Vương gia muốn gặp Vương phi à?”

“Không không không.” Tiêu Tuấn Trì xua tay. Hắn cúi đầu xuống nói: “Đừng làm phiền nàng.”

Một lát sau, Tiêu Tuấn Trì lại dẫn dò: “Nhớ chọn cho nàng ấy mấy thứ đồ ăn thức uống và vật dụng hàng ngày tốt nhất nhé.”

Lan cô cô thấy hơi khó hiểu.

Hai ngày trước, Vương gia như bị vẻ đẹp của Vương phi mê hoặc, chỉ muốn mau chóng kết hôn với nàng. Nhưng sau đêm tân hôn hắn lại tỏ ra xa lánh tân Vương phi.

Cuối cùng là Vương gia đang suy nghĩ cái gì thế nhỉ?!

Khi Lan cô cô đang ngẩn ngơ suy nghĩ, chợt nghe Tiêu Tuấn Trì hỏi: “Vương phi sinh vào ngày nào?”

“Mùng bảy tháng ba ạ.” Lan cô cô cung kính trả lời: “Đến tháng ba là Vương phi tròn mười tám tuổi.”

“... Mười tám à? Tốt lắm. Vậy là tốt rồi.” Tiêu Tuấn Trì như đi vào cõi tiên trên đỉnh Vu Sơn, phản ứng hơi chậm chạp.

Lan cô cô: ?

Mặc dù Lan cô cô là một người nghiêm khắc nhưng bà lại vô cùng nghe lời Tiêu Tuấn Trì. Tiêu Tuấn Trì nhờ bà chăm sóc Vương phi, bà nhất định sẽ hết lòng chăm sóc và bồi dưỡng Khương Linh Châu. Ngày thứ nhất sau hôn lễ, Khương Linh nhận được rất nhiều vải gấm Lãng La và rượu nếp quý giá.

Lan cô cô bảo những thứ này là tấm lòng của Tiêu Tuấn Trì.

Khương Linh Châu ngẩn người. Ngày thứ hai sau hôn lễ, Tiêu Tuấn Trì đã biến mất tăm nhưng lại cứ liên tục tặng quà cho nàng. Lạ lùng quá!

Nghĩ đi nghĩ lại thì nàng cũng chỉ có thể cho rằng, sở dĩ Tiêu Tuấn Trì tránh né nàng bởi vì nàng là Công chúa nước Tề. Cho nên cả hai chỉ có thể tương kính như tân (2), không thể thật lòng yêu thương nhau như những đôi uyên ương bình thường.

(2) Tương kính như tân: tôn trọng nhau như khách.

Khương Linh Châu càng nghĩ càng cảm thấy lý do này rất đáng tin, cuối cùng cũng có thể tự thuyết phục bản thân.

Tiêu Tuấn Trì là đồ xấu xa!

Ở trên giường, chàng quan tâm đến thể tứ mình lắm cơ mà! Sao vừa mới rời giường thì đã tránh né người ta ngay được thế?

Khương Linh Châu hơi buồn bực, nàng nắm chặt vải gấm, tơ lụa mà Tiêu Tuấn Trì tặng để trút giận. Những xấp vải gấm thượng hạng được thêu hoa văn màu xanh tinh xảo, xinh đẹp bị nàng vò nắm đến nỗi biến dạng luôn.

Lúc đang bực tức, Khương Linh Châu bỗng nghe thấy giọng nói của Tiêu Tuấn Trì.

“Mấy xấp vải đó vô tội mà, Vương phi đâu cần phải trút giận lên nó.”

Tiêu Tuấn Trì bước vào phòng, người hầu ngoài phòng nhanh chóng đóng cửa lại. Một tiếng két khê vang lên, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Khương Linh Châu nói lỏng vải gấm trên tay, nhẹ nhàng hành lễ với hắn.

“Thần thiếp bái kiến Vương gia.”

Cách hành lễ rất quy củ, ngoan ngoãn và dịu dàng của nàng khiến Tiêu Tuấn Trì cảm thấy khá hưởng thụ.

“Ta biết Vương phi đang giận chuyện gì.” Hắn tiến đến gần những món lễ vật, nói: “Đêm tân hôn thì vắng mặt, ngày thứ hai cũng lặn mất tăm. Đúng là ta hơi quá đáng.”

Khương Linh Châu cúi đầu, giọng nói dịu dàng như nước: “Thiếp không dám nhiều lời. Vương gia là Nhiếp Chính vương, tất nhiên việc nước quan trọng hơn. Chẳng phải Vương gia đã tặng cho thiếp một nhánh hoa anh đào xanh rồi sao? Cứ coi như đây là quà tạ lỗi đi.”

Trong lòng Tiêu Tuấn Trì thở dài một tiếng.

Không giận mới là lạ.

Cũng khó cho Khương Linh Châu khi phải bày ra khuôn mặt không giận không hờn như thế.

Hắn ngồi xuống cạnh bàn trà, lấy Kinh thư ra khỏi giá sách. Một tay lật sách, tay kia của hắn thì vỗ đùi, nói: “Vương phi, nàng ngồi xuống đây.”

Khương Linh Châu hơi sững sốt.

Nàng nhìn vị trí bàn tay mà Tiêu Tuấn Trì để, lại nhìn Tiêu Tuấn Trì bình tĩnh, thân nhiên, nàng nghi ngờ hỏi: “Ngồi... đâu ạ?”

Tiêu Tuấn Trì ngược mắt lên nhìn rồi lại vỗ đùi mình, giọng nói vô cùng tự nhiên: “Ồ đây.”

Khương Linh Châu: ...

Nàng nghiêm nghị: “Vương gia, chuyện này không hợp quy củ. Hiện giờ vẫn là ban ngày...”

“Đó chỉ là quy củ của người Tề.” Tiêu Tuấn Trì đặt sách xuống bàn, giọng nói hơi mất kiên nhẫn: “Ta bảo nàng ngồi thì nàng cứ ngồi đi. Cho dù nàng có nằm trên người ta, cả nước Ngụy này cũng chẳng ai dám nói chữ “Không”.”

Khương Linh Châu: ...

Chàng nói nhảm nhiều quá.

Trên dưới nước Ngụy, ai dám nói với hắn chữ “Không” cơ chứ?

Khương Linh Châu không thuyết phục được hắn, dù sao ở đây cũng không có người khác, bọn họ lại là phu thê, ngồi thì ngồi.

Số lần phá vỡ quy tắc của Khương Linh Châu nàng còn ít chắc?

Vì vậy, nàng vén váy lên, lo lắng chậm rãi ngồi lên đùi hắn. Vừa ngồi lên, cảm giác mềm mại của da thịt và sự chông chênh khiến sắc mặt nàng thay đổi.

Nàng chưa bao giờ tiếp xúc thân mật như vậy với những đàn ông khác, ngay cả huynh trưởng và phụ hoàng cũng chưa từng. Lúc này đây, cả người nàng dán chặt vào thân thể của Tiêu Tuấn Trì, hiện tại trong lòng như có một sợi dây đàn đang căng ra, chỉ cần sơ ý một chút là sẽ đứt ngay.

Hơi thở của nàng trở nên nhẹ nhàng hơn, mọi chuyển động cũng vô cùng cẩn thận và dè dặt.

Tiêu Tuấn Trì hoàn toàn không nhận thấy sự thay đổi của nàng, hắn đặt tay lên eo nàng một cách vô cùng quen thuộc.

“Vương phi nhẹ thật đấy. Nàng nên ăn nhiều thịt hơn một chút.” Hắn dùng tay đo vòng eo thon gọn của nàng.

Một mùi hương nhẹ nhàng thơm mát lan tỏa khắp phòng. Chiếc tủ sơn mài màu đỏ được trạm khắc tinh xảo chứa rất nhiều loại sách khác nhau, trong đó có không ít Kinh Phật cũ.

Tiêu Tuấn Trì đọc khoảng hai ba trang sách rồi lại ôm nàng vào lòng, nói: “Chờ qua sinh nhật lần thứ mười tám của Vương phi, nàng theo ta về Thái Diên, chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ một lần nữa, để bề hạ làm chủ hôn. Lễ thành hôn đó nhất định sẽ long trọng hơn bây giờ nhiều, khóa an (3), cưới ngựa, gặp vua, không thiếu thứ gì.”

(3) Khóa An: Là một phong tục cưới hỏi truyền thống của Trung Quốc thời xưa, trước khi vào nhà phụ quân, cô dâu phải nhảy qua chiếc yên ngựa được để sẵn ở cửa chính. Phong tục này có hàm ý chúc cuộc sống phu thê sẽ bình an, yên ổn cả đời.

Còn động phòng ả? Đương nhiên cũng phải làm luôn trong hôm đó rồi.

Coi như hôn lễ hôm qua để tập luyện trước vậy.

Miệng Khương Linh Châu hơi trễ xuống, kinh ngạc hỏi: “Làm thêm một lần nữa ả?”

Phản ứng của Khương Linh Châu khác với tưởng tượng của Tiêu Tuấn Trì. Hắn nhíu mày hỏi: “Vương phi không thích sao?”

Lúc hỏi câu này, sắc mặt hắn vô cùng đáng sợ.

Đáng sợ như kiểu...

Hắn sẽ sai quân lính đánh thẳng vào cửa thành Hoa Đình bất cứ lúc nào vậy.

“Không phải!” Khương Linh Châu vội vàng lên tiếng: “Thiếp thích chứ.”

Chỉ tiếc là Tiêu Tuấn Trì không nghe lọt tai nữa rồi.

“... Cũng đúng.” Hắn thân nhiên nói: “Nàng còn trẻ như vậy mà đã phải gả cho một tên thô lỗ như ta, biến thành cá chậu chim lồng... Nàng không thích cũng phải thôi.”

Khương Linh Châu không biết nên trả lời như thế nào.

Đúng là nàng rất không thích làm cá chậu chim lồng, nhưng cũng đâu thể nói thẳng với Tiêu Tuấn Trì như thế, phải không?

Tiêu Tuấn Trì để Kinh thư xuống, nói: “Thật ra ta cũng chẳng muốn nhốt Vương phi trong vương phủ, nhưng ngoài kia quá nguy hiểm. Ta không dám đưa Vương phi đến Thái Diên, cũng không dám để Vương phi rời khỏi Cảnh Lăng. Vương phi cố nhẫn nhịn thêm một thời gian vậy.”

Khi Tiêu Tuấn Trì thốt ra những lời này, giọng nói của hắn vô cùng dịu dàng và chân thành.

Nhưng đó là những lời thật lòng hay giả dối, nhốt Khương Linh Châu trong phủ để bảo vệ nàng hay để phòng nàng, ngoại trừ bản thân Tiêu Tuấn Trì ra thì chẳng ai biết

được.

Khương Linh Châu cũng chẳng ngạc, tất nhiên không phải Tiêu Tuấn Trì nói gì thì nàng sẽ tin cái đó.

Thế nhưng nàng vẫn phải diễn theo hần, an ủi phu quân mình vài câu.

“Chuyện này... Thật ra... Vương gia lo lắng nhiều rồi.” Nàng cố nở một nụ cười dịu dàng: “Tuy rằng chỉ là một con chim trong lồng nhưng lại có thể ngủ thỏa thích, không cần giao tiếp, nói chuyện với những người mình không ưa, lại còn được ăn uống cả ngày trời... Không buồn không lo, vô tư vô lự, cuộc sống đó không tệ chút nào.”

Tiêu Tuấn Trì thắc mắc: “Sao nghe giống nuôi heo thế?”

Khương Linh Châu: ...

Chàng, dám, nói, thê từ chàng, là heo???

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Đại Cẩu: Nàng ấy chẳng thèm làm bộ làm tịch, đúng là một cô nương ngây thơ, đáng yêu! Không giống vẻ ngoài đẹp đẽ, diêm dúa tí nào cả!

Chương 19: Tiểu Vương phi

Editor: Ân Phi

Beta: Tỉu Thanh

Khương Linh Châu cười gượng. Tiêu Tuấn Trì có vẻ khá hài lòng với biểu hiện của nàng, cuối cùng cũng chịu buông lỏng tay. Hắn trả tự do cho nàng rồi nói: “Nghe Lan cô nói Vương phi muốn gửi thư đến Hoa Đình à? Nàng muốn viết gì? Để Cảnh Lăng viết cho.”

Nói xong hắn lập tức cầm bút trên bàn.

Dường như hắn thật sự muốn viết thư thay cho Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu vốn đang thầm cảm thấy thoải mái khi được Tiêu Tuấn Trì thả ra, nhưng hắn vừa nói, nàng lập tức trở nên căng thẳng: “Không dám làm phiền Vương gia. Chỉ là chuyện nhỏ, thiếp có thể tự làm được.”

“Vương phi chê chữ viết của phu quân nàng đấy à?” Tiêu Tuấn Trì nhướn mày, giọng nói còn có ý cười nhạo nàng: “... Nàng có biết rằng phu quân nàng đặt bút thành văn, một chữ đáng giá ngàn vàng, có thể đổi lấy cả một “tòa thành” đấy nhé?”

Khương Linh Châu im lặng.

Nàng còn nhớ chữ của Tiêu Tuấn Trì cứng cáp như tranh sắt, lực bút vô cùng mạnh mẽ, quả thật khiến người khác say mê không dứt.

Nàng quyết định đầu hàng.

Vì vậy, Khương Linh Châu thỏa hiệp tiến đến cạnh bàn, vén tay áo lên mài mực cho hắn.

Năm ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn vén ống tay áo tối màu lên để lộ cánh tay xinh xắn như ngó sen vậy.

Cổ tay nhỏ nhắn, làn da vừa trắng vừa mịn màng.

Bút trên tay Tiêu Tuấn Trì vẫn đặt nguyên trên giấy, không hề nhúc nhích. Ánh mắt của hắn cũng vậy, dán chặt vào cổ tay của Khương Linh Châu, không động đậy, y như mắt hắn đã mọc rễ trên người nàng.

Khương Linh Châu thấy hắn vẫn ngồi ngẩn ra, không hề nhúc nhích nên gọi hắn một tiếng.

“Vương gia?”

“... Vương gia?”

Khương Linh Châu phải gọi đến lần thứ hai Tiêu Tuấn Trì mới hoàn hồn. Đôi mắt hồ hững, vẻ mặt hẩn trầm tĩnh, lên tiếng: “Đề Vương phi chê cười rồi. Lúc này ta mãi nghĩ một số chuyện.”

Khương Linh Châu nhìn khuôn mặt nghiêm túc của hắn, cảm thấy hơi tò mò: “Chuyện gì vậy ạ?”

“Ngũ triền cái (1) có tham lam, thù hận, lừa gạt, ác độc, đa nghi. Không tránh xa những thứ đó thì lòng không yên, tâm không tịnh, không thể giải nghiệp và duy trì vòng tuần hoàn mãi mãi.” Giọng nói của hắn đều đều, vô cùng nghiêm túc: “Ta chỉ tình cờ nghĩ đến câu này thôi.”

(1) Ngũ triền cái: Những chướng ngại đối với việc tu hành trong Phật giáo.

Khương Linh Châu không hề tiếc lời khen hắn: “Vương gia học rộng biết nhiều, thần thiếp tự thấy không bằng.”

Khuôn mặt Tiêu Tuấn Trì bình tĩnh như một chiếc giếng cổ sâu hun hút, nhưng trong lòng lại hoàn toàn trái ngược.

Lừa được rồi!

Nếu Khương Linh Châu biết lúc này hắn ngẩn ngơ vì mãi ngắm cổ tay nàng thì chết chắc!!!!

Hắn dùng mực cây tùng, màu mực rất đậm. Tiêu Tuấn Trì bắt đầu hạ nét bút đầu tiên, sau đó từng chữ dần hiện lên dưới ngòi bút của hắn một cách trơn chu và nhanh chóng.

“Chàng không cần viết nhiều đâu, chỉ cần báo rằng thiếp vẫn bình yên là đủ rồi.” Khương Linh Châu nói.

“Không cần viết gì khác sao?”

“Không cần.”

Khương Linh Châu mỉm cười, nhưng trong lòng lại rất muốn chửi Tiêu Tuấn Trì một trận.

Hắn là người viết, nàng còn dám đòi hỏi gì nữa đây? Chẳng lẽ lại bảo hắn viết: “Tiêu Tuấn Trì là một tên lòng lang dạ sói, hắn nhốt con trong phủ, phụ hoàng cứu con với...”

Hay là: “Quân Ngụy ở U Yên đã rút lui chưa ạ? Nếu chưa thì con nhân cơ hội đâm chết Cảnh Lăng vương được không?”

Tiêu Tuấn Trì viết xong thư, gác bút, trong lúc đợi mực khô, hắn nói một cách hồ hững: “Ta ra lệnh cho quân lính ở U Yên rút lui rồi. Phụ hoàng nàng đã gửi vạn lượng bạc đến nước Ngụy để tỏ lòng biết ơn. Vương phi, bây giờ nhân dân nước Tề được bình an, không phải lo lắng về chiến tranh nữa. Đó đều là công lao của nàng.”

Hắn cũng khen Khương Linh Châu không tiếc lời.

Khương Linh Châu nhìn chằm chằm bức thư trên bàn, trong lòng hơi hoảng hốt.

... Thiên hạ thái bình, không còn chiến tranh.

Chỉ một câu nói ngắn gọn nhưng đó lại là kết quả của rất nhiều sự cố gắng, bờ vai của nàng nhẹ bẫng, cảm giác như vừa trút được gánh nặng.

Tiêu Tuấn Trì nhìn nàng, thấy biểu cảm trên gương mặt nàng thay đổi liên tục rồi bình tĩnh trở lại, hắn cười nói: “Nàng cũng không cần phải cảm ơn ta. U Yên thuộc về nước Tề, cũng như Hà Dương thuộc về Cảnh Lăng. Đó đều là ý trời, không thể làm trái.”

Trời tối dần, đèn lồng ngoài phòng cũng đã được thắp lên.

Tuyết rơi xuống giữa đất trời, không gian được bao phủ bởi sắc trắng như hoa quỳnh khiến lòng người chợt cảm thấy cô đơn. Trong ánh hoàng hôn dưới hiên nhà, những ngọn đèn mờ ảo đang chiếu sáng hành lang tối tăm.

Khương Linh Châu nhìn sắc trời, hỏi Tiêu Tuấn Trì: “Vương gia, sắc trời đã tối, chàng muốn dùng bữa ở đâu?”

Bọn họ là phu thê nên phải ăn cùng bàn, ngủ cùng giường.

Nhưng Tiêu Tuấn Trì lại đứng dậy, cầm áo choàng và nói: “Ta vẫn còn vài chuyện chưa giải quyết xong, không thể ở lại đây với nàng được. Ta sẽ ăn ở thư phòng, Vương phi nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Hắn đến và đi vội vàng như một vị khách qua đường vậy.

Khương Linh Châu cụp mắt, tiến về phía trước khoác áo giúp hắn. Nàng chăm chú nhìn ngón tay mình đang buộc dây áo cho Tiêu Tuấn Trì, nói thật khẽ: “Vương gia, thiếp còn một chuyện muốn hỏi.”

“... Hửm?”

Tiêu Tuấn Trì khép hờ mắt, giọng hơi lười biếng.

Hắn nghĩ tám phần là nàng muốn hỏi chuyện của nước Tề.

Phụ hoàng, mẫu hậu, hoàng huynh, hoàng muội....

“Sao Tổng tiểu thư lại sống nhờ trong phủ của Vương gia ạ?” Nàng ngẩng đầu lên hỏi một cách nghiêm túc.

Cô nương đó tinh khiết như tuyết, lại trong sáng tựa trăng. Đôi mắt chứa nước sông Tương (2) và tính cách tự do như hoa cỏ.

(2) Sông Tương: Là dòng sông bắt nguồn từ Tỉnh Quảng Tây, chảy vào Hồ Nam, Trung Quốc.

Tiêu Tuấn Tri để nàng chỉnh sửa vạt áo giúp mình, không lên tiếng trả lời, đôi môi lại lặng lẽ cong thành một nụ cười khó phát hiện.

“Vương phi để ý đến Tổng tiểu thư à?” Hắn hỏi.

“Thiếp là người quản lý vương phủ nên đương nhiên phải quan tâm đến tất cả mọi người sống trong phủ rồi.” Khương Linh Châu nghiêm túc trả lời.

Tiêu Tuấn Tri mặc áo choàng, đồng thời cũng bó ống tay áo lại, che đi chuỗi tràng hạt trên tay mình. Rồi hắn bước ra cửa phòng, chậm rãi nói: “Tổng tiểu thư bị mù, trong nhà lại xảy ra nhiều chuyện. Năm trước Chăm Hà theo ta đến phía Bắc chinh chiến, nàng ấy ở Cạnh Lăng một mình, có mấy lần suýt nữa mất mạng. Vì vậy ta cho Tổng tiểu thư sống ở phủ Cạnh Lăng vương để bảo vệ tính mạng của nàng ấy.”

Dứt lời, hắn cười ranh mãnh: “Vương phi ghen với cả một cô nương mù, đúng là hiếm thấy.”

Khương Linh Châu: ...

Chàng đừng có tự dặt vàng lên mặt mình!!

Đi nhanh lên!

Nghe xong câu trả lời của Tiêu Tuấn Tri, Khương Linh Châu lập tức khép cửa phòng lại, nhốt phu quân ở bên ngoài.

Tiêu Tuấn Tri nhìn cánh cửa đột nhiên khép lại, không biết nên khóc hay cười.

...Vương phi nghiêm túc như thế mà lại để ý đến Tổng Thái Vi.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tuấn Tri bỗng cảm thấy tâm trạng vui vẻ hẳn lên.

...Vài năm nữa, khi giải quyết xong mọi chuyện, mình phải để Phó Huy cưới Tống Thái Vi và trở về một cách vinh quang mới được.

Tiêu Tuấn Tri lại nghĩ.

***

Trước giờ chuyện ở Cảnh Lăng đều do thuộc hạ của Tiêu Tuấn Tri xử lý.

Mặc dù được phong là Cảnh Lăng vương nhưng hắn lại nắm quyền lực của toàn bộ Đại Ngụy. Việc chính còn chưa xử lý xong, làm gì có thời gian để xử lý mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Hắn vốn quay lại thư phòng để xử lý vài chuyện trong tay, nhưng vừa bước vào phòng, Tiêu Tuấn Tri đã thấy ngay trên chiếc giường nhỏ lạnh lẽo chỉ được trải một tấm đệm mỏng manh. So với căn phòng ngủ ấm áp, sạch sẽ và thơm tho của Vương phi thì đúng là vô cùng đáng thương.

Phó Huy đã đến từ lâu, đang đứng chờ ở cửa phòng.

Bình thường hắn rất thích thổi lá, chỉ cần hái một chiếc lá là đã có thể thổi ra một khúc nhạc trong trẻo và du dương. Chính vì thế mà biết bao nhiêu tiểu thư khuê các chết mê chết mệt hắn. Chỉ tiếc rằng, dù có mỹ nhân xung quanh, tri kỉ trước mắt, hắn cũng không thêm quan tâm.

Hôm nay, Phó Huy cũng hơi đáng thương. Mùa đông nên lá cây rụng hết, hắn chẳng tìm thấy thứ gì có thể thổi được cả.

“Tử Thiện.” Tiêu Tuấn Tri gọi tên chữ của Phó Huy, “Đề người đợi lâu rồi.”

Trên bàn có một lá thư do Tống Châm Hà gửi đến từ Thái Diên.

Tiêu Tuấn Tri đọc xong, ánh mắt hờ hững liếc sang bên cạnh. Hắn nhìn cánh tay rủ xuống của Phó Huy, trên ngón tay có mấy vết thương màu đỏ nhạt được băng lại bằng một lớp vải trắng, không biết hắn bị thương ở đâu.

“Vương gia.” Phó Huy cố ý giấu ngón tay của mình đi, chủ động mở miệng hỏi: “Có chuyện gì xảy ra ở Thái Diên không ạ?”

“Châm Hà nói không có gì.” Tiêu Tuấn Tri xoay nhẫn ngọc ban chỉ trên ngón tay, lười biếng nói: “Sắp Tết rồi, ngay cả Nhị ca của ta cũng ngoan ngoãn hơn nhiều, không suốt ngày vào điện Hàm Chương nữa.”

“Xem ra Vương gia có thể thoải mái đón Tết năm nay rồi.” Phó Huy cười nói.

“Thoải mái?” Tiêu Tuấn Trì liếc nhìn Phó Huy, đôi mắt đang lười biếng chợt lạnh đi, y như bị băng tuyết ngoài trời bao phủ.

“Hào Châu vương có ý đồ cướp Hà Dương công chúa ở Trần Vương cốc, món nợ cũ này ta vẫn còn chưa tính...” Tiêu Tuấn Trì nói: “... Thì thoải mái thế nào được? Chắc Nhị ca sẽ không thể bình yên đón Tết năm nay rồi.”

Lời nói của Tiêu Tuấn Trì chứa đầy toan tính.

Phó Huy nghe xong thì vẻ mặt rất phức tạp.

Vị Vương gia khi nghe tin “Vương phi gặp nạn” chỉ “Ừ” một tiếng trong quá khứ đã chạy đâu mất rồi???

Hình như có tiếng tự vả của ai đó, ai đấy nhỉ...!?

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Khuong Linh Châu: Chàng đừng có tự dát vàng lên mặt mình nữa đi!

Tiêu Đại Cẩu: Chuẩn đi mắt.

Chương 20: Hoa sen nở

Editor: Ân Phi

Beta: TỬU THANH

Đêm hôm nay Khương Linh Châu lại ngủ một mình.

Không có người tranh giường với nàng, nàng lại càng vui vẻ thoải mái.

Nói về chuyện động phòng, nàng cảm thấy hơi phức tạp.

Vừa không muốn Tiêu Tuấn Trì bỏ nàng trong phòng một mình nhưng cũng sợ Tiêu Tuấn Trì thật sự ngủ lại đây.

Hai ba ngày yên bình trôi qua, có người đã không ngồi yên được nữa, đó chính là Lan cô cô.

Bà tận mắt nhìn Tiêu Tuấn Trì trở về Cảnh Lăng thành gia lập thất. Khi ấy trái tim bà bỗng trở nên ảm áp vô cùng.

Thậm chí, bà còn bắt đầu suy tính xem sau này nên tìm bà vú thế nào cho tiểu thể tử, tiểu quận chúa.

Tiếc rằng, bà đã nghĩ quá xa, thực tế không tốt đẹp như trong tưởng tượng của bà.... Bộ tộc phía Bắc đốt thảo nguyên vào đúng ngày thành hôn của Tiêu Tuấn Trì khiến hắn phải đi ngay trong đêm hôm đó, bỏ lại Hà Dương công chúa một mình. Ngày thứ hai, Tiêu Tuấn Trì mượn cơ xử lý công vụ nghỉ lại ở thư phòng.

Nghĩ đi nghĩ lại... Hình như hai người này vẫn chưa động phòng.

Lan cô cô hơi sốt ruột.

Nhưng chuyện này không phải lỗi của Khương Linh Châu mà vấn đề lại nằm ở phía Tiêu Tuấn Trì.

Mấy hôm trước bà đi tìm Khương Linh Châu để nhắc nhở vị Vương phi trẻ tuổi này, phải biết mở lòng với phu quân mình nhiều hơn một chút. Nhưng bà vừa nói xong, tỷ nữ tên là Bạch Lộ của Khương Linh Châu lập tức tỏ ra ảm ức và cực kì tức giận. Thậm chí, nàng ta còn mắng Cảnh Lăng vương một trận.

“Vương gia bỏ Vương phi ở phòng một mình ngay trong đêm tân hôn. Người không biết đâu, Vương phi đã âm thầm khóc suốt hai ngày nay rồi đấy.” Bạch Lộ oán giận nói:

“Giờ Lan cô cô lại còn đến trách mắng Vương phi của chúng ta ư? Các người không thể ức hiếp Vương phi như vậy được!”

Khóe mắt Bạch Lộ ửng hồng, gương mặt tràn ngập vẻ ảm ức.

Còn đôi mắt của Lan cô cô thì lại sắc bén tựa như một thanh đao, suýt nữa đục luôn hai lỗ trên người Bạch Lộ. Bà là Lan Cẩm, bà có Thái Hoàng Thái hậu chống lưng, hơn nữa lại còn là nữ quan bên cạnh Tiêu Tuấn Trì, từ trong đến ngoài cung không có ai dám cãi lại bà.

Không ngờ rằng tỷ nữ của Hà Dương công chúa lại dám.

Mặc dù kinh ngạc nhưng Lan cô cô lại không hề ghét con nhóc bộp chộp và thẳng thắn này. Hơn nữa Bạch Lộ lại là tỷ nữ của Khương Linh Châu nên bà sẽ không tức giận vì lời nói của nàng.

Khương Linh Châu là chủ, Lan Cẩm là nô.

Người mà Khương Linh Châu bảo vệ, Lan Cẩm cũng nên nể mặt mới đúng.

Lan cô cô thu lại vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt rồi nhìn Khương Linh Châu ngồi trên ghế, nói: “Vương phi, lão thân không dám trách cứ người. Nhưng con nôi dôi là chuyện lớn, không thể nói đùa, xin Vương phi nghĩ lại.”

Khương Linh Châu cảm lò sưởi nhỏ, nghiêm túc lắng nghe.

Đôi hoa tai ngọc đỏ thắm của nàng rủ xuống, nhìn y như một giọt máu nhỏ.

“Vương gia không muốn ở lại đây, ta cũng không còn cách nào khác.” Khương Linh Châu đáp: “Lan cô cô cũng đã nghe rồi đấy, bị Vương gia lạnh nhạt như vậy, ta cũng buồn đến phát khóc luôn đây.”

... Vớ vẩn, nàng không cảm thấy buồn chút nào cả, cũng chẳng muốn khóc, thậm chí nàng còn thấy vô cùng thoải mái nữa cơ.

Lan cô cô suy nghĩ trong lòng, hình như Khương Linh Châu nói rất có lý. Nàng ấy là Công chúa một nước, phải gả đến Cảnh Lăng xa xôi đã đành, nay lại còn bị phu quân lạnh nhạt như vậy thì không buồn mới là lạ. Vậy có lẽ vấn đề nằm ở chỗ Vương gia.

Và nguyên cái nôi siêu to khổng lồ đập vào đầu Tiêu Tuấn Trì như thế.

Vì vậy Lan cô cô lại đi tìm Tiêu Tuấn Trì.

Sau khi Tiêu Tuấn Trì nghe Lan cô cô nhắc tới “con nôi dôi” bỗng cảm thấy hơi nhức đầu.

Đây là chuyện lớn nhưng Tiêu Tuấn Trì lại muốn chờ đến lúc Khương Linh Châu mười tám, hai mươi tuổi rồi mới nhắc đến chuyện này.

Thứ nhất, Khương Linh Châu thật sự quá nhỏ, hắn không thể ra tay được. Thứ hai, Khương Linh Châu mới gả cho hắn, hai người vẫn còn rất xa lạ. Hơn nữa nàng lại suýt mất mạng ở Trần Vương cốc, sợ rằng trong lòng Khương Linh Châu sẽ cảm thấy ghét hắn.

Tiêu Tuấn Trì nghĩ như vậy nhưng Lan cô cô cứ đứng lải nhải trước mặt hắn liên tục. Cái gì mà “Nổi đời là chuyện lớn”, “Huyết thống Tiêu gia”, “Thê diện của đất nước”... Miệng bà hết mở rồi lại đóng, nói nhanh vô cùng. Trong chốc lát, khuôn mặt nghiêm nghị của Lan cô cô giống hệt với khuôn mặt của Phí Tư Bật ở Thái Diên.

Tiêu Tuấn Trì lơ đãng, bắt đầu suy nghĩ lung tung.

... Vậy... Hay là để Lan cô cô với Phí tiên sinh thành đôi, coi như về già cũng có người bầu bạn.

“Vương gia?... Vương gia?” Lan cô cô phát hiện ra hắn đang mất hồn, bà gọi: “Người có đang nghe không?”

“Đang nghe mà.” Tiêu Tuấn Trì hồi hồn, mỉm cười đáp: “Cô cô nói gì cũng đúng.”

Hắn cảm thấy, không thể để Lan cô cô nói tiếp được.

Vì vậy Tiêu Tuấn Trì bắt đầu đổi chủ đề.

“Chung biệt giá gửi thư tới muốn mời ta đến quý phủ của hắn.” Tiêu Tuấn Trì thân nhiên đánh trống lảng, thoảng cái đã nhảy sang thư mời của người ta: “Ta đã đồng ý, cũng định dẫn Vương phi theo. Nàng ấy ở trong vương phủ đã lâu, chắc cũng sắp buồn chán đến chết rồi.”

Sự chú ý của Lan cô cô lập tức bị dời đi chỗ khác: “Vương gia, người muốn cho Vương phi xuất phủ sao?”

Bà cảm thấy hơi hoảng hốt.

Ban đầu, trước khi Khương Linh Châu đến Cảnh Lăng, Tiêu Tuấn Trì đã dặn bà rất kĩ, đừng để vị Vương phi đến từ nước Tề bước chân ra khỏi vương phủ dù chỉ một bước. Không ngờ lần này Tiêu Tuấn Trì lại muốn đích thân đưa nàng ra khỏi phủ.

“Ta vốn muốn nhốt nàng ở trong phủ vì sợ Hào Châu vương lại gây chuyện gì đó. Nhưng giờ bốn vương đã ở đây rồi, không cần quá lo lắng nữa.” Tiêu Tuấn Trì xoay chiếc nhẫn ngọc ban chỉ trên ngón tay, dặn dò: “Đợt trước ta có tặng cho Vương phi mấy xấp vải thi phải? Cô cô may mấy bộ y phục cho nàng ấy đi.”

“Vương gia, xin thứ cho lão thân nói điều này...” Lan cô cô muốn nói lại thôi.

“Cô cô cứ nói thẳng, đừng ngại.” Tiêu Tuấn Trì nói.

“Khi Hà Dương công chúa gả đến nước Ngụy, của hồi môn của nàng ấy đã nhiều gần bằng một nửa quốc khố của ta. Trong đó có tơ lụa, trang sức, châu báu, không thiếu thứ gì, sợ rằng...” Lan cô cô ho khan, lạnh lùng nói: “Mấy xấp vải Vương gia ban tặng hình như... hơi keo kiệt.”

... Hình như hơi keo kiệt.

Hơi keo kiệt.

Keo kiệt.

Thôi xong!

Tiêu Tuấn Trì bắt đầu yên lặng.

Tiêu Tuấn Trì cảm thấy bối rối.

Tiêu Tuấn Trì bày ra vẻ mặt cao thâm khó dò.

Nếu như là người khác, Tiêu Tuấn Trì chắc chắn sẽ cho rằng người đó đang muốn khiêu khích mình.

Nhưng Lan cô cô thì khác.

Tuy bà có khuôn mặt lạnh lùng, miệng lưỡi sắc bén nhưng trái tim lại vô cùng dịu dàng và mềm mại. Đối với người mà bà thừa nhận, Lan cô cô sẽ che chở người đó như những con chim ung mẹ trên thảo nguyên, yêu thương và bảo vệ con mình một cách chu đáo cẩn thận. Nếu như bà dám nói ra như thế thì đó chắc chắn là những suy nghĩ trong lòng bà.

“... Có lý.” Vẻ mặt của Tiêu Tuấn Trì khiến cho người ta không thể đoán được: “So với của hồi môn của Vương phi thì đồ dùng trong phủ Cảnh Lăng vương đúng là có hơi keo kiệt. Vậy thì để nàng tự chuẩn bị cũng được.”

Sợ rằng Vương phi cũng không thích mấy thứ đồ mà hắt tặc.

Lan cô cô vâng dạ một tiếng rồi rời đi.

Lúc đi đến cửa thư phòng, bà đột nhiên xoay người lại, khom lưng nói: “Vương gia, con nổi dỗi là chuyện lớn. Người vừa lấy thê tử, cũng nên sớm động phòng với Vương phi. Cho dù không quan tâm đến chuyện con nổi dỗi thì người cũng nên nghĩ đến cảm nhận của Vương phi.”

Tiêu Tuấn Trì: ...

Không ngờ Lan cô cô vẫn chưa quên chuyện này!

Hắn thấp giọng nói: “Ta biết rồi, cô cô cũng đừng quan tâm đến chuyện này nữa, ta tự biết phải làm gì.”

***

Đêm đến, tuyết dần ngừng rơi.

Trong đình viện, thỉnh thoảng có tiếng cành cây gãy vang lên, tuyết đọng làm cành bị cong, khi cành gãy thì tuyết rơi xuống đất.

Khuong Linh Châu vừa tắm xong, nàng ngồi bên mép giường để Vi Sương bóp chân giúp nàng.

Nàng chải mái tóc còn ướt, người khoác chiếc áo ấm màu hồng. Trên trán có sợi tóc nhỏ hơi xoắn còn đọng lại một giọt nước nhỏ lấp lánh chưa khô. Không lâu sau, giọt nước đó rơi xuống cổ áo nàng tạo thành một mảng áo màu hồng đậm.

Đúng lúc đó, Tiêu Tuấn Trì bước tới.

Khuong Linh Châu nghe tỳ nữ nói “Vương gia tới” thì vội vàng chỉnh lại y phục. Không ngờ chỉ vừa xoay người một cái, Tiêu Tuấn Trì đã xuất hiện trước mặt nàng.

Khuong Linh Châu hơi xấu hổ.

Y phục của nàng thì xộc xệch, tóc tai rối bù, ống quần bên phải còn đang bị xắn lên.

Làm gì có Vương phi nhà nào dám gặp phu quân mình như thế này hả?

Trong lòng nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ nhưng khuôn mặt lại tỏ vẻ cung kính, dáng vẻ chỉnh tề hành lễ với Tiêu Tuấn Trì.

“Thiếp bái kiến Vương gia.” Dứt lời, nàng ngẩng đầu lên, giận dữ nói: “Vương gia muốn tới mà sao lại không sai người báo trước một tiếng? Làm thiếp không kịp chuẩn bị.”

Tiêu Tuấn Trì im lặng một lúc.

Sau đó, hắn hứng thú xem xét vẻ chật vật của Khuong Linh Châu.

Không son phấn, không trang sức nhưng cũng rất đáng yêu.

Mà cách ăn mặc đầy lười biếng này của nàng khiến Tiêu Tuấn Trì cảm thấy được một cách chân thật rằng “Nàng đã là thê tử của hắn”.

Không phải là Hà Dương công chúa, không phải là thiếu nữ trong khuê phòng, mà là thê tử của hắn.

“Ta thấy Vương phi thể này cũng rất đẹp.” Tiêu Tuấn Trì ranh mãnh cười một tiếng, đôi mắt chăm chú nhìn cơ thể xinh đẹp dưới bộ y phục ảm: “Thanh khiết như hoa sen mọc giữa nước trong, tự nhiên không cần chải chuốt cầu kì, vậy là đủ rồi.”

Khương Linh Châu khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: “Thiếp cảm ơn Vương gia thương yêu. Vương gia cũng vậy.”

“Bỏn vương cũng vậy?” Tiêu Tuấn Trì nghi ngờ hỏi lại.

“Vâng.” Khương Linh Châu nhẹ nhàng cười: “Vương gia cũng đẹp như hoa sen mọc giữa nước trong vậy, tự nhiên không cần chải chuốt cầu kì, quá đẹp, quá đẹp.”

Tiêu Tuấn Trì hơi ngạc nhiên.

Sau đó hắn chớp mắt, cảm thấy hơi buồn cười.

Khi nói về đàn ông, từ trước đến giờ người ta thường chỉ nói về công lao to lớn, rất ít khi khen vẻ ngoài của họ. Nàng nói như vậy hình như cũng có ý “Bình đẳng nam nữ”.

... Mặc dù, nàng nói hắn là “hoa sen” nhưng hắn vẫn cảm thấy thật sự rất buồn cười.

Tiêu Tuấn Trì cười một lúc lâu rồi bảo những tỳ nữ xung quanh lui ra, hắn đến gần nàng, nói: “Nàng nhanh mồm nhanh miệng thế này chắc cũng rước phải không ít phiền phức trong nội cung nước Tề nhỉ?”

“Vương gia anh minh.” Khương Linh Châu nói: “Thiếp thường xuyên bị Tề Thái tử dạy dỗ. Tề Thái tử nói rằng, thiếp “Không giống Công chúa của một nước, thậm chí còn nghịch ngợm như một đứa trẻ sống ở thôn quê vậy”.”

Tiêu Tuấn Trì nghe xong câu này thì bật cười: “Hoàng huynh của nàng nói không sai chút nào.” Dừng một chút, hắn ôm lấy Khương Linh Châu, giả vờ nói chuyện nghiêm túc: “Mấy hôm nữa có người mời ta đi làm khách, nhân dịp đó ta dẫn Vương phi ra ngoài giải sầu. Nàng có thích không?”

Nàng gật đầu một cái, thật thà trả lời: “Thích ạ.”

“Vậy tối nay vi phu sẽ ngủ lại đây, coi như là quà cảm ơn của Vương phi.” Tiêu Tuấn Trì mặt dày mở miệng.

Khuôn mặt xinh đẹp của vị Vương phi trẻ tuổi lập tức trở nên sợ hãi.

Cặp lông mày nhỏ nhú lại vì lo lắng, thật khiến cho người ta đau lòng theo.

Thấy biểu cảm của Khương Linh Châu, trong lòng Tiêu Tuấn Trì cảm thấy áy náy vô cùng.

Cô nương nhỏ nào đó...

Vẫn còn chưa trưởng thành.

“... Ta chỉ mượn nệm nửa giường mà thôi.” Tiêu Tuấn Trì không biết nên làm gì, chỉ đành thở dài: “Đề ta ngủ ở chiếc ghế ngoài kia cũng được. Nếu không thì ta ngồi đây đến nửa đêm, chờ khi Lan cô cô ngủ thì ta sẽ đi.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Đại Cầu: Ta thật đáng thương!!! QAQ

Khương Linh Châu: Ồ.

Chương 21: Tiệc ở Chung gia

Editor: Ân Phi

Beta: TỬu Thanh

Khương Linh Châu chợt cảm thấy Cảnh Lăng vương hơi tội nghiệp.

Vào phòng của thê tử mình, nhưng chỉ có thể cô đơn ngồi trên ghế đến nửa đêm rồi lại phải quay về ngủ ở thư phòng.

Có Vương gia nhà nào đáng thương như vậy không?

Có thể nói là Tiêu Tuấn Trì đang cảnh giác với mình, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn chẳng khác gì bị Khương Linh Châu đuổi ra ngoài.

“Vương gia nói đùa gì vậy?” Khương Linh Châu cố gắng lấy hết can đảm, cười nói: “Nào có chuyện Vương gia phải ngồi bên ngoài suốt đêm cơ chứ? Chàng bảo thiếp phải xử lý chuyện đó làm sao được?”

Dứt lời, nàng chủ động bước tới cầm tay Tiêu Tuấn Trì.

Sự mềm mại trên mu bàn tay khiến Tiêu Tuấn Trì cảm thấy có cái gì đó vừa tan ra trong lòng hắn, ấm áp vô cùng.

“Vương phi thật sự nghĩ như vậy sao?” Hắn hỏi.

“Vâng.” Khương Linh Châu nói.

Nếu đã gả cho Tiêu Tuấn Trì, nàng sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện cố tình cắt đứt mối quan hệ này rồi bỏ trốn.

Tiêu Tuấn Trì nghe câu trả lời của nàng, trong lòng hơi xúc động.

“Nhưng bây giờ Vương phi còn quá nhỏ.” Hắn khẽ than một tiếng, nói thật, “Vương phi quá gầy, nếu nàng còn không chịu bồi bổ, sợ rằng sẽ không chịu được đâu.”

Khương Linh Châu bối rối.

Ý của hắn là, nàng quá ít tuổi ư...?

Nhưng ở nước Tề sẽ không ai thèm lấy những cô nương tầm tuổi nàng, họ chỉ đành mặc cho người đời chỉ trích, chế giễu mà thôi.

“Chờ nàng đủ mười tám rồi tính.” Tiêu Tuấn Trì nói xong thì ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng như đang dỗ dành trẻ con vậy.

Khương Linh Châu tựa vào lồng ngực của hắn, gương mặt đột nhiên đỏ ửng lên.

Nàng muốn giãy giụa theo bản năng nhưng lại nghĩ đến chuyện người này là phu quân của mình, Khương Linh Châu lập tức dừng lại, ngoan ngoãn tựa trong lòng hắn, hai tay lặng lẽ nắm chặt vạt áo hắn.

Tiêu Tuấn Trì có vẻ rất hài lòng với sự ngoan ngoãn và dịu dàng của nàng.

Tóc của cô nương trong lòng vẫn hơi ẩm, thậm chí còn làm ướt áo hắn nhưng Tiêu Tuấn Trì lại chẳng để ý. Không chỉ vậy, hắn còn cúi đầu như đang muốn thưởng thức mùi thơm trên tóc nàng.

Lúc đang mê mẩn, Tiêu Tuấn Trì chợt nhớ tới lời khuyên của Phí Tư Bật.

“Tiểu dung vi hình, đại dung vi họa, Vương gia, lão hủ sợ nàng ta cũng bước nhầm vào con đường của Ly Cơ hoặc dần dần biến thành Mạt Hi. Mong rằng Vương gia hãy nhớ kỹ những lời ấy.”

Tiêu Tuấn Trì hơi khép mi lại, đôi mắt hắn tối tăm nặng nề tựa như bầu trời đêm không trăng không sao.

Hắn ôm chặt cô nương trong lòng, ngón tay đeo nhẫn đỡ bả vai mảnh khảnh của nàng: “Vương phi nghỉ ngơi sớm đi, ta sẽ không làm gì nàng đâu.” Hắn nói thầm bên tai của Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu tự giãy ra khỏi ngực hắn, khuôn mặt trắng nõn đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu.

Đôi tay nàng run lên, định giúp Tiêu Tuấn Trì thay áo nhưng hắn đẩy cánh tay của nàng ra, nói: “Vương phi không cần phải hầu hạ ta. Ta ở trong quân đội lâu ngày thành quen rồi, có thể tự làm được.”

Khương Linh Châu xoắn ống tay áo khoác, bối rối gật đầu.

Đêm hôm đó, y như lời hắn nói, hai người không hề xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nếu có thì cũng chỉ là chuyện Khương Linh Châu đã mơ một giấc mơ. Trong giấc mơ đó có một người đàn ông cứ muốn tách hai chân nàng ra, hơn nữa còn thích thú vuốt ve mắt cá chân của nàng. Sờ một hai lần thì chẳng sao, đằng này người đó còn sờ đến năm sáu lần, Khương Linh Châu cảm thấy thật phiền phức nên đã đạp thẳng một cái vào mặt người đàn ông đó.

Dù sao đó cũng chỉ là một giấc mơ thôi mà, cần gì phải để ý đến chuyện lễ tiết, tất nhiên là phải đập mạnh nhất có thể rồi.

Sáng khoái quá đi!

Chỉ có điều, sáng hôm sau tỉnh dậy, chẳng hiểu sao cổ của Vương gia nhà nàng lại có một vết bầm tím nhỏ, nhìn như bị ai đó đánh vậy.

“Vương gia, tướng ngữ của chàng xấu thật đấy.” Khương Linh Châu buồn bực nói: “Bị sái cổ đến mức này cơ mà.”

“...” Tiêu Tuấn Tri im lặng.

***

Mấy ngày sau, Tiêu Tuấn Tri muốn đưa Khương Linh Châu ra ngoài dự tiệc của Chung gia.

Chung gia là gia tộc có danh tiếng số một số hai ở quận Cảnh Lăng, Thứ sử, Biệt giá (1) của quận Cảnh Lăng đều xuất thân từ Chung gia. Nếu sáu năm trước Tiêu Tuấn Tri không trở thành Nhiếp Chính vương, Thiếu đế (2) ban quận Cảnh Lăng cho Tiêu Tuấn Tri, thì có lẽ giờ đây Chung gia đã trở thành gia tộc đứng đầu quận Cảnh Lăng.

(1) Thứ sử: Là một chức quan thời kì cổ đại của Trung Quốc, đứng đầu đơn vị giám sát, sau là đơn vị hành chính “Châu”.

Dưới Thứ sử có những người giúp việc là: Thị trung, Biệt giá và Tòng thị. (Nguồn: Wikipedia)

(2) Thiếu đế: Hoàng đế thiếu niên.

Cũng may, bình thường Tiêu Tuấn Tri không ở Cảnh Lăng, hơn nữa người Chung gia cũng trở thành quan viên dưới quyền hắn, lúc này hai bên mới chung sống hòa thuận, vui vẻ và yên ổn suốt sáu năm. Năm nay, cũng vì người Chung gia nghe tin Tiêu Tuấn Tri sẽ trở về quận Cảnh Lăng để thành hôn với Hà Dương công chúa nước Tề nên mới nhân cơ hội mời Tiêu Tuấn Tri đến phủ ngắm tuyết.

Đây là lần đầu tiên Khương Linh Châu được ra khỏi phủ sau khi gả đến đây.

Mùa đông ở Cảnh Lăng tuyết rơi không ngừng nghỉ. Tuyết cũ còn chưa tan, tuyết mới đã rơi xuống thành một lớp dày. Cứ như vậy, cuối cùng tuyết đã phủ trắng những mái nhà, khiến không gian như được mặc thêm một chiếc áo khoác màu bạc mềm mại, lấp lánh.

Khương Linh Châu ngồi trong xe ngựa, nàng vén màn xe nhìn ra ngoài.

Tuyệt trên phố đã được quét dọn sạch sẽ, chỉ còn sót lại những vũng nước do tàn tuyết tan ra, mặc cho những con ngựa giẫm đạp. Mỗi khi bánh xe lăn qua, những hạt nước nhỏ bắn tung tóe xung quanh.

Những cửa hàng nối tiếp nhau rất náo nhiệt, người qua kẻ lại tấp nập, có người Hán nhưng cũng có những người ngoại quốc mắt sâu mũi cao. Y phục họ mặc vô cùng rực rỡ và nhiều kiểu dáng, có những chiếc áo bó sát tay hay những chiếc váy dài chiết eo, màu sắc tươi sáng, rực rỡ và xinh đẹp như trúc Tương Phi (3), màu gỗ đàn hương, màu tím nhạt, màu đen tuyền, nhiều vô số kể khiến cho người ta hoa cả mắt.

(3) Trúc tương phi: Là một loài trúc có vân, đốm nhiều màu trên thân. Tương truyền vào đời Nghiêu Thuấn, sau khi vua Thuấn mất, hai phi tử của ông là Nga Hoàng và Nữ Anh khóc Phu Quân bên dòng sông Tương (Một dòng sông ở tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc) suốt ngày đêm, nước mắt của hai bà nhỏ xuống một bụi trúc, khiến thân trúc nơi đây nổi lên những đường vân, đốm nhiều màu, mềm mại, ẩn hiện như mây sóng. Vì thế người đời sau gọi đó là trúc Tương Phi.

Đúng lúc đó, Khương Linh Châu thấy trên phố có một nhóm người, tay cầm đuốc, khom người đi về phía trước. Đốt lửa vào ban ngày có vẻ hơi kì lạ, Khương Linh Châu không nhận được nên nhìn bọn họ chăm chú.

Tiêu Tuấn Trì ngồi bên cạnh thấy nàng tò mò thì giải thích: “Dân tộc Hạt theo Hỏa giáo (4), tất cả các lễ tế của họ đều phải tế thần Lửa trước. Trong quận Cảnh Lăng có người Hạt, đốt lửa vào ban ngày cũng là chuyện thường. Chỉ cần không gây hại cho ai, ta cũng mặc kệ bọn họ.”

(4) Hỏa giáo: Một tôn giáo thờ thần lửa thời xưa.

Khương Linh Châu nghe hẳn giải thích lại càng tò mò hơn: “Thiếp nghe nói trên người Vương gia cũng có dòng máu người Hạt, vậy tại sao Vương gia lại không tin thần Lửa?”

Mẫu thân của Tiêu Tuấn Trì, Hoàng hậu nước Ngụy Đại Thụ Cừ chính là Công chúa của dân tộc Hạt, nhưng mà Tiêu Tuấn Trì lại tin Phật. Có điều hẳn cũng chẳng thành kính chút nào, Tiêu Tuấn Trì đã giết biết bao nhiêu người trên chiến trường, không hề nhân từ hay khoan dung.

“Trước kia thì tin, nhưng sau khi Đại ca mất, ta cảm thấy tin Hỏa giáo cũng không có ý nghĩa gì nên thay đổi.” Tiêu Tuấn Trì trả lời.

“... Thì ra là như vậy.” Khương Linh Châu nói.

Nàng vừa quay đầu lại thì thấy dọc đường có mấy sạp hàng bán đồ chơi bằng bùn, trông vô cùng mới lạ.

“Đó là cái gì thế ạ?” Ngón tay nàng chỉ cho Tiêu Tuấn Trì xem: “Thú vị thật đấy.”

“Nàng chưa chơi bao giờ sao?” Tiêu Tuấn Trì buồn bực: “Đó là con cóc gổm, trên lưng có hai cái lỗ, nếu thổi vào một trong hai cái lỗ đó sẽ có âm thanh phát ra.”

“Thiếp chưa từng chơi.” Nàng thật thà lắc đầu: “Từ nhỏ đến lớn thiếp chưa từng chơi cái này, ngày xưa cũng chỉ có...”

Suýt nữa Khương Linh Châu đã lỡ miệng nói “Ngày xưa cũng chỉ có An Khánh vương chơi cùng với thiếp”, may mà kịp dừng lại.

Nếu mà nhắc đến Lưu Tông trước mặt hấn thì nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

“Ngày xưa cũng chỉ có gì?” Tiêu Tuấn Trì cố hỏi.

“Ngày xưa cũng chỉ có hoàng huynh chơi với thiếp.” Nàng cố tình tỏ ra buồn bực: “Chẳng vui chút nào.”

Tiêu Tuấn Trì nhìn khuôn mặt Khương Linh Châu, không nhịn được gõ nhẹ lên đầu nàng, thấp giọng nói: “Vương phi quả nhiên vẫn chỉ là đứa trẻ thôi, chưa trưởng thành.”

Đột nhiên bị đánh nhẹ một cái, Khương Linh Châu hơi bối rối.

Cạnh Lăng vương này sao cứ trêu nàng như trẻ con thế?

Nàng là thê tử của hấn cơ mà...!!!

Xe ngựa dừng trước cửa Chung gia, Tiêu Tuấn Trì xuống xe, vén màn xe lên, chìa tay ra trước mặt Khương Linh Châu: “Vương phi, mời.”

Màn xe vừa được vén lên thì một cơn gió mang theo những bông tuyết nhỏ thổi lướt qua khuôn mặt, khiến cho Khương Linh Châu đã quen với thời tiết ẩm áp ở phía Nam lạnh run cả người. Nhưng nàng lại nhanh chóng trở về với khuôn mặt đoan trang ngày thường, cầm tay Tiêu Tuấn Trì bước xuống xe ngựa.

Bạch Lộ mở ô ra che tuyết rơi giúp nàng. Không ngờ Tiêu Tuấn Trì lại lấy chiếc ô trong tay Bạch Lộ để che cho Khương Linh Châu. Chiếc ô giấy màu đỏ không lớn, hai người phải đứng sát vào nhau mới đủ.

Chung gia có hơn mười người, tất cả đều đứng ngoài cổng để nghênh đón Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu. Thấy xe của Cạnh Lăng vương đến, người Chung gia vội vàng khom người hành lễ.

“Tham kiến Vương gia, Vương phi.”

Chủ nhà Chung gia tên là Chung Hiên, chuyện gã am hiểu nhất chính là mượn gió bẻ măng, thừa dịp gió lên thì giương buồm. Gã mời Tiêu Tuấn Trì đến Chung gia là có tính

toán cả.

Con gái út của Chung Hiền, Chung Tiểu Yến đã mười tám tuổi, cũng đến tuổi thành hôn rồi. Nếu Chung Tiểu Yến có thể bám được vào cây cao như Tiêu Tuấn Trì là tốt nhất.

Chung Tiểu Yến có khuôn mặt mạnh mẽ, hiên ngang, dáng người xinh đẹp, là người đẹp có tiếng ở quận Cảnh Lăng. Dựa vào sắc đẹp của Chung Tiểu Yến và thế lực của Chung gia, nàng ta muốn làm tiểu thiếp ở vương phủ cũng chẳng phải là điều không thể.

Chỉ sợ Tiêu Tuấn Trì giống phụ hoàng hắn, cả đời chỉ lấy một người thê tử là Hà Dương công chúa, không lấy thêm bất kì ai nữa.

Dù sao cũng phải thử một lần mới biết được. Khó có dịp Tiêu Tuấn Trì trở về Cảnh Lăng, đương nhiên gã không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Nghĩ đến đây, Chung Hiền âm thầm nháy mắt ra hiệu với Chung Tiểu Yến phía sau mình.

Nhưng cho dù Chung Hiền có nháy mắt đến rút gân thì Chung Tiểu Yến cũng chẳng hề để ý người phụ thân tội nghiệp của mình.

Vào giờ phút này, mắt nàng ta đang nhìn chăm chăm vào tân Vương phi. Một lát sau, hai gò má của Chung Tiểu Yến dần đỏ lên, đôi mắt sáng lấp lánh như dòng nước mùa xuân, chỉ thiếu điều khắc bốn chữ “vừa gặp đã yêu” trên mặt nữa thôi.

“... Yến Nhi?”

“Yến Nhi!”

Chung Hiền tuyệt vọng.

Chung phu nhân cũng tuyệt vọng.

Nghe tin lão gia mời được Cảnh Lăng Vương đến nhà, Chung phu nhân cố gắng hết sức dạy bảo Chung Tiểu Yến giúp phu quân, nhất định phải để Chung Tiểu Yến lọt được vào mắt xanh của Tiêu Tuấn Trì, giúp Chung gia có một tương lai tốt đẹp.

Nhưng mà giờ...

Chung Tiểu Yến không những không thèm nhìn Tiêu Tuấn Trì cái nào mà còn chăm chú ngắm nghía tân Vương phi.

Muốn trách thì phải trách cô nương bên cạnh Tiêu Tuấn Trì, nàng xinh đẹp và rực rỡ khó ai sánh bằng. Chiếc trâm ngọc cài lệch trên mái tóc, áo gấm nhuộm sắc thu rủ xuống

từ tay nàng, cô nương ấy dịu dàng như Lạc Thần, xinh đẹp như Trương Nữ, khiến lòng người xao xuyến.

Ai lại không thích ngắm mỹ nhân cơ chứ?

Ngay cả phụ nữ cũng không ngoại lệ.

Người Chung gia nói lảm nhảm không ngừng, Tiêu Tuấn Trì cũng có cảm giác kì lạ. Vì vậy hần nhủ mảy, bình tĩnh kéo Khương Linh Châu ra sau lưng mình.

Khương Linh Châu khó hiểu hỏi: “Vương gia, chàng làm gì vậy?”

“Không có gì.” Hần cười đáp: “Vương phi không cần quan tâm.” Dừng một chút, hần lại nói: “Bỗng vương chỉ sợ ánh mắt sáng rực của mọi người bây giờ sẽ “nhìn giết Vệ Giới”.” (5)

(5) Nhìn giết Vệ Giới: Một điển cố của Trung Quốc. Vệ Giới hay còn gọi là Vệ Vương Giới, là một mỹ nam nổi tiếng thời Ngụy Tấn. Tương truyền rằng trong một lần dạo phố, Vệ Giới không ngờ đã bị rất nhiều cô nương ngưỡng mộ, bám theo, rình rập và nhìn ngó suốt ngày đêm. Điều này khiến Vệ Giới buồn bực, ăn ngủ không yên, cộng thêm với thể chất yếu ớt, không lâu sau đó chàng mắc bệnh rồi qua đời.

Ở đây, Tiêu Tuấn Trì sợ rằng vẻ đẹp của Khương Linh Châu sẽ làm nhiều người để ý, rình rập rồi khiến nàng phiền muộn đến chết như Vệ Giới xưa kia vậy.

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Đại Cáo: Ta không thể ngờ rằng tác giả lại sử dụng quẻ kế này. (nụ cười dần dần biến mất.jpg)

Chương 22: Thơ trong tuyết

Editor: Ân Phi

Beta: Tửu Thanh

Phủ Cảnh Lăng vương.

Tổng Thái Vi ngồi trước cửa sổ, ngón tay nghịch ngợm sợi tóc của mình.

Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu không có ở đây. Mấy tỳ nữ vẫn thường hay cười nói ồn ào cũng đã ra ngoài hết, vương phủ đột nhiên trở nên yên tĩnh, chỉ còn nghe tiếng tuyết rơi khe khẽ.

A Như ôm đầu gối, cuộn tròn người ngủ trên chiếc ghế tựa. Mái tóc nâu rối bù trên đỉnh đầu nàng ta giống như bộ lông bù xù của một chú mèo hoang xinh xắn vừa đùa nghịch trong tuyết.

Nếu là những người khác thì làm gì có chuyện tỳ nữ ngủ trước mặt chủ tử cơ chứ, nhưng Tổng Thái Vi luôn khoan dung và dịu dàng với A Như, nàng chẳng bao giờ để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Tổng Thái Vi nghe tiếng tuyết rơi, mò tìm cây lược gỗ trên bàn rồi nhẹ nhàng chải tóc.

Lược còn chưa chạm vào tóc đã bị người khác lấy đi.

Đầu ngón tay trở nên trống không, Tổng Thái Vi sửng sốt.

Là Phó Huy.

Phó Huy và Tổng Châm Hà luôn có thể tự do ra vào vương phủ. Tổng Thái Vi sống ở viện Đông, Phó Huy thường xuyên đến viện Đông thăm nàng, người làm trong phủ đã không còn thấy kinh ngạc với chuyện này nữa.

Phong tục nước Ngụy khá cởi mở, góa phụ có thể tái hôn và phụ nữ kết hôn rồi cũng có thể ly hôn. Cho nên chuyện nam nữ hẹn hò riêng cũng chẳng phải hiếm. Nếu hai người kết hôn vì thật lòng thương yêu nhau, đó còn có thể trở thành một câu chuyện khiến người đời ca tụng. Thậm chí dù họ không thành phu thê thì cũng chẳng phải là chuyện gì lớn, cùng lắm thì chia tay, mỗi người một ngã.

Lúc này, một tay chàng trai tóc đen anh tuấn cầm chiếc lược gỗ, tay còn lại thì nâng một lọn tóc của Tổng Thái Vi lên. Bên hông của hắn đeo một chiếc túi thơm. Mùi của

cây tế tân quỳen với hương địa liên (1) tạo thành một mùi thơm dịu nhẹ, thoang thoảng rất dễ chịu.

(1) Cây địa liên (Còn có tên là Địa liên, tam nại hoặc sơn nại): là cây thân cỏ thuộc họ Gừng.

“Lần này Phó đại ca đến lúc nào thế? Muội chẳng nghe thấy tiếng bước chân của huynh.” Hai tay Tổng Thái Vi nắm chặt tay áo, trên môi nở nụ cười ngây ngô.

“Huynh mới đến không lâu.” Phó Huy để tay lên mái tóc đen dài của nàng, cầm lược chải nhẹ lên những sợi tóc như mây: “Huynh thấy A Như ngủ rất ngon, không muốn đánh thức nàng ấy nên cố tình đi nhẹ một chút.”

Ngón tay đang vén lọn tóc của Phó Huy có quần một miếng băng trắng.

Hắn từ từ chải tóc cho cô nương trước mặt rồi đặt lược lên bàn. Sau đó, hắn lấy ra một chiếc trâm cài bằng gỗ từ trong tay áo, định cài lên tóc Tổng Thái Vi.

Ngón tay thon dài của Phó Huy bỗng dừng lại trên tóc mai của nàng.

Lúc này thân thể Tổng Thái Vi đột nhiên trở nên cứng đờ.

Nàng lo lắng đẩy tay Phó Huy ra, sau đó cẩn thận sờ vào búi tóc của mình.

Trên tóc nàng vốn cài cây trâm quần tơ hình lá chuối mà Khương Linh Châu đã giúp nàng tìm lại trong rừng, cũng là di vật mà mẫu thân để lại.

Giờ đây, nàng đang dùng tay sờ cây trâm trên tóc của mình, xấu hổ giải thích: “Phó đại ca, đây là cây trâm mà mẫu thân muội để lại, bà ấy muốn muội luôn mang nó bên người. Cho nên muội...”

“Thế à, là do huynh quá vội vàng rồi.” Phó Huy hơi ngạc nhiên nhưng rồi lại cười nhẹ nhõm: “Nếu là di vật mà mẫu thân muội để lại, muội bảo vệ nó cẩn thận như vậy cũng phải thôi... Huynh thấy muội thường chỉ cài một cây trâm đơn điệu nên mới làm một cây trâm khác cho muội.”

Nghe Phó Huy nói xong, Tổng Thái Vi cảm thấy hơi bất ngờ.

Nàng dè dặt hỏi: “Phó đại ca làm trâm cho muội à?”

“Ừ.” Phó Huy cười dịu dàng, đặt cây trâm gỗ vào tay Tổng Thái Vi: “Nhưng huynh rất vụng về, không khắc được mấy hoa văn phức tạp, kiểu dáng của cây trâm cài cũng hơi ngốc nghếch một chút.”

Đôi mắt luôn nhắm lại của Tổng Thái Vi hơi cử động, trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười vui vẻ. Nàng nhẹ nhàng sờ chiếc trâm gỗ trên tay mình, mò mẫm từng hoa văn xù xì

trên đó.

Hình như Phó Huy khắc một bông hoa mai đang nở, nhụy hoa được tía tốt rất tỉ mỉ.

Ngón tay của Tống Thái Vi lướt từ nhánh mai khắc ở đuôi cây trâm qua đầu trâm, sau đó dừng lại trên ngón tay của Phó Huy. Tống Thái Vi không ngờ lại chạm vào băng vải trên ngón tay hắn.

Nàng nhẹ nhàng thốt lên: “Phó đại ca, tay của huynh bị thương à?”

“... Đúng vậy.” Phó Huy lúng túng cười: “Do huynh vụng về quá, khắc trâm không đúng cách nên mới làm tay bị thương.”

Tống Thái Vi nghe thế thì đôi lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại. Nàng nhẹ nhàng trách cứ: “Lần sau huynh phải cẩn thận hơn nhé.” Nhưng chẳng bao lâu sau nàng lại mỉm cười hạnh phúc như vừa được nếm một thứ gì đó vô cùng ngọt ngào.

Phó Huy nhìn nụ cười dịu dàng của nàng, ánh mắt cũng trở nên mềm mại hơn.

Tiết rằng cô nương ấy không thể nhìn thấy ánh mắt rực rỡ tựa gió xuân của hắn.

***

Ở Chung phủ, Tiêu Tuấn Trì đỡ Khương Linh Châu ngồi xuống.

Chung gia quả không hổ danh là gia tộc có tiếng, nhà cửa cực kì lộng lẫy, phòng khách được trang trí bởi rất nhiều châu báu, sáng chói lạ thường. Tám tủ đựng châu báu làm bằng gỗ đàn hương, bên cạnh đó còn có một góc san hô đen lộng lẫy tuyệt đẹp, tựa như báu vật của Long cung vậy.

Tiêu Tuấn Trì nhìn lướt qua chậu cây san hô, khen ngợi: “Chậu báu vật Long cung này rất đẹp.”

Chung Hiền vô tâm, cảm thấy tỏ ra giàu có trước mặt Tiêu Tuấn Trì chẳng có gì sai cả, thậm chí gã còn nói một cách tự hào: “Vương gia quá khen rồi. So với người được sở hữu tất cả vật báu của thế gian như người, chậu cây san hô nho nhỏ của Chung miễn cưỡng đáng là bao.”

Tiêu Tuấn Trì khẽ cười một tiếng, cũng không nói gì.

Hắn ngồi xuống, Khương Linh Châu ngồi bên cạnh hắn.

Khương Linh Châu cẩn thận quan sát người Chung gia, sau đó vội cúi đầu, tập trung chú ý vào mấy món ăn trên bàn.

Tiêu Tuấn Trì liếc nhìn nàng lần thứ nhất, nàng đang nghiên cứu đĩa táo đỏ cuốn chỉ bạc. (2)

(2) Táo đỏ cuốn chỉ bạc: là một dạng bánh cuốn nhân táo đỏ. Hình ảnh: <https://bitly.com.vn/ulScB>

Tiêu Tuấn Trì liếc nhìn nàng lần thứ hai, nàng đang nghiên cứu đĩa bánh uyên ương hoa nở. (3)

(3) Bánh uyên ương hoa nở: Là một loại bánh ngọt truyền thống của Trung Quốc, có hình giống con nghê, vỏ nhiều lớp như bánh Pía của Việt Nam, rất thơm và ngọt. Hình ảnh: <https://bitly.com.vn/Or6bR>

Tiêu Tuấn Trì liếc nhìn nàng lần thứ ba, nàng đang nghiên cứu bánh đậu son. (4)

(4) Bánh đậu son: Một loại bánh ngọt được làm từ các loại đậu nghiền, thường là đậu đỏ hoặc đậu trắng, ăn rất mềm, ngọt, thơm và béo. Hình ảnh: <https://bitly.com.vn/LZbhM>

Trong mắt Khương Linh Châu chỉ có đồ ăn, không có Vương gia.

Bình thường Khương Linh Châu luôn thận trọng đoan trang, vẻ uy nghiêm của một Công chúa không bao giờ giảm, nhưng sự nghịch ngợm trong tính cách cũng chưa từng mất đi. Lúc trước, nàng chẳng mấy khi nghe phụ hoàng và huynh trưởng, cũng thường làm những chuyện trái lễ nghi, ví dụ như việc chơi cùng Lưu Tông lúc nhỏ, hay nghe lên phụ hoàng bàn chính sự ngoài điện Sùng Chính.

Sở dĩ nàng dám làm vậy vì nàng biết phụ hoàng và huynh trưởng luôn nuông chiều vô điều kiện. Vậy mà hôm nay, không biết tại sao nàng lại có ý muốn được nổi loạn như thế trước mặt Tiêu Tuấn Trì. Rõ ràng hẳn không phải là người thân của nàng và nàng tuyệt đối không thể làm bừa trước mặt hắn.

Tiêu Tuấn Trì nhìn về phía Vương phi rất nhiều lần, dĩ nhiên là Chung Hiền đã thấy. Gã vỗ tay rồi sai người khiêng một chiếc bàn hoa đến. Trên bàn đã đặt sẵn giấy, mực, bút, nghiên, tất cả đều được chuẩn bị cho tiệc thưởng tuyết ngày hôm nay.

“Đã mời Vương gia đến thưởng tuyết, đương nhiên không thể thiếu tiết mục ngắm tuyết làm thơ của mọi người rồi.” Chung Hiền vượt chòm râu dài, cười ha hả nói: “Xin thứ cho thần mạo phạm. Không biết hôm nay vi thần có may mắn được ngắm chữ của Vương gia không?”

Tiêu Tuấn Trì đang nhìn đĩa bánh trước mặt Khương Linh Châu, nghe đến đây, hắn lập tức ngẩng đầu lên, thuận miệng nói: “Các người cứ chơi đi. Bốn vương không giỏi làm thơ lắm, ngay cả đoạn thơ tặng Vương phi đêm động phòng, bốn vương cũng phải dùng Kinh Phật cho có, hay là thôi đi.”

Chung Hiền vâng dạ.

Khương Linh Châu ngồi cạnh khẽ mỉm cười, nói: “Nếu Vương gia đã không muốn làm thơ, vậy thì để thiếp làm thay chàng nhé.”

Tiêu Tuấn Tri gật đầu: “Cũng được. Vương phi thông minh hơn ta nhiều.”

Chung Hiền nghe Tiêu Tuấn Tri nói xong thì khuôn mặt co rúm lại, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Không ngờ Nhiếp Chính vương lại yêu thương Hà Dương công chúa đến vậy.

Cũng may gã có dụng ý khác, làm thơ chỉ là cái cớ để giúp Chung Tiểu Yến nổi bật hơn thôi. Hơn nữa từ trước đến giờ nước Tề vẫn có câu “Con gái không có tài mới là có đức” hay sao, đa số phụ nữ ở nước Tề chỉ biết vài ba chữ vớ vẩn là cùng, chắc Hà Dương công chúa này cũng chẳng thể làm ra được bài thơ nào tử tế đâu nhỉ? Có khi lúc ấy lại làm trò cười cho thiên hạ ấy chứ.

“Con cháu Chung gia thi làm thơ với Vương phi, Vương gia làm trọng tài được không ạ?” Chung Hiền đề nghị.

“Được.” Tiêu Tuấn Tri nói: “Ai làm hay nhất, bốn vương sẽ ban thưởng.”

Thời gian một nén nhang bắt đầu, con cháu Chung gia lần lượt bước đến trước bàn, vén ống tay áo cầm bút viết. Lúc đến lượt Chung Tiểu Yến, nàng ta suy tư nhìn Tiêu Tuấn Tri một cái, chậm chạp chưa chịu đặt bút. Một lúc lâu sau, Chung Tiểu Yến mới làm xong một bài thơ.

Sau tám bảy tám người, cuối cùng cũng đến lượt Khương Linh Châu.

Nàng là Cạnh Lăng Vương phi, không cần phải tự bước ra bàn, tỳ nữ sẽ cầm giấy và bút đến cho nàng.

Khương Linh Châu suy nghĩ rồi đặt bút viết một bài thơ. Vừa nhắc bút, nàng bỗng cảm thấy mấy hàng chữ trên giấy chưa hợp ý mình lắm, vì vậy lập tức bỏ bài thơ đầu tiên đi. Sau đó, nàng lấy thêm một tờ giấy khác, lại làm một bài thơ mới, lúc này Khương Linh Châu mới hài lòng.

Tỳ nữ dâng xấp thơ được hoàn thành vào tay của Tiêu Tuấn Tri, hắn lật từng trang từng trang ra xem.

“Bốn nương chỉ là một kẻ thô lỗ, thực sự không biết được thế nào là hay, thế nào là không hay.” Hắn tự giễu: “Bốn vương cảm thấy bài nào cũng hay, không thể phân cao thấp. Nếu bắt buộc phải nhận xét, có vẻ như câu “Vạn bông tuyết xinh đẹp dao động trên bầu trời, những mối tình nhạt nhòa bạc bẽo rồi sẽ trở nên cô quạnh” này không tệ chút nào.”

Chung Tiểu Yến hất cằm nói: “Tạ ơn Vương gia khen ngợi.”

“Ồ? Bài thơ này do Chung tiểu thư làm à?” Ánh mắt Tiêu Tuấn Tri đầy suy ngẫm: “Chung tiểu thư quả thật rất tài năng.”

Chung Hiền vô cùng hài lòng, cười nói: “Vậy tiểu nữ cũng mặt dày xin một phần thưởng từ Vương gia.”

“Chung tiểu thư muốn gì?” Tiêu Tuấn Tri hỏi.

“... Tiểu Yến...” Chung Tiểu Yến cup mắt, lời trong miệng không biết có nên nói ra không.

Chung phu nhân vốn đã dặn nàng ta phải tự xin được gả cho Tiêu Tuấn Tri làm Trắc phi. Nhưng khi nàng ta thấy khuôn mặt xinh đẹp của Hà Dương công chúa thì lại không muốn xin gả làm thiếp nữa.

Thiên hạ to lớn, gả cho những người đàn ông khác có gì không tốt, sao cứ phải cố gả làm thiếp cho người ta cơ chứ?

Đúng lúc Chung Tiểu Yến đang do dự thì Chung phu nhân vui vẻ cười bảo: “Từ nhỏ Yến Nhi đã rất mến mộ một người đàn ông. Ước nguyện cả đời của con bé là được gả cho người đàn ông đó. Không biết Vương gia có thể...”

Chung phu nhân chưa nói xong, Tiêu Tuấn Tri đã lạnh nhạt ngắt lời: “Không thể.”

Đôi mắt của Chung phu nhân mở to.

“Ý Vương gia là sao ạ?” Chung Hiền hỏi.

“Ồ, bốn vương cảm thấy ở đây có một bài thơ hay hơn.” Tiêu Tuấn Tri đáp.

“Bài... bài nào ạ?” Chung Hiền chột dạ.

Chung Hiền bình tĩnh, nghĩ lại: Nếu như một người khác của Chung gia đạt hạng nhất, vậy thì để người đó xin vị trí Trắc phi cho Chung Tiểu Yến cũng được.

“Là câu này.” Tiêu Tuấn Tri từ tốn lấy ra một tờ giấy, chậm rãi đọc to: “Tâm vô quân ngại, vô quái ngại cố, vô hữu khủng bố. Viễn ly điên đảo mộng tưởng cứu cánh niết bàn... Hay lắm, hay lắm.”

Toàn bộ Chung gia yên lặng.

...“Bát Nhã Tâm Kinh” ??

Đây là bài thơ ngấm tủy của con nhà ai? Là ai, ai đã làm?

Lúc đó, Tiêu Tuấn Trì đã quyết định: “Vậy ta chọn bài này. Nếu trái tim đủ lí trí và thanh tịnh, gặp ngũ sắc ngũ dục (5) nhưng không vấn vương lo lắng thì đây chính là cảnh giới vượt ra ngoài luân hồi, quả thật khiến bốn vương tâm phục khẩu phục.”

(5) Ngũ dục: Ngũ dục là Năm ham muốn của con người: Tiền tài, danh vọng, sắc đẹp, ăn uống, nghỉ ngơi.

“Nhưng mà Vương gia...” Chung Hiền cố gắng vùng vẫy giãy chết: “Bài thơ này không phải là thơ ngâm tuyết...”

“Bốn vương nói bài thơ nào hay nhất thì bài thơ đó hay nhất.” Tiêu Tuấn Trì nói: “Chung đại nhân có ý kiến gì không?”

... Ai lại dám có ý kiến với Cảnh Lăng vương cơ chứ.

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Khương Linh Châu & Tiêu Tuấn Trì: Cho phụ thể chúng ta một cái micro, chỉ cần một câu thơ trong “Bát Nhã Tâm Kinh”, chúng ta có thể đánh bại cả thiên hạ.

*P/s: Bài thơ mà Chung Tiểu Yến viết dựa vào tác phẩm “Hòa phạm tiên chi tuyết”.
(6)*

(6) Tác phẩm có tên đầy đủ là “Mãn Giang Hồng - Hòa phạm tiên chi tuyết” (满江红•和范先之雪), được viết bởi Tân Khí Tật, một vị quan yêu nước thời Nam Tống, Trung Quốc.

Chương 23: Tự cầu xin

Editor: Ân Phi

Beta: Tửu Thanh

Chủ nhân của tờ giấy đó chính là Khương Linh Châu.

Không ngờ hạng nhất lại rơi vào đầu nàng.

Biểu cảm của người Chung gia vô cùng kỳ lạ, không biết phải miêu tả ra sao.

... Chép Kinh Phật vào cho có mà vẫn đạt hạng nhất, khó hiểu chưa từng thấy. Từ trước đến nay bọn họ không hề biết Cảnh Lăng vương lại là người vô lý như vậy.

Khương Linh Châu ngồi một bên thấy những nét mặt kỳ quặc của người Chung gia bèn tủm tỉm cười: “Thôi được rồi Vương gia. Thiếp vốn nghĩ rằng mình làm thơ thay Vương gia thì nên dùng thứ mà Vương gia thích nhất để thi với người ta. Không ngờ người thích nói đùa như Vương gia lại thật sự cho rằng mấy câu Kinh Phật này là hay nhất.”

Khương Linh Châu cảm thấy rất buồn cười.

Ngay trong đêm động phòng, lúc phải làm thơ, tên Tiêu Tuấn Trì cũng chỉ đọc Kinh Phật cho có lệ. Hôm nay, nhân hội ngắm tuyết làm thơ, nàng muốn Tiêu Tuấn Trì gậy ông đập lưng ông khiến hắn mất mặt.

Nhưng nàng không ngờ mặt tên này lại dày đến vậy, thật sự tuyên bố mấy câu Kinh Phật này là bài thơ hay nhất.

Tiêu Tuấn Trì liếc nhìn nàng, hỏi: “Vương phi không muốn đạt hạng nhất thật ư?”

Khương Linh Châu trả lời: “Không ạ.”

“Vậy thì...” Tiêu Tuấn Trì cuộn tờ giấy trong tay lại rồi nói: “Vậy thì Chung tiểu thư chính là người đạt hạng nhất. Câu thơ “Vạn bông tuyết xinh đẹp dao động trên bầu trời, những mối tình nhạt nhòa bạc bẽo rồi sẽ trở nên cô quạnh” viết hay lắm. Chung tiểu thư muốn được thưởng gì nào?”

Tuy đang ban thưởng nhưng giọng Tiêu Tuấn Trì lại hơi hờ hững, thậm chí là lạnh nhạt.

Chung Tiểu Yến khẽ cắn răng, khuôn mặt xinh đẹp hiện vẻ nhục nhã.

Đạt được hạng nhất, hơn nữa còn được Cảnh Lăng vương ban thưởng vốn là chuyện vui. Nhưng sau khi bị Tiêu Tuấn Trì xoay cho một vòng, ý nghĩa của chuyện này đã bị thay đổi hoàn toàn, dường như Chung Tiểu Yến đạt được hạng nhất là do may mắn vậy. Nàng ta đã bỏ bao công sức để luyện tập và lên kế hoạch cẩn thận, cuối cùng cũng chỉ có thể đổi lại chút hứng thú nhất thời của hắn.

Trong lòng Chung Tiểu Yến dậy sóng, mãi không chịu lên tiếng.

Chung Hiền và Chung phu nhân thì nôn nóng, lên giục nàng ta liên tục.

Chỉ cần Chung Tiểu Yến có thể leo lên cây cao là Cảnh Lăng vương thì gia tộc Chung gia ở quận Cảnh Lăng đương nhiên cũng sẽ một bước lên mây, địa vị ngày càng vững chắc. Thậm chí những thanh niên trong tộc còn có thể đến thành Thái Diên làm quan nhất phẩm, nhị phẩm nữa kìa.

“Bẩm Vương gia.” Chung Tiểu Yến hơi khom người, cuối cùng cũng chịu lên tiếng: “Tiểu Yến rất muốn một thứ...” Nàng ta như vừa hạ quyết tâm, giọng nói trong trẻo như chuông bạc.

“Nói đi.” Tiêu Tuấn Trì đáp.

“Tiểu Yến cầu xin Vương gia...” Nàng ta bồng quỳ xuống đất, nói chắc như đinh đóng cột, giọng điệu đầy chân thành: “Xin Vương gia hãy tha cho gia tộc của Tiểu Yến.”

Nàng ta vừa dứt lời, cả sảnh xôn xao.

Những người trẻ tuổi của Chung gia không hiểu vì sao nàng ta lại nói như vậy. Ngay cả Chung phu nhân và Chung Hiền cũng vô cùng ngạc nhiên. Chung phu nhân vội vàng mỉm cười giải thích cho Tiêu Tuấn Trì: “Vương gia, do tiểu nữ nhất thời không phân biệt được tốt xấu nên mới nói bậy, xin Vương gia đừng để trong lòng...”

Chung Tiểu Yến thẳng lưng quỳ giữa bữa tiệc, giọng nói càng thêm kiên định: “Phụ thân và mẫu thân của tiểu nữ thiếu hiểu biết nên mới dám đặt cây san hô trị giá ngàn vàng đó trong sảnh. Số tuổi của người Chung gia cộng lại cũng không quá trăm. Vương gia thấy chậu cây san hô này, trong lòng chắc chắn sẽ cảm thấy nghi ngờ.”

Giọng nói của Chung Tiểu Yến vang lên giữa những tiếng ồn.

Chung Hiền nghe xong, sắc mặt cũng thay đổi.

Gã chợt hiểu ra lí do tại sao Chung Tiểu Yến không xin gả cho Tiêu Tuấn Trì mà lại cầu xin chuyện này.

Chung gia là gia tộc có tiếng tăm ở Cảnh Lăng, trước kia từng buôn bán. Tuy bọn họ có thể làm mưa làm gió ở Cảnh Lăng nhưng lại không đủ khả năng để trở thành một gia tộc danh giá ở Thái Diên, cho nên họ không thể sánh bằng những gia tộc nhiều đời làm

quan, thậm chí Chung gia còn có vẻ hèn mọn và nhỏ bé. Vì thế Chung Hiền mới phải tốn công mang chậu san hô từ trong kho ra bày ở sảnh để thể hiện sự giàu có của gia tộc.

Chung gia đã ở quận Cảnh Lăng hơn nhiều năm. Trước kia bọn họ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, đâu cần phải giấu đi sự kiêu ngạo của một gia tộc đứng đầu? Cho nên Chung Hiền không thể nghĩ nhiều như thế.

Chung gia là gia tộc đứng đầu nhưng cũng chỉ giữ chức Biệt giá ở Cảnh Lăng, làm sao có thể giàu có đến vậy? So với Nhiếp Chính vương, bọn họ chẳng là gì cả. Nếu Tiêu Tuấn Trì nghi ngờ, nói Chung Hiền lên nhận hối lộ thì đó chính là trọng tội.

Chung Hiền - kẻ ham mê giàu sang phú quý cả cuộc đời chột hiểu ra, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Gã sợ hãi liếc nhìn chậu san hô lộng lẫy xinh đẹp kia, thậm chí cảm thấy may mắn vì lựa chọn của Chung Tiểu Yên.

“Vương gia, trước kia Chung gia từng đi buôn nên cũng tích góp được một số tiền lớn, nhưng mấy năm gần đây, phụ thân của tiểu nữ vốn là Biệt giá ở Cảnh Lăng, thương dân như con, liêm khiết trung thực, vì lo lắng cho dân mà không tiếc tiền tài. Cứ thế gia sản gần trăm năm của gia tộc cũng sắp cạn kiệt.” Chung Tiểu Yên quỳ dưới đất, vội vàng nói: “Cho nên phụ thân mới mời người đến phủ, mong Vương gia trọng dụng con cháu Chung gia, tìm lại vinh quang cho gia tộc một lần nữa.”

Nói xong, nàng ta cúi người thấp hơn: “Đã làm quan, mưu cầu được thăng chức vốn là chuyện bình thường, không có gì đáng trách. Cái đáng trách là phụ thân của tiểu nữ đã lo lắng cho Chung gia quá mức nên bày chậu san hô quý giá đó ở sảnh. Tài sản của Chung gia không còn nhiều, bày chậu san hô này ra đã là sức cùng lực kiệt. Nếu Vương gia không tin, người có thể điều tra xem.”

Nàng ta vừa dứt lời, cả sảnh lập tức trở nên yên tĩnh.

Chung Hiền lau mồ hôi, vội vàng quỳ xuống: “Xin Vương gia tha tội.”

Tiêu Tuấn Trì cười như không liếc nhìn hai người, nhẹ nhàng hỏi: “Sao phải sợ hãi thế? Chung tiểu thư đã đạt hạng nhất, tất nhiên là ta phải ban thưởng rồi.”

Hắn không nói đầy đủ cũng không nói rõ.

Nhưng nghe giọng nói thì có vẻ đã chấp nhận tha cho Chung gia.

Chung Hiền thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy sau lưng ướt đẫm mồ hôi. Lốp mồ hôi này không chỉ vì gã quá căng thẳng mà còn bởi khuôn mặt cười như không cười của Nhiếp Chính vương, khiến chẳng ai nhìn thấu. Trong phút chốc gã không còn tâm trạng nào để xin ban hôn nữa, chỉ không ngừng nhận lỗi.

“Chẳng qua Chung đại nhân còn làm sai một chuyện nữa.”

Chung Hiền vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì Tiêu Tuấn Trì đã nói thêm một câu, đưa gã quay lại địa ngục.

“Vương gia... Kẻ hèn này lại làm sai ở đâu ạ?” Chung Hiền sợ hãi hỏi.

Tiêu Tuấn Trì xoay chiếc nhẫn ngọc ban chỉ trên ngón tay, nói thật chậm rãi: “Ta vốn muốn dẫn Vương phi đến đây để giải sầu nhưng Chung gia các người lại gây chuyện, khó tránh làm Vương phi không vui, cần phải phạt.”

Khương Linh Châu chỉ muốn ngồi xem kịch vui, chợt bị gọi tên thì chớp mắt lên tiếng: “Không sao đâu. Hôm nay thiếp được ra ngoài, lại còn được ngắm tuyết ngâm thơ. Bài thơ của Chung tiểu thư làm thật sự rất hay...” Hơi ngừng một chút, nàng lại cười nói: “Hơn nữa đồ ăn ở Chung gia cũng không tệ, xem như có thể giải sầu.”

“Ý của Vương phi là...” Tiêu Tuấn Trì thấp giọng cười: “Bỏn vương không cho Vương phi ăn ngon mặc đẹp sao?”

Khi Khương Linh Châu còn ở Hoa Đình, đồ ăn của nàng đều là sơn hào hải vị. Nhưng đồ ăn nước Tề hơi khác nước Ngụy, nàng chưa quen nên thấy món gì cũng mới lạ.

Nhìn Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu cười nói với nhau. Người Chung gia biết mình đã thoát được một kiếp nạn, lập tức vội tỏ ra hào hứng, vui vẻ. Ngắm tuyết làm thơ, trà nóng ấm tay, bánh ngọt đầy bàn, chỉ một lúc sau không khí đã trở nên náo nhiệt vô cùng.

Đến gần tối, Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu mới lên xe ngựa rời khỏi Chung gia.

Tiêu Tuấn Trì nghe tiếng chào của người Chung gia ở ngoài xe, nói: “Chẳng qua chỉ trưng bày một chậu san hô thôi mà, chuyện nhỏ như vậy cũng có thể khiến bọn họ sợ hãi đến thế. Bỏn vương trông giống hung thần lắm sao?”

Tiêu Tuấn Trì vốn chẳng có ý định động đến Chung gia, vì đạo này hấn lười quá. Mấy gia tộc lớn ở Thái Diên chẳng có cái nào không phiền phức hơn Chung gia cả. Nên khi về đến Cạnh Lăng, hấn chỉ muốn nghỉ ngơi thật thoải mái thôi.

Tiêu Tuấn Trì để tay lên đầu gối, hồ hững nói: “Nhưng Chung Tiểu Yến đó có vẻ thú vị.”

“Vương gia để ý đến nàng ta à?” Khương Linh Châu nói: “Vậy thì chàng mau đưa nàng ta vào phủ đi, chắc chắn Chung đại nhân sẽ rất vui mừng.”

“Chỉ tiếc rằng...” Tiêu Tuấn Trì khẽ cười nói: “Tính cách của vị tiểu thư này có vẻ khá tốt, gả cho ta làm thiếp thì đáng tiếc quá. Một cô nương như Chung Tiểu Yến sao lại không tìm được phu quân có thể sống “một đời một kiếp một đôi” với mình cơ chứ?”

Vốn Khương Linh Châu đang ngắm nhìn sắc trời bên ngoài, khi nghe hần nói lời này, nàng quay đầu lại, do dự hỏi: “Thiên hạ này có bao nhiêu người đàn ông có thể sống “một đời một kiếp một đôi” chứ? Đó chẳng qua chỉ là lời nói viễn vông mà thôi.”

Giống như phụ hoàng của nàng, ngoài mẫu hậu ra thì ông còn có các vị phi tần khác. Huynh trưởng của nàng cũng vậy, tuy huynh ấy đã lấy Thái Tử phi nhưng cũng có nhiều tiểu thiếp xinh đẹp khác ở Đông cung.

Nhưng Tiêu Tuấn Trì lại chẳng muốn quan tâm đến mấy chuyện yêu đương của phụ nữ nên hần đã cố tình nói sang chuyện khác: “Hình như hôm nay Vương phi còn làm một bài thơ khác, nhưng không biết tại sao sau đó lại nộp Kinh Phật cho có lệ thế? Lúc đầu Vương phi làm thơ gì vậy?”

“Ồ.” Khương Linh Châu lấy tờ giấy được gấp gọn gàng từ trong tay áo ra đưa cho hần: “Chàng tự xem đi.”

Tờ giấy hơi mỏng, lại để trong tay áo lâu nên bị nhăn. Dù vậy nét chữ trên tờ giấy vẫn rất thanh tú và đẹp dễ.

Hàng nghìn người trong bữa tiệc rượu đó nhưng chẳng ai hiểu được nổi sầu của ta như những bông tuyết ngoài kia.

Mong được làm hàng vạn bông tuyết trên trời đêm để trải khắp nhân gian đầy bất công này.

Tiêu Tuấn Trì mở tờ giấy ra liếc nhìn từ đầu đến cuối, cười nói: “Không hổ là Vương phi, quả nhiên tài văn chương của nàng khiến người khác kính phục, không thua cánh đàn ông chút nào.”

“Nói bậy cái gì đó?” Nàng nói: “Chẳng phải Vương gia không am hiểu về mấy thứ thơ ca ướt át này sao?”

“Đúng là ta không hiểu...” Hần đáp: “Ta chỉ nói lung tung... nói lung tung thôi ấy mà.”

Khi đang nói chuyện, xe ngựa bỗng đột ngột dừng lại. Trong xe, Khương Linh Châu ngồi không vững nên đã ngã nhào về phía trước. May mà Tiêu Tuấn Trì kịp kéo nàng vào ngực.

“Vương phi không sao chứ?” Hần hỏi.

“... Không, không sao.” Nàng xoa trán, buồn bực bảo: “Ngực của Vương gia cứng quá, làm thiếp đau cả đầu.”

Tiêu Tuấn Trì buông nàng ra, vén màn xe lên, thấp giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Nhờ Vương phi bị thương thì sao?”

Người đánh xe vô cùng ngượng ngùng, vừa xin lỗi vừa giải thích. Hóa ra là có kẻ đột nhiên lao vào mũi xe ngựa, vì sợ đâm vào kẻ đó nên người đánh xe mới phải dừng xe đột ngột như vậy.

Bên ngoài xe ngựa đang vô cùng hỗn loạn, thị vệ rút kiếm đe dọa người vừa lao ra, “To gan!”

Khi thấy người đàn ông đó chuẩn bị lao về phía trước, bọn họ nghiêm khắc nói: “Sao người dám tông vào xe ngựa của Cảnh Lăng vương?”

Bên ngoài xe ngựa của Tiêu Tuấn Trì có thị vệ Tiêu gia nên dĩ nhiên chẳng ai muốn gây thù với những người ngồi trong xe. Nhưng dường như người đàn ông đó không sợ hãi chút nào, điên cuồng vuốt ve những hoa văn khắc trên xe ngựa, vừa khóc vừa cười, còn thì thầm gì đó.

“A Vân! A Vân!”

Nếu nghe kĩ, hình như người đàn ông có mái tóc bù xù và khuôn mặt bần thiêu đó đang thì thầm những lời này.

Bọn thị vệ trở mắt nhìn nhau, không biết có nên bắt người đàn ông này không.

“Vương gia, người này cố tình lao vào xe ngựa, nhờ hần ta có ý muốn ám sát...” Thị vệ vội vàng nói tiếp: “Lúc ở Thái Diên cũng từng gặp mấy trường hợp như vậy, cẩn thận vẫn hơn.”

“Hử?” Tiêu Tuấn Trì đảo mắt về phía Khương Linh Châu: “Cứ để Vương phi quyết định đi.”

Khương Linh Châu phũ tay áo: “Thiếp thấy người này có vẻ không được tinh táo lắm, nói chuyện cũng không rõ ràng, hay là bỏ qua cho hần đi.”

Nàng vốn rất hiền lành, nếu đây là Hoa Đình, nàng nhất định sẽ sai người chữa bệnh cho kẻ đó. Chẳng qua hiện giờ Khương Linh Châu đã gả đến Cảnh Lăng, vẫn chưa hiểu rõ tình hình của cuộc chiến tranh giành quyền lực ở nước Ngụy. Nhờ lòng tốt của nàng gây phiền toái cho Tiêu Tuấn Trì thì không ổn. Cho nên nàng cũng không tiện nhiều lời.

Chẳng may Khương Linh Châu làm điều gì không tốt, cứ để mình nàng gánh hậu quả là được. Khiến nước Tề bị ảnh hưởng là điều mà nàng không muốn thấy nhất.

“Vương phi đã nói vậy...” Tiêu Tuấn Trì nói: “Thì tha cho hần đi.”

“... Đây, chờ đã.” Khương Linh Châu đổi ý, nắm tay Tiêu Tuấn Trì nói: “Thiếp không biết gì đâu, hay cứ để Vương gia quyết định đi. Thiếp nghe nói ở Thái Diên có người muốn làm hại Vương gia, chẳng may người này làm chàng bị thương thì đó là lỗi của thiếp.”

Tiêu Tuấn Trì không nói gì.

Một lúc lâu sau hắn mới lên tiếng: “Đúng là Vương phi biết phân biệt phải trái đúng sai, rất thông minh, không bao giờ để bản thân chịu thiệt... Thôi, dù gì cũng chỉ là một tên điên, tra hỏi thì cũng chẳng được gì, thả hắn đi.”

Bọn thị vệ “Vâng” một tiếng rồi đuổi tên điên đó đi.

Đợi đến lúc trở lại phủ Cảnh Lăng vương, Tiêu Tuấn Trì trùng hợp gặp Phó Huy.

Mười lần Phó Huy tới vương phủ thì sáu lần đến gặp Tiêu Tuấn Trì, còn bốn lần thì gặp Tống Thái Vi. Tiêu Tuấn Trì vừa thấy hắn đã muốn trêu ghẹo chuyện của hắn và Tống Thái Vi. Nhưng Phó Huy cũng chẳng phải kẻ ngốc, cố tình bắt chuyện trước.

“Nghe nói hôm nay Vương gia đến Chung gia ngắm tuyết.” Phó Huy nhìn lướt qua tay áo, nhẹ nhàng thở dài: “Nhìn vẻ mặt của Vương gia, chắc hẳn người rất vui.”

“Có một chút.” Tiêu Tuấn Trì trả lời.

“Có mỹ nhân bên cạnh, đương nhiên người phải vui rồi.” Phó Huy nói.

“Từ Thiện, người nói sai rồi.” Tiêu Tuấn Trì khẽ thở dài, bước qua con đường mòn phủ đầy đá xanh: “Người nuôi một chú chim nhỏ, ngày nào cũng dành thời gian chơi với nó, đương nhiên sẽ cảm thấy vui vẻ. Nhưng chỉ cần người vô ý mở cửa lồng một cái, con chim này sẽ lập tức bay đi. Người nói xem đến lúc đó còn vui nổi không?”

Phó Huy cũng không muốn đùa giỡn nữa.

Hắn rất hiểu điều Tiêu Tuấn Trì vừa nói.

Vương phi xinh đẹp rạng ngời, tính tình cũng lương thiện đáng yêu. Nhưng Tiêu Tuấn Trì chỉ có thể giả vờ yêu thương nàng, coi nàng như một người thiếp được gả vào phủ vì khuôn mặt xinh đẹp. Muốn hai người họ chân thành và thấu hiểu lẫn nhau như những cặp phu thê khác là điều không thể.

“Con gái Khương gia, con gái Khương gia...”

Tiêu Tuấn Trì thì thầm hai tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía góc mái cong cong hình mỏ diều hâu đằng xa, thì thầm: “Con gái Khương gia ư? Sao có thể chứ?”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cẩu: Mặc dù trong lòng đã bị mê hoặc đến phát điên nhưng ta vẫn muốn ra về một chút.

Mây mù ở Thái Diên.

Chương 24: Qua năm mới

Editor: Ân Phi

Beta: Tỉu Thanh

Không khí cuối năm vô cùng náo nhiệt. Vì năm nay Tiêu Tuấn Trì ở lại phủ Cảnh Lăng vương nên việc gì cũng phải làm cẩn thận hơn.

Thật ra thì đáng lẽ mọi việc trong phủ nên giao cho Cảnh Lăng Vương phi Khương Linh Châu. Nhưng Lan cô cô đã quen làm mấy chuyện này rồi nên Tiêu Tuấn Trì giao luôn cho bà, dù sao thì cũng chỉ cần đưa danh sách những thứ cần mua cho Vương phi xem trước là được.

Khương Linh Châu lớn lên ở hoàng cung Hoa Đình, những thứ nàng học là cầm kỳ thi họa, nếu bảo nàng tính sổ sách thì nàng thật sự không thể làm được. Theo lời của Bạch Lộ thì Hà Dương công chúa là “tiên nữ không đánh bụi trần”, chẳng thể làm được mấy việc tràn ngập mùi hôi của tiền thế này.

Ai cũng có sở trường của riêng mình, Khương Linh Châu không giỏi tính toán, cho nên nàng cũng vui vẻ tìm chuyện khác để làm.

Nàng và Tổng Thái Vi dùng kéo cắt giấy thép vàng thành những người giấy nhỏ rồi dùng chỉ màu treo chúng vào góc của bốn bức bình phong. Khi ánh nến chiếu vào, giấy thép vàng sẽ phát sáng rực rỡ với những hình dáng độc đáo và xinh đẹp.

Khương Linh Châu chưa bao giờ làm những chuyện này nên nàng hơi vụng về khi dùng kéo, những người giấy nàng cắt ra đều có hình dáng rất kì lạ. Tổng Thái Vi thì khác, tuy nàng ấy không nhìn thấy nhưng đôi tay khéo léo, nhịp nhàng lại có thể cắt được những người giấy vô cùng xinh xắn, thật sự khiến người ta kinh ngạc. Lúc Khương Linh Châu hỏi, nàng ấy chỉ cười khẽ rồi trả lời: “Năm nào cũng làm, cho nên quen tay thôi ạ.”

Tổng Thái Vi lại nói, quận Cảnh Lăng có rất nhiều người dân tộc Địch nên những chuyện kỳ lạ trong ngày Tết cũng chẳng phải là chuyện mới mẻ. Vốn dĩ những người dân tộc Địch không ăn Tết, chẳng qua do sống ở Cảnh Lăng lâu nên cũng bị người Hán ảnh hưởng ít nhiều, họ bắt đầu chúc mừng năm mới. Ví dụ như: nhảy múa quanh đầu dê lúc nửa đêm, lại còn lấy đuốc đốt y phục cũ, thật kì lạ.

Chớp mắt đã đến giao thừa.

Hôm đón giao thừa, Lan cô cô đã dặn nhà bếp chuẩn bị một bàn thức ăn. Bàn ăn được bày biện vô cùng tinh tế, một nửa là của ngon vật lạ, một nửa còn lại là những món rau thanh đạm đơn giản. Đây cũng là lần đầu cặp phu thê Khương Linh Châu và Tiêu Tuấn Trì ngồi chung một bàn.

“Bình thường khẩu vị của Vương gia hơi thanh đạm.” Lan cô cô giải thích với Khương Linh Châu lý do có đến nửa bàn toàn rau xanh: “Vì là ngày Tết nên nhà bếp chuẩn bị thêm một vài món ăn nữa. Đối với việc ăn uống, từ trước đến nay Vương gia luôn không thích lãng phí.”

Khương Linh Châu gật đầu.

Nghĩ đến việc Tiêu Tuấn Trì phải ăn ngũ cốc lương khô trong quân đội, nàng cũng chẳng muốn ăn những món thịt cá được chế biến cẩn thận trên bàn nữa.

Nhưng mà hẳn lại rất tốt với Khương Linh Châu, không hề quan tâm đến chuyện nàng lãng phí thức ăn, trong nhà bếp nhỏ lúc nào cũng có sẵn đồ ăn chín vì sợ nàng sẽ đói. Một người mâu thuẫn như vậy, Khương Linh Châu không biết nên khen ngợi hay nên khuyên bảo hẳn.

Phó Huy cũng tới vương phủ, còn mang theo một vò rượu tiêu. (1)

(1) Rượu tiêu: Rượu làm từ quả tiêu, có vị cay.

“Vương gia không uống rượu, vò rượu tiêu này ta tặng cho phủ Cảnh Lăng vương vậy.” Phó Huy giao vò rượu được đậy kín cho Lan cô cô rồi ngồi xuống phòng khách ấm áp. Ngoài trời, tuyết lại rơi, có một lớp tuyết vương trên tóc hẳn.

“Từ Thiện, người tới thật đúng lúc.” Tiêu Tuấn Trì chỉ chỗ trống ở bên cạnh mình, mở lời: “Ngày Tết người ở nhà một mình cũng chẳng có gì để làm, không bằng ngồi đây với ta.”

Phó Huy khẽ cười rồi trả lời: “Cảm ơn ý tốt của Vương gia, chẳng qua hiện giờ thuộc hạ muốn đi đến một nơi, sợ rằng không thể dùng bữa với Vương gia rồi.”

Không cần nghĩ cũng biết nơi hẳn muốn đến là chỗ của Tổng Thái Vi. Tổng Thái Vi không còn phụ mẫu, huynh trưởng lại ở Thái Diên, mà Phó Huy vốn là một người thoải mái vô tư, hai người rất hợp làm bạn với nhau.

Sau khi Phó Huy rời đi, Khương Linh Châu lướt nhìn những món ăn trên bàn, hỏi: “Vương gia không uống được rượu à?”

Tiêu Tuấn Trì đang gấp rau, nghe câu này của nàng thì suýt nữa để rau rơi vào canh. Hắn khẽ cười: “Vương phi không biết ư? Uống rượu là một trong Ngũ giới (2) của Phật giáo.”

(2) Ngũ giới: Không sát sinh, không trộm cắp, không dâm tà, không nói dối, không rượu bia.

Khương Linh Châu nghe vậy thì nói thầm trong lòng: Ai chả biết người theo Phật không được uống rượu?

Chẳng qua là Vương gia nhà nàng rất không đáng tin, vô cùng dối trá. Sao có thể nghiêm túc kiêng rượu như thế?

Bên trong phòng khách ấm áp, Tiêu Tuấn Trì mặc một chiếc áo màu xanh nhạt với tay áo đỏ sẫm, dáng vẻ nhàn hạ. Hắn không muốn nói thêm về vấn đề uống rượu nữa, đành vừa rửa tay trong một chén nước nhỏ vừa lắng sang chuyện khác: “Đây là lần đầu tiên ta không đón Tết trong cung.”

Khuông Linh Châu ngồi đối diện hắn cũng mở lời: “Thiếp cũng vậy.”

Tiêu Tuấn Trì im lặng, chợt nhớ đến người trước mặt là Hà Dương công chúa được cung chiêu nhất Đại Tề, từ trước đến giờ nàng được Tề đế yêu thương đến nỗi nâng trong lòng bàn tay còn sợ đau, có lẽ ở bữa tiệc mừng năm mới trong cung, nàng luôn là người nổi bật và xinh đẹp nhất.

“Vương phi vất vả rồi, lại phải đón năm mới trong phủ Cảnh Lăng vương nhỏ nhoi này.” Tiêu Tuấn Trì nhíu mày: “Nhưng mà cũng không sao, ít ra chúng ta không phải tốn sức vào cung gặp bệ hạ, rất phiền phức.”

Khuông Linh Châu hơi lo lắng hỏi: “Không gặp bệ hạ sẽ không sao chứ ạ?”

Nàng nhớ lúc mình chưa xuất giá, vào dịp Tết hàng năm, các vương hầu ở khắp nơi đều trở về Hoa Đình cùng nhau chúc Tết phụ hoàng rồi tham gia bữa tiệc trong cung. Nhưng sau khi gả tới đây, Tiêu Tuấn Trì lại bảo rằng không cần đi gặp Hoàng thượng.

“Không sao.” Tiêu Tuấn Trì không để trong lòng: “Những vương hầu khác thì phải vào kinh chúc mừng, riêng ta thì không cần.” Một lúc sau, hắn buông đũa nói tiếp: “Đợi đến đầu xuân, tuyết trên đường tan dần, ta sẽ đưa Vương phi về Thái Diên. Đến lúc ấy nàng muốn gặp bệ hạ thì ta sẽ đưa nàng đi gặp.”

“Thái Diên?” Khuông Linh Châu sững sốt.

“Vương phi muốn ở lại Cảnh Lăng sao?” Tiêu Tuấn Trì hỏi.

“Cũng không hẳn là vậy.” Khuông Linh Châu cũng buông đũa, lấy giấy lau miệng: “Chỉ là trước kia Vương gia để thiếp đợi ở Cảnh Lăng khá lâu, nay lại muốn dẫn thiếp trở về đô thành, thiếp không hiểu lắm.”

“Lúc trước để Vương phi ở Cảnh Lăng là vì trong thành Thái Diên hơi nguy hiểm. Nhưng hiện giờ Thái Diên cũng đã bình yên hơn rồi. Ta nghĩ đưa Vương phi trở về hẳn là không sao.” Tiêu Tuấn Trì trả lời.

Trong thành Thái Diên có rất nhiều gia đình quan lại quý tộc, với thân phận của Khuông Linh Châu, khi đến Thái Diên nhất định sẽ rước lấy phiền phức. Mà lòng dạ của Hào Châu vương lại khó lường, nhất định sẽ cố tình chia rẽ hai người họ.

Nhưng mà giờ mọi chuyện đã tốt hơn rồi: Tin tức đến từ Thái Diên cho hay, Hào Châu vương lên nhận hối lộ khiến bệ hạ tức giận, trừ ba tháng bổng lộc của hắn và phạt hắn phải ở trong phủ suy nghĩ mười ngày.

Tuy chỉ mười ngày nhưng cũng có thể coi như đó là lời cảnh báo.

Mặc dù Tiêu Tuấn Trì không có mặt ở Thái Diên nhưng hắn chẳng thiếu cách để hành hạ người khác.

Thỏa thuận xong chuyện trở về Thái Diên, Tiêu Tuấn Trì chân thành gấp thức ăn cho Khương Linh Châu. Lúc hắn cầm đĩa, những ngón tay thon dài lộ ra khỏi ống tay áo, rất đẹp mắt. Nhưng mà chủ nhân của đôi tay này lại chẳng hiểu được lòng thiếu nữ, hắn gấp một miếng thịt to đầy dầu mỡ vào trong bát của Khương Linh Châu.

“Vương phi ăn nhiều một chút.” Hắn hoàn toàn không nhận ra món ăn mà mình gấp có gì đó không ổn: “Hiện giờ Vương phi thật sự quá gầy.”

“...” Khương Linh Châu không còn gì để nói.

Hắn gấp thức ăn một lúc lâu, thấy Khương Linh Châu vẫn không động đĩa, Bạch Lộ đứng sau lưng nàng thì đang lên cười khiến hắn hơi khó hiểu. Vì thế Tiêu Tuấn Trì lại buông đĩa và hỏi: “Sao Vương phi không động đĩa?”

“Ngấy lắm.” Nàng thẳng thắn trả lời: “Vương gia cũng ăn một chút đi?”

“... Thôi bỏ đi.” Tiêu Tuấn Trì lại bảo: “Ta nên để Vương phi tự gấp vậy.” Ngay sau đó hắn lại nói tiếp: “Thời gian ở lại Cảnh Lăng cũng không còn nhiều nữa, nếu Vương phi muốn đi đâu đó tham quan thì cứ việc nói với vi phu một tiếng.”

“Vương gia đồng ý cho thiếp ra khỏi phủ à?” Nàng trêu chọc.

“Lời này của Vương phi có vẻ như muốn nói rằng bản vương đang giam cầm nàng ầy nhỉ?” Tiêu Tuấn Trì hơi lơ đãng: “Ta sẽ sai mấy thị vệ đi theo nàng, cũng không khác biệt lắm.”

Suýt chút nữa Khương Linh Châu đã bật cười trước độ mặt dày của hắn.

Chỉ biết hứa suông quả nhiên là sở trường của Tiêu Tuấn Trì.

“Cứ vậy đi.” Khương Linh Châu không dè dặt nữa: “Ngày mai là mừng một, thiếp muốn đến miếu thờ. Thiếp nghe Tổng tiểu thư nói ở quận Cảnh Lăng có chùa Quảng Quả rất nổi tiếng, là một trong những cảnh đẹp để thăm thú.”

“Vương phi muốn đi thì cứ đi.” Tiêu Tuấn Trì lên tiếng: “Để ta sai người báo với các hòa thượng trong chùa một tiếng, tránh để người lạ đụng phải nàng.”

Khương Linh Châu nhú mảy bởi cách dùng từ của Tiêu Tuấn Trì.

Tên này tự xưng là tín đồ của Phật giáo mà lại dám gọi các sư thầy trong chùa là “hòa thượng”, quá vô lễ.

Hai người vừa nói chuyện vừa dùng bữa, sau đó đi thắp hương ngoài trời. Bởi vì là đêm giao thừa, người hầu trong phủ tụt hết ở bếp, tiếng cười nói truyền đi rất xa, vô cùng náo nhiệt.

Ngoài trời hơi lạnh, Khương Linh Châu khoác áo choàng, đội mũ lông xù vành rộng. Đôi tay giữ chặt vành nón của nàng rất xinh xắn và nhỏ nhắn, nhìn như miếng đậu phụ đông lạnh vậy.

Đôi mắt Tiêu Tuấn Trì không nhìn được mà nhìn chăm chăm vào cổ tay nhỏ nhắn của nàng.

Trước khi lấy thê tử, hắn hoàn toàn không để ý đến vẻ đẹp của các cô nương, đôi lúc bắt gặp những kẻ háo sắc, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu, rốt cuộc thì phụ nữ quyền rũ chỗ nào mà lại đáng để người ta quan tâm đến vậy.

Cho đến khi lấy thê tử, hắn mới biết hóa ra phụ nữ lại đáng yêu đến thế.

Khương Linh Châu không hề phát hiện ra ánh mắt của Tiêu Tuấn Trì, nàng vẫn chăm chú nhìn phong cảnh bên ngoài. Cảnh đêm mờ mờ, phía xa có ánh sáng mờ ảo của pháo hoa, lóe lên rồi vụt tắt. Ánh sáng ấy chiếu trên gò má nàng như mạ lên một lớp vàng.

“Vương phi đang nghĩ gì thế?” Tiêu Tuấn Trì hỏi.

Thành thật mà nói, Tiêu Tuấn Trì cũng không mong vị Vương phi thông minh sáng suốt này sẽ trả lời mình một cách thật lòng.

Không cần nghĩ cũng biết, nàng nhất định sẽ nói dối để đối phó với hắn.

“Thiếp...” Khương Linh Châu thả lỏng đôi tay khỏi vành nón, trong lòng phút chốc trở nên dịu dàng.

Lúc nàng quay sang nhìn Tiêu Tuấn Trì, từ trước đến giờ nàng luôn giữ khoảng cách với hắn, sợ rằng mình sẽ nói sai hoặc làm những việc khiến người khác gặp phiền phức. Nhưng hôm nay, có lẽ là do cảnh đêm giao thừa, nàng chợt muốn nói thật với Tiêu Tuấn Trì.

“Thiếp nhớ nhà.” Nàng lẩm bẩm: “Giờ này năm ngoái, mẫu hậu gọi thiếp đến bên người, bảo thiếp dẫn theo các tỷ muội khác cắt lụa thành hình chim yến. Hoàng tẩu của thiếp rất khéo tay, luôn làm tổ mẫu vui vẻ.”

Đây là lần đầu tiên nàng nói những lời thật lòng trước mặt Tiêu Tuấn Trì.

Nàng muốn hỏi rất nhiều thứ, ví dụ như Chu Thái hậu có khỏe không, đứa bé trong bụng Thái Tử phi vẫn ổn chứ, tỷ muội của nàng có trưởng thành hơn chút nào không. Nhưng mà nàng chưa từng nhắc đến những chuyện này với bất kỳ ai, ngay cả tỷ nữ thân cận.

Tiêu Tuấn Trì hơi ngạc nhiên. Dần dần, hắn lại khẽ mỉm cười, vươn tay nắm lấy tay của Khương Linh Châu: “Hiện giờ nơi đây chính là nhà của Vương phi.”

Bàn tay ấm áp của hắn đã phần nào xua đi những giá lạnh ngày đông.

Đêm đã khuya, Khương Linh Châu không thức đêm được nên đành trở về phòng nghỉ ngơi. Trong lúc nàng ngồi xõa tóc trước gương, Bạch Lộ cười hì hì đến gần nàng, vừa giúp nàng chải đầu vừa nháy mắt với nàng: “Nô tỳ cảm thấy Vương gia đối xử với Vương phi càng ngày càng tốt, Vương phi có vui không?”

“Vui cái gì?” Khương Linh Châu khẽ ngáp một cái rồi hỏi.

“Thì người có thích Vương gia hơn chút nào không ấy?” Bạch Lộ nói.

“... Đừng nói bậy.” Khương Linh Châu cup mắt xuống.

Nàng ngắm nhìn mình trong gương, vẻ mặt lạnh nhạt như nước, thấp giọng nói thầm: “Con trai Tiêu gia ư? Sao có thể chứ?”

***

Mùng một đầu năm, Khương Linh Châu dẫn Tổng Thái Vi ra khỏi thành, nàng định đi đến chùa Quảng Quả thấp hương.

Tổng Thái Vi không tiện đi lại, cho nên Phó Huy cũng đi theo để bảo vệ. Theo sau Khương Linh Châu là một hàng tỳ nữ và thị vệ tạo thành đội ngũ lớn, trông cực kỳ xa hoa.

Lúc Khương Linh Châu còn ở nước Tề, nàng vẫn luôn tuân thủ phép tắc, tránh mặt những người đàn ông khác. Nhưng từ lúc gả đến nước Ngụy, những phép tắc mà nàng học từ nhỏ đều bị vứt ra sau đầu. Dù sao thì từ lâu nàng vốn đã không thích mấy phép tắc lễ giáo của nước Tề rồi.

Nước Ngụy có nhiều người tin Phật, trên dưới nước Ngụy cũng không biết đã xây dựng bao nhiêu chùa miếu, Phật viện. Ngay trong quận Cạnh Lăng cũng đã có đến ba bốn ngôi chùa ngập tràn hương khói, hiển nhiên chùa Quảng Quả cũng là một trong số đó.

Hương khói của chùa Quảng Quả rất nhiều, hôm nay lại là mừng một, có lẽ là sẽ khá nhiều người dân đến thắp hương, Khương Linh Châu cũng đã nghĩ đến cảnh tượng chen chúc khi vào chùa.

Nhưng đợi đến lúc nàng đến trước chùa Quảng Quả thì hoàn toàn khác với tưởng tượng.

Một ngôi chùa rộng lớn lại vắng vẻ không bóng người. Chỉ thấy cây đằng vàng (3) trên tường phủ một lớp tuyết mỏng đang tan dần, sau ngói nhà hoa xanh có một làn khói nhàn nhạt lượn lờ. Trước cổng chùa Quảng Quả có mấy nhà sư đã đứng sẵn, trên vai họ phủ một lớp tuyết mỏng, hẳn là đứng trong tuyết đợi khá lâu rồi.

(3) Vàng đằng là một loại cây leo to, có phân nhánh, mọc bò trên mặt đất hoặc leo lên những cây gỗ cao, có thể dùng làm thuốc.

Khương Linh Châu hơi sững sốt, nhưng khi nhớ đến lời nói của Tiêu Tuấn Trì: “Thông báo cho hòa thượng trong chùa một tiếng”, thì nàng cũng hiểu rõ nguyên do.

“Vương gia làm hơi quá rồi.” Khương Linh Châu nói: “Ta muốn đến chùa Quảng Quả, chỉ cần giảm bớt lượng người vào chùa thôi. Trước kia ta ở Hoa Đình, khi những nữ quyền nổi tiếng đến thăm viếng chùa cũng sẽ làm như vậy. Nhưng Vương gia lại đề nguyên ngôi chùa to trống vắng thế này, hôm nay lại là ngày mừng một, làm như vậy chẳng phải sẽ gây phiền hà cho người dân sao?”

Tổng Thái Vi nghe vậy thì dịu dàng giải thích: “Vương phi thật lương thiện, nhưng mà chuyện này cũng không thể trách Vương gia được.”

“Tại sao?” Khương Linh Châu không hiểu.

“Canh Lăng Vương phi muốn đến viếng thăm chùa, nhà chùa nào lại dám không tịnh tràng (4)?” Tổng Thái Vi nhẹ giọng giải thích: “Vương gia chỉ thuận miệng nói một câu thì bọn họ cũng sẽ làm như vậy.”

(4) Tịnh tràng: Tịnh là thanh tịnh, yên bình. Tràng là Đạo Tràng, nơi hành đạo, thuyết pháp, truyền giới, thọ bát, cúng dàng... của sư tăng. Nói chung là những gì mang tính cách hình thức trong việc làm Phật sự đều gọi chung là đạo tràng.

Khương Linh Châu nghiêng đầu, trong lòng cũng cảm thấy lời nói của Tổng Thái Vi rất có lý.

Mấy nhà sư trước cửa chùa Quảng Quả thấy xe ngựa của Khương Linh Châu thì lập tức bước lên tiếp đón. Nhà sư đứng đầu chấp hai tay, thi lễ: “Bần tăng Thanh Ngộ bái kiến Canh Lăng Vương phi.”

Khương Linh Châu trả lễ: “Làm phiền Thanh Ngộ đại sư.”

Nàng đến đây để thắp hương, tiện thể dẫn theo Tổng Thái Vi đi thăm thú. Trong chùa Quảng Quả rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng gõ mõ thì không còn tiếng vang nào khác nữa. Những vị khách cư ngụ trong chùa cũng đóng chặt cửa không bước ra, chỉ dám mở cửa sổ ra một khe nhỏ như đang ló đầu nhìn trộm vậy.

Có lẽ họ tò mò dáng vẻ ngày thường của Cảnh Lăng Vương phi.

Trong chùa không có khách đến hành hương, dù có thì thắp hương xong họ cũng nhanh chóng rời đi. Sau khi uống xong trà, Khương Linh Châu lập tức cầu may trong điện Tam Bảo rồi rút một quẻ ra từ ống trúc.

Nàng đọc chữ trên quẻ: “Sương sớm mai đậu trên hoa, trăng trên trời đọng dưới nước, xa tận chân trời gần ngay trước mắt. Đào mạn trước cửa đẹp như tranh, trải qua cảm giác hy vọng trong khó khăn rồi sẽ thành công”. Tổng Thái Vi thì rút được quẻ: “Mưa gió qua rồi xuân lại tới, đêm sâu thăm thẳm đón tuyết về. Gió xuân cắt đứt sự ràng buộc, đẩy người đi, cần gì miễn cưỡng ở lại trên sông sâu”.

Thanh Ngộ đại sư nhìn quẻ xong thì lập tức nở nụ cười hòa nhã: “Quẻ Vương phi rút ra rất tốt, là điềm lành. Tuy quẻ của Tổng tiểu thư có một điềm dữ nhưng cũng không có gì đáng ngại, sóng yên biển lặng.”

Tổng Thái Vi khá tò mò hỏi: “Vương phi, trên quẻ tiểu nữ rút được ghi gì thế?”

Khương Linh Châu vừa định đọc chữ trên quẻ thì Phó Huy đã cướp lời: “Chỉ là xin chút điềm tốt mà thôi, muội cũng đừng tưởng là thật. Cũng giống như những gì Thanh Ngộ đại sư đã nói “Mưa gió qua rồi xuân lại tới, đêm sâu thăm thẳm đón tuyết về”, nói chung là nói rằng mấy năm này muội không có ai ở bên để trò chuyện tâm sự, nhưng từ hôm nay trở đi thì sẽ có nhiều điều tốt lành chờ muội.”

Tổng Thái Vi rất tin tưởng Phó Huy, hẳn đã nói vậy nên nàng sẽ tin.

“Vâng.” Nàng khẽ cười: “Là muội được hưởng chút may mắn của Vương phi rồi.”

Thấy trời còn sớm, Khương Linh Châu để cho mấy tỳ nữ của mình đi xin quẻ. Quẻ của bốn vị tỳ nữ cũng không tệ, nha hoàn của Tổng Thái Vi, A Như cũng xin một quẻ “Cách mở tài vận”. Chỉ tiếc rằng A Như không biết chữ Hán, dù để ngang để dọc cũng không hiểu được ý nghĩa của quẻ, suýt nữa đã vò nát quẻ thành đồng giấy lộn.

Khương Linh Châu ở lại trong chùa ăn mấy món ăn chay, sau đó mới cùng với Tổng Thái Vi, Phó Huy rời khỏi chùa Quảng Quả. Vi là mừng một nên Cảnh Lăng rất náo nhiệt, đi đến đâu cũng nghe thấy tiếng cười nói hòa cùng tiếng đốt pháo mừng năm mới. Khương Linh Châu còn đặc biệt dừng lại ở trước cổng chợ, bảo Bạch Lộ xuống xe mua một que đồ chơi làm bằng đường về chơi.

Con phố này làm đồ chơi làm bằng đường rất có tâm, khiến nàng ngắm nghía mà thích thú mãi không thôi. Khi gần về đến phủ Cảnh Lăng vương, nàng vội tiêu hủy

chứng cứ bằng cách cho Bạch Lộ ăn đồ chơi làm bằng đường, để Tiêu Tuấn Trì không lấy cớ nói nàng là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Lúc chỉ còn cách một con đường nữa là đến phủ Cảnh Lăng Vương, bên ngoài xe ngựa bỗng xảy ra chuyện gì đó.

Tiếp theo vang lên tiếng quát của Phó Huy.

“To gan! Ai dám cản xe ngựa của Cảnh Lăng Vương phi?”

Sau một hồi xôn xao, bên ngoài màn xe vang lên giọng nói khỏ sở của Phó Huy: “Vương phi, phía trước xe ngựa bị một tên điên cản đường, không bắt được cũng không đánh được, sợ rằng phải tốn một chút thời gian mới có thể quay về.”

Phó Huy vừa dứt lời, Khương Linh Châu lập tức nhớ ra, hôm trước nàng cũng gặp một tên điên.

Ngày nàng trở về từ Chung gia với Tiêu Tuấn Trì thì bị một gã điên xông tới trước xe ngựa. Người đàn ông đó vừa khóc vừa cười, chỉ nhìn chăm chăm vào hoa văn trên xe ngựa Tiêu gia, miệng liên tục gọi “A Vân”, cũng chẳng biết được đó là tên của ai.

Nghĩ đến đây, nàng vén màn xe lên để nhìn kĩ một chút.

Quả nhiên là tên điên kia.

Tóc của gã đàn ông rối bời, khuôn mặt đen sì làm người khác không thể nhìn rõ ngũ quan của gã, trên người gã ta tỏa ra một thứ mùi kì lạ, rất gay mũi, xem ra là một kẻ điên lang thang trên đường.

Gã ta vốn đang nhìn chăm chăm vào hoa văn trên chiếc xe ngựa của Tiêu gia, cho đến lúc nhìn thấy khuôn mặt của Khương Linh Châu lộ ra sau màn xe, hai mắt gã sáng lên, ngốc nghếch gọi: “A Vân! A Vân!”

Mấy thị vệ ngoài xe lạnh mặt, lập tức kéo tên điên ra.

Bọn họ bị gã điên đánh thì chẳng sao, lỡ như khiến Cảnh Lăng Vương phi hoảng sợ thì nguy to.

Đúng như dự đoán, gã ta vô cùng khỏe, cố gắng giãy giụa để thoát ra khỏi tay thị vệ. Một thị vệ muốn rút đao ra hù dọa gã, ngay lúc này gã ta gào to: “Nếu như người đánh ta thì chính là phạm luật! Cho dù ngươi là thiên tử thì cũng sẽ bị trừng phạt như dân thường mà thôi!”

Giọng nói cao vút khiến những thị vệ trở mắt nhìn nhau, không thể không dừng tay.

Nhưng vào lúc này, khuôn mặt tràn đầy lo lắng của Tổng Thái Vi cũng lộ ra từ phía sau màn xe. Gã đàn ông vốn dĩ đang nhìn chăm chăm Khương Linh Châu lập tức rời mắt sang nhìn Tổng Thái Vi: “Là A Vân! Là A Vân!”

Tổng Thái Vi bị dọa hết hồn, sắc mặt trở nên tái nhợt. Sau đó nàng ấy khẽ vuốt ngực hỏi: “Vương phi, A Vân là ai ạ?”

Sắc mặt của Phó Huy rất tệ. Hắn là người nho nhã và điềm đạm, trước giờ chưa từng để lộ khuôn mặt đáng sợ đến vậy. “Người có biết rằng đây là xe ngựa của phủ Cảnh Lăng vương không?”

Hắn sai bước đến trước mặt người đàn ông tự xưng là “Quân Phương”, nghiêm giọng hỏi: “Nếu người còn dám buông lời xúc phạm, ta nhất định sẽ trị người tội bất kính.”

Hiện giờ Phó Huy đang cực kỳ tức giận nên đã quên mất mình không thể nói lý với một tên điên.

Gã đàn ông nghe vậy thì lại rời mắt sang nhìn vào mặt của Phó Huy. Sau khi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng nõn anh tuấn của Phó Huy, gã cười một cách đầy quái gở, sau đó lại vui mừng reo lên: “Đây là A Vân! Đây mới đúng là A Vân! A Vân, nàng không nhận ra ta ư? Ta là Quân Phương.”

Những thị vệ rơi vào im lặng.

Khương Linh Châu cũng rơi vào im lặng.

Mà Phó Huy mới là người im lặng nhất.

Gã đàn ông vẫn hồn nhiên không biết vì sao xung quanh lại trở nên tĩnh lặng, gã còn muốn đưa tay lên chạm vào gò má của Phó Huy. Mắt thấy bàn tay bẩn thỉu của gã đàn ông sắp chạm vào khuôn mặt sạch sẽ tuấn tú ấy, Phó Huy vội nắm chặt cổ tay của gã điên, mạnh mẽ đè gã xuống.

Khương Linh Châu buông màn xe, tâm trạng có chút dờ khóc dờ cười.

Có lẽ gã đàn ông này phát bệnh nên gặp ai cũng gọi là “A Vân”.

Vì vậy nàng lên tiếng: “Cứ vậy thả hắn đi cũng không phải là cách hay. Phó tướng quân, người thử hỏi hắn một chút xem hắn cần gì.”

Phó Huy cố kìm nén cơn giận, trừng mắt nhìn ánh mắt tràn đầy vui mừng của gã, cẩn thận dò hỏi: “Người là ai? Từ đâu tới? Còn “A Vân” là ai?”

Gã đàn ông mơ hồ không trả lời, cũng chỉ nói đi nói lại mấy câu, lại luôn cười một cách quái gở khiến mọi người lạnh hết cả sống lưng. Phó Huy cố chịu đựng, cẩn thận

nghe những lời nói lộn xộn của gã, sau đó mới quay trở lại bẩm báo với Khương Linh Châu.

“Gã đàn ông này tên là Trương Quân Phương, còn thê tử của hắn là “A Vân”. A Vân xinh đẹp động lòng người, lại giỏi thổi sáo nên bị đám nhà giàu quyền thế bắt mắt. Lúc A Vân bị bắt, hình như là đã lên chiếc xe ngựa giống với Vương phi.”

“Chiếc xe ngựa mà ta ngồi...?” Khương Linh Châu nghi ngờ.

“Thuộc hạ nghĩ không phải là chiếc xe ngựa này, chẳng qua là xe ngựa có hoa văn giống với hoa văn trên xe ngựa của Tiêu gia mà thôi.” Phó Huy nói: “Dù sao thì chỉ cần là người trong hoàng thất thì đều có thể cướp thê tử của người khác.”

Khương Linh Châu gật đầu.

Vài ngày trước, lúc Trương Quân Phương chặn xe ngựa ở bên ngoài Chung phủ, chiếc xe nàng ngồi là một chiếc xe ngựa khác. Hai chiếc xe ngựa này chỉ có một điểm giống nhau, đó chính là bên thành xe có khắc hoa văn của Tiêu gia.

“Hắn cũng rất tội nghiệp, hãy tìm một người chăm sóc cho hắn đi.” Khương Linh Châu buông màn xe xuống, lại nói tiếp: “Có lẽ khi hắn tỉnh táo trở lại sẽ nhớ ra được là ai đã cướp thê tử mình đi.”

“Vâng.” Phó Huy trả lời.

Trương Quân Phương ở đối diện vui vẻ nhảy lên, gọi to tên của thê tử. Khương Linh Châu thấy đáng vẻ của gã, trong lòng cảm thấy đau xót: “Người nhận làm người rồi, ta không phải A Vân, Phó tướng quân và Tổng tiểu thư cũng không phải. Nếu như người thật sự muốn tìm A Vân thì nên đến y quán bốc thuốc mà uống, chăm sóc thân thể cho tốt.”

Giọng nói của nàng mềm mỏng thanh nhã như nước chảy từ khe suối ra. Trương Quân Phương vốn đang điên khùng, sau khi nghe vậy, trên mặt lập tức lộ vẻ buồn bã mất mát. Chỉ trong phút chốc, gã quay lưng, hồn bay phách lạc đi về phía ngõ nhỏ.

“Đưa hắn đến y quán đi.” Phó Huy ngồi lên ngựa rồi dặn dò với mấy thị vệ: “Tiền bốc thuốc cứ tính cho ta.”

Thị vệ “vâng” một tiếng, lập tức vội vã đuổi theo sau gã.

***

Lúc Khương Linh Châu trở về vương phủ thì đã đến lúc thấp đèn.

Phó Huy rời đi, còn nàng thì đến gặp Tiêu Tuấn Trì.

Tiêu Tuấn Trì ngồi ở phía sau bàn phê duyệt một chồng công văn dày cộp. Bên cạnh đặt chồng chất công văn, mặc dù mỗi ngày hắn đều ở lại đây phê duyệt nhưng mà những công văn lại chẳng giảm đi chút nào.

Hắn nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên, thuận miệng hỏi: “Vương phi đã về rồi à? Thanh Ngộ đại sư có khỏe không?”

“Người rất khỏe.” Khương Linh Châu trả lời: “Thiếp còn xin được một quẻ tốt nữa.”

“Trên quẻ viết gì thế?” Tiêu Tuấn Trì đặt bút xuống, hỏi.

“Đào mạn trước cửa đẹp như tranh, trải qua cảm giác hy vọng trong khó khăn rồi sẽ thành công. Có lẽ sắp tới thiếp sẽ rất may mắn.” Nàng vừa dứt lời thì chợt nhớ ra lúc ở bên ngoài phủ bắt gặp Trương Quân Phương: “Nhưng mà hôm nay khá xui xẻo, thiếp lại bắt gặp tên điên hôm trước.”

Tiêu Tuấn Trì khẽ nhú mày, mất một lúc lâu mới nhớ ra người mà nàng nói là ai, “Hắn lại xúc phạm nàng à?” Giọng hắn hơi nặng nề: “Cho dù hắn là một tên điên thì cũng đã phạm tội.”

“Vương gia chờ chút.” Khương Linh Châu kéo ống tay áo của hắn: “Tên điên kia cũng là một kẻ tội nghiệp. Thiếp nghe Phó tướng quân kể rằng thê tử của hắn đã bị người khác cướp đi, cho nên hiện giờ hắn mới trở nên điên điên khùng khùng như thế. Thiếp đã sai người đưa hắn đến y quán, có lẽ hắn sẽ mau chóng tỉnh táo lại thôi.”

Tiêu Tuấn Trì liếc nhìn nàng: “Vương phi quả nhiên rất tốt bụng.”

“Cũng không thể xem là tốt bụng, chẳng qua tên điên si tình đó khiến thiếp cảm thấy hắn rất tội nghiệp.” Khương Linh Châu khẽ thở dài.

“Si tình?” Tiêu Tuấn Trì cảm thấy khó hiểu, hỏi: “Si tình như nào?”

Khương Linh Châu lười phải giải thích.

Vương gia là một người không thấu hiểu lòng dạ thiếu nữ, giải thích cũng bằng không.

Vốn Tiêu Tuấn Trì muốn nói thêm gì đó, nhưng Khương Linh Châu lại nắm lấy tay áo hắn khẽ lắc, hắn lập tức nuốt những lời muốn nói xuống bụng rồi đổi đề tài.

“Qua thời gian này chúng ta cần phải trở về Thái Diên càng sớm càng tốt. Ta đã dặn Lan cô cô sắp xếp hành lý ổn thỏa.” Hắn vừa nói vừa lật một bức thư trên bàn. Ánh mắt khẽ lướt qua những chữ cái trên bức thư, sau đó lại cười rộ lên: “Đứa cháu ngoan của ta chắc đang nguyên rủa ta vì không đón Tết cùng nó rồi.”

Khương Linh Châu hơi tò mò, muốn đọc thử xem rốt cuộc trên giấy viết gì. Nàng nâng cao tầm mắt, lại nghĩ đến người trước mặt mình là Nhiếp Chính vương của Đại Ngụy, đâu phải ai cũng xem được mấy bức thư trên bàn hãn, đặc biệt là Công chúa nước Tề như nàng, cho nên Khương Linh Châu mới rời mắt đi.

Tiêu Tuấn Trì nhìn ra được sự do dự trong lòng Khương Linh Châu, hãn chủ động đưa tờ giấy đến gần nàng, nói: “Nếu Vương phi muốn xem thì cứ xem đi. Chỉ sợ rằng cách hành văn của Vũ Xuyên sẽ khiến Vương phi coi thường.”

Lời nói của Tiêu Tuấn Trì khiến trong lòng Khương Linh Châu khá nghi ngờ lẫn kinh ngạc. Người dân khắp thiên hạ đều sợ sự uy nghiêm của bệ hạ, thế nhưng hãn lại dám gọi thẳng tên của người, thậm chí còn dám nói rằng cách hành văn của bệ hạ chẳng ra sao.

Nàng không thể nào tưởng tượng nổi trên dưới nước Tề ai dám gọi thẳng tên của phụ hoàng nàng.

Khương Linh Châu nhận lấy tờ giấy trên tay Tiêu Tuấn Trì. Chữ viết trên tờ giấy rất đẹp, có thể nhìn ra được đây là nét bút đã được rèn giũa. Nhưng nếu so sánh với một chữ đáng giá ngàn vàng của Tiêu Tuấn Trì thì hoàn toàn thua xa.

“Tam hoàng thúc không ở trong cung, tiếng cười đùa trong điện Hàm Chương ít đi rất nhiều. Tấu chương xếp chồng như núi làm trẫm buồn phiền muốn chết, buồn bức đến nỗi tóc trẫm cũng từ đen thành trắng. Lục Huệ tỷ không hiểu được tâm ý của trẫm, giết chết hai con gà chọi Giới Dực khiến trẫm vừa đau vừa buồn. Mong Cảnh Lăng vương sớm ngày về cung, thay trẫm cai quản lại triều cương.”

Khương Linh Châu không thể nói lên lời trong một lúc lâu.

Qua năm nay, Thiếu đế Tiêu Vũ Xuyên cũng mười sáu tuổi rồi, sớm đã qua cái tuổi chơi bời. Lúc đọc những dòng chữ này có thể thấy được hãn vẫn là một thiếu niên bướng bỉnh, chẳng có chí tiến thủ gì cả.

“Có lẽ là do bệ hạ quá ham chơi.” Nàng trả lại tờ giấy: “Vương gia đừng sốt ruột. Sau này, khi bệ hạ được rèn luyện nhiều hơn có lẽ sẽ khác.”

“Đương nhiên phải rèn luyện rồi!” Tiêu Tuấn Trì nói: “Bỏn vương đã lần lượt mời hết tất cả các học sĩ trên dưới nước Ngụy đến, kết quả là khi họ đến với hai tay trống không thì cũng bỏ về với hai tay trống không, còn nói không thể dạy nổi vị Thiếu đế này. Lúc học thì bệ hạ chơi với đế, dạy dỗ hết lần này đến lần khác, nên làm thế nào mới được đây?”

Trên mặt Tiêu Tuấn Trì tràn ngập vẻ buồn bức, không giống như đang giả vờ.

Khương Linh Châu nghĩ đến cảnh tượng đó, suýt thì bật cười thành tiếng: “Thiếp thấy thư cầu hôn mà Vương gia viết rất hay, tài văn chương của chàng cũng phi phàm, vì sao Vương gia lại không tự mình dạy?”

“... Bỏn vương rất bận.” Tiêu Tuấn Trì nghiêm mặt nói: “Khi trở về Thái Diên, Vương phi phải cùng ta vào cung gặp bệ hạ. Sớm muộn gì cũng phải tiến cung diện thánh, mong Vương phi hãy nhớ lời này của vi phu.”

“Vương gia nói đi.” Khương Linh Châu khôn khéo trả lời.

“Bệ hạ chỉ là một tên nhóc, Vương phi không cần quan tâm đến nó.” Tiêu Tuấn Trì nghiêm túc nói.

Khương Linh Châu hơi hoảng sợ, vô thức nhìn xung quanh. Nàng lo lắng mở miệng: “Sao Vương gia lại có thể nói bệ hạ như thế? Đây chính là phạm thượng...”

“Không sao.” Tiêu Tuấn Trì không hề quan tâm.

Tiểu Vương phi trước mặt hắn để lộ ra sự lo lắng, đôi mắt đẹp để phản chiếu ánh sáng của ngọn nến, điều này làm cho lòng của Tiêu Tuấn Trì hơi ngứa ngáy. Nhưng hắn lại không muốn biểu hiện ra ngoài nên đã đè nén sự nóng nảy trong lòng, thu lại vẻ mặt và tiếp tục phê duyệt công văn trên tay.

Sau khi bình tĩnh trở lại, Tiêu Tuấn Trì tiếp tục bày ra bộ mặt khiến người khác không biết được hắn đang suy nghĩ gì. Bao nhiêu năm qua, Thiếu đế Tiêu Vũ Xuyên không thể đoán ra được hắn nghĩ gì, Hào Châu vương Tiêu Phi Túc cũng không đoán ra được hắn nghĩ gì.

Người như hắn, một canh giờ trước có thể chơi đùa với Tiêu Vũ Xuyên, không hề có dáng vẻ của quyền thần, một canh giờ sau hắn đã có thể lạnh lùng ra lệnh chém chết mấy kẻ nịnh hót Tiêu Vũ Xuyên.

Ngay lúc này, Khương Linh Châu ở bên cạnh hắn cũng không thể đoán được hắn đang nghĩ gì.

Chỉ là, nàng đột nhiên có cảm giác thì ra Vương gia cũng rất đẹp trai.

***

Hơn nửa tháng sau, tuyết trên con đường lên kinh đã tan đi không ít, Tiêu Tuấn Trì bảo người hầu trong phủ thu dọn hành lý, muốn dẫn Khương Linh Châu trở về Thái Diên. Bởi vì cần phải chăm sóc Vương phi nên Lan cô cô phải đi cùng, cộng thêm Phó Huy cũng phải trở về kinh, cả vương phủ lớn như vậy chỉ còn lại A Như và Tổng Thái Vi.

Ngày khởi hành, Tổng Thái Vi đến tiễn. Trong lòng Khương Linh Châu hơi luyến tiếc, muốn dẫn nàng ấy đi cùng nhưng lại lo rằng Tổng Thái Vi không tiện đi lại. Ngược lại Tổng Thái Vi chẳng cảm thấy nuối tiếc, thậm chí còn khuyên nàng: “Thái Vi đã quen với việc sống ở đây một mình, người đừng quá lo lắng.”

Ngừng một chút, Tống Thái Vi lại nhỏ giọng nói, lúc này gò má trắng nõn của nàng ấy đã trở nên đỏ ửng: “Còn nữa, phiền người chuyển lời với Phó tướng quân một tiếng, nếu muốn viết thư cho tiểu nữ thì phải viết nghiêm chỉnh. Dù sao thì thư của Phó tướng quân cũng do người khác đọc cho tiểu nữ nghe...”

Khương Linh Châu muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Chuyện này quả thật xấu hổ quá.

Nhất định Phó Huy đã viết gì đó cực kỳ kinh khủng nên Tống Thái Vi mới có thể nói ra những lời này.

Khi Tiêu Tuấn Trì trở về Cạnh Lăng không mang nhiều đồ lỉnh nên lúc đi cũng rất nhẹ nhàng. Nhưng trái ngược lại với Tiêu Tuấn Trì, Kiêm Hà đã chất hầu hết trang phục và đồ dùng của Khương Linh Châu lên xe ngựa.

Sắp xếp một lúc lâu mới được coi là ổn thỏa.

Phó Huy dắt ngựa, nhìn mọi người bận bịu ra ra vào vào vương phủ mà cảm khái một tiếng: “Vương gia lấy thê tử rồi có khác. Trước kia, Vương gia, thần và Hà đệ cùng nhau ra doanh trại chưa bao giờ phải mang nhiều đồ dùng như vậy. Chỉ cần một con ngựa, một thanh kiếm và một bộ giáp mỏng cũng có thể xem là toàn bộ gia tài.”

“Chuyện không sớm thì muộn mà thôi.” Tiêu Tuấn Trì khẽ bấm ngón tay, lạnh nhạt nhìn hắn: “Ta thấy Tử Thiện cũng xấp xỉ tuổi lấy thê tử rồi.”

Phó Huy không chịu được sự trêu chọc, lớp da mỏng trên mặt cũng trở nên phồng hồng.

Ngay lúc này, có người hầu đến bẩm báo rằng có người gửi thư cho Cạnh Lăng Vương phi, còn nói rằng người mà Vương phi đưa đến y quán đã rời đi rồi.

Theo lời của đại phu trong y quán thì Trương Quân Phương trọ lại ba đêm, đến đêm thứ tư thì tự mình rời đi, lúc sáng sớm đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Khương Linh Châu đang bận bịu sai các tỷ nữ dọn hành lý. Nghe thấy vậy mới trả lời: “Cuộc sống của mỗi người do chính họ lựa chọn, tùy hấn vậy.”

Nàng vẫn hơi lo lắng cho Tống Thái Vi nên quay đầu nhìn thêm mấy lần. Tiêu Tuấn Trì thấy vậy bèn nói: “Vương phi hãy yên tâm, sau này chúng ta còn trở lại mà. Đây là đất phong của vi phu, đợi sau này Vương phi sinh con rồi thì cũng phải trở về Cạnh Lăng nuôi dưỡng.”

Khương Linh Châu: ...

Tên này nghe quá xa rồi!!

Một lúc lâu sau, mọi người mới thu xếp thỏa đáng rồi vào trong xe ngựa ngồi. Lan cô cô tuổi đã cao, xương cốt không tốt lắm nên một mình ngồi một xe. Phó Huy có xe ngựa nhưng hẳn lại quen với việc cưỡi ngựa hơn, Tiêu Tuấn Trì cũng vậy.

Xe ngựa vô cùng rộng rãi, được trải một tấm thảm nhung để sưởi ấm. Khi cảm thấy mệt mỏi thì có thể nằm xuống rồi ngủ ngay trên xe. Nhưng mà dù xe ngựa có rộng rãi đi chăng nữa thì cũng không thể nào so sánh với chiếc giường nhỏ của nàng, thêm nữa đường đi gập ghềnh khiến Khương Linh Châu cảm thấy rất khó chịu.

Mới vừa lên đường không lâu, nàng đã nghe thấy tiếng “Cộc cộc”, có người đang gõ lên thành xe.

Khương Linh Châu vén màn xe, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Chẳng phải lúc trước Vương phi gửi một bức thư đi sao?” Tiêu Tuấn Trì vừa nắm dây cương vừa cầm bức thư tới trước mặt nàng: “Sáng nay vừa nhận được thư hồi âm của Thái tử nước Tề, trên đường đi Vương phi mở ra đọc để giải sầu đi.” Đợi đến khi Khương Linh Châu cầm lấy bức thư, Tiêu Tuấn Trì lại nói tiếp: “Vi phu chưa mở ra đâu, Vương phi yên tâm.”

“Thiếp tạ ơn Vương gia.” Khương Linh Châu mỉm cười, ngay sau đó lại lui vào bên trong chiếc xe ngựa ấm áp.

Quả thật bức thư không hề có dấu vết bị bóc, nàng nhìn chăm chăm chữ viết trên bức thư, là bút tích của huynh trưởng Khương Yến Nhiên, nàng khẽ nở một nụ cười vui vẻ.

Đây là bức thư từ đầu tiên của người nhà gửi đến cho nàng sau khi gả đến nước Ngụy.

Khương Linh Châu để bức thư ở trước ngực một lúc lâu rồi mới cẩn thận mở ra. Nàng sợ lúc mở sẽ không cẩn thận làm rách bức thư nên động tác của vô cùng dè dặt. Sau đó, nàng chậm rãi lấy tờ giấy ra...

“Muội muội Linh Châu của ta, mọi chuyện ở Hoa Đình vô cùng yên bình. Tinh thần của Thái hậu cũng dần tốt hơn, Nhị muội đã được chỉ hôn, phò mã là Nhị công tử Triệu gia. Mẫu hậu nhận được thư thì vô cùng mong nhớ muội muội...”

Mấy câu đầu đều là lời báo bình an.

Nhưng đến câu cuối cùng, ngòi bút lại xoay chuyển: *“Phụ hoàng có ý muốn đòi Tiêu Tuấn Trì trả lại năm tòa thành trì ở phía Bắc của U Yến, vì huynh sợ phụ hoàng vội vàng quá lại hỏng việc. Hi vọng tiểu muội hãy gìn giữ sức khỏe, an toàn của bản thân là trên hết.”*

... Hi vọng tiểu muội hãy gìn giữ sức khỏe, an toàn của bản thân là trên hết.

Khương Linh Châu đọc đến câu này, tay cầm thư của nàng khẽ run lên.

Chương 25: Đường xá xa xôi

Editor: Ân Phi

Beta: Tỉu Thanh

Hi vọng tiểu muội hãy gìn giữ sức khỏe, an toàn của bản thân là trên hết.

Rõ ràng bên trong xe ngựa đã trải tấm thảm nhung ấm áp nhưng Khương Linh Châu vẫn cảm thấy lạnh.

Đọc lại thư của hoàng huynh, nàng cảm thấy dường như phụ hoàng vẫn chưa thỏa mãn với tám tòa thành trì của U Yên, thậm chí còn tham lam dòm ngó luôn cả mấy tòa thành trì ở phía Bắc.

Khương Linh Châu nhớ lại khoảng thời gian còn ở Hoa Đình, nàng khẽ thở dài một hơi từ tận đáy lòng.

Đúng, phụ hoàng của nàng chính là một vị quân vương như vậy.

Tề đế thật sự rất yêu thương và trân trọng nàng, nhưng trước tiên ông vẫn là một vị vua, sau đó mới là một phụ thân. Vì đã tâm làm chủ Hoa Đình, Tề đế đã lật đổ Lưu Tề và lập nên Khương Tề, vốn dĩ chuyện này không công bằng, vì thế ông phải giải quyết các vấn đề chính trị thật tốt, chăm chỉ cai trị đất nước để có thể trở thành một vị vua anh minh và một thiên tử chân chính.

Đúng là Tề đế rất thiên vị Khương Linh Châu nhưng ông vẫn xem trọng việc được lưu danh sử sách hơn nhiều, khi lịch sử cuộc đời ông được khắc ra, bản khắc sẽ được in rồi xuất bản, để lại tiếng thơm muôn đời. Nếu không vì thế, ông cũng đâu muốn chọc giận Hoàng hậu để gả Hà Dương công chúa sang nước Ngụy cơ chứ.

Xem ra giờ đây phụ hoàng của nàng nghĩ rằng dù sao đứa con gái này cũng đã gả đi rồi, chẳng bằng đổi thêm một chút lợi ích nữa cho đất nước cũng tốt. Tề đế chẳng mấy may lo lắng cho an nguy của nàng trong tay người Tiêu gia, hiển nhiên là đã coi nàng như một đứa con gái bị vứt bỏ.

Nếu như Tiêu Tuấn Tri nổi giận, nàng sẽ ra sao?

Nàng sẽ như trước đây, sống cô độc trong phủ Cảnh Lăng vương, không bạn bè, không tri kỷ hay hân sẽ cho nàng một cái chết dứt khoát?

Khuôn mặt Khương Linh Châu tái mét, nàng gấp tờ giấy lại và để trong lòng ngực. Suy nghĩ của nàng hơi hỗn loạn, trong đầu lúc thì nghĩ: “Việc này vẫn có thể thay đổi, hoàng huynh và mẫu hậu nhất định sẽ chẳng ngồi yên bỏ mặc nàng như vậy đâu.” Nhưng

lát sau nàng lại vò đầu bứt tóc: “Nếu thật sự chết trên đất Ngụy, ít nhất nàng vẫn còn được lưu danh sử sách.”

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, Khương Linh Châu chợt thấy một dòng chữ nhỏ trên thư, nét chữ trông rất vội vàng.

Nàng cẩn thận đọc lại thư, hóa ra là chữ viết của Khương Yến Nhiên, trên đó viết: “*An Khánh vương muốn nhờ vi huynh gửi thư cho muội.*” Khi đọc đến đây, Khương Linh Châu chợt nhớ đến khuôn mặt của Lưu Tông. Những ký ức đó giờ đây chẳng khác gì một giấc mộng dài.

Nàng giấu kỹ bức thư vào trong tay áo, sắc mặt vô cùng uể oải.

Đúng lúc đó, Tiêu Tuấn Trì vén màn lên, hắn trông thấy vẻ mặt không hề vui vẻ của nàng, thấp giọng hỏi: “Sắc mặt của Vương phi không tốt lắm, trong thư viết gì thế?”

“Không có gì.” Nàng miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nói: “Do ngồi trên xe ngựa lâu nên thiếp cảm thấy hơi chóng mặt mà thôi. Cảm ơn Vương gia đã quan tâm.”

Nàng vừa trả lời vừa nhìn về mặt của Tiêu Tuấn Trì.

Nếu phụ hoàng của nàng thật sự đòi mấy tòa thành đó từ tay Tiêu Tuấn Trì, sợ rằng nhìn thấy nàng sẽ càng khiến hắn tức giận hơn nữa.

Tuy nhiên, người đàn ông này không có vẻ gì như đang tức giận, hắn chẳng khác bình thường là mấy.

Bên ngoài xe ngựa, gió đã bắt đầu thổi mạnh khiến mái tóc chỉnh tề giản dị của hắn bị rối tung lên. Nàng vô tình nhìn thấy bên tai của Tiêu Tuấn Trì có một chiếc khuyên nhỏ, suy nghĩ của nàng lại bắt đầu hỗn loạn.

Đàn ông ở Đại Ngụy còn đeo cả khuyên tai sao? Lại còn là loại khuyên đánh bảo thạch, màu đỏ như máu gà kết hợp với màu xanh như lá thông? Quá sặc sỡ, chẳng hợp với hắn chút nào...

Đôi mắt màu hổ phách của Tiêu Tuấn Trì vẫn luôn nhìn nàng, nhìn chăm chú đến nỗi khiến nàng cảm thấy hơi chột dạ, dần cúi thấp đầu xuống.

“Xem ra Vương phi thật sự rất mệt mỏi.” Lúc này Tiêu Tuấn Trì mới lên tiếng: “Cố gắng nhịn thêm một lúc nữa nhé, trạm dịch ở ngay phía trước rồi. Chúng ta sẽ dừng chân và nghỉ ngơi tại đó.”

Khương Linh Châu gật đầu.

Họ lại đi thêm một lúc nữa, trời bắt đầu tối, phía chân trời xuất hiện những đám mây xám vàng, lớp tuyết chưa tan trên đường phản chiếu ánh sáng của bầu trời. Khi đoàn xe

đến trạm dịch, Kiêm Hà dìu Khương Linh Châu xuống xe ngựa rồi giúp nàng sửa sang lại áo choàng, sau đó mới đỡ nàng vào phòng nghỉ ngơi.

Trạm dịch đưa một thùng nước nóng đến, nàng sai Bạch Lộ lui xuống, tự cởi y phục rồi bước vào thùng tắm. Làn khói mờ mịn phả vào gò má nàng, chậm rãi hòa tan sự lạnh lẽo trong lòng.

Nàng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm rồi bắt đầu nghĩ đến bức thư của huynh trưởng.

Chẳng bao lâu sau, có tiếng đẩy cửa phát ra từ sau tấm bình phong, có lẽ là Kiêm Hà. Khương Linh Châu khẽ hất mái tóc ướt sũng của mình, cầm chiếc khăn được treo ở bên thùng để lau tay, bảo: “Kiêm Hà, đưa thư cho ta...”

“Thư?”

Câu hỏi này không phải từ tỳ nữ thân thiết của nàng mà lại là từ miệng Tiêu Tuấn Trì thốt ra.

Khương Linh Châu hoảng sợ, cả người cứng đờ lại. Nàng do dự quay đầu, nhìn xuyên qua tấm bình phong, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn của đàn ông sau bình phong, đó chính là Tiêu Tuấn Trì.

Khương Linh Châu chìm vào trong nước, buồn bực lên tiếng: “Vương gia muốn vào mà sao không báo trước một tiếng?”

“Bỏn vương đến không đúng lúc sao?” Tiêu Tuấn Trì tiến về trước một bước, giọng nói tràn ngập ý trêu ghẹo: “Chúng ta là phu thê, nhìn nhau tắm thì có sao đâu nào?”

Khương Linh Châu tức giận khua nước, nhỏ giọng lầm bầm: “Ai muốn ngắm chàng tắm cơ chứ!”

Tiêu Tuấn Trì không nghe thấy lời nàng nói, hơn nữa còn đưa bức thư đặt trên bàn cho nàng: “Vương phi muốn đọc thư à? Để ta lấy cho nàng.”

Khương Linh Châu nghe vậy bèn cảm thấy hốt hoảng, nội dung ở trong thư... Tiêu Tuấn Trì mà đọc được thì không hay. Vì vậy nàng luôn miệng bảo: “Không phải đâu, chẳng qua là thiếp đang nghĩ đến... bức thư mà bệ hạ gửi cho Vương gia mấy hôm trước mà thôi.”

“Ồ.” Tiêu Tuấn Trì ngừng lại, lười biếng trả lời: “Sao thế? Vương phi tò mò à?”

“Vâng.” Nàng lại co người mình xuống thấp hơn: “Vị Lục Huệ tử mà bệ hạ nhắc đến là ai vậy ạ?”

Tiêu Tuấn Trì im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Về sau nàng sẽ biết.”

Hắn vừa nói vừa đi qua tấm bình phong, chẳng bao lâu sau đã đứng trước mặt Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu khom lưng trốn ở trong thùng tắm y như con tôm nhỏ, suýt nữa thì vùi cả đầu vào trong nước. Hơi nước mờ mờ lan tỏa xung quanh, ngay cả lông mi trên mắt nàng cũng đọng hai giọt nước nhỏ, làn da trắng nõn đỏ ửng lên như quả vải, trông rất ngon miệng.

“Vương... Vương gia.” Khương Linh Châu hơi chột dạ, hỏi: “Vương gia làm gì thế?”

“Ta sợ Vương phi bị cảm lạnh.” Tiêu Tuấn Trì nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của nàng thì lạnh nhạt trả lời: “Nên tới giúp Vương phi thay y phục.”

Sau đó hắn vươn cánh tay thon dài của mình ra cầm bộ áo ngủ vắt trên bình phong xuống, tay còn lại thì mò tìm chiếc khăn tắm, giống như đang nghiêm túc muốn hầu hạ nàng tắm thật vậy.

Khương Linh Châu lại càng ngượng ngùng hơn.

“Vương phi, đứng dậy nào.”

“Thiếp... thiếp muốn ngồi thêm chút nữa.” Nàng trả lời.

“Sẽ cảm lạnh đấy.”

“Thiếp không sợ.”

“Vương phi sợ ta sao?” Tiêu Tuấn Trì nhướn mày, giọng nói hơi mang ý giận hờn.

Nghe xong câu này, Khương Linh Châu lại càng hoảng hốt. Nàng mau chóng cầm khăn tắm trên tay Tiêu Tuấn Trì, vội vàng đứng dậy từ thùng nước đầy. Thậm chí nàng còn không thèm để ý đến những bọt nước dính trên người mình, chỉ muốn mặc y phục càng nhanh càng tốt.

Đôi vai trần của nàng trắng như ngọc trai, mịn màng như miếng ngọc đã được mài giũa. Lớp áo mỏng vừa khoác lên lập tức dính sát vào người nàng, vẽ ra những đường cong tràn đầy sức sống.

Tiêu Tuấn Trì khẽ nuốt nước bọt, đôi mắt cũng dần tối lại.

Khương Linh Châu không phát hiện ra sự thay đổi của hắn, vẫn cung kính tiễn hắn: “Đi đường đã mệt mỏi, Vương gia vẫn nên nghỉ ngơi trước đi...”

Còn chưa dứt lời, eo của nàng đã bị người ta ôm lấy.

Tiêu Tuấn Trì ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi của nàng, gặm cắn lung tung.

Nụ hôn của hắn rất bá đạo, dường như sự mạnh mẽ trời sinh của người Dịch đang được hắn bộc phát ngay lúc này. Lễ giáo của người Hán không thể đè nén được bản tính hoang dại từ rừng sâu của hắn, có thể nói rằng lúc này Tiêu Tuấn Trì y như một con sói hoang đói khát.

Khuong Linh Châu bị dọa đến ngây người.

Nàng chưa từng trải qua chuyện này nên trong chốc lát không biết phải phản ứng ra sao.

Khuong Linh Châu sợ hãi, muốn giãy ra khỏi vòng tay của Tiêu Tuấn Trì nhưng đôi vai gầy yếu dù cố gắng giãy giụa vẫn không thể thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc của hắn. Nàng lo lắng đến muốn khóc, miệng không ngừng phát ra những âm thanh nức nở nghẹn ngào. Giờ đây, Khuong Linh Châu chẳng khác gì một chú chim nhỏ bị nhốt sạch lông vũ, một chú chim tui nhục.

Khó khăn lắm nàng mới có thể dùng hết sức lực để đẩy người đàn ông đó ra.

Tiêu Tuấn Trì vẫn ôm lấy eo của nàng, hắn nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Khuong Linh Châu, sắc mặt trở nên nặng nề.

“Linh Châu, nàng thật sự rất sợ ta.” Hắn duỗi ngón tay ra giúp nàng lau nước mắt. Chuối tràng hạt quần trên tay hắn rũ xuống, đung đưa trước gò má nàng.

Đôi môi Khuong Linh Châu run rẩy, ngập ngừng nói: “Thiếp chỉ... không thích như vậy...”

“Không thích?” Tiêu Tuấn Trì buông nàng ra, hai tay chống lên thành thùng nước, thấp giọng nói: “Chúng ta là phu thê, nàng lại không thích gần gũi với ta. Tại sao? Vì nàng là Công chúa nước Tề, mà bản vương lại là Nhiếp Chính vương của nước Ngụy ư? Linh Châu.”

Hơi nước trắng xóa dần tan đi, vạt áo của Khuong Linh Châu rũ xuống nước khiến nó ướt sũng. Nàng cúi đầu, ánh mắt né tránh, nhỏ giọng giải thích: “Cũng không phải, chỉ là...”

“Linh Châu, nàng cũng biết rằng phụ hoàng của nàng đang đòi bản vương trả lại năm tòa thành trì ở U Yên phải không?”

Trong chốc lát, Khuong Linh Châu như bị sét đánh. Nàng ngẩng đầu lên, khẽ nói: “Thiếp biết.”

“Lòng tham của con người là không đáy, thật sự khiến người ta tức giận.” Hắn hít một hơi, khẽ nhíu mày: “Hành động này của phụ hoàng nàng khiến nước Tề không còn cơ

hội phát cờ khởi nghĩa nữa rồi. Vì thế, giờ đây cho dù bản vương có chém đầu Hà Dương công chúa trước mặt dân chúng thì cũng không ai dám lên tiếng chỉ trích. Linh Châu, nàng có biết rằng mình đã là một đứa con bị phụ hoàng vứt bỏ không?”

Mắt Khương Linh Châu khẽ run, nét mặt đầy đau xót và buồn bã.

Nàng biết chứ. Phụ hoàng đã lãng quên nàng rồi, có thể nói rằng giờ đây nàng chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu, không còn nhà để về nữa.

Ngay lúc nàng vẫn còn sững sờ, Tiêu Tuấn Trì bế nàng từ trong thùng tắm ra đặt lên giường. Khương Linh Châu muốn ngồi dậy, hần lập tức đè hai cổ tay nàng lại, giam nàng trên giường.

Khi ngẩng đầu, Khương Linh Châu lập tức nhìn thấy khuôn mặt của Tiêu Tuấn Trì.

“... Vương gia?” Giọng của nàng không ngừng run rẩy.

“Nhắm mắt lại.” Tiêu Tuấn Trì thấp giọng: “Nàng cũng đã mười tám tuổi rồi, không còn là cô nương nhỏ nữa.”

Sợi tóc của hắn rủ xuống, rơi ngay trên trán của Khương Linh Châu.

“Vương gia, chẳng lẽ chàng muốn...” Khương Linh Châu càng sợ hãi, lại bắt đầu giãy giụa: “Ngay tại trạm dịch...”

“Muốn cái gì?”

Tiêu Tuấn Trì buông lỏng tay, ngồi xuống: “Vương phi thật sự muốn ngồi trong thùng tắm cho đến lúc bị ồm mới thôi ư? Bản vương bế nàng ra là sợ nàng bị cảm.”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cẩu: Nàng nghĩ nhiều rồi, ta là chính nhân quân tử. (nghiêm mặt)

Chương 26: Cửa của vua

Editor: Ân Phi

Beta: Tửu Thanh

Khuong Linh Châu thở phào nhẹ nhõm.

Nàng cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi, lén lút nhìn trộm Tiêu Tuấn Trì, thấy hắn không những không tức giận mà còn cười một cách khó hiểu thì trong lòng mới cảm thấy an tâm.

Khi Khuong Linh Châu bình tĩnh trở lại, nàng thâm mắng: lúc vui, lúc giận, thật chẳng hiểu hắn đang nghĩ gì trong đầu nữa.

“Vương phi nghĩ ta muốn làm gì?” Hắn hỏi.

“... Chẳng làm gì hết.” Nàng đảo mắt nhìn xung quanh rồi khẽ thì thầm: “Thiếp thấy lúc này Vương gia tức giận như vậy, tưởng rằng Vương gia sẽ... Khụ, không, không có gì đâu.”

Nhân lúc nàng buông lỏng cảnh giác, Tiêu Tuấn Trì lại giữ lấy cổ tay của nàng một lần nữa: “Ý kiến của Vương phi không tồi, vì phu cũng cảm thấy rất tốt. Hay chúng ta cứ làm theo mong muốn của Vương phi nhỉ?” Dứt lời, hắn cười một cách đầy khoái trá.

Không những thế, Tiêu Tuấn Trì còn làm như muốn tách hai đùi của nàng ra.

Khuong Linh Châu dùng hai tay che mặt như một chú chim nhỏ đang vùi đầu vào cánh. Tiêu Tuấn Trì chỉ vừa mới chạm đến mắt cá chân thì nàng đã hoảng sợ kêu lên.

“Đau...”

“Hả?”

Tiêu Tuấn Trì khẽ véo mắt cá chân của nàng, hỏi: “Vậy mà cũng đau?”

Khuong Linh Châu lén mở mắt, phát hiện ra Tiêu Tuấn Trì còn chưa thềm động vào y phục của mình thì bỗng cảm thấy hơi xấu hổ: “Không... Không phải... Thiếp không đau.”

Tiêu Tuấn Trì nhìn khuôn mặt trắng bệch dưới cánh tay thì lại thấy đau lòng, vì vậy hắn đành buông tay, “Vừa này ta chỉ dọa Vương phi thôi, nàng đừng sợ.” Hắn nói: “Nếu nàng không đồng ý, ta sẽ không ép nàng. Chỉ có điều, ai dạy nàng kêu “đau” vậy?”

Điệu cười của hắn đầy xấu xa.

Khương Linh Châu vẫn nghiêm mặt như trước, bướng bỉnh cãi lại: “Trước khi xuất giá, mấy ma ma trong cung ở Hoa Đình dạy thiếp đó!”

“Vương phi biết nhiều thật đấy.” Hắn khẽ cười, tay vỗ nhẹ lên cổ chân của Khương Linh Châu: “Nàng làm bốn vương cảm thấy tự ti rồi.”

Một lúc sau, hắn lại ôm lấy Khương Linh Châu, bắt đầu hôn nàng. Nhưng lần này Tiêu Tuấn Trì dịu dàng hơn nhiều, không còn tàn bạo như trước nữa. Mà Khương Linh Châu sợ tâm trạng lên xuống thất thường của hắn nên cũng ngoan ngoãn ngồi im, không dám phản kháng, cứ thế đôi uyên ương nào đó thậm chí còn nếm được cảm giác ngọt ngào trong nụ hôn kì lạ này.

“Ta biết phụ hoàng của nàng muốn xây dựng nghiệp lớn, nhưng ta thật sự không muốn chém đầu Hà Dương công chúa của Đại Tề đâu. Ta chỉ nói vậy để dọa nàng thôi.” Tay Tiêu Tuấn Trì đặt lên vai Khương Linh Châu, khẽ thở dài, giọng hắn khá bất đắc dĩ: “Ta chỉ muốn để Vương phi hiểu rằng, từ nay về sau người mà nàng có thể dựa vào chỉ có thể là bốn vương.”

Khương Linh Châu buồn bã đáp lại nhưng vẫn không quên hùa theo: “Vương gia lo xa quá, từ lúc thiếp gả đến Cảnh Lăng thì đã là người của Vương gia rồi.”

Nghe lời nàng nói, Tiêu Tuấn Trì không nhịn được bật cười thành tiếng.

Quả như hắn nghĩ, tiểu cô nương này chẳng chịu nói thật với hắn, chuyện gì cũng giấu trong lòng.

“Ta nói thật đấy.” Hắn nhấn mạnh.

“VẬY...” Khương Linh Châu liếc trộm hắn: “Vương gia không giận sao?”

“Ta tức giận với tiểu cô nương như nàng làm gì?” Dứt lời, Tiêu Tuấn Trì thả nàng ra: “Mau thay y phục đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Khương Linh Châu vốn còn muốn hỏi Tiêu Tuấn Trì rằng hắn sẽ giải quyết yêu cầu của phụ hoàng thế nào, nhưng nàng lại nhớ đến khuôn mặt vô cùng đáng sợ của hắn lúc nãy nên cũng chẳng nhắc lại nữa.

Y phục đã ướt sũng từ lúc Khương Linh Châu ngã xuống nước, hiện giờ chúng đang dán chặt trên cẳng chân nàng, lạnh vô cùng. Nàng lấy y phục mới rồi đi ra sau bình phong để thay. Nàng vừa thay y phục vừa nhón chân lên nhìn ra bên ngoài bình phong, lo rằng Tiêu Tuấn Trì nổi hứng chạy vào đây lần nữa.

Tiêu Tuấn Trì nhìn đáng vẻ đề cao cảnh giác của nàng, trong lòng bỗng cảm thấy rất thú vị.

Vốn hấn chỉ muốn lấy vị Vương phi này về để trang trí, bỏ mặc nàng ở Cạnh Lăng. Nhưng bây giờ càng nhìn càng cảm thấy nàng rất thú vị. Tuy hấn không ưa nổi lòng tham không đáy của Tề đế, nhưng Khương Linh Châu thì lại không phải loại người như thế.

Đến khi Khương Linh Châu thay xong y phục, đi ra khỏi bình phong, hấn vẫy tay với nàng và bảo: “Vương phi, động phòng nào.”

Khương Linh Châu lùi về phía sau nhanh như một cơn gió, hồi hộp bảo: “Vương gia, hiện giờ chúng ta đang ở trạm dịch, hình như không hay lắm...”

Tiêu Tuấn Trì không biết phải làm thế nào, hấn chỉ có thể thờ dài: “Muốn ngủ với nàng sao lại khó khăn thế.”

Sự thẳng thắn của hấn khiến Khương Linh Châu cảm thấy không tin nổi. Hai gò má của nàng ửng hồng, suýt thì buột miệng mắng: “Khốn nạn.” Nhưng nghĩ đến thân phận của hấn nên nàng chỉ có thể trừng mắt lườm một cái.

Tiêu Tuấn Trì khẽ vỗ miếng ngọc, cười bảo: “Vương phi vẫn ngây thơ như vậy, đáng yêu thật đấy.”

Trước đó Khương Linh Châu đã bị dọa cho hết hồn. Mặc dù khuôn mặt tràn ngập nỗi sợ hãi của nàng cũng rất xinh đẹp nhưng vẫn không bằng lúc tức giận, đó mới là vẻ đẹp rung động lòng người.

“Vậy thì chờ đến lúc về Thái Diên tổ chức hôn lễ rồi nói sau.” Hấn tùy tiện vỗ lên chỗ trống bên cạnh mình: “Nhưng mà dù sao thì Vương phi cũng nên làm giúp bổn vương chút việc chứ nhỉ?”

Trái tim Khương Linh Châu đập lỡ một nhịp, mau chóng trả lời: “Vương gia, thiếp biết viết chữ đọc sách, có thể làm thơ, văn và câu đối, thậm chí lúc còn nhỏ thiếp cũng từng học múa. Chắc có thể giúp Vương gia...”

“Ai bảo Vương phi nói những thứ này?” Khóe miệng hấn khẽ nhếch lên: “Lại đây.”

Khương Linh Châu không động đây, hấn lại bắt đầu tỏ ra tức giận, tiểu Vương phi bị dọa nên đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hấn, cúi đầu chờ phu quân lên tiếng.

“Vương phi dùng tay giúp một chút là được mà nhỉ?” Hấn nắm lấy bàn tay mềm mại, dùng ngón cái vỗ lên cổ tay trắng như củ sen của nàng: “Bổn vương muốn nếm thử mùi vị của ôn hương nhuyễn ngọc (1), còn phải nhờ Vương phi... giúp đỡ nhiều hơn...”

(1) Ôn hương nhuyễn ngọc: miêu tả người con gái trẻ tuổi, thân thể nõn nà, tỏa ra hương thơm dịu dàng, ấm áp.

Tấm rèm đỏ thẫm nhẹ nhàng buông xuống, che đi bóng dáng hai người ngồi trong.

***

Hôm sau Khương Linh Châu tỉnh dậy, Tiêu Tuấn Trì đã không còn nằm bên cạnh nàng. Nàng khẽ trở mình, nhìn thấy ngón tay tinh tế của mình, cảnh tượng đêm hôm qua lập tức hiện ra trước mắt, mặt bỗng đỏ bừng lên.

Tên kia lại bắt nàng dùng tay...

Đồ không biết xấu hổ!

Đồ vô lễ!

Đồ không có giáo dục!

Nàng nguyên rủa Tiêu Tuấn Trì trong lòng đủ rồi mới khoan thai ngồi dậy.

Bạch Lộ nghe thấy tiếng động trong phòng thì gọi Kiêm Hà mang nước ấm và bữa sáng vào. Mắt của Bạch Lộ vụng trộm ngắm nghía cơ thể Khương Linh Châu, còn lén thì thầm: “Chúc mừng Vương phi.”

Khương Linh Châu: ?

Nàng hơi ngạc nhiên, sau đó thấy Bạch Lộ thỉnh thoảng lại liếc nhìn chiếc giường, lúc này Khương Linh Châu mới nhớ ra, đêm qua nàng với Tiêu Tuấn Trì đã thật sự ngủ chung trên một chiếc giường. Bạch Lộ quả là một cô nương ngây thơ, cho rằng hai người bọn họ thật sự trở thành phu thê rồi.

Thật sự quá ngây thơ!

Tiêu Tuấn Trì vẫn chưa xong với nàng đâu...!

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Khương Linh Châu xuống lầu rồi đi đến chỗ xe ngựa dừng. Tiêu Tuấn Trì và Phó Huy đang nói gì đó trước cửa trạm dịch, nhìn thấy Khương Linh Châu bước tới, Tiêu Tuấn Trì lập tức để lộ vẻ mặt như cười như không nhìn rất khó ưa.

“Vương phi ngủ ngon không?” Hắn đã biết rõ rồi mà vẫn cố hỏi.

“Cảm ơn Vương gia quan tâm.” Khương Linh Châu hành lễ, đáp lời một cách rất cẩn thận và nghiêm túc: “Đêm qua thiếp ngủ ngon vô cùng.” Nàng khẽ dừng một chút rồi lại nói tiếp: “Thiếp có một món quà muốn tặng cho Vương gia, thiếp nghĩ chắc hẳn thứ này sẽ hợp với Vương gia lắm đấy.”

“Ồ?” Tiêu Tuấn Trì nhíu mày hỏi: “Thứ gì thế?”

“Ừm.” Nàng lấy ra một chuỗi khuyên tai có bảo thạch đỏ với viền tơ vàng trông vô cùng rườm rà, thậm chí nàng còn tự tay đeo lên tai cho Tiêu Tuấn Trì. Sau đó Khương Linh Châu dùng tay áo che miệng nói: “Đúng là rất hợp.”

Tiêu Tuấn Trì vốn có lỗ tai, cho nên nàng đeo khuyên cho hắn một cách vô cùng dễ dàng. Giờ khắc này tai hắn phản chiếu dưới ánh sáng mặt trời lấp lánh, lóa mắt vô cùng.

Cả người Tiêu Tuấn Trì cứng đờ.

Phó Huy ở bên cạnh cũng bật cười thành tiếng: “Rất hợp, rất hợp.” Phó Huy nhìn chăm chăm vào chuỗi khuyên tai dành cho phái nữ trên tai Tiêu Tuấn Trì, cố nhịn cười bảo: “Thâm mỹ của Vương phi không tệ.”

Khương Linh Châu không thêm quan tâm đến Tiêu Tuấn Trì nữa, nàng thắt lại dây áo choàng, thân nhiên đi vào bên trong xe ngựa. Sau khi vào trong xe ngồi, nàng mới che miệng cười trộm. Đường như nỗi lo lắng và u sầu đêm qua đã bị quét sạch.

Hôm qua nàng vẫn còn lo lắng về con đường phía trước, nhưng hôm nay lại cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Mặc dù Tiêu Tuấn Trì tức giận nhưng cũng không làm gì nàng. Hai người chẳng những không thù ghét nhau mà còn trở nên thân mật hơn trước. Hiện tại, nàng chỉ mong rằng Tiêu Tuấn Trì sẽ thực hiện đúng như lời hắn đã nói, không vì những chuyện phụ hoàng gây ra mà trút giận lên người nàng.

***

Thái Diên ở phía Đông, Cảnh Lăng và Hào Châu ở phía Tây. Từ Cảnh Lăng đến Thái Diên, đi xe ngựa cũng phải mất tầm nửa tháng. Đợi lúc Khương Linh Châu gần đến thành Thái Diên thì cũng đã là đầu xuân tháng hai.

Nàng được sinh ra và lớn lên ở phía Nam, đã quen với cảnh xuân, cây cỏ tốt tươi tràn đầy sức sống và ong bướm chim chóc khắp muôn nơi, nhưng ở nước Ngụy, tháng hai vẫn lạnh giá khiến nàng cảm thấy không quen. May mà còn có mấy cành hoa mai chưa rụng ở dòng suối phía bên kia đường, cũng coi như là tháng hai lạnh lẽo không quá khô khan, chưa đến nỗi quét sạch hết sự hào hứng của nàng.

Trên đường đi, Tiêu Tuấn Trì không còn nhắc lại yêu cầu tòa thành trì của phụ hoàng nàng nữa. Nghe Phó Huy nói thì có vẻ như chuyện này chưa bị truyền đi khắp nước Ngụy. Có lẽ đây chỉ là chuyện Tiêu Tuấn Trì và phụ hoàng ngẫu nhiên đề cập đến trong thư mà thôi.

Nhưng chưa chắc chuyện này sẽ không lặp lại.

Vài ngày trôi qua, cuối cùng cửa thành Thái Diên cũng xuất hiện trước mắt nàng.

Bên ngoài thành Thái Diên là một ngọn núi hùng vĩ, phủ đầy lớp tuyết chưa tan. Giữa núi non trùng điệp xuất hiện một vài ngôi chùa cổ kính với làn khói trắng mịt mù. Trong lớp tuyết trắng điểm xuyết những góc mái cong cong, bên tai nàng còn nghe thấy đâu đây tiếng gõ mõ nơi cửa Phật. Cổng thành Thái Diên lại hiện lên một cách tráng lệ, năm cánh cửa to lớn và đồ sộ nổi bật dưới nền tuyết trắng tinh khôi.

Đây là cổng phía Tây của Thái Diên, được gọi là “Vi Sơn Môn”, vì có năm cánh nên người dân ở đây gọi là Vi Sơn Ngũ Môn. Phía sau năm cánh cổng được chia ra thành năm con đường. Căn cứ theo pháp lệnh, vua đi đường giữa, quan lại đi đường kép, dân thường thì đi hai con đường ngoài cùng. Vào ngày thường, cánh cổng ở giữa sẽ không mở.

Lính tuần tra ở Thái Diên đã nhận được tin từ mấy ngày trước, biết mấy ngày tới Cảnh Lăng vương sẽ trở lại Thái Diên, vì vậy họ đã phái người canh giữ ở trên cổng thành từ sớm. Khi trông thấy chiếc xe của phủ Cảnh Lăng vương từ phía xa, họ vội vàng xua những người dân ở gần đó đi ngay lập tức.

“Nghênh đón Nhiếp Chính vương về kinh...”

Một tiếng quát to vang lên, sau đó cửa giữa của “Vi Sơn Môn” từ từ mở ra.

Khương Linh Châu ngồi trong xe ngựa cứ đi qua cổng giữa như vậy, vào trong thành Thái Diên. Nàng cảm thấy có gì đó không đúng lắm, hồi lâu sau mới nghĩ ra: Tiêu Tuấn Tri trở về Thái Diên, đi qua cửa của vua và đi trên đường của vua.

Tuy hẳn chỉ là Nhiếp Chính vương, nhưng chuyện này có nghĩa là Tiêu Tuấn Tri chẳng khác vua là mấy.

Khương Linh Châu bỗng nhiên ý thức được nàng đã tới Thái Diên, đô thành của nước Ngụy.

Nơi đây chính là nơi mà Tiêu Tuấn Tri sinh ra và lớn lên, cũng là bàn cờ trong tay hắn.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Tiêu Đại Cầu: Giả vờ cái gì, ta quen lắm rồi.

Khương Linh Châu: Chẳng không muốn sống nữa à???

Chương 27: Cung điện ở Thái Diên

Editor: Ân Phi

Beta: Tỉu Thanh

Trong thành Thái Diên, nơi nào cũng rất náo nhiệt.

Những tòa nhà, những lầu các nối tiếp nhau không dứt. Đường phía Nam, đường phía Bắc đâu đâu cũng rất rộn ràng. Một nửa lớp tuyết tan thành những giọt nước trong như ngọc, một nửa vẫn vương trên mái hiên. Trên phố rất đông người qua lại, có những quý nhân đeo vàng bạc, cưỡi ngựa quý, cũng có cả người Hồ mắt xanh tóc vàng. Bánh xe ngựa lăn trên đường phát ra tiếng ken két hòa với âm thanh ồn ào của biển người như thủy triều.

Con đường mà Tiêu Tuấn Trì đi chính là đường giữa của vua nên dọc đường không ai dám đến gần. Dòng người ở phía trước đều vội vàng tản ra, mau chóng tránh đoàn người của Tiêu Tuấn Trì. Chẳng bao lâu sau, xe ngựa cũng đến thành Tây.

Những người sống gần con đường này đều là con nhà quyền quý, không phải hoàng thân quốc thích thì cũng là quan lớn. Từ xa nhìn lại, những tòa nhà tạo nên một dải trắng đỏ đan xen vô cùng hùng vĩ và tráng lệ. Trong các tòa nhà liền kề nhau đó thì phủ Nhiếp Chính vương có kết cấu lớn nhất.

Tiêu Tuấn Trì vừa vào cửa thành thì phủ Nhiếp Chính vương đã nhận được tin tức. Ngay lúc này, đám người hầu đứng trước cửa phủ từ sớm, đồng đều khom lưng cung nghênh Tiêu Tuấn Trì và tân Vương phi hồi phủ.

Khương Linh Châu bước xuống xe ngựa, Kiêm Hà đỡ nàng.

Tiêu Tuấn Trì thấy sắc mặt nàng vẫn tốt bèn hỏi: “Vương phi có mệt không? Hôm nay còn phải vào cung gặp bệ hạ nữa đấy.”

Khương Linh Châu lắc đầu trả lời: “Thiếp không sao nhưng Lan cô cô...”

Hai người đồng thời quay đầu, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Lan cô cô ở gần đó như sắp ngã đến nơi. Mặc dù bình thường bà rất kiên cường mạnh mẽ, nhưng tuổi cao khiến bà không thể chịu được sự chòng chành va chạm của xe ngựa trên chuyến đường dài.

Người hầu dắt ngựa và vận chuyển hành lý. Phó Huy cũng có phủ ở Thái Diên, cáo từ với Tiêu Tuấn Trì xong, hấn trở về phủ của mình. Khương Linh Châu thì theo Tiêu Tuấn Trì vào vương phủ.

Nhưng phủ Nhiếp Chính vương ở Thái Diên thật sự không thể so với phủ Cảnh Lăng vương, đông người nhiều miệng, nếu để ai đó biết được hai người bọn họ chia giường ngủ thì khó tránh khỏi sẽ dẫn đến rắc rối. Vì vậy hành lý lẫn y phục của cả hai đều đưa vào một phòng.

Nói cách khác...

Bắt đầu từ tối nay, hai người bọn họ sẽ chung chăn gối với nhau.

Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu đều phải vào cung. Tiêu Tuấn Trì vào cung để dọn dẹp cục diện rồi rảnh thay Thiếu đế Tiêu Vũ Xuyên, còn Khương Linh Châu vào cung vì Thái hậu Phòng thị muốn gặp nàng.

Nếu đã vào cung thì Khương Linh Châu sẽ ăn mặc trang nghiêm một chút. Khi Tiêu Tuấn Trì gặp nàng ở trước cửa vương phủ, đôi mắt hắn sáng rực lên. Cô nương trước mặt mặc kiểu váy Sao Táp Cư (1) có hoa văn xoắn ốc (2), trên vai còn khoác chiếc áo màu cây hoa khôi. Một mảnh lụa thơm, tơ nhẹ lông mày; ngọc bội hoa thịnh, búi tóc Trầm Đàn rủ xuống, dù trang sức không nhiều nhưng nàng như biến thành một con người khác, nhẹ nhàng trong sáng như đóa hoa lê, mộc mạc mà đáng yêu.

(1) Sao Táp Cư: là một trong những y phục của phụ nữ thời Ngụy Tấn Nam Bắc Triều. Hình ảnh: <https://bom.to/zXACgP>

(2) Hoa văn xoắn ốc: <https://bom.to/WWfNyA>

“Vi phu sợ rằng Vương phi đã vào cung thì không thể ra khỏi cung được nữa.” Hắn nói đùa.

Hai người lên xe ngựa đi vào Tây cung, nơi mà Hoàng thượng và Thái hậu ở. Cho đến khi nhìn thấy cung điện, Khương Linh Châu mới bình tĩnh, nàng lại nhớ đến nội cung Hoa Đình - nơi mình đã lớn lên.

Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu đi đến cung Vĩnh Ninh bái kiến Phòng Thái hậu trước.

Huynh trưởng của Tiêu Tuấn Trì - Tiên đế Tiêu Đồ Ký chỉ có một người con trai là Tiêu Vũ Xuyên. Tuy nhiên đứa con trai này không phải do Phòng Thái hậu sinh ra mà là do thê tử đầu tiên của Tiêu Đồ Ký - A Đạt Mạt thị sinh ra.

Thân thể của A Đạt Mạt thị suy nhược nhiều bệnh, ngay sau khi sinh Tiêu Vũ Xuyên thì mất. Sau khi bà mất, Tiêu Đồ Ký nhiều năm không lập hậu. Hắn thấy Tiêu Tuấn Trì cũng đã qua tuổi hai mươi nên rất tin tưởng giao Tiêu Vũ Xuyên cho Tiêu Tuấn Trì dạy dỗ, còn bản thân mình thì chinh chiến ở bên ngoài.

Khi các cận thần trong triều thấy hậu vị vẫn luôn trống, tất cả nêu ý kiến rằng Tiêu Đồ Ký nên lập tân hậu. Vì vậy, Tiêu Đồ Ký lập Phòng thị làm Hoàng hậu. Phòng thị

cũng thật xui xẻo, làm Hoàng hậu chỉ mới hai tháng thì Tiêu Đồ Ký mất trên đường đến phía Tây, vì vậy Phòng Hoàng hậu biến thành Phòng Thái hậu.

Cẩn thận tính lại thì năm nay Phòng Thái hậu vẫn chưa đến hai mươi sáu tuổi.

Phòng Thái hậu một mình trong cung Vĩnh Ninh rất cô đơn. Nghe nói Cảnh Lăng Vương phi đến Thái Diên, nàng ta lập tức muốn gặp gỡ khuôn mặt mới này.

Lúc này, Khương Linh Châu được cung nữ dẫn vào cung Vĩnh Ninh đang cúi người hành lễ, bái kiến Thái Hậu.

“Bái kiến Thái hậu nương nương.” Khương Linh Châu nhẹ nhàng hành lễ.

Bức rèm che trong suốt khiến thân hình người phụ nữ sau tấm rèm hiện ra một nửa. Đáng lẽ, người ngồi trên ghế phượng phải ung dung, từ tốn thể nhưng lúc này, nàng ta lại rất căng thẳng, tự mình bước ra khỏi tấm rèm, đỡ lấy Khương Linh Châu: “Nhiếp Chính Vương phi mau đứng dậy, ngồi đây là được.”

Nàng ta đeo hộ giáp (3) trang trí bằng hoa đào màu xanh, ngón tay nàng ta khẽ chạm lên cổ tay của Khương Linh Châu.

(3) Hộ giáp còn được gọi là móng tay giả, chúng được làm bằng kim loại và rất nhọn. Hình ảnh: <https://bom.to/BFw48L>

Khương Linh Châu ngẩng đầu lên nhìn Phòng Thái hậu, mặc dù trẻ tuổi nhưng khuôn mặt nàng ta thì miễn cưỡng lắm mới có thể nói là thanh tú ưa nhìn, nếu mà đưa vào hậu cung của phụ hoàng nàng thì sẽ bị chôn vùi trong nháy mắt, trên người Phòng Thái hậu cũng không thấy được dáng vẻ đoan trang, quý phái của Thái hậu một nước, vì thế trước mặt Khương Linh Châu là một người phụ nữ tự hạ thấp mình đến mức tầm thường.

Phòng Thái hậu đỡ Khương Linh Châu dậy rồi quay về chỗ ngồi sau tấm rèm. Nàng ta mỉm cười khen: “Đã sớm nghe nói Hà Dương công chúa của nước Tề có vẻ đẹp độc nhất vô nhị, nghiêng nước nghiêng thành. Hôm nay nhìn thấy, quả thật là danh bất hư truyền.”

“Thái hậu nương nương khen nhầm rồi.” Khương Linh Châu nói xong thì ngồi xuống.

“Bệ hạ bướng bỉnh, ngày thường Nhiếp Chính vương bận xử lý công vụ trong triều. Nếu Vương phi thấy rảnh rỗi thì có thể vào cung, ai gia sẽ rất vui mừng.” Phòng Thái hậu giờ ngón út đeo hộ giáp lên nói.

“Được Thái hậu nương nương ưu ái như thế khiến thiếp sợ hãi.” Khương Linh Châu gật đầu trả lời.

Phòng Thái hậu vỗ nhẹ tay, lập tức có cung nữ mang lễ vật đã chuẩn bị từ trước vào cung Vĩnh Ninh để ban thưởng. Những chiếc đĩa đặt trong khay gấm trên tay của cung

nữ đựng vòng tay vàng được trạm trổ tinh xảo.

“Đây là chút lễ gặp mặt mà ai gia chuẩn bị trước cho Nhiếp Chính Vương phi, hi vọng Nhiếp Chính Vương phi không chê.” Phòng Thái hậu cầm lấy chiếc vòng vàng rồi tự mình đưa cho Khương Linh Châu.

Khi đang nói chuyện, phía sau đá vân mẫu truyền đến những tiếng bước chân. Một thiếu niên bước ra, chậm rãi tiến đến chỗ của Thái hậu. Thiếu niên với bộ y phục màu vàng lộn xộn, bên trên vạt áo thêu rồng trong biển mây còn dính một dấu đỏ rất lạ, cây trâm cổ định tóc cũng trở nên cong cong vẹo vẹo, không ra hình dáng gì hết.

Hắn lười biếng ngáp một cái, dáng vẻ hồn nhiên chưa tỉnh ngủ hoàn toàn.

“Mẫu hậu, người đang nói chuyện với ai...” Vị Đế vương trẻ chỉ nói một nửa thì đột nhiên mở to mắt: “Tam hoàng thúc!”

Trong lúc nhất thời, Tiêu Vũ Xuyên lập tức trốn ra sau tấm bình phong.

Thời gian hắn xuất hiện quá ngắn, lại bị tấm rèm ngọc che mắt nên Khương Linh Châu cũng không thấy rõ mặt.

Vốn dĩ Tiêu Tuấn Trì đang ngồi một bên ngắm nhẫn ngọc ban chỉ trên tay. Hắn nhìn thấy bóng vàng bên cạnh Thái hậu biến mất trong nháy mắt thì đã biết bệ hạ đang lười biếng ở đây. Tiêu Tuấn Trì cũng chẳng đứng dậy bái kiến bệ hạ mà ngồi tại chỗ nhíu mày hỏi: “Sao bệ hạ lại ở đây?”

Phòng Thái hậu vội vàng giải thích: “Hôm nay lúc hoàng nhĩ đến bái kiến ai gia có nói rằng hơi mệt, cho nên ai gia đã để thằng bé vào tiểu điện nghỉ ngơi.”

“Ồ?” Tiêu Tuấn Trì hơi nghiêng đầu, nhìn chằm chằm góc long bào bên cạnh Phòng Thái hậu, hỏi: “Trước khi vi thần rời kinh có dặn bệ hạ phải học thuộc “Lễ”, “Truyền”, bệ hạ đã thuộc chưa?”

Góc long bào sau lưng Thái Hậu co lại nhỏ hơn nữa.

Tiêu Tuấn Trì nhìn dáng vẻ lúc này của Tiêu Vũ Xuyên, biết rõ hắn không học thuộc theo lời dặn của mình. Tiêu Tuấn Trì thở dài một tiếng, nói: “Mà thôi, sau này học cũng được. Hôm nay vi thần còn có việc phải làm nên sẽ không nói với bệ hạ mấy chuyện này nữa.”

Tiêu Vũ Xuyên nghe xong thì không rút lại nữa, hai mắt nhìn ra ngoài, đảo loạn xạ. Khương Linh Châu vốn định nhìn xem dáng vẻ của vị Đế vương trẻ tuổi và ham chơi này trông như thế nào, thấy hắn đang nhìn mình thì nàng mau chóng cúi đầu.

“Tam hoàng thúc, Vương phi thúc mới cưới đẹp quá đi.” Vị Đế vương trẻ tuổi cười hi hi, cố ý cao giọng nói: “Chẳng trách Tam hoàng thúc muốn cưới nàng ấy cho bằng được.”

Tiêu Tuấn Trì nhúu mày nói: “Bệ hạ, vi thần đổi ý rồi.”

“Cạnh Lăng vương... Sao, sao vậy?” Tiêu Vũ Xuyên khá sợ hãi.

“Thần cảm thấy, hay là hôm nay bệ hạ học thuộc “Lễ”, “Truyền” đi.” Tiêu Tuấn Trì trả lời.

Trong khoảnh khắc đó, vị Đế vương trẻ tuổi không quan tâm đến uy nghi thiên tử mà phát ra tiếng kêu rên thảm thiết.

Thấy Tiêu Tuấn Trì muốn lấy sách, Tiêu Vũ Xuyên vội vã trở về. Phòng Thái hậu đã gặp được Khương Linh Châu và ban thưởng nên nàng mới an toàn xuất cung.

Trước khi vào cung Vĩnh Ninh, Khương Linh Châu còn lo rằng sẽ xảy ra chuyện gì đó. Lúc nàng còn ở nước Tề, hoàng huynh Khương Yến Nhiên từng nói với nàng, sợ rằng người Tiêu gia sẽ coi nàng như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Nàng còn tưởng rằng bên trong Tây cung ở Thái Diên đều là những nhân vật đáng sợ, nhưng lại chẳng thể ngờ chỉ có một đôi cô nhi quả mẫu mà thôi.

Sau khi bước ra khỏi cung Vĩnh Ninh, Khương Linh Châu cười nói: “Vương gia, thiếp cảm thấy bệ hạ rất ngây thơ trong sáng.”

Tiêu Tuấn Trì chăm chú nhìn nàng, nói: “Ngây thơ trong sáng? Vì Vương phi chưa tiếp xúc nhiều với nó thôi.” Dừng một lát, hắn lại nói tiếp: “Lời dạy của Tiêu gia ta là nếu như chính thê chưa mất thì đàn ông không thể nạp thiếp. Từ lúc dựng nước cho đến bây giờ, bao nhiêu đời Đế vương đều chỉ có một thê tử sống đến khi bạch đầu giai lão, hoàng huynh, phụ hoàng của ta đều như thế. Nhưng thẳng nhóc này lại giống hệt Nhị thúc của nó, làm trái lời dạy.”

“Chuyện này...” Khương Linh Châu khá giật mình, hỏi: “Bệ hạ đã lấy thê tử à?”

Nếu như nàng nhớ không lầm thì đàn ông nước Ngụy thường sau hai mươi lăm tuổi mới kết hôn, đó là muộn lắm rồi. Mà Tiêu Vũ Xuyên năm nay chỉ mới mười sáu tuổi, vậy mà đã nạp thiếp lấy thê tử.

“Ừ, Hoàng hậu là ta chọn cho nó đấy. Nhưng hậu cung của tên nhóc này lại có đến mười lăm, mười sáu phi tần.” Tiêu Tuấn Trì chậm rãi lên tiếng: “Thê tử mấy đời Tiêu gia ta cộng lại cũng chẳng nhiều bằng nó.”

Khương Linh Châu lẩm bẩm: “Chẳng trách lúc trước Vương gia lại nói như vậy với thiếp...”

Hắn nói bệ hạ là tên háo sắc.

“Chẳng phải lúc trước nàng hỏi ta Lục Huệ tỷ trong thư bệ hạ nhắc đến là ai sao?” Tiêu Tuấn Trì nói: “Đó chính là Lương Quý phi ở cung Cảnh Thiệu. Nói gì thì nói, nàng

ta cũng là mỹ nhân có tiếng, nàng cũng biết câu “Bắc có Lương phi, Nam có Hà Dương” chứ?”

Khương Linh Châu lắc đầu hỏi: “Vì sao lại nhắc đến thiếp?”

“Khen nàng đó.” Tiêu Tuấn Trì đáp.

Tiêu Tuấn Trì còn phải đi xử lý chính vụ, hấn để cho Khương Linh Châu và thị vệ về phủ trước. Sau khi tiễn Khương Linh Châu đi, Tiêu Tuấn Trì bước về phía điện Hàm Chương. Chưa đi được mấy bước thì thấy một cung nữ với kiểu tóc song hoàn mặc bộ cung y màu xanh lá cây đứng đợi gần đó.

Vừa nhìn thấy nàng ta, Tiêu Tuấn Trì lập tức cảm thấy đau đầu, thậm chí còn muốn day day ấn đường.

“Thu Uyên cô nương, có chuyện gì không?” Hấn kìm nén nỗi khó chịu trong lòng mình.

“Thưa Nhiếp Chính vương.” Cung nữ tên Thu Uyên nọ cúi đầu khom lưng chào: “Nương nương đã chờ người lâu rồi.”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Tiêu Đại Cẩu: So với đứa cháu háo sắc thì người không gần nữ sắc như ta quả là người đàn ông tốt trên thế gian. (điên cuồng vỗ ngực)

P/s: Đại Cẩu không có người trong mộng, không có người trong mộng, không có người trong mộng.

Chương 28: Ngăn cản giữa đường

Editor: Ân Phi

Beta: Tửu Thanh

Tiêu Tuấn Trì tung hoành Nam Bắc rất hiếm khi gặp kẻ thù, khi nói đến kỹ thuật giương cung cưỡi ngựa và chiến lược quân sự, ít người có thể kè vai sát cánh với hắn. Thế mà người như hắn cũng có thể sợ một thứ gì đó.

Ví dụ như là Thu Uyên cô nương của cung Cảnh Thiệu.

Cô nàng Thu Uyên này chẳng khác gì một con ma chạy đến trước mặt hắn và mỗi khi hé môi đều chỉ có một câu: “Nương nương đang đợi người.”

Bởi vì e ngại nàng ta là con gái, Tiêu Tuấn Trì cũng chẳng làm gì cả. Nói cho tiểu Hoàng đế thì tên nhóc ấy cũng chẳng thêm quan tâm, mặc kệ cho chiếc mũ trên đầu xanh lè, thậm chí còn cảm thấy thú vị nữa cơ.

Vì vậy Tiêu Tuấn Trì chỉ có thể trốn.

Thông thường khi ở phủ Nhiếp Chính vương, hắn sẽ giả vờ như mình không có ở đó, vì thế có thể trốn được mấy lần. Nào ngờ hôm nay ở Tây cung lại bị Thu Uyên bắt gặp.

“Quý phi nương nương truyền gọi vì thân có việc gì sao?” Hắn vuốt ve nhẫn ngọc ban chỉ, hỏi.

“Vương gia đi rồi sẽ biết ạ.” Thu Uyên trả lời.

Trong lòng Tiêu Tuấn Trì không kiên nhẫn.

Kiểu người huênh hoang, nửa che nửa đậy này chỉ khiến cho người ta cảm thấy buồn phiền.

Theo sau Tiêu Tuấn Trì có một thái giám, hắn biết được trong lòng Tiêu Tuấn Trì đang nghĩ gì, bèn nở nụ cười đứng trước Tiêu Tuấn Trì, cất cao giọng nói: “Nhiếp Chính vương rời kinh được mấy tháng, tấu chương chồng chất trên bàn của bệ hạ còn đang chờ Vương gia phê duyệt, lần này Thu Uyên cô nương tới không đúng lúc rồi.”

Tiêu Tuấn Trì cười như không cười lên tiếng: “Đúng vậy.”

Về mặt của Thu Uyên không cam lòng hỏi: “Nương nương đã mời Vương gia nhiều lần rồi, đi gặp nương nương một lần thì có vấn đề gì ạ?”

“Ồi!” Chợt nghe thấy tiếng hô đầy kinh ngạc của thái giám, hóa ra miếng ngọc bội ở thắt lưng hắn rơi xuống đất.

Thái giám vênh ngón út lên, nhặt miếng ngọc bội. Bị rơi nên trên mặt ngọc bội có một vết nứt, hắn rất tiếc nuối: “Ngọc bội của ta là món quà từ một người cao quý. Hôm nay ta lại vô tình buộc sai chỗ, không những làm rơi mà còn khiến nó nứt.”

Thu Uyên khó hiểu, nghi ngờ nhìn hắn.

Thái giám như đang liếc Thu Uyên một cái, giọng cũng trở nên dịu đi: “Buộc món đồ này cũng cần quy tắc, buộc sai sẽ dễ rơi, rơi đến tan xương nát thịt, dù cho đó là miếng ngọc đẹp do quý nhân nào ban tặng đi chăng nữa. Buộc càng cao thì vết nứt sẽ càng nhiều. Thu Uyên cô nương, người nói xem có đúng không?”

Thu Uyên chẳng phải kẻ ngốc, thay đổi suy nghĩ một chút thì sẽ hiểu được tên thái giám này đang mỉa mai nàng ta, trong phút chốc khuôn mặt nàng ta trở nên đỏ bừng.

Nàng ta còn chưa lên tiếng thì Nhiếp Chính vương đã mỉm cười đáp lại: “Vương Đức Hải, miếng ngọc bội vỡ cũng vỡ rồi, trong cung có rất nhiều, không cần phải tiếc, chốc nữa bọn vương trả lại cho người là được.”

“Tạ ơn Vương gia.” Vương Đức Hải cười tủm tỉm, đáng vẻ vô cùng vui sướng, hắn vịn vào ngón tay cười bảo: “Vương gia nói rất có lý, trong cung này, thứ không thiếu nhất chính là ngọc bội.”

Hai người kết thúc cuộc trò chuyện, Tiêu Tuấn Tri cũng chẳng quan tâm đến Thu Uyên nữa, xoay người rời đi. Mặt của Thu Uyên từ hồng lại chuyển sang trắng. Sau đó, nàng ta cắn răng trừng mắt nhìn bóng lưng của Vương Đức Hải rồi quay trở về cung Cảnh Thiều.

Nàng ta vừa đi đến bên ngoài cung Cảnh Thiều thì đã thấy người đang đứng trước cửa cung trông mong chờ đợi, người phụ nữ đó mặc hoa phục, búi kiêu cao vãn kè (1), sau lưng là cung điện sơn bằng màu đỏ gạch được chạm khắc ngọc thạch và vàng, trông vô cùng long lẫy. Có thể thấy được vua nước Ngụy rất chiều chuộng vị chủ nhân của cung điện này.

(1) Cao vãn kè: <https://bitly.com.vn/Hjodf>

“Thu Uyên.” Đôi mắt nàng ta tràn đầy mong đợi: “Vương gia có đồng ý không?”

Thu Uyên cảm thấy không đành lòng, chỉ có thể ấp úng trả lời: “Vương gia nói rằng ngài ấy có chuyện quan trọng phải làm...”

Chỉ một câu như thế, vẻ mặt của người phụ nữ lập tức thay đổi.

“Nương nương.” Thu Uyên dè dặt nhìn xung quanh, thấy tất cả cung nữ đều cúi đầu thì mới yên tâm, nhẹ nhàng khuyên nhủ nàng ta: “Bệ hạ đối xử tốt với nương nương như

vậy, chi bằng người hãy buông tay...”

“Người biết cái gì mà nói?” Lương Quý phi tức giận, đôi mắt đẹp đẽ ác độc liếc nhìn Thu Uyên: “Bệ hạ đối xử tốt với bọn cung chẳng qua chỉ vì e ngại tình nghĩa, hắn ta là một đứa trẻ chưa trưởng thành, xem bọn cung như tỷ tỷ thôi. Một ngày nào đó, bọn cung sẽ...”

“Nương nương!”

Thấy Lương Quý phi lại sắp thốt ra những lời gây kinh thế hãi tục, Thu Uyên vội vàng ngăn nài ta lại.

Lương Quý Phi hơi kinh ngạc, lúc này mới ý thức được vừa rồi bản thân thất lễ. Nàng ta liếc nhìn mấy cung nữ y hệt như tượng bần ở xung quanh, lúc này mới hắt cằm, vẻ mặt đầy kiêu ngạo phất áo đi vào trong điện.

Thu Uyên sợ hãi theo sau.

***

Tiêu Tuấn Trì phê duyệt tấu chương suốt cả buổi trưa, cổ tay cũng cảm thấy mỏi nhừ, lúc này mới mang theo đồng tấu chương và công văn còn lại ra khỏi cửa cung, trở về phủ Nhiếp Chính vương.

Khương Linh Châu đang ngồi ở trong phòng luyện chữ. Tiêu Tuấn Trì vừa vào phòng thì thấy chiếc lưng thẳng tắp của nàng, hần trên chọc: “Vương phi bận bịu cả ngày mà không cảm thấy mệt ư?”

Khương Linh Châu nghe thế thì nghiêng đầu trả lời: “Lúc trở về từ trong cung, thiếp nghỉ ngơi được một lúc rồi nên không mệt lắm.”

“Vương phi thì ung dung thoải mái rồi, chỉ vì phu cực khổ thôi.” Tiêu Tuấn Trì xoa bóp cổ tay, nhíu mày nói: “Phê duyệt nhiều tấu chương đến mức tay mỏi nhừ. Ai ngờ về nhà đã thấy Vương phi đang ở đây luyện chữ.” Hắn bước đến sau Khương Linh Châu, dựa sát vào để nhìn dòng chữ trên giấy: “Rêu xanh cúi xin, nhờ cậy nước lũ.” (2)

(2) Trích từ tập thơ bốn chữ của Kê Khang.

“Nhiếp Chính vương tận tụy vì nước, đó chính là bổn phận.” Khương Linh Châu trả lời một cách rất đúng quy củ.

“Hôm nay hơi muộn rồi, không kịp. Đợi hôm khác ta dẫn Vương phi đi tham quan Thái Diên.” Tiêu Tuấn Trì ngồi trên giường, vắt chân tinh tướng: “Thái Diên vui hơn Cảnh Lăng nhiều, ăn uống, sinh hoạt và giải trí, cái gì cũng tốt.”

Khương Linh Châu thấy người hấn còn dính bụi mà dám đặt mông ngồi lên giường, nhíu mày nói: “Vương gia, thiếp có một câu không biết có nên nói hay không.”

“Cứ nói đi đừng ngại.”

“Vương gia đừng lên giường khi chưa thay đồ.”

Tiêu Tuấn Trì sùng sốt một lát rồi cười phá lên. Hấn cười rất lâu, sau đó mới ngáp ngừng nói: “Vương phi bớt giận, Vương phi bớt giận. Cạnh Lăng là con nhà võ, thô lỗ trong quân đội quen rồi, không hiểu mấy thứ quy củ như vậy.”

Dứt lời, hấn thật sự đi tắm rửa thay y phục, rửa sạch hết bụi đất trên người rồi mới quay về phòng.

Đêm đã khuya, đến giờ đi ngủ, Tiêu Tuấn Trì bước lên giường, nhìn đáng vẻ do dự không dám bước lên của Khương Linh Châu, hấn vẫy tay với nàng: “Vương phi sợ gì chứ? Ta sẽ không làm gì nàng đâu.”

“Thật không?” Khương Linh Châu chớp mắt, khao khát nhìn hấn.

Bị nàng nhìn chằm chằm, Tiêu Tuấn Trì không thể chịu đựng nổi, tùy tiện gật đầu: “Là thật, là thật.”

Khương Linh Châu ôm lấy gối ngọc đã tắm thêm hương dược của mình, sau đó leo lên giường ngồi xuống cạnh hấn. Ai ngờ nàng vừa leo lên, Tiêu Tuấn Trì lập tức trở mặt, kéo nàng vào trong lòng rồi hôn.

“... Ừm... Vương, Vương gia!” Nàng hơi buồn bực, tức giận đến mức bấu chặt tay áo hấn.

Tiêu Tuấn Trì khẽ cười: “Tiêu mỡ là con nhà võ, không biết quy củ, mong Vương phi tha tội.”

Nói xong, hấn ra vẻ muốn tiếp tục hôn nàng.

Khương Linh Châu cuống quýt đẩy lồng ngực của hấn, mắt đảo qua đảo lại, căng thẳng đánh trống lảng: “Chuyện Tề đế yêu cầu, Vương gia định giải quyết như nào?”

“Ta không quan tâm thì Tề đế còn có thể làm gì?” Tiêu Tuấn Trì ôm lấy eo của nàng, hưng phấn sáp lại gần, vừa hôn mặt nàng vừa lên tiếng: “Có bản lĩnh thì giành từ tay ông đây đi.”

Khương Linh Châu ngơ ngác.

Tên này bị gì thế, sao nói chuyện ngày càng giống mấy kẻ lưu manh ngoài phố thế hả?

Khuong Linh Châu nghĩ sai rồi.

Tiêu Tuấn Tri không chỉ nói chuyện như tên vô lại mà làm việc cũng chẳng khác gì lưu manh. Đêm hôm nay, nàng lại bị Tiêu Tuấn Tri yêu cầu “hỗ trợ”, dùng tay bận bịu đến nửa đêm.

Ngày hôm sau, trời chưa sáng thì Tiêu Tuấn Tri đã vào cung rồi. Lúc Khuong Linh Châu tỉnh lại, trong vương phủ đã không còn bóng dáng của hắn.

Giới quý tộc ở Thái Diên nghe tin Cảnh Lăng Vương phi đến kinh thành thì tâm tư mỗi người đều lung lay. Ngày hôm sau, những lá thư được gửi đến nhiều như tuyết. Toàn thiệp mời ngắm mai, uống trà, dự thọ yến, còn có người mời nàng giúp chọn con dâu nữa. Chỉ trong một buổi sáng, người gác cổng đã nhận được mười hai bức thư.

Khuong Linh Châu nhìn những bức thư này cũng cảm thấy phiền.

Từ trước đến giờ nàng không thích những bữa tiệc như vậy, cũng không thích nói chuyện phiếm với đám nữ quyến quý tộc giả tạo. Nhất là khi mới tới Thái Diên, vốn nàng chẳng hề quen biết mấy người trong giới quý tộc. Phu nhân nào, tiểu thư nào, nàng không nhớ nổi.

Lúc trước ở Hoa Đình nàng rất ít khi tham gia các bữa tiệc, thỉnh thoảng chỉ tham gia hội làm thơ. Làm thơ xong trở về cũng cảm thấy buồn chán vô vị, chỉ bằng ở trong cung luyện chữ còn tốt hơn.

Tiêu Tuấn Tri hạ triều trở về, nghe Lan cô cô nói chuyện này thì lập tức cho Khuong Linh Châu đến mấy quý phủ này để vận động một chút, làm quen vài người. Hắn còn nói chỉ cần dẫn Lan cô cô theo sẽ chẳng sao hết.

Khuong Linh Châu suy đi nghĩ lại, quyết định ra ngoài tham quan một chuyến.

Ở phủ Nhiếp Chính vương mấy ngày cũng chẳng có việc gì để làm, nàng không thể trốn cả đời được.

Lan cô cô giúp nàng lọc thư, chỉ chọn thiệp mời của những công khanh thế gia. Mấy tên quan lại kia đều không có tư cách mời Nhiếp Chính Vương phi. Lựa đi lựa lại hồi lâu, Lan cô cô chọn thiệp mời của Từ gia.

“Từ gia gồm những người như thế nào?” Khuong Linh Châu đau đầu bẻ ngón tay: “Có phu nhân nào, tiểu thư nào, nói cho cùng thì cũng phải nhớ một cái để khỏi phải rước lấy cái danh vô lễ.”

Đến thời điểm này, thái độ của Khuong Linh Châu bắt đầu trở nên cực kỳ nghiêm túc và đoan trang.

Nàng và Tiêu Tuấn Trì có thể suốt ngày lừa bịp nhau nhưng chuyện này thì khác, phải cẩn thận một chút mới được.

“Thật ra ra Vương phi cũng không cần phải nhớ quá nhiều.” Lan cô cô nói: “Vương phi nương nương chỉ cần vui vẻ đến dự là được. Dù Vương phi không quen biết ai cũng chẳng ai dám nói nhiều. Có những chuyện... là do thông minh, gặp mặt nhiều sẽ thành quen thôi.”

“Thật sao?” Khương Linh Châu khá nghi ngờ: “Ta đến từ nước Tề, là người nước khác, sợ rằng... hoàng thân quốc thích sẽ không chào đón ta.”

“Sao thế được? Vương phi tự xem thường mình quá rồi.” Lan cô cô nói: “Vương gia lệnh cho lão thân theo sau để hầu hạ người, điều này đã chứng minh rằng người là Nhiếp Chính Vương phi. Đã là Nhiếp Chính Vương phi, những hoàng thân quốc thích ở Thái Diên sẽ không ai dám không bái kiến người. Cho dù là Hoàng hậu trong cung cũng phải cúi đầu.”

Lan cô cô nói những lời này có hơi quá. Nếu để cho người khác nghe thấy, tất nhiên sẽ nói Tiêu Tuấn Trì có ý đồ bất chính nên mới khiến người hầu có dã tâm như thế.

Nhưng những lời mà Lan cô cô nói cũng là sự thật.

Khương Linh Châu chợt nhớ đến chuyện trước khi mình xuất giá, Nhị muội Khương Thanh Cừ luôn nói: Nước Ngụy toàn kẻ hung ác, y như vùng đất hoang, phụ hoàng nhẫn tâm gả nàng đi để hòa thân...

Hiện tại nàng lại cảm thấy, hình như mình gả đến nước Ngụy để hưởng phúc?

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Đại Cẩu: Đúng thế gâu gâu gâu! Đúng thế gâu gâu gâu!

Chương 29: Tiệc ở Từ phủ

Editor: Ân Phi

Beta: Tửu Thanh

Vừa lúc tiết đầu xuân ở Thái Diên, Từ phu nhân bèn gửi thiệp mời Nhiếp Chính Vương phi đến quý phủ để tụ họp.

Từ gia là thế gia nổi tiếng số một số hai ở Thái Diên, lão thái gia được phong là Quốc công, Từ đại nhân lại là trọng thần hai triều, có thể lực vững chắc, Từ phu nhân cũng là con gái nhà quý tộc, thân phận cao quý. Vì vậy đương nhiên Từ gia có tư cách để mời Nhiếp Chính Vương phi.

Nếu đã mời Nhiếp Chính Vương phi thì bữa tiệc này cũng cần phải đứng đắn. Từ phu nhân tỉ mỉ lọc danh sách người làm, bà sợ rằng có người lạ trà trộn vào trong phủ.

Từ phu nhân nghe đồn mặc dù Nhiếp Chính Vương phi xuất thân là người nước Tề nhưng lại có vẻ đẹp hiếm thấy, đến mức ngay cả Nhiếp Chính vương Tiêu Tuấn Trì bận rộn đối phó với chính vụ cũng phải lặn lội đường xa trở về Cảnh Lăng để thành hôn với nàng. Vì bảo vệ Vương phi bình an, thậm chí Nhiếp Chính vương còn ở lại đất phong Cảnh Lăng một thời gian rồi mới trở về kinh.

Trước đêm tổ chức bữa tiệc, Từ phu nhân gọi mấy cô con gái đã say giấc tới, cẩn thận dặn dò bọn họ phải khiến Nhiếp Chính Vương phi cảm thấy vui vẻ.

Sau khi dặn dò hết các tiểu thư trong Từ gia, Từ phu nhân mới yên tâm.

Bà kê cao gồi suốt một đêm, ngày hôm sau bắt đầu xử lý công việc trong bữa tiệc. Không bao lâu sau, ngoài cửa phủ có một chiếc xe ngựa khắc hoa văn Tiêu thị dừng ở đó. Từ phu nhân vui vẻ nói: “Chắc là Nhiếp Chính Vương phi đến rồi, mau mời Vương phi vào.”

Từ phu nhân trang trọng dẫn theo đích nữ (1) ra cửa phủ.

(1) Đích nữ: Con gái do vợ cả/chính thất sinh ra

Ai ngờ, ngoài cửa không phải Nhiếp Chính Vương phi.

Người phụ nữ bước xuống khỏi xe ngựa, vừa ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy vẻ mặt cứng nhắc của Từ phu nhân, nàng ta nở một nụ cười mỉa mai, nói: “Lâu rồi không gặp, Từ phu nhân nhiệt tình hơn trước rồi, không ngờ phu nhân lại tự mình ra cửa đón tiếp ta. Phu nhân làm ta sợ đó.”

Người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt gầy còm, đôi mắt phượng của nàng ta lộ rõ vẻ cay nghiệt và lạnh lẽo. Khuôn mặt có thể nói là thanh tú xinh đẹp, chỉ có điều sự mỉa mai trong giọng nói làm khuôn mặt nàng ta trở nên lạnh nhạt không có tình người.

Từ phu nhân cúi đầu, hành lễ một cái rồi lên tiếng: “Bái kiến Hào Châu Vương phi. Không biết Hào Châu Vương phi đến Từ gia có chuyện gì ạ?”

“Ta nghe nói người mời Hà Dương công chúa nên muốn đến xem nàng ta xinh đẹp nhường nào mà có thể khiến Tam đệ chết mê chết mệt đến vậy.” Hào Châu Vương phi nói.

“Hào Châu Vương phi đến thật không đúng lúc.” Từ đại phu nhân như người gỗ, nghiêm mặt lên tiếng: “Danh sách khách mời đã kín chỗ từ lâu, Hào Châu Vương phi không có tên trong danh sách, sợ rằng không thể toại nguyện rồi.”

“Nếu như ta vẫn muốn được toại nguyện thì sao?” Khuôn mặt của Hào Châu Vương phi trở nên lạnh lẽo.

“Xin Vương phi thứ lỗi.” Từ phu nhân không yếu thế chút nào, bà nói với gia đình: “Tiễn Hào Châu Vương phi ra ngoài.”

“Người!” Hào Châu Vương phi không thể nhịn được nữa, nổi giận đùng đùng chỉ vào Từ phu nhân, giọng nói đầy sắc bén vang lên: “Người đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Nếu Vương gia nhà ta biết được thì người cho rằng Từ Chính có thể sống tốt ư?”

Mặc dù nàng ta cay nghiệt, chua ngoa, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là phụ nữ, không thể khỏe như gia đình nên vẫn bị “mời” ra khỏi Từ phủ.

Thấy Hào Châu Vương phi đã đi ra khỏi cửa, Từ phu nhân định tiếp tục lo liệu bữa tiệc. Nhưng con gái của bà, Từ Minh Nghiên lại cảm thấy bất an, lo sợ hỏi: “Mẫu thân, dù gì Hào Châu Vương phi cũng là hoàng thân quốc thích. Mẫu thân đắc tội với nàng ta, sợ là...”

“Minh Nghiên.” Từ phu nhân lờm con gái, sau đó khẽ nói: “Nếu hôm nay chúng ta thật sự để Hào Châu Vương phi bước vào phủ thì cả bữa tiệc này sẽ chẳng thể yên ổn. Náo loạn ở Từ gia chúng ta thì không sao, nhưng mà chọc giận Nhiếp Chính Vương phi thì Từ gia sẽ gặp xui xẻo.”

“... Không yên? Sao lại không yên ạ?” Từ Minh Nghiên vẫn cảm thấy khó hiểu.

Từ phu nhân cười khẩy một tiếng, nói: “Ai mà không biết Nhiếp Chính vương luôn đối đầu với Hào Châu vương? Nhiếp Chính Vương phi mà chạm mặt Hào Châu Vương phi thì chuyện gì sẽ xảy ra? Trên triều đình có rất nhiều chuyện nọ chuyện kia. Hơn nữa Hào Châu Vương phi cũng chẳng được phu quân yêu thương, cho dù nàng ta có về nhà khóc lóc kể lể với Hào Châu vương thì cũng sẽ không gây ra chuyện gì đâu.”

Từ Minh Nghiên mơ màng gật đầu.

Ở thành Thái Diên này, ai cũng biết chuyện Hào Châu Vương phi không được yêu thương.

Đều nói đàn ông Tiêu gia rất si tình, và Hào Châu Vương cũng như thế, chỉ có điều sự si tình đó đặt không đúng chỗ. Hào Châu vương Tiêu Phi Túc lạnh nhạt với chính thê Hà thị nhưng lại cực kỳ thích Trắc phi Bình thị. Hà thị chưa bao giờ được yêu thương dần trở nên chanh chua, âm hiểm... Ở Thái Diên rất ít người có thể nói chuyện được với nàng ta.

Sau khi Hào Châu Vương phi Hà thị rời đi không bao lâu, xe ngựa của phủ Nhiếp Chính vương mới tới, Khương Linh Châu khoan thai bước xuống xe ngựa.

Từ phu nhân dắt theo Từ Minh Nghiên đứng trước cửa phủ, ngẩng đầu thoáng nhìn qua, thấy được Nhiếp Chính Vương phi tuy còn trẻ nhưng đã có khí chất khác biệt thì trong lòng khẽ nói: “Chẳng trách.”

Nhiếp Chính vương dù bị nói là yêu ma quỷ quái gì đi nữa thì cũng chỉ là một người đàn ông.

Có mấy anh hùng qua được ái mỹ nhân? Chẳng trách Nhiếp Chính vương lại chết mê chết mệt.

“Bái kiến Nhiếp Chính Vương phi.” Từ phu nhân biết rõ Khương Linh Châu vừa đến Thái Diên, vẫn chưa quen biết nhiều nên bà đẩy con gái mình về phía trước, dịu dàng giới thiệu: “Đây là tiểu nữ Từ Minh Nghiên, năm nay mười lăm tuổi ạ.”

Từ Minh Nghiên mau chóng hành lễ, sợ sẽ gây ấn tượng xấu với Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu liếc nhìn Từ Minh Nghiên, khó khăn lắm nhớ được khuôn mặt của nàng ấy, nàng lên tiếng khích lệ: “Từ tiểu thư thật đoan trang, lễ phép, không hổ là con gái của Từ gia.”

Từ phu nhân cười càng lúc càng tươi.

Câu “đoan trang lễ phép” này của Nhiếp Chính Vương phi sẽ trở thành một lợi thế khi con gái bà đính hôn.

Bà vừa đi vào phủ vừa trò chuyện với Khương Linh Châu. Đầu tiên, bà nói về chuyện làm thơ lấy chủ đề hoa cỏ, sau đó “vô tình” nhắc tới con gái lớn của mình: “Thần phụ còn một đứa con gái lớn, con bé vô cùng thích... hoa cỏ. Năm ngoái, con bé vừa được gả cho đứa cháu đích tôn của Các lão (2) Phí Tư Bật.”

(2) Các lão: Là người quản lý những giấy tờ nội bộ, có quyền lực tương đương thừa tướng.

Khương Linh Châu cảm thấy hơi mờ mịt.

Phí các lão này... Hình như là thầy của Tiêu Tuấn Tri?

Từ phu nhân muốn móc nối quan hệ với nàng ư?

Vậy thì cứ nói theo trước rồi tính sau.

“Cháu trai của Phí tiên sinh quả thực rất tuấn tú lịch sự, Từ đại tiểu thư tìm được một tấm chồng tốt rồi.” Nàng cười nói.

Hai người nói chuyện say sưa nên không biết đã đến vườn hoa tổ chức bữa tiệc từ lúc nào. Trong vườn xây một hòn non bộ, trồng một ít cỏ cây quý hiếm, mỗi một chiếc lá, một nhành hoa ở nơi đây đều mang vẻ đẹp thật tinh tế và độc đáo. Xung quanh có khoảng bảy tám nữ quyến, các nàng nhìn thấy Từ phu nhân và Khương Linh Châu bước đến, cũng tự mình đoán được thân phận của Khương Linh Châu nên đều nhanh chóng hành lễ.

Hai thứ nữ (3) của Từ gia bước về phía trước, giọng điệu của Từ phu nhân cũng trở nên lạnh nhạt hơn, nói: “Hai người này là tỷ muội của Minh Nghiên.”

(3) Thứ nữ: Con gái do thị thiếp sinh ra

Khương Linh Châu ngồi ở ghế đầu tiên, Từ Minh Nghiên và Từ phu nhân ngồi ngay bên cạnh. Tuy Lan cô cô là người hầu nhưng lại là người có phẩm cấp, Từ phu nhân cũng để cho bà ngồi xuống. Tỷ nữ mang trà Ngũ Vân Mao Tiêm đựng trong một chiếc chén sứ tinh tế lên, lá bạc hà nổi trong nước trà màu xanh bích động lòng người, hương thơm nhàn nhạt tỏa khắp không gian. Khương Linh Châu khẽ ngửi mùi trà, mỉm cười khen: “Trà ngon.”

Nàng đang nghĩ xem Từ phủ sẽ chuẩn bị món ăn gì thì nghe thấy tiếng động trong vườn hoa, chẳng biết là tiểu thư nhà nào rơi xuống nước.

Có trò hay để xem rồi.

Thạch phu nhân nhìn con gái là Thạch tiểu thư rơi xuống nước thì khóc đến nghiêng trời lệch đất, chỉ trích Triệu tiểu thư đứng gần đó đẩy con gái mình xuống nước. Triệu tiểu thư ảm ức khóc như thể bị bắt nạt mà chẳng dám nói. Không phân biệt được ai đúng ai sai. Sau khi Thạch tiểu thư thay y phục xong, Thạch phu nhân và Triệu tiểu thư đã tìm đến tận cửa, muốn Nhiếp Chính Vương phi lấy lại công bằng.

Khương Linh Châu vừa nhắc chiếc đĩa lên, đột nhiên lại được giao trọng trách này.

Từ phu nhân ở bên cạnh âm thầm cắn răng, trong lòng nổi giận: bà mời mấy vị phu nhân và tiểu thư này đến... để làm nền cho Từ Minh Nghiên, ai cho phép bọn họ cãi nhau trước mặt Nhiếp Chính Vương phi hả?!

Chỉ biết làm trò!

Cả đám người này nghĩ mình là con hát ư?!

Khương Linh Châu không thích tham dự mấy bữa tiệc cũng bởi vì không muốn gặp phải loại chuyện như vậy. Đầu đá lẫn nhau, ngoài mặt thân thiện trong lòng thì lại chửi bới, khiến cho người ta đau đầu vô cùng. Nàng buông đũa xuống hỏi: “Thạch tiểu thư, người không sao chứ?”

Thạch phu nhân dùng khăn tay lau khóe mắt, khẽ lên tiếng: “Không sao ạ, chỉ bị cảm lạnh thôi.”

“Không sao là tốt rồi.” Khương Linh Châu nhẹ nhàng lên tiếng, coi như là giải quyết xong rồi.

“Vương phi hãy làm chủ cho Nguyệt Nhi!” Thạch phu nhân khóc suốt mướt, nhất quyết phải có được câu trả lời.

Khương Linh Châu cũng chẳng ăn nổi nữa.

Từ phu nhân thấy vẻ mặt Khương Linh Châu bắt đầu khó xử, sắc mặt Lan cô cô ở sau lưng trở nên đáng sợ thì biết Thạch phu nhân không có mắt nhìn gì cả, khiến Nhiếp Chính Vương phi mất vui rồi. Vì vậy, Từ phu nhân lên tiếng: “Trước mặt Nhiếp Chính Vương phi mà phu nhân làm gì thế? Thạch tiểu thư không sao là tốt rồi, còn muốn gì nữa đây?”

Tuy Nhiếp Chính Vương phi không lên tiếng, nhưng Từ phu nhân đã lên tiếng thì rõ ràng Nhiếp Chính Vương phi không muốn xử lý chuyện này. Thạch phu nhân không cam lòng nhưng chỉ có thể ngượng ngùng nín khóc, ngoan ngoãn ngồi một bên. Lúc bà ta ngồi xuống, xung quanh còn truyền đến giọng cười mỉa mai.

Khương Linh Châu nhìn những vị tiểu thư trước mặt, mọi người đều có suy nghĩ riêng, hai vị tiểu thư của Từ gia chẳng khác gì, nói nhiều một chút cũng không được. Nếu mà so sánh thì Từ Minh Nghiên lại có vẻ khôn ngoan nhất. Vì vậy Khương Linh Châu tháo chiếc vòng vàng có dây tơ đỏ ra, sai Bạch Lộ đưa cho Từ Minh Nghiên.

“Ta thấy Từ nhị tiểu thư rất hòa nhã.” Khương Linh Châu khẽ cười, nói tiếp: “Chiếc vòng này coi như là quà gặp mặt ta tặng cho Từ nhị tiểu thư.”

Từ Minh Nghiên vừa mừng vừa lo rồi lập tức tạ ơn, khuôn mặt ửng đỏ. Hai vị tỷ muội bên cạnh nàng ấy thấy vậy, nhất thời cảm thấy ghen tỵ, mấy cặp mắt trông mong nhìn về phía Khương Linh Châu.

Tiết rằng Khương Linh Châu chỉ ngồi uống trà, những thứ đang chờ các nàng là ánh mắt lạnh lẽo sắc bén như dao của Lan cô cô và vẻ mặt vô cùng đáng sợ của Từ phu nhân.

Nhưng đúng lúc này, có một tỷ nữ vội vàng đi tới, khẽ nói gì đó với Từ phu nhân.

Từ phu nhân hơi kinh ngạc, thấp giọng hỏi thăm vài câu, sau đó bà còn ngạc nhiên hơn. Bà lo lắng liếc nhìn Khương Linh Châu rồi nở nụ cười, bước đến trước mặt nàng nói: “Vương phi, thần phụ có một yêu cầu quá đáng...”

Từ phu nhân thật sự không biết nên đưa ra yêu cầu này như thế nào.

“Từ phu nhân, có chuyện gì vậy?” Khương Linh Châu hỏi.

“Thần, thần phụ...” Người khôn khéo, tài giỏi như Từ phu nhân mà cũng có lúc nói năng lộn xộn: “Thần phụ có một đứa con trai nhỏ, rất thích... thích náo nhiệt. Thằng bé thấy trong vườn có vẻ nhiều người cho nên muốn đến xem. Nhiếp Chính Vương phi, người xem...?”

Nước Ngụy không phải chú ý lễ tiết giữa nam và nữ, đã thế còn là “con trai nhỏ”, người này chắc hẳn còn nhỏ hơn cả Từ Minh Nghiên. Khương Linh Châu đưa mắt nhìn Lan cô cô, thấy bà không phản ứng thì gật đầu chấp nhận: “Không sao, để cho thằng bé vào đi.”

Từ phu nhân như trút được gánh nặng.

Dáng vẻ đó giống như người muốn vào không phải là con trai nhỏ của bà mà là con cháu của vua vậy.

Chỉ trong chốc lát, mảnh vải thêu hoa rực rỡ trước cửa được vén lên, một thiếu niên đi vào. Hai tay hắn đặt sau lưng, dáng đi hơi khệnh khạng, không giống Từ thiếu gia mà lại như mấy kẻ tù tội leo trèo trên phố.

Khi hắn đến gần, Khương Linh Châu thấy một khuôn mặt vô cùng tuần tú, da mịn thịt mềm, có vẻ hơi nữ tính, nhìn y như thiếu nữ mới lớn. Đuôi mắt còn có nốt ruồi làm nổi bật đôi mắt như chứa cả một câu chuyện.

“Tại hạ là Từ... Từ... Từ Đại Vũ.” Thiếu niên kia chấp tay, tùy tiện hành lễ, một lúc lâu sau mới có thể nói ra cái tên của mình: “Từ Đại Vũ bái kiến Nhiếp Chính Vương phi.”

Khương Linh Châu cảm thấy giọng nói này rất quen tai.

Quen tai...

Quen tai...

Cực kỳ quen tai.

Đợi... đợi, đợi đã, đây chẳng phải là giọng nói của Thiếu đế Tiêu Vũ Xuyên sao?!

Điều gì xảy ra với Tiêu gia thế này, tại sao ai cũng thích chơi trò này?!

Bệ hạ, người có biết đây chính là mảnh khốe của Tam hoàng thúc nhà người không hả???

~~~ *Tác giả có lời muốn nói: Tiêu gia thật là đặc sắc, thật quá đặc sắc.*

Chương 30: Lòng Đế vương

Editor: Ân Phi

Beta: TỬU THANH

Từ Đại Vũ chính là Thiếu đế Tiêu Vũ Xuyên.

Từ trước đến giờ Tiêu Vũ Xuyên luôn bướng bỉnh vô lý, thường xuyên lén chạy ra khỏi cung, nhưng số lần bị Tiêu Tuấn Trì bắt gặp cũng được bốn đến năm lần. Công khai đi vào Từ gia, dùng cái tên giả “Từ Đại Vũ”, đối với hắn mà nói cũng chẳng phải chuyện kỳ lạ gì.

Ngay lúc này vị thiếu niên anh tuấn mở to đôi mắt đen như mực của mình, con mắt đảo qua đảo lại, không khách sáo đánh giá Khương Linh Châu.

Trong lòng Khương Linh Châu khẽ thở dài một hơi: Sao ở Tiêu gia ai cũng thích trò này thế?

“Hóa ra là Từ tiểu thiếu gia.” Nàng cười nói: “Từ tiểu thiếu gia có dáng dấp của rồng của phượng, Từ phu nhân thật có phúc.”

Trên trán Từ phu nhân chảy đầy mồ hôi lạnh: “Không dám, không dám.”

Cũng chẳng biết là không dám cái gì.

Tiêu Vũ Xuyên không đợi nàng gọi đã tự mình đứng dậy, tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế bành, không mời mà thân nhiên cầm chén trà vân vụ lên thưởng thức.

“Từ nhị tiểu thư.” Khương Linh Châu quay sang hỏi Từ Minh Nghiên: “Học vấn của đệ đệ người thế nào?”

“Chuyện này...” Từ Minh Nghiên hít một hơi thật sâu, bắt lực nhìn Từ đại phu nhân, mờ mịt gật đầu: “Học vấn vô cùng, vô cùng, vô cùng tốt ạ.”

“Vô cùng tốt?” Khương Linh Châu cong môi nói: “Vậy ta cũng rất muốn kiểm tra Từ tiểu thiếu gia.”

Tiêu Vũ Xuyên đang ngồi trên ghế bành uống trà, suýt nữa phun ngụm trà ra ngoài. Dùng ống tay áo lau khóe miệng, hắn nói một cách tội nghiệp: “Nhiếp Chính Vương phi, người đừng nghe tỷ ấy nói bậy, ta dở nhất là đọc sách.”

“Vậy sao?” Giọng của Khương Linh Châu càng thêm dịu dàng: “Ta chỉ muốn biết rằng Từ tiểu thiếu gia có thể đọc thuộc lòng “Lễ”, “Truyền” không? Xin hỏi Từ tiểu

thiếu gia, “Thái thượng quý” là gì? “Nhân tử chi lễ” là gì?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Vũ Xuyên lập tức nhả lại, giống như ăn phải bánh bao thiu, “Thái thượng quý... Thái thượng quý...” Tiêu Vũ Xuyên ấp úng mãi vẫn không nói ra được lời nào.

Ở bên này, Từ Minh Nghiên lại hơi nôn nóng, nhỏ giọng tiếp lời: “Thái thượng quý đức, phạm là người có lễ, đông ấm hạ mát, hôn định thần tĩnh, tại sử di bất tranh.”

Tiêu Vũ Xuyên vỗ tay một cái, nói: “Đúng rồi! Chính là cái này. Thái thượng quý đức, phạm là người có lễ, đông ấm hạ mát, hôn định thần tĩnh, tại sử di bất tranh.”

Khuong Linh Châu gật đầu khen ngợi: “Nếu Từ gia tiểu thiếu gia có thể biểu hiện như vậy trước mặt Nhiếp Chính vương thì càng tuyệt hơn.”

Tiêu Vũ Xuyên vừa nghe thì biết người trước mặt đã nhìn thấu thân phận của hắn. Nhất thời hắn hơi mất hứng, nhướng mày, tiếc nuối nói: “Hóa ra Cạnh Lăng Vương phi đã biết là trẫm.”

Lời tự xưng của hắn vừa dứt, mọi người xung quanh lập tức quỳ xuống lạy. Khuong Linh Châu cũng đứng dậy, thốt tha hành lễ: “Tham kiến bệ hạ.”

“Miễn lễ.” Tiêu Vũ Xuyên phát tay áo rồi nói với những người khác: “Mọi người lui xuống đi, trẫm muốn nói chuyện riêng với Cạnh Lăng Vương phi.”

“Chuyện này...” Từ phu nhân hơi do dự.

“Sao nào, ở Từ gia, mệnh lệnh của trẫm không có hiệu lực à?” Tiêu Vũ Xuyên hơi giận dữ hỏi.

Vẻ mặt này vô cùng hiệu nghiệm, Từ phu nhân lập tức dùng mắt ra hiệu với đám nữ quyến. Ngay tức khắc, người trong phòng lớn cũng rời đi gần hết, chỉ còn lại Tiêu Vũ Xuyên và Khuong Linh Châu.

“Thảm thảm, xin đừng trách móc.” Tiêu Vũ Xuyên thích thú nâng đĩa đậu lên, bỏ từng miếng vào trong miệng: “Tam thúc của trẫm thật sự không có tình người, nhốt trẫm ở điện Hàm Chương để đọc sách, trẫm muốn nhìn thăm thăm cũng không được, chỉ có thể lén chạy ra ngoài.”

Thiếu niên này trời sinh tư rỗng thế phượng, vô cùng tuấn tú. Nếu hắn là một cô nương, chắc hẳn cũng thuộc dạng hồng nhan họa thủy. Khuong Linh Châu thật sự rất muốn thấy hắn mặc y phục của nữ.

“Bệ hạ nên chăm chỉ học chính trị mới có thể giữ vững ngai vàng, chàng ấy chỉ muốn tốt cho người.” Khuong Linh Châu nói với Tiêu Vũ Xuyên.

“Sao thẩm cũng nói thế vậy?” Về mặt Tiêu Vũ Xuyên lộ rõ sự đau khổ. Hắn xoa vành tai mình, lẩm bẩm: “Cũng đúng, thẩm là Công chúa nước Tề. Công chúa và Vương gia không khác nhau lắm, đều thích nói những điều vô nghĩa.”

Khương Linh Châu bật cười.

“Không nói đến chuyện này nữa.” Tiêu Vũ Xuyên ăn sạch cả đĩa đậu, lười biếng gác chân ngồi trên ghế bành, nói: “Ban đầu thẩm thẩm được gả đến nước Ngụy, có phải trong lòng chẳng vui về gì không? Tam thúc của trẫm trời sinh hung dữ, lại chẳng biết đối xử tử tế với các cô nương.”

“Bệ hạ lại nói đùa.” Khương Linh Châu im lặng một lúc mới trả lời: “Ý của phụ mẫu, lời nói của bà mối. Nam cưới nữ gả thì có gì mà yêu với ghét chứ?”

“Thẩm thẩm nghĩ thoáng thật đấy.” Tiêu Vũ Xuyên toét miệng cười, nụ cười như hoa đào, chói mắt vô cùng. Nếu hắn có thể thông minh thêm một ít thì chắc chắn sẽ là một thiếu niên rất được quý mến. Kì kèo một lúc, hắn lại lên tiếng hỏi: “Thẩm thẩm, nếu trước kia người cầu hôn với Công chúa nước Tề không phải Tam thúc của trẫm mà là người khác thì thẩm có tức giận không?”

Câu hỏi của Tiêu Vũ Xuyên hơi kỳ lạ.

Bản thân Tiêu Vũ Xuyên cũng có Hoàng hậu, nói cho cùng thì trong Tiêu gia cũng chẳng còn “người khác” nào đến tuổi kết hôn nữa.

“Tức giận làm gì?” Khương Linh Châu nói: “Nếu không phải là Vương gia cầu hôn, người được gả đi cũng chưa chắc sẽ là thân thiếp.”

“Cũng phải... cũng phải.” Tiêu Vũ Xuyên khịt mũi rồi nói: “Số mệnh của Tam thúc thật là tốt, đây là số trời.”

Một lúc lâu sau, Đế vương trẻ tuổi hứng thú nói: “Tam thẩm, trẫm với thẩm vừa gặp mà như đã quen từ lâu, trẫm muốn mời thẩm thường xuyên vào cung chơi. Hôm nào đó trẫm sẽ nhờ mẫu hậu tổ chức cung yến, Tam thẩm nhất định phải nể mặt đấy.”

Bệ hạ đã mời, sao có thể từ chối?

Khương Linh Châu chỉ có thể đồng ý.

Thiếu niên này nhanh miệng lại thẳng tính, chuyện gì cũng có thể nói ra, không hề che giấu tâm tư, chẳng giống một vị Đế vương mà lại giống thiếu niên mạnh mẽ trên thảo nguyên hơn.

Khương Linh Châu trò chuyện với hắn một lúc lâu, Tiêu Vũ Xuyên mới rời đi. Lúc đi hắn còn hỏi tên của Từ Minh Nghiên.

“Khuê danh của Từ nhị tiểu thư là Minh Nghiê à?”

“Dạ phải.” Từ phu nhân trả lời.

Tiêu Vũ Xuyên cũng không nhiều lời nữa mà nhanh chóng rời đi trong giọng nói cung kính của mọi người.

Đến tối, Khương Linh Châu rời Từ phủ. Nàng vừa mới bước ra khỏi cửa của Từ phủ đã thấy một chiếc xe ngựa đỗ ở đó, là hoa văn của phủ nàng.

Rèm xe được vén lên, Tiêu Tuấn Trì để lộ nửa người. Mái tóc đen nhánh của hắn được buộc lại, trên đầu còn cài một cây trâm ngọc, cách ăn mặc này của hắn cũng giảm bớt sự uy hiếp, ngược lại tăng thêm chút nhã nhặn của văn nhân.

“Sao Vương gia lại đến đây?” Khương Linh Châu hơi ngạc nhiên.

“Ta vừa từ trong cung ra, nhớ Vương phi ở Từ gia nên muốn đưa Vương phi về.” Hắn đáp.

Khương Linh Châu để cho mấy tỳ nữ với Lan cô cô ngồi chung một chiếc xe ngựa, còn nàng thì lên xe ngựa của Tiêu Tuấn Trì. Dáng người nàng hơi thấp, giẫm lên thang rất tốn sức, hai tay nắm chặt lấy làn váy vì sợ ngã. Tiêu Tuấn Trì thấy vậy thì dứt khoát ôm nàng lên xe ngựa.

Vừa ôm nàng hắn vừa lầm bầm: “Vương phi nặng hơn trước rồi.”

Khương Linh Châu: ...

Chàng nuôi heo đấy à?

Xe ngựa của phủ Nhiếp Chính vương rời đi, cuối cùng người Từ phủ cũng đứng thẳng lưng. Từ Minh Nghiê nhìn về phía cuối phố, như có điều suy nghĩ nói: “Mẫu thân, Vương gia thật tốt với Vương phi.”

Từ phu nhân vẫn luôn rất cưng chiều đứa con gái nhỏ thông minh lanh lợi của mình. Nghe vậy, bà khẽ véo mũi của nàng rồi cười nói: “Đợi Minh Nghiê trưởng thành chắc chắn sẽ tìm được một phu quân tốt như Cạnh Lăng vương. Ở nước Ngụy, thứ không thiếu nhất chính là những người đàn ông có tình có nghĩa.”

Từ Minh Nghiê nhú mày, trong lòng nhỏ giọng lầm bầm.

Người đàn ông có tình có nghĩa?

Phụ thân cũng đã có thê tử rồi, chẳng phải vẫn nạp thiếp đấy sao?

***

Trên xe ngựa, Tiêu Tuấn Tri đang nhìn chăm chăm vào Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu bị nhìn như vậy thì không được tự nhiên quay đầu đi.

Bánh xe lóc cóc lăn về phía trước, bên ngoài xe ngựa là con đường đông nghịt người. Tuy đã là hoàng hôn nhưng trên đường vẫn náo nhiệt như thường.

“Từ gia có gây khó dễ cho Vương phi không?” Tiêu Tuấn Tri hỏi.

“... Làm sao có thể chứ.” Nàng trả lời: “Từ phu nhân cư xử với mọi người rất nho nhã lễ phép, Từ tiểu thư cũng có tri thức lại hiểu lễ nghĩa.”

Khương Linh Châu vừa mới trả lời thì chợt nghe thấy tiếng trống chiêng vang trên phố. Tiếp đó, chính là những giọng nói ồn ào của nửa người Tề nửa không phải người Tề, giống như giọng hò của người lái thuyền bên bờ sông. Có già có trẻ, có trầm có bổng, tuy rời rạc nhưng lại khí thế vô cùng.

Khương Linh Châu cẩn thận lắng nghe, nghe ra được những gì họ nói là “Trở về Giang Nam, trả lại U Yên” thì vẻ mặt lập tức thay đổi.

Giọng reo hò càng lúc càng xa, nhưng vẻ mặt của Khương Linh Châu vẫn không tốt lên nổi.

“Vương phi không cần để trong lòng.” Tiêu Tuấn Tri dựa vào thành xe, ngón tay vân vê tràng hạt, nói: “Đám người này đã náo loạn thành quen, lát nữa người của đội tuần tra sẽ đuổi họ đi. Suốt ngày ồn ào náo loạn, chẳng biết tu thân dưỡng tính, cho rằng tướng sĩ của ta vô dụng thế sao?”

Trong lòng Khương Linh Châu không biết có cảm thụ gì.

“Vẻ mặt này của Vương phi như vừa gặp ma vậy.” Tiêu Tuấn Tri trêu nàng, lại còn dùng tay véo hai má nàng: “Sợ gì chứ? Bỏn vương bảo vệ nàng.”

Khương Linh Châu gỡ tay hắn ra khỏi khuôn mặt mình, nghiêm túc nói: “Vương gia, thiếp không sợ. Chẳng qua thiếp đang suy nghĩ, trước có nhà rồi mới đến đất nước, sau đó là thiên hạ. Nhưng đặt mình vào vị trí của người khác để đối đãi, người Tề là con dân, quân thần, người Ngụy cũng là con dân, quân thần. Đã là con người thì phải trải qua sinh lão bệnh tử, khói lửa chiến tranh. Nếu bàn luận về “thiên hạ” thì chiến tranh không có kẻ thắng, chỉ có người thua mà thôi.”

Tiêu Tuấn Tri hơi kinh ngạc. Hắn nhíu mày nói: “Vương phi nghĩ xa thật đấy.”

“Vâng.” Nàng gần từng chữ: “Điều duy nhất khiến thiếp bằng lòng gả đến đây chính là có thể đổi lấy sự yên bình ở U Yên, không có chiến tranh.”

Tiêu Tuấn Tri khẽ cười: “Vương phi nói chuyện thật khéo, khiến cho bốn vương cảm thấy tự ti. Không biết rằng Từ phu nhân, người tự xưng có tài ăn nói có thể đối đáp lại cái miệng nhỏ của Vương phi không nhỉ?”

Nhắc đến Từ phu nhân, Khương Linh Châu lập tức nghĩ đến Tiêu Vũ Xuyên. Vì vậy, nàng kể lại chuyện mình bắt gặp Tiêu Vũ Xuyên cho Tiêu Tuấn Tri nghe.

Tiêu Tuấn Tri cũng không quá bất ngờ, chỉ lạnh nhạt “Ồ” một tiếng, có lẽ vì đã quá quen với chuyện này. Hắn vừa vuốt ve nhẫn ngọc ban chỉ vừa nói chuyện: “Thằng nhóc này thường xuyên trốn ra khỏi cung, có muốn bắt cũng chẳng được.”

“Bệ hạ mời thiếp vào cung đây này.” Khương Linh Châu lại nói tiếp.

“... Hả?” Lần này Tiêu Tuấn Tri không thể ngồi yên.

Làm sao hắn mới có thể nhắc nhở Vương phi đây?

Thằng nhóc đó là tên háo sắc trăm phần trăm!

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Đại Cẩu: Trẻ con không dễ dạy, lại dám đào góc tường của hoàng thúc.

Chương 31: Cung Lâm Hoa

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tỉu Thanh

Xe ngựa chậm rãi chạy thẳng về phía trước.

“Xem ra Vương phi không để lời dạy của vi phu ở trong lòng rồi.” Tiêu Tuấn Trì lên tiếng.

“Vương gia muốn nói đến câu nào ạ?” Khương Linh Châu ngạc nhiên.

“Bệ hạ là tên quỷ nhỏ háo sắc, Vương phi đừng để ý đến nó.” Tiêu Tuấn Trì nghiêm túc nhắc lại.

Khương Linh Châu cong môi cười nói: “Chắc không đến mức như thế chứ? Thiệp nghĩ là do bệ hạ ham chơi thôi. Mặc dù chưa hiểu rộng biết nhiều nhưng rất thẳng thắn đáng yêu. Trong nhà Đế vương mà lại có một đứa trẻ như thế, đúng là hiếm thấy.”

Tiêu Tuấn Trì đỡ trán thở dài.

“Vương phi phải hiểu, đã là nhà Đế vương thì không có chuyện thẳng thắn đâu.” Hần day huyệt thái dương, nói: “Để ta kể năng nghe chuyện này rồi Vương phi tự mình quyết định xem.”

“Mời Vương gia.”

“Một ngày nọ, ta bắt gặp bệ hạ lén chuồn ra khỏi cung chơi.” Hần nhíu mày, chậm rãi kể: “Khi ấy nó đang tranh tài với người ta, trong lúc hưng phấn thì đòi so văn chương. Bệ hạ không biết ta ở đó, đọc “Tả”, “Xuân” trôi chảy, rành mạch. Nhưng trong cung, trước mặt ta, đến nửa câu nó cũng không đọc nổi.”

Khương Linh Châu khá giật mình.

Ý của Tiêu Tuấn Trì là: Rõ ràng Tiêu Vũ Xuyên rất thông minh, nhưng trước mặt hắn lại giả vờ ham chơi đàn độn. Nếu không phải Tiêu Vũ Xuyên thật sự ham chơi thì thật sự mưu tính như thế khiến người khác không rét mà run.

“Có lẽ... Bệ hạ hơi đề phòng trước mặt Vương gia.” Nàng cẩn thận nói.

“Vương phi tự quyết định là được.” Tiêu Tuấn Trì cắt lời.

Khương Linh Châu suy nghĩ một lát vẫn cảm thấy Tiêu Tuấn Trì không thể nhìn lầm. Hẳn quản lý chuyện nước, chắc chắn ánh mắt cay nghiệt hơn mình rất nhiều. Tiếp đó, lại nghĩ tới việc Tiêu Tuấn Trì từng nói với nàng rằng bệ hạ rất ngang bướng, trong chốc lát cảm thấy hơi phức tạp.

“Khi đó Vương gia nói với thiếp rằng bệ hạ ngang bướng, mời thầy đến dạy dỗ đều không quản được, thiếp cũng tưởng rằng là vậy thật.” Trong giọng nói của nàng chất chứa sự giận dữ mà bản thân cũng không nhận ra: “Vương gia có thể lừa gạt người khác như thế, đúng là có bản lĩnh.”

“Khi đó ta và Vương phi chỉ xem như nửa người lạ.” Tiêu Tuấn Trì nắm tay nàng, nói đầy ẩn ý: “Không thể chuyện gì cũng nói hết với Vương phi được. Bây giờ... hơi khác một chút.”

Khương Linh Châu vừa định hỏi “Khác chỗ nào” thì xe ngựa đã đến phủ Nhiếp Chính vương.

Nàng vừa xuống xe, lập tức thấy hai người đứng trước cửa, là Phó Huy và Tổng Châm Hà đã lâu không gặp. Hai người đứng đợi Tiêu Tuấn Trì, ba người đàn ông vừa chạm mặt thì đi vào thư phòng, Tiêu Tuấn Trì còn giữ bọn họ lại dùng cơm tối.

Một lúc lâu sau, Tiêu Tuấn Trì mới chậm chạp trở về phòng.

“Vương phi đang nghỉ ngơi à?” Hắn hỏi.

Khương Linh Châu đang chọn y phục, lên tiếng đáp: “Lát nữa thiếp mới nghỉ.”

“Không hiểu sao bệ hạ biết Vương phi sinh vào mùng bảy tháng ba mà lại muốn tổ chức sinh nhật cho Vương phi.” Tiêu Tuấn Trì nắm chặt bàn tay trong ống tay áo, cất giọng lạnh nhạt: “Vi phu cảm thấy đây không phải việc tốt.”

Khương Linh Châu nghiêng đầu, suy nghĩ một lúc mới hiểu ý hắn, lập tức nói: “Thiếp cũng nghĩ việc này không tốt lắm. Chúng ta có phủ riêng, chẳng lẽ thế tử chàng còn phải tổ chức sinh nhật trong cung hay sao? Chỉ là ngày sinh nhật thôi mà, làm qua loa cũng được.”

Tiêu Tuấn Trì gật đầu nói: “Ừ, làm qua loa thôi, chúng ta tự lo vậy.” Một lúc sau, hắn lại lên tiếng: “Đợi qua sinh nhật Vương phi, tổ chức hôn lễ xong, chúng ta lại vào trong cung.”

Khương Linh Châu không nghĩ đó là chuyện quan trọng, cởi giày rồi leo lên giường. Nàng nằm một lúc lại ngồi dậy, cảnh giác nói với Tiêu Tuấn Trì: “Hôm nay thiếp mệt muốn chết rồi, Vương gia đừng làm phiền thiếp đấy.”

Tiêu Tuấn Trì vốn định lên giường, thấy nàng cảnh giác đến mức hai tai dựng lên như thỏ con thì không khỏi bật cười. Hắn cố ý tỏ ra nghiêm túc đứng đắn, thản nhiên nói: “Ta biết rồi. Ta đi xem Kinh Phật đây.”

Dứt lời, hắn phát ổng tay áo, giả vờ rời đi.

Về mặt đứng đắn ấy quả thật có thể lừa được người khác. Phát tay áo ra đi giống như thể ai bắt hắn bỏ nhà đi giữa ngày tuyết rơi, không được ở trong sân nhỏ của phủ Nhiếp Chính vương nữa vậy.

Khương Linh Châu bỗng cảm thấy hắn hơi tội nghiệp, vì vậy nói: “Hay là Vương gia... lên giường nghỉ ngơi đi.”

Sau đó? Không có sau đó nữa.

Nàng lọt bấy rồi.

Tiêu Tuấn Trì nói Tiêu Vũ Xuyên là tên quý nhỏ háo sắc, chính hắn không cảm thấy bản thân cũng như vậy sao?

***

Theo như ý của Tiêu Tuấn Trì, sinh nhật của Khương Linh Châu tổ chức trong phủ Nhiếp Chính vương.

Nhưng tai mắt của bộ hạ trong cung lại rất linh hoạt, hôm sau bộ hạ truyền chỉ xuống, nói muốn tổ chức tiệc sinh nhật trong cung cho Khương Linh Châu, nhân cơ hội để người Tiêu gia tụ tập gặp mặt Nhiếp Chính Vương phi một lần.

Từ khi Đại Ngụy lập quốc đến nay, không có vị Vương phi nào nhận được vinh hạnh đặc biệt như vậy. Cho dù sinh nhật Thái Tử phi cũng không phải do Thiên tử xử lý, cùng lắm là Hoàng hậu và Thái hậu tổ chức thôi.

Không ngờ rằng sinh nhật “qua loa” của Khương Linh Châu lại được tổ chức trong cung.

Chuyện này thật sự quá vô lý, các lão thần trong triều có vẻ không hài lòng.

Phí Tư Bất tìm đến Tiêu Tuấn Trì, thẳng thắn nói: “Vương gia, hành động lần này của bộ hạ có chỗ không ổn.”

Tiêu Tuấn Trì vừa mới hạ triều, đang định đến cửa cung. Phí Tư Bất theo sát hắn, miệng lải nhải không ngừng: “Theo như quy định, tần Vương phi không được tổ chức sinh nhật trong cung. Cho dù bộ hạ đích thân ban vinh hạnh đặc biệt này cũng không được. Nếu để mặc cho bộ hạ làm loạn, vượt quá phép tắc lần này thì về sau người sẽ càng thích làm loạn hơn nữa.”

Phí Tư Bất vuốt ria mép, thành khẩn nói: “Vương gia nhớ tại sao phủ Trọng Khánh suy vong không?”

Tiêu Tuấn Trì suy nghĩ một lúc mới đáp: “Lộng quyền, không biết khiêm tốn, làm xằng làm bậy.”

“Đúng vậy.” Phí Tư Bất khẽ cười, cất giọng đầy ẩn ý: “Vương gia không muốn làm xằng làm bậy, nhưng nếu có người muốn Vương gia làm xằng làm bậy, chẳng lẽ Vương gia không thể không làm ư?”

Lời nói này có vẻ hơi vòng vo nhưng Tiêu Tuấn Trì hiểu.

Hắn chấp hai tay, hành lễ thầy trò với Phí Tư Bất rồi nói: “Phí tiên sinh nói có lý, Cảnh Lăng sẽ ghi tạc trong lòng.”

Phí Tư Bất nói có lý, nếu Tiêu Tuấn Trì khơi mào, người đời sẽ nói Cảnh Lăng vương vượt quá phép tắc, không biết thể nào là “trên dưới”.

Dù là thế thật, hắn cũng không muốn Khương Linh Châu phải chịu áp lực. Không cho nàng nở mày nở mặt một lần, hắn cảm thấy không vui.

Cân nhắc mức độ nặng nhẹ giữa “Danh tiếng nịnh thần” và “Vương phi vui vẻ”, Tiêu Tuấn Trì vẫn quyết định cho Khương Linh Châu tổ chức sinh nhật trong cung.

***

Mồng bảy tháng ba, hôm nay là sinh nhật của Khương Linh Châu.

Buổi trưa, nàng bị Tiêu Tuấn Trì xách vào trong nội cung.

Khi còn bé, Tiêu Tuấn Trì sống ở phía Tây cung của Thái Diên - cung Lâm Hoa, bây giờ cung điện chỗ này phải dọn ra để Nhiếp Chính Vương phi nghỉ ngơi.

Khương Linh Châu thấy tám biển “cung Lâm Hoa” thì cảm thấy hơi buồn ngủ, chẳng trách Tiêu Tuấn Trì có thể dẫn đầu đại quân tiến thẳng vào nước Tề, suýt nữa đánh xuống Hoa Đình, thì ra từ nhỏ đã sống ở “cung Lâm Hoa”. Như thế không phải là quân lâm Hoa Đình sao?

Lúc bước vào cửa cung Lâm Hoa, Lan cô cô hoài niệm: “Lâu rồi không về đây. Từ khi Vương gia có phủ riêng năm mười lăm tuổi đến nay đã qua gần mười năm rồi.”

Mặc dù lâu rồi không có người ở đây nhưng cung Lâm Hoa vẫn sạch sẽ, khiến lòng người vui mừng. Cửa sổ được đặc biệt chạm trổ, để lộ bóng cây lượn quanh. Cửa cung nửa mở, thấp thoáng nhìn thấy bậc thềm dưới mái hiên trước cung điện.

“Lúc nhỏ Vương gia ở đây sao?” Khương Linh Châu hỏi.

“Đúng vậy.” Lan cô cô sờ lên đồ trang trí được chạm khắc tinh xảo và những vật dụng quý giá khác, nói: “Lúc trước ở đây bày sách Vương gia sưu tầm được. Thuở nhỏ, Vương gia thích đọc sách, không chỉ sách tiếng Hán mà sách dân tộc Tiên Bi (1), dân tộc Hạt, ngài ấy đều đọc. Lão thân không đọc những cuốn sách dân tộc đó vài chục năm rồi nên chẳng còn nhớ nữa, nhưng Vương gia chỉ nói một câu lại khiến lão thân muốn đọc lại.”

(1) Dân tộc Tiên Bi: dân tộc thiểu số thời cổ, ở vùng Đông Bắc, Nội Mông, Trung Quốc.

“Thì ra Vương gia là người thích đọc sách.” Khương Linh Châu nhìn cánh cửa sổ trống, trong lòng cảm thấy hơi buồn cười.

Tiêu Tuấn Trì không nói hắn thích đọc sách, thậm chí còn nhận mình là một người thô kệch, không thạo văn chương. Từ đó suy ra, hắn và Tiêu Vũ Xuyên không khác nhau lắm, hai người đều thích che giấu, giả vờ thành người đần độn ít học.

Khương Linh Châu ngồi một lúc thì Phòng Thái hậu và Hoàng hậu của Tiêu Vũ Xuyên tới. Hôm nay Phòng Thái hậu mặc y phục màu xanh nhạt, trông sáng sủa lên không ít. Có lẽ vì trong cung náo nhiệt nên hai gò má nhợt nhạt của nàng ta cũng thêm vài phần hồng hào. Nếu chỉ nhìn khuôn mặt Phòng Thái hậu, nhất định không ai cảm thấy nàng ta là quả phụ.

Hoàng hậu của Tiêu Vũ Xuyên họ Lục, là một cô nương mười tám mười chín tuổi, ngày thường đoan trang thanh tú, bao dung khéo léo. Nàng ta đi theo sau Phòng Thái hậu cùng tới gặp Khương Linh Châu.

“Nhiếp Chính Vương phi cứ ngồi tự nhiên.” Khương Linh Châu đứng dậy định hành lễ thì Phòng Thái hậu mỉm cười ngăn lại, nói: “Hôm nay Nhiếp Chính Vương phi là nhân vật chính, ai gia và Hoàng hậu đều làm nền thôi.”

Lục Hoàng hậu phụ họa: “Thái hậu nương nương nói rất đúng.”

Lục Hoàng hậu mặc váy gấm thêu mây và phượng hoàng, trên búi tóc cài trâm phượng khảm lục ngọc, y phục thêu kim vàng chỉ bạc, nhưng mặc lên người nàng ta lại chẳng thể sánh bằng Nhiếp Chính Vương phi đối diện với vẻ đẹp tự nhiên.

Rõ ràng cùng tuổi nhưng một người phải gả cho bình hoa di động, một người lại gả cho Nhiếp Chính vương quyền thế ngập trời.

Đây là số mệnh.

Lục Hoàng hậu nhìn Khương Linh Châu, kìm nén niềm ao ước trong lòng. Nàng ta vui vẻ nói: “Vốn trong nội cung, tính cả bốn cung và Thái hậu nương nương thì phải có ba người đến đây bái kiến Nhiếp Chính Vương phi. Nhưng hôm nay Quý phi muội muội nói...”

“Nàng ta bị bệnh.”

Lục Hoàng hậu vừa định ăn ngay nói thật, Phòng Thái hậu ở bên cạnh lập tức cười tủm tỉm nói câu này.

“Từ trước đến nay thân thể Lương Quý phi không khỏe, thường bị bệnh, chỉ sợ không thể tới đây bái kiến Vương phi.” Dứt lời, Phòng Thái hậu nắm chặt khăn, ngồi xuống cạnh Khương Linh Châu, “Tay Nhiếp Chính Vương phi được chăm sóc thật tốt. Chúng ta là phụ nữ Đại Ngụy, phải học cười ngửa bả cung, khó tránh khỏi có vài vết chai.”

Thấy Phòng Thái hậu chuyển chủ đề, Lục Hoàng hậu đành nuốt lời muốn nói xuống.

Nhiếp Chính vương mới là kẻ nắm quyền lực ở nước Ngụy, bệ hạ chỉ là bù nhìn. Ở Tây cung, Hoàng hậu quản lý lục cung cũng không bằng Nhiếp Chính Vương phi tôn quý, ngược lại phải tới bái kiến Nhiếp Chính Vương phi - người luôn được phu quân nuông chiều.

Ai có mắt nhìn sẽ không đắc tội Khương Linh Châu.

Lương Quý phi thì không.

Nghĩ đến sự cung chiều của bệ hạ dành cho Lương Lục Huệ, Lục Hoàng hậu âm thầm nắm chặt ống tay áo.

Nếu khiến Nhiếp Chính Vương phi tức giận, chỉ sợ ngay cả bệ hạ cũng không bảo vệ được Lương Lục Huệ ngang ngược kia.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Khương Linh Châu: Lấy ta làm sủng à??? Cáo từ, cáo từ.

Chương 32: Lương Quý phi

Editor: Bạch Miêu

Beta: TỬU THANH

Phòng Thái hậu và Lục Hoàng hậu ngồi một lúc rồi cáo từ rời đi.

Thái hậu và Hoàng hậu khác với đám phu nhân trong Thái Diên, hai người thuộc bậc tôn quý. Lan cô cô có lòng chỉ bảo Khương Linh Châu vài câu.

Phòng Thái hậu là người tốt, mặc dù không phải ruột thịt nhưng đối xử với bệ hạ rất tốt, cực kỳ cung chiêu hần.

Còn Lục Hoàng hậu tên là Lục Chi Dao, xuất thân từ Lục gia ở Giao Châu, là thê tử do Tiêu Tuấn Trì chọn cho Tiêu Vũ Xuyên. Đầu thu năm ngoái, lúc Khương Linh Châu xuất giá từ Hoa Đình, Lục Hoàng hậu cũng từ Giao Châu vào trong nội cung.

Lan cô cô nói vài câu nhưng không hề nhắc đến Lương Quý phi. Khương Linh Châu cảm thấy khá hứng thú với vị Lương Quý phi này, dù sao Quý phi nương nương và nàng đều là đệ nhất mỹ nhân Đại Ngụy. Vì vậy nàng hỏi: “Lan cô cô, Lương Quý phi là người thế nào?”

Ai ngờ vẻ mặt Lan cô cô bỗng nhiên lạnh như băng.

Bà hừ lạnh một tiếng, ra vẻ khinh thường nói: “Kẻ bản thiú ấy, sao lão thân dám làm bản tai Vương phi nương nương được?”

Trong lòng Khương Linh Châu hơi kinh ngạc.

Có thể khiến Lan cô cô nặng lời như vậy, xem ra Lương Quý phi quả thực là người không đơn giản.

Không biết bữa tiệc sinh nhật hôm nay Lương Quý phi có tới không nhỉ?

***

Đến bữa tối, thái giám trước điện Hàm Chương đến mời Khương Linh Châu đi. Nàng dẫn theo Lan cô cô, Bạch Lộ và Kiêm Hà, thân nhiên lên kiệu đến điện Hàm Chương.

Trời tối dần, ánh đèn rực rỡ rải rác khắp cung điện. Trong điện Hàm Chương đang vô cùng náo nhiệt, rường cột chạm trổ tinh xảo, gấm vóc la liệt dưới sàn. Chưa bước vào trong điện đã ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng khiến lòng người say mê.

Thái giám ở phía trước dẫn đường, vừa đi vừa nói: “Bệ hạ và hai vị Vương gia muốn tụ họp một trận. Vì thế mời Nhiếp Chính Vương phi di chuyển đến hậu điện gặp các vị chủ tử một lúc ạ.”

Tiêu Vũ Xuyên rất hiếm khi tách đàn ông và nữ quyền ra.

Ánh đèn trong hậu điện không giảm mà rất long lanh rực rỡ. Một nhóm nữ nhạc công ngồi phía sau điện, trong ngực ôm tỳ bà và đàn gõ năm dây, người quần tơ mỏng màu đỏ, tiếng nhạc như nói. Một người đứng hát ở giữa, tay cầm phách vừa gõ vừa hát. Tường vàng ngói ngọc và mùi hương nồng đậm của rượu nguyên chất khiến cả sảnh đường toát lên vẻ lộng lẫy xa xỉ. Trên điện có mấy vị mỹ nhân đang ngồi, tóc búi cao, trâm ngọc hình ve cài ngang búi tóc, trang phục lả lướt như những đóa hoa chớm nở, tầng tầng lớp lớp xinh đẹp quyền rũ.

Phòng Thái hậu thấy Khương Linh Châu đến thì vội vàng đứng dậy nghênh đón: “Nhìn này, chủ nhân bữa tiệc đã đến rồi.”

Lục Hoàng hậu và mấy phi tần bên cạnh mỉm cười.

“Hoàng nhi lâu không gặp Cảnh Lăng vương và Hào Châu vương, muốn tụ họp một lát nên mới bảo chúng ta đi ra.” Thái hậu phủ tay lên tay Khương Linh Châu, tự dìu nàng ngồi xuống bên cạnh, cười nói: “Hôm nay Nhiếp Chính Vương phi đánh phải bầu bạn với ai gia và con dâu tử muội của ai gia thôi.”

Người đứng hát cầm phách trong tay, dạo qua một vòng, giọng hát mềm mại dịu dàng cất lên: “Con gái cầm cung, giấu đi váy hoa, trang sức, tẩy đi son đỏ phấn thoa, thay nam trang, tư thế hiên ngang oai hùng...”

Cung nữ nối đuôi nhau vào, trên tay bưng những món ngon quý hiếm. Một hàng tà váy xoay tròn như từng đợt sóng nước.

Lục Hoàng hậu liếc mắt nhìn ra cửa điện, mãi mà không thấy bóng dáng ai đó, nàng ta phát tay gọi cung nữ, nhỏ giọng nói: “Đi giục người ở cung Cảnh Thiều mau. Nhiếp Chính Vương phi tới rồi, bảo nàng ta không được chậm trễ.”

Cung nữ gật đầu rồi bước ra ngoài cửa cung.

Phòng Thái hậu im lặng quan sát Lục Hoàng hậu rồi nhận lấy một cái hộp hẹp dài từ tay cung nữ, đặt xuống trước mặt Khương Linh Châu: “Nhiếp Chính Vương phi, đây là quà sinh nhật ai gia chuẩn bị. Nhiếp Chính Vương phi xem có thích không?”

Lan cô cô đi lên mở nắp hộp, thấy trong hộp là một bức tranh cuộn tròn. Bà mở ra, đó là tranh vẽ một con ngựa tốt, trông rất sống động, nhìn như đang chạy vậy, họa sĩ vẽ khá đẹp. Phần đề chữ là của một họa sĩ nổi tiếng.

“Thái hậu nương nương tặng cho, đương nhiên thần thiếp thích.” Nàng đáp.

“Thích là tốt rồi.” Phòng Thái hậu cười, vỗ nhẹ lên bàn tay nàng.

Lục Hoàng hậu thấy thế cũng định lấy quà ra. Nhưng đúng lúc này ngoài cửa vang lên tiếng thông báo.

“Lương Quý phi đến...”

Vừa dứt lời, ở cửa đại điện có một bóng dáng thướt tha xuất hiện. Người con gái với mái tóc đen được vấn cao, trang điểm cầu kì, mặc bộ váy hình cây lựu rực rỡ như lửa, kết hợp với những món trang sức lộng lẫy, mắt phượng màu đỏ khiến cả người sắc sỡ loá mắt, vẻ kiêu diễm lẫn át hoa thơm cỏ lạ, dường như cố ý cướp sự chú ý của chủ nhân bữa tiệc.

Nàng ta thản nhiên bước vào trong điện, đôi mắt đẹp chậm rãi chuyển động, ánh mắt ngạo nghễ đảo qua bốn chỗ ngồi rồi nói: “Thân thể thần thiếp không khỏe nên chậm trễ, xin Thái hậu nương nương thứ tội.”

Xin Thái hậu thứ tội mà không nhắc đến Nhiếp Chính Vương phi và Hoàng hậu.

Vừa nhìn thấy Lương Lục Huệ, Lục Hoàng hậu âm thầm cắn chặt răng. Nàng ta cố gắng kìm nén nỗi khó chịu trong lòng, ra vẻ đoan trang nói: “Từ trước đến nay thân thể Lương phi muội muội luôn yếu ớt, chắc hẳn Thái hậu nương nương sẽ không trách tội muội đâu.”

Lương Lục Huệ miễn cưỡng ngược mắt, như có như không liếc qua Lục Hoàng hậu, chậm rãi nói: “Đúng vậy. Thần thiếp không bằng tỷ. Trước đây tỷ ở Giao Châu thường cười ngửa khắp chốn, vui đùa với dân chúng nên thân thể tỷ khoẻ mạnh cường tráng. Quả thật muội rất ngưỡng mộ.”

Lục Hoàng hậu suýt nữa không giữ được nụ cười trên mặt, ngón tay đeo hộ giáp bấu chặt vào góc bàn.

Nàng ta đến từ dòng dõi quý tộc ở Giao Châu, nhưng trong mắt đám quý tộc ở Thái Diên, quận Giao Châu là nơi thôn quê xa xôi. Từ lúc nàng ta gả vào trong cung, Lương Lục Huệ luôn lấy xuất thân ra để khiêu khích nàng ta.

Lương Lục Huệ mĩa mai Lục Hoàng hậu xong, lúc này mới nhìn Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu ngồi bên cạnh Thái hậu, tuy nàng không mặc trang phục lộng lẫy, chỉ mặc chiếc váy hoa mộc mạc, trâm cài đầu đơn giản nhưng vẫn khiến người khác mê mẩn. Vẻ đẹp của nàng như lê hoa đá vũ (1), lại như vàng trắng non, chỉ tiện tay khoác lên mình một bộ váy nhả nhặn, nàng đều có thể biến nó thành cực phẩm chốn nhân gian.

(1) Lê hoa đá vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Lương Lục Huệ nở nụ cười phong tình: “Thì ra đây là Hà Dương công chúa, quả thật không phụ tiếng tăm lẫy lừng.”

Người trong điện nghe xong thì sắc mặt đều thay đổi.

Lương Quý phi không gọi “Cạnh Lăng Vương phi” mà gọi “Hà Dương công chúa”, chẳng lẽ không thừa nhận danh phận Vương phi này?

“Lương phi.” Phòng Thái hậu chậm rãi mở miệng, cất giọng mềm mại: “Người tới muộn đã là thất lễ rồi, đừng thất kính với Nhiếp Chính Vương phi. Mau ngồi xuống đi.”

Khương Linh Châu vốn chỉ định xem kịch vui. Nàng nghe Thái hậu bỗng nhắc tới “Nhiếp Chính Vương phi”, lúc này mới nhớ tới đây là tiệc sinh nhật của mình. Vì vậy nàng vội vàng cười nói: “Lương phi nương nương mau ngồi đi.”

Các vị phi tần đều đến, Thái hậu phát tay, các vũ nữ bắt đầu múa. Trước tiên là một đám trẻ con khoác áo gấm cầm kiếm múa, sau đó là một đoàn Giáo nữ như hoa, tiếng nhạc nhanh và uyển chuyển, cuối cùng một đoàn Hồ nữ trình diễn điệu múa đầy vẻ phong tình của ngoại tộc.

Khương Linh Châu ngồi trên ghế, cảm thấy có người đang nhìn mình, theo bản năng nhìn lại, thì ra là Lương Lục Huệ ngồi bên trái đang nhìn nàng chăm chăm, không hề né tránh, trong mắt đầy ý khiêu khích.

Khương Linh Châu cảm thấy hơi kỳ quái.

Nàng có cái gì đáng để Lương Quý phi khiêu khích sao?

Nàng là Cạnh Lăng Vương phi, mà Lương Lục Huệ là phi tần được bệ hạ thích nhất, hai người quả thật không có liên quan gì. Lương Lục Huệ không nhìn chăm chăm vào Lục Hoàng hậu mà lại nhìn nàng, ý gì thế?

Tiếng nhạc tạm dừng, Lương Quý phi bỗng nhiên hỏi: “Thiếp có thắc mắc muốn hỏi Hà Dương công chúa.”

Không đợi Khương Linh Châu trả lời, Lục Hoàng hậu nghiêm mặt quát: “Lương phi, đây là Cạnh Lăng Vương phi.”

Đôi mắt đẹp dễ của Lương quý phi đảo qua, lờm Lục Hoàng hậu một cái, sau đó nàng ta không tình nguyện mở miệng: “Cạnh Lăng Vương phi.”

“Không sao.” Khương Linh Châu cười, nhẹ nhàng nhắc nắp chén trà lên nói: “Quý phi nương nương hỏi đi.”

“Thần thiếp muốn hỏi...” Lương Lục Huệ ngẩng mặt, cất giọng mỉa mai: “Cạnh Lăng Vương phi là Công chúa nước Tề, vì sao lại không quan tâm mà vứt bỏ đất nước để trào

lên quyền quý, đến với Đại Ngụy xa xôi vậy? Con dân nước Tề đang trong tình huống dầu sôi lửa bỏng, Cảnh Lăng Vương phi lại ở đây ngồi hưởng bình an, đúng là niềm ao ước của người ngoài.”

Nói đến “niềm ao ước của người ngoài”, Lương Lục Huệ nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong đồng câu hỏi của nàng ta, câu nào cũng sắc bén khiến không khí bên trong lạnh lẽo theo. Các vũ nữ trình diễn đưa mắt nhìn nhau rồi vội vàng lui sang một bên, nữ nhạc công cũng ngừng chơi tỳ bà trong tay, cúi đầu không phát ra tiếng động. Nhất thời, sảnh đường cực kỳ yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ ràng.

Cả sảnh đường chỉ có một người nhìn có vẻ hả hê, đó là Hào Châu Vương phi Hà thị. Nàng ta thậm chí còn đổ thêm dầu vào lửa hùa theo: “Quý phi nương nương nói cũng phải.”

Lục Hoàng hậu vốn định ra mặt thay Khương Linh Châu, nhưng khi nàng ta định mở miệng, Phòng Thái hậu đã ấn tay nàng ta xuống, ý bảo đừng vội.

Lục Hoàng hậu hơi sốt ruột.

Lương Lục Huệ ý vào sự cung chiều của bề hạ mà ngang ngược hống hách trong cung, làm xằng làm bậy, nếu Nhiếp Chính Vương phi cũng bị nàng ta lấn át, vậy chẳng phải phụ nữ trong thiên hạ này không ai bằng Lương Lục Huệ rồi sao?

Phòng Thái hậu vỗ mu bàn tay Lục Hoàng hậu để nàng ta yên lòng, ý bảo hãy nhìn kỹ Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu không lộ ra vẻ bất mãn dù chỉ một chút, vẫn ung dung vui vẻ như cũ. Chỉ thấy nàng đặt chén trà trong tay xuống, cười hỏi: “Quý phi cho rằng hòa thân với nước khác để ngồi hưởng bình an ư?”

“Vâng.” Lương Lục Huệ không chút khách khí đáp.

“Quý phi sai rồi.” Khương Linh Châu thân nhiên nói: “Chiêu Quân nơi biên cương xa xôi đổi lấy cam kết hữu nghị của Hán Hung, Đông Bình công chúa vì vi huynh mà xin viện trợ, tự xin gả cho Khất Phục Càn Quy (2), chuyện hòa thân xưa nay luôn có, đều vì sự thái bình của thiên hạ.”

(2) Khất Phục Càn Quy, thực hiệu là Hà Nam Vũ Nguyên vương, là vua thứ 2 nước Tây Tần thời Ngũ Hồ thập lục quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Dừng lại một chút, Khương Linh Châu lại thấp giọng nói: “Người hầu chỉ thấy chim sẻ chim én, đương nhiên không thể bàn luận với Trần Thiệp rồi.”

Nghe những lời này, Lục Hoàng hậu và Phòng Thái hậu đều buồn cười. Lục Hoàng hậu suýt nữa cười ra tiếng, liên tục dùng tay áo che miệng.

Lương Lục Huệ không đọc sách, không hiểu câu cuối cùng của Khương Linh Châu. Nàng ta chỉ thấy Lục Hoàng hậu nở nụ cười, nhận ra Khương Linh Châu đang nói bóng gió mắng mình. Chỉ tiếc, ngay cả bị mắng mà nàng ta cũng không hiểu được nghĩa.

Lục Hoàng hậu thấy sắc mặt giận dữ không biết phản bác thế nào của nàng ta thì cười tủm tỉm nói: “Lương phi muội muội không đọc sách, đương nhiên không hiểu điển cố này, để tỷ nói cho muội nghe. Tư Mã Thiên có viết “Trần Thiệp thế gia”, kể rằng Trần Thiệp nói với người hầu về ý đồ to lớn của mình. Người hầu không hiểu, Trần Thiệp mới nói: “Than ôi! Chim sẻ và chim én nào biết chí lớn của thiên nga!”

Nàng ta vừa dứt lời thì thấy sắc mặt Lương phi đột nhiên thay đổi, lại đâm thêm một nhát dao: “Lúc trước tỷ cảm thấy chim sẻ, chim én và thiên nga đều là chim trên trời, sao lại không hiểu biết nhau? Hôm nay nhìn thấy, quả thật là người hầu chim sẻ, chim én không thể so với thiên nga Trần Thiệp, quá chênh lệch.”

Khương Linh Châu ngược mắt khích lệ: “Hoàng hậu nương nương quả nhiên tài cao học rộng.”

Lúc này, ngay cả Bạch Lộ và Kiêm Hà đứng sau nàng đều nở nụ cười.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Năm người phụ nữ cùng đùa giỡn trên sân khấu.

Lương Quý phi: Không có văn hóa thật thiệt thòi!!!

Chương 33: Tiệc sinh nhật

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

Lương Lục Huệ ghen lời một lúc, tất nhiên không phục.

Nàng ta trước sau như một, không biết “nhẫn nhịn” là gì, lập tức bùng nổ.

“Người nói cái gì?” Lương Lục Huệ đột nhiên đứng lên, nhìn chăm chăm vào Khương Linh Châu, vẻ mặt đầy tức giận: “Người dám đùa bỡn bỗ cung ư?!”

Nàng ta vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng hét của Lan cô cô sau lưng Khương Linh Châu: “Lương phi! Nhiếp Chính Vương phi dạy bảo người, người nên lắng nghe cho kỹ! Người không bái kiến Nhiếp Chính Vương phi thì thôi, lại còn dám vô lễ như thế! Thật to gan!”

Khuôn mặt Lan cô cô vốn lạnh lùng, bây giờ càng thêm nghiêm nghị. Có cung nữ nhát gan đã cúi đầu trốn sang một bên.

Lương Lục Huệ giật mình, lập tức hết tức giận. Nàng ta vung tay lên, dùng ngón trỏ chỉ vào Lan cô cô: “Bỗ cung nói chuyện với Hà Dương công chúa, người chỉ là một nô tài, sao dám chen miệng vào?!”

Lan cô cô cười khẩy một tiếng, nói: “Nô tài? Lão thân ở Tây cung hầu hạ bên cạnh Thái hoàng Thái hậu từ giữa năm Hàm Nguyên. Không chỉ là nữ quan, mà còn được Thái hoàng Thái hậu, Thái hậu trước kia và Nhiếp Chính Vương ban ân. Ý vào những điều này, lão thân dạy dỗ người vài câu, người cũng phải nghe lấy!”

Tính tình của Lan cô cô ngay thẳng, đối với người mình không thích, bà càng thích thể hiện.

Trước khi vào cung, Tiêu Tuấn Trì đoán Lương phi sẽ nhắm vào Khương Linh Châu nên ra lệnh cho Lan cô cô chú ý một chút. Hắn bảo nếu có người ức hiếp Khương Linh Châu, Lan cô cô cứ dạy dỗ người đó. Xảy ra chuyện gì, có Tiêu Tuấn Trì hắn chịu trách nhiệm. Hôm nay Lan cô cô trút hết sự chán ghét và khinh thường trong lòng lên Lương Lục Huệ.

Khương Linh Châu đã từng thấy Lan cô cô dạy dỗ người khác. Khi đó nàng chỉ cảm thấy bà lão này khá phiền phức, bây giờ lại cảm thấy Lan cô cô rất có ích, khó trách Tiêu Tuấn Trì dù chết cũng muốn Lan cô cô đi theo mình.

Mà trên mặt Lục Hoàng hậu bên cạnh đã không còn vẻ lo lắng lúc trước, giờ phút này nàng ta tỏ vẻ đoan trang, bình thản ngồi ở chỗ cũ xem kịch vui.

Lương Lục Huệ vô cùng tức giận, nhìn thấy vẻ xem kịch hay của Lục Hoàng hậu thì càng phần nộ, gương mặt xinh đẹp trở nên méo mó. Bộ ngực của nàng ta phập phồng, mở miệng nhưng không nói được thành tiếng mấy từ như “Ngươi”, “To gan”.

Cung nữ Thu Uyên của nàng ta thấy thế, nét mặt lộ vẻ lo lắng.

Lương phi đã quen ngang ngược lộng hành trong cung, ngay cả Thái hậu và Hoàng hậu đều không để vào mắt. Nhưng Cảnh Lăng Vương phi không giống Thái hậu, Hoàng hậu, sau lưng nàng có Nhiếp Chính vương. Nhìn Lan cô cô kia thì biết rõ ràng bà đã chuẩn bị trước. Lương Lục Huệ với tính tình nóng nảy đã đá trúng thanh sắt rồi.

“Nương nương...” Thu Uyên nhỏ giọng nói: “Nương nương đừng tức giận, hôm nay là sinh nhật của Nhiếp Chính Vương phi, không nên khiến ngài ấy mất hứng...”

Còn chưa dứt lời đã nghe thấy một tiếng “bốp”, Lương Lục Huệ giờ tay tát nàng ta một cái.

Lương Lục Huệ khinh thường hừ một tiếng, xoa lòng bàn tay hơi đau, lạnh lùng nói: “Nô tỳ to gan, dám ngông cuồng phê bình bỗ cung. Một cái tát này để cho ngươi biết ai là chủ, ai là nô. Chủ tử tức là chủ tử, nô tỳ tức là nô tỳ, chủ tử ban cho nô tỳ nhiều lợi ích hơn nữa, nô tỳ cũng không thể vượt mặt chủ tử.”

Hai mắt Thu Uyên ngấn lệ, cất giọng ảm ức: “Nô tỳ biết sai rồi ạ.”

Lương Lục Huệ trút giận xong thì không tham gia tiệc sinh nhật nữa, nàng ta nói thẳng “Thần thiếp xin phép cáo lui” rồi quay người đi ra ngoài điện, một lúc sau không còn thấy bóng dáng đâu.

Lục Hoàng hậu ngồi xem trò cười, khoe miệng không khỏi nhếch lên.

Chộc giận Nhiếp Chính Vương phi, không biết kết cục của Lương Lục Huệ là gì?

Lục Hoàng hậu vừa định nhân cơ hội nói vài lời thì Phòng thái hậu lại mở miệng nói với Khương Linh Châu: “Khiến cho Nhiếp Chính Vương phi chê cười. Lương phi vốn như thế, ai gia đã quen rồi. Phá hỏng hứng thú của Nhiếp Chính Vương phi, ai gia thật có lỗi.”

“Thái hậu nương nương nói gì thế?” Khương Linh Châu cầm đũa lên, không để bụng lắm: “Lương phi khiến thần thiếp rất vui. Tiệc sinh nhật thì phải vui vẻ một chút chứ.”

Lời nói này khiến Lục Hoàng hậu cảm thấy kính nể nàng.

Nhìn qua Nhiếp Chính Vương phi nho nhã yếu đuối như tiên nữ không dính bụi trần, nhưng thật ra nàng rất mạnh mẽ, không để ai bắt nạt mình. Lương phi chê trách nàng như thế, nàng lại không để vào mắt, vẫn vui vẻ, giống như vừa rồi chỉ là một vở kịch tầm thường vậy.

Tiệc sinh nhật tiếp tục, ca múa bắt đầu. Chỉ chốc lát sau, Hào Châu vương, Cảnh Lăng vương và bệ hạ đều đến. Từng người ngồi xuống khiến không khí tung bừng náo nhiệt hơn.

Khương Linh Châu chưa từng gặp Hào Châu vương nên không khỏi nhìn thoáng qua.

Hào Châu vương Tiêu Phi Túc khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo oai hùng mạnh mẽ, rất có khí thế võ tướng. Hai đầu lông mày mạnh mẽ luôn nhíu lại, ánh mắt đảo quanh như kèn kèn săn mồi.

Lúc Khương Linh Châu quan sát Tiêu Phi Túc, Tiêu Phi Túc cũng nhìn nàng. Khi Tiêu Tuấn Trì ngồi xuống, hai người mới rời mắt đi.

Tiêu Tuấn Trì vừa ngồi xuống lập tức hỏi: “Vương phi gặp Lương Lục Huệ chưa?”

Bàn tay hắn đặt trên đầu gối làm tràng hạt trong ống tay áo hơi lộ ra.

“Thiếp gặp rồi.” Khương Linh Châu đáp.

“Lương Lục Huệ có bắt nạt Vương phi không?” Hắn lại hỏi.

“Không ạ.” Khương Linh Châu hào hứng.

“Ta biết mà.” Tiêu Tuấn Trì mỉm cười cầm đĩa lên, gấp một ít bánh ngọt vào trong chén bạc nhỏ trước mặt nàng: “Bồn vương ở cạnh Vương phi còn không lấy được chút lợi ích nào, huống chi là Lương Lục Huệ.”

Một bên khác, Lục Hoàng hậu thỉnh thoảng liếc nhìn hai người bọn họ, chờ mong Tiêu Tuấn Trì giận dữ hạ lệnh giết Lương Lục Huệ. Tiếc rằng, nàng ta chờ lâu như vậy chỉ thấy cảnh Tiêu Tuấn Trì tự tay gấp đồ ăn cho Vương phi.

Lục Hoàng hậu cảm thấy hơi mất mát.

Nàng ta nhìn Đế vương bên cạnh, vị Đế vương trẻ tuổi không an phận, cứ sò đông mó tây, không giống vua một nước chút nào. Hắn thấy Lục Hoàng hậu quan sát mình còn hào hứng hỏi: “Hoàng hậu nhìn trầm làm gì?”

Lục Hoàng hậu nở nụ cười dịu dàng đoan trang, đáp: “Không có gì, thiếp chỉ muốn nhìn thôi.”

Nàng ta biết, cho dù nói ra việc Lương Lục Huệ vô lễ với Nhiếp Chính Vương phi, bệ hạ cũng sẽ không xử phạt Lương Lục Huệ. Bệ hạ luôn thiên vị Lương Lục Huệ, chuyện gì cũng chiều theo ý Lương Quý phi. Sự nuông chiều này khiến phần lớn phi tần trong cung nảy sinh oán hận.

Không có Lương Lục Huệ, tiệc sinh nhật diễn ra rất thuận lợi. Hoàng hậu, Hào Châu vương, Hào Châu Vương phi lần lượt tặng quà, đều là đồ cao cấp. Tiêu Phi Túc uống vài chén rượu, vị Hoàng đế trẻ Tiêu Vũ Xuyên cũng uống không ít, chỉ mỗi Tiêu Tuấn Trì không uống rượu. Khương Linh Châu lên hỏi nguyên nhân, hắn nói: “Chín điều cấm nơi cửa Phật.”

Vài người cung kính chúc sinh nhật Khương Linh Châu rồi chúc mừng Tiêu Tuấn Trì có được mỹ nhân. Tiệc tàn, Khương Linh Châu muốn cùng xuất cung với Tiêu Tuấn Trì. Nhưng vào lúc này, Tiêu Vũ Xuyên gọi Tiêu Tuấn Trì lại.

“Tam thúc, trẫm có việc muốn bàn bạc.” Tiêu Vũ Xuyên nói.

“Sao vậy?” Tiêu Tuấn Trì thản nhiên nói: “Ngày mai vào triều nói sau.”

“Chuyện này không thể nói trên triều.” Tiêu Vũ Xuyên cười hì hì, gương mặt anh tuấn đầy gian xảo: “Tam thúc phải ở lại một mình nói chuyện với trẫm cơ.”

Tiêu Tuấn Trì vân vê tràng hạt một lúc rồi thu tay lại, đến gần Tiêu Vũ Xuyên. Tiêu Vũ Xuyên kề bên tai hắn, mượn rượu, nhỏ giọng hưng phấn nói: “Trẫm muốn nạp phi, đưa Nhị tiểu thư Từ gia Từ Minh Nghiên vào cung.”

Lời vừa nói ra, Tiêu Tuấn Trì chợt cảm thấy đau đầu không thôi, đây là phi tử thứ mấy của Tiêu Vũ Xuyên rồi? Lần này hắn lại còn vừa ý Nhị tiểu thư Từ gia nữa chứ!

Ai cũng biết, Từ gia bên phe Tiêu Tuấn Trì, con gái của Từ gia là danh môn khuê tú bậc nhất Thái Diên. Đang yên lành làm thiên kim tiểu thư, ai sẵn lòng gả vào thâm cung, trở thành thiếp của Đế vương cơ chứ?

Chuyện này đúng là khiến cho Tiêu Tuấn Trì phải ở lại bàn bạc với Tiêu Vũ Xuyên một chút.

“Vương phi về trước đi.” Tiêu Tuấn Trì phát tay nói với Khương Linh Châu: “Thái Diên chưa yên ổn, đúng lúc Từ Thiện đang trong cung, ta sẽ gọi hắn đưa nàng về vương phủ.”

Khương Linh Châu hơi mệt nên tùy tiện đồng ý.

Nàng ra khỏi điện Hàm Chương không lâu thì thấy một người đứng trong bóng đêm, hắn mặc áo đạo màu xanh nhạt, tóc đen cài trâm ngọc, trông rất dịu dàng thoát tục, là Phó Huy. Hắn ngắt lá cây, đặt lên miệng thổi đứt quãng. Giai điệu trầm thấp kéo dài, rất êm tai.

Gió đêm thổi tan hơi nóng trên hai gò má Khương Linh Châu, nàng đến trước mặt Phó Huy, hỏi: “Phó tướng quân thổi khúc này rất hay, nó có tên không?”

“Thần vụng về, giai điệu này chẳng thể thanh nhã nổi. Chỉ có điều, Thái... Tiểu thư Tổng gia đặt cho khúc này một cái tên là “Hồng Đậu.” Phó Huy buông phiến lá xuống,

hành lễ: “Phó Huy bái kiến Vương phi.”

Đậu đỏ nơi phương Nam

Xuân đến cảnh bưng nây

Mong chàng luôn giữ lấy

Vật này gửi nhớ mong. (1)

(1) Trích từ bài thơ “Tương tư” của Vương Duy. Bản dịch thuộc về Tường Minh tại Thivien.net

Khương Linh Châu thì thảo một tiếng “Hong Đậu” rồi khen ngợi: “Tên rất hay.”

Điện Hàm Chương gần cửa cung nên không cần kiệu, Phó Huy và Khương Linh Châu chậm rãi đi đến cửa cung. Khương Linh Châu nghĩ đến Lương Lục Huệ, thuận tiện hỏi: “Lương phi có thái độ thù địch với ta, Vương gia đã làm gì nàng ta vậy?”

Phó Huy muốn nói lại thôi, cuối cùng ngập ngừng: “Quân tử... Không bàn tán sau lưng người khác, hơn nữa phu nhân...”

Lan cô cô khinh thường nói: “Lương Lục Huệ là kẻ mắt cao hơn đầu, xuất thân từ Lương gia bình thường, chỉ vì có cái xác tinh xảo trống rỗng, được phong danh hiệu “Đệ nhất mỹ nhân Đại Ngụy” đã ảo tưởng trào cao. Lúc trước nàng ta với Vương gia...”

Bà vừa nói đến đây, màn đêm phía trước đột nhiên hiện lên một ánh sáng màu bạc.

Ánh sáng đó không phải từ đèn lồng trong tay cung nữ, cũng không phải đom đóm, quả thật làm người khác sợ hãi. Lòng mày Phó Huy nhíu lại, nói: “Có lẽ là tùy tùng mang theo đao vào nội cung. Để thần đi xem.”

“Phó tướng quân!” Lan cô cô gọi hấn: “Phó tướng quân ở lại đây đi, để lão thân đi xem. Lão thân khá quen thuộc với Tây cung.”

Dứt lời, Lan cô cô đi thẳng về phía trước.

Khương Linh Châu đứng đợi rất lâu mà không thấy Lan cô cô trở về nên quyết định đi tìm.

Chỗ Lan cô cô đi là đầu một con đường nhỏ trong rừng. Khắp nơi tối đen, hơi quỷ dị. Cũng may có Phó Huy nên Khương Linh Châu không sợ lắm.

“Lan cô cô?” Khương Linh Châu đứng ở đầu đường gọi một tiếng.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Từ Minh Nghiên: Phải cảnh giác!

Chương 34: Phá hủy một giới

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tỉu Thanh

Trong khu rừng tối không có ai trả lời.

Bỗng giữa rừng vang lên tiếng còi. Một đốm sáng nhẹ như ánh trăng nhanh chóng lao tới chỗ Khương Linh Châu. Tiếng thở nặng nề truyền tới tai nàng, Phó Huy cúi người ôm bả vai, rên lên trong đau đớn.

“Ở phía Tây cung...” Phó Huy cố gắng ngồi thẳng dậy, cất giọng đứt quãng. Một mũi tên nhỏ cắm trên vai hắn, bộ y phục xanh nhạt đầy vết máu tươi.

“Phó tướng quân!” Khương Linh Châu hoảng sợ, lập tức lùi về phía sau một bước, cảnh giác nhìn bốn phía.

Nàng luôn biết có người ở nước Ngụy muốn mình chết. Nhưng nàng không ngờ người đó lại to gan đến thế, dám làm loạn trong vườn thượng uyển ở Tây cung và động thủ với lính tuần vệ hoàng gia.

Mũi tên trên vai Phó Huy có thuốc, hắn là người tập võ mà còn cảm thấy tâm mất mờ dần, cơ thể bắt đầu trở nên nặng nề, dường như có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào, “Mũi tên này có thuốc mê, Vương phi phải rời khỏi đây ngay đi.” Phó Huy cố gắng dùng tay bắm lấy cành cây bên cạnh, thúc giục.

“Được.” Khương Linh Châu ghì tay cung nữ, lùi dần về phía sau. Nàng chưa đi được hai bước, cơ thể Phó Huy đã ngã xuống mặt đất, hôn mê. Khương Linh Châu quay đầu lại nhìn, trong lòng hơi lo lắng.

Nàng là phụ nữ, chỉ có thể mau chóng tìm người khác đến giúp thôi.

Khương Linh Châu vừa nghĩ vậy, chợt thấy sau gáy vô cùng đau nhức, giãy tiếp theo, mắt nàng tối sầm lại, mất đi ý thức.

***

Lúc Khương Linh Châu tỉnh lại, nàng mơ màng nhìn quanh.

Hình như nàng bị cuộn tròn trong một chiếc rương, tay chân đều không thể cử động được. Xung quanh tối đen, chỉ có chút ánh sáng hắt vào từ khe hở ở nắp rương. Nhờ tia sáng đó, nàng mới có thể thấy được bên ngoài rương...

Chiếc rương này được đặt trên xe ngựa, bị che bởi đồng rơm rạ và vải vóc. Bánh xe lăn lộc cộc, xe chạy ngang qua con phố đêm nhộn nhịp trước giờ giới nghiêm. Phu xe mặc một bộ đồ xanh giản dị, đeo bao tay bằng vải bố, vung roi ngựa. Nhìn bóng lưng thì có lẽ đây là một người sức dài vai rộng.

Khương Linh Châu thử cử động mới phát hiện rương bị khóa, nàng không ra được.

Xe ngựa dừng ở đầu ngõ tối, tên phu xe cố gắng kéo chiếc rương chứa Khương Linh Châu vào một căn nhà trong ngõ.

Căn nhà này có lẽ đã lâu không có người ở, đồ dùng đơn sơ, trong nhà bám đầy bụi, nền trên bàn còn giăng đầy mạng nhện. Tên đàn ông áo xanh đưa lưng về phía Khương Linh Châu, mãi mới chậm được ngọn nến lên.

Sau đó, hắn rời đi.

Lần này, hắn đi mấy canh giờ rồi mà vẫn chưa về, dường như đã quên mất Khương Linh Châu vẫn còn ở đây.

Đến giờ giới nghiêm, đường phố dần yên tĩnh. Ngọn nến đã cháy gần hết, bắc nền bắn ra tia lửa rồi tắt hẳn. Căn phòng chìm vào bóng tối tĩnh lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Khương Linh Châu.

Sau khi tên đàn ông áo xanh rời đi, Khương Linh Châu thử thoát ra khỏi rương. Chỉ tiếc sức của nàng quá yếu, dù thế nào cũng không mở được miệng rương. Nàng thử lớn tiếng kêu cứu nhưng chẳng ai đáp lại.

Sau nhiều lần cố gắng, nàng đành nằm trong rương.

Đây là lần thứ hai nàng gặp chuyện như vậy. Lần đầu là ở Trần Vương cốc, nàng suýt mất mạng dưới vó ngựa. Vốn tưởng rằng vận mệnh của mình đã đen đủi lắm rồi, không ngờ bây giờ còn xui xẻo hơn.

Không biết tại sao người áo xanh đó lại dám mạo hiểm trà trộn vào trong cung rồi mang nàng ra khỏi cung nhỉ?

Vườn thượng uyển phía Tây cung rất khó bước vào. Chính vì vậy Phó Huy mới buông lỏng cảnh giác, trùng phải mưu kế. Từ đó chứng minh được rằng người đứng sau phải có quyền lực không nhỏ, đủ để lộng hành trong Tây cung.

Là Lương phi, hay là Hào Châu vương?

Mặc dù Lương phi rất hồng hách nhưng không biết tính toán khi ra tay, nên sẽ không dùng cách quanh co như vậy chỉ để bắt được nàng. Sự hung ác và nham hiểm của Hào Châu vương có khả năng hơn nhiều.

Nhưng Khương Linh Châu chỉ sợ trong Tây cung có người khác muốn hãm hại nàng.

Lần đó, trong Trần Vương cốc có Tống Chấn Hà tới cứu nàng, nhưng lúc này liệu có người tới cứu nàng không?

Khương Linh Châu siết chặt cánh tay, bỗng nhiên sờ thấy một vật cứng trong tay áo.

Là đoản kiếm Tiêu Tuấn Tri tặng cho nàng.

Nàng sờ vỏ ngoài cứng lạnh như băng của đoản kiếm, dường như có thêm một chút sức mạnh.

Nếu không thành công thì nàng cũng có vũ khí trong tay, có thể cố gắng chống trả.

Sau khoảng thời gian ngắn, phía sau cánh cửa khép hờ vang lên tiếng nói chuyện, hai người đàn ông đó nhỏ giọng trao đổi. Giọng hai người đều khá trầm thấp, như thể cuống họng bị tổn thương.

“Cạnh Lăng Vương phi giao cho ngươi, trước giờ Mẹo (1) nàng ta phải chết.”

(1) Giờ Mẹo: 5 - 7 giờ sáng.

“Ngươi thì sao?”

“Ta còn chút chuyện phải xử lý, đi về trước đây.”

Bọn họ vừa dứt lời, người đàn ông áo đen lưng gù đẩy cửa đi vào, mạnh mẽ bước đến. Hắn châm đèn, sau đó quỳ một gối xuống trước rương chứa Khương Linh Châu.

“Nhiếp Chính Vương phi... Hà Dương công chúa.” Tên đàn ông kia xoa bàn tay, mở khóa rương, cất giọng nói đầy âm hiểm: “Mạo phạm rồi, chủ nhân nhà ta muốn người sớm gặp liệt tử liệt tông.”

Nắp rương mở ra, Khương Linh Châu lập tức bầu tay lên rương, căng thẳng nói: “Khoan đã!”

Tên đàn ông lưng gù đang định rút thanh loan đao bên hông ra, nghe vậy động tác trên tay dừng lại.

“Nếu ta chết, Nhiếp Chính vương nhất định sẽ truy cứu. Chủ nhân ngươi có thể bảo toàn tính mạng nhưng ngươi thì chưa chắc. Dù là anh hùng hảo hán nhưng tính mạng chỉ có một.” Nàng nuốt nước bọt, gấp gấp nói.

“Anh hùng hảo hán? Tính mạng chỉ có một?” Tên đàn ông lưng gù che mặt, híp mắt: “Đúng là đồ đàn bà! Bọn ta làm như vậy để Đại Ngụy có được Giang Nam. Đất nước ngay trước mắt, nói gì đến tính mạng?! Nếu không phải đồ lằng lơ nhà ngươi khiến Cạnh

Lăng vương chết mê chết mệt thì đại quân nước Ngụy ta đã sớm tiến về phía Nam, đánh vào Hoa Đình rồi!”

Trong chốc lát, hần khinh bỉ hừ một tiếng, đôi mắt âm u lạnh lẽo: “Nhiếp Chính vương bảo vệ ngươi là việc bọn ta không ngờ đến. Tên Tề để lấy cơ gả con gái, tham lam đòi thêm thành trì. Tiêu Tuấn Trì luôn che giấu việc này nhưng rốt cuộc giấy vẫn không thể gói được lửa!”

Khuong Linh Châu kinh ngạc nghe hần nói.

Nàng biết chuyện phụ hoàng đòi thêm thành trì, nhưng không ngờ ngoại trừ người của Tiêu Tuấn Trì, còn có người khác biết chuyện này.

Nhiếp Chính vương sẽ bảo vệ nàng ư...?

Nàng là Công chúa nước Tề, hần là Nhiếp Chính vương nước Ngụy...

Tình cảm nam nữ, ân ái mặn nồng liệu có địch nổi lãnh thổ và đất đai trước mắt Tiêu Tuấn Trì không?

Khuong Linh Châu khẽ thờ ra một hơi, lẩm bẩm nói: “Chàng sẽ.”

Không biết tại sao nàng lại cảm thấy như vậy.

Tiêu Tuấn Trì sẽ không vứt bỏ nàng.

“Sẽ?” Ánh mắt tên đàn ông lưng gù trở nên hung ác: “Sao ngươi biết Tiêu Tuấn Trì không mượn cơ hội này để giết ngươi? Không chừng hần đang chờ ngươi chết ở đây để mau chóng lấy thê tử mới, sau đó chỉ huy quân lính đánh xuống phía Nam, mở rộng lãnh thổ Đại Ngụy ta!”

Lời nói của tên này có ý khiêu khích, giống như chắc chắn Tiêu Tuấn Trì sẽ vứt bỏ nàng vậy.

Khuong Linh Châu nghe xong thì mặt trắng bệch, trong lòng vô cùng bối rối. Nàng siết chặt tay, ngón tay bỗng nhiên chạm phải đoản kiếm Tiêu Tuấn Trì tặng. Suy nghĩ của nàng lập tức trở nên thông suốt.

“Vị hiệp khách này lầm rồi.” Nàng lấy lại bình tĩnh, nói: “Tiêu Tuấn Trì nhất định sẽ không vứt bỏ ta.”

“Làm sao ngươi biết?” Tên đàn ông lưng gù bị khiêu khích, cất tiếng cười khẩy: “Đồ đàn bà ngu ngốc!”

“Nếu ta chết, nước Tề chắc chắn sẽ nổi giận, chiến tranh xảy ra là lẽ đương nhiên.” Khuong Linh Châu giữ chặt đoản kiếm trong tay áo, gằn từng chữ: “Nhưng mấy năm

nay nước Ngụy cực kì hiếu chiến, vô số binh sĩ chết trận. Bây giờ đang là lúc xây dựng quân đội. Nếu cứ cố chấp khai chiến với nước Tề thì tổn hại nền móng quốc gia là việc không thể nghi ngờ, giống như việc nước Ngô bại trận dưới tay nước Tần vậy.”

Tên đàn ông lưng gù nghe xong thì hơi sững sốt.

Khương Linh Châu không quan tâm, nói tiếp: “Nếu vị hiệp khách này thật sự vì con dân Đại Ngụy thì nên ngăn cản chiến tranh, nuôi dân lớn mạnh. Tào Phi nói rằng: “Cùng Binh cực võ; cổ thành công giới” (2) Giết Hà Dương ta ở đây có ích lợi gì cho dân chứ?”

(2) Cùng binh cực võ; cổ thành công giới: Một câu nói của Tào Phi - Vị hoàng đế đầu tiên của Tào Ngụy, một trong ba nước thời kỳ Tam quốc trong lịch sử Trung Quốc. Câu nói này mang ý nghĩa không nên lạm dụng vũ lực hay chiến tranh để giành lấy chiến thắng, thay vào đó hãy sử dụng sự thông minh và tài thao lược.

“Nói bậy nói bạ!” Tên đàn ông lưng gù nhú mồm quát. Đường như hắn đã bị Khương Linh Châu thuyết phục, khóa rương lại lần nữa, đứng lên, ra ngoài đi đi lại lại. Khi thì hắn thì thảo tự nói, khi thì cúi đầu suy nghĩ.

Đến khi qua giờ Mẹo, cuối cùng hắn cũng bước đến trước rương, “Khéo miệng lắm, suýt nữa khiến ta làm hỏng nghiệp lớn rồi.” Tên đàn ông lưng gù rút thanh loan đao bên hông ra, tia sáng trên đao khiến lưng người lạnh lẽo: “Ta động thủ đây.”

Hắn mở rương ra, nhờ ánh lửa từ ngọn nến chiếu vào mà thấy được dung mạo xinh đẹp của người ngồi trong rương, mặc dù mái tóc đen rối loạn, y phục nhàu nhum nhưng vẫn khiến lòng người rung động. Tên đàn ông lưng gù không khỏi ngẩng người, tay cầm nến đông cứng lại.

“Bác có Lương phi, Nam có Hà Dương... Quả không hổ danh.” Hắn nói câu này xong thì buông thanh loan đao xuống, nở nụ cười kỳ quái: “Không bằng ta ném thử mùi vị của đệ nhất mỹ nhân trước đã.”

Khương Linh Châu nghe thấy những lời này thì giật mình ngậy ra.

Không ngờ tên đàn ông lưng gù miệng nói nghĩa lớn quốc gia này lại bỉ ổi như thế!

Dù sao nàng cũng là Công chúa cao quý chốn thâm cung, chưa bao giờ gặp phải chuyện xui xẻo như thế. Khương Linh Châu co người về phía sau, về mặt đây cảnh giác, đôi mắt đen không khỏi ánh lên nỗi sợ hãi. Sự sợ hãi này càng kích thích tên đàn ông kia, hắn thò tay định xé y phục của nàng.

Đầu óc Khương Linh Châu trống rỗng, tay phải rút chuôi đoản kiếm Tiêu Tuấn Tri tặng ra...

Cùng lắm thì ngọc nát đá tan.

Nàng thà chết chứ không muốn bị làm nhục!

Nghìn cân treo sợi tóc, trong chớp mắt, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra. Kèm theo tiếng kêu “cót két” là tiếng bước chân vang như sấm, âm thanh nặng nề khiến tro bụi trên mái hiên rơi xuống. Sắc trời màu trắng bạc chiếu vào nhà, trong phút chốc chiếu rõ cả bên trong.

“Tên giặc to gan!” Tống Châm Hà xoay cổ tay khiến khớp xương kêu răng rắc. Hắn chậm rãi đi vào nhà, gương mặt trẻ con lộ vẻ tức giận hiem thấy: “Dám ám sát Cạnh Lăng Vương phi, đúng là chết ngàn lần cũng không đủ!”

Tên đàn ông lưng gù đột nhiên quay người, thấy một hàng binh sĩ dừng mảnh sau lưng rồi nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, chợt cảm thấy hoảng sợ... Lúc này người trao đổi với hắn dặn phải giết chết Khương Linh Châu trước giờ Mẹo. Nhưng hắn bị lời nói của Khương Linh Châu làm sao nhãng, lại ham mê sắc đẹp nên muộn mất rồi.

“Con đàn bà dê tiện nhà ngươi!” Tên đàn ông lưng gù giận dữ, rút thanh loan đao ra đâm thẳng về phía Khương Linh Châu.

Thanh loan đao xé gió đâm thẳng đến trước mặt Khương Linh Châu, gần như trong chớp mắt muốn đâm nát hai gò má nàng. Một hòn đá nhỏ bay thẳng từ bên ngoài vào, bắn trúng gáy của tên đàn ông lưng gù không sai một li, xuyên thẳng qua trán hắn, máu đỏ phun ra, bắn cả lên tường.

Tên đàn ông lưng gù bị xuyên thủng não, không thể nhúc nhích. Tay cầm loan đao run rẩy, thân thể ngã bịch xuống đất, bụi bay tứ tung.

“Ta... Đại Ngụy...”

Mặc dù nằm trên mặt đất, đầu đầy máu nhưng tên đàn ông lưng gù sắp chết kia vẫn thì thào nói nhảm.

Tiêu Tuấn Tri xoay tràng hạt, vén thắt lưng bước từ ngoài vào.

Hắn dùng ngón cái đẩy tràng hạt màu đỏ, miệng nói: “Tội lỗi, ta vốn không muốn phá hủy Sát giới (3) đâu.”

(3) Sát giới: một trong năm giới của đạo Phật, nghĩa là không được sát sinh.

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Vương gia: “Ép ta phá giới (4), tội đáng chết ngàn lần.”

(4) Giới: là hàng rào ngăn cấm những việc xấu của thân, khẩu, ý.

Chương 35: Bị bệnh

Editor: Bạch Miêu

Beta: TỬU THANH

Tên lưng gù nằm trên mặt đất, Tống Châm Hà tiến đến kiểm tra hơi thở của hắn rồi nói: “Lực tay Vương gia không thay đổi lắm so với trước đây, bản lĩnh bắn hạt đào vẫn đỉnh nhất Đại Ngụy.”

Tiêu Tuấn Trì không trả lời, đứng nguyên tại chỗ nhắm hai mắt lại, vừa xoay tràng hạt trong tay vừa thì thào đọc Kinh văn. Đọc khoảng năm sáu câu, hắn mới cất tràng hạt đi.

“Vương phi, lâu rồi không gặp.” Hắn đi đến trước rương, hỏi: “Nàng có sao không?”

Khương Linh Châu nằm trong rương, tinh thần chưa ổn định. Nàng vẫn ngỡ ngác, một lúc lâu sau mới nhìn Tiêu Tuấn Trì. Thấy gương mặt vừa anh tuấn vừa quen thuộc của hắn, cảm xúc của Khương Linh Châu trở nên rối bời, nước nờ nghẹn ngào, nói không ra hơi: “... Phu quân...”

Tiêu Tuấn Trì hơi sững sờ.

Từ trước tới giờ tiểu Vương phi luôn luôn thông minh, mọi thứ nàng làm đều hoàn hảo không tỳ vết, chưa từng vừa khóc vừa gọi “Phu quân” trước mặt hắn như vậy. Đây là lần đầu hắn nhìn thấy dáng vẻ này của Khương Linh Châu, có thể hiểu nàng đã hoảng sợ đến thế nào.

Khương Linh Châu liếc mắt xuống, không cẩn thận nhìn thấy thi thể của tên lưng gù trên mặt đất, nàng hoảng loạn kêu lên.

“Kéo thi thể ra ngoài.” Tống Châm Hà quát bọn họ: “Dọa Vương phi sợ rồi, thật có lỗi, có lỗi.”

Tiêu Tuấn Trì ngồi xổm xuống trước rương, vươn tay ra, dùng ngón tay xoa nhẹ hai gò má Khương Linh Châu. Ngón tay hắn lướt từ chóp mũi đến bên tai, nhẹ nhàng lau vết bẩn trên gò má khiến khuôn mặt nàng lại nhẵn mịn xinh đẹp như bình thường.

“Linh Châu, ta đã nói nàng chỉ có thể dựa vào ta.” Hắn vuốt ve gò má nàng, thấp giọng nói: “Đừng sợ, cho dù xảy ra chuyện gì ta cũng sẽ đến.”

Đừng sợ.

Cho dù xảy ra chuyện gì...

Ta cũng sẽ đến.

Khương Linh Châu mơ màng gật đầu. Tay nàng vẫn nắm chặt đoản kiếm, mãi không chịu buông ra dù lòng bàn tay đã đầy mồ hôi lạnh. Tiêu Tuấn Trì thấy nàng chưa lấy lại tinh thần thì đành ôm nàng từ trong rương rồi đi nhanh ra ngoài. Vừa đi vừa nói: “Trời sáng rồi, gọi người trong phủ chuẩn bị đồ ăn.”

Tay Tổng Châm Hà che trước trán, làm thành một cái lều che nắng. Hắn nhìn Vương gia nhà mình ôm Vương phi lên xe ngựa thì không khỏi cười nhạo một tiếng, “Vương gia đúng là một người cẩn thận.”

Đêm qua Tiêu Tuấn Trì nghe tin Vương phi bị bắt thì vội vã phái người đi tìm. Phí Tư Bật lại thừa cơ chạy tới nói hươu nói vượn, muốn Vương gia cân nhắc cái lợi cái hại trong chuyện này.

Khi đó, lão Phí nói: “Vương gia nghĩ thông suốt chưa? Nếu Hà Dương công chúa chết trên tay Hào Châu vương, người chỉ cần đoạt binh quyền, việc sát nhập Hoa Đình vào nước Ngụy sẽ gần ngay trước mắt.”

Tiêu Tuấn Trì đang cười trên lưng ngựa, nghe thấy lời ấy, hắn ghìim dây cương, nói: “Đổi một mạng người con gái lấy cơ nghiệp nghìn đời, chỉ sợ Cạnh Lăng ta sẽ bị chế nhạo suốt vạn năm.”

Tiêu Tuấn Trì nói câu này xong thì giục ngựa rời đi, để lại con phố dài vắng vẻ im ắng.

***

Đến lúc lên ngựa, Khương Linh Châu đã phục hồi tinh thần một chút.

Đêm nay nàng từ sống sang chết, từ chết lại sang sống, một ngày sinh nhật đầy nguy hiểm. Nếu Tiêu Tuấn Trì tới chậm một chút, có lẽ hắn chỉ có thể nhìn thấy thi thể nàng.

May mà Tiêu Tuấn Trì đã thật sự đến.

“Vương phi, nàng còn nắm đoản kiếm làm gì?” Tiêu Tuấn Trì thấy nàng vẫn không buông đoản kiếm ra bèn hỏi.

“Việc này...” Khương Linh Châu nhìn tay mình chằm chằm, nói: “Lúc này ở trước mặt tên giặc kia, thiếp... thiếp không muốn bị làm nhục nên định cá chết lười rách (1) với hắn. Nếu thật sự bị làm nhục thì thiếp sẽ dùng vật này để tự sát.”

(1) Cá chết lười rách: hai bên đấu tranh cuối cùng đều bị tận diệt.

Suy nghĩ của nàng vẫn hơi hỗn loạn nên không cẩn thận nói ra hết suy nghĩ từ đáy lòng.

Tiêu Tuấn Trì nghe xong, sắc mặt dần trở nên giận dữ. Hắn đột ngột giật lấy đoản kiếm trong tay nàng, phẫn nộ ném ra ngoài, vẻ mặt trở nên nặng nề: “Sớm biết Vương phi muốn dùng đoản kiếm này để tự sát, lúc trước bốn vương đã không tặng nó cho nàng!”

Khương Linh Châu càng hoảng sợ, nhỏ giọng nói: “Thiếp... thiếp biết sai rồi...”

“Sai chỗ nào?!”

“Không nên để thanh đoản kiếm này bị bẩn...”

Tiêu Tuấn Trì càng thêm giận dữ, hắn không kiên nhẫn lấy tròng hạt trên cổ tay đặt lên bàn, nói: “Vì sao nàng phải tự sát?! Vì tên đó có ý đồ với nàng ư?”

“Thiếp chỉ nói nếu như bị...”

“Cho dù không may bị làm nhục cũng không được!” Tiêu Tuấn Trì lạnh lùng nói.

Khương Linh Châu đã từng nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn này của hắn một lần, đó là lúc phụ hoàng nàng yêu cầu thêm thành trì.

Nàng không rõ vì sao Tiêu Tuấn Trì lại nói như vậy. Nàng lớn lên ở nước Tề, mà nước Tề đặt nặng phẩm hạnh phụ nữ. Từ nhỏ đến lớn, cho dù là Thái hậu, ma ma hay Hoàng hậu đều dạy nàng rằng: “Trinh tiết của phụ nữ là quan trọng nhất.”

“Mặc dù nàng là phụ nữ nhưng cũng là người.” Tiêu Tuấn Trì kìm nén sự nóng nảy, giọng nói chậm dần: “Chỉ vì thứ “trinh tiết” nực cười kia mà phải chết, chẳng phải quá lãng phí hay sao? Hơn nữa việc này là lỗi của những tên đàn ông đó, có liên quan gì tới cô nương vô tội như nàng? Nếu muốn tự sát thì cũng phải là tên kia tự sát mới đúng.”

Khương Linh Châu nghe xong, khẽ giật mình, mãi không mở miệng.

Những người phụ nữ bị làm nhục sẽ mất đi sự trong trắng. Không biết đã có bao nhiêu người con gái nước Tề phải nhảy giếng để chứng minh sự trong sạch của bản thân. Thế mà trong miệng Tiêu Tuấn Trì, dường như những thứ đó không hề quan trọng.

“Người chết rồi thì quan tâm đến “trinh tiết” để làm gì?” Giọng Tiêu Tuấn Trì càng lạnh hơn: “Nếu thật sự yêu thương một người phụ nữ thì càng phải thương xót nàng ấy, sao lại chỉ vì thể diện của mình bị người khác làm nhục mà vứt bỏ nàng?”

Khương Linh Châu yếu ớt “Vâng” rồi nhỏ giọng hỏi: “Vương gia nói thì cứ nói, ném đoản kiếm ấy đi làm gì?”

Lúc này Tiêu Tuấn Trì mới nhớ ban nãy hắn đã ném quà mình tặng nàng ra ngoài cửa sổ trong cơn giận dữ. Hắn mở rèm lên nhìn đường phố, đương nhiên không thể tìm thấy thanh đoản kiếm nhỏ bé ấy nữa rồi.

“Lát nữa bốn vương sai người đi tìm là được.” Tiêu Tuấn Trì nói xong, xem xét từ trên xuống dưới, bảo đảm nàng không bị thương ở đâu rồi mới nói tiếp: “Không sao thì tốt, về phủ ta mời đại phu bắt mạch cho Vương phi, sau đó nàng hãy nghỉ một lúc đi.”

Khương Linh Châu cup mắt, bỗng nhiên nhớ tới chuyện xảy ra trong nội cung đêm qua: “Phó tướng quân sao rồi ạ? Đêm qua hắn bị thiếp làm liên luy, hình như bị thương...”

“Tử Thiện không được tốt lắm.” Tiêu Tuấn Trì nói: “Nhưng vẫn còn sống được, Vương phi không cần quan tâm đến việc nhỏ này. Nhưng Lan cô cô khi biết tin đã sợ đến nổi ngất xỉu, bà lớn tuổi rồi, có lẽ phải nghỉ ngơi khá lâu mới hồi phục được.”

Phó Huy không làm tròn bổn phận khiến hắn hơi tức giận. Nhưng nể tình nhiều năm cùng vào sinh ra tử, hắn sẽ không nổi giận với Phó Huy. Hơn nữa, trời vừa tờ mờ sáng, Phó Huy đã kiên cường chống đỡ mà ngồi dậy, giúp hắn tìm được Khương Linh Châu.

Cuối cùng xe ngựa cũng về tới phủ Cảnh Lăng vương.

Vừa vào sân, Kiêm Hà và Bạch Lộ đã vội chạy ra đón. Mắt hai nàng ấy đều sưng đỏ lên, có thể thấy họ đã khóc rất lâu. Hồi mới biết, đêm qua các nàng cũng bị đánh ngất. Nhưng tên bất cóc Khương Linh Châu chê tỳ nữ vô dụng nên vút hai người tại chỗ, sau đó Phó Huy phải lay các nàng tỉnh dậy.

Khương Linh Châu không ngủ suốt đêm, vừa về phòng đã vội vàng rửa mặt rồi chìm vào giấc ngủ.

Do đêm qua quá hoảng sợ nên nàng ngủ không yên, nhiều lần mơ thấy có ai đó bắt cóc mình. Có lúc nàng cảm thấy trước cổ có một thanh đoản kiếm, có lúc lại mơ thấy người đàn ông mặc y phục xanh đang mang nàng ra khỏi cung, người đó đeo bao tay, vung roi ngựa xé gió trước mặt nàng.

Tỉnh dậy giữa giấc mơ, cả người nàng đầy mồ hôi lạnh, lúc chạng vạng tối thì lên cơn sốt. Vương phủ vội vàng mời đại phu đến cho Khương Linh Châu uống thuốc hạ sốt.

Lần trước Khương Linh Châu bị bệnh là khi nàng mười ba tuổi. Trong lễ mừng thọ của phụ hoàng, các nước phía Nam triều bái (2), phụ hoàng muốn cho đám man di (3) biết nước Tề uy phong thế nào nên đã ra lệnh Khương Linh Châu khổ luyện để múa thật đẹp trong bữa tiệc. Luyện tập suốt mấy tháng, ngày đêm không nghỉ khiến nàng mệt mỏi đến nỗi bệnh nặng một trận.

(2) *Triều bái: Châu lạy vua.*

(3) *Man di (còn gọi là “man tộc”, “man rợ” hay “mọi rợ”, trong tiếng Hy Lạp: βάρβαρος - Barbaros) là thuật ngữ để chỉ một người hay nhóm người bị cho là thiếu văn minh hoặc còn hành xử theo kiểu nguyên thủy so với các giá trị chuẩn mực của thế giới hiện đại.*

Lúc đó người ngồi bên cạnh nàng là Hoàng hậu. Hoàng hậu xót thương con gái nên tự bưng chén thuốc cho nàng uống, mỗi thìa thuốc là mỗi tiếng mắng Tề để, bà cứ mắng phu quân từ đầu đến chân không dừng.

Trong mơ Khương Linh Châu mơ hồ nghe thấy câu “Uống thuốc”, tưởng rằng mẫu hậu nàng ngồi bên gối. Mở mắt ra nhìn mới phát hiện là Tiêu Tuấn Trì. Đường đường là Nhiếp Chính vương, một tay cầm bát thuốc, tay còn lại cầm viên đường để át vị đắng, mạnh mẽ uy phong ngồi bên giường.

Nàng liếc chén thuốc, biết thuốc này nhất định rất đắng nên không muốn uống, nói: “Thiếp sợ đắng, không muốn uống đâu.” Phát hiện giọng nói của mình khàn đặc, không còn trong vắt như lúc trước khiến Khương Linh Châu càng hoảng sợ.

“Dáng vẻ cầm đoản kiếm tự sát của nàng đâu?” Tiêu Tuấn Trì không buông bát thuốc, nói tiếp: “Khi phải uống thuốc thì chẳng thấy bóng dáng Công chúa uy nghiêm của Đại Tề nữa rồi.”

Khương Linh Châu cảm thấy mình bị hấn vùi dập, đành dựa vào đệm êm, nhận lấy bát thuốc trong tay hắn, buồn bực nuốt một ngụm thuốc đắng chát xuống. Thuốc đắng đến mức khiến nàng phải nhũn mày.

“Chàng tìm được đoản kiếm chưa?” Nàng hỏi.

“Tìm được rồi, đang ở chỗ ta.” Tiêu Tuấn Trì nói: “Ta sợ nàng lại làm chuyện lớn gì đó.”

Bạch Lộ dâng khăn lên, Khương Linh Châu nhận lấy rồi lau thuốc ở khóe miệng: “Vương gia, chuyện đêm qua...”

Tiêu Tuấn Trì không cho nàng nói tiếp mà ấn nàng vào trong chăn, lên tiếng: “Tinh thần nàng chưa tốt, ngủ thêm một lát đi. Đừng để ý đến mấy chuyện linh tinh.”

Khương Linh Châu thật sự cảm thấy kiệt sức, mí mắt nặng nề. Nàng nhìn đôi mắt của Tiêu Tuấn Trì rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Tuấn Trì chinh chăn giúp nàng, dặn dò cung nữ chăm sóc Vương phi cẩn thận rồi mới ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa thì hắn đã thấy Phí tiên sinh khoanh tay đứng trước cửa, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng.

“Phí tiên sinh hài lòng chưa?” Tiêu Tuấn Trì bước xuống bậc thang, hỏi.

“Hài lòng, hài lòng rồi.” Phí tiên sinh vượt chòm râu: “Lão phu còn nghĩ Vương gia sẽ như trước kia, nói dối lão phu rồi trong chớp mắt sẽ làm chuyện gì đó đại nghịch bất đạo. Không ngờ lần này người đã chọn con đường đúng đắn.”

Dừng một chút, Phí tiên sinh hơi cúi người, nói: “Nếu Vương gia đoạt binh quyền, đưa Công chúa nước Tề vào chỗ chết, mặc dù người có thể tiến gần đến ngôi vị nhưng lại làm mất lòng dân. Vương gia mà làm như thế thật, lão phu chắc chắn sẽ lấy lý do tuổi cao sức yếu, cáo lão hồi hương.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Phí tiên sinh: Ta không phải nhân vật phản diện đâu!

Chương 36: Đầu giường cãi nhau

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

Khuông Linh Châu bị bệnh mấy ngày, thời điểm đó trong thành Thái Diên lại nổi lên một trận mưa gió.

Tiêu Tuấn Trì giận dữ thay đổi hết thị vệ tuần tra trong nội cung, dù chức quan lớn đến đâu, con cháu gia đình hiển hách thế nào cũng đều bị cách chức quan về nhà.

Chuyện Nhiếp Chính Vương phi bị bắt cóc được bệ hạ giấu đi, mặc dù không gây xôn xao dư luận nhưng tin đồn thì vẫn có. Một khoảng thời gian dài sau đó, người trong thành Thái Diên luôn cảm thấy bất an, chỉ sợ Tiêu Tuấn Trì mượn cơ hội này trút giận lên đầu mình.

Nhưng có lẽ người khó khăn nhất là Hào Châu vương Tiêu Phi Túc.

Tiêu Phi Túc vốn không hòa thuận với Tiêu Tuấn Trì, lần này Tiêu Tuấn Trì nghi ngờ hắn hơn ai hết. Chỉ một việc nhỏ là thuộc hạ của Tiêu Phi Túc nhận hối lộ mà Tiêu Tuấn Trì đã nhất quyết đòi chém thuộc hạ của hắn, giết gần hết trợ thủ đắc lực của Tiêu Phi Túc.

Trở về từ buổi chiều sớm, Tiêu Phi Túc bước vào trong phủ nhà mình, khuôn mặt nham hiểm tràn ngập tức giận.

“Tam đệ nắm quyền nhiếp chính càng ngày càng quá đáng!” Hắn giận dữ vung ống tay áo, hừ lạnh: “Ỗ vào quyền thế trong tay mà làm xằng làm bậy, hắn nghĩ hắn là bá chủ thiên hạ chắc?!”

Đi bên cạnh Tiêu Phi Túc là một võ tướng râu quai nón, mặt đen, cặp mắt hổ trông vô cùng cường tráng tên là Cách Nhĩ Kim. Hắn thấy Tiêu Phi Túc giận dữ bèn nói: “Vương gia bớt giận, Cạnh Lăng vương càng như thế thì càng có lợi cho Vương gia. Hắn vốn không phải là bá chủ thiên hạ, làm xằng làm bậy như thế chắc chắn sẽ làm mất lòng vua.”

Nghĩ đến đứa cháu trai suốt ngày chỉ biết vui đùa hưởng thụ trong nội cung, Tiêu Phi Túc cười khẩy một tiếng, nói: “Đúng thế, chỉ cần khiến cháu ta tâm phục khẩu phục, nó nhất định sẽ không để Tam đệ được như ý.”

“Đúng.” Cách Nhĩ Kim khoanh tay khom người, “Chuyện này mà lộ ra ngoài Thái Diên, Cạnh Lăng vương sẽ mượn cơ hội gây chiến. Chỉ trách hai tên kia... làm việc thế nào mà ngay cả con đàn bà yếu đuối như thế cũng không giải quyết được.”

Tiêu Phi Túc lại nghĩ đến Khương Linh Châu trong tiệc sinh nhật mấy hôm trước, nói: “E rằng họ đã bị sắc đẹp mê hoặc! Hà Dương công chúa lớn lên là một kẻ gây họa, đàn ông nhìn thấy nàng ta mà không động lòng cũng khó. Thêm cả việc nhanh mồm nhanh miệng và thủ đoạn cao thâm mới có thể mê hoặc Tam đế đến mức này.”

Cách Nhĩ Kim liếc nhìn bốn phía, hạ giọng nói: “Nghe nói suốt đêm qua Cạnh Lăng vương cử thị vệ tuần tra tìm người, giờ Mẹo ngày hôm sau đã tìm thấy Cạnh Lăng Vương phi... Vương gia, chỉ sợ có kẻ đứng sau giúp đỡ Cạnh Lăng vương.”

Nghe thấy lời ấy, Tiêu Phi Túc chấp tay, chậm rãi nhìn lướt qua bốn phía.

“Mà thôi.” Một lúc sau hần xua tay, gương mặt hung ác nham hiểm dần bình tĩnh lại: “Lần này Hà Dương công chúa không chết, chỉ sợ lần sau sẽ khó ra tay. Đành phải dùng cách khác ép lão già ở nước Tề kia khai chiến vậy.”

Cơn giận còn sót lại trong lòng Tiêu Phi Túc chưa tiêu tan, chợt hần nghe thấy tiếng sáo xuyên qua vách tường, truyền vào nội viện. Tiếng sáo mềm mại, du dương dần xoa dịu cơn giận của Tiêu Phi Túc.

Tiếng sáo phát ra từ chỗ Trắc phi Bình thị.

Tiêu Phi Túc cho Cách Nhĩ Kim lui ra, hần đi đến chỗ Bình Trắc phi, thấy cửa sổ đóng chặt, cẩn thận rung cây từ đằng đang bám theo xà nhà màu đỏ. Một tỳ nữ đứng trước cửa nhìn thấy Tiêu Phi Túc đến thì vội vàng hành lễ: “Nô tỳ bái kiến Vương gia.”

Nghe thấy tiếng tỳ nữ, tiếng sáo trong phòng đột ngột dừng lại.

Tiêu Phi Túc đứng trước cửa một lúc, hỏi tỳ nữ kia: “Gần đây Trắc phi có khỏe không?”

“Bẩm Vương gia, Trắc phi nương nương vẫn ổn ạ.” Tỳ nữ đáp: “Chỉ có điều nương nương nhớ Thế tử, thường xuyên rửa mặt bằng nước mắt.”

Tiêu Phi Túc nhìn cánh cửa màu đỏ được chạm trổ tinh tế vẫn đóng chặt trước mặt, khẽ nói: “Không còn cách nào khác, đành để nàng chịu thiệt vậy.”

Dứt lời, hần lập tức rời đi.

Nghĩ đến thế tử, Tiêu Phi Túc lại muốn đến thăm đứa con trai duy nhất của mình. Chỉ có điều Thế tử được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa Vương phi Hà thị, nếu muốn gặp Thế tử thì không thể tránh khỏi việc nhìn thấy Vương phi Hà Uyển Thanh. Mọi người đều biết hần và Hà Uyển Thanh là kẻ thù không đội trời chung, càng gặp càng ghét. Vì vậy Tiêu Phi Túc hơi do dự.

Hần không hiểu Vương phi lắm.

Rõ ràng lần nào Hà Uyển Thanh thấy hấn cũng đều không vui y như vừa gặp phải kẻ trộm vậy. Mà Tiêu Phi Túc cũng chẳng vui về gì khi gặp nàng ta. Nhưng chẳng hiểu sao Hà Uyển Thanh nhất định không chịu rời khỏi phủ Hào Châu vương, không chịu ly thân, cũng chẳng muốn quay về Hào Châu. Đúng là lòng dạ khó lường.

Có lần, hiếm khi tâm trạng tốt, hấn đến chỗ Hà Uyển Thanh ngồi một chút. Nàng ta vừa thấy hấn đã mở miệng chế giễu: “Ồ, cuối cùng Vương gia cũng chịu đến chỗ thiếp rồi sao? Ngày nào Vương gia cũng đến chỗ Bình Triều Vân khiến chính phi như thiếp chẳng khác gì đồ trang trí.”

Càng nói nhiều, Tiêu Phi Túc càng không muốn gặp Vương phi.

Tiêu Phi Túc đứng từ xa nhìn cửa sân chỗ Hà Uyển Thanh, tiện tay gọi một tỳ nữ đến hỏi: “Hôm nay Vương phi có ở đây không?”

“Dạ có ạ.” Tỳ nữ không ngừng gật đầu, nói: “Nhưng Vương phi đang ngắm trăng, có thể người phải đợi lâu một chút.”

Tiêu Phi Túc đuổi tỳ nữ về rồi rời khỏi đó.

Hấn thực sự không muốn gặp Hà Uyển Thanh, cứ gặp nàng ta lại thấy đau đầu.

***

Phủ Nhiếp Chính vương.

Vài ngày sau, Khương Linh Châu khỏi bệnh. Tiêu Tuấn Trì sợ nàng chưa khỏi hẳn nên ép nàng uống rất nhiều thuốc. Vất vả lắm nàng mới thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của đại phu.

Nhưng chuyện bị bắt trong Tây cung khiến nàng trở nên bất an. Lúc ở một mình sẽ cảm thấy không yên lòng, nhất định muốn đám tỳ nữ luôn xuất hiện bốn phía, xác định không có người ngoài mới yên tâm. Lúc nào nàng cũng giấu đoàn kiếm Tiêu Tuấn Trì tặng trên người, không rời một bước.

Thậm chí, thỉnh thoảng nàng còn gặp ác mộng nên ngủ không ngon. Tiêu Tuấn Trì vốn ngủ không sâu, Khương Linh Châu vừa trở mình là hấn cũng tỉnh. Mấy lần như thế, hấn chỉ có thể ngồi dậy ôm Khương Linh Châu vào trong lòng mà dỗ dành.

Không ôm thì thôi, vừa ôm lập tức nghĩ đến thân hình mềm mại không xương trong tay, êm ái thơm tho khiến đáy lòng hấn nóng nảy không yên. Nhìn bả vai nàng không ngừng run rẩy như mưa rơi trên lá sen khiến hấn không thể kìm nén được những suy nghĩ xấu xa trong lòng.

Nhưng hấn cũng chỉ có thể xoa bóp cổ tay nhỏ bé trắng nõn như ngó sen của nàng nhân lúc nàng chìm vào giấc ngủ mà thôi.

Không biết vì sao Khương Linh Châu lại ngủ ngon hơn khi gối đầu lên cánh tay Tiêu Tuấn Trì. Vì vậy, cánh tay hắn tê rần suốt nhiều đêm liền.

Dần dần Khương Linh Châu cũng không còn mơ thấy cảnh đao kiếm và bọn xấu hôm đó nữa.

Trước khi ngủ nàng nghe Tiêu Tuấn Trì nói, lúc nàng bị tấn công ở Tây cung, Phó Huy trúng tên tẩm thuốc nên đã sớm ngất xỉu. Cũng may, hắn biết ít nhiều về dị thuật nên đã để lại trên người Khương Linh Châu một mùi hương không thể tiêu tan. Nửa đêm, Phó Huy gắng gượng tỉnh lại, bọn họ phải dựa vào mùi hương đó mới tìm được tung tích của Khương Linh Châu.

Có điều mũi tên đó tẩm thuốc mê liều cao khiến Phó Huy phải ngủ li bì suốt vài ngày.

“Dị thuật gì vậy ạ? Có mùi hương như thế thật sao?” Khương Linh Châu lập tức cúi đầu ngửi ống tay áo mình.

“Ta không biết.” Tiêu Tuấn Trì nói, “Tử Thiện nói mùi hương đó chỉ có hắn mới ngửi thấy, người ngoài không thể nhận ra. Mà tên đó giấu đồ tốt như vậy, sao không lấy ra sớm hơn cơ chứ?”

“Hay hắn lừa Vương gia đây?” Khương Linh Châu nói.

“Vậy sao hắn tìm được nàng?” Tiêu Tuấn Trì không để bụng: “Mà lừa gạt ta cũng không sao. Ta và hắn cùng vào sinh ra tử trên chiến trường nhiều năm, ta tin Châm Hà và Tử Thiện nhất định sẽ không phản bội ta.”

Khương Linh Châu vốn định hỏi “Vậy còn thiếp?” nhưng nghĩ tới việc thân phận của nàng khác bọn họ nên đã kịp thời nuốt câu nói kia vào trong lòng. Nàng đổi chủ đề: “Sinh nhật lần này của thiếp trôi qua không yên lành chút nào. Lúc đầu thiếp nghĩ Vương gia nói trong thành Thái Diên không yên ổn chỉ để dọa thiếp. Không ngờ lại thực sự bất ổn đến vậy.”

“Ta lừa Vương phi làm gì?” Tiêu Tuấn Trì sờ bàn tay nàng.

“Vương gia, thiếp...” Nàng để mặc cho hắn nghịch ngón tay thon dài của mình, lông mày hơi nhíu lại, “Nếu thiếp chết, Vương gia có thể... Được rồi. Vương gia cứ xem như thiếp chưa từng nói những lời này đi.”

“Chết gì mà chết?” Tiêu Tuấn Trì ôm nàng vào trong lồng ngực, “Nàng không phải là chim trong lồng của bốn vương sao? Cho dù chết cũng phải chết ở trong lồng. Ta thấy sau này Vương phi cứ ở lại trong phủ Cảnh Lăng vương là được.”

Nghĩ đến việc người con gái trong ngực này suýt nữa mất mạng khiến Tiêu Tuấn Trì cảm thấy hơi hối hận. Hắn biết rõ trong thành Thái Diên không yên ổn, vậy mà còn cho phép nàng bước ra khỏi cửa phủ. Tiêu Tuấn Trì không ngờ nàng kiên cường như thế, dám nảy sinh ý định tự sát.

Khương Linh Châu nghe hần nói xong thì khuôn mặt lộ vẻ buồn bực.

Nàng ngược gương mặt đau khổ lên, nói: “Vương gia có thể suy xét chu đáo như thế, thiếp vô cùng vui mừng.”

Trong lòng Tiêu Tuấn Tri biết nàng đang nghĩ một đằng nói một nẻo. Vì vậy hần lập tức ôm chặt nàng, kiên nhẫn nói: “Vương phi đừng giận, ta chỉ muốn bảo vệ nàng thôi.”

Tiểu Vương phi trong lòng ngực hần thấp giọng nói: “Vì sao thì chỉ Vương gia biết rõ nhất thôi.”

Tính tình nàng luôn như vậy, chưa bao giờ muốn cúi đầu với người đàn ông trước mặt. Tuy ngoài miệng nàng có thể nói lời hay ý đẹp nhưng cảm xúc trong mắt lại không giấu được. Dù sao thì... người đàn ông trước mặt nàng không phải phụ hoàng, cũng không phải tổ mẫu, nàng đâu cần ra vẻ Công chúa đoan trang, hào phóng, hiểu lễ nghĩa làm gì?

Tiêu Tuấn Tri ghen lời, như bị dội một gáo nước lạnh tanh, hần cảm thấy mình đúng là uống công vô ích.

Tính cách của hần vừa có sự dữ dội của một chiến binh và sự chính trực của mẫu tộc. Thấy dáng vẻ này của nàng, hần gần như không chịu nổi, thấp giọng hỏi: “Vậy nàng muốn gì đây? Bước ra khỏi cửa rồi bị Nhị ca ta giết chết, trở thành bộ xương khô mới vừa lòng hay sao?”

Hần vẫn nhớ người trước mặt là Vương phi chứ không phải thuộc hạ của mình nên đành lấy tràng hạt ra đeo lên cổ tay, gảy từng hạt một, đề sự thô bạo không biết vì sao mà có ở trong lòng xuống.

“Cách Vương gia bảo vệ thiếp là giam thiếp lại ư?” Nàng hỏi.

“Nàng không tin ta sao Linh Châu?” Hần hỏi ngược lại.

“... Thiếp...” Khương Linh Châu vốn định nói “Đương nhiên thiếp tin” nhưng chợt nhớ đến lúc bị bắt đi, người đàn ông lưng gù luôn miệng nói “Cạnh Lăng Vương chỉ mong sao ngươi chết ở chỗ này rồi lấy thê tử mới” thì lại cảm thấy mình vẫn chưa thể thở phào nhẹ nhõm được. Nàng buồn bực nói: “Chàng muốn thiếp tin bằng cách nào? Mặc dù chúng ta là phu thê nhưng lại đồng sàng dị mộng (1). Nếu thiếp chết, chàng có thể thẳng tiến đến Hoa Đình...”

(1) Đồng sàng dị mộng: (Nghĩa đen) Cùng nằm một giường mà giấc mơ khác nhau. (Nghĩa bóng) Sống gần nhau, nhưng không cùng một chí hướng.

Khương Linh Châu vốn là người thông minh, nhất định sẽ không tùy tiện nói những câu như vậy. Nhưng nàng vốn khó chịu trong lòng, lại luôn phải lo lắng trước sau nên mới vô tình thốt ra những lời tổn thương đến thế.

Tiếng rơi vỡ vang lên, chuỗi tràng hạt trong tay Tiêu Tuấn Trì bị kéo đứt. Mấy viên ngọc màu đỏ thay nhau lăn xuống giường, giống như từng quả hồng chín rụng khỏi cây.

“... Đồng sàng dị mộng?” Tiêu Tuấn Trì giận dữ siết chặt lòng bàn tay, đoạn dây nôi tràng hạt bị hấn vò thành bột mịn. Hắn vứt đoạn dây đi rồi nói: “Linh Châu, nàng không tin ta thì chúng ta sẽ chính thức trở thành phu thê luôn. Ta không tin sau tối nay nàng còn có thể xem ta như người lạ được nữa.”

Chương 37: Cuối giường hòa

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

Tiêu Tuấn Trì cảm thấy mình quá quan tâm đến vị Vương phi này. Nhưng nàng không cảm kích mà còn luôn đề phòng mình. Mỗi lần nghĩ đến đây, hắn đều cảm thấy mình hơi ngu ngốc.

Phí tiên sinh ngàn vạn lần khuyên hắn đừng sa vào nữ sắc, nhưng hắn không cẩn thận chìm vào rồi. Ai bảo con chim trong lồng này không những có lông vũ xinh đẹp khiến người khác yêu thích mà còn rất thú vị. Hắn xem nàng là vật trang trí, muốn trong lúc rảnh rỗi trêu chọc tìm niềm vui, nhưng càng trêu chọc càng cảm thấy nàng thú vị.

Mở cửa lồng để cho nàng chạy, bản thân lại lẻ loi trợ trợ một mình, hắn không hề muốn như vậy. Nếu sớm biết như thế thì hắn đã bảo Tề đế gả một đứa con gái chỉ có cái xác không thú vị đến đây, còn tốt hơn bây giờ phải buồn phiền thế này.

Nàng có làn da mềm mại như đám mây dày, làm người khác phải dừng chân lại thường thức, chỉ muốn tách nhụy hoa vô tận ra quan sát cảnh đẹp cực phẩm bên trong.

“Nàng sợ không?” Hắn hỏi.

Chỉ tiếc Khương Linh Châu vẫn còn nổi nóng, nàng lên tiếng: “Thiếp từng cận kề cái chết rồi, còn sợ những thứ này làm gì?”

Nàng nhớ rõ giây phút loạn đao đâm thẳng mặt, cũng nhớ rõ đêm hôm đó mình nằm trong chiếc rương lạnh thấu xương tủy.

So với những chuyện này, Tiêu Tuấn Trì cũng không đáng sợ lắm.

“Nàng có biết đêm nàng bị bắt đi, thuộc hạ đã khuyên ta gì không?” Tay hắn nắm vật áo dính tầng tầng lớp lớp hạt sen. Hạt sen bị hắn nắm trong tay, từng chút từng chút bị ném ra ngoài.

“Làm sao thiếp biết được.” Nàng đắm hắn một phát, nói, “Khi đó thiếp đang buồn bực trong rương đấy.”

“Thuộc hạ nói với ta, nếu nàng chết thì đoạt quyền Hào Châu vương, việc tiến xuống phía Nam đánh thẳng vào Hoa Đình dễ như trở bàn tay.” Hắn lên tiếng. Hạt sen dùng để đánh trên vải chất thành một đồng trong tay Tiêu Tuấn Trì, đôi chân trắng mịn như ngọc nửa che nửa hở lộ ra.

“Có lý.” Khương Linh Châu nói như vậy.

“Khi đó ta nói...” Hấn lại gần, kề sát bên tai nàng, “Đổi mạng của một người con gái giành lấy thiên hạ, Cảnh Lăng sẽ bị khinh thường.” Nói xong câu này, hấn cắn vành tai nhỏ nhắn của nàng khiến nàng kinh ngạc kêu lên. Sau đó hấn còn nói: “Kêu gì? Lát nữa nàng cứ kêu thoải mái.”

Khương Linh Châu dựa vào gối ngọc, hai mắt nửa mở. Một tay nàng quấn lấy mái tóc đen của mình, lẩm bẩm: “Vương gia phải biết rằng lúc tên kia bắt thiếp cũng nói vài lời với thiếp.”

“Nói gì?” Hấn hỏi.

“Không chừng Tiêu Tuấn Trì đang mong Khương Linh Châu chết ở đây...” Nàng ngoảnh mặt đi, giọng nói yếu dần, giống như một bông liễu bông bèo mờ mịt: “Sớm lấy thể tử mới, dẫn binh xuống phía Nam, mở rộng bờ cõi Đại Ngụy...”

“Nói vậy.” Tiêu Tuấn Trì cất lời, “Nếu ta muốn nàng chết thì đã không đi cứu nàng.”

“Thiếp biết.” Giọng nói của nàng càng nhỏ hơn: “Vương gia biết thiếp nghĩ gì không?”

“Chỉ sợ nàng mắng bốn vương tử đầu tới chân.” Hấn lên tiếng.

Khương Linh Châu cup mắt, giấu ánh nước trong veo trong mắt đi: “Khi đó thiếp nghĩ Vương gia nhất định sẽ đến.”

Vẻ mặt kia khiến người khác nhìn thấy phải thương xót, giống trăng lại như tuyết, càng như vàng trắng dưới hồ, dù lạnh nhưng khiến người khác không thể buông tay. Tiêu Tuấn Trì nghe xong lời này thì không biết nên bộc lộ cảm xúc gì.

Hấn cầm tràng hạt rơi bên gối, tựa như đang lằm bằm với tràng hạt kia: “Thì ra nàng tin ta. Vậy sao nàng không nói sớm một chút?”

“Thiếp cảm thấy Vương gia không tin thiếp.” Nàng trả lời.

Hấn cười khở một tiếng, nói: “Trước kia ta không tin nàng, trước kia ta cảm thấy dù sao nàng vẫn là người của Khương gia. Về sau ta tin nàng. Nàng muốn gì đều được, ta không giam giữ nàng nữa.” Hấn nói xong câu này, cúi đầu nhìn thì thấy cảnh xuân mềm mại nồn nà, ôn hương nhuyển ngọc không thể không khiến người ta chìm đắm. Vì vậy hấn không nhin được, vừa ra tay vừa lằm bằm gì đó, “Ta vốn định đợi bệ hạ xử lý hôn lễ thay ta, nhưng hôm nay chúng ta không thể... Chỉ tại nàng.”

Tại nàng khiến người khác không thể kìm lòng.

Hắn bắt đầu giam giữ bàn tay nhỏ nhắn của Khương Linh Châu bên gối. Móng tay được cắt dũa tinh tế chậm rãi cọ dọc theo lòng bàn tay nàng, khiến nơi nào đó khô sở. Móng tay Khương Linh Châu sơn màu đỏ thắm giống như màu khăn voan nàng đội khi mới xuất giá.

“Nàng đừng làm mình bị thương, cứ véo ta này.”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Tuấn Trì làm việc này, hắn cảm thấy vòng eo trong lòng bàn tay thật mềm mại, ngắm mãi không chán. Cơ thể nàng trắng ngần như giấy vẽ tranh thủy mặc, nếu có thể hất mực, vẽ mai đỏ giữa trời tuyết thì tốt.

Có điều người trong lòng ngực hắn không tình nguyện để hắn vừa ý, thỉnh thoảng còn muốn chạy trốn. May mà Tiêu Tuấn Trì dùng sức, giữ lấy cánh chim nhưng lại nhận được ánh nhìn giận dữ liều chết từ nàng.

“Không tốt sao?” Lúc lên đỉnh, mồ hôi hắn to như hạt đậu, hắn bối rối hỏi, “Nàng tin ta, để ta làm hạ thần dưới váy nàng, làm phu thê đến chết, khi chết cũng nằm chung đất chôn. Được không?”

Nàng như một chiếc thuyền nhỏ lắc lư giữa sóng biển. Cát giọng nói nức nở nghẹn ngào mắng hắn: “Ai muốn... nằm chung đất chôn với chàng chứ? Chàng thô kệch, chưa tắm rửa đã ngồi lên giường! Sau khi chết... Ừm... Còn muốn làm thiếp bản hay sao?”

Tràng hạt tròn vo rơi xuống mặt đất.

Ai đó không nhớ rằng niệm Phật thì tâm phải tĩnh, đặt Phật tử trong lòng thế mà tay lại làm chuyện phá giới.

Giảng co điên đảo đến nửa đêm, sức lực Tiêu Tuấn Trì rèn luyện ở quân đội trên thảo nguyên xem như không vô ích. Chỉ khổ Khương Linh Châu, nàng như cọng cỏ rom trên vách tường vừa bị ngắt rễ, ủ rũ co người trong góc.

Tiêu Tuấn Trì nhanh nhẹn đứng lên.

“Vương phi vẫn chưa tin ta sao?”

“... Tin...” Hơi thở nàng mong manh, khẽ trả lời hắn.

Tiêu Tuấn Trì xuống giường nhặt tràng hạt rơi xuống lúc nãy, sau đó đặt vào hộp nhỏ trên bàn. Hắn cong eo, cả người dường như vẫn tràn đầy tinh thần và thể lực, ánh nhìn rơi xuống vòng eo thon của Vương phi rồi chuyển tới mắt cá chân mịn màng.

“Ta thấy chân Vương phi rất đẹp, sau này xăm vài thứ ở đây này.” Hắn nâng đôi chân ngọc của nàng lên, cẩn thận vuốt ve mắt cá chân: “Xăm đoá sen “bộ bộ sinh liên” chẳng phải rất tuyệt sao?”

Lúc đầu Khương Linh Châu không định để ý đến hắn, nghe thấy lời hắn nói thì không kìm được, cố gắng lấy sức phản bác: “Ở nước Tề chỉ có người phạm tội mới bị xăm lên người. Da thịt cơ thể thuộc về phụ mẫu, sao có thể tùy ý tổn hại như thế?”

Tiêu Tuấn Trì nhú mày nói: “Được rồi. Không bằng đeo vòng chân? Đeo chuông vàng hoặc bảo thạch từ phía Tây cổng lên...”

“Chàng coi thiếp là chim sao?” Nàng mắt húng.

Tiêu Tuấn Trì cảm thấy Khương Linh Châu càng ngày càng khó chiều. Rõ ràng lúc trước nàng là người hiểu chuyện, đoan trang, bây giờ lại thêm một chút nghịch ngợm của cô gái nhỏ. Chỉ có điều hắn chẳng những không ghét mà còn vô cùng hưởng thụ.

Khương Linh Châu không còn sức lực, gối đầu sang một bên muốn ngủ. Hắn không cho nàng ngủ, nói: “Quên mất một chuyện.”

“Ngày mai nói sau.” Mắt nàng vẫn không mở.

“Kéo dài rất lâu rồi, không thể để ngày mai nữa.”

“Vương gia cứ nói.” Nàng miễn cưỡng mắt nhắm mắt mở.

Tiêu Tuấn Trì cầm một cái hộp, nói: “Ta chuẩn bị quà sinh nhật cho Vương phi này, Vương phi xem có thích không?”

Khương Linh Châu nhìn vào trong hộp, lập tức bị một vàng kim quang chói lóa đến nỗi khiến nàng không thể mở mắt. Trong hộp là sợi xích vàng óng rộng khoảng một ngón tay, phát sáng đến dọa người.

“Bốn vương đặc biệt hỏi Từ Thiện xem nên tặng vật gì...” Tiêu Tuấn Trì không biết món quà này có gì không ổn, còn cho rằng mình lấy được niềm vui của mỹ nhân. Hắn cười như gió nhẹ mây bay, ra vẻ hờ hững nói: “Từ Thiện nói con gái thích y phục và trang sức nhất, nếu có thể tự mình rèn thì càng tốt. Vì thế ta rèn ra cái này.”

Khương Linh Châu sững sờ nhìn sợi xích vàng một lúc rồi ngoan ngoãn nói: “Tạ ơn Vương gia, thiếp rất thích.”

Nói xong, mí mắt nàng nhắm lại, xoay người ngủ mất.

Tiêu Tuấn Trì: ...?

Có vẻ Vương phi không thích món quà này rồi...

***

Tây cung.

Chuyện Nhiếp Chính Vương phi bị bắt đã qua một thời gian, trong nội cung khôi phục sự yên tĩnh.

Phòng Thái hậu ngồi trước gương, cung nữ trang điểm giúp nàng ta.

Cung nữ chọn bộ y phục màu hoa mai đỏ cho nàng ta, giúp nàng ta bới tóc lên. Sau khi cắm đầy trâm ngọc nặng trĩu giữa tóc mai, vẽ một đôi ve giữa lông mày, sắc mặt tẻ nhạt mộc mạc của Phòng Thái hậu lộ ra vẻ sinh động tươi sáng. Nhưng nàng ta còn chê chưa đủ, dặm thêm lớp son phấn mỏng, dùng mùi đàn hương cho hơi thở, lúc này mới cầm gương trong tay lên soi.

Người trong gương xinh đẹp, quyến rũ như đóa hoa sau mưa, tươi sáng động lòng người.

Nàng ta cẩn thận quan sát hồi lâu, than thở một tiếng, chậm rãi nói: “Bỏ đi. Ai gia không được dùng những vật này.”

Cung nữ “Vâng” một tiếng, tháo hết châu báu óng ánh giữa tóc mai nàng ta xuống, đặt gương vào trong hộp. Sau đó thay cho nàng ta một bộ y phục màu hoa hải đường tím đậm. Không lâu sau, Phòng Thái hậu lại trở thành một quả phụ mộc mạc.

“Giáng Xuân, Hoàng hậu đến rồi sao?” Phòng Thái hậu hỏi.

“Hồi bẩm Thái hậu, đúng vậy ạ.” Giáng Xuân cúi đầu đáp: “Chỉ có điều Cẩm Tú cô nương ở cung Cảnh Thiệu vừa báo thân thể Quý phi nương nương chưa bình phục, vì vậy hôm nay không tới.”

Phòng Thái hậu không tức giận chút nào, chỉ cười khẩy: “Tùy nàng ta thôi.”

Bỗng nhiên Phòng Thái hậu như nhớ ra việc gì. Vừa vuốt tóc mai vừa nói: “Trước đó vài ngày bệ hạ nói với ta người coi trọng cô nương nhà nào đó, thương lượng với Nhiếp Chính vương xong thì sẽ cho tiến cung. Chuyện này nói với Hoàng hậu chưa?”

“Chuyện này hình như chưa thành.” Giáng Xuân cẩn thận đáp: “Bệ hạ vẫn còn tức giận. Có lẽ Hoàng hậu nương nương không biết.”

“Không trách bệ hạ.” Phòng Thái hậu ngồi trước gương, chậm rãi đánh giá khuôn mặt trẻ tuổi của mình: “Phi tần trong cung không một ai sinh ra long tự. Bệ hạ sốt ruột muốn nạp thêm mấy người là chuyện đương nhiên.”

Dừng một chút, Phòng Thái hậu ngược lên, thấp giọng lầm bầm: “... Phi tử không thể sinh hoàng tự, đây là ý trời.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Cuối cùng Tiêu Tuấn Trì cũng không còn là ma pháp sư lớn tuổi nữa rồi...

Chương 38: Cá nghịch nước

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

Mặt trời lên cao Khương Linh Châu mới mở mắt.

Toàn thân nàng không thoải mái, chỗ nào cũng đau nhức như vừa bị người khác đánh vài phát bằng nhánh cây.

Nàng xiêu vẹo xuống giường thì đã thấy ngay dây xích lớn bằng vàng trên chiếc bàn nhỏ đối diện, trong chốc lát chỉ muốn chạy về giường.

“Vương phi tỉnh rồi à?”

Tiêu Tuấn Trì đang ngồi bên cạnh bàn nhỏ cầm bút phê duyệt công văn. Trên vai hắn khoác áo màu đỏ thẫm, mái tóc đen tán loạn sau lưng. Thấy Khương Linh Châu tỉnh, hắn cười để lộ hàm răng trắng, nhìn chẳng khác gì quân tử trong sáng: “Vương phi có mệt không? Muốn ăn gì không?”

Người không quen còn cho rằng hắn là người nghiêm túc đứng đắn. Nhưng Khương Linh Châu biết dưới khuôn mặt ra vẻ lạnh nhạt kia cất giấu một kẻ vô cùng đáng ghét, không biết xấu hổ chút nào.

Khương Linh Châu ấn lên cái bụng nhỏ của mình, nếp nhăn giữa lông mày sắp biến thành một con sông cạn: “Thiếp không thoải mái lắm...”

Tiêu Tuấn Trì cười nói: “Đây là chuyện bình thường. Về sau Vương phi sẽ quen.”

Một lúc sau Khương Linh Châu mới hiểu hắn đang ám chỉ điều gì, hai gò má bỗng đỏ lên.

Đêm qua nàng sơ suất để cho Tiêu Tuấn Trì được lợi, vẻ hăng hái của hắn hôm nay rất giống chó săn được cho ăn mà vui sướng ngoe nguẩy đuôi.

“Tầm nửa tháng nữa ta sẽ bảo đưa cháu xử lý hôn lễ cho chúng ta...” Hắn càng nói càng xa, càng nói càng hưng phấn.

“Đừng.” Khương Linh Châu dập tắt sự hào hứng của hắn: “Thật mệt mỏi, là phu thê rồi còn để ý cái này làm gì?”

Nghe thấy nàng không muốn tổ chức hôn lễ, Tiêu Tuấn Trì cảm thấy trong lòng hơi trống trải. Dường như người đối diện hắn rất vô tâm, không những không phát hiện ra sự

thay đổi của hắn mà còn nói lảng sang chuyện khác.

“Vương gia, thiếp hỏi chàng một chuyện.”

“Nàng hỏi đi.”

“Vương gia còn muốn giam giữ thiếp nữa không?”

Đêm qua Tiêu Tuấn Trì vừa nếm trải cảm giác mềm mại mất hồn, bây giờ vẫn còn dư vị, hắn vẫn muốn... với nàng nên đương nhiên Khương Linh Châu nói gì hắn cũng đều đồng ý.

“Không giam giữ nữa.” Hắn đặt bút xuống, nói: “Vương phi muốn đi đâu thì cứ đi, muốn viết thư cho ai thì cứ viết. Chỉ có điều ở Thái Diên rất nguy hiểm, cần phải thêm vài người đi theo Vương phi. Trừ chuyện này ra, tất cả mọi chuyện ta đều nghe theo Vương phi.”

Khương Linh Châu lập tức cảm thấy sự cực khổ của ngày hôm qua không vô ích chút nào.

Nhưng nàng không ngại thẹn, biết câu “Ta đều nghe theo Vương phi” chẳng qua chỉ vì tình yêu nam nữ nồng nặc mà thôi. Nếu nàng thực sự nói ra yêu cầu gì quá đáng, chỉ sợ Tiêu Tuấn Trì sẽ trở mặt ngay lập tức.

“Được, bây giờ thiếp có một yêu cầu.” Khương Linh Châu vén mái tóc xõa lung tung trước y phục trắng ra sau lưng, “Vương gia nhắm mắt lại được không? Chưa đến lúc thiếp nói “Mở mắt” thì không được mở mắt.”

Tiêu Tuấn Trì không hiểu nhưng vẫn vui vẻ chấp nhận.

Khương Linh Châu nhanh chóng vung ống tay áo lên, lộ ra hai bàn tay khéo léo. Nàng nâng mặt phụ quân mình lên, cẩn thận quan sát khuôn mặt tuấn lãng của hắn một lúc rồi nghiêng trái nghiêng phải.

“Thế nào?” Tiêu Tuấn Trì hỏi: “Vương phi cảm thấy vi phu không đẹp sao?”

“Không phải.” Giọng nói nàng nhàn nhạt: “Vương gia rất tuấn tú, nhưng ngày thường không chú trọng cách ăn mặc khiến thiếp cảm thấy khá đáng tiếc.”

Tiêu Tuấn Trì: ?

Khương Linh Châu buông mặt hắn ra, lấy một đồng khuyên tai ánh vàng rực rỡ từ trong hộp nữ trang của mình đeo lên tai hắn. Sau đó mạnh bạo bôi trát son phấn đầy mặt hắn. Cuối cùng, lấy quả sinh nhật mà Tiêu Tuấn Trì chuẩn bị là chiếc dây xích lớn bằng vàng đeo lên đầu hắn.

Đúng lúc này Kiêm Hà gõ cửa hỏi: “Vương phi dậy chưa ạ? Người có muốn rửa mặt không ạ?”

“Em vào đây đi!” Khương Linh Châu mạnh mẽ hô một tiếng.

Cót két một tiếng, ánh sáng ngoài cửa chiếu vào. Tiêu Tuấn Trì xinh đẹp quỳn rũ đầu đeo dây xích lớn bằng vàng, tai lắc lư khuyên tai rực rỡ quay đầu lại, cười nói: “Nhanh hầu hạ Vương phi thức dậy.”

Kiêm Hà đứng trước cửa hít một hơi thật sâu, suýt nữa làm rơi chậu nước trong tay, “Nô, nô tỳ...” Kiêm Hà không thể nói lưu loát, “Nô tỳ cáo lui! Nô tỳ cáo lui!”

Dứt lời, nàng ấy nhanh nhẹn đóng cửa lại.

Tiêu Tuấn Trì hơi buồn bực, hần cảm thấy tai hơi nặng, vừa đưa tay sờ thì cảm nhận được khuyên tai Khương Linh Châu đeo cho hần. Nhìn bản thân trong gương, hai gò má hần đỏ bừng, trong chốc lát đã hiểu Khương Linh Châu vừa làm gì.

Hần tháo khuyên tai xuống, dùng ống tay áo lau đi son phấn trên mặt, khẽ cười một tiếng: “Vương phi thật hăng hái.”

“Ai bảo Vương gia luôn bắt nạt thiếp?” Nàng lên tiếng.

“Ta bắt nạt nàng?” Hần cầm tay Khương Linh Châu, dùng sức giữ nàng lại: “Việc đi ngủ là bắt nạt nàng sao?”

Thân thể nhỏ nhắn mềm mại ngã vào trong lồng ngực hần, vạt áo nửa mở, dây lưng hơi rộng lộ ra cảnh xuân tươi đẹp dưới y phục. Dấu vết của đêm xuân hôm qua vẫn còn mờ trên người nàng, cơ thể nàng căng mọng, đỏ bừng như quả vải, lại mềm mại xinh xắn như đoá hoa mai khiến ham muốn của người khác phải khuất phục.

“Lúc trước ta không hiểu vì sao những tên phong lưu kia quỳn luyến bụi hoa cả ngày...” Đầu hần tựa vào gáy nàng, ôm nàng dán sát vào thân thể mình: “Bây giờ hiểu rồi, đúng là mùi vị lạ thường. Có điều bao nhiêu phụ nữ Thái Diên cộng lại cũng không bằng một mình nàng.”

Nói xong hần ôm nàng lên giường, vén y phục định làm bậy: “Bỏn vương muốn thử làm vị Vương gia mê muội, tệt hại, đắm chìm trong sắc đẹp một lần, đánh chết cũng không lên triều...”

Khương Linh Châu vốn không còn sức lực, thấy sắp xảy ra chuyện thì cố gắng vật lộn. Sau khi cố chấp hai lần, nàng chỉ có thể nắm chặt góc chăn, tức giận hỏi: “Vì sao Vương gia không đau một chút nào?”

“Vậy nàng véo ta đi.” Tiêu Tuấn Trì nói: “Nàng véo ta, ta sẽ đau.”

“Chàng bị véo cũng không đau như thiếp!” Nàng nói.

“Sau này sẽ không đau nữa.” Hắn dỗ dành nàng: “Đương nhiên phải làm nhiều lần... Vui vẻ không? Ta thấy nàng rất hài lòng mà.”

Loan phượng cùng hót thành đôi uyên ương.

Trên màn thêu hình cá vờn lá sen, con cá kia đang đùa nghịch bên những chiếc lá tươi xanh mơn mớn, thật vui vẻ, vô lo.

Ngày hôm đó, Tiêu Tuấn Trì làm một Vương gia tầm thường và lười biếng đúng như lời hắn nói.

***

Mấy ngày sau, Từ đại phu nhân của Từ phủ gửi thiệp mời, nói là có chuyện muốn nhờ. Khương Linh Châu từng đến bữa tiệc ở Từ gia, biết Từ gia có quan hệ với Tiêu Tuấn Trì nên lập tức mời Từ phu nhân vào trong phủ.

Khương Linh Châu mới thoát khỏi sự quấy rầy Tiêu Tuấn Trì, sắc mặt hơi mệt mỏi. Bạch Lộ dìu nàng ngồi trong sảnh, Từ phu nhân đợi hồi lâu lập tức tiến lên hành lễ.

“Thần phụ bái kiến Nhiếp Chính Vương phi.”

Lần trước nàng gặp Từ phu nhân, trông bà khéo léo lại uy nghiêm, rất ra dáng một phu nhân. Lần này gặp lại, mặc dù bà vẫn cài trâm, mặc áo gấm, đeo đai ngọc nhưng có vẻ tiêu tụy đi không ít.

Khương Linh Châu bung một chén trà mới lên, dùng nắp chén đẩy chén sứ nhỏ lại, hỏi: “Từ phu nhân ngồi đi. Gần đây phu nhân tốt chứ?”

“Tạ ơn Nhiếp Chính Vương phi quan tâm.” Từ phu nhân ngồi xuống chiếc ghế làm bằng gỗ tử đàn, cố nặn ra một nụ cười, nói: “Thời gian này thần phụ rất tốt, chỉ có một nỗi lo lắng nhỏ nhỏ trong lòng, bây giờ đến đây bái kiến Nhiếp Chính Vương phi chính vì muốn hỏi cách giải quyết.”

Dứt lời, bà liếc mắt ra hiệu cho nha hoàn bên cạnh. Nha hoàn kia dâng một chậu hoa sứ màu tím lên, trong chậu trồng cây non chưa nở hoa, phiến lá xanh mượt tràn đầy sức sống.

“Đây là hoa mẫu đơn thần phụ chăm sóc, vì chưa tới thời kỳ ra hoa nên bây giờ vẫn chưa nở.” Từ phu nhân nói: “Mẫu đơn là loài hoa đẹp nhất, mà đây là cây mẫu đơn tím rực rỡ nhất trong nhà thần phụ. Nhiếp Chính Vương phi sắc nước hương trời, rất xứng đôi với loài hoa này.”

“Từ phu nhân có lòng, chỉ có điều những lời từ phu nhân vừa nói, ta không nhận nổi, những lời ấy nên để nói về Hoàng hậu nương nương mới thỏa đáng.” Khương Linh Châu đặt chén trà xuống, cười nói, “Nếu Từ phu nhân có chuyện phiền lòng có thể nói với ta.”

Trong lòng Từ phu nhân biết Khương Linh Châu sẽ không nhận mẫu đơn quý báu, bà ra lệnh nha hoàn mang cây non đi rồi lui sang một bên.

“Thần phụ có một đứa con gái tên là Minh Nghiên, vài ngày trước Vương phi đã gặp một lần... Bệ hạ không chê tiểu nữ kém cỏi, trước đó vài ngày, trong nội cung truyền chỉ, có ý muốn tiểu nữ vào cung làm phi.” Nói đến đây, Từ phu nhân lộ vẻ buồn rầu, “Con gái thần phụ không muốn vinh hoa phú quý, chỉ muốn được gả cho người thương trong lòng. Nhưng...”

Khương Linh Châu lập tức hiểu rõ ý của Từ phu nhân.

Tiêu Vũ Xuyên không có thực quyền, Từ Minh Nghiên vào cung làm phi tử của hắn thì không hề có lợi gì cho Từ gia, mà lục cung Tiêu Vũ Xuyên lại nhiều phi tần, thật sự không được coi là phu quân của Từ Minh Nghiên. Chưa cần nói cái này, dù vì Từ gia hay vì Từ Minh Nghiên, Từ phu nhân đều không muốn nàng ấy gả vào trong cung.

Nàng từng gặp Từ Minh Nghiên một lần, ngoan ngoãn đáng yêu lại còn xinh đẹp, nếu thật sự gả cho tên tiểu Hoang đế háo sắc đó thì quả là đáng tiếc.

“Chuyện này ta không quyết định được.” Khương Linh Châu thản nhiên nói: “Ta sẽ nói với Vương gia, nhưng kết quả thế nào còn phải xem ý trời.”

Sau khi Từ phu nhân trở về, Khương Linh Châu lập tức nói việc này với Tiêu Tuấn Trì.

Hắn nghe xong cũng hơi nhức đầu.

“Ta đã dạy dỗ bệ hạ vì việc này rồi.” Hắn nói: “Chỉ có điều nó quyết tâm muốn cưới Từ gia Nhị tiểu thư, mà Thái hậu nương nương cũng có ý tốt, muốn nạp Từ Nhị tiểu thư cho nó... Nếu chuyện này thành công, e rằng Từ Chính sẽ tức chết mất.”

“Sao Thái hậu nương nương cũng hồ đồ thế chứ?” Khương Linh Châu khá giật mình.

“Mặc dù ta nhiếp chính nhưng chuyện hậu cung thì không quản lý được.” Tiêu Tuấn Trì cảm thấy rất đau đầu, “Mặc dù cháu của ta có một đàn mỹ nữ chốn hậu cung, nhưng lại chẳng có đứa con nào nên mới khiến Thái hậu sốt ruột như thế... Nhưng cũng chưa hẳn do Thái hậu, nàng ta chiều bệ hạ, bệ hạ nói gì nàng ta nghe nấy, có khi chuyện này cũng do bệ hạ giục giây không chừng.”

Đúng là con hư tại mẹ.

Khương Linh Châu nhớ tới lúc nhìn thấy Phòng Thái hậu ở Tây cung, vị Thái hậu nương nương đó vô cùng ân cần, chân thành với nàng, bèn nói: “Hay để thiếp tiến cung

thuyết phục Thái hậu thử xem?”

“Vương phi không sợ sao?” Tiêu Tuấn Trì hỏi: “Ta còn tưởng từ lúc gặp chuyện trong cung, Vương phi vẫn còn hoảng sợ chứ.”

“Sợ thì có tác dụng gì?” Nàng hỏi lại: “Tránh được một lúc không tránh được cả đời. Chẳng lẽ cả đời này thiếp không thể bước ra khỏi cửa sao?”

Nàng không phải người nhát gan, trong lòng biết trốn tránh mãi không phải cách hay.

Mặc dù nội cung hiểm ác, nhưng nếu Tiêu Tuấn Trì có lòng bảo vệ nàng thì người ngoài không thể ra tay lần nữa.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Đại lão Tiêu Tuấn Trì dùng nữ trang.

Chương 39: Trò chuyện với Hoàng đế

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

Bởi vì lần trước Phó Huy không làm tròn bổn phận khiến Khương Linh Châu bị bắt cóc, nên lần này Tiêu Tuấn Trì phái Tổng Châm Hà hộ tống nàng đến Tây cung.

Tính cách Tổng Châm Hà hoàn toàn trái ngược với Phó Huy, lải nhải không yên suốt đường đi.

“Vương phi nương nương, thần nghe nói Vương gia tặng người một sợi xích vàng? Ha ha ha ha... Chúng thần đều khích lệ Vương gia, Phó đại ca nói làm đồ trang sức thì phải làm thứ gì con gái thích ấy. Để làm ra một cây trâm, Phó đại ca để lại không biết bao nhiêu vết sẹo trên tay, thế mà Vương gia lại làm một sợi xích bằng vàng... Ha ha ha...”

Tổng Châm Hà cười không dứt, hắn vừa nói đến việc này Khương Linh Châu lại muốn cười.

Tại sao Tiêu Tuấn Trì cảm thấy nàng sẽ thích sợi xích vàng to như vậy nhỉ? Hắn đúng là tướng quân, chỉ biết cưỡi ngựa đánh trận, không hiểu chuyện tình cảm nam nữ một chút nào hết, lại càng chẳng hiểu nổi suy nghĩ của phụ nữ.

Đến lúc vào Tây cung, nàng mới thu lại niềm vui trên hai gò má.

Khi gần đến cung của Phòng Thái hậu, Khương Linh Châu đã bị một cung nữ cản lại. Cung nữ này trông rất đáng yêu, thanh tú, có lẽ là đại nha hoàn của ai đó, nhưng nàng ta nói chuyện không biết trên dưới gì hết.

“Quý phi nương nương cho mời.”

Khương Linh Châu suy nghĩ một lúc mới nhớ “Quý phi” là đệ nhất mỹ nhân Đại Ngụy - Lương Lục Huệ.

Không chờ nàng mở miệng, Giáng Xuân cô nương - người Thái hậu phái tới đón nàng bước đến, nàng ta không hài lòng nói: “Thu Uyên cô nương, hôm nay Nhiếp Chính Vương phi tiến cung để gặp Thái hậu nương nương. Hình như Quý phi nương nương cướp người giữa đường như vậy không hay lắm. Nếu để Thái hậu nương nương biết, lát nữa người sẽ trách phạt cả hai chúng ta đấy.”

Thu Uyên hơi do dự, nhưng chợt nghĩ đến khoảnh khắc bị Lương Quý phi đánh nên đành cắn răng nói: “Cầu xin Nhiếp Chính Vương phi... Thu Uyên chỉ là nô tỳ...”

Khương Linh Châu đứng cạnh xem nàng ta diễn kịch, thản nhiên mở miệng: “Chủ tử người thật vô lễ, không thiệp mời cũng chẳng nói trước mà muốn ta đến cung của nàng ta ư? Không biết hai chữ “phép tắc” viết thế nào sao?”

Dứt lời, nàng theo cung nữ vào cung của Phòng Thái hậu.

Thái độ của Phòng Thái hậu tốt hơn Lương Quý phi không biết bao nhiêu lần.

Hôm nay Phòng Thái hậu mặc y phục màu xanh mai cua, áo khoác tay rộng màu tro, tóc búi cao, đầu cài trâm ngọc, tay đeo một chiếc vòng vàng khảm đá xanh biếc. Mặc dù nhìn qua có vẻ trắng trong thuần khiết nhưng nhan sắc nàng ta lại không bằng khi xưa, vô cùng giản dị, mộc mạc.

“Khó có ngày Nhiếp Chính Vương phi nhân rồi mà tiến cung gặp ai gia.” Phòng Thái hậu để lộ chút vui mừng, nói, “Ai gia ở trong cung cảm thấy rất cô đơn.” Có lẽ ít khi được trò chuyện với người ngoài nên tâm trạng Phòng Thái hậu y như vừa được tắm gió xuân.

“Hôm nay thần thiếp tới gặp Thái hậu nương nương, thật ra có một yêu cầu hơi quá đáng.” Khương Linh Châu nói.

“Nhiếp Chính Vương phi cứ nói thẳng, đừng ngại.” Phòng Thái hậu dùng khăn xoa ngực, chậm rãi nói, “Lúc trước Nhiếp Chính Vương phi gặp chuyện trong cung, ai gia thật có lỗi. May mà Nhiếp Chính vương rộng lượng không trách ai gia...”

Khương Linh Châu không muốn nhắc đến chuyện đêm đó nên đành ngắt lời: “Nghe nói bệ hạ muốn nạp Nhị tiểu thư Từ gia làm phi tần, nhưng thần thiếp cảm thấy việc này không thích hợp cho lắm.”

Phòng Thái hậu giật mình, nét mặt hơi dao động: “Nhiếp Chính Vương phi có ý gì? Có gì không thích hợp?”

“Thứ nhất, bệ hạ có hơn mười vị phi tần, hậu cung đông đúc, nếu nạp thêm mỹ nhân, khó tránh khỏi chuyện đông người tất loạn.” Khương Linh Châu chân thành nói, “Mặc dù thần thiếp đến từ nước Tề nhưng cũng biết hoàng tộc Đại Ngụy dạy “Không được nạp thiếp”. Thần thiếp khuyên can như thế cũng chỉ vì danh tiếng của bệ hạ.”

Phòng Thái hậu nửa hiểu nửa không gật đầu, nét mặt càng thêm dao động.

“Còn nữa, Từ nhị tiểu thư còn quá nhỏ. Nếu bệ hạ thật lòng muốn lấy Từ nhị tiểu thư thì phải đợi khoảng hai ba năm nữa mới được.” Khương Linh Châu nói.

Phòng Thái hậu nghe xong những lời này thì chỉ im lặng. Nàng ta nắm chặt khăn tay, nhỏ giọng nói: “Vốn Nhiếp Chính Vương phi nói chuyện này với ai gia, ai gia nên nghe theo. Chỉ có điều dường như hoàng nhi rất thích Từ nhị tiểu thư...”

Phòng Thái hậu im lặng một lúc rồi mới nói tiếp: “Nhiếp Chính Vương phi phải biết rằng đàn ông Tiêu gia đã có ý với cô nương nào thì nhất định sẽ si tình khó bỏ, hơn nữa hoàng nhi lại là Đế vương...”

Khương Linh Châu đang bung chén trà, nghe thấy lời ấy thì bỗng bị sặc, nước trà trong chén rơi xuống y phục.

... Si... si tình khó bỏ?

... Tên Hoàng đế háo sắc Tiêu Vũ Xuyên sở hữu hậu cung ba ngàn mỹ nhân ấy hả?!

Phòng Thái hậu thấy y phục Khương Linh Châu bị ướt thì vội vàng gọi cung nữ: “Giáng Xuân, mau dẫn Nhiếp Chính Vương phi đi thay xiêm y. Nếu nhiễm phong hàn trong nội cung thì ai gia sẽ lo lắng lắm.”

Khương Linh Châu thấy Phòng Thái hậu lo sợ như thế thì đành phải đi theo Giáng Xuân. Có điều nàng vẫn để lại tai mắt, chỉ dẫn theo Bạch Lộ và Kiêm Hà đi cùng.

Nàng thay y phục bên trong điện, bình phong lụa ngăn nàng với chỗ ở thường ngày của Phòng Thái hậu, rèm chân trâu buông sau tấm bình phong che đi mọi thứ khiến bên trong như thoát ần thoát hiện.

Có Bạch Lộ và Kiêm Hà hầu hạ, Khương Linh Châu nhanh chóng thay xong y phục đánh nước trà. Lúc nàng chuẩn bị bước ra khỏi tấm bình phong thì bỗng nghe thấy một giọng nói như vừa ngủ dậy truyền ra từ sau rèm: “Mẫu hậu? Nhiếp Chính Vương phi đến rồi à?”

Xoạt một tiếng, chàng thiếu niên vén rèm chân trâu lên, thò đầu vào.

Phát quan (1) trên đầu Tiêu Vũ Xuyên xiêu vẹo, long bào hỗn loạn như vừa xuống giường. Hắn lười biếng ngáp một cái, vừa nhìn thấy Khương Linh Châu trước mắt thì lập tức tròn mắt, vội vàng sửa sang lại y phục trên người.

(1) Phát quan: <https://bit.ly/33BMgSS>

Giáng Xuân và vài cung nữ khác lập tức đi đến sửa sang y phục giúp hắn.

“Tam thẩm?” Tiêu Vũ Xuyên hơi kinh ngạc, đảo mắt ra ngoài, cảnh giác nhìn khắp nơi, “Tam thức... thức ấy không vào cung sao?”

“Hồi bẩm bệ hạ...” Khương Linh Châu đáp, “Vương gia không vào cung.”

“Tốt lắm, tốt lắm.” Tiêu Vũ Xuyên vỗ tay, vén ống tay áo lên lười nhác đi ra ngoài, “Tam thẩm tới tìm mẫu hậu à? Có chuyện gì sao? Nói với trẫm cũng được, trẫm quyết định thay thẩm.”

Phòng Thái hậu đang bưng chén trà, nghe thấy giọng Tiêu Vũ Xuyên từ xa thì ngạc nhiên đứng lên hỏi: “Bệ hạ thức giấc rồi à? Lúc này đọc sách mệt như vậy sao không nghỉ ngơi nhiều thêm một chút?” Dứt lời, Phòng Thái hậu nhìn sang Khương Linh Châu, nét mặt không yên tâm, “Hôm nay hoàng nhi chăm chỉ đọc sách nên hơi mệt, ai gia bảo thằng bé nghỉ ngơi ở đây một lúc, nếu không về cung nó lại bắt vẹt chơi.”

Khương Linh Châu hiểu rõ, nàng cười nói: “Bệ hạ chăm chỉ đọc sách, đây là chuyện tốt.”

Tiêu Vũ Xuyên nắm cổ áo, tay gãi chỗ ngứa, trên cổ lộ ra một vết bầm. Khương Linh Châu nhanh mắt thấy rõ. Nếu đổi lại lúc trước, có lẽ nàng còn tưởng rằng đây là vết kiến đốt, nhưng bây giờ nàng biết đây là gì.

Không biết đêm qua Tiêu Vũ Xuyên nghỉ ngơi trong hậu cung của phi tần nào.

Đây mà là “Si tình khó bỏ” ư? Đừng chà đạp Từ nhị cô nương như thế chứ.

“Chơi vẹt thì sao?” Tiêu Vũ Xuyên lơ đãng, khịt mũi khó chịu với Phòng Thái hậu. Hắn như trâu nhai mẫu đơn (2), cầm chén trà uống ừng ực rồi nói với Khương Linh Châu, “Tam thẩm, trong nội cung trăm có con vẹt lông xanh lục biết nói, rất thông minh. Hôm khác Tam thẩm đến xem, nhất định sẽ vô cùng thích.”

(2) Trâu nhai mẫu đơn: Ví von những người không biết thương thức.

“Nói vậy.” Phòng Thái hậu dùng ngón tay chọc gáy hắn.

Khương Linh Châu không muốn câu chuyện bị kéo đi quá xa, đành chuyển chủ đề: “Không biết Thái hậu nương nương nghĩ thế nào về chuyện thần thiếp nói?”

“Chuyện này...” Ánh mắt Phòng Thái hậu lo sợ nhìn về phía Tiêu Vũ Xuyên: “Chuyện này do hoàng nhi tự mình quyết định... Hoàng nhi, Nhiếp Chính Vương phi nói vài câu với ai gia về chuyện của Từ nhị tiểu thư...”

Tiêu Vũ Xuyên như đã hiểu, hắn cười hì hì: “Tam thẩm không muốn trăm nạp Từ Minh Nghiên sao? Được! Nếu Tam thẩm đã mở lời thì trăm không nạp là được.”

Khương Linh Châu không ngờ Tiêu Vũ Xuyên lại dễ dàng đồng ý như vậy, lập tức khen hắn một câu: “Bệ hạ thật hiểu chuyện.”

“Trăm nghe lời Tam thẩm, lát nữa Tam thẩm phải theo trăm đi ngắm vẹt đó.” Tiêu Vũ Xuyên vẫn cười đùa hí hửng, một chân cong lên, “Trăm dạy nó nói câu “Nghiêng nước nghiêng thành” rồi, đợi Tam thẩm đến nó sẽ nói cho thẩm nghe.”

Khương Linh Châu bật cười, xem ra Tiêu Vũ Xuyên dùng câu “Nghiêng nước nghiêng thành” để lấy lòng không ít phi tần, hôm nay hắn lại dùng mách khéo trẻ con này để trêu nàng.

Nàng không có hứng thú ngắm vệt chút nào.

Khương Linh Châu đã làm xong việc nên muốn xuất cung. Ai ngờ, khi nàng vừa ra đến cửa cung Thái hậu thì đã thấy ngay một mỹ nhân trang điểm lộng lẫy đứng đó, nàng ta dẫn theo năm sáu cung nữ, trông tràn ngập khí thế, đó là Lương Quý phi đang mặc y phục màu đỏ lựu.

“Quý phi nương nương tới tìm bệ hạ sao?” Khương Linh Châu thần nhiên tránh sang một bên, nói, “Bệ hạ ở bên trong, xin mời.”

“Không. Hôm nay bốn cung đến đây vì Nhiếp Chính Vương phi.” Lương Lục Huệ tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Ta mời nhưng Nhiếp Chính Vương phi không đến, Vương phi thật sự chẳng cho bốn cung chút mặt mũi nào cả.”

Khương Linh Châu không muốn quan tâm đến nàng ta.

Lương Quý phi là người rất ngang ngược, không để ý phép tắc, không hiểu Tiêu Vũ Xuyên yêu thương nàng ta ở điểm nào. Nếu để Khương Linh Châu làm Hoàng đế, nàng đã đuổi Lương Lục Huệ đến lãnh cung từ lâu rồi.

“Không phải mới mời một lần sao?” Khương Linh Châu lạnh nhạt đáp, “Quý phi nương nương mời thêm mấy lần nữa, hai lần không được thì ba lần, ba lần không được thì bốn, năm lần, khi nào vui ta sẽ đến.”

Lời nàng nói khiến Lương Quý phi rất khó chịu.

Đúng lúc này, Tiêu Vũ Xuyên theo Thái hậu bước ra từ trong tẩm cung. Dường như hắn không phát hiện ra Lương Lục Huệ, ánh mắt lúc nào cũng dừng trên người Khương Linh Châu, nhiệt tình nói: “Tam thẩm, thẩm vẫn còn ở đây à? Đi ngắm vệt với thẩm một lúc đi.”

Khương Linh Châu lập tức cảnh giác.

Trong nháy mắt, khuôn mặt vốn đang lạnh nhạt với Lương Lục Huệ lập tức lộ vẻ dịu dàng động lòng người, nàng khẽ cười: “Quý phi nương nương cho mời sao ta dám không nghe theo?” Dứt lời, nàng còn nắm lấy tay Lương Lục Huệ, ân cần dẫn nàng ta rời khỏi cung của Thái hậu, nói, “Quý phi có chuyện cần bàn bạc, không tiện nói trong cung Thái hậu.”

Tiểu Hoàng đế nghiêng đầu, trơ mắt nhìn Khương Linh Châu nắm tay Lương Lục Huệ rời đi.

Tiêu Vũ Xuyên: ???

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Khương Linh Châu: Đều có màu xanh lục, ngắm vệt màu xanh lục không bằng xem Lục Huệ còn hơn.

Chương 40: Ban thưởng tỳ nữ

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tỉu Thanh

Lương Quý phi bị Khương Linh Châu nắm bàn tay nhỏ bé dẫn vào trong điện, sau đó còn bị ấn vai ngồi xuống. Lương Quý phi ngơ ngác ngồi xuống, nhưng sau đó đã nhanh chóng bật dậy, tiếp tục bày ra vẻ vênh váo: “Nhiếp Chính Vương phi thật biết làm bộ làm tịch.”

“Ta làm bộ làm tịch cũng không bằng Quý phi.” Khương Linh Châu ngồi xuống.

Lương Quý phi cười mỉa mai, chậm rãi đến bên cạnh Khương Linh Châu: “Người cho rằng người được Nhiếp Chính vương cưng chiều nên nghĩ mình là người phụ nữ tôn quý nhất Đại Ngụy ư? Đáng tiếc, người là con gái Khương gia. Nhiếp Chính vương không thể bảo vệ người cả đời được đâu.”

“Vậy à?” Khương Linh Châu thuận miệng trả lời, rất phối hợp mà ngồi xuống.

“Hắn chỉ xem người là Công chúa hòa thân nên mới bảo vệ người mà thôi.” Lương Lục Huệ nhướng mày, khẽ cười hỏi, “Người biết vì sao Nhiếp Chính vương mãi không chịu kết hôn không?”

Dường như nàng ta đang ám chỉ gì đó. Nhưng Khương Linh Châu vẫn vững như núi, cực kỳ bình tĩnh đáp: “Việc Vương gia kết hôn... À, đúng rồi, đàn ông Đại Ngụy hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi mới cưới thê tử, Vương gia hai mươi ba tuổi đã kết hôn đúng là hơi sớm.”

Lương Lục Huệ bị sặc, trừng mắt nhìn Khương Linh Châu. Một lúc sau, nàng ta cười khẩy: “Người biết người vốn được chọn làm Cạnh Lăng Vương phi ở Thái Diên là ai không?”

“Không biết.” Khương Linh Châu trả lời.

“Là con gái Lương gia, Lương Lục Huệ.” Lương quý phi cúi xuống, gương mặt xinh đẹp lộ vẻ khó lường. Chốt lát sau, nàng ta oán hận nói: “... Hắn bỏ rơi ai cũng được, tại sao cứ là ta cơ chứ?”

“Quý phi nương nương.” Khương Linh Châu liếc mắt nhìn xung quanh, thấy cung nữ đều đứng rất xa, không nghe thấy lời nói láo xược đó, lúc này nàng mới yên lòng, “Người là phi tần của bệ hạ, trong Tây cung không nên quá phận như vậy. Nếu để người ngoài nghe được thì không ổn đâu.”

“Không ổn?” Lương Quý phi ngông cuồng nói, “Ngay cả bệ hạ còn không dám phạt bôn cung, ai dám nhiều lời chứ?”

Trong lòng Khương Linh Châu hơi nghi ngờ.

Với tính tình của Lương Quý phi, đặt trong thoại bản (1) chỉ sợ không sống nổi hai chương truyện, khắp người đều là điểm yếu, chỉ cần chọn bừa một cái cũng đủ khiến nàng ta chết lên chết xuống. Tiểu Hoàng đế kia luôn giả vờ không thấy, dường như còn định để mặc nàng ta muốn làm gì thì làm, chẳng lẽ đây chính là... tình yêu?

(1) Thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Về phần lời nói của Lương Quý phi, nàng không tin lắm.

Nếu Tiêu Tuấn Tri thật sự từng qua lại với Lương Lục Huệ thì lần đầu thấy cô chân Khương Linh Châu, hẳn đã không nhìn chăm chăm vì tò mò, cũng sẽ chẳng tỏ ra ngây ngô như đứa trẻ thôn quê chưa từng trải sự đời như thế.

Lương Lục Huệ vừa nhìn đã biết Nhiếp Chính Vương phi không chú ý nghe mình nói, nàng ta tức giận, “Vì không thể cưới ta, hẳn mới tìm tới người. Nếu người không có cái danh “Nam có Hà Dương” thì hẳn nhất định không bao giờ cưới người.”

Khương Linh Châu không biết phải trả lời nàng ta thế nào.

Lương Quý phi này thật ngu ngốc, cứ nghĩ rằng hòa thân là chuyện đơn giản như vậy, thật hiếm thấy trên đời.

Khương Linh Châu đoán Tiêu Vũ Xuyên đã đi nên không muốn trò chuyện với nàng ta nữa. Nàng đứng lên chuẩn bị rời đi: “Quý phi nương nương cứ tự nhiên, ta phải đi đây, trong phủ còn rất nhiều chuyện quan trọng.”

“Chờ một chút!” Lương Lục Huệ định đuổi theo nhưng Khương Linh Châu đi rất nhanh, trong chớp mắt đã ra ngoài điện, chỉ để lại cho nàng ta một bóng lưng. Lương Lục Huệ oán hận cắn răng, nói, “Người đừng mong sẽ được sống yên ổn! Không dễ như vậy đâu. Bôn cung bị giày vò trong Tây cung thì các người cũng đừng hòng được vui vẻ!”

Thu Uyên ở bên cạnh nghe xong, gương mặt hết trắng lại xanh.

***

Bên kia, Khương Linh Châu vừa đi không bao lâu thì bị cản lại trước cửa cung. Thái giám dẫn một cô nương yếu đuối đến trước mặt nàng, nói: “Nô tài thỉnh an Nhiếp Chính Vương phi.”

“Sao thế?” Khương Linh Châu nhận ra đây là người trong cung của Phòng Thái hậu, khẽ hỏi: “Thái hậu nương nương có chuyện gì cần căn dặn nữa sao?”

Thái giám đẩy cô nương trẻ tuổi lên trước, cười nịnh nọt: “Cô nương bên cạnh nô tài đây tên Hoán Nguyệt, là mỹ nhân bên dưới dâng lên. Thái hậu nương nương cố ý giữ lại một người thưởng cho Nhiếp Chính vương... Mong Vương phi tiện thể mang theo.”

Khương Linh Châu liếc nhìn nhan sắc xinh đẹp và thân hình cao gầy của cô nương kia, dễ thấy nàng ta được tuyển chọn rất khắt khe, hẳn có người muốn nhét nàng ta vào vương phủ làm thiếp cho Tiêu Tuấn Tri.

Có điều Phòng Thái hậu không có lá gan này, tám phần là do Lương Lục Huệ mượn danh Phòng Thái hậu nhét người vào.

“Vào làm nô tỳ trong phủ sao?” Nàng hỏi.

“Ý Thái hậu là Nhiếp Chính Vương phi có thể tự mình xử lí.” Khuôn mặt già nua của thái giám cười như nở hoa.

“Được.” Khương Linh Châu suy nghĩ rồi nhận lấy, “Ta mang cho Vương gia xem, nếu Vương gia thích thì giữ làm tiểu thiếp, không thích thì giữ lại hầu hạ ta.”

Hoán Nguyệt nghe thấy chữ “Làm tiểu thiếp” thì không khỏi vui mừng nhưởng mảy, vội vàng nói: “Tạ ơn Vương phi.”

Khương Linh Châu thần nhiên gật đầu, nói: “Ta thấy tên Hoán Nguyệt không dễ nghe. Ta sửa tên cho người. Nghe nói trước kia có một loại ngựa chân dài chạy rất nhanh, ta thấy Hoán Nguyệt cao gầy, có vài phần giống với loài ngựa chân dài đó, hay ta gọi người là “Thiết Cước Táo Lưu Cầu”, ngắn gọn là “Thiết Cước” (2) nhé?”

(2) *Thiết cước: chân sắt.*

Sắc mặt Hoán Nguyệt bỗng chốc thay đổi.

“Thiết Cước?” Bạch Lộ trách móc một tiếng: “Vương phi nương nương hỏi người đấy?”

“Thiết... Thiết... Thiết Cước, vâng.” Hoán Nguyệt gượng gạo đáp.

Trong lòng Hoán Nguyệt căm giận.

Hoán Nguyệt vốn là mỹ nhân được dâng vào trong cung, được Thái hậu giữ lại cho Tiêu Vũ Xuyên. Nhưng Lương Quý phi lại khuyên nàng ta nên đến phủ Nhiếp Chính vương làm Trắc phi nương nương để có thể nở mày nở mặt, vì thế nàng ta mới rời khỏi nội cung sung túc. Ai ngờ không những bị sửa tên thành một cái tên kỳ quái, lại còn phải làm nô tỳ cho người khác. Vì vậy trong lòng nàng ta hơi oán hận Lương Quý phi.

Khương Linh Châu mang theo đám tùy tùng xuất cung rồi lên xe ngựa. Tổng Chằm Hà đã đợi được một lúc lâu, thấy bên cạnh Khương Linh Châu có thêm một người, hẳn buồn bực nói: “Vương phi, cô nương này...”

“Đây là Thiết Cước cô nương.” Kiêm Hà khéo hiểu lòng người, cười nói, “Thái hậu nương nương ban thưởng nô tỳ cho chúng ta.”

“Vậy sao...” Lần đầu tiên Tổng Chằm Hà nghe thấy cái tên kỳ lạ như vậy, vất vả lắm mới nhin cười được.

Xe ngựa chở Khương Linh Châu chậm rãi đi về phía trước, đi một mạch qua phố xá náo nhiệt. Lúc đến một ngã rẽ, mọi người trước xe chen lấn vô cùng hỗn loạn. Đường phố vốn đông người, nhìn thấy trên đường có xe ngựa của thiên tử, càng muốn tránh lại càng thêm loạn.

Khương Linh Châu thấy xe ngựa dừng lại thì buồn bực hỏi: “Sao vậy?”

Phu xe nhìn quanh, nói: “Hình như có người dựng sân khấu kịch bên cạnh Diêu gia, lúc này nhiều người đến xem lắm, bây giờ tản ra rồi ạ.”

Khương Linh Châu vén màn xe nhìn bên ngoài, thấy phía xa có một tòa nhà nhìn rất trang trọng to lớn. Có điều công và sân lại vô cùng vắng vẻ, tay nắm cửa lẫn cột nhà màu đỏ có vẻ cũ kỹ, lầu son không treo biển nhìn rất đìu hiu. Ngược lại, đám người trong quán rượu bên cạnh lại đang hát hí khúc, rất huyền ảo và âm ỉ.

Tổng Chằm Hà cũng nhìn thấy, Khương Linh Châu tò mò hỏi: “Tổng tiểu tướng quân, tòa nhà này làm sao vậy?”

Tổng Chằm Hà ngơ ngác, một lúc sau mới bừng tỉnh, cười tủm tỉm nói: “Hồi bẩm Vương phi, mặt tướng không nhìn tòa nhà cũ của Diêu gia mà đang xem hí khúc. Quán rượu này dựng sân khấu, gánh hát Ngũ Thụy hát trong đó rất nổi tiếng ở Thái Diên.”

Trên sân khấu xuất hiện một tu sinh (3) mặc áo giáp, khuôn mặt được tô vẽ màu quả hạnh, tay cầm quạt giấy. Gõ nhịp lên mõ, tiếng hồ cầm hòa cùng kèn toả nột (4) vang lên, một lát sau tu sinh hát: “Diêu gia mà tận lòng tận tâm ư? Ta thấy cả nhà đều phản nghịch, nếu giao binh sĩ Diêu gia ra, ta sẽ giám tội cho người.”

(3) Tu sinh: vai nam trung niên trong tuồng cổ.

(4) Kèn toả nột thường được dùng dẫn dắt trong các vở kinh kịch, dân ca Trung Quốc ở một số nơi và được dùng rộng rãi trong các hoạt động ngoài trời trong dân gian, như hiếu hỷ chúc tụng, lễ hội và tang ma.

Vai nữ vung tay áo, giọng nói cao vút, oán hận nói: “Tên gian tặc này! Mơ tưởng!”

“Phu quân người khiến người oan ức ư?” Tu sinh vuốt râu dài, bước chân vội vàng, “Trước tiên ta chém đại lang Diêu gia, sau đó là tiểu nương tử Diêu gia. Nếu người không nói, ta sẽ chọc mù đôi mắt nàng ta. Nếu không nói, ta sẽ khiến giọng nói lãnh lót của nàng ta không thể cất tiếng. Nếu vẫn không nói thì chặt năm ngón tay rồi đến chân, con cháu người không còn, bốn vương xem người chịu nói hay không?”

Tu sinh vô cùng bản lĩnh, hát rất sống động, dưới sân khấu vang lên vài tiếng thốn thức. Khương Linh Châu đang xem say mê chợt nghe Tống Châm Hà nói: “Vương phi nương nương, phải hồi phủ thôi, chúng ta còn dẫn theo Thiết Cước cô nương đây này.”

“Đi thôi.” Khương Linh Châu đành ngượng ngùng buông rèm xe xuống, nói, “Gánh hát Ngũ Thụy này diễn rất hay. Vờ diễn này tên gì?”

“Nếu Vương phi nương nương thích, lần sau bảo người mời họ vào trong phủ là được.” Tống Châm Hà nói, “Có điều vờ diễn lúc này chém chém giết giết, có lẽ Vương phi không thích. Ngũ Thụy thường hát “Uyên ương chầm” và “Minh phi cầm”, đám phu nhân tiểu thư ở Thái Diên đều rất thích.”

Không bao lâu, xe ngựa đến phủ Nhiếp Chính vương. Khương Linh Châu xuống trước, vài tỷ nữ theo sau. Thuộc hạ đứng trước cửa vương phủ thấy tỷ nữ lạ mặt thì cảm thấy ngạc nhiên: “Vương phi nương nương, vị cô nương này...”

“Thái hậu ban thưởng nô tỳ, tên là Thiết Cước.” Bạch Lộ nhanh mồm nhanh miệng đáp.

“Vương gia đang ở trong phủ sao?” Khương Linh Châu bước vào cửa, thuận miệng hỏi, “Nói với Vương gia là Thái hậu nương nương ban thưởng tiểu mỹ nhân cho chàng ấy đây, mau ra xem đi.”

Nghe xong lời này, đám tùy tùng đứng trước cửa vương phủ đều mang khuôn mặt đau khổ.

Từ xưa đến nay chuyện mê thiếp vô cùng phiền phức, hơn nữa Vương phi có thân phận cao quý, gả tới đây chưa bao lâu, người trong nội cung đã vội vã muốn nạp thiếp cho Vương gia, thật là quá đáng.

Một lát sau Tiêu Tuấn Trì tới. Hắn vén áo bào, khuôn mặt đứng đắn, chưa thấy người mà tiếng đã truyền tới: “Phòng Thái hậu ban thưởng người á?!”

Khương Linh Châu liếc Hoán Nguyệt cô nương, thân nhiên nói: “Vâng, đang đứng ở đây. Vương gia xem có thích không?”

Hoán Nguyệt thấy Nhiếp Chính vương tới, hai gò má không khỏi ửng hồng. Nàng ta cẩn thận nhìn, thấy vẻ ngoài cao lớn, tuấn lãng và phong thái điềm tĩnh khác hẳn với những người đàn ông khác ở hần thì trái tim không khỏi rung động.

“Bái kiến Nhiếp Chính vương.” Hoán Nguyệt nhẹ nhàng hành lễ, mở miệng nói, “Nô tỳ Hoán... Hoán... Thiết... Thiết Cước.”

“Thiết Cước?” Tiêu Tuấn Trì lặp lại cái tên này.

Mặc dù trong lòng Hoán Nguyệt cảm thấy rất xấu hổ nhưng đành cắn răng gật đầu đáp: “Nô tỳ là Thiết Cước, tên do Vương phi nương nương ban tặng.”

Khuong Linh Châu ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa, hỏi: “Vương gia thích không? Muốn nạp nàng ta không?”

Sự rộng rãi, độ lượng của nàng khiến Tiêu Tuấn Trì buồn bực. Nhưng hắn không thể hiện ra, chỉ nhướn mày nói: “Đúng lúc bổn vương không thích Thiết Cước, chỉ thích chân giò heo. Vương phi ăn không?”

~~~ Tác giả có lời muốn nói: không ăn, ngấy lắm.

Tiên nữ đều uống sương sớm đây, cảm ơn.

Chương 41: Sống trong am ni cô

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

Xem ra Tiêu Tuấn Trì không có hứng thú với cô nương Hoán Nguyệt xinh đẹp.

“Trước tiên đưa Hoán Nguyệt cô nương ra sau viện đi.” Khương Linh Châu phát tay áo nói: “Dù sao cũng do Thái hậu nương nương ban thưởng, nhớ chiêu đãi đồ ăn ngon, không được sơ suất.”

Hoán Nguyệt đi rồi, Tiêu Tuấn Trì bước đến nói: “Vương phi, vì phu không tốt với nàng sao? Đừng bắt nạt ta như vậy.”

“Thiếp bắt nạt chàng?” Khương Linh Châu dùng đầu ngón tay tinh tế chọc vào lồng ngực hắn, bình tĩnh nói, “Thái hậu ban tặng, thiếp không dám không nhận. Hơn nữa thiếp thấy Vương gia trẻ tuổi, sức lực dồi dào, rất thích hợp nạp thêm mỹ nhân.”

Tiêu Tuấn Trì liếc mắt bốn phía, thấy đám tỳ nữ đứng xa thì kẻ sát mặt nàng, nâng cầm nàng lên thấp giọng nói: “Không phải buổi tối chỉ giày vò Vương phi một lát thôi sao? Sao phải làm ầm ĩ thế này?”

Khương Linh Châu liếc hắn một cái, hỏi: “Vương gia thật sự không thích nàng ta chứ?”

Nàng liếc mắt như đang hờn dỗi khiến Tiêu Tuấn Trì cứng người một lúc, nhanh chóng đáp: “Gai mắt lắm.”

“Được.” Khương Linh Châu vỗ vào tay hắn, nói, “Cho thiếp bốn năm ngày, thiếp sẽ khiến Thiết Cước cô nương ngoan ngoãn xin rời phủ.”

Tiêu Tuấn Trì thu tay, nói: “Làm phiền Vương phi rồi.”

Tiêu Tuấn Trì hiểu nàng.

Khương Linh Châu nhìn thì dịu dàng trang nhã nhưng không bao giờ để người ta bắt nạt. Bị cắn một cái, nàng nhất định sẽ lập mưu cắn ngược lại. Trong cung có người muốn hại nàng cũng phải nhìn xem nàng có chịu hay không.

Tiêu Tuấn Trì còn có chính vụ quan trọng, nửa canh giờ sau thì rời phủ. Khương Linh Châu cầm kéo ngồi ở hành lang, vừa chăm sóc cây cỏ vừa nghĩ cách giày vò Hoán Nguyệt cô nương. Cây kéo bạc nhỏ xuyên qua cành lá xanh biếc, cọ xát liên tục khiến cành cây bị đứt. Kiêm Hà ở bên cạnh chờ đưa khăn và chậu bạc.

Một lát sau, phía sau Khương Linh Châu vang lên tiếng bước chân, tiếp đó là tiếng Lan cô cô.

“Lão thân bái kiến Vương phi.”

Khương Linh Châu đưa kéo cho Kiêm Hà, xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy Lan cô cô ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt. Nàng lấy khăn lau tay, hỏi, “Lan cô cô khỏe rồi à?”

“Ồn rồi ạ.” Lan cô cô đáp.

Lan cô cô đã lớn tuổi, sau vụ trong Tây cung lần trước, bà phải nằm trên giường rất lâu. Nhưng hôm nay nghe thấy lời bàn tán, bà vội vã ăn mặc chỉnh tề đến bái kiến Vương phi.

“Vương phi, lão thân nghe nói người trong cung ban thưởng mỹ nhân.” Lan cô cô nhú mày, khuôn mặt nghiêm nghị đến đáng sợ, “Lão thân khuyên Vương phi một câu, sớm đuổi nàng ta đi ngày nào sẽ yên tâm sớm ngày đó.”

Khương Linh Châu đang cầm một chiếc lá xanh mon mơn. Nghe vậy, nàng buông tay, chỉnh tơ lụa trắng khoác trên vai, lười nhác nói, “Dù sao cũng chỉ là một tỷ nữ, có thể gây ra chuyện gì?”

“Xin thứ cho lão thân mạo phạm.” Lan cô cô khom người, cất giọng nói lạnh lẽo, “Nếu lão thân đoán không sai, Lương Quý phi đã mượn danh Thái hậu để ban thưởng nàng ta.”

Khương Linh Châu khẽ cười một tiếng, nói: “Lan cô cô đoán không sai. Ta muốn hỏi chuyện giữa Lương Quý phi và Vương gia. Đừng giấu ta, ta có thể sai người thăm dò, nhưng Lan cô cô tự mình nói cho ta nghe có lẽ sẽ tốt hơn.”

Lan cô cô vốn đang khom người, lúc này trên mặt tỏ vẻ chán ghét.

Bà nhú mày nói: “Chỉ sợ bản tai Vương phi.”

“Cứ nói đi, đừng ngại.” Khương Linh Châu lấy lại kéo từ tay Kiêm Hà, tiếp tục đùa nghịch với lá cây. Lan cô cô thấy nàng không giống đang giả vờ mà thật sự bình tĩnh, lúc này mới từ từ kể lại chuyện xưa của Lương Lục Huệ.

Lương Lục Huệ xuất thân từ Lương gia, vốn chưa được nhiều người biết đến ở Thái Diên. Lương Lục Huệ trời sinh xinh đẹp, mười hai mười ba tuổi đã nổi tiếng, khiến tiếng tăm Lương gia lan rộng.

Sau khi Tiêu Tuấn Trì lên nhiếp chính, Lương Trí Hồng - phụ thân Lương Lục Huệ biến thành thuộc hạ dưới quyền Tiêu Tuấn Trì. Ra vào doanh trại nhiều lần, Lương Trí Hồng xem như có duyên với Tiêu Tuấn Trì.

Khi đó Tiêu Tuấn Trì mới mười bảy, mười tám tuổi, đang lúc trai tráng mạnh mẽ. Tổng Châm Hà cùng vào sinh ra tử với Tiêu Tuấn Trì cũng đang trong độ tuổi hoạt bát nhất. Có khoảng thời gian mấy người ở lại Thái Diên, Tổng Châm Hà và vài người khác náo loạn muốn gặp Lương Lục Huệ có sắc đẹp tuyệt trần. Vì thế, Tiêu Tuấn Trì đành cho bọn họ gặp Lương Lục Huệ một lần.

Năm Lương Lục Huệ mười lăm tuổi đã đẹp đến nỗi nghiêng nước nghiêng thành. Nghe nói, khi nàng ta vừa vào doanh trại đã quỳ lạy hành lễ với Tiêu Tuấn Trì, luôn miệng nói: “Tiểu nữ không muốn tài năng và nhan sắc mình bị chôn vùi nên muốn làm người của Thánh thượng.”

Tiểu cô nương ngông cuồng khiến quân lính trong trại đều vỗ tay ủng hộ, lớn tiếng hò reo. Lúc đó, thiếu niên Tiêu Tuấn Trì vừa nhiếp chính cũng cười nói: “Tiểu nương tử Lương gia có lòng, bổn vương đồng ý chuyện này với ngươi.”

Sau đó...

Sau đó hẳn nhét Lương Lục Huệ vào cung làm Quý phi nương nương của Tiêu Vũ Xuyên.

Khương Linh Châu nghe xong chuyện này thì vô cùng vui mừng.

Không biết khi đó Tiêu Tuấn Trì ngốc thật hay chỉ giả vờ ngốc mà lại bỏ mặc tiểu mỹ nhân. Lương Lục Huệ nói muốn làm “Người của thánh thượng”, chỉ rõ là muốn làm người của Nhiếp Chính vương, không phải vào tay Hoàng đế bù nhìn. Có lẽ Tiêu Tuấn Trì cố tình giả điếc, xuyên tạc ý của nàng ta.

“Nếu vậy, vẫn nên đuổi Hoán Nguyệt đi thì hơn.” Khương Linh Châu cọ hai lưỡi kéo vào nhau hai lần rồi cười nói, “Nhưng không nên làm quá, nếu không sẽ có người nói ta sinh lòng đố kỵ.”

***

Ngày hôm sau, sáng sớm Hoán Nguyệt đã bị gọi vào chính viện. Nàng ta không phải thiếp thất nên không cần thỉnh an Khương Linh Châu. Người chờ nàng ta là Lan cô cô với khuôn mặt nghiêm nghị.

“Thiết Cước cô nương.” Từ trước đến nay Lan cô cô vốn nghiêm túc, nhưng lúc gọi tên nàng ta cũng cảm thấy buồn cười. Bà cố dẫn lòng, nói, “Ngươi muốn vào vương phủ thì phải theo nguyên tắc của vương phủ. Đứng ra đứng, ngồi ra ngồi mới xem như không ô uế danh tiếng phủ Cảnh Lăng vương.”

Hoán Nguyệt cầm khăn đứng một bên, khuôn mặt xinh đẹp thoáng vui mừng.

“Vâng.” Nàng ta thi lễ, dịu dàng nói, “Xin Lan cô cô chỉ dạy.”

“Người hành lễ xiêu vẹo quá, thật làm bẩn mắt người khác.” Sắc mặt Lan cô cô lạnh lùng đến dọa người. Bà lấy thước trong tay tỳ nữ, đánh vào chân Hoán Nguyệt, “Chân không được run! Thăng lưng lên!”

Hoán Nguyệt đau đến nổi run người, suýt nữa bật khóc.

Thật vất vả Hoán Nguyệt mới hành lễ ngay ngắn và được cho phép đứng lên. Tiếp theo nàng ta bị dạy cách đi, đứng, ngồi, cười. Tập đi tập lại hơn nửa canh giờ không nghỉ ngơi. Chỉ cần hơi sơ suất, Lan cô cô sẽ tức giận khiến Hoán Nguyệt sợ hãi không thôi.

Luyện thêm nửa ngày, cả người Hoán Nguyệt bủn rủn, cơ thể như không còn là của mình nữa.

Nàng ta thẳng lưng đứng tại chỗ, khuôn mặt tươi cười, Lan cô cô ngồi trên ghế bành nhăm nháp từng ngụm trà Ngũ Vân. Tỳ nữ đến rót thêm trà cho Lan cô cô, cười nói: “Nô tỳ nhìn Vương phi nương nương quen rồi, giờ thấy người khác đi chẳng ra đi, đứng chẳng ra đứng, không đẹp chút nào.”

“Vớ vẩn!” Lan cô cô lạnh lùng liếc tỳ nữ một cái, nói, “Dám so sánh Vương phi nương nương với loại người này, người giữ mồm miệng cho cẩn thận!”

Tỳ nữ kia lập tức cúi đầu, nơm nớp lo sợ nói: “Nô tỳ biết sai rồi ạ.”

Luyện thêm một canh giờ, Lan cô cô mới cho phép Hoán Nguyệt tạm nghỉ.

Lan cô cô đi rồi, đại a đầu (1) Bạch Lộ của Khương Linh Châu đột nhiên đến, trong tay cầm một cuốn Phật thư. Bạch Lộ đặt Phật thư trước mặt Hoán Nguyệt ra oai: “Thiết Cước, người biết chữ không?”

(1) Đại a đầu: đây tớ gái có quyền hoặc tuổi cao.

“Biết ạ.” Hoán Nguyệt vội vàng đứng thẳng người để Bạch Lộ không khinh bỉ mình, “Nô tỳ từng học rồi.”

“Vương gia và Vương phi chúng ta đều tín Phật, nếu người muốn ở lại trong phủ thì phải đọc Phật thư.” Mũi Bạch Lộ vênh lên tận trời, kiêu ngạo không thua Lương Quý phi là bao, “Vương phi nói nếu người có thể thông hiểu quyển Phật thư này, chép lại mười lăm, mười sáu lần gì đấy, Vương gia sẽ coi trọng người.”

Hoán Nguyệt nghe xong suýt thì hôn mê bất tỉnh.

Nàng ta biết chữ nhưng chỉ như cưỡi ngựa xem hoa, không đọc nhiều sách chữ đùng nói đến Kinh Phật.

Vương phi ra lệnh, nàng ta không thể không nghe theo.

Vì thế, Hoán Nguyệt cắn răng cầm bút, ngày đêm chép Phật thư. Ban ngày nàng ta lễ Phật niệm kinh, hương khói cháy không ngừng. Buổi tối thắp đèn chép sách, bầu bạn với nhiên đăng Cổ Phật (2). Không phải người xuất gia mà còn chăm chỉ hơn hẳn người xuất gia, chưa vào phủ Nhiếp Chính vương mà đã gần như sống trong am ni cô.

(2) Nhiên Đăng nghĩa là ngọn đèn tự cháy trong tự nhiên. Cổ Phật là vị Phật có từ thời rất xa xưa. (Nguồn: Tam Giới Toàn Thư)

Hoán Nguyệt vừa chép vừa oán hận Lương Quý phi, nếu không có Lương Quý phi gây khó dễ, chắc hẳn nàng ta vẫn đang ở trong cung hưởng vinh hoa phú quý. May mắn một ngày nào đó gặp bệ hạ trong vườn hoa rồi bay lên làm phượng hoàng.

Có lẽ Lương Quý phi thấy nàng ta xinh đẹp tuyệt trần, sợ nàng ta khiến bệ hạ yêu thích nên mới khuyên nàng ta vào phủ Nhiếp Chính vương!

Hoán Nguyệt càng nghĩ càng tức giận, nhìn Kinh Phật cũng không vừa ý. Nàng ta quăng bút, tìm y phục trong đồng hành lý mang từ trong cung ra. Chốc lát sau, nàng ta bày ra hàng trăm chiếc váy lụa mỏng.

Nàng ta thay y phục và trang điểm một phen, vừa lòng soi chính mình trong gương. Trong gương là một cô nương, mặc dù không xinh đẹp bằng Lương Quý phi nhưng cũng xem như quyến rũ động lòng người.

Tiếp đó, Hoán Nguyệt ôm một bình rượu. Nàng ta dùng tay vỗ son phấn trên mặt, cầm theo bình rượu nhỏ ra khỏi cửa, tiến thẳng đến thư phòng của Tiêu Tuấn Tri.

Trước khi Hoán Nguyệt vào cung, nàng ta đã từng học cách tranh sủng.

Nàng ta không chấp nhận việc ngày ngày sống như một lão ni cô.

Từ trước đến nay, vương phủ canh phòng chặt chẽ bên ngoài, nói lỏng bên trong. Thêm việc Hoán Nguyệt là người Vương phi mang về nên không ai ngăn cản nàng ta. Nhanh chóng đến trước thư phòng, đúng lúc có một chàng trai cao to tuấn tú bước ra, đó là Phó Huy.

“Vị tướng quân này...” Hoán Nguyệt cười quyến rũ với hắn, cúi người hành lễ, “Vương phi nương nung sai nô tỳ tới đưa đồ uống cho Vương gia.”

Phó Huy hơi nghi ngờ, chần chừ “À” một tiếng. Ngoại trừ Tổng Thái Vi, hắn không giới giao tiếp với cô nương khác. Vì e ngại lễ tiết, hắn chưa bao giờ nhìn kỹ xem bên cạnh Vương phi có tỳ nữ nào. Vì vậy, mặc dù hắn thấy Hoán Nguyệt nhìn không quen mặt nhưng cũng không nghĩ nhiều.

“Đưa cho ta.” Cuối cùng Phó Huy vẫn cảnh giác, nhận bình rượu từ tay Hoán Nguyệt rồi ngửi một lúc. Hắn có thể phát hiện hàng trăm loại độc, Phó Huy mở nắp bình ra ngửi để tránh người ngoài hạ độc vào bình.

May là dù bình này đựng loại rượu hạ phẩm nhưng không có vấn đề gì.

Phó Huy hơi nghi ngờ, Vương gia không uống rượu, chẳng lẽ Vương phi không biết?

Phó Huy vừa định vào thư phòng, Hoán Nguyệt theo sát phía sau. Phó Huy kiên nhẫn nói: “Rượu đã mang đến rồi, người nên đi bẩm báo cho Vương phi đi. Đây không phải nơi người nên vào.”

Hoán Nguyệt cắn môi, vẻ mặt không cam lòng.

Phó Huy không còn cách nào khác. Một tay bung bình rượu, tay còn lại nắm chuôi kiếm, hấn dùng ngón cái đẩy thanh kiếm lên, mũi kiếm ánh lên một vệt sáng chói. Hấn hỏi: “Người có về không?”

Nhìn thanh kiếm lạnh lẽo, người Hoán Nguyệt lập tức mềm nhũn, yếu ớt đáp: “Nô, nô, nô tỳ về...”

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Đại Cẩu: Hừm, ta không uống rượu, ta không uống rượu.

Chương 42: Không uống rượu

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

Trong thư phòng, Tiêu Tuấn Trì đang lau kiếm.

Tiêu Vũ Xuyên muốn bội kiếm của hắn nên hắn mang chuôi kiếm đi đúc lại mới tinh. Lau một chút thì thanh kiếm trở nên sáng bóng, lạnh lẽo. Đáng tiếc kiếm này chưa dính máu, cho dù lấy ra vẫn thiếu chút gì đó.

Ngoài cửa, Phó Huy quay lại, còn mang theo một cái bình, nói: “Vương gia, vừa rồi mặt tướng gặp tỷ nữ của Vương phi, nói Vương phi đưa rượu cho Vương gia.”

Bàn tay đang cầm chuôi kiếm của Tiêu Tuấn Trì cứng lại.

Khương Linh Châu chủ động tặng rượu cho hắn?

Nàng không phải là kiểu phụ nữ hay lấy lòng người khác, thậm chí bình thường còn độc miệng với hắn nữa kia.

Hắn bình tĩnh thu kiếm, giấu niềm vui mừng trong lòng, thản nhiên nói: “Để đó đi, lát nữa ta uống.”

“Nhưng Vương gia...” Phó Huy hơi lo lắng, “Nếu người uống rượu...”

“Hiếm khi Vương phi quan tâm ta như thế, ta không thể từ chối.” Giọng Tiêu Tuấn Trì thản nhiên, “Uống một, hai chén chắc không có gì đáng ngại. Nếu không Vương phi hỏi ta vị rượu ra sao, ta không trả lời được sẽ thành người xấu.”

Thật ra Tiêu Tuấn Trì còn nghi ngờ con chim nhỏ mọn kia bỏ ớt hay hạt tiêu gì đó vào bình rượu, sau đó chờ hắn vừa uống vừa ho sặc sụa.

“Nếu không thì tối nay mặt tướng ở lại bên cạnh Vương gia, đề phòng người gặp chuyện không may nhé?” Phó Huy thử hỏi.

“Từ Thiện.” Tiêu Tuấn Trì thấp giọng, vẻ mặt chẳng vui vẻ tí nào, “Bỏn vương vô dụng như thế sao? Ngay cả một ngụm rượu cũng không uống được ư?!”

Phó Huy thấy mặt hắn nhăn lại như thể bị đâm vào chỗ đau thì vội vàng sửa lời: “Thuộc hạ xin phép đi về.”

Hắn lùi ra phía sau từng bước một, do dự quay đầu nhìn Tiêu Tuấn Trì, đấu tranh tư tưởng. Tiêu Tuấn Trì không chịu nổi vẻ vừa muốn quay đầu vừa không muốn quay đầu của hắn, vỗ bàn nói: “Mau về đi. Bồn vương chán vẻ chậm chạp của ngươi lắm rồi đấy.”

Phó Huy cái gì cũng tốt, chỉ có một tật xấu là gặp chuyện thì do dự không ngừng. Cảm thấy nên làm cái này nên làm cái kia, do dự không quyết đoán.

Phó Huy bị Tiêu Tuấn Trì thúc giục đành hạ quyết tâm đi ra ngoài.

Đuổi Phó Huy đi rồi, Tiêu Tuấn Trì mở bình rượu ngửi một chút, phát hiện rượu rất bình thường, không có gì khác lạ. Vì thế, hắn uống hai ba ngụm rồi nhớ kỹ hương vị.

Tiếp theo, hắn rời khỏi thư phòng, định đến chỗ Khương Linh Châu nghe nàng khen ngợi. Đi một đoạn ngắn, hắn cảm thấy đầu hơi choáng váng, biết là do tác dụng của rượu.

Cái gì của Tiêu Tuấn Trì cũng tốt, chỉ có duy nhất một khuyết điểm chính là hắn không uống rượu, cũng không biết uống rượu.

Hắn hay nói “Nhà Phật cấm uống rượu...” Lừa đảo! Hắn không biết uống rượu bẩm sinh, uống một giọt cũng choáng váng. Nếu uống hết một chén, chắc chắn Tiêu Tuấn Trì sẽ thành người điên. Vì vậy, mặc cho các thiếu niên tôn quý khác rượu chè bê tha, hắn và Phó Huy nhất quyết làm những chàng trai nho nhã, không rượu chè cờ bạc, sau này theo Phật, hắn lại lấy Phật tổ ra để làm có không uống.

Lúc hắn đến chỗ Khương Linh Châu, rượu đã ngấm từ lâu.

“Vương phi! Vương phi đâu rồi?” Hắn gọi to, đập cửa rầm rầm.

Khương Linh Châu đang viết thư, nghe thấy giọng nói của ai đó bèn luống cuống đứng dậy mở cửa. Cửa vừa mở, Tiêu Tuấn Trì lập tức lao vào, vừa điên cuồng bóp mặt Khương Linh Châu vừa nói linh tinh.

“Ta thấy Vương phi thật xinh đẹp... Miệng xinh xắn, mũi nhỏ nhắn, để bồn vương xem có phải tranh vẽ không nào?”

Khương Linh Châu sững sốt vài giây, thấy hắn không như ngày thường mới hỏi: “Vương gia, chàng uống rượu đấy à? Không phải chàng không biết uống rượu sao?”

“Rượu Vương phi đưa tới, bồn vương nào dám không uống?” Tiêu Tuấn Trì ôm nàng rồi bế nàng lên, “Rượu tầm thường quá, Vương phi cố ý chọc giận ta ư?”

“Rượu? Vương gia buông thiếp xuống đi!” Khương Linh Châu bị lắc lư đến khó chịu, không nhịn được khẽ đánh hắn, “Thiếp chưa từng đưa rượu. Chẳng phải Vương gia không biết uống sao?”

“Không phải Vương phi à?” Tiêu Tuấn Tri mơ hồ. Nhưng hắn đang choáng váng, suy nghĩ trong đầu giống như ánh lửa lơ lửng, sau đó hắn nghĩ đến một chuyện khác. Tiêu Tuấn Tri cúi đầu, nhìn chằm chằm đôi giày thêu lộ ra dưới vạt áo của Khương Linh Châu, mỉm cười, “Chân Vương phi thật đáng yêu.”

Khương Linh Châu thở dài.

Vương gia nhà nàng thích ngắm chân nàng không phải chỉ một hai lần. Khi ở trên giường, hắn cũng thích đùa giỡn với chân nàng.

Tiêu Tuấn Tri uống rượu vào lập tức trở nên quái lạ. Hắn vén áo, ngồi xiêu vẹo dưới đất, nâng chân nàng lên để trong lòng bàn tay mà vuốt ve. Một lúc sau, hắn tháo giày thêu của nàng ra, ngón tay men theo đường cong của chân.

“Vương gia đừng nghịch nữa.” Khương Linh Châu nhớ ra mình chưa viết thư xong, nàng rút chân, quay lại bàn ngồi xuống, cầm bút lên lần nữa. Không ngờ tên kia cũng mò đến gần, ngồi xuống cạnh ghế, còn chui vào gằm bàn để sờ chân nàng.

“Để ta chơi đi mà.” Hắn nghịch đầu ngón chân nàng rồi cười hì hì.

Khương Linh Châu cầm cán bút, nét mặt vừa xấu hổ vừa giận dữ. Tiêu Tuấn Tri rất khô, nàng không thể giãy ra được. Khương Linh Châu rút chân lại, Tiêu Tuấn Tri còn cố ý gãi khiến nàng ngứa ngáy.

Khương Linh Châu thử vài lần cũng không giãy ra được, đành phải mặc kệ hắn.

Tiêu Tuấn Tri chơi, nàng ngồi viết thư.

Ánh nến hài hòa.

Khương Linh Châu ngồi ngay ngắn, mặt không biểu cảm viết thư, chữ nàng rất đẹp. Tiêu Tuấn Tri vui vẻ nghịch ngón chân nàng. Một lúc sau, hắn cúi đầu hôn lên đôi bàn chân trắng mềm như đậu phụ ấy.

“... Trăng... Trăng mờ hoa thấm sương mù giăng... Thích thú đêm nay tới gặp nàng...” Người đàn ông dưới bàn không còn dáng vẻ của một Vương gia, bắt đầu cất tiếng ngâm thơ, “... Bí... tất dẫm thềm thơm... Hải kim tuyến tay cầm...” (1)

(1) Trích từ bài thơ Bồ tát mạn kỳ 1 của Lý Dục, nhà thơ thời Nam Đường. Bản dịch thuộc về Thivien.net.

Khương Linh Châu viết thư xong, định nghỉ một lúc thì phát hiện Tiêu Tuấn Tri vẫn dính lấy chân của nàng. Nàng không còn cách nào khác đành rút chân ra, nhìn đôi giày thêu trên mặt đất, chúng đang nằm trong lòng ngực Tiêu Tuấn Tri, hắn nói: “Này, Vương gia đang cầm chân nàng đấy, nói chuyện đi.”

Tiêu Tuấn Tri uống say, không phân biệt được đâu là giày đâu là chân.

Hắn ôm đôi giày thêu kia, ngửi một hơi thật sâu rồi nói: “Thật là thơm.”

Khương Linh Châu: ...

Khoảnh khắc đó, nàng chỉ tiếc sao mình không có bàn chân thối để làm hắn ngạt thở chết luôn đi.

***

Sáng sớm hôm sau khi Tiêu Tuấn Tri tỉnh dậy thì phát hiện mình đang ôm một đôi giày ngủ trên mặt đất, bỗng chốc cảm thấy mông lung.

Cảnh tượng đêm qua tua lại trong đầu hắn, hắn đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Tất cả mọi người trong vương phủ đều biết hắn không uống được rượu, vậy rượu này do ai tặng, nghĩ một chút là ra ngay.

Tiêu Tuấn Tri nghĩ đến hành động đêm qua của mình, bỗng cảm thấy vô cùng mất mặt. Nhưng hắn không trút giận lên Khương Linh Châu mà trút lên Lương phi.

Hắn ngốc nghếch đứng dậy, vừa mặc y phục vừa nói với Khương Linh Châu: “Vương phi, ta thấy nàng không cần gây sức ép với người Lương phi đưa tới, cứ trực tiếp đuổi nàng ta ra ngoài là được.”

“Vương gia nghĩ thật đơn giản, dù thế nào cũng phải tìm cơ chứ.” Khương Linh Châu soi gương tô lông mày, cất giọng lười nhác.

“Tìm cơ gì?” Tiêu Tuấn Tri không vui, “Cứ đuổi thẳng đi.”

Khương Linh Châu vâng một tiếng, trong lòng thầm nói: “Vô tình.”

Nếu Tiêu Tuấn Tri muốn trực tiếp đuổi người, Khương Linh Châu không cần khách sáo nữa. Ngày hôm đó, vừa ăn sáng xong, nàng truyền Hoán Nguyệt vào phòng. Hoán Nguyệt gặp tỷ nữ của Nhiếp Chính Vương phi, nghĩ Vương phi để ý đến mình, trong lòng vui vẻ nên ăn diện vô cùng lộng lẫy.

Hoán Nguyệt mặc bộ y phục mới tinh, sau đó tô son điểm phấn, dáng vẻ xinh đẹp không thôi, lúc này nàng ta mới đi đến phòng Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu ngồi sau rèm uống trà, Lan cô cô nghiêm mặt hầu hạ bên cạnh. Thấy Hoán Nguyệt đến, Lan cô cô mở miệng dạy bảo: “Thiệt Cước, người biết sai chưa?!”

Một tiếng quát này như đòn cảnh cáo, khiến Hoán Nguyệt mơ hồ.

Nàng ta co rúm lại, ngập ngừng nói: “Nô tỳ không biết mình sai chuyện gì...”

“Người mạo danh tỳ nữ Vương phi, còn không biết sai sao?” Giọng Lan cô cô càng lạnh thêm.

Hoán Nguyệt lập tức biết chuyện đêm qua đã đến tai Vương phi.

“Nô tỳ chỉ cảm thấy Vương gia vất vả quá...” Nàng ta lúng túng giải thích.

“Còn dám nói láo?!” Lan cô cô trừng mắt, khuôn mặt giận dữ rất đáng sợ, “Lương phi không có phép tắc, người nàng ta mang đến cũng không có phép tắc nốt! Dạy người mấy ngày trời mà không có chút tiến bộ nào!”

Khi Lan cô cô tức giận thực sự rất đáng sợ. Hoán Nguyệt quỳ xuống, khỏ sở cầu xin: “Nô tỳ nhất thời hồ đồ, xin Vương phi tha tội.”

Lan cô cô hừ lạnh một tiếng, nói: “Vương phi chúng ta nhân từ, nể tình người là người trong cung nên sắp xếp của hồi môn cho người, còn chọn cho người một phu quân như ý. Hôm nay người trở về dọn hành lý, hai ngày sau đi khỏi đây đi.”

Hoán Nguyệt nghe xong thì không khỏi sửng sốt.

Nếu ra khỏi phủ Nhiếp Chính vương, tìm đâu được chỗ nào phú quý như nơi đây?

Nàng ta không muốn rời khỏi phủ Nhiếp Chính vương!

Nàng ta lập tức nằm bò trên mặt đất cầu xin: “Nô tỳ nguyện một lòng hầu hạ Vương gia, Vương phi, cầu xin Vương phi nương nung tha tội!”

Lan cô cô biết Hoán Nguyệt vẫn chưa từ bỏ ý định, cơn giận lại sắp bùng nổ. Khương Linh Châu giơ tay ngăn Lan cô cô, nàng buông chén trà trong tay xuống, chậm rãi nói: “Hoán Nguyệt cô nương, người nói người không muốn yên lành xuất giá?”

Giọng nói nàng dịu dàng, Hoán Nguyệt nghe xong thì trong lòng mong đợi.

“Hồi bẩm Vương phi nương nung, đúng vậy ạ.”

“Tốt lắm.” Khương Linh Châu khẽ cười một tiếng, nói, “Người không muốn xuất giá cũng được, đêm nay ta sẽ bán người đến thanh lâu, đi theo vũ nữ học đánh đàn ca hát, sau này mua vui cho người khác.”

Nàng nhẹ nhàng nói ra một câu khiến hai gò má Hoán Nguyệt trắng bệch.

Đến thanh lâu chẳng phải sẽ trở thành kẻ thấp hèn ư? Nàng ta đang chờ làm phượng hoàng, sao có thể đến nơi bẩn thỉu đó?

Trước mặt nàng ta là Nhiếp Chính Vương phi, Vương phi muốn nàng ta đến thanh lâu thì không còn cách nào khác.

Hoán Nguyệt ngẩng đầu lên, thấy người phụ nữ cao quý phía sau rèm đang cúi đầu uống trà, không thèm liếc mắt nhìn mình lấy một cái. Nếu Hoán Nguyệt không phải là người của Lương phi, chỉ sợ Nhiếp Chính Vương phi đã không thèm gọi nàng ta mà trực tiếp sai nha hoàn và ma ma đuổi ra ngoài rồi.

“Nô tỳ...” Mặt Hoán Nguyệt trắng bệch, run rẩy nói, “Nô tỳ biết sai rồi.”

“Tự chọn đi.” Khương Linh Châu lười nói chuyện, Bạch Lộ đứng bên cạnh nói thay, “Yên lành xuất giá hay làm kẻ thấp hèn nào?”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cẩu: Không phải tửu lượng của ta kém, do Phật tổ không cho ta uống rượu thôi. Nếu ta thực sự uống thì ngàn chén không say. (vẻ mặt lạnh lùng uy hiếp)

Khương Linh Châu: Ha ha, cuối cùng nàng ta cũng đi rồi, ta thực sự không hợp với việc dọa dẫm người khác.

Chương 43: Liễu Hoa Đình

Editor: Bạch Miêu

Beta: TỬU THANH

Cuối cùng Hoán Nguyệt vẫn thành thật xuất giá. Về phần gả cho ai thì không tới lượt Khương Linh Châu quan tâm, Lan cô cô thay nàng sắp xếp mọi việc rồi.

Khương Linh Châu gửi một bức thư đến Hoa Đình, trong lòng tính toán hơn nửa tháng mới có thể nhận được hồi âm, nàng cảm thấy hơi nhớ nhà. Từ phu nhân vừa gửi thiệp mời đến và nói rằng quý phủ mời gánh hát Ngũ Thụ, gánh hát Ngũ Thụ sẽ diễn vài vở kịch ở phía Nam, vì vậy Từ phu nhân muốn mời Nhiếp Chính Vương phi đến xem kịch.

Tiêu Vũ Xuyên không ép Từ Minh Nghiên vào cung nên Từ phu nhân gấp gấp tìm thông gia cho Từ Minh Nghiên, đợi Từ Minh Nghiên qua mười chín tuổi thì gả đi.

Dựa theo tập tục của Đại Ngụy, khi hai nhà kết thông gia, trước tiên phải do phu nhân từng nhà thảo luận về hôn sự, sau đó mới quyết định. Ngày quyết định thì lại mời phu nhân khác đến, phu nhân đó có địa vị càng cao thì tiểu thư được gả càng thêm giá trị.

Từ phu nhân mời Khương Linh Châu xem kịch chỉ là ngụy trang, muốn nàng đến nâng giá cho Từ Minh Nghiên mới là thật.

Khương Linh Châu không ngờ, đương nhiên nhìn ra ý đồ của Từ phu nhân. Nhưng Từ gia có quan hệ tốt với Tiêu Tuấn Tri, nàng là Nhiếp Chính Vương phi, đương nhiên phải quan tâm đến Từ gia một chút, vì thế lập tức đồng ý đến.

Ngày quyết định, Khương Linh Châu vừa đến Từ phủ, Từ Minh Nghiên và Từ phu nhân lập tức ra đón.

Vì hôm nay dạm ngõ nên Từ Minh Nghiên ăn mặc rất trịnh trọng, cô nương nhỏ chưa trưởng thành nhưng cách ăn mặc lại như châu như ngọc. Nàng ấy nhìn thấy Khương Linh Châu thì cúi đầu thi lễ, nói: “Tạ ơn Vương phi nương nương. Minh Nghiên có thể lấy được lang quân như ý đều nhờ phúc của Vương phi nương nương.”

Khương Linh Châu đỡ Nhiếp Chính Vương phi lên rồi nói: “Bệ hạ là người dễ nói chuyện nên không tốn nhiều công sức, ta không nhận nổi lễ này của người đâu.”

“Vương phi nương nương lương thiện, về sau nhất định sẽ được đền đáp.” Từ phu nhân cười nói, “Minh Nghiên gả cho Đại công tử Trần gia, Trần phu nhân là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, Vương phi nương nương cứ xem hí kịch đi ạ, không cần để ý tới chúng thần.”

Những lời Từ phu nhân nói là sự thật, địa vị Trần gia không bằng Từ gia hiển hách nên trước mặt Từ phu nhân, Trần phu nhân luôn thấp hơn một chút, thấy Từ phu nhân mời Nhiếp Chính Vương phi thì càng nơm nớp lo sợ.

Trong lòng Trần phu nhân vừa vui sướng vừa lo lắng. Vui vì được trèo lên một cành cây cao, về sau có Từ gia, thậm chí là cả phủ Nhiếp Chính vương sau lưng Từ gia, dĩ nhiên Trần gia nước lên thì thuyền lên. Còn lo lắng là khi Từ nhị tiểu thư gả sang, sợ sẽ tạo điều kiện để nàng ấy nổi dậy, chỉ mong Từ nhị tiểu thư là người dịu dàng chứ không xảo quyệt.

Bên này Từ gia và Trần gia gặp nhau, bên kia Khương Linh Châu ngồi xem hí kịch.

Lúc trước nàng đã từng xem gánh hát Ngũ Thụy trên đường, thật sự hát rất hay. Lần này Từ phu nhân mời Ngũ Thụy đến, cũng chỉ có nàng ngồi xem dưới đài. Tỳ nữ đưa sổ con đến để nàng chọn. Liếc mắt một cái thấy có rất nhiều vở diễn của nước Tề như “Cung nga kiều”, “Liễu Hoa Đình”, “Vườn Lưu gia”, dưới cùng còn có “Vụ án Diêu phủ”.

Nghĩ đến vở diễn “Vụ án Diêu phủ” lần trước xem trên đường, nàng hỏi: “Vụ án Diêu phủ kể về cái gì?”

Tỳ nữ đáp: “Dạ bẩm, nói về việc lúc trước Diêu gia mưu phản.”

“Hả?” Khương Linh Châu bỗng nhiên có hứng thú, nàng nói: “Kể ta nghe đi.”

Tỳ nữ đáp “Vâng” rồi kể bên tai nàng.

Vào năm Thông Huệ, trong thành Thái Diên có gia đình nọ là Diêu gia, cả nhà đều là người trung thực thẳng thắn. Diêu đại tướng quân thiện chiến, Diêu đại phu nhân là người phụ nữ không thua đấng mày râu. Tên gian vương đồ kỵ người lương thiện nên vu oan Diêu gia mưu phản. Đúng lúc Hoàng đế vừa đăng cơ, nhẹ dạ cả tin rơi vào bẫy của đệ đệ mà ra lệnh chém cả nhà Diêu gia.

Diêu đại tướng quân và huynh đệ bị chém đầu, chết rất thảm, chỉ còn Diêu phu nhân, Diêu nhị thiếu gia và Diêu tiểu muội. Diêu phu nhân ép Nhị thiếu gia suốt đêm bốn ba, dẫn thân vào dưới trướng Thiện vương, một đêm tránh bão rồi đợi ngày sau báo thù.

Gian vương biết Nhị thiếu gia chạy trốn thì uy hiếp phu nhân giao Nhị thiếu gia ra. Ai ngờ phu nhân kiên cường bất khuất, thà chết chứ không muốn chặt đứt huyết mạch Diêu gia. Gian vương không còn cách nào, hấn bắt Diêu tiểu muội chỉ mới tám tuổi lại, trước tiên chọc mù mắt Diêu tiểu muội rồi khiến cô bé bị câm, thế nhưng Diêu đại phu nhân vẫn cứ thờ ơ, cuối cùng bị đâm chết ở cột treo.

“Vụ án Diêu phủ” ca ngợi Diêu đại phu nhân kiên quyết khí khái. Giọng hát thể lương bi phần, chỉ người của Ngũ Thụy mới có thể lên đài để diễn Diêu đại phu nhân.

Quả thật vở diễn như Tống Châm Hà nói, chém chém giết giết không thích hợp cho nhiều nữ quyền xem. Vì thế Khương Linh Châu chọn vở “Liễu Hoa Đình”.

Không bao lâu sau, Từ nhị tiểu thư đỏ mặt bước đến, Trần phu nhân và Từ phu nhân đều lộ vẻ vừa lòng, có vẻ việc chung thân đại sự đã quyết định xong.

Từ Minh Nghiên thỉnh an Khương Linh Châu, một tỳ nữ vội vàng đi qua cầu đá, tới bên cạnh Từ phu nhân rồi nói nhỏ bên tai bà. Sau khi Từ phu nhân nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi, miệng lẩm bẩm: “Sao lại...”

“Sao thế?” Khương Linh Châu ân cần hỏi, “Xảy ra chuyện gì à?”

Khuôn mặt Từ phu nhân hết đỏ lại trắng, ngượng ngùng nói: “Nhiếp Chính Vương phi, tiểu, tiểu nhi tử của thần phụ... Đại Vũ...”

Cái tên này như đang ám hiệu, khiến Khương Linh Châu nhớ lại việc lần trước khi đến Từ gia. Lúc đó Tiêu Vũ Xuyên dùng tên giả Từ Đại Vũ, lên vào Từ phủ để gặp nàng. Thiên tử giá lâm, Từ gia là kẻ bề tôi nên không dám ngăn cản, chỉ để mặc hấn nghênh ngang đi vào.

Nhìn vẻ mặt của Từ phu nhân, có vẻ Tiêu Vũ Xuyên lại tới.

Trong lòng Khương Linh Châu hơi buồn bực, sao nàng đi đâu, nhìn ai, người trong cung cũng biết rõ thế chứ? Tiêu Vũ Xuyên luôn lên đến Từ gia gặp nàng, một lần còn có thể nói là tò mò, nếu thêm hai ba lần thì thành cái gì đây? Trong mắt người ngoài chẳng phải là hai người đang vụng trộm với nhau ư?

“Bệ hạ tới thì ta đi trước đây.” Khương Linh Châu đứng lên nói.

“Tam thẩm đi vội như vậy làm gì?” Không đợi Khương Linh Châu bước ra ngoài, giọng Tiêu Vũ Xuyên sang sảng vang lên. Mặt mày hớn hờ, phát quan trên đầu đính ngọc quý, hấn nghênh ngang đi vào với vẻ gian xảo.

“Bệ hạ.” Khương Linh Châu cúi đầu thi lễ, “Thần thiếp là người không thú vị, ở lại đây chỉ sợ làm phiền bệ hạ.”

“Gì mà phiền với không phiền? Trẫm từ cung đến đây không phải vì tìm thẩm đâu.” Tiêu Vũ Xuyên cười hì hì. Thường ngày khuôn mặt hấn có vài phần giống với Tiêu Tuấn Trì nhưng nhìn phong lưu hơn, không biết người nào trong cung chơi đùa với hấn rồi để lại vết chu sa ở ẩn đường, khiến hấn càng thêm đa tình.

Nghe xong những lời này, Khương Linh Châu nhẹ nhàng thở ra.

Tiêu Vũ Xuyên vén áo bào ngồi xuống. Vốn con hát trên đài đã ngừng diễn từ nãy, cả đám nhìn nhau đứng tại chỗ. Tiêu Vũ Xuyên vỗ đùi, reo lên, “Nửa đi nữa đi, tiếp tục đi. Vở gì thế? Là “Liễu Hoa Đình” sao? Trẫm cũng biết hai ba câu.”

Hắn dứt lời rồi nghiêng đầu nói với Khương Linh Châu: “Trẫm cũng thích xem gánh hát Ngũ Thụy, nhưng Tam thúc quản lý trẫm rất chặt, không lần nào mời vào cung được. Nếu muốn xem đành phải lên trốn ra ngoài.”

Khương Linh Châu bật cười, nói: “Lúc này bệ hạ nên lấy quốc gia làm trọng.”

“Quốc gia? Lấy quốc gia gì chứ...” Tiêu Vũ Xuyên giả ngốc, bày ra vẻ mặt vô tội, “Không phải trẫm... Gặp chuyện nên ra ngoài giải sầu sao?”

“Cái này...” Khương Linh Châu không muốn đề ý tới hắn. Dù sao Thiếu đế này luôn có lý do thoái thác, đẩy toàn bộ chính vụ sang cho Tam thúc của hắn xử lý.

“Hôm qua thái y chẩn đoán Vương tần có hỉ mạch.” Tiêu Vũ Xuyên nói.

“Chúc mừng bệ hạ có long tự.” Khương Linh Châu và những người có liên quan ở bên cạnh vội vàng nói.

Mặc dù Tiêu Vũ Xuyên đã sớm nạp thiếp nhưng con đường nối dõi của hắn rất gian nan, đến cả một đứa con cũng không có. Thịnh thoảng có phi tần mang thai nhưng chưa đủ mấy tháng đã sảy thai. Chuyện như vậy xảy ra tận ba bốn lần, trong triều đình lên đồn đại rằng Tiêu Tuấn Tri âm thầm ra tay, dứt khoát cắt đứt huyết mạch tiên hoàng.

Khương Linh Châu không rõ rốt cuộc chuyện này có phải do Tiêu Tuấn Tri làm hay không, nhưng nàng biết mọi hành động của hắn luôn đặt đất nước lên hàng đầu, sẽ không làm việc vô ích.

“Khoan đã, trẫm chưa nói xong.” Tiêu Vũ Xuyên vắt chéo chân, kéo dài giọng nói nốt, “Sáng nay Vương tần bị ngã, đứa bé trong bụng không còn nữa. Trẫm buồn bực nên mới ra ngoài giải sầu.”

Trong lòng Khương Linh Châu ngạc nhiên.

Lại, lại sảy thai?

Việc này... chỉ sợ Tiêu Tuấn Tri càng khó thoát khỏi tiếng xấu.

“Sau này bệ hạ chắc chắn phúc trạch kéo dài, con cháu đầy đàn.” Khương Linh Châu không biết nên nói gì nên thuận miệng nói qua loa vài câu. Trong chớp mắt, nàng nghe thấy Tiêu Vũ Xuyên kêu to.

“Tam thẩm! Thẩm đừng cử động! Trên vai thẩm có gì này!”

Khương Linh Châu bị dọa, nhất thời không dám nhúc nhích. Nàng liếc mắt thoáng nhìn qua, quả thật trên vai có gì đó không rõ lắm, hình như là côn trùng. Nàng là con gái, sợ nhất những con như sâu rấn chuột, vì thế không dám nhúc nhích.

Tiêu Vũ Xuyên ngồi xổm xuống trước mặt Khương Linh Châu, giơ tay thăm dò thứ trên vai nàng, miệng không ngừng lầm bầm: “Thảm đừng hoảng sợ, trẫm bắt nó giúp trẫm.”

Thiếu đế vươn tay nhẹ nhàng phui mấy cái trên vai nàng, cùng lúc đó, hần nhỏ giọng hỏi Khương Linh Châu: “Thảm đã từng hỏi Tam thúc chưa? Vì sao ngày đó thúc muốn cưới thảm?”

Ngón tay Tiêu Vũ Xuyên trượt xuống theo sợi tóc đen nhánh của Khương Linh Châu. Thứ đó di chuyển trên mái tóc đen như mực, lướt qua khe hở lòng bàn tay hần, cuối cùng nhẹ nhàng rơi xuống, “Thì ra là cánh hoa.”

Tiêu Vũ Xuyên giơ thứ trong tay lên, nhướng mày, trong mắt đầy ý trêu đùa.

Quả thật trong lòng bàn tay hần là một cánh hoa hạnh. Khương Linh Châu vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy cây cỏ thụ trong vườn của Từ gia, thân cây to đến nỗi hai tay ôm không hết, ẩn sau phiến lá xanh ngắt là những đóa hoa màu đỏ nhạt lẫn đỏ đậm rất đáng yêu.

Tiêu Vũ Xuyên vỗ tay, vén ống tay áo lên, ngồi trở lại vị trí. Vừa rồi diễn tiết mục thiếu gia y phục lụa là chọi gà chọi để cưới ngựa, hần đọc hai câu theo con hát, có bài bản hần hỏi, ngược lại rất xuất sắc.

“Con đế mèn này càng đấu càng hăng, Bạch tướng quân, Đại Linh Nhi, hai người không đấu, sao lại để đầu ta đầy gai làm vua thế này? Ô kìa tiểu công tử, Viên Quán viết: “Cây cỏ không còn xanh nữa, nay Vương tôn lại về”, Thi Âm cũng sờ nói: “Vương tôn, con đế mèn cũng vậy”, chẳng phải cười người bên ngoài ư?”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cẩu: Tại sao ta lại cảm thấy trên đầu có gì đó màu xanh nhỉ?

Chương 44: Chùa Đại Quang Minh

Editor: Bạch Miêu

Beta: TỬU THANH

Sau khi Khương Linh Châu trở về từ Từ gia không lâu thì nghe được chuyện Vương tần trong cung sảy thai.

Nói đến cũng khó hiểu, đây là lần thứ tư có phi tần gặp chuyện không may rồi. Những phi tần lúc trước mang thai không trượt ngã thì cũng ăn nhầm đồ độc, sau đó sảy thai. Nói là trùng hợp thì thật quá khéo.

Có người nói do Nhiếp Chính vương động tay động chân, lại có người nói do Lương Quý phi được cung chiều mà nảy sinh đố kỵ, còn có người nói do Lục Hoàng hậu lòng dạ rắn rết. Có rất nhiều lời đồn nhưng chẳng cái nào có căn cứ chính xác, chỉ toàn đoán mò.

Phòng Thái hậu luôn nhắc Tiêu Vũ Xuyên nên sớm có con nối dõi, không ngờ đến ngày đó thì đám phi tần ai cũng gặp chuyện không may, cho tới nay Tiêu Vũ Xuyên không có một đứa con nào. Nàng ta là một phu nhân yếu ớt, không có thủ đoạn thâm hiểm, không thể điều tra, chỉ có thể đi bái Phật.

Mỗi lần có phi tần sảy thai, Phòng Thái hậu sẽ đến chùa Đại Quang Minh. Đầu tiên là cầu mong hoàng tử chưa ra đời kia sớm lên thiên đường, thứ hai là cầu mong Tiêu Vũ Xuyên có nhiều con nối dõi, kéo dài hương hỏa.

Lần sảy thai này của Vương tần cũng thế, Phòng Thái hậu quản lý lục cung và Lục Hoàng hậu đều không tra được gì. Trong lòng Lục Hoàng hậu thâm nghi ngờ Lương Quý phi. Mặc dù nàng ta rất được thánh sủng nhưng lại không thể có thai. Dựa theo tính tình Lương Quý phi, nàng ta rất có khả năng làm loại chuyện bỉ ổi này.

Nhưng Lục Hoàng hậu lại thờ dài, không nắm được nhược điểm của Lương Quý phi, nàng ta chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay, nhìn Lương Quý phi tiếp tục làm mưa làm gió ở Tây cung.

Phòng Thái hậu ngồi hai ba ngày trong cung thì muốn đến chùa Đại Quang Minh bái Phật. Vì muốn thành tâm cầu Phật, nàng ta luôn dẫn nữ quyến Tiêu gia đi theo. Trong cung thì Hoàng hậu, phi tần có phân vị, ngoài cung thì Vương phi, Trắc phi có tên trong gia phả đều phải đi theo, Khương Linh Châu cũng không ngoại lệ.

Thật ra Khương Linh Châu không ghét đến chùa, nhưng nghĩ đến việc gặp Lương Quý phi nàng lại cảm thấy hơi đau đầu.

Đêm trước khi đi chùa Đại Quang Minh, nàng nhìn Kiêm Hà sắp xếp hành trang, còn mình ngồi trên giường rầu rĩ. Tiêu Tuấn Trì đi vào, tay cầm chuỗi tràng hạt vừa mới chế

tạo. Thấy thế hắn hỏi: “Ta chộc giận Vương phi à?”

“Ngày mai phải gặp Lương Hục Huệ, thiếp cảm thấy rất phiền.” Nàng nói.

“Ta cũng thấy phiền cho nàng...” Tiêu Tuấn Trì bật cười, phất tay với nô tỳ, “Đứa cháu này của ta luôn đặt nàng ta trong lòng, động tới Lương Hục Huệ một chút, nó sẽ nhảy dựng lên đến ba ngày.”

Tiêu Tuấn Trì vừa nhắc tới Tiêu Vũ Xuyên, Khương Linh Châu lập tức nghĩ đến chuyện ở Từ gia.

Khi đó, Tiêu Vũ Xuyên hỏi nàng có biết lí do Tiêu Tuấn Trì cưới nàng không. Khương Linh Châu cẩn thận nhớ lại, đúng thật là... hơi khó hiểu. Khi Tiêu Tuấn Trì cầu hôn nàng, tình thế quân Ngụy rất tốt, tiến thẳng tới Hoa Đình, áp đảo sĩ khí Vương gia nước Tề, có lẽ không bao lâu sau có thể phá tan cửa thành Hoa Đình, tiến quân thần tốc.

Nếu điều đó xảy ra, nàng chỉ là Công chúa mất nước, mặc cho mọi người hành hạ.

Mà lúc ấy, Tiêu Tuấn Trì bỗng nhiên phái sứ thần tới nói muốn cầu hôn.

Nếu miễn cưỡng thì nàng cũng có thể kể ra vài nguyên nhân, ví dụ nước Ngụy luôn gây chiến khiến dân chúng lầm than hay Tiêu Tuấn Trì không muốn lãng phí tính mạng quân sĩ mà muốn nghỉ ngơi và hồi phục. Nhưng Khương Linh Châu cảm thấy không đơn giản như vậy.

“Vương gia, thiếp muốn hỏi chàng một chuyện.” Nàng tóm cổ tay áo Tiêu Tuấn Trì.

“Nàng hỏi đi.”

“Vương gia... Sao hồi đó Vương gia cầu hôn thiếp?”

Đột nhiên hỏi chuyện này khiến nàng hơi ngượng ngùng.

Tiêu Tuấn Trì cất chuỗi tràng hạt đi, xoa cổ tay áo, chậm rãi hỏi: “Vương phi muốn nghe lời nói thật, lời nói dối hay nửa thật nửa giả?”

“Nghe lời nói dối trước đi, lời nói dối dễ nghe hơn.” Nàng đáp.

“Được.” Tiêu Tuấn Trì cười nói, “Vương phi được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân nước Tề, Cảnh Lăng mê mẩn, ngưỡng mộ từ lâu, dẫn quân về phía Nam cũng chỉ là mượn cơ hội cầu hôn nàng thôi. Gọi là ngoảnh lại một lần thì làm nghiêng thành của người ta, ngoảnh lại hai lần thì làm nghiêng nước của người ta.” (1)

(1) Câu thơ được trích từ bài thơ “Người đẹp phương Bắc” của Lý Diên Nhiên. Bản dịch thuộc về Thivien.net

“Khó nghe quá đi!” Nàng trách móc, “Cái gì mà “ngiêng nước nghiêng thành”? Chuyện cửa nát nhà tan đều đổ cho phụ nữ, từ trước đến nay chỉ có hạng người không tài cán gì mới nói bậy như vậy.”

Tiêu Tuấn Trì cứng miệng không trả lời được. Chốc lát sau, hắn nói: “Đúng đúng đúng, Vương phi nói rất đúng. Vậy Vương phi muốn nghe ta nói thật không?”

“Đương nhiên thiếp muốn.”

“Ta sợ Vương phi nghe xong sẽ tức giận.”

“Thiếp không giận đâu.”

“Thực sự không tức giận chứ?”

“Thiếp nói rồi mà.”

Tiêu Tuấn Trì ho khù khụ rồi nói: “Chuyện này... hơi phức tạp. Bây giờ ta ngẫm lại còn cảm thấy chột dạ. Vương phi cũng biết, cháu ta là tên quý nhỏ háo sắc, nó nhìn thấy Lương Hục Huệ là muốn kéo nàng ta tiến cung, phong làm Quý phi. Có điều Lương phi...”

Tiêu Tuấn Trì nhú mày than thở: “Do sai lầm của ta, khi trẻ ham vui khiến nàng ta chậm trễ...”

Cách nói này khiến hai tai của Khương Linh Châu lập tức dựng lên, “Vương gia, chàng cứ nói thẳng.” Nàng cười dịu dàng như nước, dáng vẻ hào phóng đầy duyên dáng, “Thiếp nhất định sẽ không tức giận.”

“Trước đó Lương phi nói với ta muốn làm người của thánh thượng, ta đồng ý. Ta nghĩ nàng ta là nữ nhi của sĩ trường nho nhỏ, muốn vào cung làm Quý phi, cũng xem như là người của thánh thượng, nhưng thì ra ý nàng ta không phải thế...”

“Là gả cho Vương gia?”

“Phải.” Tiêu Tuấn Trì gật đầu, buồn bực nói, “Không biết nàng ta nghĩ thế nào, ta là quân nhân, vô cùng thô bỉ, ngoại trừ trong tay có chút quyền hành thì không còn gì hay ho. Tuy vẫn biết từ trước đến nay phụ nữ Đại Ngụy rất thẳng thắn và giàu tình cảm, nhưng thẳng thắn quá thì...”

“Ừm.” Khương Linh Châu nói, “Vương gia nói tiếp đi.”

Tiêu Tuấn Trì xoa trán, cảm thấy phức tạp, hắn nói: “Quên đi, việc này Vương phi không biết cũng được. Càng biết càng phiền lòng, ta sẽ tự xử lý.”

“Vì sao thiếp phải phiền lòng?” Khương Linh Châu dịu dàng cười, “Vương gia giấu không nói cho thiếp, thiếp mới phiền lòng.”

Tiêu Tuấn Tri im lặng, suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy Khương Linh Châu nói khá có lý. Vì thế, hắn chậm rãi kể: “Sau đó Lương phi vào cung, thánh sủng không giảm, nàng ta luôn phải cung nữ tới tìm ta. Thật sự rất kỳ quái, vì vậy ta muốn cưới thê tử, chặt đứt tâm tư của nàng ta.”

“Vì thế Vương gia chọn thiếp?”

“Đúng vậy. Chẳng qua còn do...” Tiêu Tuấn Tri lạnh nhạt nói xong câu đó, bỗng nhiên ngậm miệng. Hắn nhận ra mình hơi nhiều lời. Một lát sau, hắn cười nói: “Vương phi đừng để trong lòng, ta nói bậy ấy mà.”

Khương Linh Châu thấy hắn nhất định không nói nốt câu, trong lòng ngứa ngáy như bị mèo cào, nàng đến gần nắm vai hắn, cánh tay còn lay lay làm nũng: “Vương gia, chàng nói cho thiếp biết đi mà.”

Mỹ nhân như tuyết như ngọc, cánh tay mềm mại nắm vai hắn, hương thơm ngào ngạt như đang dụ dỗ khiến lòng người rục rịch. Nàng xinh đẹp như ngọn nến trong đêm, âm áp sáng chói, giọng nói nhỏ nhẹ như tiếng đàn, thánh thót như chim oanh.

Tiêu Tuấn Tri suýt nữa ngoan ngoãn nghe lời nàng, cuối cùng vẫn nhịn.

“Những lời ta vừa nói là nửa thật nửa giả, thật giả lẫn lộn, Vương phi không cần để trong lòng.” Hắn kéo vòng eo nhỏ nhắn mềm mại không xương vào trong lòng ngực, tay vuốt ve thân thể lả lướt nhẵn nhụi, cất giọng trầm thấp, “Ngày mai nàng đến chùa Đại Quang Minh, phải ở lại chùa một đêm, tối nay không thể lãng phí...”

Chợt, xuân về hoa nở, ngọc tan hương tàn.

***

Ngày lên đường, Khương Linh Châu theo Thái hậu đến chùa Đại Quang Minh ngoài thành Thái Diên. Xe ngựa của nữ quyền Tiêu thị, tỷ nữ, thị vệ xếp thẳng một đường. Từ xa nhìn lại, xe vàng ngựa ngọc vô cùng uy nghi.

Sáng sớm, Khương Linh Châu đi bái kiến Phòng Thái hậu thì được nàng ta kể cho nghe một tin tức không tồi, Lương Hục Huệ cáo ốm ở lại Tây cung, không đi chùa Đại Quang Minh.

Nghĩ đến việc không cần nhìn thấy oán phi chốn thâm cung kia, Khương Linh Châu cảm thấy bầu không khí trong lành hơn nhiều.

Lương Hục Huệ không mắc lỗi lớn nên có muốn răn đe hay trừng phạt nàng ta cũng không được, mà nàng ta lại luôn bực bội với người khác. Y như con kiến trong cột nhà, dùng dao chém không chết, dùng chổi đuổi không đi, thật đáng ghét.

Xe ngựa lắc lư, chạy ra khỏi thành Thái Diên.

Chùa Đại Quang Minh xây trong núi, cách thành Thái Diên mười dặm, ngói uốn, mái cong cực kỳ uy nghi trang nghiêm. Bởi vì chùa này chỉ dành cho người Tiêu gia cúng bái thần Phật nên ngày thường không có người ngoài, mặc dù nhìn hùng vĩ nhưng lại rất thanh tịnh vắng vẻ.

Trụ trì dắt vài chú tiểu đứng trước cửa chùa, chờ tiếp kiến những nữ quyến thân phận tôn quý. Phòng Thái hậu được nữ quan dìu xuống xe ngựa rồi nhẹ nhàng dắt tay Khương Linh Châu, dẫn nàng đến trước mặt trụ trì.

“Di Hành đại sư không cần đa lễ.” Phòng Thái hậu cười nói, “Vị này chính là đệ muội của ai gia, Cạnh Lăng Vương phi Khương thị.”

Di Hành pháp sư có chòm râu bạc trắng và dài, trong mắt thấp thoáng tuệ quang, là cao tăng đắc đạo nên mới được hưởng sự tiếp đãi long trọng của Phòng Thái hậu. Pháp sư chấp tay trước ngực, hơi cúi người nói với Khương Linh Châu: “Bần tăng bái kiến Cạnh Lăng Vương phi.”

Sau đó Di Hoành pháp sư đi trước dẫn đường, đưa đoàn người vào chùa Đại Quang Minh.

Theo sau Phòng thái hậu là Lục Hoàng hậu cùng ba, bốn phi tần địa vị cao, còn có Hào Châu Vương phi Hà Uyển Thanh với một gương mặt lạ lẫm. Khương Linh Châu liếc mắt nhìn người phụ nữ xa lạ kia, nhỏ giọng hỏi Lan cô cô: “Người bên cạnh Hào Châu Vương phi là ai?”

Lan cô cô vốn biết rõ mọi chuyện ở Thái Diên lại hơi lúng túng: “Cái này... lão thân cũng không biết. Có lẽ là nữ quyến nhà nào đó mới cưới khi lão thân ở Cạnh Lăng.”

Lục Hoàng hậu thính tai nghe thấy thì cười trả lời thay Lan cô cô.

“Nhiếp Chính Vương phi có điều không biết, đây là Trắc phi Bình thị của Hào Châu vương, tên là Triều Vân.” Nàng ta vẫy khăn, liếc mắt nhìn Bình thị, bỗng nhiên khẽ nở nụ cười, trong giọng nói có ý khinh miệt: “Tổ gia nàng ta ở Hào Châu, nhà thương nhân, Vương phi không biết là chuyện bình thường.”

Thì ra là con gái nhà thương nhân, khó trách Lục Hoàng hậu lại lộ vẻ khinh thường như thế.

Khương Linh Châu nghĩ vậy, bỗng cảm thấy tên “Bình Triều Vân” rất quen, nhưng nghĩ mãi không ra đã từng nghe thấy ở đâu.

Chương 45: Tặng trà ướp hoa

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tỉu Thanh

Dáng người Bình thị là lướt, dịu dàng như khói, thanh cao như ngọc, quả thật là người đẹp hiếm thấy. Hào Châu Vương phi Hà Uyển Thanh đứng cạnh nàng ta cũng bị kém đi.

Hào Châu vương độc sủng Trắc phi, lạnh nhạt với chính thất, đây không phải là chuyện mới ở Thái Diên. Khó trách mặt Hà Uyển Thanh lúc nào cũng nhăn như mướp đắng, ăn nói chua ngoa lại còn suốt ngày đi sàm soi người khác.

Khuông Linh Châu không hiểu Hà Uyển Thanh lắm. Nước Ngụy không giống với nước Tề, phụ nữ có thể tái giá. Hà Uyển Thanh oán hận Tiêu Phi Túc, đã không hạnh phúc, tại sao không dứt khoát một lần? Đây đưa như vậy chẳng phải phí thời gian hay sao?

Đoàn người tới gần chính điện, nơi đây vô cùng uy nghiêm, hình ảnh đại bàng được chạm trổ khắp các bức tường trong điện cùng một pho tượng Phật dát vàng khổng lồ sừng sững đứng đó. Tiếng Phạn, tiếng chuông chùa và âm thanh gõ mõ lúc xa lúc gần khiến mọi người như lạc khỏi chốn dương gian.

Phòng Thái hậu lấy nén nhang, chắp tay trước ngực, nhắm mắt bái Phật. Những hạt ngọc trên búi tóc nàng ta hơi lay động, phản chiếu ánh nến sáng rực đặt bên pho tượng Phật trước mặt. Bỗng nhiên ngoài điện có một cơn gió lạnh thổi vào khiến hàng loạt ngọn nến bị dập tắt. Trong chớp mắt đại điện trở nên tối mịt.

Phòng Thái hậu hoảng sợ, nén nhang trong tay suýt nữa rơi xuống đất. Di Hành đại sư bình tĩnh nói: “Thái hậu nương nương thành tâm khiến Phật tỏ hiện linh. Di Không, châm nến lại đi.”

Lúc này Phòng Thái hậu mới yên tâm.

Đội đám nữ quyến bái Phật xong, Phòng Thái hậu mới vào căn phòng nhỏ sau tượng Phật. Những người còn lại đều tự giác niệm Phật.

Trong phòng nhỏ, Phòng Thái hậu quỳ gối trên đệm hương bồ, chậm rãi xoay tràng hạt. Nàng ta nhìn bức tượng nhỏ trên bàn thờ trong phòng, lầm bầm: “Cầu xin người tha thứ cho con, đây là chuyện con không thể không làm. Cầu xin người tha thứ cho con, đây là chuyện con không thể không làm. Cầu xin người tha thứ cho con, đây là chuyện con không thể không làm... Mong Phật tổ bao dung cho con.”

“Thái hậu nương nương.” Giáng Xuân canh ngoài cửa bỗng nhiên nói, “Hoàng hậu nương nương đến ă.”

Phòng Thái hậu lần tràng hạt một lúc nữa rồi mới mở miệng nói: “Truyền nàng ta vào.”

Lục Hoàng hậu vén áo đi vào phòng. Thái hậu chấp tay, nhắm mắt, thì thào niệm: “Mong phù hộ ai gia sớm có cháu đặng cơ.” Chờ Phòng Thái hậu niệm xong, Lục Hoàng hậu mới quỳ xuống đơm hương bô: “Thái hậu nương nương, có chuyện này thần thiếp không thể không nói.”

Phòng Thái hậu từ từ nhắm hai mắt, hỏi: “Chuyện gì?”

Lục Hoàng hậu nhìn ra ngoài, thấy các phi tần đều ở xa thì lặng lẽ ghé sát tai Phòng Thái hậu, thấp giọng nói: “Chuyện bệ hạ không có con nối dõi, chỉ sợ có liên quan đến Lương phi.”

“Đừng nói bậy.” Phòng Thái hậu khẽ run lên, nhỏ giọng trách mắng: “Không có chuyện gì cũng đừng moi móc ra để nói, lễ nghi của một Hoàng hậu đâu cả rồi?”

“Thần thiếp không bịa đặt.” Lục Hoàng hậu mím môi, nghiêm nghị nói.

“Phật tổ ở phía trước, chẳng lẽ Lục Chi Dao không phân biệt được chuyện đúng sai sao ă? Những lời của thần thiếp là thật... Trước đó Tạ Quý tần sảy thai, cung nữ đi theo nàng ta có quan hệ tốt với Thu Uyên bên cạnh Lương phi. Bây giờ đến lượt Vương tần, nàng ta trượt chân ngã do có người hất đầu. Nếu nói không có người động tay động chân, thần thiếp nhất định không tin, nhưng...”

Nhưng khi Lục Hoàng hậu định phạt Lương Lục Huệ thì bị Tiêu Vũ Xuyên cản lại. Nàng ta không còn cách nào, đành kể rõ ngọn ngành cho Tiêu Vũ Xuyên nghe, thế mà Tiêu Vũ Xuyên cứ chắc chắn việc này không phải do Lương phi gây ra, còn tức giận giam Lục Hoàng hậu lại.

Lục Hoàng hậu không còn cách nào mới tới chỗ Phòng Thái hậu.

Thật ra Lục Hoàng hậu không ôm hy vọng gì nhiều. Phòng Thái hậu giống như vũng bùn, luôn dùng gương mặt Bô Tát đối xử với ai cũng đầm đìa ôn tồn. Nếu có ai nào loạn, Phòng Thái hậu cũng chỉ ở giữa giảng hòa mà thôi.

Quả nhiên Phòng Thái hậu nghe xong thì do dự: “Quên đi. Hoàng nhi nói không phải Lương phi thì không phải.”

Lục Hoàng hậu cắn môi nói: “Nếu cứ thế mãi, quy củ lục cung chẳng phải như vô hình sao ă? Thần thiếp giữ phượng ấn trong tay, sao có thể phớt lờ chuyện này được?”

Phòng Thái hậu nghe xong, dịu dàng lên tiếng: “Lương phi là người trong lòng hoàng nhi. Con làm Hoàng hậu, cũng nên quan tâm một chút.” Dứt lời, nàng ta quay đi niệm

Phật.

Trong lòng Lục Hoàng hậu biết Phòng Thái hậu nhất định sẽ không đòi lại công bằng cho Vương tần. Nàng ta cáo lui, thầm căm tức ra ngoài phòng. Vừa ngược mắt nhìn, trùng hợp thấy bóng dáng Khương Linh Châu, nhất thời nghĩ ra một cách.

Phòng Thái hậu không quan tâm đến nàng ta vì Lục Chi Dao là Hoàng hậu do Cạnh Lăng vương chọn, nếu là Cạnh Lăng Vương phi nói thì có lẽ sẽ có ảnh hưởng. Mà Cạnh Lăng Vương phi lại là người kiên cường, gả vào đây đã được một khoảng thời gian nhưng chưa lần nào để Lương phi lợi dụng.

Nghe nói Lương phi năm lần bảy lượt mời Cạnh Lăng Vương phi đến cung mình, nhưng nàng không cho Lương phi chút mặt mũi nào, càng không thèm để ý đến nàng ta. Sau đó Lương phi tìm cách ban thưởng mỹ nhân cho Cạnh Lăng vương, kết quả là mỹ nhân kia còn chưa chạm vào vạt áo của Cạnh Lăng vương đã phải gả cho kẻ khác. Tốc độ xử lý đó đúng là khiến người ta phải tặc lưỡi tán thưởng.

Vì thế, Lục Hoàng hậu đến gần Khương Linh Châu.

“Nhiếp Chính Vương phi niệm này giờ có lẽ đã mệt, không bằng đi ra phía sau nghỉ một chút nhé?” Lục Hoàng hậu mỉm cười đề nghị.

“Được.” Khương Linh Châu cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.

Hai người vào sương phòng ngồi, đám tỳ nữ dâng nước trà và thức ăn chay lên rồi xoa bóp chân cho Lục Hoàng hậu. Khương Linh Châu thuận miệng hỏi: “Thái hậu nương nương vẫn đang niệm Phật sao?”

“Phải. Thái hậu nương nương thành tâm.” Dừng một chút, Lục Hoàng hậu lại thở dài, “Thái hậu thành tâm như vậy nhưng cũng không biết Phật tổ có phù hộ không nữa.”

Khương Linh Châu nghe thấy ẩn ý trong câu nói của nàng ta, nhú mày hỏi: “Hoàng hậu nương nương có tâm sự sao?”

“Nói với Nhiếp Chính Vương phi chỉ sợ phiền.” Lục Hoàng hậu uống một ngụm trà, “Chuyện lục cung không nên làm phiền đến Nhiếp Chính Vương phi. Dù sao cũng do bản cung dạy dỗ không đúng cách.”

Khương Linh Châu nghĩ Lục Hoàng hậu do Tiêu Tuấn Trì tự mình chọn rồi đưa vào cung, nhà lại ở nơi Giao Châu xa xôi. Ngoại trừ Phòng Thái hậu đối xử với ai cũng nhã nhặn điềm đạm, nàng ta chỉ có thể trông cậy vào phủ Nhiếp Chính vương. Nếu phủ Nhiếp Chính vương không giúp Lục Hoàng hậu thì nàng ta chỉ có một thân một mình.

“Hoàng hậu nương nương đừng ngại.” Khương Linh Châu cân nhắc mức độ nặng nhẹ rồi thuận miệng nói.

“Nhiếp Chính Vương phi cứ coi như bồn cung nói xằng nói bậy đi.” Lục Hoàng hậu buông chén trà, mắt nhìn phật ả Thất Bảo trên xà nhà, “Con đường sinh con nối dõi của bệ hạ gian nan, nếu nói trùng hợp thì khéo quá. Bồn cung điều tra, biết được chuyện các phi tần sảy thai ít nhiều liên quan đến Lương phi. Nhưng giờ nàng ta đang được bệ hạ yêu thương, bồn cung cũng không biết làm sao.”

Sau khi Khương Linh Châu nghe xong, trong lòng suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Hoàng hậu nương nương quản lý lục cung, công việc bề bộn, có chỗ không giải quyết được cũng là bình thường. Chuyện này ta sẽ nói với Vương gia. Lương phi kiêu ngạo, Hoàng hậu nương nương còn phải bao dung cho nàng ta mới được.”

Lục Hoàng hậu lộ vẻ yên lòng.

Hai người nói chuyện này xong, ngồi một lúc rồi rời khỏi sương phòng. Buổi tối dùng đồ chay, sau đó mọi người tự về phòng nghỉ ngơi. Viện dành cho khách của chùa Đại Quang Minh ẩn trong núi, phía Đông và phía Tây đều có tiểu viện, lại có trăng sáng suối trong, lá cây phủ từng lớp, phong cảnh thật sự rất đẹp. Ngồi trong viện dành cho khách cũng có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách phía xa.

Cả ngày nay, Khương Linh Châu cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Lúc đang định rửa mặt chải đầu thì nghe thấy Vi Sương ngoài cửa nói: “Tạ Quý tần nương nương đến ạ.” Khương Linh Châu ngơ ngác, trong lòng nói thầm, Tạ Quý tần là khuê nữ nhà ai, sao bỗng nhiên lại chạy tới cửa quấy rầy nàng thế này?

Vi Sương mở cửa, thấy bên ngoài là một phi tần đang tươi cười xán lạn.

“Trẻ thế này còn quấy rầy, thật ngại quá.” Tạ Quý tần không vào trong, chỉ đứng bên ngoài nói, “Mấy ngày nay thần thiếp làm chút trà ướp hoa, có hồng tuyết, linh lăng và đầu lâu (1), mỗi loại lại có một mùi hương khác nhau nhưng đều giúp an thần. Thừa dịp hôm nay tất cả mọi người đều ở đây nên vội vàng mang đi tặng.”

(1) Hồng tuyết, linh lăng, đầu lâu: những loại thực vật thường dùng để làm hương liệu hoặc làm thuốc.

Khương Linh Châu nhìn kỹ, trong tay cung nữ của Tạ Quý tần đang xách một cái giỏ nhỏ, túi hương trang trí bên trong như những túi bình thường khác, hương thơm khiến người khác vui vẻ, có đỏ có xanh, quả thật là vật dụng bình thường của phụ nữ.

“Tạ ơn Quý tần nương nương.” Nàng hỏi: “Quý tần nương nương có muốn vào trong ngồi không?”

“Không cần.” Tạ Quý tần đáp, “Mùi trà ướp hoa rất đậm, đặt trong phòng thì hơi nồng, nên treo trước cửa phòng thôi. Hoàng hậu nương nương, Thái hậu nương nương ở đằng trước cũng làm như thế.”

Lan cô cô nhìn tiểu viện của Lục Hoàng hậu cách đó không xa, quả thật cũng treo trà ướp hoa, nghĩ tất cả mọi người đều làm như vậy thì gật đầu với Khương Linh Châu. Vì

thế, Khương Linh Châu nhận trà ướp hoa rồi treo lên mái hiên trước cửa.

Nhưng từ sau chuyện xảy ra trong cung, nàng trở nên vô cùng cảnh giác, vì vậy Khương Linh Châu dặn Bạch Lộ một canh giờ sau cất trà ướp hoa đi.

Chưa đến một canh giờ, cả người Lan cô cô nổi mẩn đỏ, hình như dị ứng với nguyên liệu gì đó trong trà ướp hoa. Khương Linh Châu hơi băn khoăn, trà ướp hoa này do người khác tặng cho, nếu vứt đi thì thất lễ, nhưng giữ lại sẽ làm Lan cô cô khó chịu.

Nàng nghĩ đến phòng người nào cũng treo trà ướp hoa thì lấy một cây trâm ngọc màu đỏ khảm bướm bướm ra, nói với Kiêm Hà: “Em cầm trà ướp hoa này đi đổi với Lục Hoàng hậu đi. Lan cô cô dị ứng, đổi một túi khác có lẽ không sao. Thuận tiện cầm cây trâm này nhận lỗi với Lục Hoàng hậu luôn.”

Kiêm Hà vâng dạ rồi rời đi. Chốc lát sau, quả nhiên nàng ấy đã cầm túi trà ướp hoa khác về, cuối cùng những nốt dị ứng của Lan cô cô cũng chuyển biến tốt hơn. Vì thế Khương Linh Châu yên tâm đi ngủ.

Bên kia, Lục Hoàng hậu thay y phục, tháo búi tóc, sau đó ngồi lên giường. Cung nữ tâm phúc Hoàn Phiến của nàng ta gỡ màn giường xuống, cảm thấy không yên tâm: “Nương nương, người nói xem Nhiếp Chính Vương phi có để ý đến việc kia không ạ?”

“Nếu nàng ấy không để ý, vừa rồi sẽ không phải tỳ nữ đến đổi trà ướp hoa với bốn cung.” Lục Hoàng hậu chậm rãi nói, “Nhất định nàng ấy không thích mắc nợ người ngoài, vì vậy bốn cung nhờ nàng ấy một việc, đổi lại nàng ấy cũng có yêu cầu. Nếu không thì một túi trà ướp hoa nho nhỏ cần gì phải nhờ đến bốn cung? Cứ vứt đi là được.”

Hoàn Phiến nở nụ cười: “Nương nương nói phải. Lương phi kia không ngang ngược được bao lâu nữa đâu.”

Lục Hoàng hậu nằm xuống, khước miệng cong lên.

~~~ Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lúc viết “Phòng Thái hậu với gương mặt Bồ Tát”, tay run gõ thành “Phòng Thái hậu với gương mặt rạn nứt”...

Kiểm tra ba lần đều không thấy chỗ sai, suýt nữa đã đăng lên...

Cảm giác nội dung mạch truyện hơi chậm.

Mục tiêu là nhanh chóng lật đổ nhân vật phản diện khôn nạn.

Chương 46: Vị khách lúc nửa đêm

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

Đêm khuya, người phụ nữ nằm gối đầu trên trường. Màn hoa sen rủ xuống, màn mỏng khiến thân hình duyên dáng của người phụ nữ lúc ẩn lúc hiện. Bóng cây ngoài cửa sổ lắc lư theo gió. Tiếng suối róc rách không dứt bên tai.

Một tiếng “két” nhỏ vang lên, khung cửa sổ in bóng cây bị người ta đẩy ra. Một người đàn ông mặc tăng y, chân đi giày vải bay qua khung cửa sổ rồi đặt chân vào phòng.

Hắn liếc mắt một cái đã thấy thân hình nhỏ nhắn mềm mại trên giường, khẽ cười một tiếng. Nha hoàn đang ngủ say bên ngoài phòng, bước chân hắn nhẹ nhàng không quấy rầy đến giấc ngủ của họ.

Kẻ đó vén màn trắng ngồi lên giường, sau đó dùng một tay giữ lấy vai và cánh tay của người phụ nữ đó, tay còn lại vén chăn trên cơ thể nàng ta lên.

Hành động đó khiến người phụ nữ trên giường giật mình, trong phút chốc nàng ta hét lên đầy hoảng sợ.

“Hoàn Phiến! Như Ý! Người đâu!”

Lục Hoàng hậu bừng tỉnh, thấy một người đàn ông mặc tăng y ngồi bên gối mình, vừa sợ vừa hoảng, lập tức ra sức phản kháng.

Lời nói của nàng ta khiến kẻ đó kinh ngạc: “Sao lại...”

Lục Hoàng hậu cũng chỉ là một cô nương yếu đuối, được nuông chiều trong khuê phòng từ nhỏ, mặc dù từng học cưỡi ngựa bắn cung nhưng cũng không thể khỏe như đàn ông, cuối cùng bị đè xuống, không thể nhúc nhích. Nàng ta muốn kêu cứu lần nữa thì bị kẻ đó bịt miệng.

Lục Hoàng hậu không ngờ trong chùa Đại Quang Minh do Tiêu gia phụng dưỡng lại có tên đồ đệ to gan lớn mật như vậy.

Nàng ta ra sức giãy giụa, ngón tay túm lấy mũi của kẻ đó, trong phút chốc mái tóc đen rơi xuống, che phủ cả người. Ánh trăng trong suốt chiếu lên hai gò má hấn, lộ ra nốt ruồi lệ dưới khóe mắt.

Là hòa thượng giả mạo!

Đám cung nữ Hoàn Phiến, Như Ý ở bên ngoài tỉnh giấc, tiếng bước chân hỗn loạn, ngọn đèn dầu đột nhiên sáng lên.

“Nương nương! Xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Tên đó nghe thấy thế đành phải buông tha cho Lục Hoàng hậu, trèo cửa sổ ra ngoài, trong chốc lát đã chẳng thấy đâu. Lúc Hoàn Phiến đẩy cửa vào chỉ thấy cửa sổ mở, y phục trên người Lục Hoàng hậu xộc xệch, nàng ta ngồi trên giường với khuôn mặt trắng bệch, vừa sợ hãi vừa hoảng loạn.

“Nương nương, chuyện này...” Hoàn Phiến kinh ngạc, vội vàng giúp chủ tử choàng thêm áo khoác rồi kiểm tra cửa sổ. Lục Hoàng hậu thở gấp, bộ ngực phập phồng không ngừng. Một lúc lâu sau, nàng ta giận dữ ném gối ngọc xuống, hét lớn, “Thật to gan!”

Lục Hoàng hậu gấp chuyện, chẳng bao lâu đã quấy rầy các vị khách khác, ngay cả Phòng Thái hậu cũng tỉnh giấc. Thượng tể nghe nói quý nhân xảy ra chuyện thì vội vàng chạy tới, chỉ sợ chuyện này làm liên lụy đến cả chùa.

“Đường đường là chùa Đại Quang Minh, vậy mà lại xảy ra chuyện thế này?” Nữ quan Quế cô bên cạnh Hoàng hậu suýt nữa cắn trúng lưỡi, cắn hận trừng mắt với thượng tể, “Đám ám sát Hoàng hậu nương nương, ăn gan hùm mật gấu à?”

Mồ hôi lạnh trên trán thượng tể chảy ròng ròng, ông ta quỳ xuống đất dập đầu cầu xin tha tội: “Hoàng hậu nương nương thứ tội, tất cả đều do bản tể sơ xuất. Từ trước đến nay chùa Đại Quang Minh chỉ nhận người thành tâm hướng Phật...”

“Còn dám nói láo?! Chẳng lẽ nương nương chúng ta lấy việc này ra đùa với người?!” Quế cô cô lớn giọng quát: “Còn không mau đi bắt người?!”

“Đã phái người đi rồi!” Thượng tể quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu.

Ngoài phòng náo nhiệt như thế, đương nhiên Khương Linh Châu không thể bình yên đi vào giấc ngủ. Nàng đứng dậy khoác thêm y phục, thấy bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, một đám người túm tụm lại, hình như đã xảy ra chuyện gì đó, vì vậy nàng bước ra khỏi cửa viện.

“Hơn nửa đêm rồi, xảy ra chuyện gì mà náo nhiệt thế?” Nàng ngáp một cái, hỏi.

“... Quấy rầy đến Nhiếp Chính Vương phi rồi, thật ngại quá.” Khuôn mặt Lục Hoàng hậu giãn ra, oán hận nói, “Trong chùa Đại Quang Minh có trộm, nửa đêm canh ba đám ám sát bốn cung.”

Khương Linh Châu hoảng sợ.

Chùa Đại Quang Minh là nơi hoàng thất báỉ Phật, từ trước đến nay việc lựa chọn hòa thượng đều rất nghiêm ngặt. Mà trong chùa có rất nhiều nhà sư biết võ thuật nên cực kỳ

an toàn. Nếu có người đánh bạo lên vào chùa Đại Quang Minh ám sát Hoàng hậu nương nương thì chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Mà...

Ám sát Hoàng hậu để làm gì?

Nàng ta chỉ là một nữ lưu (1), nhà ở quận Giao Châu xa xôi, không được cung chiêu cũng không có gia thế. Tuy Hoàng hậu nắm giữ quyền quản lý lục cung nho nhỏ nhưng chưa bao giờ đầu lại Lương Quý phi, ngày ngày dựa vào phủ Nhiếp Chính vương và Thái hậu nương nương để sống.

(1) Nữ lưu: gọi phụ nữ với ý khinh miệt.

Đang nói chuyện thì nhóm nhà sư kéo một hòa thượng đến. Hòa thượng kia có bề ngoài xấu xí, bước đi như người mất hồn. Thượng tăng vừa thấy thì vội vàng nói: “Nương nương, đã bắt được người.”

Lục Hoàng hậu thấy thế lập tức siết chặt tay.

Người ngồi cạnh gối nàng ta lúc này rõ ràng không phải hòa thượng với tướng mạo bình thường trước mắt. Kẻ đó có mái tóc dài, dưới mắt có một nốt ruồi lệ nhỏ. Nhìn sơ qua thì có vẻ vậy...

Nghĩ đến đây, nàng ta vội vàng ngừng nghĩ tiếp.

Tuyệt đối không thể.

Hòa thượng bị trói vừa nghe thấy thượng tăng gọi Lục Chi Dao là “Nương nương”, lập tức “phịch” một tiếng, quỳ gối trước mặt Lục Hoàng hậu, vẻ mặt như đũa đâm, bắt đầu lớn tiếng than.

“Ta thật lòng thật dạ với Vương phi nương nương!” Giọng hắn đặc sệt tiếng địa phương, nghe như giọng ở Hoa Đình của nước Tề, “Ta và nàng ấy quen biết nhau ở Hoa Đình, chỉ hận Nhiếp Chính vương đã chia rẽ đôi ta!” Hắn nói xong thì nhìn phi tần xung quanh, luôn miệng nói, “Các người cũng là phi tần, có lẽ biết cầu mà không được là chuyện rất đau lòng! Xin mọi người hãy cho ta và Vương phi nương nương một con đường sống!”

Dứt lời, hắn lê đầu gối về phía Lục Chi Dao.

Một người ăn mặc như hòa thượng nói “Cầu mà không được”, còn tự xưng là quen biết với Khương Linh Châu, rồi lại nhận nhầm Lục Chi Dao thành Khương Linh Châu. Nếu nói trong đó không có uẩn khúc chỉ sợ chẳng ai tin.

Quế cô cô cười mĩa một tiếng định lên tiếng nhưng Khương Linh Châu giành trước, hứng thú mở miệng hỏi, “Hửm? Người nói người và Vương phi nương nương là bạn cũ à?”

Hòa thượng quay đầu thấy người phụ nữ xinh đẹp động lòng người trước mặt, hơi ngây người rồi lớn tiếng đáp: “Phải. Trước đây ta làm quan ở Hoa Đình, quen biết với Vương phi nương nương từ nhỏ.”

Nữ quyền ở đây đều hiểu chuyện gì đang xảy ra, có người khẽ cười một tiếng.

“Ồ?” Khương Linh Châu càng thêm hứng thú, “Vậy tối nay người tới đây làm gì?”

“Vương phi nương nương gọi ta tới.” Hòa thượng thề son sắt, “Nàng nói sau khi nàng gả cho Nhiếp Chính vương, hằng ngày đều nhớ đến ta, muốn thỏa nỗi tương tư. Vậy nên ta mới tìm cách vào chùa Đại Quang Minh.”

“Nói láo!” Lan cô cô lạnh lẽo trừng mắt, nói: “Người người quý trước mặt chính là Hoàng hậu nương nương của Đại Ngụy. Người nói chuyện với người mới là Nhiếp Chính Vương phi. Ngay cả khuôn mặt Nhiếp Chính Vương phi người còn không phân biệt được mà lại dám xưng là người quen của Vương phi nương nương ư?”

Hòa thượng kia sững sốt, trong phút chốc hấn trở nên luống cuống.

Quế cô cô tiếp lời, khuôn mặt già nua đầy lạnh lùng: “Dám vu khống Nhiếp Chính Vương phi, có đánh chết cũng không hết tội. Người đâu...”

“Đội đã.” Lục Hoàng hậu chỉnh sửa vạt áo, hơi híp mắt nói với hòa thượng kia, “Ta thấy người chỉ là một hòa thượng nhỏ, không có gan vào chùa Đại Quang Minh. Không bằng nói với bọn cung xem quý nhân sau lưng người là ai? Bọn cung có thể tha cho người một mạng.”

Hòa thượng nghe xong, ngay lập tức mồ hôi trên trán chảy ròng ròng.

“Ta... ta...”

“Quên đi.” Phòng Thái hậu từ nãy luôn thờ ơ đột nhiên chậm rãi mở miệng, “Náo loạn đến hơn nửa đêm, cũng nên về nghỉ ngơi thôi. Đánh chết là được, chuyện sau này đã có chùa Đại Quang Minh sắp xếp.”

Lời của Phòng Thái hậu có tác dụng hơn nhiều so với Lục Hoàng hậu, đám nhà sư lập tức cúi đầu xuống. Trong chùa Đại Quang Minh không thể phá sát giới, có lẽ người đàn ông đó sẽ bị mang ra ngoài trượng hình. (2)

(2) Trượng hình: phạt đánh bằng trượng.

Lục Hoàng hậu không cam lòng, cảm thấy vô cùng khó chịu. Nàng ta chắc chắn việc này do Lương Lục Huệ gây ra, nhưng cũng không thể dựa vào nó để nắm thóp, trong lòng hơi oán hận Phòng Thái hậu. Nàng ta rời mắt, nhìn thấy Tạ Quý tần run rẩy bên cạnh thì nghĩ ra một kế sách hay.

“Tại sao hòa thượng này nhận nhầm bồn cung với Nhiếp Chính Vương phi, bồn cung thật tò mò.” Về mặt Lục Hoàng hậu nghiêm túc, ánh mắt dừng trên người Tạ Quý tần, “Nói đến cũng lạ, sau khi Nhiếp Chính Vương phi đổi trà ướp hoa do Tạ Quý tần tặng với bồn cung, tối nay đã xảy ra chuyện này...”

Tạ Quý tần hơi run lên, lập tức quỳ xuống đất. Nàng ta ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt xinh đẹp có hai hàng nước mắt chảy xuống: “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp không liên quan đến việc này. Trà ướp hoa tặng cho tất cả mọi người, Thái hậu nương nương, Hào Châu Vương phi, Tĩnh phi tỷ tỷ đều có, thần thiếp không biết vì sao nương nương gặp phải chuyện như vậy...”

“Được rồi!” Giọng nói Phòng Thái hậu hơi oán trách, “Hoàng hậu đừng trút giận lên người khác. Tất cả mọi người đều mệt mỏi rồi, tự về phòng nghỉ ngơi đi.”

Lục Hoàng hậu không nói gì, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Nàng ta cố kìm nén cơn giận, khôi phục vẻ đoan trang ngày thường rồi quay về tiểu viện.

Phòng Thái hậu dặn dò đám người Khương Linh Châu trở về nghỉ ngơi, còn mình thì đến chỗ Lục Hoàng hậu an ủi nàng ta. Phòng Thái hậu luôn như vậy, đánh mỗi người năm mươi gậy rồi quay đầu lại làm người tốt. Giờ phút này nàng ta đang giữ thể diện cho Lục Hoàng hậu.

“Hoàng hậu đứng đầu lục cung thì cần khoan dung nhẫn nại hơn một chút.” Phòng Thái hậu lạnh lùng đi vào phòng của Lục Hoàng hậu, miệng lầm bầm, “Ai gia biết dù ít hay nhiều Lương phi cũng đắc tội con, nhưng Lương phi là người trong lòng hoàng nhi.”

Lục Hoàng hậu cúi đầu, trên mặt hiện vẻ cung kính nhưng trong lòng lại không kiên nhẫn.

Phòng Thái hậu chỉ nói đi nói lại mấy câu đó, nàng ta và con trai thật giống nhau, đều một lòng che chở cho Lương Lục Huệ, không biết hãm hại là gì. Muốn uốn nắn Lương Lục Huệ thì đành dựa vào phủ Nhiếp Chính vương thôi.

Phòng Thái hậu nói xong, bỗng nhiên dừng lại.

Ánh mắt nàng ta dừng ở túi hương màu vàng nhạt buộc bằng sợi dây bạc trông rất tinh xảo đặt trên cửa sổ.

Trong chớp mắt, sắc mặt Phòng Thái hậu đột nhiên trở nên dữ tợn. Gương mặt từ trước đến nay không tranh chấp với đời, bình thản nhạt nhẽo bây giờ lại hiện vẻ âm u,

vặn vẹo, trông như con người hoàn toàn khác hẳn với nàng ta của trước đây.

May là nàng ta đưa lưng về phía Lục Hoàng hậu nên Lục Hoàng hậu không phát hiện ra.

“Thái hậu nương nương...?” Lục Hoàng hậu nhỏ giọng hỏi.

“Không có gì.” Phòng Thái hậu khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, ung dung thản nhiên lấy túi hương vàng nhạt bỏ vào tay áo, “Vừa rồi ai gia nói chuyện với Hoàng hậu, không cần thận làm rơi túi hương, tìm mồn cả mắt.”

***

Ngày tiếp theo, đám người Thái hậu rời khỏi chùa Đại Quang Minh, quay về thành Thái Diên.

Lục Hoàng hậu khiếp sợ, trong lòng oán hận Lương Lục Huệ không thôi. Nàng ta muốn diệt trừ Lương Lục Huệ tận gốc, khổ nỗi trong tay không ai có ích, đành phải gửi một bức thư cho Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu nhìn thấy thư Hoàng hậu gửi tới thì đau đầu muốn chết.

Bình thường nàng quản lý chuyện trong phủ, nhìn nữ quyền nhà khác lục đục với nhau đã phiền lòng, ai ngờ bây giờ đến cả chuyện trong cung nàng cũng phải quản lý. Nàng là Nhiếp Chính Vương phi mà cứ như Hoàng hậu hay Thái hậu vậy.

Nàng buồn phiền suốt một ngày, đợi Tiêu Tuấn Trì trở về thì kể rõ ngọn ngành cho hắn nghe.

Hoàng hậu nói Lương phi ngang ngược, âm thầm nghi ngờ bệ hạ mãi không có con nối dõi là do Lương phi gây khó dễ, còn thêm chuyện chùa Đại Quang Minh bị tấn công cũng không tránh khỏi có liên quan đến Lương phi, vì vậy mong phủ Nhiếp Chính vương giúp nàng ta điều tra manh mối.

Tiêu Tuấn Trì nghe xong, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Quả thật nên điều tra. Nếu không bọn vương lại phải gánh tiếng xấu “cắt đứt đường nối dõi của vua”. Nghe nàng kể thì chỉ sợ đêm ấy, kẻ đó vốn định đồ tội cho nàng, Hoàng hậu vô tình bị liên lụy.”

Khương Linh Châu giật thót mình, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ: “Nói thế thật ra cũng có lý...”

“Sớm nên nuôi nàng như một con chim của bọn vương mới phải.” Tiêu Tuấn Trì dùng ngón tay vuốt mặt nàng, thấp giọng nói, “Bây giờ có nhiều người nhìn ngó nàng như vậy, thật phiền lòng.”

“Chỉ biết giam cầm thiếp, chàng xem thiếp là gì chứ?!” Khương Linh Châu không phục, lớn tiếng đáp trả. Nàng vốn định dùng tay chỉ lên mũi, vô tình trượt xuống môi hân, tên kia còn không biết ngượng mà cầm ngón tay nàng hôn một cái.

“Chàng!” Nàng dừng một chút, hung dữ rút tay về, “Dùng lòng chim để giam giữ thiếp, đương nhiên chàng sẽ chẳng bao giờ giữ được. Nếu Vương gia thật lòng, có lẽ một ngày nào đó không cần giam, thiếp vẫn sẽ tự nguyện ở lại.”

“Được được, không nói lại nàng.” Tiêu Tuấn Trì nói, “Nói chuyện chính đi, nên tra từ trong cung.”

“Nhưng nên điều tra thế nào?” Khương Linh Châu lộ vẻ buồn rầu, “Thái hậu và Hoàng hậu đều không tra ra, thiếp có thể làm gì hơn chứ?”

“Phái Lan cô cô đi.” Tiêu Tuấn Trì nói, “Lan cô cô đã ở trong Tây cung vài chục năm, trước đây hầu hạ mẫu hậu và hoàng tẩu ta, vì vậy bà vô cùng quen thuộc với Tây cung. Nơi nào trong cung, Lan cô cô cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Mặc dù ở Cảnh Lăng chăm sóc Diêu... Tống Thái Vi hai năm, nhưng tất nhiên vẫn có ích hơn nhiều so với Quế cô cô bên cạnh Hoàng hậu.”

“Thế cũng tốt.” Khương Linh Châu gật đầu.

“Đành đắc tội nàng.” Tiêu Tuấn Trì nói, “Không có Lan cô cô bên cạnh, chỉ sợ Vương phi hơi khó sống đấy nhỉ?”

Bị hân trêu khiến Khương Linh Châu vô cùng không phục. Nàng nhướn mày hỏi: “Thì ra trong lòng Vương gia thiếp vô dụng vậy sao? Không có Lan cô cô thì không thể làm tốt chuyện này ư?”

“Đùa thôi đùa thôi.” Tiêu Tuấn Trì vội vàng xin tha, nói xong ôm nàng ngồi lên đùi mình. Khương Linh Châu liếc nhìn sắc trời bên ngoài, trách móc, “Ban ngày ban mặt, Vương gia thật không biết chừng mực!”

“Chừng mực cái gì?” Đương nhiên Tiêu Tuấn Trì không nghe, hai tay hân luồn vào trong y phục của nàng, “Phong lưu vẫn thú vị hơn.”

“Không biết xấu hổ...” Nàng than thở.

Lời còn chưa dứt đã bị ai đó nuốt vào. Người đàn ông kia đúng như nàng nói, chẳng biết xấu hổ là gì, hân đẩy cổ áo của nàng, cắn một phát trên bờ vai trắng như ngọc như tuyết, vụng về nói, “Chịu biết bao khó khăn khổ cực mới cưới được nàng, tóm lại là phải thân mật nhiều hơn để bù lại mới được.”

***

Qua hai ba ngày sau, Lan cô cô chuẩn bị hành trang vào Tây cung. Khương Linh Châu cũng vào cung gặp Phòng Thái hậu để nói rõ ràng chuyện sảy thai của Vương tần.

Tuy Phòng Thái hậu lo lắng nhưng vẫn gật đầu đồng ý: “Việc này đành giao cho Nhiếp Chính Vương phi vậy.”

Khi Khương Linh Châu từ chỗ Phòng Thái hậu bước ra, đúng lúc Lương phi đang ngồi kiệu êm đi đến cửa cung.

Đã sang mùa xuân ấm áp, Lương phi mặc cung trang từ tơ mỏng nhưng vẫn thêu hoa lựu đỏ rực rỡ. Nếu nói Tống Thái Vi bị sắc đỏ ép xuống thì Lương phi lại rất hợp với màu sắc này, nói thẳng ra là như thêm nanh thêm vuốt cho hổ vậy. Những đóa hoa lựu đỏ rực rỡ như làm tôn lên gương mặt sắc sảo, ngạo nghễ của nàng ta.

“Hà Dương công chúa tới đây để bái kiến Thái hậu nương nương sao?” Lương phi giơ tay lên, kiệu êm ngừng lại. Nhưng nàng ta không xuống kiệu cũng không hành lễ, thậm chí vẫn gọi Khương Linh Châu là “Hà Dương công chúa”.

“Không có gì, vào bầu bạn với Thái hậu nương nương thôi.” Khương Linh Châu đáp.

Lương phi châm biếm: “Hà Dương công chúa may mắn thật, gặp chuyện ở chùa Đại Quang Minh mà vẫn có thể trở mình.”

Khương Linh Châu hơi ngạc nhiên.

Nghe giọng điệu này của Lương phi, quả nhiên nàng ta biết chuyện ở chùa Đại Quang Minh. Hay nên nói nàng ta là kẻ đứng sau chuyện này.

“Quý phi nương nương giống trống khua chiêng như vậy, không sợ bên trên tức giận sao?” Khương Linh Châu ngẩng mặt lên, nghiêm túc nói, “Hoàng hậu đang điều tra việc này.”

Nghe thấy từ “Hoàng hậu”, Lương phi cười nhạo một tiếng, hai gò má giãn ra, nói: “Một kẻ không được cung chiều thì có thể làm gì ta? Cũng chỉ là sâu bọ mà thôi. Cho dù do bồn cung gây ra, các người có thể làm gì bồn cung?”

Mặc dù nàng ta ra vẻ khinh thường nhưng đôi mắt lại không nhịn được liếc trộm Khương Linh Châu, sâu trong mắt ẩn giấu sự đố kỵ mãnh liệt.

“Quý phi nương nương nghĩ rằng nếu tên hòa tượng kia ra tay thật, Vương gia sẽ bỏ mặc ta ư?” Khương Linh Châu hỏi.

“Không phải người Tề các người đề cao hai chữ “trinh tiết” nhất sao?” Lương phi nhẹ nhàng nói, “Nếu thực sự xảy ra chuyện, chỉ sợ Hà Dương công chúa nhất định sẽ tự sát nhỉ?”

“Quý phi nương nương không hiểu Vương gia rồi.” Khương Linh Châu lạnh nhạt cười, “Quý phi nương nương không hiểu tính tình Vương gia một chút nào, vậy thì ta không cần lo lắng nữa.”

Dứt lời, nàng xoay người rời đi.

Bạch Lộ không thích Lương phi từ lâu, căn rằng nói nhỏ: “Vương phi, Lương phi này thật kiêu ngạo, sao người không trừng trị nàng ta ạ?”

“Việc gì phải trừng trị?” Khương Linh Châu không để bụng, “Nàng ta chẳng kiêu ngạo như vậy được bao lâu nữa đâu. Bây giờ nàng ta ngang ngược nhờ vào sự nuông chiều của bệ hạ. Việc đời luôn thay đổi, đạo trời biến hóa. Ngày nào đó, một khi thất sủng, kết cục Lương phi thế nào, chúng ta không cần phải đoán.”

Hơn nửa trăng tròn sẽ khuyết, nước đầy ắt sẽ tràn.

Nếu Lương Lục Huệ còn ngang ngược như vậy, chỉ sợ nàng ta chẳng ra oai được lâu nữa.

***

Lục Hoàng hậu đã có phủ Nhiếp Chính vương phủ sau lưng nên lập tức điều tra việc trong cung. Phòng Thái hậu bị nhắc nhở vài câu, bây giờ không thể làm vũng bùn, suốt ngày nói mấy câu như “Được rồi”, “Thôi” nữa. Lục Hoàng hậu vào cung hơn nửa năm, lần đầu tiên hưởng thụ cảm giác nắm quyền quản lý lục cung trong tay, nhất định sẽ chấn chỉnh nơi đây từ trên xuống.

Chuyện đầu tiên nàng ta làm là xử lý trà ướp hoa Tạ Quý tần tặng.

Nàng ta không thể động đến Lương Lục Huệ, chẳng lẽ lại không thể động đến một Tạ Quý tần nho nhỏ hay sao?

Lục Hoàng hậu dẫn đám Lan cô cô, Quê cô cô đến cung của Tạ Quý tần, nói Tạ Quý tần cấu kết với kẻ xấu ở chùa Đại Quang Minh, phản bội, dâm loạn cung đình, chỉ bằng xóa bỏ tần vị, giáng xuống làm Ngự nữ.

Tạ Quý tần nghe vậy lập tức quỳ rạp xuống đất. Hai mắt nàng ta đầm lệ, bàn tay mềm mại nhanh chóng lấy túm góc váy Hoàng hậu, mở miệng xin tha: “Hoàng hậu nương nương minh giám, thần thiếp không biết chuyện này, mong Hoàng hậu nương nương minh xét!”

Nàng ta dập đầu xuống đất, trán bị cọ xát đến chảy máu.

Lục Hoàng hậu nâng chén trà, ngón tay đeo đầy vàng ngọc ngoài viền chén sáng rực dưới ánh nến. Nàng ta chậm rãi nhấp một ngụm trà, lúc này mới nhìn về mặt hoàng hậu của Tạ Quý tần, khẽ nói: “Tạ Như Oanh, người muốn trách thì trách Lương phi đi.”

Lúc trước Lục Hoàng hậu hỏi cung, Lương phi dạo một vòng trước mặt nàng ta, nói thẳng chuyện ở chùa Đại Quang Minh là do mình sai Tạ Quý tần làm, Lục Hoàng hậu hậu phần nộ đến nổi tức ngực nhưng không thể làm gì được.

Dám động đến một ngón tay của Lương phi, bệ hạ sẽ lập tức phế hậu.

Nàng ta nghĩ đến việc Lương phi và Tạ Quý tần cấu kết với nhau, trong lòng càng oán giận, rồi lại nhìn về đêm đậm đáng yêu của Tạ Quý tần, lửa giận như đến đỉnh điểm. Nàng ta bày ra vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo của một Hoàng hậu: “Người đâu, giúp Tạ Ngự nữ rời cung.”

Dứt lời, Lục Hoàng hậu và nữ quan phía sau chậm rãi rời đi.

Tạ Như Oanh nức nở một tiếng, ngơ ngác ngồi đó, đôi tay túm loạn trên mặt đất, suýt nữa bẻ gãy cả móng tay. Thấy mấy cô cô cao lớn thô kệch định lôi mình ra ngoài, cuối cùng Tạ Như Oanh không nhịn được nữa, nàng ta khóc nức nở thành tiếng, nước mắt to như hạt đậu từ từ lăn xuống. Trên mặt đất vừa có máu vừa có nước mắt, khiến người ta không thể không thương xót.

Chỉ tiếc mấy cô cô kia đều là người trong cung Hoàng hậu, không thương hại nàng ta chút nào, còn cười khẩy: “Bệ hạ không có ở đây, giả vờ đáng thương làm gì? Khóc suốt mướt làm gì?”

Tạ Như Oanh dẫn theo hai cung nữ chuyển đến cung điện quanh quẽ. Gọi là “chuyển” nhưng thật ra là bị người ta đẩy vào, chỉ được mang theo một túi y phục và ít đồ trang sức.

Cung điện tồi tàn, cửa sổ lọt gió, sơn xung quanh cột nhà chỗ có chỗ không, mạng nhện đóng thành mảng ở bốn góc, tất cả nhìn rất tiêu điều. Vì là cung điện hẻo lánh nhất Tây cung nên xung quanh vô cùng im lặng, không nghe thấy một tiếng động nào, yên tĩnh đến đáng sợ.

Hai cung nữ đỡ Tạ Như Oanh dậy, lau nước mắt khuyên nhủ: “Hay chúng ta cầu xin Lương phi nương nương giúp đi ạ.”

“Thôi.” Tạ Như Oanh ngăn người, “Nếu Lương phi muốn cứu ta thì lúc trước đã không bảo ta làm chuyện đó.”

Tạ Như Oanh vốn là con gái của một tiểu quan, do có khuôn mặt xinh đẹp nên bị triệu vào cung. Nàng ta biết trong cung có đám Lương phi nên luôn sống trong lo sợ như đi trên tảng băng mỏng. May là bệ hạ không bạc đãi nàng ta mà còn vô cùng cung chiều. Mặc dù dưới Lương phi nhưng cũng xem như là phi tần có máu mặt.

Ngày ấy Lương phi gọi nàng ta vào cung, bảo nàng ta tặng trà ướp hoa ở Chùa Đại Quang Minh. Lương phi gãy móng tay đỏ tươi, lơ đãng nói: “Chẳng qua chỉ là tặng đồ thôi, người không làm chuyện gì thì sao phải sợ?”

Lương phi nổi tiếng ngang ngược, nếu đắc tội nàng ta thì sẽ không thể sống yên trong cung. Tạ Như Oanh cân nhắc một lúc thì đồng ý với Lương phi. Cứ nghĩ rằng chỉ tặng đồ mà thôi, không thể gặp chuyện được. Ai ngờ Hoàng hậu nương nương lại gặp kẻ xấu, bây giờ nàng ta lợi dụng quyền thế trong tay, tống Tạ Như Oanh vào lãnh cung.

Với lại...

Nếu Lục Hoàng hậu và Nhiếp Chính Vương phi đòi trà ướp hoa, vậy người vốn bị tính kè là Nhiếp Chính Vương phi.

Lương phi thật to gan!

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Tạ Quý tần: Ta có một câu, hừm... không biết có nên nói hay không.

Chương 47: Phạt Lương phi

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

Thời tiết ấm lên, thành Thái Diên dần nhiễm sắc xuân. Cây cối bắt đầu đâm chồi nảy lộc, những đóa hoa non ẩn mình sau những phiến lá xanh tươi, khi thì chen chúc đua nhau nở dưới mái hiên, có lúc lại rung rinh giữa những khe đá và thậm chí là mềm mại trên búi tóc của người con gái nào đó. Mùa đông trôi qua, Thái Diên trở nên tươi sáng, sống động y như tờ giấy trắng được phủ mực Tàu.

Khương Linh Châu nhận được thư trả lời từ Hoa Đình, Khương Yến Nhiên nói mọi người ở Hoa Đình đều mạnh khỏe, chỉ có điều gần đây Chu Thái hậu bị ho, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian. Cuối thư còn nhắc đến Lưu Tông, cách nói mập mờ nước đôi khiến Khương Linh Châu không hiểu.

“Nếu xảy ra chuyện gì, mong tiểu muội đừng đau lòng.”

Khương Yến Nhiên nói vậy thì chắc chắn Lưu Tông đã xảy ra chuyện.

Từ trước đến nay, Lưu Tông không quan tâm đến quyền thế, chỉ thích chơi chữ, làm thơ. Khương Linh Châu xuất giá, hắn bèn thu mình lại, suốt ngày nghiên cứu những món đồ kỷ niệm của hai người. Kiểu người như vậy sẽ gây ra chuyện gì cơ chứ?

Nàng đang đọc thư, bỗng thư trong tay bị Tiêu Tuấn Tri cướp lấy.

Hắn dựa vào cửa sổ đọc nhanh như gió rồi lên tiếng hỏi: “Vương phi, “An Khánh vương” này là ai, tại sao Khương Thái tử phải nói với nàng?”

Trong lòng Khương Linh Châu thầm kêu một tiếng: “Phiền phức rồi.”

Nàng và Lưu Tông là bạn từ nhỏ nhưng càng lớn càng xa lạ, cùng lắm chỉ gặp nhau vài lần. Nhưng phải giải thích thế nào với Tiêu Tuấn Tri bây giờ? Người đó là thanh mai trúc mã của thê tử chàng à?

“An Khánh vương? Là một Vương gia à?” Tiêu Tuấn Tri không đợi nàng trả lời đã tự tìm ra đáp án, “Lại là thúc thúc nào của nàng sao? Người nước Tề cưới nhiều thê tử, sinh ra một đồng Vương gia, Hoàng tử khiến ta không thể nhớ hết được.”

Khương Linh Châu nghe hắn nói như vậy thì không phục: “Vương gia, chàng chê phụ hoàng và hoàng tổ phụ thiếp lấy nhiều người, nhưng người Tiêu gia cũng thế mà? Cháu của chàng có mười mấy phi tần trong cung, Vương gia không nhớ à? Hào Châu vương độc sủng Trắc phi, Vương gia cũng không nhớ ư?”

Tiêu Tuấn Trì kinh ngạc, im lặng một lúc lâu mới nói: “Ta không nói lại Vương phi. Thôi, ta nhận thua là được.” Hần và Khương Linh Châu tranh cãi một lúc mới nhớ tới mục đích của mình, “Suýt nữa quên chuyện ta định nói với Vương phi. Sắp đến cuộc đi săn mùa xuân rồi. Đến lúc đó người trong hay ngoài cung đều phải đến hành cung Bắc Sơn. Vương phi có trang phục đi săn không?”

Khương Linh Châu lắc đầu: “Không chỉ trang phục đi săn, ngay cả cây cung thiếp cũng chưa từng chạm vào.”

“Chỉ sợ Vương phi cũng không biết cưỡi ngựa.” Tiêu Tuấn Trì trả bức thư cho nàng, nói, “Thôi, ta dành thời gian dạy nàng vậy. Mấy hôm nữa ta chọn giúp nàng một con ngựa nhỏ để bảo đảm nàng học nhé.”

Vừa nghe đến cưỡi ngựa, Khương Linh Châu hơi sợ hãi, nhưng nàng không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt Tiêu Tuấn Trì, đành phải đồng ý. Chỉ hai ba ngày sau, Tiêu Tuấn Trì đã chọn được một con ngựa cái màu đỏ thẫm nho nhỏ, vừa tầm để Khương Linh Châu cưỡi.

“Nàng đặt tên cho nó đi, nhưng đừng gọi là “Thiết Cước”.” Tiêu Tuấn Trì sờ bờm ngựa, nó há miệng, nhẹ nhàng cọ lên tay nam chủ nhân. Tiêu Tuấn Trì cảm thán một tiếng: “Ngày nào đó Vương phi cũng dịu dàng như vậy thì thật tốt.”

Khương Linh Châu liếc hần, rất muốn nhắc váy đạp hần một cái.

“Ngựa này chạy nhanh ngàn dặm, thiếp thấy tên “Tuấn Trì” (1) rất hợp.” Nàng giả vờ nghiêm túc nói.

(1) Tuấn trong tiếng trung là ngựa tốt, còn Trì là chạy nhanh.

“...” Tiêu Tuấn Trì hơi sững sờ, sau đó cười nói, “Vương phi luôn nhớ đến ta, khiến ta vừa mừng vừa lo đó.”

Hai người đang nói chuyện trong chuồng ngựa, bỗng thấy Kiêm Hà mang một chồng y phục mới tới.

“Vương phi nương nương, trang phục đi săn đã may xong rồi ạ.”

“Nhanh vậy sao?” Khương Linh Châu hơi ngạc nhiên, “Ta còn chưa lấy số đo, sao có thể may được? Liệu có vừa không?”

“Vi phu sai người chuẩn bị đấy. Còn về kích thước của Vương phi...” Ý cười trên mặt Tiêu Tuấn Trì nhạt dần, không tiếp tục nói nữa.

Ngủ với nhau bấy lâu còn chưa đủ để hần nắm rõ kích thước của Khương Linh Châu hay sao?

Đám người ngoài cung đang chuẩn bị cho chuyến đi săn, trong cung cũng thế. Mặc dù một khoảng thời gian nữa mới tới cuộc đi săn mùa xuân nhưng Lục Hoàng hậu đã sớm mở hòm ra, sai người chuẩn bị trang phục đi săn. Tuy sức lực của nàng ta bình thường nhưng cũng tự nhận là người xinh đẹp trong Tây cung, vì vậy phải cố tạo danh tiếng trong lần đi săn này, tránh để Lương phi quá đắc ý.

Trong lúc Hoàn Phiến, Như Ý giúp Lục Hoàng hậu thử y phục mới, Lan cô cô nghe mấy cung nữ nói chuyện với nhau.

“Hôm qua Gấm Tước nhảy giếng. Có người nhìn thấy Gấm Tước đến cung Ân Hoài vào đêm trước khi xảy ra chuyện. Nghe nói nàng ấy đã bị ngâm trong giếng suốt một buổi tối, khi vớt ra, cả người lạnh ngắt...”

Có cung nữ nhát gan rụt người lại, nét mặt xanh xao.

Lan cô cô nghe vậy, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

Gấm Tước có liên quan đến việc phi tần bị sảy thai. Chỉ có điều ngày hôm trước mới sai người đi thăm dò nàng ta, đêm qua Gấm Tước lập tức nhảy giếng tự sát, quá trùng hợp. Trước kia, Gấm Tước không phải người trong cung Lương phi mà hầu hạ bên cạnh Phòng Thái hậu, nghe nói nàng ta có quan hệ không tệ với Giáng Xuân và Linh Đông cạnh Thái hậu.

Nha hoàn cũ của Thái hậu, ai dám động vào?

Nếu Giáng Xuân và Linh Đông khóc lóc vài câu trước mặt Thái hậu để giúp tỷ muội mình, chẳng phải càng thêm phiền phức ư?

“Lan cô cô điều tra được gì rồi?” Lục Hoàng hậu thử y phục mới, quay đầu lại hỏi Lan cô cô. Nàng ta mặc trang phục đi săn với tay áo hẹp, chân đi boots, tóc đen buộc cao, nhìn qua tư thế oai hùng, lại khá xinh đẹp. Lan cô cô khen nàng ta một câu rồi mới nói: “Không phải chuyện gì lớn, chỉ là đêm qua có cung nữ rơi xuống giếng thôi.”

Lục Hoàng hậu nghe xong thì không truy hỏi nữa.

Gần đây nàng ta đang cố tình xử lý mấy cánh tay đắc lực của Lương phi, trong lòng vô cùng vui sướng.

Lan cô cô biết, bà chỉ ở bên cạnh Lục Hoàng hậu khoảng thời gian này thôi, chủ tử của bà vẫn là Cạnh Lăng Vương phi. Vì vậy bà nên báo cáo chuyện kỳ lạ này cho Khương Linh Châu hơn là nói với vị Hoàng hậu đơn giản này.

“Hoàng hậu nương nương, lão thân muốn xin một chuyện.” Lan cô cô thi lễ trước mặt Hoàng hậu, cung kính nói, “Lão thân muốn về phủ Cạnh Lăng vương một chuyến để hỏi ý kiến của Vương phi. Lương phi được cung chiêu nên không tiện điều tra, nếu được Vương phi giúp đỡ thì sẽ thuận lợi hơn.”

Lục Hoàng hậu nghe xong lập tức đồng ý.

“Biện pháp này của Lan cô cô rất hay.” Nàng ta nhận lấy một cuộn vải từ trong tay Như Ý, nói, “Bồn cung còn một cuộn vải gấm được phía Tây cống nạp, mềm mại trơn bóng như vậy, ở Tây cung chỉ có ba cuộn. Lương phi và Thái hậu đều có, cuộn này của bồn cung tặng cho Nhiếp Chính Vương phi.”

Lan cô cô tạ ơn Hoàng hậu rồi mang cuộn vải gấm kia xuất cung.

Đến phủ Nhiếp Chính vương, đúng lúc Lan cô cô thấy thái giám trong cung đang lên xe ngựa. Hỏi mới biết, thì ra Phòng thái hậu cũng sai người đến tặng vải gấm. Bà tiến vào phủ, nói chuyện trong cung với Khương Linh Châu hồi lâu, đến giờ giới nghiêm ban đêm mới quay lại Tây cung.

Còn chưa tới chỗ Hoàng hậu thì Quế cô cô đã kín đáo nói chuyện với bà. Lan cô cô nghe xong, bỗng chốc hơi kinh ngạc.

Quế cô cô kể, Lan cô cô vừa rời cung, người trong cung Lương phi lập tức nhận tội, nói là vì một cây trâm nên xảy ra tranh chấp, lỡ tay đẩy Gấm Tước xuống giếng. Còn cung nữ bên cạnh vị mỹ nhân sảy thai cũng đã bị người ta tìm thấy mấy món đồ do Lương phi ban tặng.

Lan cô cô kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, hướng gió trong cung hoàn toàn thay đổi. Vốn bà còn đang nghi ngờ vì sao những chuyện này đều có liên quan đến Thái hậu, bây giờ toàn bộ mũi nhọn đều nhắm vào Lương phi.

Chỉ sợ có người muốn Lương phi chết!?

Lan cô cô và Quế cô cô đến cung Lục Hoàng hậu, Lan cô cô vốn định khuyên Lục Hoàng hậu điều tra lại một phen, ai ngờ Lục Hoàng hậu cười, nói một cách chắc chắn: “Tra cái gì mà tra? Bồn cung thấy chắc chắn là do Lương Lục Huệ gây ra!”

Trong lòng Lan cô cô tối tăm hắc đi, e rằng Hoàng hậu vốn không muốn điều tra ra hung thủ, nàng ta chỉ muốn hành hạ Lương Lục Huệ thôi!

“Mời Nhiếp Chính Vương phi đến, hôm nay bồn cung phải hỏi tại sao Lương Lục Huệ có thể ra tay ác độc như thế?” Khuôn mặt Lục Hoàng hậu đong đầy niềm vui, nàng ta khoác một chiếc áo gấm đỏ nhạt, hùng hổ đi về phía cung của Lương Lục Huệ.

Lần này chắc chắn Thái hậu sẽ không ngăn cản nàng ta. Việc liên quan đến hoàng tử, bằng chứng như núi, nàng ta không tin bệ hạ còn có thể mặc kệ Lương Lục Huệ làm xằng làm bậy!

Lương Lục Huệ nhận được tin tức, nàng ta chẳng những không hoảng hốt mà còn ăn diện lộng lẫy, chậm rãi đứng trước cửa cung Cảnh Thiệu như đang cố ý chờ Lục Hoàng hậu giá lâm. Nhìn thấy bóng dáng Lục Hoàng hậu từ xa, nàng ta cười hỏi: “Ngọn gió nào đưa Hoàng hậu nương nương tới đây thế này?”

Vì đã sớm sai cung nữ đi báo với Tiêu Vũ Xuyên nên nàng ta không hoảng loạn chút nào.

Lương Lục Huệ nghĩ kỹ rồi, cuối cùng sẽ có một ngày mình xuất cung. Đợi Hà Dương công chúa chết, nàng ta thay đổi thân phận, công khai gả cho Tiêu Tuấn Trì làm thê tử.

Lúc trước Tiêu Vũ Xuyên đã hứa hẹn như thế với nàng ta.

Tiêu Vũ Xuyên còn nói, đợi đến khi nàng ta xuất cung sẽ cho nàng ta tha hồ lựa chọn danh môn hoàng tộc ở Thái Diên, muốn làm thiên kim nhà ai thì vào làm thiên kim nhà đó. Đến lúc ấy, nàng ta có thể nở mày nở mặt gả vào phủ Nhiếp Chính vương rồi.

Chỉ có điều không được làm thê tử đầu tiên, đành phải tái giá nên ít nhiều cũng hơi thiệt thòi.

Về phần Hà Dương công chúa...

Chắc chắn sẽ chết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Lương Lục Huệ đang nghĩ như vậy, Quế cô cô bên cạnh Hoàng hậu vung bàn tay lên tát nàng ta một cái. Khuôn mặt xinh đẹp của Lương phi lập tức sưng đỏ.

“Lương Lục Huệ! Ngươi mưu hại hoàng tử, phải chịu phạt thế nào đây?!”

Lục Hoàng hậu quát.

Lương Lục Huệ kinh ngạc, sau đó giận dữ nói: “Ngươi ngậm máu phun người!”

Mưu hại hoàng tử?!

Nàng ta cần gì phải làm chuyện bỉ ổi này?!

Sớm muộn gì nàng ta cũng xuất cung, cần gì phải so đo với đám oán phụ trong Tây cung cơ chứ?

“Nhân chứng vật chứng ta đều có cả, để ta xem ngươi còn dối trá thế nào?” Lục Hoàng hậu không để ý nhiều như vậy, bảo cung nữ và cô cô bên cạnh trói Lương Lục Huệ lại, “Bây giờ không giống trước đây, Nhiếp Chính Vương phi không thích ngươi, vì vậy Thái hậu nương nương không thể bảo vệ ngươi được nữa.”

Lương phi luôn kiêu căng đương nhiên không muốn ngoan ngoãn đưa tay chịu trói. Nàng ta thấy cung nữ đến gần, định trói mình lại thì lập tức giãy giụa. Nàng ta vốn chỉ là con gái của một vị quan nhỏ, tuy sống trong cung nhiều năm nhưng không học được tri

thức hay lễ nghĩa, thậm chí còn đánh đá, chua ngoa như mấy mụ đàn bà chanh chua ngoài chợ.

“Lục Chi Dao! Bệ hạ sẽ không tha cho ngươi!” Lương phi dùng tay cào mặt Quế cô cô, la hét, “Không phải Lương Lục Huệ ta làm! Vì sao ta phải nhận?! Ngươi vu oan giá họa cho ta! Đừng tưởng rằng lọt vào mắt xanh của Nhiếp Chính Vương phi thì có thể làm xằng làm bậy!”

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta vặn vẹo, trong lòng mong rằng Tiêu Vũ Xuyên mau đến đây, sau đó tức giận cầm chổi lông gà đuổi Hoàng hậu đi. Chỉ có điều đợi mãi, cung nữ của nàng ta đi nửa canh giờ rồi mà vẫn không thấy Tiêu Vũ Xuyên đâu.

Trong lòng Lương Lục Huệ đột nhiên có một suy nghĩ đáng sợ.

Chẳng lẽ bệ hạ cũng bỏ mình rồi ư?

Trong lúc đang hoảng hốt, Lương Lục Huệ bị bắt lại. Mấy cô cô giam giữ nàng ta, nửa lời nửa kéo ra khỏi cung Cảnh Thiệu. Chỉ cần nàng ta giẫy giụa thì sẽ ăn một cái tát ngay lập tức. Hiện tại đệ nhất mỹ nhân Đại Ngụy tóc tai tán loạn, cả người bẩn thỉu, đáng thương như một tên ăn mày.

Muru hại hoàng tự là tội lớn, cần phải tâu lên Thánh thượng mới có thể cân nhắc mức phạt. Nàng ta bị giam vào lãnh cung làm bạn với Tạ Như Oanh. Chỉ có điều Lương phi quá âm ỉ, vì vậy Lục Hoàng hậu phải năm sáu người trông nàng ta, tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lúc Khương Linh Châu vào Tây cung, vỡ kịch âm ỉ đó đã hạ màn. Lục Hoàng hậu tươi cười, vui mừng dẫn nàng đến lãnh cung, nói: “Trong cung vốn tối tăm rối loạn, cuối cùng cũng có thể thanh bình rồi.”

Lương Lục Huệ bị lấy hết trang sức châu báu, mặc chiếc váy trắng ngồi trước cửa. Nàng ta rất muốn ra ngoài, vì vậy từng giờ từng phút đều nhìn ra cửa lãnh cung. Nghe thấy tiếng bước chân, Lương Lục Huệ vui mừng gọi: “Bệ hạ?!”

Chỉ có điều người tới là Lục Hoàng hậu và Khương Linh Châu.

“Thì ra là Hà Dương công chúa...” Lương Lục Huệ thu lại ý cười trên mặt, lạnh lùng liếc nhìn hai người, “Sao nào? Đến xem ta đáng thương thế nào à?”

“Lương Lục Huệ, ngươi bị trừng phạt đúng tội.” Lục Hoàng hậu nở nụ cười đoan trang, chậm rãi nói, “Chẳng oan ức chút nào đâu.”

“Lục Chi Dao, ngươi đừng vui mừng quá sớm.” Lương Lục Huệ cắn chặt răng, oán hận nói, “Bệ hạ nhất định sẽ không vứt bỏ ta.” Một lát sau, nàng ta quay sang Khương Linh Châu, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ý khiêu khích, “Khương Linh Châu, ngươi cứ chờ đi, nhìn xem ai mới là người cười cuối cùng.”

Mấy cô cô sợ hãi, lập tức ấn đầu nàng ta xuống mặt đất: “Dám gọi thẳng tên húy (2) của Nhiếp Chính Vương phi!”

(2) Tên húy hay tục danh, tên thật là một trong những tên gọi của con người trong nền văn hóa Á Đông, được cha mẹ đặt cho từ khi còn nhỏ. Trong các nền văn hóa Á Đông thời phong kiến, có tư tưởng cho rằng tên húy có liên hệ với linh hồn, vì vậy dùng tên húy cần có yêu cầu nhất định cùng cấm kỵ

Khương Linh Châu buồn bực lên tiếng: “Ngươi cười hay không thì liên quan gì đến ta?”

Trước giờ, Lương Lục Huệ ghét nhất vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt của Khương Linh Châu. Khương Linh Châu cướp hết tất cả của nàng ta, lại còn ra vẻ thanh cao, như thể tất cả mọi thứ nàng ta đau khổ giành lấy đều chẳng đáng nhắc tới.

Từ trước đến nay Lương Lục Huệ không biết che giấu cảm xúc, nàng ta thấy đáng về không liên quan đến mình của Khương Linh Châu thì lửa giận càng bùng lên, nàng ta rút trâm cài trên búi tóc, vung tay về hướng Khương Linh Châu định cào mặt nàng, miệng hét âm lên: “Đề ta xem, nếu không có gương mặt này, Tiêu Tuấn Tri còn thích ngươi hay không?”

Mấy thái giám thấy thế vội vàng đề Lương Lục Huệ xuống rồi xin Khương Linh Châu khoan dung: “Nhiếp Chính Vương phi thứ tội! Do tiểu nhân sơ suất!”

Lương Lục Huệ bị đề xuống, gương mặt xinh đẹp cọ trên nền đất mà rớm máu. Nàng ta hung dữ nhìn chằm chằm vào Khương Linh Châu, gần từng chữ: “Bệ hạ đã đồng ý với ta, đợi ngươi chết sẽ để ta gả cho Cảnh Lăng vương. Vị trí đó vốn thuộc về ta!”

Những lời nói của nàng ta thật vô lễ, thái giám và cung nữ không ai dám mở miệng.

Lan cô cô sợ xảy ra chuyện, vội vàng nói: “Có lẽ Lương phi mất trí rồi!”

“Mất trí cái gì?” Hoàng hậu cười mỉa một tiếng, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì đã nắm được điểm yếu của nàng ta, “Ta thấy nàng ta đang cố ý dâm loạn cung đình. Thân là phi tần của bệ hạ lại nghĩ đến việc gả cho Cảnh Lăng vương, đúng là dâm phụ! Dù bệ hạ có cung chiều nàng ta nhưng chắc chắn sẽ không bỏ qua việc này!”

“Đàn bà lớn lên ở nông thôn thì biết gì?” Lương Lục Huệ tóc tai tán loạn, thở phì phò, “Ngươi đi nói đi! Xem bệ hạ có phạt ta không!”

Nàng ta nói năng rất hùng hồn, chắc chắn Tiêu Vũ Xuyên không dám phạt nàng ta, trong Tây cung này chỉ Lương Lục Huệ biết bí mật của Tiêu Vũ Xuyên. Nếu Tiêu Vũ Xuyên phạt nàng ta, nàng ta sẽ lan truyền việc này cho cả thiên hạ biết, xem Thái hậu và con trai đối mặt với con dân Đại Ngụy như thế nào!

“Lương phi điên rồi, Vương phi nương nương nên trở về đi.” Lục Hoàng hậu nói với Khương Linh Châu, “Lần này phải cảm ơn Nhiếp Chính Vương phi, nếu không phải

Nhiếp Chính Vương phi góp ý với Thái hậu, chỉ sợ Thái hậu vẫn bị nàng ta lừa, quyết tâm bảo vệ Lương Lạc Huệ đến cùng.”

“Ta không nhận nổi.” Khương Linh Châu gật đầu, “Ta chỉ tình cờ nói vài ba câu với Thái hậu nương nương thôi.”

Nàng thấy Lương Lạc Huệ vẫn còn la hét, vì vậy ngồi xổm xuống trước mặt nàng ta, hỏi: “Lương phi, người muốn gả cho Cảnh Lăng vương đến thế sao?”

Nghe nàng nói vậy, Lương Lạc Huệ im lặng trong chốc lát, sau đó ai oán lên tiếng: “Trước giờ ta chỉ muốn gả cho một mình chàng. Nếu không phải người chiếm lấy vị trí Cảnh Lăng Vương phi, ta cũng không cần phi thời gian trong Tây cung như bây giờ.”

“Lương phi, người sai rồi.” Khương Linh Châu lấy khăn tay ra, lau vết máu trên mặt Lương phi rồi nói, “Nếu không có ta, Tiêu Tuấn Tri sẽ lấy Vương Linh Châu, Triệu Linh Châu, nhưng chắc chắn sẽ không lấy người.”

“Người... người...” Lương Lạc Huệ tức giận đến nổi nói không nên lời, oán hận nhìn nàng chằm chằm, “Đàn ông trong thiên hạ này làm gì có ai không muốn cưới ta?!”

“Người bị danh hiệu “Đệ nhất mỹ nhân” che mờ mắt, không còn thấy gì khác nữa rồi.” Khương Linh Châu lau xong thì ném khăn sang một bên, “Phải biết kết hôn sinh con là việc của cả đời người, người không hiểu tính tình của chàng một chút nào, sao chàng lại muốn sống cùng người được?”

Nghe những lời này, Lương Lạc Huệ ngẩn ngơ một lúc lâu. Lúc ngẩng đầu lên, Khương Linh Châu đã đi xa. Nàng ta nhìn bóng lưng Cảnh Lăng Vương phi, một giọt nước mắt chảy xuống.

Giờ phút này, trong lòng nàng ta chỉ mong Thu Uyên đi mời Tiêu Vũ Xuyên sớm trở về.

Thu Uyên nhận lệnh Lương phi đến điện Hàm Chương mời Tiêu Vũ Xuyên. Nhưng nàng ta đợi rất lâu cũng không gặp được bệ hạ. Thái giám canh giữ ngoài điện Hàm Chương nói Nhiếp Chính vương đang ở bên trong, bệ hạ không rảnh gặp cung nữ của Lương phi.

Thu Uyên gấp gấp đến phát điên, không còn cách nào đành phải lặng lẽ lại gần cửa sổ để nghe xem khi nào Nhiếp Chính vương rời đi.

Trong điện Hàm Chương, Tiêu Tuấn Tri đã ngồi đợi hồi lâu. Hắn lấy sách của Tiêu Vũ Xuyên, bảo hắn phê duyệt tấu chương, không cho Tiêu Vũ Xuyên bước ra khỏi điện Hàm Chương. Tiêu Vũ Xuyên không ngốc, hắn cười khỏ, nói với Tiêu Tuấn Tri: “Tam thúc, thúc ngăn cản trăm như vậy có phải vì Lạc Huệ tỷ tỷ lại làm thúc tức giận không?”

“Bệ hạ biết rồi sao?” Tiêu Tuấn Tri thong thả buông Phật thủ trong tay, “Nàng ta hại bệ hạ không còn con nối dõi, bệ hạ vẫn gọi nàng ta là “tỷ tỷ”?”

“Phụ nữ mà, ghen tị thôi.” Tiêu Vũ Xuyên cười ha ha, tỏ ra xem thường, “Hơn nữa tình yêu nào cần có lý do? Trẫm thích nàng ấy như vậy, muốn che chở nàng ấy, cung chiều nàng ấy, không được sao Tam thúc?”

“Ít nói đi. Những lời thể này người tự nói tự nghe thì hơn.” Tiêu Tuấn Trì lên tiếng.

Tiêu Vũ Xuyên thấy hắn không có phản ứng thì lặng lẽ nắm chặt tay. Cuối cùng, hắn gỡ bỏ lớp mặt nạ ngọt như đường xuống, nghiêm mặt với Tiêu Tuấn Trì: “Tam thúc, Lương Lục Huệ là người của trẫm, cũng như Tam thẩm là người của thúc. Hôm nay Tam thúc động đến Lục Huệ tỷ tỷ, ngày sau trẫm động đến Khương Linh Châu, Tam thúc sẽ làm gì?”

“Bệ hạ có khả năng đó đi rồi nói sau.” Tiêu Tuấn Trì cất lời.

Bỗng thái giám bước vào, cúi người thì thầm bên tai Tiêu Tuấn Trì. Biết Lương phi đã bị Lục Hoàng hậu xử lý, hắn vén áo, phủi ống tay định rời đi. Lúc gần đi, Tiêu Tuấn Trì dặn dò: “Bệ hạ không cần khoan dung, nhẫn nại với Lương Lục Huệ nữa.”

“Được.” Tiêu Vũ Xuyên làm mặt quỷ, “Lời Tam thúc nói, trẫm nào dám không nghe? Không phải là phụ nữ thôi sao? Không có người này thì sẽ có người khác.”

Đợi Tiêu Tuấn Trì đi rồi, thiếu niên tháo bỏ khuôn mặt non nớt nghe lời, gương mặt đẹp dễ trở nên nặng nề. Hắn nhớ tới vẻ bình thản của Tiêu Tuấn Trì, trong lòng nổi giận, giơ tay hất đổ một chén trà. Mảnh sứ vỡ cắt vào tay hắn, một giọt máu chảy ra.

Ngoài cửa sổ, Thu Uyên nghe thấy lời Tiêu Vũ Xuyên nói, sau đó vang lên tiếng sứ vỡ chới tai, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Trong cung sắp có biến.

Lần này bệ hạ không cứu Lương Quý phi!

Thu Uyên chần chừ một lúc bên ngoài điện Hàm Chương, không gặp được bệ hạ, cũng không dám trở về tìm Lương phi, bởi vì tính tình Lương phi không tốt, mặc dù nàng ta ở cạnh Lương phi cũng được coi là có mặt mũi, lương tháng không tệ nhưng lại thường xuyên bị Lương phi mắng chửi. Nàng ta chỉ nở nụ cười với bệ hạ, Lương phi suốt nửa đã cáo nát mặt nàng ta ra.

Nếu lần này tay không trở về, chắc chắn Lương phi sẽ trút giận lên người mình.

Thu Uyên buồn rầu đứng trước cửa điện Hàm Chương rất lâu.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi “Thu Uyên cô nương”. Nhìn lại, thì ra là Linh Đông trong cung của Phòng thái hậu.

Linh Đông, Giáng Xuân bên cạnh Phòng Thái hậu với Thu Uyên và Hạ Chi bên cạnh Lương phi vốn là cung nữ được dạy dỗ cùng một nơi trong ngự hoa viên, vừa đúng với bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông. Mặc dù khác chủ tử nhưng cũng được coi là lớn lên bên nhau.

“Lương phi nương nương gặp nạn, muối cũng không thoải mái gì.” Linh Đông lo lắng, lấy một túi bạc vụn đưa cho nàng ta, “Thời gian sau sẽ rất cực khổ, tỷ và Giáng Xuân tỷ tỷ gom góp được ít bạc, muối cầm đi hồi lộ đám người ở lãnh cung đi, sau này hẳn sẽ sống thoải mái hơn một chút.”

Thu Uyên nhìn thấy túi bạc vụn kia, trong lòng bỗng nhiên vui buồn đan xen.

“Cảm ơn tỷ vẫn nhớ đến muối. Nhưng số tiền này muối không thể nhận, đều là nô tỳ, muối biết kiếm tiền đâu dễ dàng như vậy?” Thu Uyên lau khóe mắt, nghẹn ngào nói, “Chỉ mong bệ hạ sớm ngày nhớ tới Quý phi nương nương.”

“Đừng sợ, Quý phi nương nương sắc nước hương trời, bệ hạ lại là người trọng tình, chắc chắn có thể vượt qua kiếp nạn này.” Linh Đông nhìn xung quanh, nói, “Ngược lại tỷ có một kế hay có thể giúp Quý phi nương nương trở lại như xưa. Đến lúc đó, muối thành tâm phúc bên cạnh Quý phi nương nương cũng đừng quên tỷ và Giáng Xuân tỷ tỷ.”

“Không phải sắp đến cuộc đi săn mùa xuân sao? Muội nói Quý phi nương nương làm thế này... Đến lúc đó có tỷ và Giáng Xuân tỷ tỷ giúp đỡ...”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cẩu: Do ta quá đẹp trai nên mới gây sai lầm.

Chương 48: Cuộc đi săn mùa xuân kinh hoàng

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

Khương Linh Châu rời Tây cung khi bắt đầu giờ giới nghiêm ban đêm.

Gần cửa cung có một hồ nước, quanh đó trồng một hàng cây hoa. Mấy thái giám cầm đèn lồng, ánh nến trong đèn bập bùng ẩn hiện như ma trôi. Từ xa, Tiêu Tuấn Trì đứng cạnh mương nước, tay nghịch chiếc lá rơi xuống từ trên cây, bóng dáng tối tăm như hòa vào bóng đêm.

Khương Linh Châu dừng kiệu, hỏi: “Vương gia, chàng còn ở đây làm gì? Lương phi đã bị trừng trị rồi.”

“Vương phi vẫn chưa hồi phủ.” Tiêu Tuấn Trì quay lại, thân nhiên nói, “Ta đang định xuất cung thì thấy cái cây này. Lúc trước, khi Từ Thiện đợi ta ở đây, hắn thường xuyên ngắt lá cây để thổi, ta lo sẽ có ngày cái cây này trụi hết lá mất thôi.”

Khương Linh Châu không nói gì, chỉ cười một tiếng.

Nàng nghĩ đến về thảm hại của Lương phi, bèn trêu chọc Tiêu Tuấn Trì: “Vương gia đúng là hồng nhan họa thủy.”

“Hừm? Nàng đang nói đến chuyện Lương phi đấy à?” Tiêu Tuấn Trì nhận đèn lồng từ tay thái giám, che chắn trước người nàng, “Ta không còn cách nào khác. Nàng ta như trúng tà vậy, suốt ngày chỉ nghĩ đến những thứ không thuộc về mình. Không phải của mình thì vĩnh viễn không phải của mình. Ai bảo nàng ta lòng tham không đáy rồi chơi đùa cháu của ta.”

Ánh đèn lồng ấm áp chiếu lên mặt hắn.

“Tình yêu nam nữ đâu thể giải thích như vậy.” Khương Linh Châu thì thầm, “Chẳng qua là nàng ta quá thích chàng thôi.”

“Vương phi nghĩ thoáng thật đấy.” Tiêu Tuấn Trì bật cười hỏi: “Hắn là Vương phi ghét vì phụ lăm nhĩ?”

Khương Linh Châu nói không nên lời.

Sao tên này toàn hỏi mấy vấn đề khôn nạn thế nhĩ?

“Không ghét.” Nàng trả lời, “Nếu Vương gia suy nghĩ tinh tế thêm chút, lãng mạn hơn chút, có lẽ thiếp sẽ thích Vương gia.”

“Được được được.” Tiêu Tuấn Trì đáp.

Hai người cùng về phủ.

Lương phi thất sủng không được xem là chuyện lớn, Lương gia cũng không phải nhà quyền quý gì. Mặc dù làm mưa làm gió trong hậu cung một thời gian nhưng nàng ta không thể làm cả triều đình chấn động. Chỉ ba bốn ngày sau, chuyện này đã lắng xuống. Lan cô cô trở về phủ Nhiếp Chính vương, cuối cùng Lục Hoàng hậu cũng được ra oai trong cung, chỉ mỗi Lương Lục Huệ suốt ngày chửi mắng đấm đá một mình trong lãnh cung.

Thu Uyên sống trong nơm nớp lo sợ mấy ngày liền, chỉ cần không vừa ý, Lương phi sẽ mắng hoặc đánh nàng ta. Thu Uyên không còn cách nào khác, đành phải kẻ kẻ hoạch hoạch của Linh Đông ra để đổi lấy niềm vui của Lương phi.

“Thái hậu nương nương thương xót người, nói là muốn dẫn người đến hành cung trong cuộc đi săn mùa xuân sắp tới. Với vẻ lộng lẫy và kẻ hoạch tuyệt vời của người, chắc chắn bệ hạ sẽ đổi ý.” Thu Uyên quý gối bên cạnh Lương phi, cẩn thận nói, “Nương nương xem...”

Lương Lục Huệ vốn thảm hại ngồi trên ghế. Nghe thấy thế, nàng ta cười khẩy một tiếng, lặp lại: “Thái hậu nương nương thương xót bần cung? Đúng là nực cười.”

Thái hậu là người vô cùng nhát gan. Bởi vì e ngại Nhiếp Chính Vương phi nên mới để mặc họ chà đạp mình, bây giờ Phòng thái hậu còn dám nói “Thương xót nàng ta”, đúng là buồn cười chết mất?! Chắc chắn Phòng Thái hậu sợ nàng ta sẽ nói bí mật kia ra khi bị thất sủng thôi!

“Nếu Phòng thái hậu đã muốn xe chỉ luân kim giúp bần cung, vậy bần cung không thể không nể mặt.” Lương Lục Huệ vén tóc mai bị lệch lên, nhìn sang tòa cung điện bên cạnh, “Gọi Tạ Như Oanh tới đây! Bảo nàng ta hầu hạ bần cung dùng bữa.”

Tạ Như Oanh vốn là người hiền lành, từ khi Lương Lục Huệ tới lãnh cung, nàng ta suốt ngày bị Lương Lục Huệ bắt nạt, sống chẳng khác gì một cung nữ. Nàng ta hầu hạ Lương Lục Huệ dùng bữa xong lại còn ăn thêm một cái tát, sau đó mơ màng trở về.

Trong lãnh cung không có thuốc tốt, lúc trước Tạ Như Oanh bị dập đầu nhưng không được chữa trị tốt nên để lại vết sẹo to như hạt đậu, rất xấu xí. Nàng ta nhìn mình trong gương, nước mắt rơi xuống.

Bỗng nhiên nàng ta nghe thấy tiếng gọi.

“Như Oanh.”

Guơng đồng trong tay Tạ Như Oanh vỡ nát trên mặt đất. Nàng ta run rẩy quay đầu lại, thấy vị vua trẻ đứng ngược sáng ngoài cửa.

“Thần thiếp, bái, bái kiến bệ hạ...” Giọng nàng ta run run, vừa che vết sẹo trên trán vừa quỳ xuống. Đầu gối còn chưa chạm đất, nước mắt đã lăn dài.

“Nàng phải chịu khổ trong lãnh cung rồi.” Tiêu Vũ Xuyên đi tới đỡ Tạ Như Oanh dậy. Hắn tự tay lau nước mắt cho nàng ta, thấp giọng nói, “Trẫm biết nàng bị Lương phi hãm hại, trẫm sẽ cứu nàng ra khỏi lãnh cung.”

Tạ Như Oanh gằn như không thể tin vào tai mình.

Nàng ta quỳ gối lết về phía trước, cẩn thận níu tay Tiêu Vũ Xuyên, khóc đến khản cả giọng: “Bệ hạ, chẳng lẽ thần thiếp đang mơ sao ạ?”

“Không.” Tiêu Vũ Xuyên ngồi xổm xuống, giọng nói vô cùng dịu dàng, “Nàng chịu oan ức rồi. Sau này trẫm sẽ đối xử tốt với nàng. Chỉ cần nàng nghe lời, trẫm sẽ phong nàng làm Quý phi.” Hắn dừng một chút, ngón tay lướt qua mặt Tạ Như Oanh, nhẹ giọng nói, “Đôi mắt này giống Cảnh Lăng Vương phi lắm.”

Tạ Như Oanh không nghe rõ câu nói này, chỉ khóc không thành tiếng trong ngực để vương.

Tiêu Vũ Xuyên ôm nàng ta rồi đưa lên giường, sủng hạnh người phụ nữ này ngay trong lãnh cung. Cách đó một bức tường chính là Lương phi mà hắn từng say mê nhất.

***

Tiêu thị thích dùng vũ lực, dù nam hay nữ đều giỏi bắn cung cưỡi ngựa. Vì vậy hàng năm, hoàng thất nước Ngụy đều muốn đến hành cung Bắc Sơn. Một vài hoàng tộc, hạ thần phải đi theo thánh giá đến hành cung Bắc Sơn. Vì chuyến đi săn mùa xuân này mà Tây cung đã chuẩn bị rất lâu. Nữ quyến không ai không trang điểm lộng lẫy để gây ấn tượng lúc đi săn mùa xuân.

Lần đầu Khương Linh Châu mặc trang phục đi săn của Đại Ngụy, chẳng thoải mái chút nào. Nàng nghĩ tới chuyện học cưỡi ngựa bắn cung với Tiêu Tuấn Trì quá nửa vờ, không bài bản gì cả, bèn nói: “Ta thấy mình không nên mặc trang phục đi săn, tránh thành trò cười của thiên hạ.”

“Ai dám chê cười người?” Lan cô cô sắp xếp y phục giúp Khương Linh Châu, “Vương phi nương nương mặc cái này đẹp lắm, thiên hạ này chẳng ai sánh bằng người.”

Quả thật, khi nàng mặc đồ đi săn, không những không toát lên được sự hiền ngoan mà còn càng xinh đẹp và tinh tế hơn. Mái tóc dài buộc gọn lại, đầu đội phát quan, trên tai là một đôi khuyên nhỏ nhắn, sự đơn giản tinh tế không chút trang sức thừa thãi càng khiến vẻ đẹp tự nhiên của nàng bộc lộ rõ ràng hơn.

“Nếu người thật sự không muốn cưới ngựa, vậy cứ mặc kệ Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, chỉ cần ngồi xem là được.” Lan cô cô hài lòng đánh giá nàng.

Một đoàn người rời phủ Nhiếp Chính vương, vào Tây cung. Có rất nhiều người đi tới hành cung. Tiêu Vũ Xuyên không còn Lương Lục Huệ bên cạnh, Khương Linh Châu tưởng hắn đang hôn bay phách lạc, ai ngờ Tiêu Vũ Xuyên đã ôm một mỹ nữ khác vào lòng, chui rúc trong xe ngựa vui đùa âm ỉ suốt đường đi.

Hỏi ra mới biết, lúc Tiêu Vũ Xuyên đến lãnh cung thăm Lương Lục Huệ, Tạ Ngự nữ đang ngồi thút thít một mình, trong bỗng chốc giật thót mình, vì thế hắn bèn đón Tạ Ngự nữ ra khỏi lãnh cung, phong làm Mỹ nhân.

Lục Hoàng hậu vừa đánh bại Lương Lục Huệ, chẳng còn sức quan tâm đến chuyện của Tạ Như Oanh, lại nghĩ Tạ Như Oanh vốn nhút nhát, còn từng vì dập đầu xin tha mà hủy cả dung mạo, chắc chắn sẽ không được cung chiều lâu nên cũng kệ hắn.

Khương Linh Châu nghe việc này xong thì hơi kinh ngạc. Tiêu Vũ Xuyên đúng là một người bạc tình bạc nghĩa.

Nhắc tới cũng chẳng thể trách Tiêu Vũ Xuyên, đường nôi dãi của hắn gặp trắc trở không thể không liên quan đến Lương phi. Mặc dù đó là người phụ nữ lúc trước hắn say mê nhưng một khi gây hại đến hoàng tự, hắn không thể làm như không biết được.

Cung phi, nữ quyến đến hành cung Bắc Sơn tụ tập thành một nhóm, tốp năm tốp ba ngồi cạnh nhau. Bận bè thì ngồi nói chuyện trời đất với nhau, kẻ thù thì mượn cơ hội ganh đua so tài.

Người Tiêu gia ngồi chung một chỗ, Phòng Thái hậu, Lục Hoàng hậu, Tạ Mỹ nhân và các nữ quyến ở phủ Hào Châu vương chiếm hết những vị trí có tầm nhìn tốt nhất. Hôm nay Hào Châu Vương phi Hà Uyển Thanh ăn diện rất đẹp, hoa phục bằng gấm, trang sức châu ngọc vô cùng xa xỉ, chỉ có điều dù trang sức hay y phục đẹp đến đâu cũng không lẫn át được vẻ cay nghiệt trên mặt nàng ta. Đến hành cung còn chưa được một canh giờ mà rất nhiều người đã bị nàng ta làm phiền.

Dù sao nàng ta cũng là Vương phi, những phu nhân tiểu thư nhà quan không dám mạnh miệng. Lúc Hà Uyển Thanh cảm thấy không thoải mái, liếc mắt thì thấy Khương Linh Châu ngồi cạnh Thái hậu.

Khương Linh Châu lại chẳng thèm chăm chút, trang điểm, mặc trang phục cưới ngựa vào cũng không khí khái hiên ngang thêm chút nào, thậm chí còn có vẻ nhỏ nhắn đáng yêu. Hà Uyển Thanh chưa từng thích nàng, lập tức cất giọng the thé hỏi: “Cạnh Lăng Vương phi ngồi cạnh Thái hậu, đây không phải là vị trí của Hoàng hậu sao?”

Hà Uyển Thanh không được phu quân yêu thương, ngày thường không có chuyện gì làm nên thích đi gây sự. Khương Linh Châu xem như là đệ tức (1) của nàng ta, thân phận như nhau nhưng lại xử lý mọi việc trong phủ Cảnh Lăng vương rất nhẹ nhàng thoải mái, khiến Hà Uyển Thanh vô cùng buồn bực.

(1) Đề tức: Em dâu.

Không đợi Khương Linh Châu mở miệng trả lời, Hà Uyển Thanh lại lạnh mặt, tự trả lời: “Ta thấy Hoàng hậu nên ngồi vị trí của Hoàng hậu, Vương phi nên ngồi vị trí của Vương phi. Nếu thấp vượt cao, nhỏ vượt lớn, chẳng phải sẽ mất hết quy củ ư?”

Nàng ta nói xong câu này thì liếc nhìn Trắc phi Bình Triều Vân ngồi bên cạnh, hỏi: “Triều Vân muội muội, muội thấy đúng không?”

Bình Triều Vân cúi thấp đầu, trả lời “Vâng” rồi không nói nữa.

Lục Hoàng hậu nào dám để Khương Linh Châu đứng dậy? Nàng ta vội vàng cười nói: “Hào Châu Vương phi suy nghĩ thật chu đáo, chỉ có điều bồn cung thích phong cảnh bên cạnh nên mới đổi chỗ với Nhiếp Chính Vương phi. Chỗ ngồi mà thôi, không có gì to tát đâu.”

Hà Uyển Thanh còn định nói gì đó nhưng Khương Linh Châu lại lên tiếng: “Hào Châu Vương phi nói rất đúng, lớn nhỏ có tôn ti có thứ tự, Hào Châu Vương phi là tẩu tử của ta, nên ngồi phía trước.” Dứt lời, nàng vén vạt áo, chậm rãi đứng dậy, đến cạnh Bình Triều Vân, nói, “Bình Trắc phi, ta muốn ngồi sau lưng tẩu tử, phiền người đổi chỗ với ta.”

Bình Triều Vân kinh ngạc ngẩn đầu, nhất thời không dám nhúc nhích.

Đổi chỗ với Nhiếp Chính Vương phi? Đây chẳng phải là ngồi trước Hoàng hậu, bên cạnh Thái hậu ư?

“Việc này...” Bình Triều Vân ngập ngừng mấy lần, chậm chạp không dám nhúc nhích.

Rõ ràng có thể sai người thêm chỗ, nhưng Khương Linh Châu lại không làm vậy. Nàng không dấn dò nên thái giám và cung nữ không dám tùy tiện thêm, đành đứng bên cạnh quan sát.

Hà Uyển Thanh nghe vậy, nét mặt đột nhiên tức giận, để kẻ tiểu nhân Bình thị ngồi ở vị trí kia, trên cả mình ư?! Thế là nàng ta hừ lạnh một tiếng, nói: “Chỉ là chỗ ngồi thôi! Cạnh Lăng Vương phi trở về đi! Muội muội ta sợ người lạ, vẫn nên ngồi sau ta thì tốt hơn.”

“Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.” Khương Linh Châu cười nhạt một tiếng rồi ngồi lại vị trí của mình.

Thấy Khương Linh Châu và Thái hậu nhỏ giọng chơi đồ chữ, Hà Uyển Thanh suyt nữa nghiêng gáy rằng.

Hà Dương công chúa của nước Tề thật phiền phức!

Trong bãi săn ở hành cung, các binh sĩ sôi nổi dẫn ngựa cầm cung đứng đó, chỉ chờ lệnh sẽ lao vùn vụt ra ngoài để tìm thú săn. Các binh sĩ trẻ đều kích động muốn thể hiện trước mặt Nhiếp Chính vương. Không ít các tiểu thư khí khái hào hùng hiện ngang cũng muốn ganh đua cao thấp với đám nam nhi.

Tiêu Vũ Xuyên hứa cho Tạ Mỹ nhân một tấm lông hồ ly, lúc này đang vui vẻ đi về phía bãi săn. Thái giám đi sau giúp hấn cầm bao đựng tên và dẫn ngựa, Tiêu Phi Túc và Tiêu Tuấn Trì cũng đi theo.

“Ta thấy Tam đệ đừng nên đi.” Hào Châu vương Tiêu Phi Túc đeo cung, dẫn theo một con ngựa tốt, cười với Tiêu Tuấn Trì, “Ba năm liên tiếp đệ đều đứng đầu, vậy người khác phải làm sao bây giờ?”

Tiêu Tuấn Trì khẽ cười, dừng bước nói: “Đúng thế. Phật nói “Không sát sinh”, những năm qua đệ đã phạm sát giới quá nhiều, năm nay không săn nữa. Nhị ca và đệ hạ cứ chơi vui vẻ.”

Bên trong bãi săn, cây lá xanh tươi mơn mớn. Tầng tầng lớp lớp lá che phủ một góc hành cung. Hiệu lệnh vang lên, đám người tranh nhau giục ngựa chạy bốn phương tám hướng để tìm thú săn.

Tiêu Tuấn Trì vân vê chuỗi tràng hạt, ung dung đi về phía nữ quyền nghỉ ngơi. Trong đám con gái nhỏ nhún xuất hiện một tên đàn ông cao lớn trông rất chướng mắt.

Khương Linh Châu ngồi cạnh Thái hậu, đang bàn luận với mọi người về mấy tin đồn thú vị ở Hoa Đình. Bỗng thấy Tiêu Tuấn Trì trở về, nàng bực bội hỏi: “Sao Vương gia không đi săn?”

“Ta không muốn phá giới.” Hấn cười rồi ngồi xuống cạnh Khương Linh Châu, “Thà về đây xem tối nay ăn gì còn hơn là sát sinh.”

“Có gì khác để ăn đâu? Còn không phải là thỏ nướng hoặc thịt hồ ly thôi sao?” Khương Linh Châu nói, “Đã đi săn thì phải ăn chút thịt rừng. Nếu Vương gia muốn ăn thì đừng lôi Phật giáo ra nói, Phật tổ phạt chàng đấy.”

“Ta không ăn mấy món thịt đồ đầy dầu mỡ này lâu rồi.” Tiêu Tuấn Trì nói, “Bôi dầu rồi nướng trực tiếp trên lửa, ta toàn ăn thế lúc hành quân.”

Hai người đang nói chuyện về mấy món ăn dân dã, Phòng Thái hậu đột nhiên che miệng nôn ọe. Lục Hoàng hậu thấy thế, lo lắng hỏi: “Thái hậu nương nương có sao không ạ?”

“Không sao.” Phòng Thái hậu yếu ớt lên tiếng, “Lâu rồi ai gia không ăn những món nướng này nên hơi khó chịu lúc nghe thấy.”

“Do Cạnh Lăng suy nghĩ không chu đáo.” Tiêu Tuấn Trì mỉm cười nắm tay Khương Linh Châu, nói, “Cạnh Lăng đi ra chỗ khác là được.” Hai người nắm chặt tay nhau đi ra

từ trong đám nữ quyến. Lục Hoàng hậu nhìn bóng lưng hai người bọn họ, trong mắt không giấu được sự ngưỡng mộ.

Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu ngồi một bên, nữ quyến Từ gia ngồi một bên. Từ phu nhân dẫn Từ nhị tiểu thư đến thỉnh an, sau đó dẫn đưa con gái cả đã xuất giá của mình đến hỏi thăm Khương Linh Châu.

“Ồ, là con dâu Phí gia.” Tiêu Tuấn Trì nhận ra Từ đại tiểu thư, cười nói.

“Khuê nữ của thần phụ đã gả đi hai năm trước rồi, không ngờ Vương gia vẫn nhớ.” Từ phu nhân đáp.

“Bỏn vương nhớ con trai cả của Phí gia tài hoa hơn người, bản lĩnh cưỡi ngựa bắn cung khá tốt. Từ Chính chọn con rể không tệ.” Khi nhắc tới cháu trai của thầy mình, Tiêu Tuấn Trì khen ngợi không dứt.

“Vậy sao?” Từ phu nhân khẽ cười, “Con rể thần phụ muốn đứng đầu danh sách săn bắn, kiếm một tấm da hoàn chỉnh cho thê tử làm y phục mùa đông.”

Từ phu nhân xong việc thì dẫn hai cô con gái rời đi. Khương Linh Châu đang sắp xếp trà bánh trên bàn nhỏ trước mặt, thấy Từ phu nhân đi xa, nàng nhỏ giọng nói: “Bệ hạ hứa cho Tạ Mỹ nhân lông hồ ly, cháu trai Phí các lão cũng muốn cho thê tử một tấm da. Vương gia thì hay rồi, chẳng cần làm gì cả.”

Tiêu Tuấn Trì sờ cằm, thấy hơi ngượng ngùng: “Vương phi muốn y phục loại gì mà vương phủ chẳng có?”

Khương Linh Châu tức giận mà không có chỗ trút, lườm hắn một cái: “Vương gia chẳng lãng mạn chút nào.”

“Ta hiểu rồi.” Tiêu Tuấn Trì buông tay xuống, suy nghĩ, “Quan trọng là ‘Tấm lòng’, vậy ta cũng đi săn đây. Chỉ có điều ta không dám săn nhiều, sợ Phật tổ lại trách ta.”

“Thôi bỏ đi, thiếp chỉ đang đùa thôi.” Khương Linh Châu nở nụ cười, “Vương gia giả vờ làm người lương thiện làm gì? Chẳng nên sớm bỏ tròng hạt xuống đi, không sẽ bị những hòa thượng nghiêm túc chê cười đấy.”

Khương Linh Châu biết dù ít hay nhiều hắn cũng tin Phật nên không ép hắn đi săn. Dù sao trong vương phủ vài gì chẳng có, không thiếu mấy tấm da này.

Một canh giờ sau, đám người đi săn lần lượt trở về. Có người thu hoạch tương đối khá, trên yên ngựa chất đầy chiến lợi phẩm, có người lại tay trắng trở về, khuôn mặt ngượng ngùng xấu hổ. Thái giám bước đến kiểm kê thú săn, chọn ra vài người giỏi nhất.

Đếm tới đếm lui, người săn được nhiều nhất không phải là cháu trai Phí các lão, cũng không phải Hào Châu vương có tiếng giỏi săn bắn mà là một tiểu thư tên Cách Hồ Na.

Tiểu thư kia là muội muội của Cách Nhĩ Kim, tùy tùng của Hào Châu vương, thường gọi là “Na Tháp Nhiệt Cầm”, khuôn mặt rất giống người ngoại tộc, săn bắn cũng tốt, giỏi hơn hẳn tất cả binh sĩ ở đây.

Tiêu Tuấn Tri nghe nói người đứng đầu là con gái thì cười hỏi: “Muội muội của Cách Nhĩ Kim muốn ban thưởng gì nào?”

“Ta muốn Vương gia mời gánh hát Ngũ Thụy đến hành cung.” Cách Hồ Na thẳng thắn nói, “Ta muốn xem hí kịch.”

“Không thành vấn đề.” Tiêu Tuấn Tri xua tay, “Bỏn vương đồng ý với người.”

Cách Hồ Na vái chào như nam tử, còn nói: “Ta săn được một con hồ ly, muốn tặng nó cho cô nương nào đó ở đây, không biết Vương gia có đồng ý không?”

“Sao lại không đồng ý?” Tiêu Tuấn Tri bật cười, “Nhưng đàn ông tặng thú săn để gây ấn tượng với người trong lòng là chuyện thường tình, còn người tặng thú săn làm gì?”

Cách Hồ Na mang con hồ ly bị cấm mũi tên trên lưng đến trước mặt Khương Linh Châu: “Ta nghe nói Hà Dương công chúa ở nước Tề là “Đệ nhất mỹ nhân Đại Tề”, hôm nay gặp mặt quả thật như lời đồn. Ở Hung, người săn giỏi nhất sẽ tặng hết thú săn cho người con gái đẹp nhất, bây giờ ta tặng con hồ ly này cho Cạnh Lăng Vương phi.”

Tiêu Tuấn Tri giật mình. Trong lòng hắn cảm thấy hơi phức tạp, cuối cùng vẫn chấp nhận rằng... thê tử của mình quá đẹp, ngay cả con gái cũng bị nàng mê hoặc, đây chẳng phải là lần đầu tiên.

Gió thổi qua làm lá cờ săn có chữ Tiêu màu vàng đỏ lay động. Bãi săn trong rừng mờ mờ ảo ảo, cành lá đung đưa, lá xanh bay theo gió.

Đúng lúc này, trong đám cây um tùm dần xuất hiện một bóng người rực rỡ như ánh lửa. Trùng hợp là thái giám ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi: “Đại nhân nào vừa săn bắn trở về đây?”

Nhìn kỹ thì hóa ra là một người phụ nữ chân trần mặc y phục đỏ, không đeo trang sức, chỉ mặc một bộ đồ đỏ như sen, lộ ra hai cánh tay trắng như tuyết và đôi chân ngọc không tỳ vết. Tóc đen như thác nước bay theo gió, khuôn mặt lộng lẫy và kiêu ngạo. Nàng ta chậm rãi bước đi như một tiên nữ hạ trần, đẹp đến nỗi rung động lòng người.

Người phụ nữ đó chính là Lương Lục Huệ.

Nàng ta vốn nên đợi trong lãnh cung, nhưng Phòng Thái hậu lên thả nàng ta ra ngoài rồi dẫn đến bãi săn. Sau đó nàng ta ăn diện đẹp đẽ, xuất hiện trước mặt đám người trần tục này.

Thấy đám người im lặng vì kinh ngạc, trong lòng Lương phi vô cùng hài lòng. Nhìn lại Đế vương trẻ tuổi ngu dại, trong lòng nàng ta cảm thấy mừng như điên.

Người tâm thường đến cùng vẫn là người tâm thường.

Chỉ cần nàng ta còn dung mạo này thì cho dù phạm tội lớn đến thế nào cũng không còn quan trọng nữa.

Chỉ cần bệ hạ triệu kiến nàng ta lần nữa, nàng ta chắc chắn có thể lấy lại danh hiệu Quý phi.

Đang nghĩ như vậy thì sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm gừ như sắt mài đá, rất kinh dị. Lương Lục Huệ giật mình, nghiêng đầu lại thì thấy một con gấu nâu to chừng một người đang giương nanh múa vuốt, chuẩn bị vồ lấy Lương Lục Huệ.

Trong bãi săn vốn không có thú dữ. Tình huống này quá đột ngột khiến mọi người đều ngây người không biết làm thế nào. Các nữ quyền nhất gan hét lên, Phòng Thái hậu lại là người phản ứng trước tiên, nói to: “Bắn... mau bắn tên đi!”

Lập tức có mấy tùy tùng giương cung nhắm vào con gấu sau lưng Lương phi. Nhưng không hiểu sao Thái hậu vốn không có quyền lực gì, bây giờ lại khiến mấy tùy tùng nghe lời như vậy.

“Thái hậu nương nương!” Thái giám Vương Đức Hải vội vàng khuyên nhủ, “Lương phi nương nương vẫn còn ở đó! Nếu tùy tiện bắn tên chỉ sợ làm Lương phi nương nương bị thương! Xin Thái hậu nghĩ lại!”

Phòng Thái hậu sợ hãi, ngón tay run rẩy: “Long thể bệ hạ quan trọng hay Lương Lục Huệ quan trọng?! Còn không mau bắn tên!”

Mặc dù Lương Lục Huệ cứng người đứng tại chỗ nhưng tai vẫn thính mắt vẫn tinh, đương nhiên nghe rõ ràng lời nói của Phòng Thái hậu. Trong lòng nàng ta lập tức hiểu Phòng Thái hậu muốn mượn cơ hội để giết người, trước mắt bỗng hoàn toàn tối tăm.

Nàng ta còn chưa trở lại như xưa, chưa xuất cung gả cho Cảnh Lăng vương, sao có thể mất mạng một cách vô ích như vậy?!

Lương Lục Huệ khẽ cắn môi, nhắc váy định chạy trốn. Ai ngờ con gấu kia thấy người chạy trốn lại càng thêm dữ tợn, thờ ra một hơi rồi chạy về phía Lương Lục Huệ, móng vuốt dính đầy bùn cào một vết thật sâu lên người nàng ta. Từ gò má đến cạnh tai trái xuất hiện vết cào đầy máu rất đáng sợ.

Lương Lục Huệ kêu một tiếng, dùng tay che gò má ngã xuống đất. Từ trước đến nay, nàng ta vẫn luôn được bao bọc như báu vật, đã bao giờ phải chịu đau đớn như vậy, lập tức rít lên. Mà thứ khiến nàng ta điên tiết hơn là những vết cào trên mặt. Lúc trước nàng ta luôn chế giễu Tạ Như Oanh, hôm nay bản thân lại gặp vận rủi như vậy.

Không có gương mặt này, Tiêu Tuấn Tri còn thích nàng ta không?

Từ trước đến nay Lương Lục Huệ luôn kiêu ngạo vì dung mạo của mình, vốn không chịu được đả kích lớn như vậy, trong nháy mắt nàng ta mất hết hi vọng. Tóc tai rối bù đứng tại chỗ, ngược mắt nhìn về phía Phòng Thái hậu đang co rúm người trên đài cao, sự thù hận dần dâng đầy trong mắt.

Sau một lúc lâu, Lương Lục Huệ bỗng nhiên cười như điên, hung dữ trừng mắt nhìn Phòng Thái hậu nói: “Phòng Nguyệt Khê, ngươi muốn giết ta thì đừng mong có kết cục tốt! Hôm nay ta sẽ cho người trong thiên hạ này biết chuyện tốt của các ngươi! Ngươi và hoàng nhi của ngươi...”

Lời mới nói một nửa, một mũi tên đột nhiên xuyên qua không khí cắm thẳng vào cổ nàng ta. Lực bắn rất mạnh nên mũi tên xuyên qua yếm hầu rồi bay ra từ phần gáy của Lương Lục Huệ, sau đó cắm vào tim con gấu kia.

Con gấu kêu thảm một tiếng và ngã râm xuống đất.

Lương Lục Huệ sững sờ tại chỗ, sắc mặt dần biến đổi. Nàng ta giờ bàn tay run rẩy của mình định sờ cổ thì thấy trước người đầy vết máu nóng.

“Các... ngươi...”

Nàng ta cố gắng nặn ra hai chữ cuối, sau đó như một chiếc lá khô trong gió, ngã xuống đất. Máu tươi hòa lẫn với y phục đỏ khiến người khác không phân biệt được đâu là vải đỏ, đâu là máu từ cổ nàng ta.

Hình ảnh cuối cùng Lương Lục Huệ thấy chính là vị Đế vương đã từng rất cung chiêu nàng ta, giờ đây hai mắt hấn chăm chú nhìn dây cung, khẽ run lên, cánh tay phải đeo hộ giáp màu đen vẫn trong tư thế giương cung.

Đúng là người hoàng tộc, thật nhanh nhẹn.

Tiêu Vũ Xuyên ném bao đựng tên và cung cho thái giám, phúi bàn tay, lười biếng hỏi: “Tam hoàng thúc, trăm bắn con gấu này thế nào? Có được xem như đứng đầu không? Muội muội của Cách Nhĩ Kim săn được một đồng thú cũng không kịp bắn con gấu này đâu đấy nhé!”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cẩu: Vẫn kém hơn. (lạnh lùng)

Chương 49: Bầu bạn với nhiên đăng

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không ai dám trả lời.

Tiêu Tuấn Trì lạnh lùng nhìn chăm chăm Lương phi đang nằm dưới đất. Một lúc lâu sau, hần gior tay, thân nhiên nói: “Lương phi mất trí, hành thích bệ hạ, bị thị vệ giết chết. Vương Đức Hải, dọn dẹp đi.”

Về mặt bình thân của hần khi nhìn Lương phi như đang nhìn một con thú, không chút hoảng sợ nào.

Wương Đức Hải thi lễ, đáp: “Tuân lệnh.”

Mấy tên thái giám nhanh tay nâng thi thể Lương phi lên, xung quanh vẫn tĩnh lặng như cũ, không ai dám nhiều lời. Chỉ có Cách Hồ Na dường như vẫn không hiểu không khí này, cười ha hả nói: “Bệ hạ đánh bại con gấu này, thật tốt quá. Ta không dám nhận vị trí đứng đầu, bệ hạ mới là người có thực lực nhất ở đây.”

Không biết nên nói năng ấy không hiểu chuyện hay đang cố tình châm chọc nữa.

Cách Nhĩ Kim bên cạnh Hào Châu vương Tiêu Phi Túc chỉ muốn may miệng muối muối nhà mình lại.

Tiêu Phi Túc không để ý nhiều như vậy, mỉm cười tiếp tục câu chuyện: “Ta thấy bệ hạ rất giống Đại ca năm đó, sau này người nhất định sẽ trở thành một vị vua có năng lực. Đợi Tam đệ trả quyền lực lại cho bệ hạ, bệ hạ có thể tha hồ phát huy phong cách rồi.”

Tiêu Tuấn Trì bình tĩnh gật đầu xem như đồng ý.

Tiêu Vũ Xuyên bước đến bên cạnh Tiêu Tuấn Trì, như cười như không, nói: “Tam hoàng thúc không trách trẫm chứ? Nàng ta liên tục xui trẫm và mẫu hậu nghi ngờ Tam thúc. Không biết nàng ta đã từng bí mật tố cáo với Tam thúc chưa? Trẫm vô cùng tin tưởng Tam thúc. Nếu nàng ta châm ngòi chia rẽ hai chúng ta thì đúng là chết không hết tội.”

“Sao vậy?” Tiêu Tuấn Trì xoay nhẫn ngọc ban chỉ trên tay, ung dung nói, “Thần không để ý đến mấy lời nhăng cuội đầy đầu. Hơn nữa đất là đất của vua. Đại Ngụy là của bệ hạ, tất cả đều do bệ hạ quyết định.”

Tiêu Vũ Xuyên nở nụ cười, Tiêu Phi Túc ở bên cạnh cũng cười ha ha: “Nói hay lắm, đất là đất của vua.”

Lúc này khung cảnh mới bắt đầu có sức sống trở lại.

Khuong Linh Châu cười theo hai tiếng, không ăn nổi trà bánh trên bàn nữa rồi. Nàng liếc sang bên cạnh, đám Lục Chi Dao, Hà Uyển Thanh đều là phụ nữ chôn khuê phòng, chưa từng thấy cảnh máu me nên sắc mặt ai nấy đều trắng bệch. Mà sắc mặt Tạ Mỹ nhân và Lục Hoàng hậu còn nhợt nhạt hơn.

Nghĩ đến người bắn chết Lương phi là người hàng đêm ngủ cạnh các nàng thì sao mà không sợ hãi cho được?

Tuy nhiên, Thái hậu là người đã trải qua nhiều mưa gió, bây giờ bình tĩnh lại, chỉ vỗ nhẹ lên ngực, chậm chậm thở dài, khẽ lẩm bẩm: “May mắn, may mà hoàng nhi không bị thương.”

Nàng ta dùng khăn che môi, mỉm cười.

Lương phi chết, vẻ mặt chúng thần tử đều tràn ngập hoảng sợ. Tiêu Vũ Xuyên - người bắn chết Lương phi mặt không đổi sắc, mỉm cười định quay lại ăn bánh uống trà với Thái hậu. Lúc đi ngang qua Tiêu Phi Túc, hần ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Nhị thúc, trẫm thấy muối muối của Cách Nhĩ Kim rất thú vị, nàng ấy đã hứa hôn với ai chưa?”

Tiêu Phi Túc ngăn Cách Nhĩ Kim mở miệng, trả lời thay: “Hồ Na là người có cá tính mạnh mẽ, thường nói nam nữ bình đẳng, vì vậy đến giờ vẫn chưa tìm ra vị hôn phu vừa ý.”

“Tốt quá.” Tiêu Vũ Xuyên vỗ tay, trở về bên cạnh Phòng Thái hậu.

Đợi Tiêu Vũ Xuyên đi, Tiêu Phi Túc mới đen mặt. Hần ngấm nhìn Tiêu Tuấn Trì từ xa, thấy hần nói nói cười cười với Vương phi thì không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

Từ nhỏ Tiêu Vũ Xuyên đã ngang bướng, chọi gà cưỡi ngựa, ham chơi háo sắc, nói chung là một kẻ vô dụng, bần lõng không trát được tường, may mà Tiêu Tuấn Trì nhiếp chính nhiều năm, tránh cho giang sơn rơi xuống tay Tiêu Vũ Xuyên rồi bị hủy hoại sạch sành sanh. Nhưng xem ra lần này cháu trai hần ta đổi tính rồi, vui giận thất thường. Chỉ nói đến việc nét mặt Tiêu Vũ Xuyên không thay đổi khi bắn chết Lương phi đã đủ thấy lòng dạ sâu không thấy đáy đến mức nào.

Tiêu Phi Túc ngồi lại bàn tiệc, không khỏi nhắm mắt suy nghĩ sâu xa.

Nếu hần nhìn lầm Tiêu Vũ Xuyên nhiều năm như vậy, mà Tiêu Tuấn Trì sớm biết tính tình Tiêu Vũ Xuyên... Không phải hai người này liên thủ lại để hạ hần chứ?

Không, không thể nào.

Năm đó Tiêu Phi Túc châm ngòi khiến Tiêu Vũ Xuyên và Tiêu Tuấn Trì không thể liên minh. Hai người này chỉ có thể ngờ vực, ngao cò tranh nhau, đánh nhau đến chết.

Tiêu Phi Túc trời sinh đa nghi, giờ phút này bắt đầu ngồi suy nghĩ rất lâu.

Thi thể Lương phi bị khiêng ra sau, người của gánh hát Ngũ Thụy tới dựng sân khấu kịch, thu xếp để diễn trò. Vì Tiêu Tuấn Trì đã hứa để Cách Hồ Na chọn kịch nên nàng ấy đang cầm danh sách chọn vở “Vụ án Diêu phủ”.

Vừa nghe thấy tên này, sắc mặt Tiêu Phi Túc lập tức kém đi. Cách Nhĩ Kim vội vàng giật lấy danh sách từ tay muội muội, dùng tiếng Hung nói gì đó. Cách Hồ Na mỉm cười, đổi thành “Đàn Minh Phi”.

Lúc này sắc mặt Tiêu Phi Túc mới trở lại bình thường.

Hắn nhìn gương mặt rực rỡ ý cười của Cách Hồ Na, trong lòng cảm thấy hơi không vui. Muội muội này của Cách Nhĩ Kim không biết trời sinh đàn độn hay cố tình mà luôn làm trái ý người khác.

Hà Uyển Thanh thấy vậy, dường như tìm được cơ hội phát uy, lập tức dạy dỗ Cách Hồ Na: “Na Thập Nhiệt Cầm! Ngươi có ý gì? Có lời gì thì đường đường chính chính mà nói, chọn một vở kịch để châm biếm người khác thì giỏi ở đâu chứ? Thật mất mặt!”

Cách Hồ Na lẩm bẩm một câu tiếng Hung rồi nói: “Bẩm Vương phi, ta không có ý gì cả.”

Tiêu Phi Túc đưa tay cản Cách Nhĩ Kim, ra vẻ khiêm tốn nói: “Không phải chỉ là một vở kịch thôi sao? Không đáng cãi nhau. “Vụ án Diêu phủ” này do đám dân chợ búa đồn thổi nói bậy, mọi người đều biết, bốn vương cũng không ngại. Diêu gia hại Đại ca ta chết thảm, tru di cửu tộc là trừng phạt đúng tội.”

“Vâng...” Cả người Cách Nhĩ Kim đầy mồ hôi, đáp lại, “Vương gia nói rất đúng.”

Hà Uyển Thanh thấy Tiêu Phi Túc mở miệng, lúc này mới không gây phiền phức cho Cách Hồ Na nữa.

Con hát diện hoa phục lộng lấy lên đài, hất tay áo dài, giọng hát uyển chuyển, âm thanh ung dung. Tiêu Phi Túc dựa vào ghế nhắm mắt nghe, bỗng nhiên nói: “Hay Triêu Vân cũng thổi khúc này đi?”

Hắn hỏi một lúc lâu mà Trắc phi Bình thị bên cạnh vẫn cúi đầu không nói, dường như không nghe thấy.

Thấy cảnh này, Hào Châu vương phi Hà Uyển Thanh cười khẩy.

Ban đêm đám người ngủ ở hành cung, vốn muốn ăn thịt rồng, chỉ có điều Thái hậu bị hoảng sợ, lại gặp chuyện Lương phi nên khẩu vị không tốt. Đợi đám người dựng giá nướng lên, Thái hậu lại nôn ọe. Nữ quyến đi theo ai cũng còn hoảng sợ nên chẳng ăn uống được gì, Tiêu Tuấn Tri cho phép bọn họ trở về nghỉ ngơi.

Đường như Cách Hồ Na có lời muốn nói với Khương Linh Châu, nhất quyết mời nàng cùng về. Nhưng nói thế nào Cách Hồ Na cũng là người của Hào Châu vương, Tiêu Tuấn Tri quyết định không để nàng ấy ở cùng với Khương Linh Châu.

Thế là Tiêu Tuấn Tri không biết xấu hổ theo sau hai người.

May mà trên đường đi không xảy ra chuyện gì, Cách Hồ Na cười hi hi khen Khương Linh Châu xinh đẹp, thỉnh thoảng xoa bàn tay nhỏ của nàng, kể mấy chuyện trên thảo nguyên khiến nàng bật cười. Thấy mỹ nhân cười, Cách Hồ Na cũng cười rất vui vẻ.

Tiêu Tuấn Tri bị ghê lạnh ở phía sau, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Hắn cảm giác mình như một tiểu thiếp, đi theo sau lão gia và chính thê, trơ mắt nhìn hai người liếc mắt đưa tình.

Đợi Cách Hồ Na về ngự hoa viên nghỉ ngơi, cuối cùng hắn cũng có thể ở cùng Khương Linh Châu. Vừa thờ dãi một hơi thì nghe thấy tiếng “xoẹt”, thì ra nhánh cây trong rừng làm trang phục cưới ngựa trên người Khương Linh Châu rách một vết dài.

Da thịt trơn bóng của nàng trần trụi dưới ánh trăng giống như viên ngọc tỏa sáng.

“Cái này bị rách rồi...” Khương Linh Châu định gọi tỳ nữ lấy y phục dự bị thì nhớ ra đám tỳ nữ đã bị Tiêu Tuấn Tri đuổi đi, bỗng chốc mặt mày ủ rũ, “Thiếp không thể chặt vật như vậy đi ra ngoài được.”

“Đừng sợ, vi phu đổi y phục cho nàng.” Tiêu Tuấn Tri cởi y phục trên người ra, khoác lên vai nàng.

Đêm xuân se lạnh, gió thổi khiến cổ hắn hơi buốt. Hắn giúp nàng chỉnh y phục, bỗng nhiên Khương Linh Châu tựa đầu vào ngực hắn giống như một con mèo nhỏ bị bắt nạt.

Tay Tiêu Tuấn Tri cứng lại, di chuyển từ trên xuống dưới, cuối cùng đặt lên lưng nàng.

“Vương phi sao thế? Lạnh à?” Hắn hỏi.

“Không lạnh.” Nàng đáp, đầu ngón tay mảnh khảnh chỉnh y phục hắn, “Chẳng qua nghĩ đến Lương Lục Huệ, trong lòng cảm thấy bứt rứt.”

Tiêu Tuấn Tri bật cười, hắn vuốt ve tiểu Vương phi khẽ run rẩy trong ngực, nói: “Có gì mà bứt rứt? Nàng ta gieo gió gặt bão thôi. Gần vua như gần hổ, nhìn qua đứa cháu kia của ta như con mèo nhưng thật ra còn ác hơn hổ. Nàng ta không hiểu những điều này mà còn tùy tiện cáo mượn oai hùm, đây là cái giá phải trả.”

“Người Tiêu gia đều như vậy sao?” Nàng ngẩng đầu lên, lông mày nhíu lại, nét mặt lo lắng, “Nếu có một ngày chàng giống như Lương phi, không cần thận chọc giận con hổ kia...”

“Không đâu.” Tiêu Tuấn Trì dùng tay ôm trọn vòng eo nàng, ngón tay bắt đầu làm xằng làm bậy, “Nếu đứa cháu kia là hổ thì ta chính là thợ săn. Hổ không động đến ta được.”

Khuong Linh Châu thấy vẻ bình tĩnh của hắn, không biết tại sao lập tức được tiếp thêm sức mạnh.

Người trước mặt nàng có năng lực để tự phụ.

Chỉ có điều không biết rốt cuộc Tiêu Tuấn Trì nghĩ thế nào.

Hoàng vị vốn của Tiêu Vũ Xuyên, sẽ có một ngày hắn phải trả lại quyền lực trong tay. Nhưng nhìn tình trạng bây giờ, quả thật Tiêu Vũ Xuyên không nên thân, háo sắc ham chơi không nói, còn bắn chết sủng phi, xem mạng người như cỏ rác. Nếu thật sự để dạng người này nắm quyền thì nước Ngụy sẽ ra sao?

“Vương gia từng nói với thiếp rằng Lương phi lừa bệ hạ độc sủng một mình nàng ta.” Nàng cup mắt, trong lòng đầy nghi ngờ, “Nhưng thiếp thấy không hẳn vậy. Thái hậu và bệ hạ đều không phải người đơn giản. Vì vậy Vương gia...”

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì?” Tiêu Tuấn Trì ngắt lời.

Hắn khẽ thở dài, nói: “Nàng rất thông minh, ta sớm nên biết không chuyện gì có thể qua mắt nàng được. Nhưng ta không muốn những chuyện phiền lòng này quấy rầy nàng.”

Nàng do dự trong chốc lát, nhỏ giọng nói: “Thiếp còn tưởng rằng vì mình là người ngoài nên Vương gia mới không nói rõ với thiếp.”

“Xem Vương phi là người ngoài ư?” Hắn cười, “Vương phi đừng quan tâm những chuyện này nữa. Mọi việc đều có ta xử lý.”

Nếu như không xử lý được thì sao?

Trước có sói, sau có hổ, Tiêu Tuấn Trì cũng chỉ là một vị Bồ Tát.

Nàng nghĩ như vậy, chợt nghe Tiêu Tuấn Trì không biết xấu hổ nói: “Vương phi đang lo lắng cho ta à? Vương phi như vậy khiến ta rất vui. Nếu không cũng chẳng buồn thu thương, sầu hoa lo trắng, thấy Lương phi thì lập tức lo lắng cho ta.”

Khuong Linh Châu lập tức quên hết những chuyện đang nghĩ, trong lòng buồn bực không thôi.

Được đăng chân lên đăng đầu!

“Vương gia.” Nàng cố nặn ra một nụ cười dịu dàng, “Chàng đòi y phục cho thiếp rồi thì chỉ mặc áo trong đi ra khỏi khu rừng này. Đường đường là Nhiếp Chính vương, là bộ mặt của quốc gia, sao y phục có thể không ngay ngắn được chứ? Thiếp có kể này...”

Tiêu Tuấn Tri thấy nàng trở nên dịu dàng thì trong lòng lập tức cảnh giác.

Nàng lại có biện pháp kỳ quái nào đó rồi!

Không bao lâu sau, cuối cùng Tiêu Tuấn Tri cũng đi từ trong rừng ra. Hắn cứng ngắc mặc một bộ trang phục cưới ngựa của nữ bị rách, khoác áo choàng màu đỏ, khuyên tai bằng vàng, chân mang một đôi giày nhỏ, mái tóc đen được búi lên...

Đại hán mặc nữ trang.

Đúng lúc Phó Huy đi ngang qua nhìn thấy Tiêu Tuấn Tri, bao đựng tên trong tay rơi xuống đất.

“Vương, vương gia...”

***

Bốn, năm ngày sau, cuộc săn mùa xuân kết thúc, mọi người trở về Tây cung. Bởi vì chuyện Lương phi, Thái hậu bị hoảng sợ, hàng đêm đều không ngủ ngon. Mặc dù Lương phi chết trong tay Tiêu Vũ Xuyên nhưng Thái hậu lại thường xuyên gặp ác mộng. Theo lời Linh Đông nói, mấy ngày liền Thái hậu đều mơ thấy Lương phi ngồi trước giường mình.

Vừa về tới Tây cung, Thái hậu bí mật mời đại phu riêng vào cung bắt mạch cho mình, sau đó kê mấy đơn thuốc an thần. Nhưng dù vậy Thái hậu vẫn không ngủ yên được, thế là quyết định lên chùa Từ Ân ở núi Tĩnh Đình để tĩnh dưỡng một phen.

Núi Tĩnh Đình nổi tiếng là núi thờ Phật, trên núi có vài ngôi chùa. Mỗi sáng lúc sương mù lên, ánh sáng của Phật từ trong núi cao tỏa ra, linh khí ngập tràn, là vùng đất trù phú Phật duyên. Triều đại thay đổi nhưng người Tiêu gia đời nào cũng ăn chay niệm Phật, đều đến nơi đây để tu tâm.

Trước khi đi mấy ngày, Phòng Thái hậu ngồi trong cung, lòng tràn ngập lo sợ.

Cung điện chạm tro vàng ngọc xa xỉ. Sảnh đường to như vậy nhưng lại vô cùng yên tĩnh. Mấy cung nữ đứng đằng xa cúi đầu không dám liếc mắt. Giữa không gian tĩnh lặng như vậy, Phòng Thái hậu đứng dậy, tay vuốt phẳng y phục tạo ra âm thanh cực kì chói tai.

Phòng Thái hậu cầm gương lên, nhìn dung nhan mình trong đó rồi bảo Linh Đông cầm son môi tới cho môi thêm chút sắc đỏ. Nàng ta nhú lông mày lại, đôi tay khẽ đặt lên bụng, đầu ngón tay đeo hộ giáp đính ngọc lục bảo vuốt ve bụng, trong đôi mắt vừa vui vẻ vừa sầu lo.

“Bệ hạ tới chưa?” Nàng ta hỏi Giáng Xuân.

“Hồi bẩm Thái hậu nương nương, bệ hạ... hình như còn ở chỗ Tạ Mỹ nhân.” Giáng Xuân cẩn thận đáp.

Lông mày Phòng Thái hậu nhú lại, khuôn mặt hiện lên vẻ giận dữ. Nàng ta nhìn thấy dung mạo nhạt nhẽo của mình trong gương, rồi nghĩ tới Tạ Mỹ nhân mặc dù có sẹo nhưng khuôn mặt vẫn vô cùng quyến rũ, không khỏi giận dữ hất gương rơi xuống đất.

Tiếng vỡ vang lên, gương đồng rơi nát.

Đám cung tỳ im lặng, chỉ có Giáng Xuân khuyên nhủ: “Thái hậu nương nương bảo trọng thân thể.”

“Tạ Mỹ nhân?! Lương Lục Huệ rồi lại tới Tạ Như Oanh!” Phòng Thái hậu oán hận nói, “Chỉ vì đôi mắt kia, chỉ vì dung mạo nàng ta giống Hà Dương công chúa!”

Nàng ta vừa nói xong thì nghe thấy giọng nói uể oải của Tiêu Vũ Xuyên truyền từ ngoài phòng.

“Sao mẫu hậu lại tức giận nữa rồi? Không tốt cho bào thai trong bụng chút nào.”

Phòng Thái hậu bình tĩnh lại, nói: “Ta còn nghĩ hoàng nhi không định tới.”

“Mẫu hậu đến núi Phật tinh dưỡng, trăm là thần tử, sao có thể không đến đưa tiễn được?” Tiêu Vũ Xuyên bước vào trong điện, thấy gương vỡ đầy đất và vẻ ghen ghét khác với ngày thường của Phòng Thái hậu, hần ung dung nói, “Mẫu hậu hất gương cũng không tốt. Có câu gọi là ‘Gương vỡ khó tròn vẹn’, không phải sao?”

Phòng Thái hậu không nói lời nào.

“Đúng rồi, mẫu hậu.” Tiêu Vũ Xuyên ngồi xuống, véo khuôn mặt của Giáng Xuân, “Trẫm thấy gần đây mẫu hậu suy nghĩ nhiều, cần thường xuyên đọc kinh trước Phật tổ, không bằng lần này mẫu hậu lên núi Tĩnh Đình thì cứ ở chỗ ấy nghỉ ngơi, đừng về Tây cung nữa nhé?”

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt Phòng Thái hậu lập tức trắng bệch.

Nàng ta run rẩy vùng tay lên, cất giọng yếu ớt: “Vũ Xuyên, chàng... chàng muốn ta trông coi nhiên đăng Cổ Phật đến cuối đời ư?”

Tiêu Vũ Xuyên vẫn nở nụ cười vô tâm, hắn không để ý đến sắc mặt Phòng Thái hậu, ôm Giáng Xuân vào trong ngực, cạo xát từ trên xuống dưới một phen, thoải mái nói: “Mẫu hậu đừng quên, người vốn nên làm bạn với thiên đàng Cổ Phật. Nếu không phải trăm nhất thời nổi hứng, mẫu hậu vốn còn đang thay phụ hoàng trông coi cung điện, lẽ loai toai sống một mình đấy nhé.”

Phòng Thái hậu lùi về sau một bước, suýt nữa giẫm lên gương vỡ trên đất. Nàng ta không thể tin nổi: “Vũ Xuyên, chàng không sợ ta truyền việc này đến tai người khác ư?” Nàng ta dùng tay che chở phần bụng, “Thứ trên người ta, có thể là... có thể là máu mủ của chàng!”

Nàng ta nói xong lời này, trước mắt bỗng nhiên trở nên xám xịt.

Phòng Nguyệt Khê không hiểu vì sao mình lại trở thành người như vậy.

Chớp mắt một cái, dường như nàng ta vẫn là hòn ngọc quý trên tay Phòng gia, trong lòng đầy vui vẻ chờ gả cho một vị hôn phu tốt. Đột nhiên, trong cung truyền thánh chỉ muốn nàng ta vào cung làm Hoàng hậu.

Đêm động phòng hoa chúc, lúc nến sắp cháy hết, Đế vương oai hùng đẩy cửa cung ra, bước đến trước mặt nàng ta, không làm thơ cũng không cời áo tân lang, chỉ nói với nàng ta rằng: “Phòng Nguyệt Khê, cả đời này trăm đành thẹn với nàng.”

Tiên đế Tiêu Đồ Ký là người chung tình, câu này quả thật không sai.

Mặc dù từ trước A Đạt Mạt thị đã chết nhiều năm nhưng hắn vẫn nhớ nhưng người phụ nữ kia, đến nỗi nhiều năm sau để trống hậu vị. Mặc dù triều thần góp ý rằng không thể không cưới Phòng Nguyệt Khê, nhưng hắn lại không muốn vi phạm lời hứa với ái thiếp.

Hắn có thể cho Phòng Nguyệt Khê vị trí Hoàng hậu, cho nàng ta châu báu của cải vô hạn, giúp người Phòng gia từng bước thăng chức, nhưng hắn lại không thể coi Phòng Nguyệt Khê là thiếp tử.

Phòng Hoàng hậu còn quá trẻ, một mình trông coi cung điện lớn như vậy, nghe những lời hâm mộ “Độc sủng lục cung, ao ước của nhiều người”, trong lòng chỉ có thể cười mỉa không nói.

Phí hoài tuổi xuân, hiu quạnh cô đơn, những châu báu danh lợi này sao có thể bồi thường nỗi?!

Hai tháng sau, Tiêu Đồ Ký chết trận trên đường đến phía Tây. Trong triều đồn đại, nói do Tiêu Tuấn Trì ám sát Tiêu Đồ Ký, nhưng cuối cùng Tiêu Tuấn Trì vẫn ngồi lên vị trí Nhiếp Chính vương. Đáng thương nhất là đứa con duy nhất Tiêu Đồ Ký để lại, đứa bé lẻ loi một mình, không phụ mẫu, đối mặt với Tiêu Tuấn Trì nắm quyền nhiếp chính giống như lầy trứng chọi đá, yếu ớt bất lực.

Khi đó Phòng Nguyệt Khê nghĩ, đều là những kẻ đáng thương trong chốn thâm cung vắng vẻ, không bằng quan tâm hẳn thêm một chút.

Về sau, Tiêu Vũ Xuyên trở thành thiếu niên, có thêm mấy phần tuấn mỹ của Tiêu Đồ Ký. Người Tiêu gia đều có vẻ ngoài rất đẹp, ngay cả Tiêu Vũ Xuyên chưa đầy hai mươi tuổi cũng thế. Thâm cung quanh quẽ không có người làm bạn, Phòng Nguyệt Khê nhất thời động lòng, từ đó chân hãm sâu xuống vũng bùn, không thể kiềm chế được.

Chỉ có điều Tiêu Vũ Xuyên là người đa tình.

Mặc dù hắn đã nếm thử hương vị tình yêu trên người Phòng Thái hậu nhưng vẫn nạp sủng phi, về sau có Lương Lục Huệ vào cung độc sủng. Phòng Nguyệt Khê sinh lòng ghen ghét, mấy lần ra tay với những phi tần có thai.

Lương Lục Huệ vô tình phát hiện chuyện Phòng Nguyệt Khê và Tiêu Vũ Xuyên, nàng ta tự cho rằng mình nắm cả bầu trời, ngày càng ngang ngược, không ai bì nổi. Tiêu Vũ Xuyên tương kế tựu kế, lừa mọi người trong lẫn ngoài cung, hướng mũi nhọn vào Lương phi.

Sau khi gả đến đây, Khương Linh Châu muốn tra rõ chuyện phi tần sảy thai. Thấy Lan cô cô tay chân nhanh nhẹn, muốn điều tra chân tướng, Phòng Nguyệt Khê lập tức đẩy Lương Lục Huệ ra làm hình nhân thế mạng.

Đày vào lãnh cung còn chưa đủ, sự ghen tỵ khiến nàng ta muốn Lương Lục Huệ chết. Nàng ta sớm có ý định giết Lương Lục Huệ để yên tâm, vừa may nhờ lần đi săn này Lương Lục Huệ bị bắn, giúp tiêu tan hậu họa về sau.

Sau khi trở về từ hành cung, Phòng Nguyệt Khê phát hiện mình đang có thai, vừa mừng vừa lo. Vui vì đứa bé này là con của Tiêu Vũ Xuyên, lo vì nàng ta là một quả phụ, nếu để triều thần phát hiện việc này thì chẳng phải tự tìm đường chết ư?

Vì vậy Phòng Thái hậu quyết định lánh lên núi Phật, chờ sinh con rồi trở về Tây cung.

Bỗng nhiên Tiêu Vũ Xuyên nói ra lời ấy, bảo nàng ta đừng quay về Tây cung nữa!

Tiêu Vũ Xuyên buông Giáng Xuân trong ngực ra, nói: “Mẫu hậu, trăm khuyên người nên cầu phúc nhiều hơn trước mặt Phật tổ, nếu không phải vì người, có lẽ bây giờ mấy đứa trẻ đáng thương trước kia của trẫm đã ê a học nói rồi.”

Ngoài miệng Phòng Nguyệt Khê cười nhưng trong lòng không cười nổi, khóe miệng run rẩy: “Không phải Nhiếp Chính Vương phi đã tra rõ chuyện này rồi sao? Mọi việc đều do Lương Lục Huệ gây nên. Chàng quá thiên vị nàng ta, thế nên...”

“Mẫu hậu lừa được người khác nhưng không lừa được trẫm.” Tiêu Vũ Xuyên ngắt lời nàng ta, vẻ mặt lạnh lùng, lời nói ẩn chứa sát khí. Phòng Nguyệt Khê nghe xong, loáng thoáng thấy hình bóng tiền đế Tiêu Đồ Ký trên mặt hắn, không khỏi giật mình.

“Vũ Xuyên, chàng nói thật với ta đi.” Nàng ta vịn bàn trang điểm hỏi, “Chàng đuổi ta đi có phải vì... vì... Cảnh Lăng Vương phi không?”

Nàng ta nhìn ra.

Hắn đã động lòng.

Từ trước đến nay Tiêu Vũ Xuyên chưa từng cho bất kỳ người phụ nữ nào tắm chân tình của mình. Dù Lương Lục Huệ được cưng chiều đến mấy cũng có thể bị hắn tự tay bắn chết. Từ nhỏ Phòng Nguyệt Khê đã bầu bạn với hắn, hắn cũng không nề mặt chút nào.

“Bởi vì... cầu mà không được ư?” Giọng của Phòng Nguyệt Khê trở nên run rẩy, “Bởi vì nàng ta bị người khác chiếm mất, chàng canh cánh trong lòng, nhớ mãi không quên, đúng không? Vũ Xuyên, chàng có biết nàng ta là...”

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Linh Châu: O, thì ra đều do bốn tiên nữ gây họa sao???

Chương 50: Tấm thẻ Phượng Hoàng

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

“Đủ rồi.” Tiêu Vũ Xuyên ngắt lời nàng ta, nhíu mày nói, “Chuyện trẫm và người truyền khắp thiên hạ cũng không sao. Trẫm là Đế vương, không ai dám nhiều lời. Ngược lại là người, người đoán xem Tam thúc sẽ làm gì người?”

Lời hần nói khiến Phòng Nguyệt Khê ngã ngòai trên mặt đất.

Đúng vậy, Tiêu Vũ Xuyên là vua. Có huyết mạch Tiêu gia, có địa vị Đế vương, hoặc ít hoặc nhiều Tiêu Tuấn Trì sẽ nhẹ tay.

Nhưng nàng ta thì sao?

Phòng Nguyệt Khê hất tay sang bên cạnh, bị mảnh gương cắt chảy máu. Nàng ta hoàn toàn không cảm thấy đau, nước mắt rơi đầy mặt, vừa cười vừa khóc: “Ta đi là được. Như mong muốn của chàng, đời này ta không quay về Tây cung nữa.”

Qua mấy ngày sau, Phòng Thái hậu lên đường đến núi Tĩnh Đình.

Đám người Khương Linh Châu, Lục Hoàng hậu cố ý đến cửa thành Thái Diên đưa tiễn. Phòng Thái hậu cầm tay Khương Linh Châu, dường như không nỡ xa thành Thái Diên náo nhiệt.

“Thái hậu nương nương, tay người...” Khương Linh Châu thấy đầu ngón tay Thái hậu quần lụa trắng, kinh ngạc hỏi, “Sao phượng thẻ của Thái hậu nương nương lại bị tổn thương...”

“Không sao, đêm qua không cẩn thận làm vỡ gương đồng thôi.” Thái hậu cười vô cùng dịu dàng, chỉ có điều khi nàng ta nắm tay Khương Linh Châu thì dùng sức quá nhiều, đến mức máu từ bên trong tấm lụa trào ra, nhuộm đỏ cả khoảng trắng.

Khương Linh Châu không khỏi nhíu mày, suýt nữa đã vô lễ rút tay về.

Lúc trước nàng không biết Thái hậu nương nương khỏe như vậy.

“Ai gia cảm thấy núi Phật kia rất tốt, ngày sau sẽ ở đó luôn. Mong Nhiếp Chính Vương phi quan tâm mọi việc trong cung lẫn ngoài cung nhiều hơn.” Phòng Thái hậu nói, một tay khác lại nắm tay Lục Hoàng hậu, cười, “Chỉ Dao là người ai gia nâng niu trong tay, nhà của nàng ở xa, phủ Nhiếp Chính vương chính là nhà của nàng ấy ở Thái Diên.”

“Thái hậu nói đúng.” Khương Linh Châu đáp.

Lục Hoàng hậu muốn cười, nhưng nàng ta nghe thấy sự lo lắng trong lời nói của Thái hậu thì không thể nào cười nổi.

“Thần thiếp cung tiễn Thái hậu nương nương.”

Trong tiếng cung tiễn của các nữ quyền phi tần, xe ngựa chở Phòng Thái hậu ung dung đi xa.

Phòng Thái hậu ngồi trong xe ngựa lắc lư, một tay chậm rãi vuốt ve phần bụng, khuôn mặt điềm đạm nhã nhặn lúc trước giờ đây đã thêm vài phần lạnh lùng. Nàng ta vén rèm, bảo Giáng Xuân lên xe ngựa.

“Giáng Xuân, Hào Châu vương đã trả lời chưa?” Phòng Thái hậu tựa người vào đệm êm, tay đỡ trán, dáng vẻ mệt mỏi, “Lấy quyền thế Phòng gia đổi lấy sự tin tưởng của Hào Châu vương, ai gia không tin Hào Châu vương sẽ từ chối.”

***

Phòng Thái hậu rời khỏi Thái Diên, Khương Linh Châu cảm thấy yên bình hơn nhiều. Không có Thái hậu nương nương thỉnh thoảng mời nàng vào cung, nàng cũng cảm thấy đỡ phiền phức.

Lúc trước Lục Hoàng hậu vì Lương phi có quyền thế, lại có Phòng Thái hậu bảo vệ nên cuộc sống trôi qua khó khăn, không thể không dựa vào phủ Nhiếp Chính vương để lật đổ Lương phi. Bây giờ trong cung không còn Lương phi và Phòng Thái hậu, giờ đây Lục Hoàng hậu độc chiếm lục cung, cuộc sống trôi qua rất sáng khoái.

Thời gian qua đi, nàng ta không muốn phụ thuộc vào phủ Nhiếp Chính vương nữa.

Vì thế, Lục Hoàng hậu dần lạnh nhạt với Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu an nhàn tự tại, đúng lúc cần xử lý vài chuyện trong phủ Nhiếp Chính vương. Nàng mở tiểu viện trong phủ, trồng vài loại hoa, bảo hạ nhân dốc lòng chăm sóc. Mùa hè sắp tới, nàng vội vàng chọn vài may y phục mới, dự định làm vài bộ đang thịnh hành ở nước Ngụy.

Ngày hôm đó, thợ may đến đo kích thước cho nàng, sau đó có người báo Cách Hồ Na tới cửa thăm hỏi.

Khương Linh Châu ở nước Ngụy đã lâu nhưng vẫn chẳng có ai nói chuyện cùng, lúc ở Cảnh Lăng còn có thể làm bạn với Tống Thái Vi, giờ đến Thái Diên thì không còn ai để thổ lộ tâm tình. Nàng mới gặp Cách Hồ Na một hai lần, mặc dù là muội muội của thuộc hạ Hào Châu vương nhưng rất ngay thẳng, Khương Linh Châu không thể nào ghét bỏ được, vì vậy đành mời Cách Hồ Na vào vương phủ.

Cách Hồ Na ăn mặc khác với đám tiểu thư trong thành Thái Diên, suốt ngày diện nam trang hiên ngang, cưỡi con ngựa cao to, quất roi mạnh mẽ, trên đường đi nàng ấy còn rêu rao khắp nơi rằng mình đang đến phủ Nhiếp Chính vương.

Tiến vào cửa vương phủ, Cách Hồ Na nói lỏng roi ngựa, cười với Khương Linh Châu: “Nhiếp Chính Vương phi đúng là một đại mỹ nhân, ta chỉ ngắm thôi cũng cảm thấy rất thỏa mãn.”

“Cách... Cách tiểu thư ngày thường cũng rất xinh đẹp.” Khương Linh Châu không nhớ rõ tên nàng ấy, một lúc lâu sau mới nhớ là họ gì.

“Cách tiểu thư gì chứ? Nghe thật xa lạ. Do Đại ca ta cứng rắn muốn có tên như người Hán nên mới có cái tên này.” Cách Hồ Na cười sáng khoái, ngũ quan sáng bừng lên, “Người gọi ta Na Thập Nhiệt Cầm là được, đây là tên thường gọi của ta.”

Hai người đi vào sảnh, Cách Hồ Na thấy bản vẽ trên bàn thì nói: “Đây là y phục Nhiếp Chính Vương phi chuẩn bị à? Đẹp thật đấy. Mỹ nhân lúc nào cũng hợp với váy hoa nhất.”

Hai người bắt đầu nói về trang sức và y phục, một ngày cứ trôi qua như thế. Cách Hồ Na không phải người Hán, nói chuyện rất thú vị, thường kể vài chuyện vui chọc Khương Linh Châu cười. Những phi tần, nữ quyến trong Tây cung chỉ toàn nói mấy chuyện tranh đấu thâm sâu, lâu rồi không được trò chuyện thoải mái thế này.

Lúc sắp chia tay, nàng thấy hơi tiếc, vì vậy mới mời Cách Hồ Na lần sau lại đến.

Khương Linh Châu tập trung nói chuyện phiếm với cô nương mới quen, hoàn toàn không biết Tiêu Tuấn Trì trở về từ lúc nào, lúc này hắn nghiêm mặt đứng trong hành lang, lộ ra nửa gương mặt, bí mật quan sát sau cột trụ.

Đợi Cách Hồ Na đi, Tiêu Tuấn Trì nắm lấy bàn tay như ngọc của ai đó, hỏi: “Tâm trạng Vương phi tốt lắm à?”

“Đúng vậy.” Khương Linh Châu thi lễ, hỏi, “Vương gia trở về từ lúc nào thế? Sao thiếp không biết?”

“Về hơn nửa canh giờ rồi.” Giọng điệu Tiêu Tuấn Trì hơi kỳ lạ, “Vương phi không nhận ra chút nào.”

Thấy người đàn ông cao to trước mặt giống như một chú chó lớn bị nhốt trong lồng, giận dữ vẫy đuôi vì lâu lắm chủ nhân không tới thăm, trong lòng Khương Linh Châu đột nhiên thấy hơi áy náy.

“Lần sau thiếp nhất định sẽ chú ý.” Nàng nói, không biết nghĩ gì lại vươn tay ra, kiễng chân lên sờ đầu Tiêu Tuấn Trì như sờ đầu một chú chó thật vậy. Sờ mấy cái

Khương Linh Châu mới nhận ra mình đang làm gì, lập tức ngượng ngùng thu tay lại, “Thiếp... thiếp xem... Vương gia có cao không thôi.”

“Vậy...?” Tiêu Tuấn Trì nhíu mày hỏi, “Ta cao không?”

“Hình như... không.” Nàng lùi ra đằng sau một bước, lấp ba lấp bấp đáp.

“Muốn sờ thì sờ đi.” Tiêu Tuấn Trì tỏ ra rất hào phóng, nắm chặt bàn tay nhỏ của nàng đặt lên đầu mình, “Bỏn vương còn có thể nói không hay sao? Đến đây, sờ đi, muốn sờ chỗ nào cũng được.”

Hắn cảm tay Khương Linh Châu ấn lên đỉnh đầu mình hai lần, sau đó áp vào mặt mình cọ cọ, cuối cùng còn không biết xấu hổ sờ lên ngực mình, suýt nữa nhét tay nàng vào người mình luôn.

Tiểu Vương phi luôn đoan trang đứng đắn bỗng hai gò má đỏ bừng lên, liều mạng rút tay về, khê trách móc: “Vương gia đúng là không biết xấu hổ, thiếp vẫn muốn giữ mặt mũi.”

“Vương phi vừa sờ ta từ trên xuống dưới.” Tiêu Tuấn Trì không để nàng đi, khom lưng, thấp giọng nói, “Thật thiệt thòi, bỏn vương không muốn như vậy. Bỏn vương muốn sờ lại nàng.”

Khương Linh Châu vô cùng buồn bực, đỏ mặt gào lên “Đồ không biết xấu hổ”, sau đó xoay người chạy đi.

Quả thật Tiêu Tuấn Trì rất không thích việc bị Khương Linh Châu lạnh nhạt, nhưng ngày hôm sau Cách Hồ Na tới cửa, Khương Linh Châu vẫn hoan nghênh, không đuổi người đi. Thấy tình cảm giữa Cách Hồ Na và Khương Linh Châu mỗi ngày một tốt hơn, hai người cứ thế trở thành bạn thân, trong lòng Tiêu Tuấn Trì càng thêm căm giận.

Hắn đường đường là Nhiếp Chính vương, thế mà phải đi ghen với một cô nương! Thật đáng xấu hổ!

Thế là buổi sáng Cách Hồ Na đến tìm Khương Linh Châu, hắn giống như tiểu thê tử bị bắt nạt, đôi mắt trông mong đi phía sau hai người, chỉ thiếu nước xách giày cho bọn họ. Nhiều lần như vậy, Tiêu Tuấn Trì cảm thấy không phải cách hay, thừa dịp ban đêm vui đùa trên giường với Khương Linh Châu, hắn muốn nàng cân nhắc một chút.

“Vương phi muốn kết bạn, bỏn vương không ngại.” Tiêu Tuấn Trì đề Khương Linh Châu xuống giường, tay nắm lấy gối ngọc, sống chết không cho nàng chạy trốn, “Nhưng có một hai người bạn thì không thêm nhìn mặt bỏn vương nữa, bỏn vương cực kỳ không vui. Cách Hồ Na và phu quân, ai nhẹ ai nặng, mong Vương phi suy nghĩ cẩn thận.”

Ánh mắt Khương Linh Châu dờ ra, tiếng nói nhỏ nhẹ như chim hót: “Đâu nghiêm trọng như lời Vương gia nói...”

“Có chứ.” Tiêu Tuấn Trì tách chân nàng ra, đầu dựa vào trong, thấp giọng thì thào, “Kỳ lạ, thật kỳ lạ. Sao nàng với Cách Hồ Na có nhiều chuyện để nói thế? Không thể nói với bốn vương sao?”

Ngay lúc hắn không để ý, tiểu Vương phi tránh khỏi người hắn, chạy thật xa. Nàng dựa vào góc tường, lên tiếng khiêu khích: “Đương nhiên không thể nói với Vương gia rồi. Thiếp muốn nói chuyện tâm tư của con gái, còn cả chuyện kinh nguyệt nữa, Vương gia hiểu chuyện nào?”

Tiêu Tuấn Trì mờ mịt.

Đúng là hắn không hiểu.

Hắn cắn răng nghiền lợi... muốn lấy lòng con gái còn phải học những thứ này hay sao? Hắn đã thấy Phó Huy cầm châu báu trang sức nghiền cứu bao giờ đâu!

Trong cơn tức giận, hắn xuống giường bắt Khương Linh Châu trở về, đè nàng lên giường yêu thương một trận. Một đêm phóng túng giày vò đến canh ba canh bốn mới dừng khiến Khương Linh Châu không ngừng kêu khổ, hôm sau suýt nữa không xuống giường nổi.

Nàng nghĩ một đêm này coi như để Tiêu Tuấn Trì trút giận, ai ngờ năm sáu đêm liên tiếp đều như thế. Dường như tên kia không biết mệt, luôn xem việc giày vò nàng là niềm vui.

Mới đầu Khương Linh Châu còn từ chối, nói do “Mệt mỏi”, nhưng nhiều lần sau nàng cũng nếm được thú vui trong đó, đẩy phu quân hai lần thì cũng nghe theo hắn. Người luôn đoan trang rụt rè cũng dần thay đổi. Lúc hắn vào sâu nhất, nàng vừa xấu hổ vừa rát, lời gì cũng nói được, ngày hôm sau tỉnh dậy mà không dám nhớ lại đêm qua.

Đến tối hôm đó, thấy Tiêu Tuấn Trì lại mài dao xoèn xoẹt nhìn mình, Khương Linh Châu hơi luống cuống.

Còn làm thế thì nàng không đứng nổi nữa đâu!

Ngày mai Lục Hoàng hậu mời nàng vào cung đấy!

Đôi mắt đen nhánh của Khương Linh Châu chuyển động, lập tức nghĩ ra ý xấu. Nàng mở rượu, lấy ra một vò rượu, bung đến trước mặt Tiêu Tuấn Trì: “Vương gia, không bằng uống một chén góp vui nhé?”

Mỹ nhân trước mặt rất vui vẻ, khuôn mặt đẹp dễ dàng rạng rỡ như ánh trăng non, như tiên tử ở thiên cung nhưng không có mây mờ che phủ, gần gũi đến mức có thể chạm tay vào.

Tiêu Tuấn Trì biết rõ nàng có ý đồ gì, cũng biết mình không thể uống rượu, nhưng khi thấy nàng khẽ cười, khuôn mặt đầy tình ý thì không đành lòng từ chối, hắn bắt đầu dĩ nhận chén rượu kia, nhấp môi một cái.

Lúc rượu tràn vào cổ họng, Tiêu Tuấn Trì nghĩ: nếu một ngày nào đó nàng hạ độc trong rượu, chỉ sợ hần cũng sẽ vui vẻ chịu đựng mà uống chén rượu độc để giải khát.

Khương Linh Châu vốn cho rằng hần uống say thì sẽ ôm giày thêu của mình nằm ngáy ngủ trên mặt đất. Ai ngờ lần này uống say, hần lại hung dữ như thế, mạnh mẽ khiêng nàng lên giường giống tên nhóc tám trăm năm chưa nếm mùi phụ nữ.

Khương Linh Châu bị hần hôn, trong lòng thầm kêu một tiếng: “Không ổn.”

Không ngờ lần này uống say, Tiêu Tuấn Trì lại cư xử như vậy!

Quả thật hần không thương hương tiếc ngọc chút nào, thô lỗ giày vò nàng một đêm. Thể lực hần vốn rèn luyện từ trong quân đội mà ra, vô cùng mạnh mẽ, lúc say rượu càng thêm hăng hái, không để nàng thoát được. Càng về sau nàng chỉ có thể cắn góc chăn, thấp giọng la hét.

Đợi mọi thứ yên tĩnh lại, Khương Linh Châu dựa vào gối, chợt nghe tiếng mưa rơi lộp bộp bên ngoài.

Xuân hạ giao mùa, mưa đêm rơi xuống.

Nước mưa lượn quanh, mọi thứ trở nên ẩm ướt. Lá cây ngoài cửa đóng đưa vì hạt mưa. Tiếng mưa lẫn át mọi âm thanh xung quanh. Loáng thoáng như có tiếng côn trùng kêu lên từ đám cỏ.

Tiêu Tuấn Trì bỗng nhiên vươn tay vòng qua ngực nàng, ôm vào lòng mình.

Hần thiếp đi, nói mê bên tai nàng một câu, giọng nói trầm thấp không rõ.

“Vương phi thích ta hay Lưu Tông hơn?”

Cái tên “Lưu Tông” này như sấm sét, mạnh mẽ giáng xuống Khương Linh Châu. Nàng cứng đờ, trong lòng suy nghĩ... “Sao Vương gia lại biết?” Tiếp theo, nàng rầu rĩ túm lấy chăn gấm, nhắm hai mắt lại.

Dù sao nàng và An Khánh vương cũng không có gì với nhau.

Cây ngay không sợ chết đứng, Tiêu Tuấn Trì muốn điều tra thì cứ việc làm. Có thể tra ra thứ gì mờ ám, nàng sẽ biến thành chó con cho hần xem.

***

Sáng sớm ngày tiếp theo, Khương Linh Châu cố gắng điều khiển cơ thể đau nhức, miễn cưỡng rời khỏi giường. Kiêm Hà chọn giúp nàng một bộ đồ vàng nhạt, búi tóc cao. Lúc tỳ nữ cài trâm lên tóc nàng, Tiêu Tuấn Trì tỉnh dậy, ngẩng đầu hỏi: “Vương phi

muốn đi đâu? Lại đến chùa Đại Quang Minh à? Cần thận chút.” Tiêu Tuấn Trì nằm xuống giường, “Nàng mang theo nhiều người đi, tránh xảy ra chuyện.”

Lần trước trong chùa Đại Quang Minh có hòa thượng giả mạo, từ trên xuống dưới chùa đều bị phạt một trận, trụ trì bị đuổi đi. Vì vậy Tiêu Tuấn Trì cảm thấy khá ghét chùa Đại Quang Minh.

Cũng may trụ trì có danh “Ngự tăng Tiêu gia” nên đi đến chùa khác vẫn đức cao vọng trọng, dù sao cũng chỉ là đổi chùa mà thôi.

“Thiếp vào trong cung thôi.” Khương Linh Châu đáp, “Hoàng hậu mời thiếp vào, thiếp không thể không đi.”

Khương Linh Châu ăn sáng đơn giản rồi lên đường vào Tây cung. Đợi vào trong cung mới biết Lục Hoàng hậu mời thêm vài thiên kim tiểu thư, phu nhân danh môn đến, trong đó có Từ phu nhân, Từ nhị tiểu thư và Cách Hồ Na. Có lẽ biết Khương Linh Châu và mấy người kia có quan hệ tốt nên mới cố ý mời đến bầu bạn.

Vì trận mưa đêm qua, bậc thềm ngọc trong cung được gột rửa sạch sẽ. Lá non mới nhú đầu tường dính bọt nước lấp lánh, khi đón ánh nắng thì tỏa ánh sáng lung linh rạng rỡ. Trên góc ngói lưu ly khắc hình mô điều hâu, tựa như một báu vật. Hoa xuân thấm đẫm nước mưa tạo nên một khoảng trời đỏ tươi đẹp động lòng người.

Bây giờ Thái Diên không có sủng phi cũng không có Thái hậu, lục cung do Hoàng hậu độc chiếm, vì vậy sắc mặt Lục Hoàng hậu tràn ngập sức sống.

Khuôn mặt nàng ta đoan trang độ lượng, nhìn qua nét mặt tốt hơn xưa nhiều, thậm chí khóe mắt còn mang theo vẻ sắc bén. Nàng ta mặc một bộ cánh phượng thêu nhụy hoa đỏ kiêu sa lộng lẫy, mang đậm phong thái của bậc mẫu nghi thiên hạ.

“Trong lúc rảnh rỗi, bốn cung nghĩ, phần lớn phụ nữ Thái Diên đều biết làm thơ vẽ tranh nên mới mời chư vị đến tụ họp giải sầu.” Lục Hoàng hậu vừa dứt lời, lại ra về cô đơn nói, “Hậu cung lớn như vậy nhưng không nhiều phi tần có thể làm thơ từ ca phú, ngay cả chút trò tiêu khiển bốn cung cũng không tìm ra.”

Một quý phu nhân vội vàng cười nói: “Hoàng hậu nương nương mang phong thái phượng nghi, sao người khác dám khoe khoang chứ?”

Đám cung nữ dâng trà thơm và bánh ngọt lên, trong phút chốc giống như đàn ong chăm chỉ, trong sảnh lại toàn những cô nương xinh đẹp đang độ tuổi xuân, tất cả tạo nên một khung cảnh vô cùng sôi động náo nhiệt. Trên bàn đựng quả hải đường xốp giòn, chè hoa mai, mỡ tủy cắt lát khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Nhưng vào lúc này, cung nữ đến báo Hào Châu Vương phi không mời mà tới, muốn tham gia bữa tiệc của Lục Hoàng hậu.

Lục Hoàng hậu khá buồn bực, trong lòng thầm mắng Hà Uyển Thanh không biết cấp bậc lễ nghĩa. Nhưng Hà Uyển Thanh đến rồi, nàng ta cũng không thể đuổi Hào Châu Vương phi đi, dù sao bệ hạ và Hào Châu vương cũng là thúc cháu. Nàng ta liếc Khương Linh Châu, thấy nàng đang tập trung nghiên cứu đồ ăn trước mặt, dường như không thèm để ý đến Hà Uyển Thanh thì Lục Hoàng hậu mới bảo cung nữ mời Hào Châu Vương phi vào.

Nghe Hào Châu Vương phi tới, trong lòng các vị phu nhân và tiểu thư đều không thoải mái. Ai cũng biết Hào Châu Vương phi thích đi gây sự, hôm nay chắc sẽ mất hứng.

Hà Uyển Thanh khoác y sam thân nhiên bước vào điện, tham kiến Hoàng hậu rồi ngồi xuống. Lần trước Khương Linh Châu gây phiền phức cho nàng ta, lần này nàng ta muốn ngồi bên cạnh Khương Linh Châu để gây sự.

Lục Hoàng hậu sợ Hào Châu Vương phi lại gây chuyện nên vội vàng giục: “Hoàn Phiến, còn không mau đi lấy ống đựng thẻ?”

Vì thế Hoàn Phiến nâng ống đựng thẻ lên, lần lượt tới chỗ Từ Minh Nghiên, nói: “Mời Từ nhị tiểu thư rút trước.”

Từ Minh Nghiên đưa tay vào trong ống đựng thẻ rồi lấy ra một tấm thẻ. Mở ra xem thì ghi: “Mừng lương duyên đến”. Đám người lập tức trêu chọc Từ Minh Nghiên. Từ Minh Nghiên xấu hổ đỏ mặt, lấy giấy bút cắm đầu làm thơ.

Hoàn Phiến bước sang bên cạnh, các vị phu nhân tiểu thư đều rút thẻ, có thẻ “Sắc xuân đạt dào”, “Ánh sáng tuyệt đẹp ở Thượng Nguyên (1)”, còn có “Người quản lý căn dặn”, “Dẫn đầu cuộc đua thuyền”. Đến lượt Khương Linh Châu, nàng rút ra tấm thẻ “Sắc hoa làm vui lòng người”. Nàng thường xuyên tập làm thơ văn ở Hoa Đình, vì vậy viết một bài thơ là chuyện dễ dàng. Ngẫm nghĩ một lúc, nàng nhắc bút viết ra bốn câu: “Đàn ong vàng sinh tồn trong thời kì tối tăm, một đêm tủi thân khoác hết sương giá lên vai, cắt đứt chút tình của vị khách chưa quay về, mang theo cơn mưa để lại ngàn hương thơm.”

(1) Tết Nguyên Tiêu là ngày lễ hội cổ truyền tại Trung Quốc và là tết Thượng Nguyên tại Việt Nam. Lễ hội trắng rằm từ giữa đêm 14 trọn ngày 15 cho đến nửa đêm 15 của tháng giêng Âm lịch.

Đến Cách Hồ Na, nàng ấy phiền não hồi lâu, vốn nói “Không muốn làm thơ”, cuối cùng vẫn thò tay vào ống đựng thẻ, tiện tay lấy ra một tấm thẻ. Mở ra xem thì là “Phượng hoàng giữa trời”.

Nàng ấy nghiêng đầu, buồn bực đọc bốn chữ, lẩm bẩm: “Phượng hoàng giữa trời phải viết thế nào? Ta chưa từng thấy phượng hoàng.”

Về mặt Hoàn Phiến sau lưng Cách Hồ Na trắng bệch, Lục Hoàng hậu cũng cứng mặt. Phải biết trong ống này chỉ có một thẻ “Phượng hoàng giữa trời” được giấu rất kỹ trước đó, vốn nên giấu trong tay áo Hoàn Phiến, sau đó do Lục Hoàng hậu rút ra. Ai ngờ Hoàn Phiến sơ sẩy, tấm “Phượng hoàng giữa trời” rơi vào trong ống để Cách Hồ Na rút được.

Lục Hoàng hậu gượng cười, nói: “Tùy tiện viết là được, chỗ này đều là người một nhà, không ai cười người đâu.”

Cách Hồ Na cắn bút trầm tư suy nghĩ. Hoàn Phiến run người, đi đến bên cạnh Lục Hoàng hậu. Lục Hoàng hậu mỉm cười liếc mắt nhìn Hoàn Phiến rồi rút ra một tấm thẻ, trên đó ghi “Sen xanh sắp lớn”, rất bình thường.

Hà Uyển Thanh nhìn thấy, dường như tìm được chuyện vui, mở miệng nói: “Hừm! Ta thấy “Phượng hoàng giữa trời” không phải là hình ảnh của Hoàng hậu sao? Lần trước chẳng phải bệ hạ cũng chọn muối muối của Cách Nhĩ Kim, hỏi nàng ta đã có hôn ước chưa đấy ư?”

Hà Uyển Thanh liếc Cách Hồ Na, trong mắt có ý cười trên nỗi đau người khác.

Lục Hoàng hậu nghe xong mới nhớ, lần trước đến Bắc Sơn, Cách Hồ Na thể hiện mình là một người sáng khoái, Tiêu Vũ Xuyên đặc biệt để ý đến nàng ấy, có ý định triệu nàng ấy vào cung. “Phượng hoàng giữa trời” bị Cách Hồ Na rút được, chẳng lẽ đây là ý trời?

Lúc Lục Hoàng hậu còn đang nghi ngờ, Khương Linh Châu mở miệng: “Chỉ là tấm thẻ thôi mà, sao có thể chuẩn như vậy được? Nếu lần này Hoàng hậu nương nương bỏ “Phượng hoàng giữa trời” vào đây ổng đựng thẻ, theo như lời Hào Châu Vương phi thì chẳng lẽ cả sảnh đường đều làm Hoàng hậu được à?”

Nàng vừa dứt lời, mọi người đều nở nụ cười.

“Không lâu trước đây ở Hoa Đình, có cao tăng xem mệnh cho ta, nói ta là “Cánh phượng bám vào vây rồng”. Cao tăng kia không biết ta là Công chúa nên nói năng lung tung để đổi lấy niềm vui của tổ mẫu ta.” Nàng kể chuyện lý thú trước đây, chậm rãi nói, “Về sau nghe nói ta là Công chúa một nước, vốn không thể làm Hoàng hậu, hẳn bị dọa đến mức tóc suýt nữa mọc ra, liên tục nói “Câu này không tính, không tính”.”

Cách Hồ Na cũng cười ha ha, khung cảnh xung quanh bỗng chốc trở nên vô cùng náo nhiệt. Lục Hoàng hậu nghe xong thì sắc mặt mới dần khá hơn, sau đó trừng mắt lườm Hoàn Phiến làm việc không chu đáo, lúc này mới cúi đầu làm thơ.

Cao tăng xem mệnh còn dám nói “Câu này không tính”, huống gì là một tấm thẻ nhỏ?

Chương 51: Vương phi giả

Editor: Dạ Tịch

Beta: TỬU THANH

Bên trong Tây cung đàn hát vui mừng, ở phủ Nhiếp Chính vương lại vô cùng bận rộn. Phó Huy vừa bước chân vào phủ đã vội vã đến gặp Tiêu Tuấn Trì, hai người đi qua bức bình phong, vào thư phòng.

Phó Huy đến gần nói nhỏ vào tai Tiêu Tuấn Trì.

Tiêu Tuấn Trì nhíu mày hỏi: “Tại sao Từ Thiện biết được chuyện này?”

“Theo lời Vương gia căn dặn, mặt tướng phái người vào phòng Thái hậu. Thuộc hạ báo rằng đã tận mắt nhìn thấy, không thể không tin.” Phó Huy thấp giọng, khẽ nói: “Việc này vẫn nên suy tính thật kỹ càng.”

Tiêu Tuấn Trì gật đầu, lại dặn dò: “Đừng để lộ bất kỳ tin tức gì, cũng không được nói với Vương phi. Trong phủ Nhiếp Chính vương, bốn vương e rằng có Lý Quỳ.” (1)

(1) Lý Quỳ (chữ Hán: 李逵; bính âm: Lǐ Kuí) là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Thủy hử của Thi Nại Am. Lý Quỳ còn dùng để chỉ những người giả mạo người khác.

“Vương gia, không bằng chúng ta mượn cơ hội này tóm tên Lý Quỳ kia luôn đi.” Phó Huy khuyên giải.

“Cứ đợi xem.” Tiêu Tuấn Trì sờ nhẫn ngọc ban chỉ, cất giọng trầm thấp, “Bốn vương muốn xem người đứng sau lưng hắn là ai.”

Hai người bàn bạc kỹ càng một lúc, Tiêu Tuấn Trì gọi Tổng Châm Hà vào. Chờ Khương Linh Châu trở về, Tiêu Tuấn Trì lập tức nói với nàng: “Hai ngày nữa, vi phu có việc muốn nhờ Vương phi giúp đỡ.”

“Chuyện gì ạ?” Khương Linh Châu nghi ngờ: “Vương gia mà lại có chuyện muốn nhờ thiếp sao?”

“Vài ngày trước vi phu đã bỏ ra khoản tiền lớn để mua một bức tranh, họa sĩ bán tranh là một người vô cùng nổi tiếng ở nước Tề, Lâu Hoành Đài, bức tranh có giá trị nghìn vàng. Có điều vi phu chưa từng thấy bút tích của Lâu Hoành Đài, cũng không biết đây là đồ thật hay đồ giả. Ta nghĩ Vương phi nhất định sẽ biết nên muốn nhờ nàng xem giúp bức tranh này.” Tiêu Tuấn Trì nói.

“Chuyện này thì có gì khó chứ?” Khương Linh Châu cười đáp, “Đừng nói là hai ngày, chỉ nhìn một khắc là thiệp đã biết rồi.”

“Một khắc sao đủ? Ta nói hai ngày thì là hai ngày.” Tiêu Tuấn Trì cười, “Hai ngày nay Vương phi cứ ở yên trong phủ, đừng ra khỏi cửa.”

Dứt lời, Tiêu Tuấn Trì lập tức rời đi, dáng vẻ khá vội vàng. Khương Linh Châu nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng bức bối, tại sao hắn lại kiên quyết làm vậy chứ... Lúc trước đã đồng ý sẽ không giam giữ nàng nữa, không ngờ bây giờ lại nhốt nàng tận hai ngày.

Nàng trở về phòng, buổi chiều có người mang bức tranh Tiêu Tuấn Trì mua đến. Nàng từ từ mở bức tranh được cuộn tròn trên bàn ra, cúi đầu cẩn thận nghiên cứu một chút.

Bức tranh này tên là “Khê sơn thường thu đồ” (2), cuộn tranh ố vàng, rõ ràng bức tranh này đã được vẽ lâu lắm rồi, ở chỗ trống còn in một con dấu nổi màu đỏ. Bên trong bức tranh là một ông lão cầm sào tre, ngồi xếp bằng bên cạnh suối, trông như một cây tùng lâu năm. Ngọn núi đằng xa kéo dài, cách hạ bút mạnh mẽ tựa đá rơi trên núi, lại như rừng rậm bạt ngàn, dào dạt sắc thu.

(2) Khê sơn thường thu đồ: Bức tranh ngắm núi và suối vào mùa thu.

Nàng xem hết bức tranh, lại nhìn lời跋, một đoạn dài dùng lối viết chữ thảo lưu loát, xem bút tích thì đây đúng là tác phẩm của Lâu Hoành Đài.

“Vương gia tốn bao nhiêu tiền để mua bức tranh này?” Nàng hỏi người hầu mang bức tranh đến.

“Tính theo hoàng kim ạ.” Người hầu đáp, “Vương gia tìm quà sinh nhật tặng cho Vương phi, nhưng không biết người thích gì. Tìm mãi mới được bức tranh này, nghe nói Vương phi là người lịch sự nhã nhặn, nhất định sẽ thích.”

“Thì ra là thế, chàng ấy thật có lòng.” Khương Linh Châu cẩn thận cuộn bức tranh lại rồi trách móc: “Một bức tranh tốt thế này mà sao không đưa cho Phí tiên sinh xem? Ta nhớ Phí tiên sinh cũng là người giám định tranh rất giỏi. Đưa cho ta xem thì chẳng còn gì bất ngờ nữa, đúng không? Chàng ấy thật sự không hiểu lòng dạ phụ nữ gì cả.”

“Vương phi nói đúng lắm.” Người hầu cúi đầu khom lưng vâng dạ.

Khương Linh Châu để bức tranh “Khê sơn thường thu đồ” vào trong hộp rồi ôm bức tranh đi đến thư phòng, nàng muốn trả lại bức tranh này cho Tiêu Tuấn Trì. Đến bên ngoài thư phòng, nàng ra hiệu cho người hầu đứng canh đừng thông báo để tránh quấy rầy hắn.

Nàng vốn có ý tốt nhưng không ngờ trong phòng lại truyền ra giọng nói của Tiêu Tuấn Trì và Tống Châm Hà.

“Đến lúc đó người giả làm Vương phi, nhưng người cao hơn Vương phi nhiều quá, lúc lên xe ngựa chắc phải khom lưng mới được.”

“Việc này không đơn giản! Muốn thân mặc đồ phụ nữ, chuyện này...”

Khương Linh Châu vừa nghe, trong lòng lập tức hiểu rõ mọi chuyện. Giám định tranh gì chứ, Lâu Hoành Đài gì chứ, tất cả chỉ là mượn cớ. Rõ ràng Tiêu Tuấn Trì có việc giấu giếm nàng, muốn lên lút hành động một mình. Vì sợ nàng biết được nên bây giờ tìm cớ giam nàng lại trong phủ.

Nàng lập tức đẩy cửa ra, tức giận đi vào hỏi: “Vương gia lại giấu giếm thiếp chuyện gì thế?”

Nàng tới quá đột ngột làm ba người bên trong không phát hiện ra. Nên khi Khương Linh Châu vừa xuất hiện, ba người lập tức cứng đờ. Vẫn là Tổng Châm Hà nhảy bèn nhất, phản ứng kịp thời, ấp úng nói: “Cũng không có gì, chỉ là đột nhiên Vương gia rảnh rồi sinh nông nổi muốn thân và Phó đại ca... giả gái... cho vui thôi ạ.”

Phó Huy hơi ngượng ngùng, cũng vội vàng gật đầu: “Chẳng phải Vương phi cũng thích xem Vương gia mặc đồ nữ sao ạ?”

“Lừa ai đấy hả?” Khương Linh Châu giận đến nỗi không biết trút vào đâu, nàng ném bức tranh của Lâu Hoành Đài lên bàn, nói với hai tướng quân trẻ tuổi: “Hai người ra ngoài đi, ta và Vương gia cần nói chuyện.”

Danh họa đáng giá ngàn vàng bị ném lên bàn như thế, tim Phó Huy và Tổng Châm Hà giật thót lên, Tổng Châm Hà luôn miệng gào lên “Vương phi nhẹ thôi”, giọng điệu vô cùng đau đớn. Khương Linh Châu chẳng quan tâm đến, nàng lướt qua hai người. Rõ ràng là một người phụ nữ nhỏ nhắn mềm mại, lúc này đột nhiên mạnh mẽ như thế khiến hai người sợ rúm rỏ, vẻ mặt xám xịt bước ra ngoài.

Cửa thư phòng khép lại, bên trong chỉ còn Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu.

Tiêu Tuấn Trì nhìn dáng vẻ thờ ơ phờ của nàng thì hỏi: “Nàng sao thế?”

“Vương gia còn hỏi sao?” Nàng cầm hộp tranh lên, nhét vào ngực Tiêu Tuấn Trì, nghiêm túc hỏi: “Rốt cuộc Vương gia đang giấu giếm thiếp chuyện gì? Tại sao phải để Tổng tướng quân giả dạng thiếp?”

Tiêu Tuấn Trì hơi đau đầu. Hắn xoay tràng hạt trong tay, day ấn đường, lên tiếng: “Vương phi không cần phải để ý đến những chuyện này.”

“Lần trước đi săn, Vương gia cũng nói thế với thiếp. Nhưng thiếp không phải là cá chậu chim lồng, chỉ cần chủ nhân che chở là có thể tránh gió tránh mưa.” Nàng đến gần Tiêu Tuấn Trì, cất giọng nói vô cùng nghiêm khắc, “Chuyện Vương gia đang làm có liên quan đến thiếp đúng không?”

Tiêu Tuấn Trì rời mắt nhìn bộ tranh chữ treo trong thư phòng, giống như đang thưởng thức nét bút như rồng trên đó. Hắn im lặng một lúc mới lên tiếng trả lời: “Bỏ vương chỉ hy vọng Vương phi không bị những rối loạn tâm thường này quấy nhiễu, không muốn nàng phải lo lắng mấy chuyện bản thủ.”

Lần đầu tiên hắn gặp Khương Linh Châu là vào mùa đông, ở phủ Cảnh Lăng vương, nàng vui chơi âm ỉ trong tuyết, không buồn không lo, giống như nàng tiên lạc xuống nhân gian. Cũng chính vì sự nghịch ngợm đó đã làm Tiêu Tuấn Trì rung động, khiến hắn thay đổi quyết định, quyết tâm kết thành phu thê với nàng.

Tiêu Tuấn Trì nghĩ, hắn đã thích nàng thì sẽ bảo vệ nàng thật chu đáo, để cả đời nàng đều là cô nương không buồn không lo, cười đùa trong tuyết.

Khương Linh Châu nhìn đáng vẻ buồn bã của hắn, đáy lòng mềm nhũn. Nàng vươn tay ra, dùng ngón tay nhỏ bé xoa nhẹ lên đầu lông mày hắn, dường như làm thế có thể vượt thẳng nếp nhăn ở ấn đường hắn, có thể xóa đi muôn vàn chuyện phiền lòng trên thế gian.

“Thiếp biết Vương gia có ý tốt, nhưng có câu nói “Phu thê đồng lòng”. Hai chúng ta đã là phu thê thì không cần phân cao thấp, đồng cam cộng khổ, cùng hội cùng thuyền mới là chuyện nên làm.” Khương Linh Châu vượt lông mi hắn, vẻ mặt mềm mại như tuyết tan ngày xuân, “Hơn nữa thiếp chỉ là người phạm tục, vốn không phải nàng tiên không dính khói lửa trần gian như Vương gia nghĩ. Những rắc rối phiền não thế này cũng sẽ không làm thiếp lo lắng được đâu.”

Tiêu Tuấn Trì cầm tay nàng áp vào má mình, nhắm mắt nói: “Cũng đúng.”

Thế nhưng hắn không nhiều lời, vẫn không có ý định nói rõ mọi chuyện cho Khương Linh Châu biết.

Nàng không còn cách nào khác, đành phải xích lại gần bên tai Tiêu Tuấn Trì, ôm lấy hắn, nhỏ giọng nói: “Thiếp cũng muốn san sẻ với Vương gia, không muốn để Vương gia gánh chịu một mình.”

Lời nói nhẹ nhàng ung dung như cánh hoa chạm nhẹ vào tim, làm lòng người ngứa ngáy. Tiêu Tuấn Trì nghe xong thì không nhịn được vòng tay ôm chặt lấy Khương Linh Châu, như muốn hòa cả người nàng vào xương cốt của mình.

“Ta không thể nói lại nàng, thật sự không thể.” Hắn hít một hơi thật sâu rồi lên tiếng: “Ta có thể kể cho Vương phi nghe, nhưng Vương phi đừng quá kinh ngạc rồi lại ghét hoàng thất Đại Ngụy, sau đó la hét đòi về nước Tề nhé.”

“Thiếp cũng lớn lên trong cung mà, đâu yếu ớt như vậy chứ?” Nàng đáp.

Thế là Tiêu Tuấn Trì cẩn thận kể chuyện giữa Phòng Nguyệt Khê và Tiêu Vũ Xuyên cho nàng nghe.

Sau khi kể xong, hắn nói tiếp: “Vốn dĩ ta đã cho Phòng Nguyệt Khê nhiều cơ hội, ai ngờ nàng ta vẫn không muốn dừng tay. Hiện nay nàng ta bị ép đến núi Phật, không thể về Thái Diên, vì vậy càng không cam lòng, nàng ta bí mật thông đồng với Hào Châu vương ám sát nàng, muốn cá chết lưới rách luôn.”

“Lại là thiếp?” Khương Linh Châu chỉ vào mình, kinh ngạc hỏi, “Chẳng lẽ Hào Châu vương thật sự cho rằng giết thiếp thì Tề - Ngụy sẽ đánh nhau hay sao? Hơn nữa, từ trước đến nay Phòng Thái hậu đối xử với thiếp rất tốt, tại sao lại muốn...”

Mặt Tiêu Tuấn Trì lộ nét khổ sở, đây chính là lý do hắn không muốn nói mọi chuyện với nàng.

“Vương phi còn nhớ lúc trước nàng hỏi ta tại sao cầu hôn nàng, ta đã nói có lý do nhưng vẫn chưa giải thích với nàng đúng không?” Tiêu Tuấn Trì hỏi.

“Thiếp còn nhớ.” Khương Linh Châu mờ mịt gật đầu.

“Mùa hè năm ngoái, đứa cháu kia của ta còn chưa lập hậu. Nhị ca của ta đã bày trò cho nó, bảo nó đến nước Tề cầu hôn Hà Dương công chúa, mặt khác lại viết một bức thư muốn phụ hoàng của nàng xuất binh giúp nó diệt trừ ta.” Tiêu Tuấn Trì hạ giọng cười khẩy: “Thật sự là một Hào Châu vương trung quân ái quốc, phải biết nếu để quân Tề tràn vào thì sao có thể đuổi ra dễ dàng được? Nếu muốn diệt trừ ta thì có hàng ngàn hàng vạn cách, tại sao lại mượn tay nước Tề?”

Hắn nói xong câu đó, chợt nhớ tới người trong lòng là Công chúa Đại Tề, lập tức ngưng ngừng nói: “Vương phi, không phải ta oán trách phụ hoàng nàng, chỉ là quốc sự phải đặt lên đầu...”

“Không sao, Vương gia sẽ giải quyết được.” Khương Linh Châu cũng không để ý lời giải thích của hắn.

“Sứ thần của Vũ Xuyên đến Cảnh Lăng, ta không chặn được nên mới nghĩ, dù sao cũng chưa kết hôn, lập tức đi trước sứ thần một bước, mang theo đoàn kiếm chạy đến Hoa Đình cầu hôn nàng. Cũng may phụ hoàng nàng có chuyện cần nhờ ta, thế là hai ba ngày sau lập tức đồng ý. Vũ Xuyên luôn cảm thấy ta cướp thê tử của nó, vì “cầu mà không được” nên nhớ mãi không quên. Sau đó, ta chọn con gái của Lục gia ở Giao Châu gả vào cung làm Hoàng hậu, lúc đó Vũ Xuyên mới ngừng lại.”

Dừng một chút, hắn khẽ cười: “Bắc có Lương Phi đã bị nó chiếm, Nam có Hà Dương nó cũng muốn lấy luôn, thiên hạ này làm gì có chuyện tốt như thế?”

Tiêu Tuấn Trì nói thật nhẹ nhàng, Khương Linh Châu nghe xong vẫn không khỏi hoảng sợ.

Nếu như chuyện này là thật, vậy người nàng phải lấy có thể là Tiêu Vũ Xuyên. Thảo nào khi đó Tiêu Tuấn Trì lại đến cửa cầu hôn đột ngột như thế, chẳng trách khi nàng ở Hoa Đình, Lục Hoàng hậu lại gả vào cung làm chủ Tây cung.

Nàng nhớ lại những lúc cười đùa âm ỉ với Tiêu Vũ Xuyên, trong lòng hơi ân hận. Nàng không biết Tiêu Vũ Xuyên đã từng có ý cầu hôn mình, bình thường nàng còn lấy thân phận thím cháu để đối xử với hắn, thật sự là vô cùng sai lầm.

Một lúc sau, nàng lại cảm thấy may mắn, thật may vì Tiêu Tuấn Trì cầu hôn nàng sớm hơn, nếu không thì có lẽ nàng đã gả cho Tiêu Vũ Xuyên rồi. Mặc dù Hoàng đế trẻ rất đẹp, lại là vua của một nước, nhưng tính tình khó dò. Chỉ riêng việc hắn bắn chết Lương phi tại hành cung đã khiến Khương Linh Châu sợ hãi tránh xa.

Tiêu Tuấn Trì ngơ ngác nhìn Khương Linh Châu, hắn bóp mặt nàng, hỏi: “Sợ hả?”

“Không sợ.” Ánh mắt nàng hơi chuyển động, vẻ mặt đầy lạnh nhạt, “Ngàn dặm xa xôi đến Cảnh Lăng thiếp còn chẳng sợ. Sao phải sợ chút chuyện quá khứ này chứ? So ra thì chuyện Phòng Thái hậu mới thật sự khiến lòng người hoảng sợ.”

Thái hậu một nước lại làm chuyện trái luân thường đạo lý với con riêng, thật là đáng sợ.

Nhắc đến Phòng Thái hậu, sắc mặt Tiêu Tuấn Trì hơi đanh lại. Mặt mày hắn lạnh tanh nói: “Đại ca ta chưa từng chạm vào Phòng Nguyệt Khê, ta thấy nàng ta đang trả thù gia tộc Tiêu thị ta.”

Khương Linh Châu nghe xong thì hít một hơi, hỏi: “Mặc dù thủ đoạn không đứng đắn, nhưng Thái hậu nương nương cũng thật đáng thương. Đã cưới nàng ta nhưng lại không coi nàng ta là thê tử, tại sao vậy chứ?”

Suýt chút nữa nàng đã trở thành người như Phòng Nguyệt Khê, nghĩ vậy nên càng đồng cảm hơn, giọng nói nhẹ nhàng mang theo chút xót thương. Tiêu Tuấn Trì không chịu nổi dáng vẻ này của nàng, vội vàng ôm ấp dỗ dành mới làm nàng bớt buồn rầu.

“Vương phi so sánh mình với Phòng Nguyệt Khê làm gì? Vương phi đang chê vì phu chưa đủ quan tâm nàng sao?” Hắn hỏi, trên mặt lộ nụ cười ranh mãnh, “Vay đêm nay vì phu sẽ cố gắng bồi thường cho Vương phi nhé?”

“Đừng, đừng!” Khương Linh Châu lập tức luống cuống từ chối, nàng trách móc: “Vương gia đừng giây vò thiếp nữa. Mỗi ngày đều như vậy, chàng không sợ lao lực quá độ sao?”

“Vẫn còn là phu thê trẻ, đương nhiên phải thân mật chứ.” Hắn nói năng hùng hồn.

“Gì mà còn trẻ?... Lớn tuổi cả rồi.” Khương Linh Châu chê bai, “Nếu ở nước Tề, với tuổi tác của Vương gia thì con nhỏ đã có thể đi học và đọc sách được rồi đấy.”

“Vay Vương phi mau chóng sinh một đứa không phải là được rồi sao?” Hắn càng thêm phần chán đề nghị, tay bắt đầu lộn xộn, dường như muốn xử lý nàng ngay tại thư phòng.

Khương Linh Châu vội vàng đề tay hẳn lại, nói chuyện chính: “Phòng Thái hậu muốn đổi phó thiếp, Vương gia định làm thế nào?”

Tiêu Tuấn Tri thu tay lại, chạm vào nhẫn ngọc ban chỉ, đáp: “Phòng Nguyệt Khê đã đến núi Tĩnh Đình, muốn ra tay ở Thái Diên thì chỉ có thể mượn sức của người khác. Ta đã sắp xếp ổn thỏa ở kinh đô và các vùng lân cận, bền chắc như thép, cho nên nàng ta chỉ có thể xin sự trợ giúp từ Hào Châu vương. Theo lời Từ Thiện nói, nàng ta định hai ngày nữa thừa dịp nàng ra ngoài, sẽ sai người bắt nàng đi.”

“Bắt đi...” Khương Linh Châu nhú mày, khó hiểu hỏi: “Bắt thiếp làm gì?”

“Nàng ta là phụ nữ đã kết hôn, gan chẳng lớn lắm đâu...” Tiêu Tuấn Tri ung dung nói, “Nghĩ mãi thì cũng chỉ có mấy trò vặt, nàng ta nói là muốn tìm người hành hạ nàng, làm nàng mất mặt, không còn chỗ đứng ở Thái Diên nữa. Như thế Tiêu Vũ Xuyên sẽ không còn nhớ mong nàng.”

Nghe xong, sắc mặt Khương Linh Châu lập tức trắng bệch.

Bị mất mặt, không còn chỗ đứng ở Thái Diên, đây chỉ là cách nói kín đáo khéo léo, nhưng trong đầu nàng có thể đoán được... Nàng ta muốn phá hỏng thanh danh của nàng, khiến nàng mang tiếng thông dâm. Cho dù nước Ngụy phóng khoáng như thế nào cũng không cho phép phụ nữ có tính lăng lợ, lăng loạn.

Phòng Thái hậu lại đối xử như thế với nàng...

Đối với Phòng Thái hậu, Tiêu Vũ Xuyên quan trọng đến vậy sao?

Hay là nên nói, vì đố kỵ mà phụ nữ có thể trở nên điên cuồng là chuyện bình thường?

Nàng không thấy thế.

Chỉ hoảng sợ trong chốc lát, nàng lập tức bình tĩnh lại rồi nghĩ cách đối phó.

“Chỉ cần thiếp không ra khỏi vương phủ, chẳng phải có thể tránh được một kiếp sao?” Nàng cup mắt, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, đáng vẻ im lặng suy nghĩ này làm nàng bớt đi vẻ hoạt bát linh hoạt ngày thường, “Mặc dù như thế, Vương gia có thể tương kế tựu kế, tóm luôn Hào Châu vương.”

Tiêu Tuấn Tri khẽ cười: “Quả nhiên Vương phi có chung suy nghĩ với ta.”

Hắn đã sớm nghĩ sẽ tìm một người đàn ông cải trang thành Vương phi, hành hạ Phòng Nguyệt Khê. Đoán trước người định làm nhục Vương phi là một tên lâu la chợ búa, ai ngờ lúc cởi quần lót ra xem, trước mặt là một tên đàn ông lỗ mãng đầy lông lá thì nhất định vẻ mặt sẽ rất đặc sắc.

Hai người lại nói chuyện một lúc, Khương Linh Châu mới trở về phòng nghỉ ngơi. Ngày hôm sau, nàng không có động tĩnh gì, chỉ thanh thân làm một con chim trong lồng. Chăm sóc hoa cỏ, luyện chữ đọc sách, cuộc sống vô cùng thoải mái.

Đến ngày thứ ba, phủ Hào Châu vương đưa thiệp mời đến, mời Khương Linh Châu dạo đêm ở vương phủ, nói là trong phủ có một gốc “Người đẹp dưới trăng” (3), gần đây có dấu hiệu nở hoa. Đây là quốc sản của đất nước hương Phật, cực kỳ hiếm thấy tại Thái Diên, Hào Châu Vương phi muốn mời người khác đến để cùng thưởng thức.

(3) Người đẹp dưới trăng là tên gọi khác của hoa Quỳnh, loài hoa chỉ nở khi ngày tàn và sẽ tàn khi đêm tận.

Lần đầu tiên Khương Linh Châu gặp thiệp mời thế này, trong mắt nàng sáng hẳn lên, thầm nghĩ Phòng Thái hậu và Hào Châu vương thật sự hiểu nàng, đặc biệt chuẩn bị đồ vật phong nhã như thế này. Nếu không phải nàng biết được ý đồ của Phòng Thái hậu thì chắc đã hí ha hí hửng đưa mình đến cửa rồi.

Nàng nhận thiệp mời, lại cùng Bạch Lộ, Kiêm Hà mặc trang phục cho Tổng Châm Hà. Tuy Tổng Châm Hà có gương mặt xinh xắn như em bé nhưng vóc dáng cao ráo cường tráng không phải chỉ để nhìn, cơ bắp toàn thân muốn giấu cũng không giấu được. Cánh tay vừa dùng sức, cơ bắp lập tức căng lên làm rách y phục. Bây giờ lại là đầu mùa hè, không thể như lúc vào đông có thể dùng áo choàng dày che đi cơ thể của hắn, thật rắc rối.

Trong lúc Khương Linh Châu buồn phiền, Tổng Châm Hà đưa ra sáng kiến, hắn gọi một thuộc hạ tên Quách Thế Thông đến mới có thể giải quyết rắc rối. Tuy Quách Thế Thông là người nước Ngụy nhưng lại hết sức nhỏ nhắn, làm nhiệm vụ thám dò trong quân đội. Mặc dù hắn cao hơn Khương Linh Châu một chút nhưng khi cúi xuống cũng không chênh lệch nhiều lắm.

Bạch Lộ thay y phục cho Quách Thế Thông, vấn búi tóc, đeo trang sức châu báu. Không bao lâu sau một Vương phi giả đã ra lò.

Lan cô cô đứng bên cạnh chỉ bảo: “Lúc đi bước chân nhỏ một chút, làm gì có cô nương nào bước đi mạnh mẽ như thế?! Tư thế chống nạnh thô lỗ thế này cũng không được!”

Lúc Tiêu Tuấn Tri đến, phòng Khương Linh Châu đang vô cùng rối loạn. Hắn đẩy cửa vào, trông thấy Quách Thế Thông hóa trang thành con gái thì lập tức cười ha ha: “Được... tốt lắm! Không ngờ người lại hợp với trang phục nữ như vậy, lúc trước ta quá xem thường tài năng của người rồi.”

Quách Thế Thông chùi son trên môi, hắn cười ha ha, đáp: “Vương gia không biết đấy thôi, lúc trước tiểu nhân thường xuyên cải trang thành ăn mày nữ, phụ nữ diên, trà trộn vào trong đám người gây rối. Lúc đánh trận cũng lợi dụng được tài lẻ này một chút đấy.”

Tiêu Tuấn Tri cười trong chốc lát, xoay tràng hạt rồi hỏi: “Chuyện người sắp làm khá nguy hiểm. Tình huống xấu nhất... có thể sẽ có người làm nhục người. Người nghĩ kỹ

chưa? Bảo vệ bản thân là quan trọng nhất.”

Hắn vừa dứt lời, mọi người trong phòng đều nở nụ cười.

“Thần là đàn ông, sợ gì chứ?” Quách Thế Thông vỗ ngực, son phấn trên mặt rơi xuống, “So với lúc trước, công việc này đơn giản hơn nhiều. Hơn nữa Vương gia từng cứu tiểu nhân một mạng, tiểu nhân thay Vương gia vào sinh ra tử cũng là chuyện nên làm.”

Nụ cười của Tiêu Tuấn Trì hơi ngượng ngùng, hiển nhiên là không nhớ mình đã cứu hắn lúc nào. Quách Thế Thông nhìn hắn, lên tiếng nhắc nhở: “Mùa xuân năm ngoái, tại Triệu thành, Vương gia can một mũi tên thay tiểu nhân...” Hắn nhỏ giọng nói nhưng Tiêu Tuấn Trì vẫn không nhớ ra được.

“Được rồi được rồi, Vương gia không nhớ rõ cũng là chuyện bình thường mà!” Quách Thế Thông nghĩ thoáng, nụ cười trên mặt cực kỳ chất phác phẫn khởi, dáng vẻ này như người nông thôn, chẳng giống quân nhân chút nào, “Có thể làm việc cho Vương gia, trong lòng tiểu nhân rất vui.”

Mấy người nói xong, Tiêu Tuấn Trì và Quách Thế Thông cùng nhau đi ra ngoài.

Vì để giả dạng cho giống hơn, Tiêu Tuấn Trì tự mình tiến đến cửa vương phủ, nắm tay Quách Thế Thông, dìu hắn lên xe ngựa có hoa văn của Tiêu thị. Quách Thế Thông cũng bày ra dáng vẻ liều rử trong gió, làm Tổng Châm Hà đứng bên cạnh suýt cười đau cả bụng. Kiêm Hà cùng lên xe ngựa rồi lại như quên thứ gì đó, vội vàng xuống xe ngựa đi vào phủ.

Sợ trễ thời gian, xe ngựa của phủ Nhiếp Chính vương xuất phát.

Sắc trời âm đạm, trước cửa vương phủ không đốt đèn tạo thành cảnh tượng mờ lung, khiến người khác khó phát hiện ra.

Cửa phủ Nhiếp Chính vương đóng lại, Tiêu Tuấn Trì bước trên hành lang. Hắn thấy Khương Linh Châu vẫn còn đứng trên hành lang thì hỏi: “Sao vậy? Vương phi vẫn còn lo lắng sao?”

“Không phải.” Án đường Khương Linh Châu giãn ra, ánh đèn lồng dưới mái hiên chập chờn chiếu lên gương mặt mỹ lệ khiến nàng trở nên thanh cao, lạnh lùng xa rời thế tục. Giọng nói nàng nhẹ nhàng, thanh thoát, như có như không, “Mặc dù thiếp không muốn hại người, nhưng lại có người muốn hãm hại thiếp. Nhìn thiếp dễ bị bắt nạt như vậy sao?”

Tiêu Tuấn Trì đánh giá đáng người mãnh mai như cảnh liễu của nàng, đáp: “Quả thật nhìn rất dễ bắt nạt. Nhưng mà chỉ bốn vương mới biết, Vương phi không dễ bắt nạt chút nào.”

“Vâng.” Nàng nở nụ cười, uốn thẳng lưng như một nữ hoàng kiêu căng ngạo mạn, “Trò đùa trẻ con thôi, thiếp không thềm tính toán chi li. Nhưng nếu muốn làm lớn chuyện, hãm hại thiếp... thì thật sự tìm nhầm người rồi.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Công chúa: Hừm, ta chính là Bồ Tát, cho người tức điên luôn.

Chương 52: Phòng Nguyệt Khê

Editor: Bạch Miêu

Beta: TỬU THANH

Xe ngựa phủ Nhiếp Chính vương đi ra khỏi ngõ, rẽ một cái rồi ung dung tiến về phía phủ Hào Châu vương. Bóng đêm bao phủ, ngõ nhỏ không người rất yên tĩnh, chỉ có tiếng vó ngựa và bánh xe khiến lòng người hoảng sợ.

Tổng Châm Hà lặng lẽ đi theo xe ngựa, giấu mình trên mái nhà. Bóng đêm mê mông, hắn ẩn mình rất kỹ, mặc bộ đồ đen nấp trong bóng đêm khiến người khác khó mà phát hiện. Chỉ cần hắn huýt sáo một tiếng, binh lính phòng ngự sớm đã bày trận sẽ dừng mãnh lao ra.

Xa xa, Tổng Châm Hà chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng xe ngựa. Cả đoạn đường đều bình an vô sự, thậm chí hắn cảm thấy hơi nhàm chán, lấy cỏ từ trong túi ra nhét vào trong miệng, chậm rãi nhai.

Lúc đi tới đầu ngõ thứ ba, trong ngõ cuối cùng cũng có tiếng động. Mấy người áo đen thần không biết quỷ không hay từ đâu chạy tới, bao vây xe ngựa vốn chỉ có phu xe và tỷ nữ.

Tổng Châm Hà đã mong chờ giây phút này từ lâu. Hắn phản kích hắn lên, huýt sáo ra hiệu cho huynh đệ sau lưng rồi nhanh nhẹn nhảy xuống.

“Bắt người! Bắt người! Bắt được thủ lĩnh sẽ có tiền thưởng!” Tổng Châm Hà cười hi hi hô hào.

Chỉ trong phút chốc, vệ binh sớm đã bày trận lập tức lao ra, bao vây những tên áo đen kia. Đám người áo đen thấy tình thế không ổn thì chui vào trong xe ngựa định bắt Nhiếp Chính Vương phi để uy hiếp, dùng mưu kế tìm đường sống sót.

“Đám người này không quen việc, tay chân còn vụng về, sơ hở khắp nơi, huynh thấy không giống với người của Hào Châu vương.” Phó Huy kìm nén sự kích động, nói với Tổng Châm Hà, “Chỉ sợ là đám nhãi nhép. Muốn bắt được Hào Châu vương thì phải thả thêm chút mồi câu.”

Tổng Châm Hà gật đầu, cảm thấy có lý.

Hai người Phó, Tổng ra hiệu xuống phía dưới, vệ binh giả vờ không có sức chống cự, mặc kệ đám người áo đen xông vào trong xe ngựa. Thấy xe lắc lư mấy cái, sau đó đám người áo đen khiêng một túi đen lớn bước ra. Túi đen không ngừng vụng vụng, rõ ràng có người sống bên trong.

“Nhiếp Chính Vương phi... mẹ nó thật là nặng! Không giống con gái nước Tề chút nào!” Người áo đen trách móc một tiếng rồi nhảy xuống xe ngựa, miệng thì hô, “Các huynh đệ, rút lui!”

Ra lệnh một tiếng, đám áo đen kia vội vã lao đi, nhưng phần lớn đều không thoát, lập tức bị vệ binh giam giữ, may mà kẻ khiêng Vương phi giả đã chạy thoát. Khổ thân hắn phải cõng một người đàn ông hàng thật giá thật mà vẫn có thể bước đi như bay.

Đến khi ngô nhô yên tĩnh trở lại, Tổng Châm Hà hỏi Phó Huy: “Phó đại ca, có thể tìm được không? Đệ nhớ huynh có tài ngửi được mùi thơm đúng không? Lúc trước đi tìm Vương phi, huynh sử dụng một lần, tác dụng khá tốt.”

“Chỉ sợ không được.” Phó Huy áy náy nói, “Huynh chỉ giữ lại một viên hương hoàn, lần này không thể dùng. Dù sao người của chúng ta đi theo rồi, cũng không cần dùng đến kỹ xảo.”

“Đúng thế.” Tổng Châm Hà cười tươi, vẫy tay nói với thuộc hạ, “Mời Vương gia đến đi, trò hay mở màn rồi.”

Thuộc hạ Tổng Châm Hà lặng lẽ đi theo người áo đen. Cả đường đi theo chỉ cảm thấy mấy người này đều là người ngoài ngành biết chút công phu, không hề phát hiện ra cái đuôi sau lưng, thật không giống những tên ám vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh của Hào Châu vương.

Mấy người kia khiêng Vương phi giả chạy vào hậu viện của thanh lâu. Thấy những cô nương dịu dàng nũng nịu, Tổng Châm Hà cả đường ngồi xổm trên nóc nhà không khỏi lẩm bầm: “Tên Tiểu Quách Tử này thật có phúc lớn.”

Lúc Tiêu Tuấn Trì tới, Tổng Châm Hà đã nằm bò ngoài cửa thanh lâu được một lúc rồi. Tiêu Tuấn Trì đến gần Tổng Châm Hà và Phó Huy, xoay người thấp giọng hỏi: “Ta bảo hai người đuổi theo ám vệ của Hào Châu vương, các người chạy đến đây làm gì?”

Phó Huy ngượng ngùng không nói, Tổng Châm Hà giơ tay ý bảo im lặng rồi ra hiệu cho Tiêu Tuấn Trì nhìn vào cửa sổ.

Cách trang trí bên trong có vẻ đơn giản, vền vền một cái giường và mấy tấm thảm. Xà nhà thấp đến nỗi suýt nữa đụng vào mặt người khác. Người trên lầu đi đi lại lại, bụi bặm từ trong khe bay ra mù mịt. Dưới đất đầy bãi khạc nhổ nhìn cực kỳ bẩn thỉu.

Rõ ràng đây là nơi đón tiếp những kẻ tuổi già sức yếu.

Quách Thế Thông bị trùm bằng túi vải đen, ngồi trên mép giường. Hai người áo đen một cao một thấp canh chừng Quách Thế Thông, vô cùng cẩn thận. Nhìn chẳng khác gì tân lang không dám vén khăn voan của tân nương trong đêm động phòng.

Tên lùn hơn nuốt ngụm nước bọt, nói: “Hỗ ca, người ta nói Nhiếp Chính Vương phi là mỹ nhân tuyệt thế. Chúng ta mở ra nhìn xem nàng ta đẹp đến đâu đi. Trước khi bán

cho người khác, chẳng phải mình nên hưởng thụ chút đã nhỉ?”

“Đệ không muốn sống nữa sao?!” Hồ ca mắng tên đó, “Đệ mở vãi trùm đầu của nàng ta lên, lỡ như đệ nàng ta thấy đáng về hai ta thì phải làm sao? Chỉ cần có chút đầu óc đều biết, nàng ta chỉ ở đây cùng lắm là ba bốn ngày thôi, sau đó người của phủ Nhiếp Chính vương sẽ tìm đến. Nếu Nhiếp Chính vương dựa theo miêu tả tới tìm hai chúng ta, chẳng phải chúng ta sẽ chết chắc ư?”

Tên lùn nghe xong, chợt cảm thấy rất có lý, gật đầu không ngừng, ngượng ngùng nói: “Đệ sai rồi.”

“Huống chi lát nữa sẽ có quý nhân tới, nếu để quý nhân thấy cảnh bản thủ này...” Hồ ca nắm tay thành nắm đấm, cảnh giác nói, “Vậy sau này huynh đệ ta không thể làm ăn nữa.”

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra.

Một người khoác áo choàng chậm rãi đi vào, bước chân rất ung dung, nhìn đáng về thì có lẽ là một người phụ nữ. Vừa thấy nàng ta, đám người bên ngoài biết cá lớn đã mắc câu.

“Hào Châu vương phái phụ nữ tới làm việc này à?” Ngoài cửa sổ, Tống Châm Hà thì thầm, “Không giống hẳn chút nào.”

Trong phòng, Hồ ca cúi đầu khom lưng với người kia, nịnh nọt: “Mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong xuôi, tiểu nhân có người bạn thân ở Hàm Xuân Lâu, nhất định sẽ dạy dỗ ả đàn bà này thật tốt, cho dù là liệt nữ trong trắng hay là người phụ nữ trong sạch, đảm bảo nàng ta sẽ nhanh chóng trở thành kỹ nữ ở đây. Nhất định quý nhân sẽ rất hài lòng!”

Người phụ nữ khoác áo choàng khẽ gật đầu, hỏi Hồ ca: “Có dao găm không?”

Mặc dù nàng ta đã cố gắng đè thấp giọng, nhưng âm sắc này khá quen tai.

Hồ ca lập tức lấy một thanh dao găm từ trong người ra, dâng đến trước mặt người phụ nữ, nói: “Có ạ, ngài cứ tùy ý dùng, tùy ý dùng.”

Nàng ta hài lòng nhận lấy dao găm, bước đến trước mặt Quách Thế Thông, giọng nói càng thêm trầm thấp: “Không phải người tự hào vì khuôn mặt xinh đẹp đó nhất à? Hôm nay ta tự ra tay, thử xem nếu không có gương mặt này, người sẽ gặp người khác kiểu gì?” Dứt lời, một tiếng cười mỉa cực kỳ khiếp người truyền tới.

Ngoài cửa sổ, Tiêu Tuấn Tri nhìn thấy cảnh này, lập tức lên tiếng: “Không thể chờ nữa.” Rồi hần phát tay: “Được rồi, đừng chờ Hào Châu vương mắc câu nữa, chỉ sợ Hào Châu vương vốn không muốn nhân cơ hội nhảy vào vũng nước đục này đâu. Không thể để Tiểu Quách Tử thật sự bị hủy hoại dung mạo được.”

Dứt lời, Phó Huy và Tống Châm Hà nhảy xuống, lập tức đẩy khung cửa sổ lao vào.

Người phụ nữ cầm dao găm sắc bén trong tay, mạnh mẽ đâm về phía mặt Quách Thế Thông. Đúng lúc này, Tiêu Tuấn Trì kéo cổ tay người phụ nữ đó ra, vừa đúng lúc mũi dao kia chĩa vào trước mũi Quách Thế Thông.

“Suýt nữa là thật sự bị hủy hoại dung mạo rồi.” Tiêu Tuấn Trì hừ lạnh một tiếng, tay càng nắm chặt hơn, gần như có thể nghe thấy tiếng xương cốt bị bóp nát. Người phụ nữ kêu lên một tiếng thảm thiết. Nhìn kỹ, thì ra tay nàng ta đã bị vụn đến nỗi trật khớp, cổ tay sưng đỏ cả lên.

Còn Hồ ca và tên lùn, mặc dù võ công bọn họ vụng về nhưng dù gì cũng có chút công phu trong người, sợ hãi chống trả hai người Phó, Tổng. Vì phòng ngừa đánh rần động cỏ, Phó, Tổng một mình tới đây, thuộc hạ đều ở bên ngoài. Nước xa khó cứu lửa gần, hai người không trông mong nhận được giúp đỡ từ họ.

Tiếng ầm ĩ trong phòng quấy rầy đến đám người ở thanh lâu, những người phụ nữ trang điểm lòe loẹt mở cửa ra xem, thấy cảnh này bỗng nhiên hét ầm lên, hô hoán gọi tạp dịch của Hàm Xuân Lâu vào. Không lâu sau, rất nhiều người vác đòn gánh, dao phay chạy đến, trong chốc lát khung cảnh trở nên vô cùng hỗn loạn.

Tiêu Tuấn Trì vốn định tóm người phụ nữ này đi, chợt thấy trên đầu ngón tay cầm dao găm của nàng ta đeo một bộ hộ giáp chạm trổ hình đôi môi màu xanh biếc. Thứ đồ quen thuộc này khiến trong lòng Tiêu Tuấn Trì không khỏi kinh ngạc.

“Người là...”

Cùng với giọng nói nghi ngờ của hắn, mũ trùm từ áo choàng của người phụ nữ trượt xuống, khuôn mặt đỏ hiện ra trước mặt Tiêu Tuấn Trì... ngũ quan thanh tú, sắc mặt trắng bệch hơi tiêu tụy tràn ngập sợ hãi và vận vẹo, đó chính là Thái hậu Phòng Nguyệt Khê vốn đang tĩnh dưỡng trên núi.

Tiêu Tuấn Trì cứng đờ, không khỏi buông lỏng tay.

Rõ ràng Phòng Nguyệt Khê đã rời khỏi Thái Diên, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?!

Đây chính là Thái hậu một nước!

Nếu Phòng Nguyệt Khê bị thương ở đây vì hắn, thế thì chẳng phải tội trạng của hắn sẽ tăng thêm một bậc sao?

Lúc Phòng Nguyệt Khê bị bắt, trái tim gần như nhảy ra khỏi cổ họng. Nhìn thấy Tiêu Tuấn Trì đến, trước mắt nàng ta lập tức như chìm trong tro bụi, trong lòng biết việc này đã sớm bị Tiêu Tuấn Trì nhìn ra, nàng ta chỉ là một con cá kẹt trong ao nước cạn, vùng vẫy giãy chết trước mặt hắn thôi.

Tiêu Tuấn Trì ở đây, vậy chuyện này chắc chắn không thành công!

Chỉ sợ Tiêu Tuấn Trì đã sớm biết, cố ý bày ra chuyện này để bắt rùa trong hũ!

Khó trách Hào Châu Vương không chịu giúp nàng ta!

Việc này đã động tới Tiêu Tuấn Trì, sao nàng ta có thể sống tốt? Nàng ta nhớ Tiêu Vũ Xuyên luôn miệng nói “Đừng về Tây cung”, trong lòng càng thêm tuyệt vọng.

Núi Phật bàn hàn vắng vẻ, nếu nàng ta đi thật thì đúng là sống không bằng chết. Nếu phải chọn giữa lên núi Phật hay bị Tiêu Tuấn Trì xử tử, nàng ta thà liều mạng ở đây rồi cùng chết với hắn còn hơn!

Phòng Nguyệt Khê không được vui vẻ thì Khương Linh Châu của Tiêu Tuấn Trì cũng không được yên ổn!

Bỗng chốc, sợi dây lý trí của nàng ta đứt đoạn, cả người như phát điên, nhin đau do trật khớp mà giờ dao lên, tức giận đâm người trong túi đen, tất cả đều là chỗ hiểm.

Nàng ta vốn chỉ muốn hủy hoại dung mạo người trước mặt, bây giờ lại muốn người trước mặt phải chết!

Tiêu Tuấn Trì đang do dự xem có nên động vào Thái hậu một nước không, ai ngờ Phòng Nguyệt Khê như phát điên, cầm dao đâm sâu vào người Quách Thế Thông. Kèm theo tiếng phun máu là thứ mùi tanh nồng lan ra ngoài.

Quách Thế Thông gào một tiếng, lập tức giật nảy lên, uốn éo trong túi rồi lăn sang bên cạnh.

“Trong bụng ai gia có máu mủ của Tiêu gia các người!” Nàng ta vừa cầm dao đâm đâm Quách Thế Thông vừa điên cuồng hét lên, “Nhiếp Chính vương, nếu người dám động đến ai gia thì chính người có lỗi với liệt tổ liệt tông Tiêu thị, muốn Tiên đế đoạn tử tuyệt tôn!”

Tiêu Tuấn Trì không dám do dự, lập tức không chế Phòng Nguyệt Khê, hô lên với Tổng Châm Hà: “Còn không mau cứu người!”

Tổng Châm Hà vừa thoát khỏi cái cuộc của tên tạp dịch, đỡ lấy gương đồng, trâm cài ném tứ tung, vội vàng mở dây thùng trên túi trùm Quách Thế Thông ra. Hắn đưa tay lên sờ, hãi hùng nói: “Không ổn, vỡ động mạch cổ! Cứu người quan trọng hơn!” Dứt lời, hắn khiêng Quách Thế Thông chạy đi.

Phòng Thái hậu trơ mắt nhìn Tổng Châm Hà cõng Quách Thế Thông chạy xa, vẻ mặt điên cuồng giật mình, tiếp theo, nàng ta giống như một đứa bé, tự lẩm bẩm: “Sao lại... lại... lại không phải Hà Dương công chúa...?”

Dường như nàng ta mất hết sức lực, dao đâm trong tay rơi xuống đất, “Sao lại... lại không phải Hà Dương công chúa...” Nàng ta co người lại trên mặt đất, như đang nói mê, “Sao lại không phải Hà Dương công chúa?!”

Lúc này, binh sĩ chạy tới, bao vây bên ngoài Hàm Xuân Lâu.

Tiêu Tuấn Trì thấy nàng ta không giãy giụa nữa, gương mặt lạnh lẽo, phất tay về phía Phó Huy, nói: “Đưa Phòng Nguyệt Khê về Tây cung đi, đừng quấy rầy đến bệ hạ, tránh nửa đường xảy ra chuyện. Xử lý chỗ này sạch sẽ, chưa ai gặp Thái hậu nương nương, chẳng qua do mấy người phụ nữ trắng hoa gây náo loạn thôi.”

Phó Huy vâng dạ.

Phòng Nguyệt Khê ngơ ngác bị trói rồi mang lên xe ngựa, áp giải về Tây cung. Từ đầu đến cuối nàng ta giống như một đứa bé không biết gì, lằm bằm gì đó trên xe ngựa. Cẩn thận nghe thì đều là “Hà Dương công chúa”, “Nhiếp Chính Vương phi”. Có khi thì khẽ cười khiến cho người khác phải rùng mình, không ai có thể nhìn ra dáng vẻ hòa nhã của Thái hậu lúc trước.

Đến khi nàng ta vào cung, mặc dù bên cạnh đều là binh sĩ thuộc quân Huyền Giáp nhưng trong lòng lại khá bình tĩnh.

Trong bụng nàng ta có máu mủ của Tiêu gia, Tiêu Tuấn Trì có thể giam cầm nàng ta được sao?

Nghĩ như vậy, Phòng Nguyệt Khê chỉnh tóc mai lộn xộn, khôi phục lại dáng vẻ dịu dàng. Lúc này hết lên khiến giọng nàng ta hơi khàn, giờ thì ra vẻ tức giận nói với binh sĩ canh chừng mình.

“Tay ai gia gãy rồi, còn không mau đi mời thái y đến?”

Chỉ có điều từ trước đến nay binh sĩ chỉ nghe hiệu lệnh của Tiêu Tuấn Trì, họ nghe thấy nàng ta nói mà chẳng có chút phản ứng nào.

“Lớn mật, ai gia ra lệnh mà trong Tây cung không làm theo hay sao?” Giọng Phòng Nguyệt Khê cao hơn, nhưng chẳng ai thèm để ý đến nàng ta. Lúc này, Phòng Nguyệt Khê cảm thấy hơi khổ sở.

Trong Tây cung, mặc dù nàng ta có quyền thế thật, nhưng ra khỏi đó, muốn động vào Nhiếp Chính Vương phi thì còn lâu mới thành công. Nàng ta vốn định xin Hào Châu vương giúp đỡ, nhưng Hào Châu vương lại chẳng thèm ngó ngang tới nàng ta. Rơi vào bước đường cùng, nàng ta chỉ có thể tự mình ra tay. Nhưng ở trong thâm cung đã lâu, Phòng Nguyệt Khê chưa bao giờ làm chuyện như thế, vừa ra tay đã khiến Tiêu Tuấn Trì sáng khoái bắt được ngay.

Cửa cung bị đẩy ra, bóng đêm ngoài điện mênh mông như biển, sắc trời âm u như có người nuốt mất vầng trăng. Mấy ngọn đèn lồng bé nhỏ bị người ta vội vã lấy xuống, sợ cơn gió đêm cuốn đi mất.

Tiêu Tuấn Trì vén vạt áo, dẫn theo hai, ba thái giám bước đến.

Vương Đức Hải cúi đầu, hai tay bưng khay gấm thêu tơ hồng. Hắn nâng cái khay lên ngang trán, cung kính giống như đang dâng lễ cho tổ tiên. Bước chân Vương Đức Hải vô cùng cẩn thận, dường như sợ đồ vật bên trong khay gấm bị xóc.

Phòng Nguyệt Khê nhìn kỹ, trong khay đặt một cái chén vàng nhỏ khắc hình rồng bay phượng múa, ánh nền chiếu lên khiến chiếc chén vàng trở nên lung linh cao quý. Nhưng chỉ cần nghĩ tới thứ rượu độc đựng trong đó đã khiến người khác không rét mà run.

Tiêu Tuấn Trì đứng vững trước mặt Phòng Thái hậu, tràng hạt vốn quấn nơi cổ tay bị lấy ra treo trên mu bàn tay phải. Hắn chậm rãi vẩy hạt châu, từng viên màu đỏ lăn qua ngón tay hắn, chạm vào nhau khẽ phát ra tiếng động.

Rõ ràng âm thanh rất nhỏ, lại cứ làm cho lòng người khó chịu như bị kim châm.

Phòng Nguyệt Khê vốn ngồi ngay ngắn trên ghế phượng, thấy tình huống này, nàng ta hơi rụt người lại, sau đó ra vẻ đoan trang hỏi: “Nhiếp Chính vương, người có ý gì?”

Tiêu Tuấn Trì nhắm mắt, thì thầm niệm một câu Phật ngữ, sau đó thản nhiên mở miệng: “Tiễn Thái hậu nương nương lên đường.”

Đồng hồ nước trong Tây cung vang lên âm thanh vừa dài vừa u oán

Bờ môi Phòng Nguyệt Khê run rẩy, nàng ta miễn cưỡng cười: “... Nhiếp Chính vương nói đùa. Ai gia làm sai chỗ nào?”

Âm thanh vừa ngừng lại, Tiêu Tuấn Trì chậm rãi mở mắt ra, thấp giọng nói: “Chẳng phải trong lòng Thái hậu đã sáng rõ như gương rồi à?”

Phòng Nguyệt Khê nín thở, đầu ngón tay đeo hộ giáp không ngừng run rẩy.

Đúng, nàng ta vô cùng rõ ràng, chỉ có điều nàng ta không cam lòng.

Nàng ta cố ra vẻ bình tĩnh, đôi mắt thấp thoáng ánh nước: “Nhiếp Chính vương, đây là lỗi của ai gia sao? Bị Tiên đế triệu vào cung, nhưng chưa từng được đối đãi như thê tử. Tuy Vũ Xuyên và ta là mẫu tử trên danh nghĩa nhưng không chung huyết thống. Chẳng qua sinh không gặp thời, đây cũng là tội đáng chết sao?”

Nhìn khuôn mặt đau lòng của nàng ta lúc này, ai không biết chuyện sẽ thật sự bị nàng ta làm cho cảm động mất thôi.

Tiêu Tuấn Trì nghiêm mặt, nghĩ đến Quách Thế Thông sống chết chưa biết thế nào. Lúc đi, tên nhóc kia còn thật thà nói ngưỡng mộ hắn biết bao nhiêu, khi về đã mất hơn nửa cái mạng, không biết có thể chịu đựng được không.

Hắn cũng chưa từng nghĩ rằng Phòng Nguyệt Khê lại độc ác như thế.

Nàng ta vốn định đưa Khương Linh Châu đến nơi bướm hoa để làm nhục, việc này vốn dĩ đã không thể tha thứ, vì muốn tự mình hủy hoại dung mạo của Khương Linh Châu, Phòng Nguyệt Khê không ngại một thân một mình quay về Thái Diên. Về sau lại bắt đầu nảy sinh ý định giết người, tàn nhẫn ra tay khiến người khác không thể ngờ.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin đây là thủ đoạn của một người phụ nữ chứ?

“Phòng Nguyệt Khê, ngươi sai ba chỗ.” Tiêu Tuấn Trì lạnh nhạt mở miệng.

Chẳng biết tại sao, buổi đêm đầu hè thật lạnh, khiến Phòng Nguyệt Khê có ảo giác như đang ở giữa mùa đông. Nhưng rõ ràng lạnh như thế, mồ hôi trên người nàng ta vẫn thấm ướt y phục. Gió đêm ngoài phòng ủa vào, thổi cho ánh nến trong phòng chập chờn như sắp tắt.

“Ngươi quyền rũ bệ hạ, đi ngược lại luân lí, hồ thẹn với Tiên đế. Đây là tội thứ nhất.”

“Ngươi mưu hại hoàng tử, nhiều lần hại phi tần sảy thai, vu oan giá họa cho Lương phi, đây là tội thứ hai.”

Giọng hần sắc bén như một thanh dao găm, cắm thẳng vào đầu Phòng Nguyệt Khê. Tay nàng ta run rẩy, loạn xạ túm lấy xung quanh, nhưng chỉ lần mò được những hình chạm trổ trên chiếc ghế gỗ lạnh như băng, sự sắc bén đâm vào da thịt khiến nàng ta đau nhức. Cúi đầu nhìn, thì ra chỗ đó khắc cầu Ô Thước (1) và mây trôi.

(1) Cầu Ô Thước: chiếc cầu do chim hỉ thước bắc qua sông Ngân Hà trong truyền thuyết Ngưu Lang, Chức Nữ, ví với việc vợ chồng, tình nhân gặp lại nhau sau bao nhiêu năm xa cách.

“Vây, vậy... thì sao?” Sắc mặt Phòng Nguyệt Khê trắng bệch, cắn răng hỏi: “Ngươi có biết trên người ai gia còn mang máu mủ Tiêu gia không? Nếu ngươi giết ai gia thì chính là muốn Tiên đế không có con nối dõi, ngươi không thấy có lỗi với liệt tổ liệt tông sao?”

“Chẳng lẽ Thái hậu nương nương điên rồi sao?” Vương Đức Hải hắng giọng, lên tiếng nhắc nhở, “Tiên đế đã băng hà nhiều năm như vậy, sao Thái hậu nương nương có thể mang thai được? Hơn nữa hậu cung của bệ hạ có hơn ba ngàn mỹ nữ, có lẽ ngày mai sẽ có một vị chủ tử nào đó mang thai. Sao Nhiếp Chính vương có thể “cắt đứt đường nối dõi” của bệ hạ được?”

Phòng Nguyệt Khê nghe xong, bỗng nhiên cười khẩy: “Hắn nằm mơ!”

“Hình như Thái hậu nương nương điên rồi.” Vương Đức Hải sợ hãi lùi ra sau một bước.

“Phòng Nguyệt Khê, hai tội trước bốn vương đều có thể nhin, nhưng tội cuối cùng này dù thế nào bốn vương cũng không nhin được.” Giọng Tiêu Tuấn Trì ngày càng lạnh lẽo, khuôn mặt lộ vẻ tàn bạo khiến người khác sợ hãi.

Vương Đức Hải chỉ liếc một cái đã vội vàng cúi đầu... đáng sợ thật đấy. Chẳng trách trên chiến trường, Cảnh Lăng vương được mệnh danh là “Không ai địch nổi”. Vẻ mặt này như ác quỷ đến từ âm phủ, khiến người ta nhìn thấy đã muốn chạy trốn.

“Không ngờ người dám có ý định ra tay với Cảnh Lăng Vương phi...” Tiêu Tuấn Trì chậm rãi nói xong câu này, ngón cái khẽ động đậy, đẩy một hạt châu xuống, sau đó mới bình tĩnh nói nửa câu sau, “... Thật sự là ngu không ai bằng. Vương Đức Hải, tiền Thái hậu nương nương lên đường.”

“Vâng.” Vương Đức Hải buông khay gấm xuống, nâng chén vàng đi về phía Phòng Nguyệt Khê. Phòng Nguyệt Khê rút về sau, vẻ mặt hoảng sợ, miệng lắp bắp: “Tiêu Tuấn Trì, người không thể giết ta, ta có máu mủ của Tiêu gia các người, người không thể giết ta, người không thể giết ta!”

Dứt lời, nàng ta liều chết giăng co, không chịu uống rượu độc.

Phòng Nguyệt Khê giãy giụa khiến rượu trong chén vàng suýt đổ.

Tiêu Tuấn Trì thầm trách một tiếng, lúc này mới cắt chuỗi tràng hạt đi, bước nhanh về phía trước, một tay giữ gương mặt Phòng Nguyệt Khê, tay kia nhận lấy chén vàng, cương quyết rót vào miệng nàng ta.

Miệng Phòng Nguyệt Khê bị rượu xâm chiếm, nói không nên lời, chỉ có thể phát ra những tiếng nức nở nghẹn ngào. Vì hoảng sợ mà khuôn mặt trở nên vặn vẹo, bỗng nhiên hai hàng nước mắt chảy xuống, nước mắt nóng hổi hòa vào rượu rồi lại bị đổ vào trong cổ họng nàng ta.

Một lúc sau, nàng ta bị ép uống hết chén rượu độc.

Sống chết đã định, Phòng Nguyệt Khê ngơ ngẩn ngồi trên ghế phượng, tóc mây xiêu vẹo, khuôn mặt đầy nước mắt. Bờ môi trắng bệch run rẩy, thì thầm như gặp ác mộng: “Đàn ông Tiêu gia các người... Không một ai tốt... Đàn ông Tiêu gia các người...” Chốc lát sau lại cười như điên, nàng ta trách móc, “Có tình, đa tình, lại vô tình, không một ai tốt!”

Mùi rượu độc xộc lên, nàng ta cười hai tiếng, ho sặc sụa, từ khe miệng có vết máu đỏ thẫm chảy xuống. Chỉ chốc lát sau, vết máu đỏ như nhụy hoa thắm vào vạt áo thêu hoa sen trước ngực rồi rơi xuống hoa văn cầu Ô Thước.

“Tiêu Tuấn Trì, trong lòng người có cảm thấy bất an khi giết ta không? Người không có lỗi với Tiên đế linh thiêng trên trời ư?” Nàng ta che ngực, sợi tóc tán loạn, lấy chút sức lực cuối cùng hỏi.

“Sao ta phải lo lắng?” Tiêu Tuấn Trì hỏi.

Phòng Nguyệt Khê muốn đứng lên, nhưng nàng ta vừa thẳng đầu gối, cơ thể đã lảo đảo cùng chén vàng. Giọng nàng ta khàn đặc, vết máu hòa với nước mắt trên mặt, cất giọng yếu ớt: “Ngươi và Diêu gia cùng nhau hại chết Tiên đế, lại cướp Đại Ngụy từ trong tay Vũ Xuyên, bây giờ còn cắt đứt huyết mạch của Tiên đế. Tiêu Tuấn Trì, ngươi... có thể ngủ ngon hằng đêm không?”

Nàng ta nở một nụ cười thật thê thảm.

“Ta liên quan gì đến cái chết của Đại ca chứ?” Sắc mặt Tiêu Tuấn Trì lạnh nhạt.

“Không...” Môi Phòng Nguyệt Khê đầy máu đỏ, nàng ta nở một nụ cười kỳ lạ, “Ngươi chột dạ. Nếu không tại sao ngươi phải tìm đến Phật tổ? Sao phải sai người viết vở kịch “Vụ án Diêu phủ”? Ngươi chột dạ...” Sau khi thì thào một tiếng “Tiên đế”, nàng ta gục đầu xuống, không còn phát ra tiếng động nữa.

Chương 53: Tranh giành cung nữ

Editor: Bạch Miêu

Beta: TỬU THANH

Màn đêm trong Tây cung rất yên tĩnh, tiếng đồng hồ nước đã ngừng từ lâu, giờ chỉ nghe thấy tiếng xe ngựa lộc cộc. Dường như từ xa có thể thấy ánh nến chập chờn như ma trôi vô cùng ghê rợn trong ngự hoa viên. Tây cung to như vậy, tường son, ngói lưu ly, tất cả đều trở nên dữ tợn vô cùng, khiến lòng người nặng trĩu.

Lúc Tiêu Tuấn Trì rời khỏi cung Thái hậu, từ xa đã thấy một vùng sáng đang tiến đến gần. Nhìn kỹ lại, hóa ra là thánh giá của thiên tử. Hắn hơi khom lưng, hành lễ với Tiêu Vũ Xuyên: “Thần bái kiến bệ hạ.”

Tiêu Vũ Xuyên đứng trong màn đêm, gió đêm khiến áo bào hắn bay phất phơ. Ròng vàng chín đầu uốn lượn quanh mây trên áo hắn vì gió đêm mà phập phồng không ngừng. Khuôn mặt hắn bối rối, cặp mắt đẹp dễ hiện vẻ mỏng lung.

“Tam thúc, có chuyện gì vậy?” Hắn hỏi.

“Bệ hạ, Thái hậu nương nương lo lắng bất an, thân thể khó chịu.” Vương Đức Hải bước đến, trên mặt lộ vẻ buồn thương, nói, “Lúc lên núi Tĩnh Đình, người đã...”

Tiêu Vũ Xuyên nghe xong thì giật mình. Hắn nhìn sang Tiêu Tuấn Trì, thì thào hỏi: “Tam thúc, thật, thật... sao? Mẫu hậu đã đi rồi sao?”

Tiêu Tuấn Trì nắm chặt chuỗi tràng hạt, chậm rãi gật đầu, nói: “Bệ hạ bớt đau buồn.”

Tiêu Vũ Xuyên cúi thấp đầu, chiếc mào đội đầu đính ngọc che khuất khuôn mặt càng làm hắn trở nên đáng thương. Dừng một lúc, Thiếu đế tuần tũ mới trách móc, truy hỏi: “Không thể nào, mẫu hậu đang mang thai. Mẫu hậu sẽ không chết, sao người có thể...”

Hắn không thể có con nối dõi, hoặc ít hoặc nhiều cũng khá tiếc nuối. Mặc dù mỗi lần có phi tần nào mang thai, hắn đều cố gắng bảo vệ, nhưng vì không có thực quyền, trong hậu cung thì lời nói không có tác dụng bằng Phòng Thái hậu, thế nên nhiều lần để Phòng Thái hậu đạt được mục đích.

Phòng Nguyệt Khê mang thai, mặc dù ngoài ý muốn nhưng cũng khiến hắn cảm thấy vui mừng.

Nhưng bây giờ...

Vương Đức Hải giả vờ dùng tay lau khóe mắt, buồn bã nói: “Bệ hạ đau lòng đến hồ đồ rồi ă? Người ra đi chính là Thái hậu, sao có thể mang thai được? Nếu Tiên đế trên trời có linh thiêng, chẳng phải sẽ làm ngài ấy đau lòng hay sao?”

Đôi mắt Tiêu Vũ Xuyên vốn sáng rõ, nay lại phủ một lớp sương dày âm u. Hai vai hấn lắc lư, khẽ lên tiếng: “Trẫm hồ đồ rồi. Mẫu hậu đối xử không tệ với trẫm, bây giờ khó tránh khỏi mà thương tiếc... Hãy chuẩn bị tang sự chu đáo.”

“Thần tuân chỉ.” Tiêu Tuấn Trì bình thân đáp, sau đó quay sang nói, “Vương Đức Hải, đưa bệ hạ về điện Hàm Chương đi. Bây giờ rất lạnh, đừng để bệ hạ bị cảm.”

Vương Đức Hải vâng dạ, đốt đèn lồng dẫn đường rồi mời Tiêu Vũ Xuyên hồi cung.

Tiêu Tuấn Trì giải quyết xong chuyện trong Tây cung thì bình tĩnh xuất cung. Đêm nay xảy ra quá nhiều chuyện, lúc hấn trở về nhà đã tới nửa đêm. Khi nhìn thấy tấm biển phủ Nhiếp Chính vương, hấn bỗng thấy hoảng hốt.

Vừa nhắm mắt, hình ảnh Phòng Nguyệt Khê ngậm máu nói “Người chột dạ” lập tức hiện lên. Rõ ràng trước đây hấn đã nhiều lần thấy người chết, những thi thể không trọn vẹn, tướng sĩ không đầu, máu thịt lẫn lộn, xác chết chất thành núi, nhưng lần này hấn vẫn không thể xua tan hình ảnh Phòng Thái hậu trong đầu đi được.

Thêm nữa, Phòng Thái hậu còn đang mang thai.

Tiêu Tuấn Trì day nhẹ ấn đường, đến thư phòng. Đi ngang qua hồ nước ở đình viện thì bỗng thấy ánh trăng đập dòn trên sóng nước lẫn tẩn. Hấn ngừng chân lại nhìn hồ nước, tháo chuỗi tràng hạt trên cổ tay xuống, ném vào hồ nước. Chuỗi tràng hạt quý báu làm từ gỗ đàn hương phá vỡ mặt hồ yên ắng, chìm xuống đáy bùn.

Hấn tắm rửa một lúc, rửa sạch hết tất cả máu trên người rồi mới đến chỗ Khương Linh Châu.

Trời tối, người vắng, Khương Linh Châu vẫn chưa nghỉ ngơi, nàng chờ hấn về phòng.

Lúc Tiêu Tuấn Trì đẩy cửa vào, nàng đang ngồi trước gương, chậm rãi chải mái tóc dài đen nhánh của mình. Đầu ngón tay xanh nhạt luồn qua mái tóc dài như thác đổ, thân hình mảnh mai gầy gò trông duyên dáng như cành liễu.

Hấn nhìn nàng, tâm trạng bình tĩnh trở lại.

Chỉ chớp mắt, hấn lập tức quên hết những chuyện phiền lòng trong cung, chỉ cảm thấy bây giờ thật tốt, chỉ muốn đêm nay dừng tại đây, để hấn nhìn người phụ nữ trước gương nhiều thêm chút nữa.

“Vương gia về rồi ă?” Khương Linh Châu nghe thấy tiếng động thì khẽ cười đứng dậy, hành lễ với hấn. Khuôn mặt nàng xinh đẹp, dù không son phấn nhưng vẫn thanh

kiết như hoa sen. Nàng hơi xoay người, để lộ phần gáy trắng mịn như tuyết, vô cùng dịu dàng.

Khương Linh Châu thấy hắn mãi không trả lời, nghi ngờ hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao? Không bắt được người của Hào Châu vương à?”

Tiêu Tuấn Trì ho khan một cái, ngồi xuống. Hắn chỉnh vạt áo ngay ngắn, bí mật ngửi tay áo xem còn sót lại mùi máu tanh không rồi mới chậm rãi nói: “Có chút chuyện, có điều ta giải quyết xong rồi.”

Khương Linh Châu vẫn giữ sắc mặt như lúc nãy, khẽ hỏi: “Quách Thế Thông không sao chứ à?”

“Tử Thiện nói không sao. Còn sống.”

Nghe xong lời này, Khương Linh Châu biết mọi chuyện phức tạp hơn so với những gì bọn họ đoán trước. Nàng nghiêm túc hỏi: “Vương gia, đã xảy ra chuyện gì, hay chàng nói với thiếp đi?”

Tiêu Tuấn Trì quyết định thành thật, kể tất cả mọi chuyện với nàng, cuối cùng nói: “Bây giờ Thái hậu nương nương đã đi, mọi chuyện như cát bụi, Vương phi không cần để ý.”

Một câu “Thái hậu nương nương đã đi”, hắn trong thời gian đó đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, vậy mà nàng ta lại sợ hãi như vậy ư?

Khương Linh Châu không khỏi run lên.

... Mới một đêm trôi qua, không ngờ Phòng Thái hậu...

Nàng hơi sợ, bỗng ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt. Lúc trước nàng chưa từng để ý, bây giờ mới giật mình nhớ ra, người đàn ông trước mắt nắm giữ quyền sinh sát của Đại Ngụy, lật tay thành mây, trở tay thành mưa, là kẻ lạnh lùng tàn nhẫn nhất trên chiến trường. Phòng Nguyệt Khê là Thái hậu một nước, vậy mà hắn vẫn có thể ra tay.

... Nhưng trước mặt nàng, gần như người ấy chưa từng thể hiện bộ mặt đó ra ngoài.

Tiêu Tuấn Trì dừng một chút, bỗng nhiên ngửa đầu hỏi: “Vương phi sẽ chán ghét rồi vứt bỏ ta sao?”

“... Vì sao?” Khương Linh Châu không hiểu.

“Ta ép Thái hậu chết.” Hắn cup mắt, “Ta tự rót chén rượu độc kia vào miệng Thái hậu.”

“Vương gia làm vậy vì thiếp.” Nàng khẽ thở dài một tiếng, xoa nhẹ lông mày hấn, “Thái hậu nương nương hại nhiều đứa trẻ vô tội như thế, nếu không để nàng ta chịu quả báo mới là không công bằng.”

Tiêu Tuấn Trì nhớ đến dáng vẻ điên cuồng của Phòng Thái hậu lúc ở Hàm Xuân Lâu, từng nhát dao như muốn đưa Khương Linh Châu vào chỗ chết, trong lòng chợt sững sờ. May mà hấn đã sớm chuẩn bị, để Quách Thế Thông thay thế. Không đúng, nếu Khương Linh Châu thật sự bị bắt rồi đưa đến nơi bướm hoa làm nhục, hủy hoại dung mạo, vậy hấn...

Việc này nhất định không được xảy ra!

Nghĩ đến đây, Tiêu Tuấn Trì ôm người trước mặt vào trong ngực như nhét được châu báu. Trước ánh mắt khó hiểu của Khương Linh Châu, hấn siết chặt nàng trong ngực, không nỡ buông tay.

“May mà Tử Thiện sớm nói cho ta biết việc này... May, may mà...” Hấn lẩm bẩm bên tai Khương Linh Châu.

“Vương gia, nếu trong lòng có sầu lo, chàng phải nói với thiếp.” Nàng buồn bực trong ngực Tiêu Tuấn Trì, nhỏ giọng nói, “Dù thiếp là phụ nữ, nhưng cũng không phải loại phụ nữ yếu đuối không chịu được mưa gió. Thiếp từng là Công chúa một nước, cũng đã chứng kiến rất nhiều chuyện.”

Tiêu Tuấn Trì không nói chuyện trong cung với nàng nữa, chỉ nói Thái hậu đi rồi, phải lo liệu tang lễ, mấy ngày nữa sẽ rất mệt, bảo nàng mau đi nghỉ sớm.

***

Chỉ sau một đêm, tin Thái hậu ra đi truyền khắp Thái Diên như mưa mùa hè. Tin tức nói rằng Phòng Thái hậu lo lắng bất an, trên đường lên núi Tĩnh Đình đã đi theo Tiên đế. Bệ hạ cảm tạ ơn dưỡng dục của Thái hậu nên tổ chức tang lễ rất long trọng, còn nói: “Cung kính đức hạnh trinh tiết của Huệ Hoàng hậu Phòng thị.” Sau đó chôn cất chung lăng với Tiên đế.

Hào Châu vương Tiêu Phi Túc từ triều trở về, cười khẩy một tiếng trước mặt Cách Nhĩ Kim.

“Đúng là ả đàn bà ngu ngốc, cuối cùng cũng chết.” Hấn ngồi xuống uống chén trà, lại quay sang nói với Cách Nhĩ Kim, “Bổn vương đã bảo rồi, không nên hợp tác với ả. Nếu tin vào lời ngu xuẩn ả nói, chỉ sợ giờ phút này ta đã bị Tam đệ tóm gọn luôn rồi.”

Cách Nhĩ Kim vội vàng lên tiếng: “Vương gia anh minh.” Dừng một chút, Cách Nhĩ Kim nói tiếp, “Nội gián trong phủ Vương gia vẫn chưa bị bắt, nếu tùy tiện ra tay, chỉ sợ sẽ bị người khác nắm thóp. Lần này Vương gia án binh bất động, người kia cũng phải tay trắng trở về.”

“Đúng vậy.” Tiêu Phi Túc nở nụ cười, “Người này ẩn nấu lâu như thế, chẳng phải đang chờ thời cơ hay sao?”

Hai người nói chuyện một lúc thì nghe tỳ nữ sợ hãi báo Hào Châu Vương phi lại đi tìm Bình Trắc phi gây chuyện. Tiêu Phi Túc nghe xong thì đầu hơi đau, nói với tỳ nữ: “Bảo Vương phi cẩn thận! Nếu nàng ta khiến Triệu Vân không thoải mái, bản vương sẽ bỏ nàng ta rồi đuổi về Hà gia. Không phải nàng ta sợ bản vương bỏ nàng ta nhất sao? Có bản lĩnh này, không bằng qua lại với Lục Hoàng hậu nhiều hơn đi. Ta thấy đạo này suy nghĩ của Lục Hoàng hậu đang lung lay.”

Tỳ nữ giật mình, khúm núm trở về bẩm báo.

Tiêu Phi Túc chỉ dọa Hà Uyển Thanh thôi. Danh hiệu Vương phi không phải nói bỏ là bỏ được. Nếu thật sự muốn cắt đứt quan hệ với Hà Uyển Thanh thì còn vào cung ăm ỉ với bệ hạ nữa đây.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phi Túc chỉnh lại vạt áo, nói với tỳ nữ bên cạnh: “Chuẩn bị xe ngựa, bản vương muốn vào cung.”

Tiêu Phi Túc vốn nghĩ, Thái hậu qua đời, Tây cung chắc chắn sẽ rất hỗn loạn. Ai ngờ mặc dù khắp nơi trong cung đều treo gấm trắng, đám người hầu đều phải mặc đồ trắng mà điện Hàm Chương vẫn đầy oanh yến riu rít như thường. Tiêu Vũ Xuyên gọi ca kỹ và nữ nhạc công đến, tiếng sáo, tiếng đàn không ngừng, náo nhiệt bất kể ngày đêm.

Lúc Tiêu Phi Túc đến điện Hàm Chương, Tiêu Vũ Xuyên đang gác chân ngồi trên ghế ôm Tạ Mỹ nhân, hân hỉ nhấc uống rượu, không thấy chút đau thương nào.

“Nhị thúc tới thật đúng lúc...” Tiêu Vũ Xuyên thấy Tiêu Phi Túc thì cười rất tùy tiện, “Lâu rồi Nhị thúc chưa uống rượu với trẫm, tối nay nhất định không say không về. Như Oanh mới dâng loại rượu “Xuân nghìn năm” này lên, mùi vị thật sự rất ngon.”

Tiêu Phi Túc hơi nhú mày nhưng khôi phục rất nhanh, hắn nói: “Thái hậu vừa mất, bệ hạ thật sự không nên như thế này.”

“Đời người ngắn ngủi, sao không tận hưởng lạc thú trước mắt chứ? Sống trong Tây cung, chẳng thể biết mình sẽ chết lúc nào.” Tiêu Vũ Xuyên không để tâm lắm, cười vầy tay với Tiêu Phi Túc, “Sao Nhị thúc cũng thích lái nhái như vậy rồi?”

Mặc dù Tiêu Phi Túc sớm biết hắn là loại người phóng túng, nhưng giờ phút này đây lòng không khỏi chùng xuống.

May mà kẻ đam mê sắc đẹp này khó thành tài được, nếu không chắc chắn sẽ thành tai họa về sau.

Tiêu Phi Túc đang định nói lí do mình đến, ngược lên đã thấy một cung nữ trẻ tuổi xinh đẹp đứng sau lưng Tạ Mỹ nhân, nhìn rất quen mắt. Hắn cẩn thận quan sát một lúc, bỗng nhiên nhận ra nàng ta chính là cung nữ Giáng Xuân bên cạnh Phòng Thái hậu vừa

chết, thi thể Thái hậu còn chưa đặt vào quan tài, thế mà Tiêu Vũ Xuyên lại dám gọi cung nữ của Phòng Nguyệt Khê vào cung để hầu hạ, không thể không nói, quá bạc tình bạc nghĩa.

Giáng Xuân cảm chiếc lòng đựng vệt, đứng hầu bên cạnh Tạ Mỹ nhân.

Một ngày một đêm tuy ngắn ngủi nhưng Giáng Xuân đã phải trải qua bao chuyện buồn vui. Thái hậu chết, theo như ý của Cảnh Lăng vương, nàng ta và Linh Đông phải đến lăng tẩm bầu bạn với Thái hậu. Nói thì dễ nghe, thật ra Cảnh Lăng vương muốn nàng ta và Linh Đông cùng chết. Vốn là cung nữ trong Tây cung của Thái hậu, thêm mấy thước lụa trắng là đã thành một cái xác không hồn rồi.

Giáng Xuân và Linh Đông ôm nhau khóc ầm lên, Linh Đông còn đỡ, nàng ta được Phòng Thái hậu đề bạt, Thái hậu đi rồi, Linh Đông nhờ ơn Thái hậu nên vô cùng đau lòng, chấp nhận chuyện ở lâu dài trong lăng mộ. Nhưng Giáng Xuân cảm thấy mình đang ở độ tuổi đẹp nhất, ngoài cung còn có phụ mẫu và đệ đệ, nàng ta không muốn uống phí cái mạng này.

Đúng lúc này, Tiêu Vũ Xuyên gọi Giáng Xuân đến hầu hạ. Lúc trước Tiêu Vũ Xuyên đến cung Phòng Thái hậu cũng thường xuyên động tay động chân với Giáng Xuân. Giáng Xuân biết Phòng Thái hậu và bề hạ qua lại thân thiết, tuy có lòng muốn trèo cao nhưng không dám tùy tiện tự tiện cử. Bây giờ Phòng Thái hậu chết rồi, nàng ta không cần sợ bóng sợ gió nữa.

Người tìm chỗ cao, nước chảy chỗ trũng, đây là thứ vĩnh viễn không thay đổi. Nếu nàng ta may mắn, cố gắng một chút thì có thể xem như là một nửa phi tần, khiến cho đệ đệ và phụ mẫu vẻ vang.

Ở điện Hàm Chương, Giáng Xuân tốn hết tâm tư muốn giữ ánh mắt của Tiêu Vũ Xuyên lại. Tiêu Vũ Xuyên thích Tạ Mỹ nhân, dung mạo của Tạ Mỹ nhân bị hủy hoại, vì vậy vẽ một đóa hoa đào để che đi vết sẹo trên trán. Giáng Xuân rập khuôn giống vậy, vẽ một nửa cánh hoa đào bị tách ra trên trán. Quả thật Tiêu Vũ Xuyên vừa nhìn nàng ta đã cảm thấy tuyệt vời, trong bữa tiệc tối nay muốn nàng ta đứng hầu hạ bên cạnh.

Giờ phút này, nàng ta tươi cười nhìn Tạ Mỹ nhân bên cạnh Tiêu Vũ Xuyên.

Bỗng nhiên Tạ Mỹ nhân giơ tay lên, túi thơm buộc bên hông không cẩn thận tuột xuống. Cung nữ bên cạnh bề hạ như bình phong, không ai nhìn thấy túi thơm, không ai đi tìm. Giáng Xuân đợi mãi, đành phải tự khom người nhặt lên.

Nàng ta định trả túi thơm cho Tạ Mỹ nhân thì thấy Tạ Mỹ nhân rúc vào trong ngực Tiêu Vũ Xuyên, hai người thì thầm rất thân mật, lúc này đương nhiên không tiện mở miệng chen vào, đành phải thành thật đứng một bên.

Tiêu Vũ Xuyên thấy Tiêu Phi Túc thỉnh thoảng lại nhìn Giáng Xuân, bèn nói: “Nhị thúc thích nha đầu này à? Bây giờ nha đầu này hầu hạ bên cạnh trẫm, Nhị thúc thích thì cứ dẫn đi.”

“Không phải.” Tiêu Phi Túc lập tức nói, “Chỉ là cảm thấy người này hơi quen mắt thôi.”

“Người đến người đi trong cung không thiếu, chẳng phải toàn những gương mặt này hay sao?” Tiêu Vũ Xuyên giơ tay lên vẫy Giáng Xuân, “Trong hậu điện của trẫm có một chiếc áo choàng dệt từ lông chim khổng tước, ngươi đi lấy cho Hào Châu vương đi.”

Giáng Xuân dịu dàng đáp lời rồi đi về phía hậu điện.

Nàng ta đi qua hành lang, thấy ngoài khu rừng cạnh hành lang có một cô nương mặc váy màu hạnh đang khóc, bờ vai nhỏ gầy co lại trong màn đêm, nhìn rất đáng thương. Nhìn kỹ, thì ra là Linh Đông.

Giáng Xuân ló đầu nhìn một cái, đi ra khỏi hành lang, tới bên cạnh Linh Đông hỏi: “Linh Đông muội muội, vì sao muội khóc?”

Linh Đông lau khóe mắt, ghen ngào nói: “Thái hậu đối xử với chúng ta không tệ, vậy mà người lại ra đi sớm thế. Chúng ta chỉ là phận nô tỳ, không thể báo đáp ân huệ của Thái hậu thì thôi, lại còn bị bệ hạ...”

Linh Đông vốn không muốn ở lại trong cung, chỉ chờ đủ tuổi thì ra khỏi cung. Tiêu Vũ Xuyên bắt nàng ta làm cung nữ của mình, thực ra là muốn kéo nàng ta lên giường. Linh Đông không tình nguyện, kể từ đó trong lòng sinh oán hận.

“Linh Đông muội muội, muội nói không đúng rồi.” Giáng Xuân cười đắc ý, ánh nến chiếu lên đóa hoa đào trên trán khiến khuôn mặt nàng ta vô cùng xinh đẹp, “Có ai muốn hãm hạ người chết đâu? Được bệ hạ để ý là may mắn của chúng ta, cầu ba đời còn không được. Mỹ nhân, Quý tần trong cung ai mà không muốn được bệ hạ sủng hạnh chứ? Nếu muội may mắn, còn có thể bay lên làm phượng hoàng nữa đấy.”

Tiếng khóc của Linh Đông dừng lại, nàng ta ngẩng đầu lên, thấy mặt Giáng Xuân phiếm hồng vô cùng kỳ quái, không hề có chút đau thương nào, Linh Đông không khỏi ngạc nhiên: “Giáng Xuân tỷ tỷ, Thái hậu nương nương chết rồi, tỷ không tiếc thương người sao?”

Giáng Xuân không được tự nhiên, mắng Linh Đông một trận: “Nói khó nghe quá, ai mà khổ sở vì chuyện như thế chứ? Muội đó! Đừng ra vẻ buồn thương nữa, tránh để người khác nói muội giả tạo.” Dứt lời, nàng ta vuốt tóc, vui sướng nói, “Muội không thấy hôm nay bệ hạ thưởng cho tỷ một chiếc vòng tay, còn khen tỷ xinh đẹp sao? Nếu ngày sau bay lên cao, tỷ sẽ dìu dắt muội.”

Thấy Giáng Xuân đã sớm quên Phòng Thái hậu, chỉ một lòng hướng đến vinh hoa phú quý, Linh Đông không khỏi cười khẩy một tiếng: “Giáng Xuân tỷ tỷ thật hồ đồ, tỷ quên chuyện chúng ta làm thay Thái hậu nương nương rồi sao? Nếu một ngày nào đó chuyện này vỡ lẽ, chỉ sợ có mười tỷ tỷ cũng không đủ để bay cao.”

Lời nói của Linh Đông gợi lên hồi ức không mấy tốt đẹp của Giáng Xuân. Sắc mặt nàng ta tái mét, nhìn ngang liếc dọc, thấy xung quanh vắng lặng mới nhỏ giọng nói: “Việc này chỉ có trời biết đất biết, muội biết tỷ biết, Thái hậu nương nương biết. Thái hậu nương nương không còn, chỉ cần Linh Đông muội không nói thì làm gì còn ai biết?”

Linh Đông thấy nàng ta vẫn u mê không chịu tỉnh ngộ thì chỉ cười mỉa.

Nụ cười của nàng ta kích thích Giáng Xuân, Giáng Xuân bỗng chốc buồn bực. Lúc trước cùng hầu hạ Thái hậu, Linh Đông suốt ngày ra về trung thành tuyệt đối để đổi lấy niềm vui của Thái hậu, Giáng Xuân thấy thế, cảm thấy cực kỳ không vui. Bây giờ Thái hậu không còn ở đây, Linh Đông lại trách mắng nàng ta, thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Chốc lát sau, Giáng Xuân lại nghĩ, chuyện Thái hậu ra lệnh cho nàng ta làm chỉ có Linh Đông biết, nếu không có Linh Đông, vậy chuyện này mãi mãi không lộ ra được, nếu Linh Đông còn sống, một ngày nào đó Linh Đông muốn tranh sủng, nói hết những bí mật kia ra, nàng ta chắc chắn sẽ chết.

... Không, đâu chỉ có nàng ta phải chết!

Chỉ sợ cả hoàng tộc Tiêu thị hỗn loạn, Cảnh Lăng vương, Hào Châu vương sẽ bắt đầu vùng lên.

Nghĩ như vậy, đột nhiên Giáng Xuân nhảy dựng lên, căng thẳng đến nỗi tay đầy mồ hôi.

Bây giờ bề hạ thích nhan sắc của nàng ta, may mắn này không thể bị Linh Đông phá hủy được.

Vinh hoa phú quý trước mắt, lá gan Giáng Xuân lớn hơn. Nàng ta nắm chặt bàn tay đầy mồ hôi, nói với Linh Đông: “Linh Đông muội muội nói rất có lý. Chỉ có điều con người luôn muốn nhìn về phía trước. Chúng ta kết nghĩa tỷ muội từ năm tám, chín tuổi, đừng vì chuyện này mà trở nên xa lạ.”

Dứt lời, Giáng Xuân lừa Linh Đông đến hậu điện với nàng ta để lấy áo choàng lông chim khổng tước.

Vào rừng sâu, Giáng Xuân đi chậm phía sau. Ngắm trái ngắm phải rồi lặng lẽ nhặt một cục đá lớn lên, đập vào đầu Linh Đông. Liên tiếp đập hai ba cái, đợi đầu Linh Đông đầy máu ngã xuống, Giáng Xuân mới thở phào một hơi.

Nàng ta kiểm chế trái tim đang đập điên cuồng, vứt hòn đá xuống bên cạnh xác Linh Đông.

“Linh Đông muội muội! Vốn muội muốn hầu hạ Thái hậu nương nương, bây giờ tỷ chỉ đưa muội đi sớm hơn thôi!” Mặt Giáng Xuân đầy mồ hôi lạnh, giọng điệu run rẩy. Một lúc sau, nàng ta run cầm cập, không tiếng động quỳ xuống dập đầu trước thân thể

Linh Đông, nói, “Tỷ tỷ dập đầu với muội, muội làm quý thì theo Thái hậu nương nương ấy! Tuyệt đối đừng tới tìm tỷ!”

Nàng ta run lấy lấy đứng lên, tay dò vào trong tay áo thì tìm được một chiếc túi thơm. Túi thơm vốn là của Tạ Mỹ nhân, bị rơi lúc ở bữa tiệc, Giáng Xuân nhìn thấy thì nhặt lên, quên chưa trả lại cho Tạ Mỹ nhân.

Nàng ta nhét túi thơm vào tay Linh Đông rồi mới hốt hoảng nhìn xung quanh, chỉnh váy áo tóc tai, vội vã nhắc váy rời khu rừng đen như mực.

Giáng Xuân đi đến hậu điện, báo cho thái giám Tiểu Ân Tử ở hậu điện, sau đó nàng ta lấy áo choàng rồi trở về điện Hàm Chương, dâng đồ cho Hào Châu vương.

Đôi mắt dịu dàng như nước của Tạ Mỹ nhân nhìn sang, cất tiếng hỏi: “Sao đi lâu vậy?”

“Nô tỳ gặp Tiểu Ân Tử ở hậu điện, Tiểu Ân Tử hỏi nô tỳ ở đây còn thiếu thứ gì không, vì vậy mới chậm trễ ạ.” Giáng Xuân cười nói.

“Thì ra là thế, Tiểu Ân Tử thật có lòng.” Tạ Mỹ nhân nở nụ cười.

Trong điện Hàm Chương ấm áp như mùa xuân khiến Giáng Xuân dần yên lòng. Nàng ta chớp mắt một cái, khẽ nở nụ cười quyến rũ, trong lòng vui sướng không kìm được, nghĩ rằng sau này trở thành chủ tử rồi, nàng ta sẽ mặc áo gấm, vênh mặt hất hàm sai khiến người khác.

Nàng ta không biết, đúng lúc ấy Hoàng hậu Lục Chi Dao đi ngang qua khu rừng chỗ Linh Đông nằm.

Lục Chi Dao mặc váy màu sen trắng, búi tóc chỉ cài chiếc trâm ngọc hình mẫu đơn quần phượng, không chút phấn son, rất mộc mạc, bên hông buộc khăn trắng. Nàng ta quý gần nửa ngày trước linh cữu Phòng Thái hậu, đầu gối hơi đau nên muốn hồi cung nghỉ ngơi sớm.

Đi ngang qua điện Hàm Chương, nàng ta nghe thấy tiếng nhạc trong điện, rất náo nhiệt. Lục Hoàng hậu không khỏi nhíu mày nói: “Đi đường vòng đi, bốn cung mặc đồ này chỉ sợ phá hỏng hứng thú của bệ hạ.”

Vì thế, nàng ta đi ngang qua khu rừng kia.

Hoàn Phiến đi bên cạnh Lục Hoàng hậu bỗng nhiên cất giọng sợ hãi: “Trong rừng hình như có tiếng gì đó...”

Khuôn mặt Như Ý cũng trắng bệch, nói: “Thái hậu nương nương từng ở Tây cung...”

“Chỉ toàn nói bậy!” Lục Hoàng hậu không vui, “Thái hậu nương nương tưởng nhớ Tiên đế, vì thế mới đến Tây phương, sao có thể ở đây dọa hai người các người được? Triệu Hữu Toàn công công, người vào rừng nhìn xem là ai giả thần giả quỷ đi!”

Triệu Hữu Toàn đáp lời rồi tiến vào kiểm tra. Không bao lâu sợ hãi trở lại, vội vàng nói: “Hoàng hậu nương nương! Không xong rồi! Là Linh Đông cô nương trong cung Thái hậu... trong cung Bệ hạ! Nàng ta bị vỡ đầu rồi, e rằng chẳng còn sống được bao lâu nữa!”

Hắn vừa nói vừa nháy mắt với Lục Hoàng hậu, tay cầm một chiếc túi thơm. Trong Tây cung, Lục Hoàng hậu đã sớm luyện được cách đọc vị người khác, nàng ta hiểu rằng trong lời Triệu Hữu Toàn có ý khác, vẫn còn điều gì đó mờ ám.

“Đưa Linh Đông cô nương về chỗ bồn cung, mời thái y đến, nói bồn cung đau đầu gối nên muốn thái y đến xem.” Lục Hoàng hậu lên tiếng.

Chương 54: Ngày đặt linh cữu

Editor: Bạch Miêu

Beta: TỬu Thanh

Mặc dù Linh Đông không còn tỉnh táo nữa nhưng vẫn luôn cắn chặt răng chịu đựng. Không biết điều gì khiến nàng ta ngoan cố như vậy, sáng ngày hôm sau, Linh Đông đột nhiên tỉnh lại.

Cả người nàng ta ướt đầm mồ hôi, miến cường mở mắt ra. Cứ tưởng khi mình mở mắt sẽ nhìn thấy Phòng Thái hậu đã qua đời, ai ngờ nàng ta lại đang ở trong cung Lục Hoàng hậu.

Hai nữ quan đang di chuyển đồ đạc, câu có câu không nói chuyện bên cạnh giường. Căn phòng nồng nặc mùi thuốc, vô cùng gay mũi. Hai nữ quan nghe thấy tiếng động, xoay người nói: “Ô! Linh Đông cô nương tỉnh rồi kìa. Người suýt chết đấy, đúng là phúc lớn! Người phải cảm ơn Hoàng hậu nương nương của chúng ta đó.”

Linh Đông nghe hai cô cô kể lại chuyện đêm qua mới biết Lục Hoàng hậu đã cứu mình.

Nàng ta nhớ đến Giáng Xuân, người đã tàn nhẫn ra tay với mình, trong lòng bỗng tràn ngập căm hận. Giáng Xuân muốn giết nàng ta để tránh phiền phức về sau. Muốn có được vinh hoa phú quý ư? Đừng hòng!

“Hoàng hậu nương nương có ở đây không?” Linh Đông bị đánh vào đầu, bây giờ vẫn hơi choáng. Nàng ta lục tung giường lên, chậm chậm lết về phía trước, lắp bắp nói, “Nô tỳ có chuyện quan trọng phải bẩm báo! Việc liên quan đến bệ hạ, Hoàng hậu nương nương nhất định không được coi thường!”

Hai cô cô liếc nhìn nhau, một người mời Hoàng hậu đến. Người còn lại thì an ủi: “Linh Đông cô nương đừng hoảng sợ, nương nương chúng ta biết người có lời muốn nói, vì vậy mới đưa người về đây chăm sóc.”

Chốc lát sau, Lục Hoàng hậu dẫn theo Hoàn Phiến và Như Ý bước vào.

“Linh Đông, thân thể người chưa bình phục, không cần hành lễ.” Lục Hoàng hậu rất rộng lượng nói rồi đoan trang ngồi xuống. Nàng ta liếc mắt, ra hiệu cho người bên cạnh lui ra hết, lúc này mới nói tiếp, “Có chuyện gì?”

“Bẩm Hoàng hậu nương nương...” Linh Đông liếc xung quanh, gương mặt tái nhợt, cựa quậy muốn xuống giường, nhỏ giọng thì thầm bên tai Lục Hoàng hậu.

Lục Hoàng hậu nghe nàng ta nói chuyện, mới đầu còn không để tâm lắm, tay ung dung khuấy trà. Nhưng ngay sau đó, nàng ta ngạc nhiên đến nỗi không nói nên lời, chỉ sợ một chút, chén trà sứ men xanh trong tay rơi xuống, vỡ thành từng mảnh nhỏ. Nước trà văng tung tóe làm ướt xiêm y màu xanh nhạt của Hoàng hậu, nắp chén lăn ra xa.

“Hoàng hậu nương nương!” Hoàn Phiến gọi một tiếng, rút khăn ra muốn lau giúp Lục Hoàng hậu. Lục Hoàng hậu nuốt nước bọt, giờ bàn tay trắng mềm lên, cất giọng nói run run, “Một lúc nữa hẵng lau.”

Lục Hoàng hậu nghe Linh Đông nói xong, khuôn mặt kinh ngạc tựa như ngày mai trời sẽ sập. Nàng ta hỏi Linh Đông: “Việc này là thật ư?”

“Chắc chắn là thật!” Linh Đông thề son sắt, “Nếu bây giờ người đến phòng của Giáng Xuân, chắc chắn sẽ thấy những viên thuốc đó! Giáng Xuân xinh đẹp, có ý muốn quyến rũ bệ hạ, sợ nô tỳ cản trở con đường phú quý của nàng ta, vì vậy mới tàn nhẫn ra tay như vậy!”

Lục Hoàng hậu vật vờ lắm mới lấy lại được tinh thần, nàng ta liếc mắt nói: “Chuyện lớn thế này, Giáng Xuân chỉ là một tiện tỳ, sao có gan thực hiện chứ? Nàng ta có đủ bản lĩnh để tạo ra loại thuốc đó sao? Nhất định có người đứng sau bày kế.”

Linh Đông giật thót mình, trong lòng hoảng hốt.

Nói cho cùng, nàng ta cũng chỉ là một cung nữ, không hiểu biết nhiều, càng không nhìn xa trông rộng. Nàng ta vội vả trả thù Giáng Xuân, nhưng quên việc này do Thái hậu chủ mưu. Dựa theo tình hình này, Thái hậu đã chết sẽ bị tổn hại thanh danh. Nhất thời, Linh Đông hoảng hốt như kiến bò trên chảo nóng.

Một lúc sau, đầu Linh Đông nóng lên, nói: “Do Lương Quý phi sai khiến...”

“Lương phi nào?” Lục Hoàng hậu cười khẩy một tiếng, lấy một túi thơm đầy máu từ trên tay Như Ý, “Túi thơm này được tìm thấy trong tay người, Triệu công công nói, lúc người nằm rạp trên mặt đất, tay vẫn luôn nắm chặt túi thơm này. Bồn cung cảm thấy người bị chính chủ nhân túi thơm này hãm hại. Bồn cung đã tìm người đối chiếu, đây là túi thơm của Tạ Như Oanh.”

Nàng ta liếc mắt, khuôn mặt vốn đoan trang lộ vẻ đắc ý: “Linh Đông, người nghe cho kỹ đây. Người hại người chính là Tạ Như Oanh, vật chứng bồn cung đã có, nhân chứng là người.”

Linh Đông vội vàng đáp: “Thế còn Giáng Xuân...”

“Hoàng hậu nương nương đã nói thế, người dám không nghe ư?” Quế cô cô quát, “Quả nhiên được hầu hạ bên cạnh bệ hạ là không biết lớn nhỏ, không nhớ Hoàng hậu nương nương có ơn cứu mạng người sao?”

Linh Đông nghe thấy mấy chữ “Ôn cứu mạng” lập tức im miệng, trong lòng thầm nghĩ không ổn, Hoàng hậu nương nương không quan tâm thủ phạm là ai, chỉ một lòng muốn lật đổ Tạ Mỹ nhân đang được bệ hạ yêu thích.

Lục Hoàng hậu sai người đổi thuốc cho Linh Đông rồi thay y phục, đi về phía điện Hàm Chương. Chưa đầy bảy ngày sau khi đặt linh cữu Thái hậu, trong cung vẫn phủ một màu trắng thuần, cung nữ và thái giám mặc y phục trắng, chỉ có điện Hàm Chương vẫn tường son mái ngọc như thường. Lục Hoàng hậu bước vào trong điện, đúng lúc nhìn thấy Tiêu Vũ Xuyên đang dùng lụa trắng bịt mắt, hai tay duỗi thẳng khua khoắng xung quanh.

Một con vẹt xanh biếc được nuôi trong lồng, treo dưới mái hiên. Vẹt nhìn thấy Lục Chi Dao thì vỗ cánh học tiếng người: “Hoàng hậu nương nương vạn tuế! Hoàng hậu nương nương vạn tuế!”

Tiêu Vũ Xuyên bị bịt mắt cười một tiếng, nói: “Hoàng hậu nương nương gì chứ! Mà đúng là không biết phân biệt ai với ai hết! Sao nàng ấy lại đến chỗ này?” Dứt lời, hắn duỗi thẳng hai tay, vừa đúng lúc ôm lấy Lục Chi Dao, dề miệng nói: “Để trẫm đoán xem là bảo bối nào nhé? Có phải Như Oanh không?”

Nói xong, hắn giật tấm lụa trắng xuống.

Đập vào mắt là khuôn mặt đoan trang dịu dàng của Lục Chi Dao, Tiêu Vũ Xuyên không khỏi mất hứng. Hắn ném lụa trắng xuống đất, hỏi: “Sao hôm nay Hoàng hậu lại có nhã hứng chạy đến đây thế?”

Mấy phi tần đang chơi trốn tìm với Tiêu Vũ Xuyên rụt rè bước đến hành lễ với Lục Chi Dao: “Thần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Tạ Như Oanh có ở đây không?” Lục Hoàng hậu liếc mắt nhìn một đám phi tần xinh đẹp, cảm thấy hơi ghen ghét.

Tạ Mỹ nhân cúi thấp đầu, tiến lên một bước, đầu cúi càng lúc càng thấp: “Thần thiếp đây ạ.”

“Bệ hạ...” Lục Hoàng hậu nhìn Tiêu Vũ Xuyên, suy nghĩ một lúc mới lên tiếng, “Đêm qua Linh Đông cô nương trong cung ngài bị người ta ám sát, suýt nữa mất mạng.” Nói xong, nàng ta sai người khiêng Linh Đông đầu quấn băng vải, sắc mặt tiều tụy đến, “Tay Linh Đông cứ nắm chặt một cái túi thơm, thần thiếp đoán rằng chủ nhân túi thơm này nhất định là người hại nàng ta. Không biết chư vị muội muội có ai biết vật này của ai không?”

Nói xong, Như Ý bưng một chiếc túi thơm đầy máu lên.

Không đợi Tạ Như Oanh mở miệng, Quý Ngự nữ với vóc người thấp bé đứng bên cạnh kinh ngạc nói: “Kỹ thuật thêu này không phải là tay nghề của Tạ tỷ tỷ sao? Trước đó vài ngày, thần thiếp đã thấy Tạ tỷ tỷ đeo chiếc túi thơm này.”

Tuy Quý Ngự nữ không được bệ hạ thích nhưng chèn ép Tạ Mỹ nhân thì cũng chẳng mất gì.

Tạ Như Oanh ngẩng đầu lên, hết đường chối cãi, nước mắt dâng lên. Nàng ta nhìn Hoàng hậu, thấy ánh mắt Lục Hoàng hậu như mũi tên nhọn, cười gằn nhìn nàng ta thì trong lòng không khỏi hoang mang. Lúc ở chùa Đại Quang Minh, nàng ta đắc tội với Lục Hoàng hậu, vì vậy đã trở thành cái đinh trong mắt Hoàng hậu! Dù nàng ta tìm mọi cách né tránh, nhưng chỉ cần bệ hạ còn thích nàng ta một ngày thì ngày đó Lục Hoàng hậu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

Tạ Như Oanh lập tức quỳ xuống, bò dưới đất, vừa khóc vừa nói: “Bệ hạ minh giám! Đêm qua thần thiếp bầu bạn bên cạnh quân vương, cả đêm không rời, sao có thể hại Linh Đông cô nương được ạ?”

Quý Ngự nữ lấy khăn che miệng, nhỏ giọng nói: “Chẳng phải đêm qua Tạ tỷ tỷ rời điện Hàm Chương, nói muốn hái hoa vừa nở sao...?”

Tiêu Vũ Xuyên bắt chéo hai chân ngồi trên ghế, day ấn đường nói: “Hoàng hậu, nàng đừng đùa nữa. Mẫu hậu vừa đi, trong Tây cung nên yên tĩnh một chút.”

Lục Hoàng hậu bị câu nói này chặn họng

Yên tĩnh? Nơi náo nhiệt nhất trong Tây cung chính là điện Hàm Chương!

Thế mà hắn còn muốn nàng ta yên tĩnh!

“Hơn nữa Như Oanh và Linh Đông không thù không oán, hại nàng ta làm gì?” Tiêu Vũ Xuyên không kiên nhẫn phẩy tay, “Lời nói vô căn cứ mà thôi!”

Lục Hoàng hậu nhìn phu quân mình, đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay mềm mại đến nỗi đau nhức. Nhưng nỗi đau này sao có thể sánh được với oán hận trong lòng?

Tiêu Vũ Xuyên luôn như thế, che chở Lương phi, che chở Tạ Mỹ nhân, nhưng không bao giờ muốn nghe một câu nói thật của nàng ta!

“Đương nhiên có thù có oán chứ.” Lục Hoàng hậu dịu giọng nói, “Chỉ có điều việc này nên để thần thiếp nói riêng với bệ hạ.”

Tiêu Vũ Xuyên thấy sắc mặt nàng ta nghiêm nghị thì đuổi đám phi tần ra ngoài, chỉ để lại Lục Hoàng hậu, Tạ Như Oanh và Linh Đông. Đợi khi điện Hàm Chương vắng người, hắn chán chường mở miệng nói: “Có chuyện gì thì mau nói đi.”

“Tạ Mỹ nhân đồ kị, sợ phi tần khác có thai, cướp đi sự yêu thích của bệ hạ, vì vậy mới sai khiến cung nữ bên cạnh lên hạ thuốc vào thức ăn, muốn bệ hạ... Muốn Tiêu gia không có người nối dõi.”

Lục Hoàng hậu hít một hơi thật sâu, lúc này mới vững vàng nói tiếp bí mật kinh thiên động địa này: “Chỉ có điều bệ hạ là chân long thiên tử, được trời cao phù hộ, không bị thuốc làm hại. Vì vậy, một số phi tần có thai. Kế hoạch độc ác của Tạ Mỹ nhân bị Linh Đông phá hỏng nên mới quyết định ra tay độc ác với Linh Đông như vậy.”

Nàng ta vừa dứt lời, điện Hàm Chương hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn tiếng gió thổi vù vù ngoài điện.

Tạ Mỹ nhân chảy nước mắt, lắc đầu, run rẩy quỳ dưới đất, khóc khản cả tiếng, “Bệ hạ minh giám! Thần thiếp nào có gan như vậy?!”

Tiếng nước nở của nàng ta như tiếng quỷ hồn, cứ quanh quẩn trong điện Hàm Chương rộng lớn.

Lục Hoàng hậu nắm chặt tay, cổ kim nén nỗi sợ hãi, nói tiếp: “Câu nào của thần thiếp cũng là thật. Không tin bệ hạ có thể hỏi Linh Đông.”

Linh Đông đang yếu ớt dựa vào kiệu thì bị nhắc đến, nàng ta không có sức lực ngược mắt nhìn Tiêu Vũ Xuyên, hít một hơi thật sâu rồi trả lời: “Nô tỳ... nô tỳ tận mắt nhìn thấy...”

Lúc này, nàng ta bỗng nghĩ, nếu Tạ Mỹ nhân bị xử chết, Giáng Xuân ở ngoài cuộc có thể tiếp tục trèo cao. Còn mình thì thành tay sai của Hoàng hậu nương nương. Trong phút chốc, Linh Đông cảm thấy lòng ghen lại.

Không biết lấy can đảm từ đâu, nàng ta đứng thẳng người, đôi mắt tròn tròn như chuông đồng, giọng nói vang lên như du hồn: “Bệ hạ minh giám! Việc này... thật ra do Giáng Xuân gây nên, không liên quan gì đến Tạ Mỹ nhân.”

Nàng ta vừa dứt lời, sắc mặt Lục Hoàng hậu đen lại.

Quế cô cô lập tức quát to: “Lớn mật! Dám nói năng bậy bạ trước thánh giá! Sao người không nói với Hoàng hậu nương nương như vậy?”

Dăm ba câu đã rửa sạch tội cho Lục Hoàng hậu.

Linh Đông không để ý đến Quế cô cô đang vu oan cho mình, gương mặt trắng bệch, run rẩy nói: “Người hạ thuốc chính là Giáng Xuân, dưới hộp nữ trang ở chỗ Giáng Xuân chắc chắn vẫn còn giấu đồng thuốc chưa dùng hết.” Dùng một chút, nàng ta thờ dốt, yếu ớt nói tiếp, “Lúc Thái hậu lên chùa trên núi Tĩnh Đình, Giáng Xuân còn bỏ nhiều thuốc gấp mười lần. Bệ hạ không tin nô tỳ thì cứ gọi ngự y đến, xem lời nô tỳ nói có phải thật hay không.”

Dứt lời, nàng ta như đã dùng hết sức lực, ánh mắt đờ ra ngã xuống kiệu êm.

Tiêu Vũ Xuyên nghe thấy tên hai cung nữ thì dường như đã hiểu rõ mọi chuyện. Hắn nghiêng mình, đi hai bước về phía trước, ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc thấy con vệt xanh

bị nhốt trong lồng dưới mái hiên. Con vẹt kia nghiêng đầu, bắt chước: “Sống lâu trăm tuổi! Sống lâu trăm tuổi!”

“... Phòng Nguyệt Khê.”

Hắn nói thầm một tiếng, đột nhiên đá bình nguyệt mai trước mặt rơi xuống đất.

“Người nhất định phải kéo trăm chết cùng mới vừa lòng à?”

Chiếc bình vốn cắm hoa theo mùa, giờ đây hoa héo rơi khắp nơi nhưng không ai dám nhặt.

Hoàng đế đột nhiên trở nên giận dữ khiến đám phụ nữ giật nảy mình, ngay cả Lục Hoàng hậu cũng co rúm người lại.

“Truyền thái y tới.” Tiêu Vũ Xuyên chấp tay sau lưng, trong điện chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân. Khuôn mặt vốn ngả ngón đã sớm phủ đầy mây đen nặng nề. Khi hắn ngẩng đầu nhìn Tạ Mỹ nhân và Lục Hoàng hậu, cái nhìn ấy lạnh lẽo đến nỗi khiến người khác không rét mà run.

Hai người bỗng nghĩ đến cảnh tượng thê thảm lúc Lương phi chết.

Tạ Mỹ nhân run lên một cái, trong lòng trăm ngàn suy nghĩ.

Có lẽ lúc trước Giáng Xuân hạ thuốc từng chút một, vì vậy phi tần của bệ hạ vẫn có thể mang thai. Nhưng sau khi Thái hậu lên núi Tĩnh Đình, không biết Giáng Xuân bị thứ gì kích thích, đột nhiên lại bỏ nhiều thuốc như thế...

Chỉ sợ bây giờ bệ hạ không thể có con nối dõi được nữa.

Nếu bệ hạ thật sự tuyệt tự, vậy hắn không thể làm Đế vương được nữa. Cuối cùng, hoàng vị cũng sẽ về tay Hào Châu vương hoặc Cảnh Lăng vương thôi. Nếu tin này truyền ra ngoài cung, chỉ sợ hai vị Vương gia kia sẽ lập tức may long bào.

Nàng ta biết một tin quan trọng như thế, nên làm sao cho phải đây? E rằng kết cục của mình cũng chẳng khác Lương phi là bao!

Thêm việc Hoàng hậu coi nàng ta là cái đinh trong mắt, nếu Lục Hoàng hậu dùng việc này để uy hiếp bệ hạ, nắm quyền thế trong tay, nàng ta còn có thể sống sót trong Tây cung sao?

Đang lúc suy nghĩ, ngự y tóc bạc râu trắng mang theo hòm thuốc vội vàng chạy tới. Sau khi bái kiến bệ hạ, ngự y buông rèm, khám bệnh cho Tiêu Vũ Xuyên.

Chỉ chốc lát sau, sau rèm truyền đến tiếng ngự y quỳ xuống đất. Sau đó, vị ngự y già yếu, phụng dưỡng hơn ba đời Đế vương Tiêu thị quỳ gối lui ra khỏi màn trướng, miệng

nói: “Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng...”

Tạ Mỹ nhân chưa bao giờ thấy vị ngự y già đức cao vọng trọng này có dáng vẻ như vậy.

Nhưng khi thấy Tiêu Vũ Xuyên vén rèm, chấp tay sau lưng, ung dung đi ra. Hấn lạnh lòng nhìn vị ngự y già trong chốc lát, tùy tiện nói: “Lang băm xem bệnh sai, phạt trượng hình một trăm cái.”

Miệng Tạ Mỹ nhân cứng lại, như vậy... việc Linh Đông nói có khả năng cao là sự thật rồi. Không... Không lẽ... Vì không thể có con nối dõi, bệ hạ sẽ giết ngự y già đó sao?

Ngự y mà còn như thế, vậy mình thì sao?

Tiêu Vũ Xuyên liếc nhìn Tạ Mỹ nhân, Tạ Mỹ nhân run rẩy, hai mắt đầm lệ, nghẹn ngào mở miệng: “Thần thiếp...”

Tiêu Vũ Xuyên yên lặng nhìn cặp mắt kia, nhanh chóng đến trước mặt nàng ta, ngồi xổm xuống, lau khôe mắt ướt đầm của nàng ta, nói nhỏ: “Như Oanh, đừng khóc giết nàng đâu.”

Lục Hoàng hậu đứng cạnh nhìn thấy, lòng đầy thất vọng.

Tạ Như Oanh hơi ngạc nhiên, nước mắt càng thêm giàn giụa. Nàng ta dập trán xuống đất, khiến đóa hoa đào quỳ rũ trên trán bắt đầu trở nên mờ nhạt.

Nàng ta vừa khóc vừa nghe Tiêu Vũ Xuyên nói: “Có điều cái gì nên nói, cái gì không nên nói, trong lòng Như Oanh nên hiểu rõ.”

Tạ Như Oanh liên tục gật đầu, nước nỡ nói: “Thần thiếp biết.”

Thiếu đế xách chiếc lông dưới mái hiên lên, đùa vệt một lúc. Chỉ có điều sắc mặt hắn vẫn rất nặng nề, con vệt kia không thích gương mặt này nên không chịu mở miệng. Cuối cùng mới miễn cưỡng nói: “Đại cát đại lợi”.

Tạ Như Oanh dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, thầm nghĩ: chỉ những lúc thế này nàng ta mới nhớ rằng bệ hạ và Nhiếp Chính vương đều là người họ Tiêu.

Thấy con vệt uể oải, đùa đủ kiểu mới chịu thốt ra một câu, Tiêu Vũ Xuyên không kiên nhẫn chơi với nó nữa, trả chiếc lông vàng về chỗ cũ, nói: “Như Oanh về trước đi, đừng có lời muốn nói với Hoàng hậu.”

Tạ Như Oanh sửa sang búi tóc rồi vâng dạ.

Đội Tạ Như Oanh và Linh Đông rời đi, điện Hàm Chương yên tĩnh trở lại. Tiêu Vũ Xuyên thông thả bước đến ghế của mình, ngồi nghiêng ngả như rơi vào một đầm nước sâu. Hắn miễn cưỡng gượng tay, nói với Lục Hoàng hậu: “Hoàng hậu cứ ngồi tự nhiên, đừng làm như người lạ vậy.”

Lục Hoàng hậu bình tĩnh ngồi xuống.

“Trẫm có việc... yêu cầu Hoàng hậu.” Hắn nói.

Lục Hoàng hậu nâng cằm lên.

Nàng ta rất muốn biết, Tiêu Vũ Xuyên dùng lý do gì để thuyết phục nàng ta?

Trong điện Hàm Chương, tấm màn mỏng buông xuống, khói trắng mờ ảo lượn quanh hương. Trang sức khắc vàng khảm ngọc, bảo vật trên núi dưới biển, tất cả đều im ắng lạ thường, chỉ có màn châu mỏng đưa theo gió, vỗ vào nhau phát ra âm thanh trong trẻo, khiến hình bóng đế hậu phía sau lúc ẩn lúc hiện. Hai người bí mật trò chuyện, bóng chiếu trên tường tựa như đôi tình nhân đang ân ái.

***

Linh cữu của Phòng Thái hậu vẫn còn đầy, cung phi, mệnh phụ đều phải vào cung túc trực bên linh cữu. Hoàng hậu và Nhiếp Chính Vương phi cẩn niệm kinh Phật, quỳ trước linh cữu liên tục. Suốt mấy ngày liền, cung điện Phòng Thái hậu chỉ toàn tiếng khóc than không dứt, tiền giấy rơi đầy đất, mùi hương bao trùm khắp nơi. Đám mệnh phụ khóc vô cùng bi thương, nhưng từ đầu đến cuối bề hạ vẫn chưa từng lộ diện.

Khương Linh Châu là Nhiếp Chính Vương phi, cần làm gương, vì vậy lo liệu chuyện trước linh cữu rất chu đáo. Không những chấp tay thấp hương, sao chép kinh thư thành tâm mà còn quỳ rất lâu trước linh cữu của Phòng Thái hậu.

Tiêu Tuấn Tri thương xót nàng, không muốn nàng quỳ trước Phòng Nguyệt Khê nên đã nói từ đầu “Vương phi không cần đi”, nhưng Khương Linh Châu vẫn cắn răng đi, nếu không thiên hạ lại nói Tiêu Tuấn Tri là Nhiếp Chính vương nên có thể tùy ý làm bậy. Cũng may Kiêm Hà đã may hai tấm đệm êm trong váy cho nàng, vì vậy đầu gối nàng không bị thương.

Đến ngày thứ sáu, Khương Linh Châu không chịu được nữa, lén đắp đầu gối.

Nàng liếc bên trái, thấy Lục Hoàng hậu đổ hạt tiêu cay lên khăn đặt gần mắt nhưng vẫn không thể khóc được, lập tức hiểu tất cả mọi người đều chỉ diễn trò mà thôi. Nhưng đúng lúc này, Cách Hồ Na lẻ mề đi qua, quỳ gối bên cạnh nàng, thấp giọng hỏi: “Nhiếp Chính Vương phi có mệt không?”

“Trước linh cữu của Thái hậu, sao ta dám than mệt?” Khương Linh Châu thẳng lưng nói, “Chỉ mong Thái hậu nương nương sớm về nơi cực lạc.”

“Ta thấy Vương phi nương nương vừa xoa bóp đầu gối...” Cách Hồ Na không quan tâm đây là linh cữu, vô tâm cười tươi, “Ta ghét Thái hậu, may mà nàng ta chết rồi. Ta luôn cảm thấy nàng ta không phải người tốt.”

Lời Cách Hồ Na nói khiến Khương Linh Châu không khỏi nhú mảy: “Na Tháp Nhiệt Cầm, trước mặt ta thì được. Nếu người nói những lời này trước mặt người khác, chắc chắn sẽ rước họa vào thân.”

Thật ra trực giác của Cách Hồ Na rất chuẩn.

“Trước mặt người nên ta mới dám nói như vậy đây.” Cách Hồ Na lén liếc xung quanh, giả vờ khóc một tiếng, thấp giọng trách móc, “Người Hán thật phiền phức. Trước năm mười lăm tuổi, ta chỉ toàn ở trên thảo nguyên, nơi đó không có nhiều quy tắc như vậy. Chuyện phiền lòng duy nhất của ta chính là: chỉ cần mọi người khó chịu sẽ nghĩ ngay đến việc đốt cháy thảo nguyên.”

Nghe Cách Hồ Na nói, Khương Linh Châu có thể tưởng tượng được thuở thiếu thời nàng ấy là một cô nương nhỏ không buồn không lo.

Lục Hoàng hậu vẫy khăn hai lần, nhú lông mày. Có lẽ khăn tay không kích thích được nước mắt nàng ta, vì thế nàng ta gọi Như Ý, muốn Như Ý diu mình.

Lục Hoàng hậu nghiêng ngả đứng dậy, cơ thể mềm nhũn ngã vào người Khương Linh Châu, may mà Khương Linh Châu duỗi tay đỡ nàng ta: “Hoàng hậu nương nương cẩn thận.”

“Cảm ơn Nhiếp Chính Vương phi.” Lục Hoàng hậu dùng mu bàn tay ấn trán, nhẹ giọng nói, “Không biết vì sao gần đây đầu óc bồn cung lúc nào cũng choáng váng, thân thể không có chút sức lực nào, khẩu vị cũng kém, lát nữa bồn cung phải truyền thái y đến xem một chút.”

Như Ý nghe xong, trên mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng. Ngại vì nơi đây là chỗ đặt linh cữu Thái hậu, nàng ta nghiêm túc, nhỏ giọng nói: “Hình như lâu rồi cái đó của Hoàng hậu nương nương chưa tới... không phải là... có tin vui chứ ạ?”

Nàng ta vừa dứt lời, Khương Linh Châu lập tức trở nên nghiêm túc.

Bệ hạ chưa có con, việc này tuy do Phòng Nguyệt Khê gây nên, nhưng người đòi lại cho rằng do Tiêu Tuấn Trì âm thầm động tay. Nếu Lục Hoàng hậu sinh hạ Thái tử, vậy Tiêu Tuấn Trì được giải oan rồi.

Nghĩ đến đây, Khương Linh Châu diu Lục Hoàng hậu càng thêm cẩn thận, nói: “Hoàn Phiến, Như Ý, tranh thủ thời gian đưa nương nương các người đến trắc điện nghỉ ngơi đi, gọi ngự y đến xem nữa. Linh cữu của Thái hậu có ta trông nom rồi, không sao đâu.”

Như Ý đáp lời, Lục Hoàng hậu không buông tay Khương Linh Châu. Nàng ta im lặng nắm khăn tay, đặt trên bụng. Đôi mắt cảnh giác ngó xung quanh rồi hung dữ nhìn chăm chăm Tạ Mỹ nhân và mấy phi tần ở trong góc khuất, thấp giọng hỏi: “Nhiếp Chính Vương phi... có thể đi cùng bọn cung không?”

Khương Linh Châu thấy nàng ta hung dữ nhìn chăm chăm Tạ Mỹ nhân thì đã hiểu.

Trong cung tranh giành cầu xé lẫn nhau, đến nỗi lúc trước có vài phi tần sảy thai. Có người ăn phải đồ ăn có độc, té ngã, rơi xuống hồ, mấy phi tần đó không một ai có thể an toàn sinh nở. Bây giờ nhiều cặp mắt nhìn Lục Hoàng hậu như vậy, đương nhiên nàng ta phải lo lắng.

Lục Hoàng hậu do Tiêu Tuấn Trì tự tay chọn vào cung, phủ Nhiếp Chính vương cũng cần nàng ta giúp đỡ, thế là Khương Linh Châu gật đầu đồng ý.

“Ta đi cùng Hoàng hậu nương nương vậy. Hoàn Phiến, còn không mau đi truyền thái y?”

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Nếu đọc kỹ, sẽ có ảo giác đây là bách hợp ha ha ha ha ha ha.

Chương 55: Cầu mà không được

Editor: Bạch Miêu

Beta: TỬU THANH

Khương Linh Châu đứng dậy, đỡ Lục Hoàng hậu ra khỏi nơi đặt linh cữu Phòng Nguyệt Khê rồi đến trác điện.

Vừa tới trác điện, Lục Hoàng hậu sai bảo cung nữ bên cạnh, sau đó nói với Khương Linh Châu: “Nhiếp Chính Vương phi, bốn cung có mấy lời muốn nói với người. Có thể để Kiêm Hà cô nương sang bên kia dùng trà không?”

Khương Linh Châu đỡ nàng ta ngồi xuống ghế tròn, nói: “Hoàng hậu nương nương không tin ta sao? Kiêm Hà là thân tín của ta, có lời gì xin cứ nói.”

Nụ cười của Lục hoàng hậu cứng lại. Nàng ta nắm chặt khăn tay, giả vờ lau mồ hôi trên trán: “Chỉ có điều, việc này... thực sự không nên để người ngoài nghe thấy, Nhiếp Chính Vương phi ở riêng với bốn cung thì tốt hơn.”

Khương Linh Châu nghe thế, cảm thấy hơi nghi ngờ, càng không đồng ý.

Nàng không tin Lục Hoàng hậu, người được Tiêu Tuấn Trì tự tay nâng đỡ có thể ép buộc nàng làm gì đó.

“Lời của Hoàng hậu nương nương khiến ta khó hiểu.” Khương Linh Châu khẽ cười, “Hoàng hậu không tin ta sao?”

“Bốn cung nào dám.” Lục Hoàng hậu cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói, “Nhưng dù sao vẫn nên mời Kiêm Hà cô nương ra ngoài thì hơn.”

Nàng ta vừa dứt lời, Khương Linh Châu lập tức cảm thấy bất thường. Không suy nghĩ nhiều, nàng quay người định đi. Đột nhiên, cửa lớn thiên điện đóng lại, hình như còn khóa bên ngoài. Hai nữ quan trung niên khoẻ mạnh tiến lên, giữ Kiêm Hà lại rồi kéo sang bên cạnh.

“Vương phi!” Kiêm Hà quá sợ hãi, muốn giãy ra, chỉ có điều hai cô kia quá khỏe. Bọn họ bịt miệng nàng lại, khiến nàng không thể nói.

Khương Linh Châu im lặng đứng một lúc mới hỏi: “Hoàng hậu có ý gì?”

“Bốn cung không muốn làm hại người, Vương phi nương nương cứ yên tâm.” Giọng nói của Lục Hoàng hậu chậm rãi vang lên, “Tuy nhiên, có người muốn gặp Vương phi nương nương, chẳng qua bốn cung chỉ giúp người đó thôi.”

“Hoàng hậu nương nương, người có biết hành động này sẽ gây hậu quả thế nào không?” Khương Linh Châu nghiêng đầu hỏi.

Lục Hoàng hậu bị nàng liếc một cái, trong lòng trở nên trống rỗng. Người trước mặt thật đẹp, cùng mặc áo lụa trắng, thể mà nàng tựa như sen như tuyết, khiến người khác phải tự ti mặc cảm.

“Đương nhiên bốn cung biết.” Nàng ta bình tĩnh lại, “Chuyện này Vương phi nương nương không cần quan tâm.”

Dứt lời, sau lưng Khương Linh Châu truyền đến tiếng vải áo chạm vào nhau, Lục Hoàng hậu đã đi xa.

Sau khi Lục Hoàng hậu rời khỏi thiên điện, nàng ta chỉnh y phục cho ngay ngắn rồi nói với Như Ý: “Về chỗ linh cữu của Thái hậu.”

“Nhưng nương nương...” Như Ý vô cùng lo lắng, nàng ta nhìn chủ tử, vội vã nói, “Nếu thật sự đắc tội với Nhiếp Chính vương, sau này nương nương phải làm sao bây giờ?” Nhiếp Chính vương có khả năng đưa nương nương vào cung làm Hoàng hậu thì cũng có khả năng đưa nàng ta về Giao Châu một lần nữa.

“Đừng hoảng sợ, việc này bốn cung có tính toán cả rồi.” Lục Hoàng hậu nhướn mày nói.

Nàng ta vốn không mang thai, chỉ nói thể để dụ dỗ Khương Linh Châu thôi.

Hôm đó ở điện Hàm Chương, Tiêu Vũ Xuyên vẽ con đường tương lai cho nàng ta, khiến Lục Hoàng hậu hiểu ra, vì vậy mới đồng ý giúp Tiêu Vũ Xuyên, buông tay đánh cược một lần.

Mặc dù nàng ta được Tiêu Tuấn Tri chọn đưa vào trong cung làm Hoàng hậu, nhưng “Hoàng hậu” phải là thê tử của Đế vương mới có nghĩa. Nếu Tiêu Vũ Xuyên không còn ngồi trên ngai vàng, Hoàng hậu như nàng ta sẽ trở thành thứ gì?

Bây giờ Tiêu Vũ Xuyên không thể có người nối dõi nữa, việc này nếu để Tiêu Tuấn Tri biết, chỉ sợ hôm sau giang sơn Đại Ngụy sẽ đổi chủ. So với việc đợi chuyện này bại lộ, chẳng bằng sớm ra tay, bảo vệ hoàng vị của Tiêu Vũ Xuyên vẫn hơn.

Đôi mắt đẹp dễ của nàng ta hơi chuyển động, nghĩ đến lời Khương Linh Châu kể khi làm thơ ở bữa tiệc, cao tăng xem mệnh nói rằng Khương Linh Châu là “Cánh phượng bám vào vảy rồng”, đây chẳng phải là mệnh của Hoàng hậu hay sao? Nếu Tiêu Tuấn Tri thật sự trở thành Hoàng đế, chẳng phải lời tiên đoán đó sẽ thành hiện thực ư?

Nghĩ đến đây, trái tim Lục Hoàng hậu bỗng trở nên lạnh giá.

***

Khương Linh Châu đợi trong thiên điện yên tĩnh, dường như có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc đau khổ ở linh cữu của Thái hậu. Nghe tiếng khóc mơ hồ ấy, nàng cảm thấy mình như rơi xuống địa ngục.

Nàng đứng một lát, cảm thấy cơ thể vô cùng lạnh giá.

Cẩn thận nghĩ lại, vẫn không hiểu lý do gì khiến Lục Hoàng hậu dám làm chuyện này. Đắc tội nàng chính là đắc tội phủ Nhiếp Chính vương - cây đại thụ ở Thái Diên, sau hôm nay Hoàng hậu còn có thể ở lại Tây cung ư? Không chừng một ngày nào đó, nàng ta sẽ bị phế rồi đẩy vào lãnh cung.

Rõ ràng là con rối nằm trong lòng bàn tay người ta mà lại dám có suy nghĩ khác.

Chuyện gì trong cung có thể khiến Lục Hoàng hậu có gan phản bội nàng vậy?

Bỗng nhiên sau tấm bình phong truyền đến một tiếng động kỳ quái, thì ra là một con vẹt đang líu ríu “Nghiêng nước nghiêng thành, nghiêng nước nghiêng thành”, Khương Linh Châu xoay người, thấy Tiêu Vũ Xuyên cầm một chiếc lồng vàng, thông thả bước ra từ sau bình phong. Đầu hấn đội mào ngọc lấp lánh, toàn thân tỏa sáng rực rỡ. Nếu không có nụ cười cợt nhả trên mặt thì cũng có thể coi là phong thái như mây, thanh cao như trăng.

“Trước kia nói với Tam thẩm rằng muốn mời thẩm đến chỗ trẫm chơi vẹt. Chỉ có điều Tam thẩm không đến, trẫm chỉ có thể nhờ Hoàng hậu giúp.” Tiêu Vũ Xuyên đùa con vẹt một chút, treo lồng vàng sang bên cạnh. Con vẹt kia ngồi xồm trong lồng, màu xanh bao trùm cả cơ thể, trên đỉnh đầu xen lẫn hai nhúm lông đỏ vàng, tròn mắt đen lúng liếng rất linh động. Một lát sau, nó há mồm thốt ra một câu: “Nghiêng nước nghiêng thành.”

“Thì ra là chơi vẹt...” Khương Linh Châu nở nụ cười, “Chẳng phải bệ hạ nói trước với thần thiếp là được rồi sao? Cần gì phải làm thế này.”

“Không chỉ chơi vẹt.” Tiêu Vũ Xuyên mỉm cười, vén vạt áo ngồi xuống, “Tam thẩm có biết rằng vốn thẩm phải gả cho trẫm không?”

Nghe Tiêu Vũ Xuyên nói vậy, Khương Linh Châu lạnh nhạt đáp lời: “Ồ? Thật sao?”

“Cũng không hẳn...” Tiêu Vũ Xuyên cười, trong lúc vui vẻ, khóe môi hấn có phần thoải mái hơn, “Trẫm nghe Hoàng hậu kể, lúc trước cao tăng từng nói thẩm có mệnh “Cánh phượng bám vào vảy rồng”. Câu này rất hay, thẩm vốn nên gả cho Đế vương mới phải.”

“Hoàng hậu nương nương chỉ nói nửa câu đầu, còn chưa nói nửa câu sau...” Khương Linh Châu không nhanh không chậm lên tiếng, “Cao tăng đoán mệnh xong, nghe nói thần thiếp là Công chúa một nước, lập tức nói: “Khương thị thì khác, câu này không tính” Vì thế, thần thiếp không thể gả cho Đế vương.”

Khuong Linh Châu vừa dứt lời đã nói thầm trong lòng: “Xin hãy tha lỗi cho con.”

Câu “Cánh phượng bám vào vẩy rồng” là từ quẻ Xuân Quan, vốn không phải do cao tăng xem mệnh cho, đương nhiên người đó cũng chưa từng nói “Không tính”. Ban đầu, trước mặt Hoàng hậu, vì tránh để Hoàng hậu nghi ngờ nên nàng mới thêm nửa câu sau. Ai ngờ Lục Hoàng hậu vẫn nhớ kỹ trong lòng.

Thân ở thâm cung, “nói dối” là chuyện bất đắc dĩ phải làm.

Tiêu Vũ Xuyên nghe xong, nở nụ cười: “Thì ra là thế.”

Hắn không nói nhưng vệt trong lòng lại kêu gào như đang đói.

“Thầm nói xem, con vệt này suốt ngày bị nhốt trong lòng, nó có buồn không?” Tiêu Vũ Xuyên liếc con vệt kia, lưỡi biếng mở miệng, “Chim chóc cũng có linh tính, vì vậy nó sẽ cảm thấy trầm phiền phức nhỉ?”

“Vệt chỉ là vệt, đương nhiên khác với người.” Nàng đáp.

“Vậy còn thắm?” Tiêu Vũ Xuyên đưa mắt nhìn nàng, giọng nói vẫn uể oải như thế: “Tam thúc ép thắm gả đến đây, thắm có hận Tam thúc không?”

Chẳng biết vì sao trên mặt hắn dần xuất hiện ý cười. Hắn vốn có bề ngoài rất đẹp, nụ cười tươi như hoa nở mùa xuân, lại như bầu trời phủ đầy tơ hồng, khiến lòng người không khỏi ngửa ngáy. Nếu Khuong Linh Châu không sớm biết hắn là người thâm hiểm, chỉ sợ chính nàng cũng bị dung mạo này mê hoặc.

“Bệ hạ cần gì phải hỏi?” Khuong Linh Châu cúi đầu, lạnh nhạt lên tiếng, “Hận thì sao? Mà không hận thì sao? Đây là chuyện giữa thần thiếp và Vương gia, không liên quan đến bệ hạ.”

Lúc nàng cúi đầu, trâm cài đính tua rua hoa trắng trên tóc không cẩn thận rơi xuống cạnh giày. Từng viên trân châu to như hạt đậu lăn đầy đất, quả thật hơi đáng tiếc.

Tiêu Vũ Xuyên thấy vậy thì đứng lên.

Hắn vừa đứng dậy, Khuong Linh Châu lập tức lùi ra sau một bước, nhưng vị Đế vương trẻ ấy không lại gần nàng, hắn chỉ xoay người nhặt trâm cài rơi cách nàng mấy bước rồi thờn nói các viên trân châu lại.

“Xem ra thắm không oán hận Tam thúc một chút nào.” Hắn cầm trâm, định cài lên búi tóc của Khuong Linh Châu, ung dung nói: “Cũng đúng thôi, tuy Tam thúc là Nhiếp Chính vương nhưng còn giống Hoàng đế hơn cả trẫm. Đi theo thúc ấy tất nhiên sẽ an nhàn hơn.”

Dứt lời, Tiêu Vũ Xuyên chậm rãi cài trâm lên mái tóc đen như mực của Khương Linh Châu.

Khuôn mặt thiếu niên rất gần, khiến Khương Linh Châu phải cup mắt, không nhìn được lùi lại một bước.

“... Tạ ơn bệ hạ.” Nàng cúi người, bình tĩnh nói, “Vương gia chỉ đang nắm quyền thay quân vương thôi, một ngày nào đó sẽ trả lại bệ hạ.”

“Chỉ sợ ngày đó sẽ không đến đâu.” Trong tay Tiêu Vũ Xuyên không còn gì, hấn mắt hứng xoa đầu ngón tay, khuôn mặt như ngọc lộ vẻ nhàm chán, “Nếu Tam thúc thật sự muốn trả giang sơn lại cho trẫm, thúc ấy đã trả lâu rồi, cần gì phải chờ tới tận bây giờ. Hơn nữa, thúc ấy đã bỏ bao công sức tính kế, mượn tay Diêu gia để loại trừ phụ hoàng trẫm, không dễ trả giang sơn lại cho trẫm đâu.”

Mặc dù hấn nói nhanh nhưng rất rõ ràng. Mỗi câu mỗi chữ vang như sấm trời, Khương Linh Châu không tin nổi vào tai mình. Nàng ngẩng đầu lên, kìm nén sự kinh ngạc, nói, “Xin bệ hạ ăn nói cẩn thận.”

Nghe xong, Tiêu Vũ Xuyên im lặng nở nụ cười.

Không biết tại sao Khương Linh Châu bỗng cảm thấy hấn cười rất giống Tiêu Tuấn Tri, mặc dù khuôn mặt hai người khác nhau nhưng đều là con cháu Tiêu gia, vì thế nhiều lúc giống nhau cũng phải.

“Thuở nhỏ trẫm ở cạnh Tam thúc học cưỡi ngựa săn bắn, đọc sách, lập mưu với thúc ấy. Trẫm có hai người bạn, năm trẫm mười tuổi, bọn họ chỉ nói với Trẫm rằng “Đất này là đất của vua”, Tam thúc lập tức chém chết họ.”

Tiêu Vũ Xuyên nhớ lại chuyện cũ, nụ cười trên mặt khiến người khác không nhìn thấu: “Nhưng đến nay, trẫm vẫn cảm thấy lời nói này rất đúng. “Đất này là đất của vua”, thiên hạ này của trẫm, thanh kiếm Tam thúc đeo thuộc về trẫm, Thái Diên này là của trẫm, thậm chí cả nàng...”

“Hà Dương công chúa, nàng vốn nên gả cho trẫm.”

Hấn vừa nói xong câu này, trái tim Khương Linh Châu khẽ run lên. Nàng bình tĩnh cười, “Nhưng giờ thân thiếp đã là thê tử của người khác, đành phải có lỗi với sự yêu mến của bệ hạ.”

Tiêu Vũ Xuyên nhìn nàng, đôi mắt phủ đầy mây đen.

“... Bắc có Lương phi, Nam có Hà Dương.” Hấn thì thầm, hai tay sờ má Khương Linh Châu, nhỏ giọng nói, “Cái gọi là “Nhẹ nhàng tựa chim hồng bay, uyển chuyển như rồng lượn, tự do không thể trói buộc” vốn để nói về nàng. Nàng làm trẫm thương nhớ đến mức không thể ngủ được, cả người thấm đẫm sương đêm, vậy không biết Tam thẩm

có sẵn lòng gửi trái tim mình cho bậc quân vương, biến mất vào giữa làn ánh sáng che phủ?”

Khuong Linh Châu nghiêng đầu, tránh khỏi bàn tay hắn, nói: “Trước kia Vương gia từng nói, vì chuyện bệ hạ không thích đọc sách mà chàng ấy cảm thấy vô cùng buồn phiền. Hiện giờ xem ra bệ hạ đọc rất nhiều sách. Bài Lạc Thần Phú hay như vậy, sao bệ hạ không vận dụng tài năng này vào đọc kinh thư?”

Nàng nói rồi lui về phía sau một bước. Chỉ có điều phía sau nàng là tấm bình phong mỏng, bị giầy nàng đạp phải thì đổ ập xuống. Khuong Linh Châu vương chân, lão đảo ngã xuống đất.

Trong lòng Khuong Linh Châu thầm kêu không ổn.

Quả nhiên Tiêu Vũ Xuyên tiến tới, thò tay vào cổ áo nàng.

Vào lúc này, cửa điện bị đá văng ra. Lực đá quá mạnh khiến cánh cửa son được chạm khắc tinh tế từ gỗ đàn hương bay đi, gãy làm đôi, gỗ vụn ầm ầm rơi xuống đất.

Mặt Tiêu Tuấn Trì đánh lại, nhanh chân bước vào.

Toàn thân hắn tràn ngập sát khí như đang lâm trận, vừa thấy Khuong Linh Châu khổ sở nằm dưới đất, khuôn mặt hắn càng thêm hung ác. Đường như Tiêu Tuấn Trì đang bộc lộ hết tất cả sự ngang ngược của bản thân.

Đường như hắn đã quên mất lễ nghĩa quân thần, tức giận túm lấy cổ áo Tiêu Vũ Xuyên, ném sang bên cạnh.

Tiêu Vũ Xuyên sống an nhàn sung sướng, sao có thể là đối thủ của hắn? Bị ném sang một bên, Tiêu Vũ Xuyên đập mạnh vào cột nhà sơn đỏ. Hắn ho hai tiếng, nở nụ cười: “Tam thúc tới rồi... Hơi chậm đấy. Nếu trễ một chút thì Tam thẩm đã là người của trẫm rồi.”

Khuong Linh Châu bình tĩnh lại, sợ hãi kêu một tiếng: “Vương gia dừng tay!”

Dù thế nào đi nữa, Tiêu Vũ Xuyên cũng là vua một nước. Tiêu Tuấn Trì làm hắn bị thương là chuyện không thể chấp nhận được.

“Linh cữu Thái hậu chỉ cách nơi này một bức tường, bệ hạ đang làm gì vậy?” Tiêu Tuấn Trì nhíu mày, vẻ tàn ác trên mặt chưa tan hết, cả người tỏa ra sự khắc nghiệt mãnh liệt. Hắn muốn kìm nén cơn giận của mình nên đưa tay lục tìm thứ gì đó trong tay áo. Sờ soạng một lúc lâu hắn mới nhớ, chuỗi tràng hạt đã bị chính mình ném vào hồ nước trong vương phủ mất rồi.

“Trẫm đang làm gì ư?” Tiêu Vũ Xuyên phui tro bụi trên áo, cười hi hi, “Đất đai nơi này, của cải bốn biển, người trong thiên hạ đều là của trẫm. Trẫm muốn làm gì thì làm.”

Dừng một chút, hần khẽ cười: “Chẳng lẽ trẫm còn không thể làm chủ cả Tây cung hay sao?!”

“Chính vì người là quân vương nên mới phải tuân thủ lễ nghi.” Tiêu Tuấn Trì kéo Khương Linh Châu ra sau lưng mình, nói, “Nếu khiến bệ hạ lâm đường lạc lối, thân chính là tội nhân thiên cổ.”

Tiêu Vũ Xuyên cảm thấy trong miệng có vị tanh nồng, hần dùng mu bàn tay lau khoe môi, cúi đầu thấy vết máu trên mu bàn tay. Hần cười gằn: “Cạnh Lăng vương, thúc ép Linh Châu cưới mình. Nàng vốn là Hoàng hậu của trẫm!”

Giờ đây, hần như một đứa trẻ cố tình gây sự để đòi đồ ăn.

Không đợi Tiêu Tuấn Trì trả lời, Tiêu Vũ Xuyên vịn tay vào cột nhà, ngả ngón nói: “Đội Tam thúc chết, trẫm phong nàng ấy làm Quý phi, ngày ngày yêu thương để thỏa mãn nỗi khổ tương tư này. Đúng rồi, Tam thúc và Linh Châu chưa có con đúng không? Đội Linh Châu có hoàng tử, trẫm sẽ phong đứa bé đó làm Thái tử, bảo nó đến vái lạy trước bài vị của Tam thúc...”

Từng câu từng chữ của Tiêu Vũ Xuyên đều đáng chết. Sắc mặt Tiêu Tuấn Trì càng lúc càng xấu, tay đầy gân xanh, có thể nghe thấy tiếng xương cốt hần kêu răng rắc. Không có chuỗi tràng hạt giúp hần tĩnh tâm, bây giờ hần đã gần như phát điên, vẻ tàn độc trong mắt khiến người khác hoảng sợ.

Khương Linh Châu sợ hãi nhìn cảnh này, vội kéo tay Tiêu Tuấn Trì, nhỏ giọng nhắc nhở: “Vương gia! Vương gia! Đừng làm chuyện gì điên rồ!”

Nhưng Cạnh Lăng vương đẩy tay nàng ra.

“Sao Tam thúc không nói gì?” Tiêu Vũ Xuyên nhướn mày khiêu khích, “Khí thế lúc thúc khiến phụ hoàng chết thảm dưới vó ngựa đầu ròi?”

Khương Linh Châu nhận ra Tiêu Vũ Xuyên đang cố ý chọc giận Tiêu Tuấn Trì.

Có điều, dù nàng thuyết phục ra sao, Tiêu Tuấn Trì cũng chỉ im lặng không nói một lời.

“Tam thúc, thúc cướp nhiều thứ của trẫm thật, phụ hoàng, bạn bè, Hà Dương, Nguyệt Khê, hoàng tử...” Tiêu Vũ Xuyên bỗng nhiên trở nên chín chắn, lời nói sắc bén, ánh mắt kiên quyết khiến người ta cảm thấy xa lạ, “Trẫm chỉ lấy lại thứ vốn thuộc về trẫm, Tam thúc không chịu được sao?!”

Dây cung trong lòng Tiêu Tuấn Trì bị kéo căng hết mức, đột nhiên đứt rời.

Tiêu Tuấn Trì nắm cổ áo Tiêu Vũ Xuyên, xách hần từ mặt đất lên.

“Bồn vương chưa từng mưu hại Đại ca.” Từng câu từng chữ của Tiêu Tuấn Trì như gằn ra từ cổ họng.

Hắn nói xong, định đặt tay lên cổ thiếu niên. Nhưng cuối cùng Tiêu Tuấn Trì cũng nhớ ra, người này là vua của Đại Ngụy, con nối dõi duy nhất của huynh trưởng, vì vậy hắn chỉ có thể kìm nén suy nghĩ muốn giết người, kìm nén đến nỗi cơ thể run lên, năm ngón tay siết chặt, giận dữ ném Tiêu Vũ Xuyên đi.

Một tiếng ầm vang lên, thân thể Tiêu Vũ Xuyên đập vào cánh cửa ngăn giữa chính điện và thiên điện. Giữa khói bụi, Tiêu Vũ Xuyên lăn trên mặt đất, xung quanh là mệnh phụ và triều thần đang tức tưng bên linh cửu của Phòng Thái hậu.

Đám mệnh phụ và nữ quyến vốn đang khóc than, đột nhiên nhìn thấy bệ hạ ngã dưới đất, đôi diện là Nhiếp Chính vương mặt đầy sát ý, lập tức hét ầm lên.

Tiêu Vũ Xuyên ho ra máu, gắng gượng chống người dậy, chỉ vào Tiêu Tuấn Trì: “Nhiếp, Nhiếp Chính vương hành thích vua... Ý đồ mưu phản...”

Lục Hoàng hậu vội vàng đỡ Tiêu Vũ Xuyên dậy, lo lắng hô: “Bệ hạ! Bệ hạ bị thương nặng không?”

Dù giọng nói nàng ta lo lắng vô cùng nhưng chẳng hiểu sao khuôn mặt lại nở một nụ cười méo mó không thể giấu được.

Tiêu Vũ Xuyên nói xong, những người vốn đang khóc nức nở xung quanh bỗng im lặng quay đầu nhìn nhau. Tiếp đó, tiếng bàn tán xôn xao như thủy triều, ầm ỹ vang lên, ồn ào không dứt. Mọi người đều cúi đầu liếc mắt, không ai dám nhìn thẳng vào hai người đàn ông Tiêu gia.

“Nhiếp Chính vương dám mưu hại bệ hạ trước mắt bao người ư?!”

“Nhưng tận mắt chúng ta nhìn thấy bệ hạ ho ra máu còn gì...”

“Mặc dù ta sớm biết Nhiếp Chính vương lòng lang dạ thú, nhưng việc này quá...”

Lúc này, ngoài điện bỗng vang lên tiếng ồn. Binh lính cầm kiếm, tràn vào nơi đặt linh cửu Thái hậu khiến linh đường chật như nêm cối. Xoẹt một tiếng, bảo kiếm sắc bén rút ra khỏi vỏ, đám người vây quanh Tiêu Tuấn Trì.

Có thể điều động binh lực ở Thái Diên để khống chế Tiêu Tuấn Trì chỉ có Hào Châu vương Tiêu Phi Túc.

“Tam đệ, đệ không nên ra tay với bệ hạ.”

Tiêu Phi Túc bước vào từ cửa, vừa nói vừa thở dài. Khuôn mặt giống Tiêu Tuấn Trì vài phần tràn ngập vẻ nuối tiếc, người ngoài không biết còn cho rằng hắn và Tiêu Tuấn

Trì là huynh đệ thân thiết.

Sau khi than thở, Tiêu Phi Túc hất hàm, nghiêm túc nói: “Mặc dù là huynh trưởng của đệ, nhưng lý lẽ “Quân thần cương” thì vi huynh vẫn hiểu. Đệ dám ra tay với bề hạ, đây là tội mưu phản! Mọi người đều tận mắt nhìn thấy, ta không thể dung túng cho đệ được nữa, nếu không lão Nhị ta sẽ thẹn với Đại ca linh thiêng trên trời!”

Lời nói mạnh mẽ vang vọng khắp nơi.

Tiêu Tuấn Trì bình tĩnh nhìn những kẻ trước mặt, lạnh lùng lên tiếng: “Thì ra Nhị ca đã sớm mưu tính cả rồi, do Cạnh Lăng sơ suất. Được thôi, chuyện đệ làm đương nhiên đệ phải chịu trách nhiệm. Cạnh Lăng bằng lòng trả lại quyền lực nhiếp chính, cũng sẵn lòng đi theo Nhị ca. Chỉ có điều việc này không liên quan đến Cạnh Lăng Vương phi, chỉ bằng huynh đệ nâng ấy bình an trở về trước đã.”

Khương Linh Châu nghe xong, sắc mặt tái nhợt. Nàng khẽ lắc đầu, túm lấy ống tay áo Tiêu Tuấn Trì, nói: “Vương gia, thiếp và chàng cùng...”

Việc này do Tiêu Vũ Xuyên gây ra, mặc dù Tiêu Tuấn Trì phạm phải tội lớn nhưng nếu nàng mở miệng có lẽ còn chưa được đường sống. Còn nếu nàng chỉ lo cho bản thân, lui về cầu mong bình an, Tiêu Tuấn Trì chắc chắn không thể quay về.

Ai ngờ Tiêu Tuấn Trì ôm vai nàng, thì thầm: “Không sao, ta biết ngày này sẽ đến nên đã tính toán xong hết rồi, Vương phi yên tâm về phủ chờ tin là được.”

Mặc dù tình hình trước mắt không có lợi cho hắn nhưng hắn nói rất kiên định.

Khương Linh Châu nghe xong, lo lắng trong lòng dần tan đi.

Chẳng hiểu sao hắn luôn có thể khiến người khác yên lòng.

Thấy Tiêu Tuấn Trì định đi về phía Tiêu Phi Túc, Khương Linh Châu không đành lòng, mắt long lanh nước.

“... Vương gia!” Nàng khẽ gọi, giọng điệu vô cùng đau lòng.

Tiêu Tuấn Trì quay người, vuốt nhẫn ngọc ban chỉ trên tay, nói: “Vương phi, nghe lời nào.”

Chỉ một câu nói đã khiến nước mắt Khương Linh Châu ngừng rơi.

Vẫn còn có tâm trạng để nói chuyện ân ái, có lẽ trong lòng đã lo liệu xong hết rồi.

***

Triều đình có biến, mọi nhà trong thành Thái Diên đều đóng cửa, lo lắng chờ mưa bão ập tới. Khương Linh Châu lo lắng về phủ Nhiếp Chính vương, thấy Phó Huy đợi nàng ở cổng.

“Mặt tướng bái kiến Vương phi.”

Phó Huy khom người, nói với nàng, “Mấy ngày này Vương phi cứ đợi trong vương phủ. Mặt tướng sẽ bảo vệ Vương phi.”

Mặc dù Khương Linh Châu lo lắng nhưng vẫn còn lý trí. Nàng nói: “Cảm ơn Phó tướng quân.”

Phó Huy và nàng đi qua hành lang đầy hoa trong vương phủ, thấp giọng nói: “Vương gia đã biết sớm muộn gì ngày này cũng tới, vì thế ngài ấy chuẩn bị rất kỹ càng, Vương phi không cần lo lắng. Chỉ có điều...”

“Chỉ có điều gì?”

“Mặc dù Vương gia lâm nguy nhưng nhiều nhất chỉ mất quyền lực nhiếp chính. Chỉ cần quân Huyền Giáp vẫn dưới trướng Cảnh Lăng vương, Đại Ngụy này không ai dám động vào Vương gia. Hào Châu vương và Thánh thượng biết thế nên muốn nhân cơ hội này cướp lấy quân Huyền Giáp. Muốn điều khiển quân Huyền Giáp cần có ngư phù trên tay. Hào Châu vương chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách để cướp ngư phù từ phủ Nhiếp Chính vương, xin Vương phi... hãy nhớ kỹ lời ấy.”

Mấy câu cuối Phó Huy nói rất nhỏ. Nhưng Khương Linh Châu hiểu ý hẩn, ngư phù quan trọng như vậy, chắc chắn Tiêu Vũ Xuyên và Tiêu Phi Túc vẫn chưa tìm thấy.

Vì vậy bây giờ Tiêu Phi Túc và Tiêu Vũ Xuyên sẽ phải đến tìm nàng.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Nhìn qua có vẻ sóng to gió lớn. Nhưng vẫn còn cách xa vô cùng.

Chương 56: Cách nhau tựa Tiên Hương

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tỉu Thanh

Đêm nay không giống mọi khi, thành Thái Diên yên tĩnh bất thường. Nhà nào nhà nấy tối om, không một tiếng người, đằng xa là vầng trăng sáng trong lồng lờ giữa thiên hà, biển bạc mây trôi, trời cao nổi gió, ánh sao rục rờ như rơi xuống nước, không thể hiểu nổi vui buồn thế gian.

Phủ Nhiếp Chính vương cũng rất yên tĩnh.

Kiên Hà bị giam trong cung, chẳng biết bao giờ mới có thể về. Bạch Lộ và Kiêm Hà thân nhau như tỷ muội, giờ đây thâm cảm thấy lo lắng nhưng không dám nói ra miệng, tránh làm phiền chủ tử.

Khương Linh Châu dựa vào cột, thả lỏng tay đùa giỡn với cây hoa lan. Cây hoa lan bị nàng phá hoại, suýt rách cả lá, nhưng dường như Khương Linh Châu không để ý. Một lúc lâu sau, nàng mới giật mình thu tay về, lẩm bẩm: “Suýt nữa phá hỏng nó rồi.”

Bạch Lộ thấy thế, biết vừa rồi nàng thất thần, vội an ủi: “Vương phi nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe, Vương gia ở hiền gặp lành, chắc chắn có thể biến nguy thành an.”

Khương Linh Châu gật đầu cho có lệ, cười khổ.

Mặc dù Tiêu Tuấn Trì quyền thế ngấp trời nhưng hắn làm bệ hạ bị thương trước mắt bao người, đó là tội chết khó tha. Hắn chết là chuyện đương nhiên, nếu hắn không chết sẽ khó tránh khỏi bị gán danh “Cố tình làm vậy”.

Tiêu Vũ Xuyên bày kế muốn chọc giận hắn ở trước linh cửu Thái hậu, vì vậy mới sai Lục Hoàng hậu lừa Khương Linh Châu. Bây giờ nghĩ lại, tất cả những gì nàng ta nói đều là dối trá. Mưu kế của Lục Hoàng hậu mà thôi.

Không biết Lục Hoàng hậu đang nghĩ gì?

Yên lành làm Hoàng hậu thì không muốn, nhất quyết phải phản bội phủ Nhiếp Chính vương vốn từng dốc sức nâng đỡ nàng ta?

Nghĩ đến đây, dường như Khương Linh Châu thông suốt...

Chắc chắn trong cung hoặc chính Tiêu Vũ Xuyên xảy ra chuyện gì đó mới khiến Lục Hoàng hậu làm liều như vậy.

Tiêu Tuấn Tri biết chuyện này không?

Hắn bình tĩnh, luôn miệng nói “Yên tâm”, có lẽ cũng biết ít nhiều chứ nhỉ?

Khương Linh Châu mang theo suy nghĩ rối như tơ vò dựa vào người Bạch Lộ, thông thả trở về phòng. Bạch Lộ cẩn thận dìu nàng suốt đường đi, chỉ sợ chủ tử ngã vì hoảng sợ.

Một đêm không mộng寐.

Lúc nắng sớm vừa lên, ngoài phủ Nhiếp Chính vương náo nhiệt hẳn lên. Một đội vệ binh lần lượt vào cửa phủ, dẫn đầu là Chương công công. Chương công công nhíu cặp lông mày dài và nhỏ, tay mở thánh chỉ vàng rực ra đọc: “Linh Châu Khương thị nghe chỉ.”

“Sao ầm ĩ thế?”

Khương Linh Châu mặc áo tơ trắng đơn giản bước ra, thấy trên tay Chương công công cầm thánh chỉ chói mắt. Nàng cười nói: “Thì ra là Chương công công, có chuyện gì sao?”

Chương công công cười nịnh nọt, híp mắt cúi người với nàng: “Nô tài đến đây báo tin vui cho người.”

“Sao?” Khương Linh Châu chậm rãi hỏi, “Báo tin vui gì?”

Ánh mắt Chương công công nhìn xuống cuộn thánh chỉ, the thé đọc: “Hà Dương Khương thị thông minh hiền hậu, tiếng thơm lan xa, được Thánh thượng vô cùng yêu thương và trân trọng, nay triệu Khương thị vào Tiêu Lan...”

Thánh chỉ còn chưa đọc xong, Nhiếp Chính Vương phi từ trước đến nay vốn đoan trang đã vươn tay hất thánh chỉ trong tay Chương công công xuống đất. Thánh chỉ rơi xuống đất, mọi người đều sợ hãi quỳ rạp xuống.

“Ồi!” Chương công công kêu lên, vội vàng quỳ xuống, nâng thánh chỉ lên, cẩn thận thổi bụi trên đó. Vừa thổi hắn vừa nói: “Sao người lại làm vậy? Đây là thánh chỉ, là mặt mũi của bệ hạ! Nô tài chỉ là người truyền lời, người cần gì phải khiến nô tài khó xử?”

Khương Linh Châu nhẹ nhàng phất ống tay áo, nói: “Ta làm vậy vì suy nghĩ cho bệ hạ.”

Bên cạnh Chương công công còn có một nữ quan lớn tuổi tên Ngao cô cô. Ngao cô cô thấy thế thì mở miệng: “Khương thị thật to gan, dám từ chối nghe thánh chỉ! Chẳng lẽ trong thành Thái Diên chỉ có Cảnh Lăng vương mà không có thiên tử hay sao?!”

Ngao cô cô nói năng rất hùng hồn đáng sợ, có điều Khương Linh Châu không mắc bẫy, vẫn đứng im giữa đám người đang quỳ dưới đất, không thèm để ý đến sự hung ác của bà ta.

“Vị cô cô này nói đùa rồi.” Khương Linh Châu buông thõng tay, khẽ cười, “Lẽ nghi đã có từ xưa, quân vương cũng cần tuân theo. Lấy thăm thăm làm thiếp còn ra thể thống gì? Nếu ta thật sự vào cung theo thánh chỉ, đó chính là hại bệ hạ phạm vào tội bất nghĩa, bất luân, bất pháp, thậm chí là tội “Dâm loạn phá lễ”. Sao ta dám nghe theo?”

Dứt lời, nàng mỉm cười nhìn Ngao cô cô, nói: “Loại tội tày trời này, cô cô... có gánh nổi không?”

Ngao cô cô thấy nàng đổ tội cho mình, trong lòng hoảng hốt. Bà ta vừa mắng thầm “Phụ nữ nước Tề thật xảo quyệt” vừa nói: “Vậy thì không cần tuân theo thánh chỉ, Quý phi... Vương phi chỉ cần theo nô tỳ vào cung một chuyến là được. Nương nương chớ quên, Kiêm Hà cô nương vẫn còn ở trong cung kia kìa.”

Lan cô cô sau lưng Khương Linh Châu nghe xong thì cười gằn, nói: “Chỉ là một nô tỳ, có đáng để Vương phi nương nương vào cung một chuyến không? Thái hậu còn chưa có mặt mũi như vậy đâu đấy!”

Ai ngờ Khương Linh Châu lại mềm lòng.

“Muốn ta vào cung ư? Được thôi. Chỉ cần Kiêm Hà bình yên vô sự là được.” Nàng khẽ cười, “Chỉ có điều mấy nô tài các người cần nhớ cho kĩ, ta là Hà Dương công chúa, Cảnh Lăng Vương phi, không phải phi tần trong cung. Nếu như các người gọi sai, hãm hại bệ hạ phải chịu tiếng xấu muôn đời, đó là tội chết.”

Lúc nàng nói, mặc dù khuôn mặt tươi cười nhưng khí thế vô cùng uy nghiêm. Chương công công không thể không cúi đầu, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng. Trong lòng thầm nghĩ: không hổ là Công chúa một nước, lại ở bên Nhiếp Chính vương nhiều ngày như vậy, mưa dầm thấm đất, còn uy nghi hơn cả mấy quý nhân, chủ tử trong cung. Câu “Bắc có Lương phi, Nam có Hà Dương” đúng là lừa bịp, rõ ràng Lương phi kém xa Hà Dương.

Lan cô cô nghe Khương Linh Châu nói xong, trong lòng hơi bất an, vội vàng nhỏ giọng khuyên nhủ Khương Linh Châu: “Vương phi nương nương vẫn nên ở trong phủ thì tốt hơn. Mặc dù Kiêm Hà và Vương phi tình như tỷ muội nhưng nàng ta cũng chỉ là một nô tỳ thôi. Nô tỳ hi sinh vì chủ tử là chuyện thường thấy, Vương phi không cần quan tâm.”

Khương Linh Châu cười nhạt, đáp: “Chưa nói đến chuyện Kiêm Hà lớn lên cùng ta từ nhỏ, cho dù Lan cô cô gặp nguy hiểm, ta cũng sẽ tìm mọi cách bảo vệ. Người không phải cô cây, sao có thể vô tình? Nô tỳ hay chủ tử đều là người. Hơn nữa về tình hình trong cung, ta tự có tính toán, Lan cô cô không cần lo lắng.”

Lúc Lan cô cô còn đang ngạc nhiên, Khương Linh Châu đã ra lệnh cho Bạch Lộ quay vào chuẩn bị hành trang.

Chuyến vào cung này có lẽ sẽ kéo dài mấy ngày. May mà nàng đã tính trước rồi, Tiêu Vũ Xuyên sẽ không thể động vào một đầu ngón tay của nàng, vì vậy nàng sắp xếp chút đồ dùng, theo Chương công công vào Tây cung.

Trên đường đi, Chương công công nhớ kỹ lời nàng, luôn miệng gọi “Vương phi”, không hề nhắc tới “Quý phi”.

Ngày sau ai làm chủ Thái Diên còn chưa biết. Lỡ như Cảnh Lăng vương chưa hoàn toàn bị lật đổ, lật ngược tình thế, bây giờ hẳn đắc tội với Cảnh Lăng Vương phi, chẳng phải là tự cắt đứt tương lai của bản thân ư?

Lúc tới cửa Tây cung, xe ngựa chở Khương Linh Châu bị một hàng binh sĩ cản lại. Chương công công tức giận, nghiêng đầu xem xét thì thấy hàng binh sĩ kia cầm giáo trong tay, dắt tuần mã rất uy phong lẫm liệt. Chính giữa là Hào Châu vương Tiêu Phi Túc ngồi trên lưng ngựa, hẳn mặc áo bào tím, tay siết chặt dây cương, hiên ngang hùng dũng.

“Nô tài bái kiến Hào Châu vương.” Chương công công vội vàng xuống xe ngựa, hành lễ rồi nói, “Bệ hạ gọi Cảnh Lăng Vương phi vào cung, nô tài đang dẫn Cảnh Lăng Vương phi vào.”

Tiêu Phi Túc cười một tiếng, nói: “Làm phiền Chương công công rồi. Chỉ có điều cháu ta làm việc không cẩn thận, dám gọi thăm thăm vào cung, không thể tưởng tượng nổi. Bỏn vương là thúc thúc của nó, chăm sóc nó là điều nên làm. Cảnh Lăng Vương phi cứ giao cho bỏn vương.”

Chương công công giật thót mình.

Bệ hạ triệu Khương thị vào cung một phần vì ngư phù quân Huyền Giáp, một phần vì mỹ nhân. Còn Hào Châu vương muốn bắt Cảnh Lăng Vương phi chỉ vì ngư phù. Nếu có ngư phù trong tay, quân Huyền Giáp nghe lệnh, chẳng phải hẳn sẽ trở thành một vị Cảnh Lăng vương nữa sao?

Vừa tống Cảnh Lăng vương vào ngục chưa bao lâu đã muốn dạy dỗ bệ hạ. Xem ra Hào Châu vương này cũng chẳng phải người tốt gì, muốn làm Nhiếp Chính vương tiếp theo đây mà. Bệ hạ thật đáng thương, vừa phải giữ Đại Ngụy yên bình, vừa phải nghĩ cách quản lý hai vị thúc thúc. Lật đổ Nhiếp Chính vương này, một Nhiếp Chính vương khác đã muốn ngai lên.

“Vương gia, nô tài chỉ làm theo bệ hạ. Nếu để Cảnh Lăng Vương phi theo người, nô tài biết nói sao trước mặt bệ hạ ạ?” Chương công công thận trọng nói, “Người xem...”

“Xảy ra chuyện gì thì bỏn vương chịu trách nhiệm.” Hào Châu vương cười ha ha, nụ cười của hắn rất rạng rỡ, “Tam đệ không có ở đây, Nhị thúc ta cũng phải chăm sóc cháu mình mới phải.”

Khương Linh Châu ngồi trong xe ngựa nghe đoạn đối thoại của hai người vô cùng rõ ràng.

Nếu chỉ cần đến Tây cung, Tiêu Vũ Xuyên còn trẻ, nàng biết cách đối phó để an toàn trở về, nhưng nếu đổi thành Hào Châu vương, người nàng chỉ gặp vài lần trong cung yến, chắc chắn sẽ không độ sức nổi.

Xui xẻo nhất là hắn sẽ dùng đại hình để ép nàng giao ngư phù ra.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa dừng phía sau xe của Khương Linh Châu.

Tiêu Phi Túc thấy xe ngựa kia thì không vui vẻ lắm, vội vã hỏi: “Nàng tới đây làm gì?” Không đợi tỳ nữ mở miệng, Tiêu Phi Túc thúc ngựa chạy đến bên cạnh xe. Đến khi tiếng vó ngựa dừng, hắn nhỏ giọng nói, “Ngoài phủ nguy hiểm lắm, nàng mau về nhà đi. Đừng can thiệp vào những chuyện vợ vãn này.”

Trong xe ngựa yên tĩnh hồi lâu, sau đó một cổ tay tinh tế như ngó sen vươn ra. Chủ nhân bàn tay đỏ đeo vòng ngọc, vẫy Tiêu Phi Túc hai lần. Năm ngón tay khẽ khép lại, vị Vương gia vốn không ai bì nổi giờ đây ngoan ngoãn cúi đầu, ghé tai lại gần cửa xe.

Màn xe vén lên một nửa, sườn mặt của người trong xe lộ ra. Khuôn mặt nàng ấy dịu dàng như nước, trong sáng như đóa thược dược được tắm mưa đêm, khiến người khác lưu luyến không thôi. Nàng ấy thì thầm với Tiêu Phi Túc một lúc, Tiêu Phi Túc khó chịu đáp: “Bổn vương biết rồi.”

Sau đó, hắn giục ngựa tiến lên, sầm mặt nói với Chương công công: “Đưa Cạnh Lăng Vương phi vào cung đi.” Dừng một chút, hắn nói với Khương Linh Châu, “Ái thiếp của bổn vương có vài lời muốn nói với Cạnh Lăng Vương phi.”

Hắn cố ý nói như vậy như sợ ái thiếp sẽ chịu thiệt trước Cạnh Lăng Vương phi rồi khinh thường hừ một cái.

Không lâu sau, người trong xe ngựa bước xuống. Nàng ấy mặc bộ váy tím, tơ lụa trên vai tung bay, làn da trắng như tuyết, khuôn mặt đẹp như một đóa hoa tươi đẫm nước, vẻ mặt rất dịu dàng, thì ra là Trắc phi Bình thị của Hào Châu vương.

Bình thị được tỳ nữ dìu tới gần xe ngựa Khương Linh Châu. Nàng ấy nhìn sang tỳ nữ Bạch Lộ, thấp giọng chỉ đủ hai người có thể nghe, điềm đạm nói: “Bình thị Triều Vân thay mặt Trương Quân Phương cảm ơn ân huệ của Cạnh Lăng Vương phi.”

Bạch Lộ kinh ngạc một lúc, Bình Triều Vân đã quay về.

Tiêu Phi Túc lập tức hỏi: “Nàng nói gì với Cạnh Lăng Vương phi thế?”

“Chỉ dặn nàng ấy cẩn thận thôi.” Bình Triều Vân dịu dàng nói, “Khi đến hành cung vào cuộc đi săn mùa xuân, Cạnh Lăng Vương phi đối xử rất tốt với thiếp, nhiều lần giúp đỡ thiếp trước mặt Vương phi nương nường. Không ngờ hôm nay nàng ấy lại lâm vào tình huống này, thiếp cảm thấy hơi buồn.”

“Nàng cần gì phải buồn phiền như thế?” Tiêu Phi Túc than thở một tiếng, thu hồi binh sĩ, nhường đường cho Khương Linh Châu.

Chương công công thở dài một hơi, xe ngựa từ từ đi về phía trước.

Bạch Lộ nói lại lời Bình Triệu Vân cho Khương Linh Châu nghe.

Khương Linh Châu nghe xong thì hết sức ngạc nhiên. Nàng nhớ lúc còn ở Cạnh Lăng, hình như có vô tình cứu một tên điên tên là Trương Quân Phương. Tên điên đó thấy xe ngựa Tiêu thị thì chạy tới ngăn cản, vừa khóc vừa cười. Khương Linh Châu sai người đưa hắn đưa đến y quán, để lại tiền thuốc, sau đó không quan tâm nữa.

Không ngờ ái thiếp bị bắt cóc khiến Trương Quân Phương đau khổ tìm kiếm chính là Trắc phi Bình thị của Hào Châu vương.

Nàng phải biết trước mới phải, Bình Triệu Vân, sở trường là thổi sáo, thiếp thất của người Tiêu gia, quê ở Hào Châu...

“Bình Trắc phi là người tốt.” Bạch Lộ thì thầm, “Có vẻ nàng ấy cũng là một cô nương dịu dàng lương thiện.”

“Tốt bụng thì chưa biết, nhưng chắc chắn nàng ấy là người thông minh.” Khương Linh Châu siết chặt ống tay áo, khẽ nói.

Không thể trách nàng lúc nào cũng nghĩ đến mặt xấu trước, giờ nàng không thể tùy ý như trước, làm việc gì cũng cần suy nghĩ nhiều hơn.

Bình Triệu Vân thật sự rất thông minh.

Nàng ấy đến đây nói cảm ơn thay Trương Quân Phương, chắc hẳn Trương Quân Phương vẫn ổn, hai người đã giấu được Hào Châu vương và quay lại với nhau. Nếu chuyện này để người ngoài biết, chắc chắn Bình Triệu Vân khó sống trong phủ Hào Châu vương.

Hơn nữa...

Nếu nàng nhớ không lầm, lúc Trương Quân Phương không tỉnh táo đã vô ý nói rằng Bình Triệu Vân bị bắt khi đang mang thai. Bây giờ phủ Hào Châu vương chỉ có một thể tử chưa đầy một tuổi do Bình Trắc phi sinh ra, được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa Vương phi Hà Uyên Thanh.

Cẩn thận suy nghĩ thì có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Bình Triệu Vân đi trước một bước, bán cho nàng một món nợ ân tình, mong nàng không để lộ chuyện đó.

Xe ngựa chậm rãi chạy tới Tây cung. Khi đến Tây cung, Khương Linh Châu bị dẫn đến cung Lâm Hoa nơi Tiêu Tuấn Tri ở khi còn nhỏ. Trên dưới cung điện được sơn mới hoàn toàn, thậm chí còn có thêm vài món đồ của phụ nữ, có thể thấy người sắp xếp phòng để tâm thế nào.

Không bao lâu sau, Kiêm Hà được thả ra. Nàng ấy là người chững chạc, mặc dù bị giam trong Tây cung, xa cách với Khương Linh Châu, lại còn bị Lục Hoàng hậu gây khó dễ nhưng không rơi một giọt nước mắt nào. Nhìn thấy Khương Linh Châu, nàng ấy mới chạy ra, ôm chầm lấy Bạch Lộ khóc thút thít.

Theo sau Kiêm Hà là hai cung nữ được người ở điện Hàm Chương phái tới hầu hạ Khương Linh Châu, một người tên là Bảo Xuyên, người còn lại là Thúy Kiều. Hai nàng dâng y phục quý giá, trang sức châu ngọc, cúi đầu cung kính nói: “Mời Vương phi thay y phục.”

Do được Chương công công căn dặn, bọn họ đều thông minh gọi nàng là Vương phi.

Khương Linh Châu liếc một cái, nhìn đồng y phục sắc sỡ trong tay họ, áo khoác ngoài rực rỡ, diềm lệt, thêu phượng hoàng bằng chỉ vàng, thêm cả chiếc trâm phượng khảm ngọc bên cạnh, không hợp lễ nghi chút nào.

“Bộ y phục này là sao đây?” Khương Linh Châu không đứng dậy, lạnh nhạt nói, “Thái hậu mới qua đời, sáng nay linh cữu của người vừa được đặt vào lăng tẩm. Ta không thể tiễn Thái hậu đã đành, lại còn định ăn mặc lộng lẫy trong Tây cung. Các người thấy thanh danh của ta quá tốt, muốn phá luôn đi đúng không?”

Nàng nói chẳng nề nang gì, Bảo Xuyên run rẩy, ngập ngừng cất lời: “Vương phi nương nưong thứ tội. Người chỉ cần thay y phục trong Tây cung thôi...”

“Đem về đi.” Khương Linh Châu xua tay đuổi hai người đi, “Không người khác lại bảo bệ hạ không tuân thủ cấp bậc lễ nghi.”

Bảo Xuyên muốn nói tiếp, nhưng ngẩng đầu đã thấy sắc mặt cứng như đá của Lan cô nên đành thôi.

Bệ hạ và Cạnh Lăng Vương phi đều là chủ tử của nàng ta, nhưng bệ hạ dễ nói chuyện hơn nhiều.

Ngoại trừ hai người này, họ còn hầu hạ...

Bảo Xuyên và Thúy Kiều lui ra đằng sau, Khương Linh Châu thấy bọn họ thì rất buồn phiền nên bảo Bạch Lộ kéo rèm châu xuống, còn mình vào trong luyện chữ. Trải giấy, mài mực chỉnh tề xong, nàng hoàn toàn phớt lờ xung quanh, đắm chìm vào những con chữ.

Sở sơn phù bích. Giang hán vô chung cực. Ngạc chữ kỷ hành vân thụ, thiên hà ý, hạn nam bắc. Sử quân thương túy khách. Kiện đảo tăng hà tích... (1)

(1) Trích từ bài thơ Mù sương và bình minh của Trương Hiếu Trung.

Một bài “Mù sương và bình minh” được viết kín mặt giấy. Bạch Lộ thấy thế thì thầm nghĩ, chắc hẳn Vương phi đang tức giận. Bình thường Khương Linh Châu chỉ viết mấy bài thơ về tình yêu nam nữ, phong cảnh non sông, có bao giờ viết về đao kiếm chiến tranh hay Tam Quốc hùng vĩ thế này đâu?

Tiêu Vũ Xuyên đến đúng lúc thấy nàng ngồi trước cửa sổ, đang vén tay áo khua bút.

Bảo Xuyên và Thúy Kiều đang định thỉnh an, Tiêu Vũ Xuyên lập tức ra dấu im lặng, ung dung bước đến nơi rèm châu nửa buông. Yên tĩnh không tiếng người, ngoài cửa sổ, lá xanh rủ bóng, gió khẽ đưa hương thơm. Người trước cửa sổ có mái tóc đen nhánh buông xõa, không mặc y phục gấm vóc quý giá mà vẫn thanh cao như hoa tử đinh hương mới hé nở, khiến người ta chỉ muốn giữ cho riêng mình.

Tuy hẳn chỉ đứng cách nàng một tấm rèm châu, nhưng lại như xa nhau cả một tầng mây Tiên Hương.

Tiêu Vũ Xuyên nhìn bóng lưng nàng một lúc, định vươn tay vén rèm. Bỗng nhiên người ngồi trước cửa sổ luyện chữ bình tĩnh mở miệng: “Nếu bệ hạ tiến thêm một bước nữa, ngư phủ của quân Huyền Giáp sẽ tan ra thành bãi nước. Sau đó đúc thành một chiếc vòng tay hay trâm cài tóc tặng cho vị chủ tử nào đó cũng được đấy chứ.”

Tay Tiêu Vũ Xuyên cứng đờ, hẳn không vén rèm nữa, cười nói: “Nàng nói đùa rồi. Nếu ngư phủ võ thì Tam thúc cũng không được lợi.”

Khương Linh Châu vén ống tay áo rồi hạ bút.

“Thần thiếp quan tâm Cạnh Lăng vương được lợi hay không làm gì?” Nàng ngẩng đầu nhìn cây xanh ngoài cửa sổ, cất giọng dịu dàng, “Nếu quân Huyền Giáp không nghe hiệu lệnh, bệ hạ lại vượt quá cấp bậc lễ nghi, lấy thần thiếp làm thiếp, đúng lúc Tề Thái tử đang chuẩn bị từ Hoa Đình tấn công đến Cạnh Lăng, chẳng phải sẽ được như ý hay sao?”

Nàng vừa dứt lời, tay Tiêu Vũ Xuyên mạnh mẽ siết lại thành nắm đấm.

Hắn tức giận đấm một phát vào cột trụ sơn đỏ, hỏi: “Nàng đã gả vào đất Ngụy mà còn dám nhớ về nước Tề ư?”

“Mặc dù thần thiếp là Cạnh Lăng Vương phi nhưng vẫn có đất phong và phong hào, đường đường chính chính là Hà Dương công chúa của nước Tề.” Nàng cười khan một tiếng, vịn bàn đứng dậy, bình tĩnh nói, “Thần thiếp sinh ra và lớn lên ở nước Tề, vì sao không thể nhớ tới?”

Tiêu Vũ Xuyên nhìn nụ cười bên môi nàng, chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt.

Quả thật nếu bây giờ quân Huyền Giáp không nghe hiệu lệnh, binh lính Đại Ngụy sẽ trở nên vô dụng. Nếu không nhanh chóng nắm giữ ngư phủ, lỡ như nước Tề thừa cơ xông vào, đi qua Cạnh Lăng, chắc chắn sẽ tiến quân thần tốc lên phía Bắc. Với đám tàn binh trong tay Hào Châu vương thì không thể nào địch nổi đại quân nước Tề.

Mà lúc đó, người phụ nữ trước mặt không phải Cạnh Lăng Vương phi nữa, nàng ấy vẫn sẽ là Công chúa nước Tề.

Tiêu Vũ Xuyên miễn cưỡng thu tay về, trên khuôn mặt tuần tú nở nụ cười nhẹ nhàng: “Linh Châu, không nói mấy chuyện phiền phức ấy nữa. Trẫm mang đến đây mấy món đồ chơi hay lắm, nàng xem thử có thích không?”

Lúc này hắn không cười ngả ngón như trước mà giống chàng thiếu niên vừa gặp được người trong lòng, đôi mắt sáng trong đen láy như ngọc chờ mong nhìn nàng. Cung nữ đứng cạnh nâng khay gấm, trong khay đặt vài món đồ chơi được phía Tây tiến cống như trân châu pha lê, đồng hồ cát hay hộp hương liệu tinh xảo, vô cùng lấp lánh rực rỡ.

Khương Linh Châu nghiêng đầu nhìn qua tấm rèm châu, hỏi: “Bệ hạ cho rằng thần thiếp là Lương phi đấy à?”

Tiêu Vũ Xuyên không hiểu, nghi ngờ hỏi: “Nàng không thích sao?”

“Bệ hạ chớ quên, thần thiếp lớn lên trong Hoa Đình, dù không xa hoa như nước Ngụy nhưng cũng được rất nhiều nước phụ thuộc tiến cống hàng năm, vô cùng uy nghi chói lọi. Muốn sơn hào hải vị hay báu vật nhân gian nào mà không có?” Nàng khẽ cười một tiếng, trong tiếng cười kia có ý khinh thường, “Bệ hạ hẹp hòi thật đấy! Dùng để dễ dàng Lương Lục Huệ quê mùa đó thì được, còn thần thiếp thì quên đi.”

Sắc mặt Tiêu Vũ Xuyên đột nhiên xấu hắn đi.

Hắn thu lại vẻ nịnh nọt, hất đồ khay gấm trên tay cung nữ. Đồ rơi xuống đất, cung nữ xung quanh hoảng sợ lui ra sau, ngay cả Bạch Lộ cũng nhỏ giọng gọi: “Vương phi nương nương...”

Bạch Lộ sợ Vương phi thật sự chọc giận Tiêu Vũ Xuyên, khiến hắn gây nguy hiểm cho Vương phi.

“Cứ kệ hắn.” Khương Linh Châu lại ngồi luyện chữ, chấm bút vào khay mực, “Dù sao cũng chẳng hại đến ta, không cần quan tâm.”

Trong lòng Tiêu Vũ Xuyên bỗng nhiên có cảm giác bất lực. Mặc dù hắn mặc long bào đứng trên vạn người, coi chúng sinh như cát bụi nhưng không thể đành hoàng đứng trước mặt người phụ nữ này, tựa như Trần vương và Lạc Thân vậy.

Lúc trước hắn bị Tiêu Tuấn Trì gây thương tích, nội thương còn chưa khỏi hắn đã vội vã chạy tới gặp Khương Linh Châu. Giờ bị nàng chọc giận, Tiêu Vũ Xuyên cảm thấy cổ họng hơi ngứa nên ho khan một cái.

Trong nháy mắt, nỗi buồn bực trong lòng biến thành sắc máu đỏ tươi trên tay.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Không ngược không ngược. Khiến tiểu Hoàng đế tức hộc máu mới được. Lát nữa sẽ thả Đại Cầu ra.

Chương 57: Rời khỏi Tây cung

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

Mặc dù Tiêu Vũ Xuyên bị Khương Linh Châu chọc tức nhưng vẫn không từ bỏ. Mấy ngày liền gắm vóc tơ lụa, trang sức trân châu, cao lương mỹ vị đều đưa đến cung Lâm Hoa. Mặc dù phi tần trong Tây cung không biết người trong cung Lâm Hoa là ai nhưng đều thầm lo lắng không thôi, sợ nơi đó lại là một vị Lương phi khác.

Tiêu Vũ Xuyên thật xảo quyết, ép Khương Linh Châu vào Tây cung rồi sai người đánh xe ngựa chạy về phủ Nhiếp Chính vương, nói Cảnh Lăng Vương phi đã hồi phủ. Người trong cung Lâm Hoa là mỹ nhân Thái hậu ban thưởng.

Tiêu Vũ Xuyên có ý gì, không cần thiết phải nói rõ nữa.

Ngoài ra, Tiêu Vũ Xuyên còn tặng cả con vẹt của hân cho Khương Linh Châu, muốn treo dưới mái hiên để Khương Linh Châu giải sầu. Nhưng ngay đêm hôm đó, Khương Linh Châu mở cửa lồng, thả vẹt bay ra. Hôm sau Tiêu Vũ Xuyên đến, thấy chiếc lồng vàng trống không, trên mặt hiện vẻ cô đơn.

“Suốt ngày bị nhốt trong lồng chắc nó cũng không vui vẻ gì, chẳng bằng thả nó đi.” Khương Linh Châu nói.

“Con vẹt này đã theo trẫm từ nhỏ, hằng ngày người trong điện Hàm Chương đều phải hứng sương sớm để nuôi nó. Nếu để nó tự sống, có lẽ ngày mai sẽ vì không quen với thời tiết thiên nhiên khắc nghiệt, điều kiện sống khó khăn mà chết khô ở nơi nào đó.” Tiêu Vũ Xuyên nhìn chiếc lồng trống không, lời nói đầy vẻ tiếc nuối.

“Chết bên ngoài còn tốt hơn chết trong lồng.” Về mặt Khương Linh Châu không thay đổi, đáp.

Ở Tây cung mấy ngày, nàng luyện được kha khá trang chữ lớn, lòng càng lúc càng bình tĩnh. Tiêu Tuấn Trì ở trong ngục đến nay vẫn ổn, ngay cả danh hiệu Nhiếp Chính vương cũng chưa bị tước bỏ, không có gì đáng lo.

Tiêu Vũ Xuyên thấy nàng không thềm xoay người lại, chỉ đưa lưng về phía mình thì không khỏi than thở một tiếng, chấp tay đi ra.

Vốn hân còn đang dưỡng thương, có thể tới cung Lâm Hoa ngồi một lúc đã phải cố gắng lắm rồi. Theo lời ngự y nói, nếu Tiêu Vũ Xuyên không đàng hoàng nằm trên giường dưỡng bệnh, chỉ sợ sẽ để lại di chứng. Nhưng Tiêu Vũ Xuyên nhất quyết không nghe lời ngự y, ngày nào cũng chạy đến cung Lâm Hoa.

Lục Hoàng hậu đã sớm biết việc này, trong lòng lo lắng không thôi nhưng không thể làm gì được.

Một ngày nọ, Quế cô cô bên cạnh Lục Hoàng hậu giả vờ vô tình nhắc đến vị mỹ nhân được yêu thích gần đây.

“Hoàng hậu nương nương, không biết người có nghe lời đồn gần đây trong cung không ạ?”

Quế cô cô đi sau lưng Lục Hoàng hậu, chậm rãi theo nàng ta băng ngang qua một cái đình nhỏ giữa hồ. Bóng cây xanh tươi ngày hè in lên mặt hồ, để lại một màu xanh sẫm, nhìn rất mát mẻ. Dưới cầu đá cạnh đình là một chiếc thuyền lá nhỏ đang lác lác dập dềnh theo sóng nước.

Lục Hoàng hậu ngồi trong đình, gương mặt đoan trang lộ vẻ nghiêm túc, “Đương nhiên bản cung biết.” Nàng ta sửa sang lại y phục thêu chỉ vàng, viên ngọc hình quả ngân hạnh trên búi tóc tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng.

“Không biết người trong cung Lâm Hoa từ đâu tới mà có thể được cung chiêu như vậy.” Quế cô cô nhíu mày, trên khuôn mặt giả nua lộ rõ vẻ không vui, “Có khi còn được cung chiêu hơn cả Lương phi năm đó, bệ hạ yêu thương nàng ta đến nỗi không chịu dưỡng thương cho tốt, ngày nào cũng chạy đến chỗ con hồ ly tinh đó.”

Khuôn mặt Lục Hoàng hậu chợt lạnh đi.

Nếu Tiêu Vũ Xuyên không biết tự chăm sóc bản thân thì có nhiều vinh hoa phú quý hay hoàng quyền hơn nữa cũng đều vô dụng. Nhưng trừ những lúc muốn nhờ vả, bệ hạ nhất quyết không nghe lời nàng ta. Bây giờ trong cung lại xuất hiện thêm một mỹ nhân không biết từ đâu ra khiến Lục Hoàng hậu vô cùng buồn phiền.

Điều có lợi duy nhất chính là bây giờ nàng ta có thể tùy ý hành hạ Tạ Như Oanh.

“Quế cô cô hiểu tính tình bệ hạ mà.” Lục Hoàng hậu thờ dài một tiếng, nhìn sóng nước trên mặt hồ rồi nghịch viên ngọc thạch đỏ trên hộ giáp, “Có lòng tốt khuyên bảo, bệ hạ chắc chắn sẽ không nghe. Nếu bản cung cũng cứng rắn như người trong cung Lâm Hoa, chỉ sợ bệ hạ sẽ tức giận với bản cung.”

Một lúc sau, nàng ta thờ dài một tiếng: “... Giờ không giống lúc trước, sau lưng bản cung không còn phủ Nhiếp Chính vương nữa. Bệ hạ muốn xử lý bản cung thế nào chẳng được?”

Quế cô cô thấy dường như Lục Hoàng hậu hối hận, chỉ sợ nàng ta nghĩ quẩn trong lòng, vội vàng khuyên nhủ: “Hoàng hậu nương nương đừng nói vậy! Người và bệ hạ nên đồng tâm hiệp lực mới phải. Dù Nhiếp Chính Vương phi có đối xử tốt với người thế nào đi chăng nữa thì cũng là người ngoài, sao bằng được phu quân nhà mình?”

Nghe xong, Lục Hoàng hậu cười khẩy, nói: “Có điều bốn cung không trút giận lên ả hồ ly tinh kia được, nhưng không khiến nàng ta tức giận được ư? Gọi Quý Ngự nữ tới đây.”

Từ trước đến nay, Quý Ngự nữ không quá được yêu thích, ngày thường thích nhất là nịnh cao khinh thấp. Trước đó vài ngày, nàng ta giúp Lục Hoàng hậu hành hạ Tạ Như Oanh nên được Lục Hoàng hậu để ý. Hơn nữa nàng ta giống như mấy ả đàn bà hay ầm ĩ trên phố, Lục Hoàng hậu cảm thấy có thể lợi dụng nàng ta được.

Lục Hoàng hậu vốn không phải người rộng lượng, nếu không nàng ta cần gì phải nghĩ trăm phương ngàn kế lật đổ Lương Lục Huệ và Tạ Như Oanh. Nghe nói trong cung Lâm Hoa có một mỹ nhân được bệ hạ yêu thích, Lục Hoàng hậu lại bắt đầu ghen tỵ.

Quý Ngự nữ đến trước mặt Lục Hoàng hậu, nghe Lục Hoàng hậu nói hai câu thì vung tay áo, hưng phấn chạy đến cung Lâm Hoa.

Mới vừa tới cửa cung Lâm Hoa đã thấy mấy thị vệ cầm giáo uy nghiêm đứng trước cửa cung. Thấy Quý Ngự nữ đến gần, thị vệ kia khua giáo, nghiêm giọng nói: “Còn không mau lui ra đi!”

Quý Ngự nữ giật nảy mình, muốn chạy. Nhưng nàng ta cũng lớn mật hơn mấy phi tần khác, lại từng học chút bản cung cười ngửa nên chống nạnh quát: “Ta là phi tần của bệ hạ, cũng chính là chủ tử của các người. Làm ta bị thương là tội đáng chết đó!”

Thấy nàng ta la hét như thế, mấy thị vệ kia bốn mắt nhìn nhau, không dám tùy tiện ra tay nhưng vẫn cầm vũ khí.

Quý Ngự nữ thấy không ai để ý tới mình, vì vậy đành to giọng la hét ngoài điện, cái gì mà “Quyển rũ bệ hạ, làm loạn lục cung”, lại đến “Đừng tưởng rằng được cung chiều thì có thể áp đảo các vị tỷ tỷ” rồi “Sớm muộn cũng có ngày rơi vào cảnh giống Lương phi thôi”. Từng câu từng chữ, càng nói càng lớn tiếng, ngay cả thị vệ cũng không thể nhìn nổi nữa.

Mặc dù phụ nữ Đại Ngụy cũng nhiều người nóng tính, phụ nữ dân tộc lại càng ngang ngược hơn nhiều nhưng Quý Ngự nữ vào cung thì cũng nên có dáng vẻ của một cung phi. Nhưng nàng ta vẫn không biết nên cư xử thế nào cho phải, khó trách không được yêu thích.

Trong điện, Khương Linh Châu đang ngủ trưa. Nàng nghe thấy Quý Ngự nữ la hét nhưng chỉ quẩn chân, xoay người ngủ tiếp. Lúc nàng muốn ngủ, cho dù Tiêu Tuấn Tri đứng trước cửa hô “Có ta đây” thì cũng vô dụng.

Có điều gần đây thời tiết nóng dần, nàng vô cùng thèm ngủ.

Quý Ngự nữ hét đến đau họng cũng không có ai để ý đến mình, nàng ta dần cảm thấy khó chịu. Nhưng nghĩ đến việc Lục Hoàng hậu giao, nàng ta đành phải kìm nén cơn giận, lại hét ầm lên: “Nếu người có bản lĩnh thì ra đây bịt mồm ta lại này!”

Lần này cửa cọt kẹt mở ra. Một cô cô mặt lạnh cầm thùng gỗ bước tới, giơ thùng gỗ lên, ào một tiếng, nước lạnh giội lên mặt Quý Ngự nữ khiến nàng ta rét run từ đầu tới chân.

“Ồn ào quá! Im miệng đi!” Cô cô kia cất thùng gỗ rồi khép cánh cửa lại.

Quý Ngự nữ ướt sũng, tóc tai rối loạn, khuôn mặt được trang điểm cẩn thận nhỏ từng giọt nước xuống, trông vô cùng chật vật. Vì đang đầu hè nên nàng ta mặc y phục mỏng manh, bị nước giội vào thì đường cong cơ thể lộ lộ, lúc ẩn lúc hiện. Thấy ánh mắt gian xảo của mấy thị vệ, Quý Ngự nữ vừa sợ vừa giận, kêu nhỏ một tiếng, tức giận che ngực chạy đi.

Nàng ta lau bột nước trên mặt, muốn chạy về cung của mình. Nhưng ông trời không giúp nàng ta, vế nhếch nhác của nàng ta bị Tiêu Vũ Xuyên bắt gặp trên đường về điện Hàm Chương.

Quý Ngự nữ không còn cách nào khác, đành phải mặc y phục xốc xếch, tóc tai rối loạn bái kiến Thánh thượng.

“Thần thiếp bái kiến bệ hạ...”

“Sao nàng bản thể này?!”

Không đợi Quý Ngự nữ nũng nịu đáp lời, Tiêu Vũ Xuyên ghét bỏ phẩy tay đi thẳng.

Trong lòng Quý Ngự nữ rất tức giận.

Nàng ta nghĩ đến cô cô giội nước mình lúc nãy, cảm thấy người đó hơi quen mặt. Cẩn thận suy nghĩ thì giật mình nhận ra, nếu nàng ta nhớ không lầm, cô cô đó chính là Lan Cẩm thường xuyên đi theo Cảnh Lăng Vương phi.

Nói cách khác, người trong cung điện đó có liên quan tới Cảnh Lăng Vương phi!

Quý Ngự nữ không dám chậm trễ, vội vã hồi cung chỉnh lại tóc tai y phục rồi đi bẩm báo cho Lục Hoàng hậu.

***

Khuông Linh Châu tựa mình trên giường, uể oải mở một mắt hỏi: “Yên tĩnh rồi à?”

“Bẩm Vương phi nương nương, giải quyết xong rồi ạ.” Bạch Lộ cười nói, “Cách này của nô tỳ được chứ ạ? Lan cô cô giội cho nàng ta một chậu nước, nàng ta lập tức ngâm miệng chuồn mất.”

“Yên tĩnh thì tốt.” Khương Linh Châu dùng tay vuốt mái tóc dài bị rối rồi dựa vào gối ngọc, miệng thì thảo, “Mắng ta, ta không quan tâm. Dù sao cũng chẳng hại ai. Có điều quấy rối giấc ngủ của ta thì đúng là đáng chết.”

Dứt lời, nàng kéo chăn, ngủ say sưa sau rèm châu.

Lan cô cô ló đầu nhìn ra phía sau rèm một lúc, thấp giọng hỏi Kiêm Hà: “Lúc Vương phi nương nương ở Hoa Đình cũng thích ngủ như thế sao?”

“Vâng ạ.” Kiêm Hà gật đầu, “Cơ thể Vương phi dễ mệt mỏi, một khi ngủ thì ngay cả thiên lôi đánh xuống cũng không tỉnh được. Mùa hè càng ghê hơn, ngày nào nương nương cũng ngủ rất nhiều.”

“Thì ra là thế.” Lan cô cô gật đầu, chẳng hiểu sao lại cảm thấy hơi thất vọng.

Buổi đêm, Tiêu Vũ Xuyên vốn định đến chỗ Khương Linh Châu ngồi một lúc, nhưng nghĩ đến tính tình của nàng, cảm thấy như mình đang dùng tay nóng úp vào đá lạnh vậy, vô cùng khó chịu. Hơn nữa ngư phù khó có thể lấy được, lòng hấn lại càng nặng nề hơn nên bèn nghỉ ngơi ở điện Hàm Chương, gọi Tạ Mỹ nhân đến bầu bạn.

Tạ Mỹ nhân ôm ti bà, chậm rãi gảy đàn cạnh giường, hầu hạ Tiêu Vũ Xuyên uống thuốc xong, lúc này mới nhẹ giọng mở miệng: “Bệ hạ, thần thiếp có một chuyện muốn thỉnh cầu.”

Tiêu Vũ Xuyên uống thuốc xong, cảm thấy miệng đắng chát, vì thế bóc kẹo để ngậm. Hấn hất cằm, mờ mờ nói: “Chuyện gì thế? Chuyện của Như Oanh thì sao trăm có thể từ chối?... Kẹo này thơm thật, giống loại trăm ăn ở chỗ phụ hoàng khi còn bé.”

“Thần thiếp muốn đến cung Lâm Hoa... thăm Cạnh Lăng Vương phi.”

Nàng ta vừa dứt lời, sắc mặt Tiêu Vũ Xuyên đột nhiên lạnh đi.

“Ai nói cho nàng biết người trong cung Lâm Hoa là Cạnh Lăng Vương phi?” Ánh mắt của hấn sắc bén như chim ưng, nhìn chăm chăm vào Tạ Như Oanh.

Tạ Như Oanh bối rối, sau đó nhìn thẳng vào hấn, run lẩy bẩy nói: “Bệ hạ có thể lừa người khác. Nhưng thần thiếp ngày ngày hầu hạ bên cạnh bệ hạ, bệ hạ vẫn vương Hà Dương công chúa, sao thần thiếp lại không biết?”

Không biết bao nhiêu lần, lúc bệ hạ uống say sùng hạnh nàng ta, hấn luôn vuốt đôi mắt rồi gọi tên Cạnh Lăng Vương phi. Sao nàng ta có thể không biết Tiêu Vũ Xuyên nhớ thương Khương Linh Châu được? Nàng ta chỉ giả vờ ngốc nghếch, cắn răng không nói thôi.

Nghe nói có người vào ở trong cung Lâm Hoa, Tạ Như Oanh đoán người đó là Cạnh Lăng Vương phi, vì vậy chuẩn bị hai nha hoàn, xin Tiêu Vũ Xuyên cho họ đến cung Lâm

Hoa hầu hạ. Mượn Thúy Kiều, Bảo Xuyên làm tai mắt, quả nhiên người đó là Khương Linh Châu.

Mỹ nhân trước mặt đầy sức sống, đôi mắt như nước khiến người khác phải thương yêu. Tiêu Vũ Xuyên nhìn vào đôi mắt kia, trái tim như tan chảy. Hắn nhìn chằm chằm nàng ta một lúc rồi dựa vào đệm êm, hỏi: “Nàng gặp nàng ấy làm gì?”

Tạ Như Oanh buồn bã cười nói: “Bệ hạ cứu thiếp ra khỏi lãnh cung chẳng qua vì đôi mắt Như Oanh có mấy phần giống với người đó. Nếu không vì nàng ấy, Như Oanh đành sống nốt quãng đời còn lại trong lãnh cung... Đến lúc nào đó, người kia được cung chiều nhất lục cung, bệ hạ chắc chắn sẽ quên Như Oanh. Cho đến khi đó, Như Oanh muốn biết nàng ấy là người thế nào. Vậy thì... không còn gì để hối tiếc nữa.”

Mấy câu nói vừa dứt khoát vừa đau thương khiến Tiêu Vũ Xuyên không được tự nhiên.

Hắn biết lời Tạ Như Oanh nói là sự thật, nếu trên tay có hàng thật, cần gì phải nhớ tới hàng nhái?

Dù sao Tạ Như Oanh là mỹ nhân hắn từng thích, Tiêu Vũ Xuyên cũng hơi thương tiếc nàng ta. Hắn nghĩ hai người phụ nữ cũng chẳng gây ra chuyện gì, vì vậy đồng ý: “Được thôi, trẫm viết cho nàng một tờ thủ dụ (1), người trông coi cung Lâm Hoa thấy thì sẽ để nàng vào.”

(1) Thủ dụ: Lệnh viết tay của vua, gần giống thánh chỉ nhưng không trang nghiêm và quan trọng bằng.

Tạ Như Oanh ghen ngào cảm tạ hoàng ân, nước mắt chảy xuống.

Màn đêm buông xuống, Tạ Như Oanh khoác áo choàng, mang theo thủ dụ, dẫn hai nha hoàn tên Cúc Dung, Đào Tư và một cô cô vào cung Lâm Hoa. Thủ vệ thấy thủ dụ của bệ hạ thì lập tức tránh ra, mời Tạ Như Oanh vào. Trước khi vào cung, bọn họ thấy Tạ Mỹ nhân lấy khăn che mặt nên hỏi thêm một câu: “Sao nương nương phải lấy khăn che mặt?”

Tạ Mỹ nhân ho hai tiếng, nói: “Ta đang cảm lạnh, sợ quý nhân trong cung Lâm Hoa bị lây nên lấy khăn che mặt.”

Khương Linh Châu đứng trước cửa sổ, nhìn ánh trăng bên ngoài. Nghe thấy tiếng động, nàng nghiêng người nhìn, nhận ra đó là Tạ Như Oanh, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Tạ Mỹ nhân? Người đến đây làm gì?”

Khóc mất Tạ Mỹ nhân đỏ bừng, có lẽ vừa khóc như mưa. Chưa đi được mấy bước, nàng ta đã vội vã nói: “Vương phi nương nương, thời gian rất gấp, xin người phải tin Như Oanh.”

Khương Linh Châu càng thêm nghi ngờ, hỏi: “Mỹ nhân có ý gì?”

Tạ Mỹ nhân nín khóc, mỉm cười nói: “Hôm nay Như Oanh đặc biệt đến để đưa Vương phi nương nương xuất cung, xin Vương phi nương nương đổi y phục với Như Oanh, cầm thủ dụ này ra ngoài. Cách tiểu thư đang đợi người ở cửa phụ của Tây cung.”

Khương Linh Châu nghe xong thì khá ngạc nhiên.

Nàng và Tạ Mỹ nhân còn chưa từng nói chuyện với nhau, nay nàng ta lại chịu ra tay giúp đỡ, rốt cuộc đây là cái bẫy hay là thật lòng?

Tạ Mỹ nhân dùng khăn tay chấm khóe mắt, nói: “Vương phi nương nương đừng sợ, Như Oanh thật sự muốn giúp người. Ở đây có tín vật của Cách tiểu thư và Tổng tướng quân từ phủ Nhiếp Chính vương, mời Vương phi nương nương xem.”

Khương Linh Châu nhận tín vật trong tay nàng ta, quả thật đó đều là vật hai người Tổng, Cách thường mang theo, trong lòng đã dần tin tưởng. Nếu chỉ có đồ vật của Na Tháp Nhiệt Cầm, nàng sẽ không tin, nhưng có tín vật của Tổng Châm Hà, nàng lập tức yên lòng.

Khương Linh Châu còn đang do dự, Tạ Như Oanh đã cởi áo ngoài. Nàng ta cúi thấp đầu, hỏi: “Có phải Vương phi nương nương đang tò mò vì sao Như Oanh làm vậy không ạ?”

“Đúng vậy.” Khương Linh Châu gật đầu.

“Nếu Vương phi nương nương cứ đợi trong cung, phủ Nhiếp Chính vương chắc chắn không yên ổn. Vậy không ai có thể chống lại Lục Chi Dao nữa, Như Oanh nhất định sẽ khó sống trong Tây cung.” Nàng ta lau nước mắt trên mặt, lúc sau lại nói, “Hơn nữa, Như Oanh thật lòng yêu bệ hạ, nhưng Như Oanh lại chỉ là cái bóng của Vương phi nương nương mà thôi. Nếu Vương phi nương nương ở Tây cung, trong mắt bệ hạ nào có thể chứa Như Oanh nữa?”

Câu nói của nàng ta thật đau lòng.

Trong nháy mắt, Khương Linh Châu đổi y phục với Tạ Như Oanh. Tạ Như Oanh rất có tâm, ngay cả nha hoàn và cô cô cũng được lựa chọn cẩn thận, nhìn khá giống Kiêm Hà, Bạch Lộ. Khương Linh Châu búi tóc xong, che mặt bằng tấm khăn trắng, hỏi: “Nếu ta đi rồi, Tạ Mỹ nhân phải làm sao? Chọc giận bệ hạ sẽ rất khó thoát tội.”

“Không sao.” Tạ Như Oanh dùng tay quần lộn tóc, ngồi trên ghế đầu trước cửa sổ, “Bảo Xuyên, Thúy Kiều đều là người của Như Oanh. Chỉ cần Như Oanh nói mình bị thương, vậy có lẽ chuyện sẽ không quá lớn, hai nha đầu này có thể làm chứng cho Như Oanh.”

Hai cung nữ vốn đứng bên cạnh lập tức gật đầu xác nhận.

Khương Linh Châu thả tay xuống, hỏi: “Nếu ta ra khỏi Tây cung, bệ hạ không thể ngăn được Nhiếp Chính vương, mất quyền nhiếp chính lần nữa, Tà Mỹ nhân không sợ sao?”

“Sợ?” Tay Tà Như Oanh vỗ nhẹ lên chồng giấy mỏng kín mực đen trên bệ cửa sổ, miệng thì thào, “Chỉ cần Như Oanh có thể ở bên bệ hạ, mọi thứ đều không còn gì đáng sợ nữa. Dù làm quân vương, làm Vương gia, hay làm tù nhân, làm nô tài cũng chẳng sao cả.”

Dừng một chút, nàng ta khẽ thở dài: “Chữ của Nhiếp Chính Vương phi đẹp quá. Vừa mảnh mai mềm mại, vừa mạnh mẽ dứt khoát. Bệ hạ muốn thuyết phục người đúng là quá ngây thơ.”

Bóng trúc lao xao ngoài cửa sổ, gió thổi lá lay. Tiếng trúc tiêu điều như một khúc đàn đứt dây.

“Tà Mỹ nhân, cẩn thận.” Khương Linh Châu dứt lời, nàng lấy khăn che mặt, đi ra khỏi cung Lâm Hoa.

Thị vệ béo ngoài cửa ngáp một cái, ngược mắt thấy Tà Mỹ nhân che mặt đi ra. Vừa đi vừa ho hai tiếng, xem ra nàng ta bị ốm không nhẹ.

Đợi Tà Mỹ nhân đi vài bước, thị vệ cảm thấy cô cô đi theo nàng ta có gì đó là lạ mới gọi to: “Xin quý nhân dừng bước.”

Khương Linh Châu vốn đang giả vờ là Tà Như Oanh đành dừng bước.

Thị vệ bên cạnh nghi ngờ tiến lên, muốn kiểm tra một chút. Một thị vệ gầy đột nhiên vỗ cánh tay hấn, thấp giọng nói: “Đây là Tà Mỹ nhân được bệ hạ yêu thích đấy! Chọc giận nàng ấy thì không hay đâu.”

“Nhưng ta thấy nàng ta cứ lên lên lút lút...”

Đúng lúc này, trong điện truyền đến tiếng “Àm”, sau đó là tiếng hét chói tai của Bảo Xuyên và Thúy Kiều: “Nương nương! Nương nương! Không xong rồi! Người đâu! Mau đi mời ngự y!”

Thị vệ béo bị dọa sợ, chạy vào điện xem thì thấy Cảnh Lăng Vương phi mặc áo tơ trắng, dáng vẻ yếu điệu ngã trên mặt đất, trên cột nhà là một vũng máu đáng sợ. Bảo Xuyên và Thúy Kiều lo lắng ngồi xổm bên cạnh, miệng gọi: “Nương nương.”

“Không thể sai được, Nhiếp Chính Vương phi đang ở bên trong!” Thị vệ gầy gấp gấp nói, “Những người này không thể ra khỏi cung Lâm Hoa, ta đành phải vào đó một chuyến. Người còn không mau đi mời ngự y?”

“Nhưng...” Thị vệ béo vẫn muốn kiểm tra thân phận “Tà Mỹ nhân”, vẻ mặt do dự.

“Thân thể nương nung vô cùng quý giá! Người dám chậm trễ sao?!” Bảo Xuyên khóc, “Bệ hạ yêu thương nương nung như thế, nếu có gì sơ suất các người có gánh nổi không?!”

Nghe nàng ta khóc lóc xong, thị vệ béo không dám nhiều lời nữa, vội vã đi mời ngự y.

Khương Linh Châu đứng tại chỗ một lát, thấy không ai đến gần hỏi nữa mới đi về phía cửa phụ Tây cung. Theo như lời Tạ Như Oanh nói, Cách Hồ Na chờ ở cửa, mọi việc không cần nàng quan tâm. Vì sợ đêm dài lắm mộng, bước chân nàng càng thêm gấp gáp.

Tường cao sơn đỏ bị màn đêm che lấp, mất đi vẻ rực rỡ ban ngày, biến thành màu đen như mực. Chợt trong cung điện có ánh sáng, loáng thoáng lúc ẩn lúc hiện như đèn lồng trên thuyền.

Cửa cung đã sớm có người gác, chỉ còn một cái cửa nhỏ. Một thái giám đang đi đi lại lại ở đó, vẻ mặt sốt ruột. Thấy Khương Linh Châu, thái giám đột nhiên chạy đến, khò sở nói: “Ôi Tạ Mỹ nhân! Cuối cùng người cũng tới rồi. Muộn thêm chút nữa thì không ra được đâu.”

Thái giám đó lấy một tấm lệnh bài đỏ thắm nhét vào tay Khương Linh Châu, cười nịnh nọt: “Phụ quý không phải cứ muốn là được, nô tài biết rất rõ, mong sau này Tạ Mỹ nhân để ý nhiều hơn.”

Đương nhiên Khương Linh Châu hiểu ý hẩn, liếc mắt ra hiệu cho Bạch Lộ, Bạch Lộ lập tức lấy một túi đầy bạc vụn rồi tháo vòng ngọc bích trên cổ tay xuống, nhét hết vào tay thái giám.

Đúng lúc Khương Linh Châu gấp gáp muốn đi qua cánh cửa kia, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói.

“Cửa cung đã khóa, Tạ Mỹ nhân đang định đi đâu thế?”

Một người phụ nữ mặc hoa phục cầu kỳ, dáng vẻ đoan trang chậm rãi bước tới. Thái giám hai bên đốt đèn lồng, ánh nến khiến viên ngọc trên búi tóc nàng ta tỏa ra ánh sáng lung linh. Lúc ngừng đầu, bông hoa trên trán khẽ dao động giống như ngôi sao lấp lánh giữa trời. Nàng ta chính là Hoàng hậu Tây cung, Lục Chi Dao.

Nàng ta vịn tay Hoàn Phiến, lo lắng lên tiếng: “Đến cung Lâm Hoa rồi vội vã muốn đi. Rốt cuộc người trong cung Lâm Hoa đó là ai?” Nàng ta nhắm mắt, nhẹ giọng hỏi, “Là tỷ muội hay cháu gái của Cảnh Lăng Vương phi?”

Khương Linh Châu đứng thẳng tại chỗ không nói một lời, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Lục Hoàng hậu đi về phía trước một bước, nhàn nhã hỏi: “Sao vậy? Tạ Mỹ nhân không muốn nói à?”

Đúng lúc Lục Hoàng hậu không còn kiên nhẫn nữa, người trước mặt chậm rãi tháo mũ trùm trên đầu xuống rồi gỡ khăn trắng vốn để che mặt ra. Sau đó chậm rãi xoay người, nói với Lục Hoàng hậu: “Là ta.”

Dưới mũ trùm, một người con gái xinh đẹp bình tĩnh đứng trước mặt Lục Hoàng hậu.

Lục Chi Dao kinh ngạc, lão đảo lùi về sau.

Không ngờ... lại là nàng!

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Đại Cầu: Where am I?

Tác giả: Tôi cho cậu ngoan ngoãn đợi trong ngục tối rồi.

Chương 58: Lúc trở về

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tỉu Thanh

... Là nàng!

Người phụ nữ bị giam giữ trong cung Lâm Hoa là Cạnh Lăng Vương phi Khương Linh Châu!

Lục Hoàng hậu không thể ngờ rằng người phụ nữ khiến Tiêu Vũ Xuyên mê mẩn nâng niu đến thế lại là Khương Linh Châu. Rõ ràng Khương Linh Châu đã là thê tử của người khác, rõ ràng Khương Linh Châu và Tiêu Vũ Xuyên là thím cháu...

Lòng rối như tơ vò, Lục Hoàng hậu cố gắng bình tĩnh lại rồi nhìn người trước mặt.

Xưa nay Cạnh Lăng Vương phi vẫn luôn cúi đầu trước mặt nàng ta, vì thế nàng ta chưa từng ngẩng nhìn Khương Linh Châu cẩn thận. Lúc mới gặp, Lục Hoàng hậu đã cảm thấy Cạnh Lăng Vương phi xinh đẹp vô cùng, nhưng bây giờ nhìn kỹ lại, vẻ đẹp của Khương Linh Châu đúng là có một không hai, xứng đáng với hai chữ “quốc sắc”. Nàng ấy đẹp đến vậy, bảo sao bệ hạ lại siêu lòng?

Nghĩ đến chuyện Tiêu Vũ Xuyên nhờ mình lúc trước, Lục Hoàng hậu thâm cảm thấy hối hận... “Khiến Nhiếp Chính vương mưu phản” cái gì chứ, nói thẳng ra là bệ hạ chỉ muốn đưa mỹ nhân nước Tề này vào hậu cung thôi!

Mình bị Tiêu Vũ Xuyên lừa rồi!

“Hoàng hậu, trước kia ta đã kể với người, cao tăng nói rằng “Cánh phượng bám vào vảy rồng”, nhưng sau đó cao tăng ấy lại thề thốt rằng không tính.” Khương Linh Châu đứng trong gió đêm, chậm rãi đội mũ trùm lên, khuôn mặt xinh đẹp ẩn trong bóng đêm, “Nếu người không làm rõ chuyện này, chỉ sợ câu “Cánh phượng bám vào vảy rồng” sẽ thành sự thật.”

Khương Linh Châu vừa dứt lời, Lục Hoàng hậu hoang mang.

Tiêu Vũ Xuyên dám coi trời bằng vung, đưa thắm thắm vào trong hậu cung, chứng minh rằng hắn thèm muốn Cạnh Lăng Vương phi thế nào. Nếu Khương Linh Châu thật sự vào hậu cung thì quyền lực mình vất vả lắm mới có được... Không phải sẽ biến thành thiên hạ của Khương Linh Châu sao?

... Cái gọi là “Cánh phượng bám vào vảy rồng” sẽ thành sự thật.

Lục Hoàng hậu siết chặt tay áo, khuôn mặt nghiêm nghị.

Khương Linh Châu có nên ở Tây cung không? Giờ đầu óc nàng ta đang suy nghĩ điên cuồng. Nếu Khương Linh Châu ở Tây cung, có lẽ sau này Tiêu Vũ Xuyên chỉ độc sủng một mình nàng. Nếu Khương Linh Châu rời khỏi Tây cung, Tiêu Vũ Xuyên không nắm được điểm yếu của Tiêu Tuấn Trì, chỉ sợ ngay cả hoàng vị cũng bị cướp mất...

Bỗng nhiên Lục Hoàng hậu nghĩ tới điều gì đó, miệng nở nụ cười như đã tính toán từ trước.

“Vương phi nương nường, bản cung là người hiểu lý lẽ, sao có thể để bộ hạ chịu tiếng xấu được?” Nàng ta chậm rãi cười một tiếng, nói với Khương Linh Châu, “Án tình của phủ Nhiếp Chính vương, Chi Dao suốt đời khó quên. Người đâu, truyền lệnh của bản cung, đưa Cảnh Lăng Vương phi xuất cung.”

Dứt lời, Lục Hoàng hậu quay người rời đi.

Khương Linh Châu nhìn bóng lưng nàng ta một lúc rồi im lặng bước về hướng cửa phụ.

Lục Hoàng hậu đi được một lúc, ý cười trên mặt dần tan. Nàng ta liếc mắt nhìn Hoàn Phiến, nói: “Không phải gần đây Hào Châu Vương phi thích gây chuyện lắm sao? Sai người đến phủ Hào Châu vương một chuyến, nhanh lên.”

Dặn dò xong, Lục Hoàng hậu không khỏi đắc ý.

Ai nói không có cách vẹn cả đôi đường chứ? Nàng ta cứ muốn vẹn cả đôi đường đấy.

Không để Khương Linh Châu ở lại Tây cung, cũng không cho nàng thoát khỏi lồng giam.

***

Khương Linh Châu vừa rời khỏi Tây cung, quả nhiên đã thấy một chiếc xe ngựa gần cửa. Cảnh người đánh xe đặt một chiếc đèn tòa ra ánh sáng ấm áp trong đêm. Nhìn kỹ lại, chiếc xe này đã được trang trí lại và người mặc nam trang, cầm dây cương chính là Cách Hồ Na.

Cách Hồ Na thắt mái tóc đen thành đuôi sam, bên tai cài lông vũ trắng, mặc áo tay hẹp, bó ngực, nếu không nhìn kỹ thì trong màn đêm nàng ấy thật sự giống một chàng trai trẻ tuổi trên thảo nguyên. Thấy Khương Linh Châu, Cách Hồ Na nghiêng đầu cười với nàng: “Ta còn tưởng Cảnh Lăng Vương phi không ra được cơ.”

Giọng nói dịu dàng khiến giới tính nàng ấy bại lộ.

Khương Linh Châu được tỳ nữ đỡ lên xe ngựa. Vừa ngồi xuống, Cách Hồ Na đã nói “Ngồi cho vững” rồi vung roi, dẫn ngựa lao về phía trước. Đã tới giờ giới nghiêm nên trên đường không một bóng người, càng tiện cho Cách Hồ Na giục ngựa phi nước đại, nàng ấy như đang cưỡi ngựa rong ruổi trên thảo nguyên, roi ngựa trong tay giờ cao, mạnh mẽ đầy uy lực.

Nàng ấy tiến về phía phủ Nhiếp Chính vương.

Chưa đến ngã ba đường đã gặp phải vệ binh tuần tra ban đêm. Chỉ có điều bây giờ không phải ngày xưa, đương nhiên vệ binh tuần tra không còn là người của Tiêu Tuấn Trì mà là người của phủ Hào Châu vương.

Nhận được mật lệnh của Hào Châu vương, vệ binh tuần tra toàn thành đều đang tìm kiếm Cảnh Lăng Vương phi.

“Hí” một tiếng, Cách Hồ Na vội vàng siết dây cương, xe ngựa dừng đột ngột nên bị xóc. Nàng hiên ngang cười, tay gãi hai má, nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy, thấy xe ngựa của nữ sứ giả Hòa giáo mà còn muốn điều tra ư?”

Mấy vệ binh nghe xong thì do dự. Danh hiệu “Nữ sứ giả Hòa giáo” còn có tác dụng hơn bệ hạ. Chỉ chốc lát sau, bọn họ vội vàng tránh ra. Thế là xe ngựa bình yên vô sự thoát khỏi lệnh cấm đi lại ban đêm, đến phủ Nhiếp Chính vương.

Khương Linh Châu vén rèm xe, ló đầu ra hỏi: “Na Tháp Nhiệt Cầm, nữ sứ giả Hòa giáo là gì?”

Cách Hồ Na đang rung chân khê hát. Nghe vậy, nàng ấy nghiêng đầu nói: “Người là người Tề, không biết là điều đương nhiên. Về sau người sẽ biết. Cần thận chút, ngồi cho vững.” Dứt lời, nàng vung roi ngựa, con ngựa khỏe phi càng nhanh.

Chỉ chốc lát sau, xe ngựa dừng trước cửa phủ Nhiếp Chính vương. Nơi đây không giống nơi khác, không có vệ binh tuần tra của Hào Châu vương, có lẽ uy danh Nhiếp Chính vương vẫn còn khiến người khác không dám làm loạn.

Cách Hồ Na nhảy xuống xe ngựa, duỗi tay đỡ Khương Linh Châu xuống xe.

Nàng ấy nhìn Khương Linh Châu, nói: “Vương phi cẩn thận nhé. Ta đưa người xuất cung thể này, chỉ sợ mai Đại ca ngủ dậy sẽ tức giận đến lệch cả râu rồi la hét đòi đưa ta về thảo nguyên ấy chứ.”

Khương Linh Châu thấy nàng ấy không hề sợ hãi thì đáp: “Vậy chẳng phải tốt rồi sao? Na Tháp Nhiệt Cầm luôn muốn trở về thảo nguyên còn gì?”

“Đúng vậy.” Cách Hồ Na cười ha ha.

Đợi Cách Hồ Na lên xe ngựa, cầm dây cương, Khương Linh Châu nắm cổ tay nàng ấy, hỏi: “Na Tháp Nhiệt Cầm, ta và người chỉ mới gặp mặt mấy lần, sao người lại đồng ý

giúp ta?”

Cách Hồ Na tròn tròn mắt, nghi ngờ nhìn nàng một lúc lâu.

“Cạnh Lăng Vương phi, người ở trong cung lâu quá nên bị nhiễm tính xấu của mấy phi tần rồi à?” Nàng ấy nói chẳng nề nang gì, nhưng lại không khiến người ta khó chịu, “Ta cứu người đâu phải vì lợi ích. Người trên thảo nguyên là vậy, thích là thích, ghét là ghét. Người Hán các người hay nói là kẻ sĩ chết vì tri kỷ đó!”

Nàng ấy nhìn xuống đất, chậm rãi nói: “... Thật ra lợi ích thì cũng có. Ta làm thế thì có thể dùng Hòa giáo để ra oai.”

Dứt lời, nàng ấy giơ roi ngựa, huyết sáo đánh xe rời đi, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Khuong Linh Châu dõi mắt theo xe rồi đi vào phủ Nhiếp Chính vương đã lâu không gặp. Đám tỳ nữ theo nàng từ Hoa Đình khóc khản cả giọng, thì nhau nói “May mắn may mắn.” Hơn nữa người hầu trong phủ Nhiếp Chính vương vẫn cung kính như trước, không hề tỏ ra sợ hãi, đủ thấy trước kia Lan cô cô đã khổ tâm dạy dỗ bọn họ thế nào.

Tổng Châm Hà cũng ở đây, thấy Khuong Linh Châu đến, hần thi lễ, “Vương phi nương nưong ỏn chứ ạ?”

Hần cười nói, “Nhanh hơn so với mặt tướng nghĩ. Bản lĩnh đánh xe ngựa của Na Tháp Nhiệt Cầm càng lúc càng tốt.”

Nghe Tổng Châm Hà nói thế, dường như hần và Cách Hồ Na có quen biết.

Trăng non lơ lửng trong màn đêm, bóng đêm mênh mông. Trong đình viện có tiếng ve kêu lạnh lẽo. Trời vừa vào hè, gió đêm hơi lớn, tỳ nữ khoác áo ngoài giúp Khuong Linh Châu rồi dâng trà ngon lên.

Nàng ngồi trên ghế đá trong vườn, nói: “Lúc ta ở Tây cung, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.”

Tổng Châm Hà nói: “Vương phi không cần lo lắng.”

Tổng Châm Hà chậm rãi kể lại, Khuong Linh Châu biết được tình hình bây giờ, quả thật không cần quá lo lắng.

Tiêu Tuấn Tri nắm quyền ở Thái Diên nhiều năm, gốc rễ vững chắc. Hầu hết quan lại trên triều đều là người của hần. Trong đó còn có một, hai người là đồ đệ của Phí tiên sinh.

Mà mấy ngày Tiêu Tuấn Tri ở trong ngục, triều đình rất hỗn loạn. Từ Chính đứng đầu quần thần, đòi miễn tội chết cho Tiêu Tuấn Tri, thậm chí có cả Thứ sử (2) ở quận huyện

còn từ chối nghe mệnh lệnh, nhất quyết không tuân theo lời thiên tử.

(2) Thứ sử (chữ Hán: 刺史, còn được phiên âm là thích sử) là một chức quan trong thời kỳ cổ đại của lịch sử Trung Quốc và lịch sử Việt Nam, đứng đầu đơn vị giám sát, sau là đơn vị hành chính “châu”.

Triều thần luôn miệng nói “Tuy Cảnh Lăng vương có tội” nhưng “Nể tình nghiệp chính nhiều năm, công lao khổ cực”, vì vậy “Công tội bù nhau”, cùng lắm thì tước quyền nhiếp chính, để hắn làm một Vương gia nhân hạ không có quyền lực là được.

Kể từ đó, trên dưới nước Ngụy rối loạn. Hào Châu vương không thể vào phủ Nhiếp Chính vương, cũng không lấy được ngư phủ, không có binh quyền trong tay nên hắn cũng không dám gây chuyện.

Ngạc nhiên nhất là phụ hoàng Khương Linh Châu thừa dịp nước Ngụy lâm nguy, dẫn binh đến biên giới Tề - Ngụy, còn phái Nhị đệ của mình đến biên cương, chuẩn bị sẵn sàng để gây chiến.

Không có Cảnh Lăng vương và quân Huyền Giáp, nước Ngụy lấy gì để đối đầu với quân Tề? Lúc này, ngay cả bách tính cũng la hét đòi thả Cảnh Lăng vương chiến công hiển hách ra.

Trong ngoài hỗn loạn, đến cả Hào Châu vương cũng chẳng chịu được, huống gì là Tiêu Vũ Xuyên chưa từng quản lý chính sự. Tiêu Tuấn Trì sẽ nhanh chóng được thả ra thôi.

Nghe vậy, Khương Linh Châu thở dài một hơi, không biết nên phản ứng thế nào.

Cả đoạn đường xuất cung, nàng rất mệt mỏi, vì vậy đỡ trán nói: “Ta mệt rồi.”

Thế là nàng đi nghỉ ngơi khi màn đêm buông xuống.

Mấy ngày sau đó, Khương Linh Châu đều ngồi dưới bóng cây trong viện cả ngày, chỉ vì ngồi đây có thể nhìn thấy cổng vương phủ. Dù khi mặt trời lên cao hay lúc trăng non lơ lửng trong đêm tối, nàng như một pho tượng bùn, ngồi đó không hề nhúc nhích. Vì lo lắng nên khẩu vị của nàng cũng không tốt. Đồ ăn chỉ động vài đĩa rồi thôi.

Tỳ nữ bên cạnh nàng thấy thế thì không khỏi lo lắng. Chỉ có điều, các nàng không thể khuyên nổi Cảnh Lăng Vương phi.

Vào đêm thứ tư, Khương Linh Châu vẫn ngồi trong viện.

Kiên Hà đốt đèn lồng, đứng hầu hạ cạnh nàng. Lửa từ đèn lồng phủ một luồng sáng ấm áp lên gò má nàng. Trong viện có một hồ nước, sóng nước lăn tăn, phản chiếu ánh trăng lấp lánh và dịu dàng.

Khương Linh Châu chống cằm, lúc đang mơ màng thì chợt thấy trong hồ nước có vật gì đó, thuận miệng hỏi: “Bạch Lộ, em xem, dưới hồ nước có một chuỗi tràng hạt phải không?”

Bạch Lộ đi tới, kiễng chân nhìn, quả thật đúng như thế: “Ồ kìa! Đây không phải chuỗi tràng hạt của Vương gia sao? Nô tỳ còn thắc mắc sao Vương gia không mang theo tràng hạt nữa, thì ra là rơi xuống đây.”

Khương Linh Châu nghe xong thì sai người vớt chuỗi tràng hạt lên rồi rửa sạch, chuỗi tràng hạt lại sáng bóng như cũ. Nàng nắm tràng hạt trong tay rồi về đình viện ngồi một lúc, cảm thấy an lòng như đang nắm tay người kia.

Một lát sau, nàng cảm thấy hơi buồn ngủ, bèn nói với Kiêm Hà: “Ta ngủ một lát. Khi đèn tắt mà Vương gia còn chưa về thì nhớ gọi ta dậy.”

Kiêm Hà lo Khương Linh Châu lạnh nên khoác chiếc áo màu hồng nhạt của người Hồ lên vai nàng, sau đó đứng cản gió giúp nàng. Không lâu sau, Khương Linh Châu nằm sấp lên bàn đá, ngủ thiếp đi.

Cảnh trong mơ quanh đi quẩn lại như đèn kéo quân. Một lát sau, nàng mơ màng cảm thấy hình như Kiêm Hà đang nắm chặt cổ tay mình. Nhưng ngực Kiêm Hà đâu có rộng như vậy? Người này chắc chắn không phải Kiêm Hà.

Chớp mắt một cái, Khương Linh Châu tỉnh lại.

Đầu tiên nàng liếc nhìn Kiêm Hà đứng ở hành lang đối diện, đèn trong tay sáng như đom đóm. Ánh trăng trên trời dịu dàng như nước phản chiếu xuống mặt hồ. Có thứ gì đó lạnh lạnh rơi xuống từ hiên nhà, thì ra là giọt sương vương trên lá.

Một người đàn ông đang phủ tay mình lên cổ tay nhỏ bé của nàng, không biết đang vuốt ve tay nàng hay sờ tràng hạt quấn quanh cổ tay.

“Vương... Vương gia!” Khương Linh Châu bình tĩnh lại, quay đầu nhìn ra sau lưng, chợt nàng lạc vào một đôi mắt đong đầy niềm vui.

Đôi mắt ấy dịu dàng tựa ánh trăng, sáng trong như đèn lồng đưa trong đêm dài. Đối với nàng, đôi mắt ấy rất quen thuộc.

Tiêu Tuấn Trì ngồi dậy, trên khuôn mặt anh tuấn khẽ nở nụ cười. Hắn xoa nhãn ngọc ban chỉ trên tay, nói: “Để Vương phi phải đợi lâu rồi.”

Trong nháy mắt, Khương Linh Châu còn tưởng mình đang mơ. Nàng dầm móng tay vào mu bàn tay của mình, lẩm bẩm: “Thiếp đang mơ ư? Nên mới gặp được Vương gia thế này?”

“Nàng cho rằng Ngũ Vân tiên tử và vua Thiên Mộng chỉ có thể gặp nhau trong mơ à?” Tiêu Tuấn Trì nhún mày, trong lời nói có ý đùa cợt, “Vương phi đừng làm tay mình bị

thương, Vương phi không đau lòng nhưng bốn vương đau lòng.”

Khương Linh Châu đứng lên, đang định nói chuyện thì cảm thấy trước mắt tối đen, cơ thể ngã về phía trước. May mà Tiêu Tuấn Trì đứng gần đó, dễ dàng đỡ được nàng.

“Người đâu!” Tiêu Tuấn Trì nhíu mày, vội vàng hỏi, “Các người chăm sóc Vương phi kiểu gì thế?!”

Lúc Tiêu Tuấn Trì còn trong ngục, phủ Nhiếp Chính vương vẫn rất trật tự, đâu vào đấy. Nhưng Nhiếp Chính Vương phi chỉ mới choáng váng một cái, toàn bộ vương phủ đều rối hết cả lên. Nhiếp Chính vương - người vốn đứng đầu lại là người hốt hoảng nhất, tự mình ôm Vương phi về phòng.

Đại phu vội vàng chạy đến, xem mạch cho Khương Linh Châu xong, lại hỏi về chuyện ăn, ngủ và kỳ kinh nguyệt gần đây của Vương phi rồi mới cúi người, chấp tay với Tiêu Tuấn Trì: “Chúc mừng Vương gia, Vương phi có tin vui.”

Nghe vậy, các cô cô và tỳ nữ hầu hạ trong phòng đều tỏ ra vui mừng. Đặc biệt là Lan cô cô, khuôn mặt vốn nặng nề giờ đây tựa như tuyết tan ngày xuân, sắp nở hoa luôn rồi.

“Thật chứ? Thật chứ?” Lan cô cô còn vui vẻ hơn Tiêu Tuấn Trì nhiều, liên tục hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Đại phu vuốt chòm râu bạc trắng, ông ta cười lớn, “Theo như mạch tượng, Vương phi đã mang thai hơn một tháng. Chỉ có điều Cạnh Lăng Vương phi sinh ra đã yếu ớt, cơ thể không tốt lắm, sau này phải chăm sóc cẩn thận hơn.”

Dứt lời, đại phu lại dặn dò chuyện dưỡng thai, nhận túi tiền thưởng lớn rồi mới rời đi. Trên dưới vương phủ được bao trùm trong không khí vui mừng, thậm chí mọi người còn quên rằng bên ngoài đang dậy sóng, toàn thành gặp nguy.

Khương Linh Châu tỉnh dậy, thấy Tiêu Tuấn Trì ngồi bên gối. Nàng định ngồi dậy, Tiêu Tuấn Trì vội nói: “Mấy ngày nay Vương phi lo lắng vất vả rồi, nàng cứ nghỉ ngơi đi.”

Khương Linh Châu sờ tràng hạt trong tay, lấy ra rồi khẽ nói: “Chuỗi tràng hạt của Vương gia rơi xuống hồ này, thiếp đã sai người vớt lên rồi.”

Tiêu Tuấn Trì liếc nhìn, không khỏi bật cười.

Đây là chuỗi tràng hạt hắc nạm xuống hồ.

“Vương phi tìm thấy chuỗi tràng hạt này xem như là có duyên.” Hắc cầm tay Khương Linh Châu, nói, “Vương phi cứ giữ chuỗi tràng hạt này đi, để Phật tổ bảo vệ nàng.”

“Vì chuỗi tràng hạt này rơi xuống hồ nên Vương gia mới tặng cho thiếp đây à?” Nàng trách móc.

“Nếu Vương phi không thích thì đừng nhận.” Tiêu Tuấn Trì đáp.

“Ai nói không nhận?” Nàng giận dỗi lườm Tiêu Tuấn Trì, “Thiếp nhận.”

Tiêu Tuấn Trì thu lại ý cười trên mặt, kề sát tai nàng, lên tiếng: “Vương phi, ta có một tin vui, nàng muốn nghe không?”

Khương Linh Châu dịch gối, khẽ hỏi: “Bệ hạ tha chết cho chàng, muốn đày chàng đến biên cương à?”

Nhắc tới Tiêu Vũ Xuyên, sắc mặt Tiêu Tuấn Trì không tốt chút nào. Hắn dùng tay vuốt mái tóc đen như mực của Khương Linh Châu, chậm rãi nói: “Thật ra ta còn phải cảm ơn nước Tề... Mà thôi, những chuyện phiền lòng này nhắc lại sau. Ta muốn nói Vương phi có tin vui.”

“Có gì cơ?” Khương Linh Châu mờ mịt.

“Có thai.” Tiêu Tuấn Trì đưa tay xoa bụng nàng, tự hỏi, “Không biết là con trai hay con gái đây?”

Thấy hắn nói vậy, trong đầu Khương Linh Châu đột nhiên trống rỗng. Sau đó niềm vui mừng ập đến như thủy triều. Nàng bắt chập sức khỏe hiện giờ của mình, ngồi thẳng dậy, xoay tràng hạt liên tục, miệng nói: “Phật tổ phù hộ.”

Nàng không nghĩ mình sẽ có thai vào lúc này.

Nỗi lo âu và niềm vui sướng đan xen khiến lòng nàng dao động không thôi.

“Đang lúc rỗi rên, đứa bé này...” Khương Linh Châu lo lắng, “Thiếp sợ không thể bảo vệ được nó.”

“Sợ gì chứ? Nàng còn có ta mà.” Tiêu Tuấn Trì không để ý.

Hắn vỗ lên tay Khương Linh Châu, nói: “Ta đã muốn trả quyền lực cho Vũ Xuyên từ lâu rồi, chỉ có điều nó sống quá phóng túng, khó thành người tài nên mới chậm chạp không buông tay được. Bây giờ ta phạm phải tội lớn, nhân cơ hội đó trả lại quyền lực cho nó, để Phí tiên sinh giúp nó quản lý triều đình, Cạnh Lăng ta sẽ làm một Vương gia nhân hạ.”

Hắn nói thì đơn giản, nhưng khi làm thì nào có chuyện nhẹ nhàng như vậy?

Mặc dù thanh danh hắn vô cùng hiển hách, nhưng dù sao lần này cũng phạm vào tội lớn. Nếu không phải quan lại trên triều cùng nhau góp lời, trong tay Tiêu Tuấn Trì lại nắm giữ binh quyền, chắc chắn hắn không thể toàn thân trở về. Nói thẳng ra là hắn đã xúc phạm đến uy quyền Đế vương.

Không có quyền lực, chỉ còn lại binh quyền, Tiêu Tuấn Trì còn có thể ra vào cung cấm như chốn không người giống ngày xưa sao?

Chỉ sợ Hào Châu vương và Tiêu Vũ Xuyên sẽ nhìn chăm chăm hắn từng giờ từng khắc một, chỉ chờ cơ hội đẩy hắn vào chỗ chết.

Khương Linh Châu nhú mày, buồn bã nói: “Nhưng nếu Vương gia rời khỏi Thái Diên...”

“Vương phi yên tâm.” Tiêu Tuấn Trì véo lòng bàn tay nàng, “Nói thật, bốn vương còn một việc không thể không làm, phải trở về Cạnh Lăng. Nếu không giải quyết xong chuyện này, chỉ sợ Vũ Xuyên sẽ luôn nghi ngờ và hận ta. Lúc trước ta tưởng nó chỉ thuận miệng thôi, lần này mới biết nó hận ta tới tận xương tủy.”

Khương Linh Châu nhảy bén nhận ra gì đó, từ “Tiên đế”, “Điều gia”, “Hỏa giáo” bỗng nhiên chui vào đầu nàng. Vì thế Khương Linh Châu hỏi: “Liên quan đến cái chết của Tiên đế phải không ạ?”

“Phải, Vương phi thật thông minh.” Tiêu Tuấn Trì khen nàng một câu rồi nói, “Đêm đã khuya, Vương phi đừng nghĩ ngợi nữa, mau nghỉ ngơi đi. Không quan tâm đến bản thân thì cũng nên suy nghĩ cho con nữa chứ.”

Có thai nên nàng không thể tùy tiện như trước được, thế là Khương Linh Châu nghe lời, rửa mặt rồi nghỉ ngơi.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Khương Linh Châu đang ăn sáng thì nghe tới chuyện trong thành Thái Diên. Vì Tiêu Tuấn Trì phạm thượng, bệ hạ tức giận. Tiêu Tuấn Trì xin từ bỏ quyền nhiếp chính, trở lại đất phong Cạnh Lăng. Chẳng bao lâu sau người trong cung sẽ đến để gỡ tám biển của phủ Nhiếp Chính vương.

Mặc dù bệ hạ đã nắm thực quyền nhưng Tiêu Tuấn Trì vẫn để lại bốn đại thần ở cạnh giúp đỡ hắn. Bốn người này đều là lão thần hai triều, rất có tài trong việc xử lý triều chính. Có bọn họ thì không sợ triều cương suy tàn.

Thành Thái Diên bỗng nổi gió.

Trong trận mưa gió này, Tiêu Tuấn Trì giục tới trong phủ thu dọn hành lý, định đưa Vương phi về Cạnh Lăng ở một thời gian. Thứ nhất, hắn có việc cần làm. Thứ hai, thành Thái Diên quá phức tạp và dối trá, chỉ khiến cho người khác thêm buồn phiền, không hợp để dưỡng thai. Chẳng bằng thừa dịp Khương Linh Châu mang thai chưa được bao lâu, tranh thủ thời gian trở về đó dưỡng thai cho tốt.

Khương Linh Châu có thai, đương nhiên không ai dám để nàng vất vả, nàng chỉ cần đứng nhìn rồi để tới làm việc.

Trước khi xuất phát một ngày, nàng đến thư phòng, thấy trên bàn Tiêu Tuấn Trì bừa bộn sách và mấy tờ giấy mỏng được phủ kín bằng chữ. Nhìn kỹ lại, hóa ra những chữ cái đó là tên.

Đeo châu đeo ngọc, đời đời hoa lệ, lấy tên Bội Trăn.

Dịu dàng và ngoan ngoãn, làm người phải thận trọng và hiền lành, lấy tên Ôn Thực.

Giang sơn như họa, dòng sông như gấm, lấy tên Như Cẩm.

Nhìn đi nhìn lại, tất cả đều là tên con gái.

Hắn muốn có một cô con gái xinh đẹp mà không phải đưa con trai ồn ào.

Khuong Linh Châu cảm từng tờ một, khuôn mặt dần đong đầy niềm vui. Tiêu Tuấn Trì viết nhiều như vậy, có lẽ hắn không hài lòng với những cái tên này lắm. Đến trang cuối cùng, hắn viết “Xuân Nhi”.

Không ngờ hắn lại nghĩ ra cái tên bình thường này.

Có lẽ bởi vì đứa bé sinh vào mùa xuân.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Quyết định tên là Tiêu Xuân Nhi nhé! Con trai cũng gọi thế luôn! *đắc ý*

Tên xấu dễ nuôi!

Nghỉ ngơi tung tích của Hỏa giáo.

Chương 59: Người bình thường

Editor: Bạch Miêu

Beta: Tửu Thanh

Trong điện Hàm Chương nồng nặc mùi thuốc.

Từ trước đến nay, nơi này vốn luôn ồn ào náo nhiệt, bây giờ thiếu tiếng đàn tiếng hát nên hiu quanh đi nhiều. Lòng vệt trống không, vỏ kiếm ngà voi khảm vàng vốn được chủ nhân yêu thích cũng bị bỏ xó. Sau tấm rèm vàng truyền ra vài tiếng ho rất chói tai. Trừ âm thanh ấy, cung điện rất yên tĩnh, thậm chí người ta còn có thể nghe thấy tiếng cánh hoa rơi ở đâu đó.

Tiêu Vũ Xuyên dựa vào giường, liếc nhìn sách trong tay. Lúc đầu hắn lật một bản “Quỷ Chí”, sau đó dứt khoát lấy một cuốn “Xuân Thu” từ dưới gối ra rồi đọc hết ba bốn trang trong chớp mắt.

Hắn đã thuộc lòng mấy cuốn sách này rồi, đọc lại cũng chẳng thú vị nữa.

“Bệ hạ.” Lưu công công ở bên ngoài khẽ nói, “Đến giờ uống thuốc rồi.”

“Vào đi.” Tiêu Vũ Xuyên đặt sách trong tay xuống, hỏi, “Như Oanh sao rồi?”

“Tạ Mỹ nhân đã tỉnh, nhưng thái y nói vẫn cần nghỉ ngơi.” Lưu công công khom lưng, trong giọng nói có ý thương tiếc, “Không ngờ tỷ nữ của Cảnh Lăng Vương phi nhìn yếu đuối thế mà tay lại khỏe vậy. Chỉ tiếc cho Mỹ nhân, sau này chắc chắn sẽ để lại sẹo...”

Tạ Mỹ nhân thật xui xẻo, lần nào cũng bị thương trên khuôn mặt, nhưng bệ hạ lại vẫn yêu thương nàng ta như cũ.

“Tĩnh thì tốt rồi.” Tiêu Vũ Xuyên nhận chén thuốc. Trước kia, cạnh hắn luôn có mỹ nhân hầu hạ, từ khi nào lại phải tự uống thuốc thế này? Thế là hắn mở miệng nói, “Truyền Vương tần tới...”

“Ôi bệ hạ.” Vẻ mặt Lưu công công đau khổ, “Người quên chuyện Hào Châu vương dẫn dò rồi sao? Trước khi long thể bệ hạ khỏi hẳn, người nhất định không được gần nữ sắc. Vương gia cũng dẫn dò những phi tần kia nên ngoan ngoãn một chút rồi.”

Tay Tiêu Vũ Xuyên siết chặt, chén thuốc sứ trắng trong tay hắn vỡ vụn. Thuốc nâu đổ xuống gối, thấm vào long bào trên người hắn. Chỉ không để ý một chút, mảnh sứ vỡ đã cắt đứt tay hắn.

“Được... Hào Châu vương được lắm.” Tiêu Vũ Xuyên thì thầm, bỗng nhiên ho một tiếng rồi dựa vào gối.

“Bệ hạ! Bệ hạ...” Lưu công công vội vàng nhặt mảnh sứ vỡ lên, gấp gấp nói, “Nô tài đi gọi thái y, sau đó sẽ lấy cho người bát thuốc khác!”

“Vết thương nhỏ thôi, không đáng ngại.” Tiêu Vũ Xuyên nói. Hắn nhìn xà nhà sơn đỏ được điêu khắc tinh xảo, khuôn mặt tuấn tú mơ màng. Chớp mắt một cái, hắn chợt không biết mình đã làm gì mấy năm nay.

Thuở nhỏ hắn có hai người bạn, cả hai người đều được Hào Châu vương cẩn thận chọn lựa. Họ rất hoạt bát, ham chơi, thông minh thận trọng. Một người biết hết những chỗ ăn chơi trong thành Thái Diên, người còn lại thì giỏi săn bắn cưỡi ngựa, thường lên dẫn Tiêu Vũ Xuyên lên núi đi săn. Thuở thiếu thời có người ở bên, thời gian ấy không biết buồn lo là gì.

Khi hai người biết hắn là bệ hạ, họ thường nói “Đất này là đất của vua”, hơn nữa còn bắt Tiêu Vũ Xuyên phải cho họ làm quan lớn khi hắn cầm quyền, để bọn họ được nở mày nở mặt.

Khoảng thời gian vui vẻ và đầy ắp tiếng cười ấy như đang quanh quẩn bên tai, nhưng bây giờ Tiêu Vũ Xuyên lại không thể thực hiện lời hứa ấy. Qua sinh nhật mười tuổi của hắn chẳng bao lâu, Tiêu Tuấn Trì lấy lý do “Có ý muốn ám sát bệ hạ” để xử chết hai đứa trẻ vô tội kia. Dù bọn họ có than khóc cầu xin, Tiêu Tuấn Trì cũng nhất quyết không nương tay.

Về sau, khi Tiêu Vũ Xuyên lớn lên, trong lòng dần hiểu, mặc dù Tam thúc là người thân của hắn nhưng cũng là người rất vô tình.

Nếu không tại sao phụ hoàng lại bị nữ sứ giả Hòa giáo đó lừa bịp, nhất quyết đòi đến nơi quân Huyền Giáp đầy cam bẫy bao quanh, cuối cùng chết thảm dưới vó ngựa?

Mấy năm nay Tiêu Vũ Xuyên luôn giả vờ làm một Hoàng đế háo sắc để Tiêu Tuấn Trì - người đang nắm quyền lực trong tay chủ quan. Rồi một ngày nào đó, hắn sẽ báo thù thay phụ hoàng và lấy lại những thứ thuộc về mình từ tay Tiêu Tuấn Trì.

Ngày đặt linh cữu Phòng Thái hậu, Tiêu Vũ Xuyên thấy thời cơ đã đến, sau đó thuyết phục Hào Châu vương cùng ra tay. Tuy hắn thắng nhưng cũng đã thua. Tiêu Tuấn Trì không hề lưu luyến, chủ động trả lại quyền lực cho hắn.

Qua hôm nay, thành Thái Diên sẽ không còn Nhiếp Chính vương nữa.

Nhưng Cảnh Lăng vương rời khỏi Thái Diên, Hào Châu vương lại rục rịch. Thừa dịp Tiêu Vũ Xuyên chưa khỏe, khó có thể nắm giữ triều cương, Hào Châu vương kết bè kết phái ở Thái Diên, hắn là muốn làm Nhiếp Chính vương tiếp theo.

Có lẽ mấy năm nay vị Nhị thúc này cố gắng tránh mũi nhọn của Tiêu Tuấn Tri để nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ thời cơ hành động.

Bây giờ, ngay cả chuyện trong cung của hắn mà Hào Châu vương cũng nhúng tay vào.

Thật là... mất công lên kế hoạch, cuối cùng lợi ích đều về tay người khác.

Lưu công công lấy thuốc mới đến, bỗng thấy Lục Hoàng hậu trước cửa điện Hàm Chương. Hắn vội vàng nịnh nọt: “Nô tài bái kiến Hoàng hậu nương nương. Bệ hạ đang ở bên trong.”

Lục Hoàng hậu khẽ vuốt cằm, nàng ta mặc bộ y phục bằng gấm vô cùng kiều sa lộng lẫy. Vừa bước chân vào điện Hàm Chương đã hỏi: “Bệ hạ bình phục chưa?”

Tiêu Vũ Xuyên nghe thấy giọng của nàng ta, hơi nhúu mày.

Hắn nghĩ tới Khương Linh Châu, trong lòng không khỏi tiếc nuối. Con chim vốn đã bị bắt vào lồng, nay lại bị người ngoài mở cửa thả đi. Hai chữ “hối hận” đầu thể diễn tả được cảm giác của hắn lúc này?

“Thì ra là Hoàng hậu.” Hắn giấu cuốn “Xuân Thu” dưới gối, thông thả nói, “Hoàng hậu, trăm hỏi nàng một chuyện... Nàng thả người trong cung Lâm Hoa đi phải không?”

Lục Hoàng hậu nở nụ cười đoan trang, chân thành nói: “Đúng vậy ạ. Thần thiếp là Hoàng hậu, để ý đến chuyện của bệ hạ là điều nên làm, giúp bệ hạ trở thành “minh quân”. Sao thần thiếp có thể mặc kệ bệ hạ bắt giữ thăm thẳm, làm đường lạc lối chứ? Vì thế thần thiếp mở cửa cung, đưa Cảnh Lăng Vương phi ra khỏi Tây cung, không để người ta dùng ngòi bút để làm vũ khí lên án người, âu cũng là vì danh tiếng của bệ hạ.”

Tiêu Vũ Xuyên tức giận, nhưng ý định giết người trong lòng lại bị hắn đè xuống.

Lục Hoàng hậu ghen tị, nàng ta thả Khương Linh Châu chỉ vì một lý do, đó là sợ Khương Linh Châu độc sủng lục cung. Tiêu Vũ Xuyên ở cùng Lục Chi Dao đã lâu, hắn biết nàng ta là người thế nào. Vì ngôi vị Hoàng hậu, Lục Chi Dao đã sớm tính toán hết rồi, trước tiên ra tay với Lương phi và Tạ Mỹ nhân, sau đó lấy lòng Phòng Thái hậu và Khương Linh Châu, miệng thì ăn nói rất quang minh chính đại, nhưng sau lưng hắn, có lẽ cái gì nàng ta cũng dám làm.

Nhưng Tiêu Vũ Xuyên không thể tức giận với Lục Hoàng hậu.

Nàng ta biết bí mật lớn nhất của Tiêu Vũ Xuyên, đó chính là việc hắn không thể có con nối dõi.

Vì bí mật này, hắn nhất định phải cung chiêu và nâng niu Lục Hoàng hậu, để nàng ta tiếp tục làm mẫu nghi thiên hạ.

“... Vậy sao?” Tiêu Vũ Xuyên khẽ cười nói, “Khiến Hoàng hậu phiền lòng rồi.”

“Bệ hạ đừng tức giận. Người cần chăm sóc bản thân nhiều hơn mới được.” Lục Hoàng hậu nâng chén thuốc từ trong tay Lưu công công, tự mình múc thuốc, thổi nguội rồi đưa đến trước mặt Tiêu Vũ Xuyên, chậm rãi lên tiếng, “Thần thiếp sống trong cung còn phải dựa vào người đó.”

***

Thái Diên nổi mưa nổi gió, phủ Nhiếp Chính vương lại vô cùng yên bình.

Bây giờ vương phủ đã không còn là “phủ Nhiếp Chính vương” nữa, trở thành phủ Cảnh Lăng vương. Chỉ có điều khí thế và uy nghiêm không hề giảm bớt.

Biết Cảnh Lăng vương muốn trở về đất phong, Từ phu nhân và mấy nữ quyền quan lại khác tới từ biệt, hơn nữa họ còn mang rất nhiều lễ vật quý báu.

Cảnh Lăng vương không còn ở Thái Diên, đồng thời mất đi quyền nhiếp chính, sợ rằng sau này Thái Diên sẽ chẳng yên bình nữa. Mỗi lần nghĩ đến đây, trong lòng Từ phu nhân rất buồn rầu. Nhưng bà vẫn nhớ kỹ ân tình của phủ Nhiếp Chính vương, bèn dẫn theo con gái đến tiễn đưa, còn buồn bã nói: “Vương phi không thể tận mắt thấy Minh Nghiên xuất giá, thật đáng tiếc.”

Ngày đó, sau khi sắp xếp xong hành lý, Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu từ biệt thành Thái Diên, trở về Cảnh Lăng. Khi đó là cuối đông đầu xuân, tuyết đọng chưa tan, Khương Linh Châu ngàn dặm xa xôi đến đô thành của nước Ngụy, quanh đi quẩn lại, trải qua những đấu đá hoàng quyền khiến người ta chán động. Nay, nàng lại phải rời khỏi thành Thái Diên phồn hoa này.

Xe ngựa đi đường dành cho vua, cánh cửa màu đỏ thẫm trông vừa nguy nga lại tràn ngập khí thế. Đợi đến khi tiếng khép cửa bé dần, Khương Linh Châu ngồi trong xe ngựa lập tức dựa vào đệm êm. Bỗng nhiên, nàng nghe thấy tiếng thị vệ ngoài cửa sổ và tiếng Tiêu Tuấn Trì thấp giọng quát: “Na Thập Nhiệt Cầm, ngươi làm gì vậy?”

Nghe thấy cái tên này, Khương Linh Châu vén màn xe lên.

Quả nhiên là Cách Hồ Na đang cười ngựa đuổi theo.

Hôm nay nàng ấy không mặc nam trang mà mặc váy sam của người Hán. Y phục đồ điểm xuyết sợi chỉ vàng tươi, trông vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, tóc dài cuốn thành búi mẫu đơn, bộ trâm bạc Bách Diệp (1) trên tóc rủ xuống. Bộ đồ này thật sự không hợp để cưỡi ngựa, váy áo quá dài, mềm mại như tơ làm nàng ấy vướng víu, thậm chí trâm cài tóc của nàng ấy suýt thì rơi mất.

(1) Trâm Bạc Bách Diệp: <https://bitly.com.vn/jffTU>

“Vương phi, ta đến tiễn người!” Nàng vung roi ngựa trên tay, lớn tiếng nói.

“Na Thập Nhiệt Cầm, cẩn thận roi của người!” Ở phía trước, Phó Huy siết chặt dây cương, lên tiếng nhắc nhở.

Xe ngựa ngừng lại, Cách Hồ Na nắm chặt dây cương trong tay, giục ngựa tới cạnh xe ngựa. Nàng tươi cười: “Hôm nay ta bị Đại ca nhốt trong nhà, khó khăn lắm mới chạy ra được nên phải ăn mặc thế này, Vương phi đừng chê bai nhé.”

“Nếu người bị Đại ca giam giữ thì nên ngoan ngoãn ở nhà chứ.” Khương Linh Châu nói, “Đừng chọc giận huynh trưởng.”

“Khó lắm.” Cách Hồ Na cười hì hì, “Ta sợ nếu lần này không đến tiễn người, sau này sẽ không gặp được người nữa. Mãi mới gặp được cô nương Trung Nguyên vừa ý ta, sao ta không đến tiễn được?”

“Sao không gặp lại được nữa?” Khương Linh Châu bật cười, dịu dàng nói, “Nếu người muốn gặp ta, cứ đến Cạnh Lăng mà tìm.”

“Không được đâu!” Cách Hồ Na nói, “Bởi vì ta tự tiện cứu người, Đại ca đã rất giận rồi. Huynh ấy còn muốn gả ta cho một tên nghèo, gia sản thì chưa có, còn nói kẻ này không tầm thường, sau này tương lai rộng mở. Nếu ta mà gả đi xa, chỉ sợ sau này không thể đến gặp người được nữa.”

Nàng ấy vừa dứt lời, Khương Linh Châu không khỏi ngạc nhiên.

Không ngờ Cách Hồ Na lại bị gả đi xa.

Vậy cũng tốt, nếu nàng ấy mà gả cho người bình thường, Lục Hoàng hậu sẽ không ghim chuyện tẩm thê phượng hoàng nữa.

Chợt nghe Tiêu Tuấn Trì nói gì đó bằng tiếng Hung, giọng điệu rất dữ dằn. Cách Hồ Na cũng dùng thứ tiếng đó đáp lại. Hai người nói qua nói lại vài câu bằng tiếng dân tộc khiến Khương Linh Châu như lọt vào sương mù.

Hai người đang nói gì vậy?

Hai người nói xong thì Cách Hồ Na cười ha ha hồi lâu, không giống tiểu thư khuê các chút nào. Sau đó, nàng ấy lấy một chiếc lông chim màu xanh biếc xinh đẹp từ trong tay áo ra, đưa cho Khương Linh Châu rồi nói: “Ta không có gì tặng người. Với lại người là Vương phi, cũng không thiếu vật gì, vì vậy cho người cái này.”

“Đây là...” Khương Linh Châu nhận chiếc lông chim kia, hơi ngạc nhiên.

“Năm đó ta đã mang cái này đến Thái Diên, luôn giấu bên người, vốn nghĩ sau này về nhà có thể mang nó về chỗ cũ. Giờ nghĩ lại, có lẽ đời này ta không thể trở về thảo nguyên được nữa, không bằng tặng nó cho người.” Cách Hồ Na nói.

“... Vậy thì ta xin nhận. Ta sẽ nhớ Na Tháp Nhiệt Cầm.” Khương Linh Châu đáp.

Tiêu Tuấn Trì dùng tiếng Hung thúc giục, Cách Hồ Na vung roi ngựa, gào lên một tiếng: “Tạm biệt!”

Cuối cùng hai người cũng từ biệt nhau.

Ngoài cổng thành, núi xanh chập chùng, đám cỏ xanh biếc trải dài, cây cao che trời, tiếng niệm Phật truyền ra từ trong chùa cổ. Thành Thái Diên phồn hoa và lầu gác dần thưa thớt. Những ồn ào, náo nhiệt như thu nhỏ trên giấy, thổi một cái là bay đi mất.

Cách Hồ Na dừng ngựa ở chỗ cũ, đưa mắt nhìn xe ngựa của phủ Cảnh Lăng vương.

Lúc này, người hầu nhà nàng mới giục ngựa thở hồng hộc đuổi theo, kêu lên: “Tiểu thư, người lên chạy ra ngoài, nếu để cho đại nhân phát hiện thì nô tài sẽ bị phạt đó.”

Cách Hồ Na ghìim dây cương, nhíu mày hỏi: “Huynh ấy không chỉ muốn gả ta cho tên người Hán kém cỏi kia mà còn không cho phép ta ra ngoài sao?”

“Tên người Hán kém cỏi gì chứ?” Người hầu rất khổ sở với tính cách của tiểu thư nhà mình, vừa thở phì phò vừa nói, “Người gả đi làm Hoàng hậu một nước, sao lại không tốt chứ?”

“Tĩnh lại đi!” Cách Hồ Na siết chặt dây cương, giục ngựa chạy như điên, “Tên hán cũng chỉ thừa ra một chữ Long thôi! Vua nước nào? Vua của ai chứ? Bây giờ cùng lắm hán cũng chỉ là một Vương gia nghèo túng ở nước Tề thôi!”

Người hầu thấy Cách Hồ Na lại giục ngựa chạy mất thì không khỏi gào lên một tiếng: “Tiểu thư! Người chờ nô tài với!”

***

Đường đi xóc nảy, Khương Linh Châu lại đang có thai, đương nhiên Tiêu Tuấn Trì rất đau lòng. Hắn tìm mọi cách nghỉ ngơi trong thành trấn trên đường đi. May mà bây giờ hắn rất nhàn nhã, không cần bận rộn việc triều chính nữa. Ngắm cảnh suốt cả đường đi, dù sao cũng chẳng còn việc gì khác.

Ve sầu kêu giữa mùa hạ, ban ngày rất nóng, Khương Linh Châu vốn dễ mệt, mấy ngày nay càng thêm phờ phạc. Vì để nàng được ngủ ngon vài ngày, Tiêu Tuấn Trì dùng xe ngựa trên trấn, chọn một tiểu viện tốt nhất cho Vương phi đặt chân nghỉ ngơi.

Khương Linh Châu lớn lên trong cung điện Hoa Đình, bình thường chỉ ở cung điện lầu gác, rất ít khi ở tiểu viện, vì vậy cảm thấy vô cùng mới lạ. Nàng đi quanh cây hồng to trong viện, cảm thấy nơi này rất mộc mạc tự nhiên, cũng khá tiện nghi đầy đủ, cực kỳ thích hợp cho những cặp phu thê bình thường sinh sống.

Vừa ngược lên đã thấy mấy cành cây dài ngắn khác nhau nhô ra khỏi mái nhà, còn đọng vài giọt nước óng ánh sau cơn mưa rào, xanh ngát lại dễ chịu. Cây lựu ngoài cửa đang đến thời kỳ hoa rụng, một vài đóa hoa đỏ còn sót lại trên đầu cành như tô điểm một góc gạch xanh, nhìn rất thú vị.

Khương Linh Châu dùng ngón tay vuốt cánh hoa lựu, nói với Tiêu Tuấn Trì: “Nếu có cơ hội, thiếp muốn cùng Vương gia ở một nơi thế này, sinh sống như phu thê bình thường.”

“Vương phi nói sao thì chính là vậy.” Tiêu Tuấn Trì nhanh chóng đồng ý.

“Đúng rồi... Vương gia có quên chuyện gì không?” Khương Linh Châu buông cánh hoa ra, nói với hắn, “Mấy ngày nay đi đường bận rộn, ngay cả sinh nhật của mình mà Vương gia cũng quên mất.”

Nghe Khương Linh Châu nói, Tiêu Tuấn Trì mới nhớ sinh nhật của mình vào giữa mùa hè. Chỉ có điều từ trước đến nay hắn không bao giờ tổ chức, toàn bỏ qua ngày này nên không nhớ rõ.

“Sao thế? Vương phi muốn tặng quà cho vi phu à?” Hắn hỏi.

“Đúng vậy.” Khương Linh Châu đi vào trong phòng, “Mời Vương gia tới đây với thiếp.”

Vào phòng, Khương Linh Châu lấy một cuộn tranh rồi chậm rãi mở ra trước mặt Tiêu Tuấn Trì. Trong tranh vẽ mưa bụi Giang Nam vào tháng ba, cảnh liễu phơ phất, cảnh đào, cây hạnh mềm mại, một ông lão mặc áo toi ôm sào đứng trên thuyền nhỏ đậu bên bờ, cạnh đó còn viết bốn chữ mềm mại: “Xuân về Hoa Đình”.

“Thiếp nghĩ mãi, cảm thấy tặng tranh cho Vương gia là thích hợp nhất.” Nàng dùng đầu ngón tay xoa nhẹ lên cuộn tranh, nói, “Trước khi gả đến Cảnh Lăng, thiếp đã sai người vẽ bức tranh này để tưởng niệm. Khi đó là cuối mùa hè, nhưng thiếp yêu cảnh xuân Giang Nam nhất nên muốn vẽ “Xuân về Hoa Đình”.”

Dừng một chút, nàng nở nụ cười dịu dàng: “Vương gia chưa từng đến Hoa Đình, đương nhiên không biết cảnh Giang Nam tháng ba ra sao. Vì thế, thiếp lấy bức tranh này tặng cho Vương gia làm quà sinh nhật.”

Tiêu Tuấn Trì chấp tay, ánh mắt chậm chạp đảo qua cảnh trên bức tranh.

Sao hắn không hiểu ý nàng?

Tặng hai chữ “Xuân về” cho người khác, tức là nàng đã từ bỏ “Xuân về Hoa Đình”, đời này kiếp này giao bản thân cho phu quân, không trở về Hoa Đình nữa.

Ngoài phòng vang lên tiếng lá trúc kêu, là bài “Hong Đậu” do Phó Huy thổi ở đâu đó. Mặc dù không phong lưu đa tình nhưng lại uyển chuyển du dương, đi vào lòng người.

“Quà của Vương phi, đương nhiên vi phu phải nhận.” Tiêu Tuấn Trì nhận bức tranh, nói, “Mặc dù sương khói Giang Nam làm cho người ta lưu luyến, nhưng cuối cùng, sẽ có một ngày Vương phi cảm thấy non sông nước Ngụy bao la hùng vĩ cũng không kém là bao đâu.”

Về mặt Khương Linh Châu trở nên nghiêm túc, nàng cất lời: “Bây giờ nên nói chút chuyện nghiêm chính. Vương gia có biết Hoàng hậu nương nương...”

Nàng thực sự có quá nhiều điều muốn nói.

Lục Chi Dao phản bội phủ Cảnh Lăng vương, chỉ sợ thân thể Tiêu Vũ Xuyên đã xảy ra chuyện gì đó. Giáng Xuân và Linh Đông bên cạnh Thái hậu chết trong im lặng, còn Trắc phi Bình thị trong phủ Hào Châu vương, vụ án Diêu phủ và Hòa giáo liên quan đến cái chết của Tiên đế nữa...

Nhưng phu quân nàng lại dùng ngón tay dè lên môi nàng, chậm rãi nói: “Linh Châu, bây giờ chẳng qua chúng ta chỉ là đôi phu thê bình thường thôi.”

Đôi mắt hần sâu thẳm như chứa cả sóng nước dập dềnh và ánh sáng le lói bên trong. Nhìn vào đôi mắt này, nỗi lo lắng trong lòng Khương Linh Châu chậm rãi vơi đi như chiếc lá thu lung lay rồi rơi xuống.

Sau đó nàng cười hỏi: “Được. Phu quân nói đúng lắm, bây giờ chúng ta chỉ là phu thê bình thường thôi. Thiếp muốn đi dạo một vòng quanh phố xá, phu quân có sẵn lòng bầu bạn không?”

“Nương tử chớ quên, bây giờ nàng đang mang thai.” Tiêu Tuấn Trì lập tức trở mặt, “Phải ở trong phòng, chăm sóc thân thể nhiều một chút. Mấy ngày đi đường chắc hẳn nương tử đã mệt mỏi lắm rồi.”

“Phu quân nói gì thế?” Khương Linh Châu không để tâm, “Mang thai phải đi dạo nhiều một chút mới dễ sinh. Cả ngày ngồi trong phòng sẽ khiến tâm trạng không vui đấy.”

Khương Linh Châu cứ khẳng khẳng như thế, Tiêu Tuấn Trì cũng không đành từ chối, cuối cùng phải gọi Tổng Châm Hà theo nàng ra ngoài.

Thị trấn này rất nhỏ, không có quan lớn, cũng không biết Vương gia ở thành Thái Diên, đương nhiên không nhận ra hai người bọn họ. Hễ là cửa ngõ nhà bên hay người qua đường, tất cả chỉ cảm thấy đây là một đôi phu thê đẹp đẽ, đeo vàng ngọc lộng lẫy, y như thần tiên trên trời vậy.

Cả đường đi chỉ gặp những người bán hàng rong, nào là chiếc ô giấy màu mơ, quạt lụa trắng thuần, dưa cải xanh biếc, hoa quả mới hái, vải vóc, kim khâu, tranh chữ treo trong thư phòng... Trên đường, tiếng cười nói ồn ào khắp nơi, khá sầm uất. Khương Linh Châu dừng mỗi chỗ một lát nhưng cũng chỉ mua chút đồ vô dụng như kim khâu, vải

thô, hoa lụa Hải Đường... Hơn nữa nàng còn để người đường đường là Cảnh Lăng vương cảm giúp.

Nàng tiêu xài phung phí, mỗi lần tỳ nữ theo hầu đều lấy một lượng bạc ra, tìm mãi mới thấy vài đồng tiền lẻ, tiêu thương xung quanh nhìn họ chăm chăm. Có cô bé bán hoa chạy bên cầm giỏ hoa chạy tới hỏi Tiêu Tuấn Trì: “Vị lão gia này, hay người mua cho phu nhân một đóa hoa đi ạ?”

Cô bé này trông xanh xao vàng vọt, nhìn rất đáng thương, tay cầm mấy bông hoa cũng không để nhìn lắm. Khương Linh Châu động lòng trắc ẩn, nói với Tiêu Tuấn Trì: “Cô bé ấy cũng rất đáng thương, mua đi.”

“Mua!” Tiêu Tuấn Trì vung tay mua hết cả giỏ hoa. Chỉ có điều tay hắn thực sự không xách được nữa nên quay người đưa hết cho Tống Châm Hà. Tống Châm Hà vốn là một người đàn ông cao to, nay cầm theo giỏ hoa nho nhỏ nhìn rất buồn cười.

“Vương... Lão gia...” Tống Châm Hà hơi bất bình, “Người xem, thần là đàn ông, thế mà lại cầm thứ này...”

“Lão gia có lệnh, người chỉ là hạ nhân, còn dám cãi à?” Tiêu Tuấn Trì trêu.

“Được được được...” Tống Châm Hà thở dài, “Tạ ơn lão gia đã không để thần bán hoa bên đường.”

Người xung quanh thấy Khương Linh Châu nói thế thì càng ra sức rao hàng, hi vọng Tiêu Tuấn Trì cũng mua đồ của mình. Khương Linh Châu chọn lựa một lúc, mua chút đồ của phụ nữ như hoa cài đầu, mấy cuộn len, thậm chí còn có lót giày thêu hình hoa sen nở. Những vật này đều nằm trong ngực Tống Châm Hà.

Tống Châm Hà không hiểu Vương phi mua những thứ này làm gì, nàng đâu có dùng được mấy món đồ không rõ lai lịch này? Đúng là nghiện mua sắm. Vậy mà Tiêu Tuấn Trì không hề cảm thấy phiền phức, còn hăng hái chọn mua với nàng nữa, câu hắn nói nhiều nhất chính là: “Lão gia mua hết.”

Tống Châm Hà không ngừng kêu khổ.

“Lão gia, người không khuyên phu nhân một chút sao?” Tống Châm Hà treo vòng hoa lên đầu, lên tiếng trách móc, “Còn mua nữa thì có mười thần cũng không cầm nổi!”

“Khuyên cái gì?” Tiêu Tuấn Trì đẩy đồ đến trước mặt hắn, mạnh mẽ nói: “Người không biết lão gia ta rất sợ thê tử sao?”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Tống Châm Hà: Biết rồi biết rồi! Phiền phức quá! Gâu gâu gâu!

Chương 60: Mơ thấy cảnh xưa

Editor: Bạch Miêu

Beta: TỬU THANH

Người ở trấn Thanh Sơn phát hiện, đạo này có một phú thương đáng gờm đến trấn.

Lão gia họ Vương, vẻ ngoài rất tuấn tú nho nhã, tác phong nhanh nhẹn, phu nhân của phú thương đó cũng là một người phụ nữ duyên dáng, vẻ ngoài nhỏ nhắn xinh đẹp, có lẽ là phụ nữ phương Nam.

Đôi phu thê này còn trẻ, trai tài gái sắc lại giàu có, mua đồ rất hào phóng. Chẳng bao lâu sau, cả trấn đều đồn đại về “Vương lão gia” và “Vương phu nhân”.

Chỉ vài ngày sau, có mấy đứa trẻ trong trấn tò mò dựng thang cạnh tường, muốn xem thử vị phu nhân kia xinh đẹp đến đâu. Nếu Tổng Châm Hà không vác gậy đuổi người thì không biết bao nhiêu người đã chen nhau đứng nhòm trên tường rồi.

Mấy lần Tiêu Tuấn Trì ra ngoài đều thấy Tổng Châm Hà vung gậy cạnh tường như đang đuổi chuột, cảm thấy vô cùng hài hước. Hắn liếc vào phòng, nói: “Nương tử đứng là tiếng lành đồn xa, hàng xóm mười dặm quanh đây ai cũng muốn đến đây ngắm nàng. Trước đây Phan An (1) bị ném hoa quả đầy xe chắc cũng chẳng hơn nàng là bao nhỉ? Khó trách đến cháu ta cũng không quên nổi nàng.”

(1) Phan An (247-300), vốn tên là Phan Nhạc, tự An Nhon, người Trung Mưu, Huỳnh Dương, là một nhà văn thời Tây Tấn. Nhờ nhan sắc lẫn ắt cả phái đẹp, Phan An được ngợi ca là đệ nhất mỹ nam thời cổ đại. Khi còn niên thiếu, Phan An đi đạo ở thành Lạc Dương. Phụ nữ quanh đó thấy chàng tuấn tú, mới vây quanh, ném trái cây đầy xe.

Khuong Linh Châu xinh đẹp ngồi trên giường, dựa lưng vào chiếc gối lụa, nhìn rất thoải mái. Nàng loay hoay mãi với đồng len mua hôm qua, lo lắng nói: “Phan An? Ném hoa quả đầy xe? Phu quân dùng mấy lời này để nịnh nọt thiếp đây à?... Không biết có bao nhiêu người tranh nhau làm thị thiếp của phu quân, vậy mà chàng còn so đo với thiếp?”

“Nhưng vì phu cũng có dám nạp thiếp đâu.” Tiêu Tuấn Trì đáp.

“Đúng là chàng không nạp thiếp. Nhưng tre già măng mọc, phụ nữ muốn làm thiếp của chàng còn ít à?” Khuong Linh Châu liếc hắn một cái, “Trước có Chung Tiểu Yến, sau có Lương Lục Huệ, ở giữa còn có Hoán Nguyệt cô nương do Thái hậu nương ban thưởng. Thiếp khó chịu là đứng thôi.”

Dù nói thế, nhưng nàng chẳng “khó chịu” chút nào, cười khanh khách đợi Tiêu Tuấn Trì đáp.

“Tiêu gia dạy rằng đàn ông không được nạp thiếp.” Tiêu Tuấn Trì nghiêm túc nói.

“Thôi đi, chẳng phải bệ hạ và Hào Châu vương đều nạp thiếp sao?” Khương Linh Châu rút gối lụa sau lưng ra ném về phía hắn, “Thiếp thấy chàng tuần tú như vậy, chắc cũng chẳng phải người tốt lành gì đâu.”

Tiêu Tuấn Trì không dám tránh, cứ thế ăn trọn cả cái gối mềm mại vào mặt. Hắn tỏ ra đau đớn, nói: “Bởi vì người ta muốn làm thiếp nên nương tử ra tay đánh ta bị thương này, đau quá, đau quá đi... Mà vì phụ ghét bỏ dung mạo của nàng lúc nào chứ?”

Khương Linh Châu không phục: “Ý chàng là thiếp chỉ được mỗi vẻ ngoài thôi đúng không? Chữ của thiếp cũng đẹp nhất Hoa Đình đó. Mang bút lên cho ta!”

“Nương tử nói đúng.” Tiêu Tuấn Trì hòa theo, “Thôi đừng mang bút lên nữa, đương nhiên chữ của nương tử phải đáng giá ngàn vàng rồi. À không, vô giá mới đúng. Nên ta đâu dám bàn luận chữ của nàng.”

Lời này của hắn quá khiêm tốn rồi. Trên dưới nước Ngụy ai chẳng biết chữ của Tiêu Tuấn Trì đẹp đến nhường nào? Chỉ có điều Khương Linh Châu nhất định không bỏ qua cho hắn, phải tranh tài cao thấp. Thế là Kiêm Hà và Bạch Lộ mang giấy bút tới bày lên bàn, để Khương Linh Châu trở tài.

Nàng vén tay áo, nghiêm túc chăm mực, nâng khuỷu tay lên, suy nghĩ một lát rồi từng chữ tuôn ra trôi chảy như cá lội nước.

Tiêu Tuấn Trì tựa vào cửa, mỉm cười nhìn nàng, không nói gì.

Từng tia nắng rời rạc, trong suốt và ấm áp rơi xuống nhân gian. Những cành cây ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại rung rinh bởi gió, sự mềm mại và tươi mới của bóng cây y như thân hình mềm mại của người phụ nữ. Chợt có tiếng suối trong veo truyền đến, róc rách không dứt như tiếng hát bên tai. Sự yên bình ấy khiến Tiêu Tuấn Trì có cảm giác đây chính là “Một đời bình yên”.

“Cạch” một tiếng, Khương Linh Châu gác bút lên bàn, ngược mắt lên, cười hỏi: “Phu quân, chàng thấy thiếp viết thế nào?”

Tiêu Tuấn Trì đứng thẳng lên và đến bên cạnh nàng để xem, thấy trên giấy viết “Ngựa vua trắng như tuyết. Yên vàng sáng khí phách. Sương thu cắt kiếm ngọc. Chiều tà khảm áo bào” (2). Chữ viết của nàng mặc dù nhỏ nhắn bay bổng nhưng cũng rất mạnh mẽ và chắc chắn. Tiêu Tuấn Trì vừa nhìn đã khen không dứt miệng.

(2) Bài thơ Bạch Mã Thiên của Lý Bạch.

“Đây là chữ của người trời, nhân gian có thể thấy mấy lần? Cạnh Lăng xấu hổ quá. Chữ Vương phi khiến ta muốn vứt bút đi tòng quân luôn đây này. Chữ nàng quá đẹp, về nhà phải treo trong thư phòng mới được...”

“Dừng lại đi, đủ rồi đấy.” Khương Linh Châu ngắt lời rồi nhét bút vào trong tay hấn, nói: “Phu quân cũng viết đi.”

“Ồ, tuân lệnh.” Hấn cười một tiếng, nhắc bút lên, chữ Xe (𨋖) đầu tiên viết xiêu xiêu vẹo vẹo, không giống chữ của hấn chút nào, chắc hấn định cố tình thua Khương Linh Châu đây mà.

“Phu quân đừng lừa thiếp.” Khương Linh Châu dè lên cổ tay hấn, giận dỗi nói, “Thiếp đã từng thấy chữ của phu quân rồi, khi đó chàng viết “... Chúng ta luôn kính trọng những lễ nghi của người Tề, ngưỡng mộ Nho giáo. Nay ta hi vọng có thể hạ thấp mình cầu hôn Hà Dương công chúa, kết thông gia với nước Tề...”, thiếp vẫn nhớ rõ đấy nhé. Chàng có ý viết xấu thì thiếp không chấp nhận đâu.”

Không còn cách nào khác, Tiêu Tuấn Trì đành phải bỏ tờ giấy này đi, trải giấy mới, lúc này mới thật sự hạ bút.

Xe ngựa xa dần, thật khó quên khi nhớ đến chàng

Chàng yên lòng ngao du từ phương Tây rồi vào Tần, thiếp nguyện trở thành cái bóng để dõi theo chàng

Nhưng cái bóng sẽ chẳng thể bên chàng nếu chàng đứng trong bóng râm, nên thiếp mong chàng luôn đi về phía ánh sáng.. (3)

(3) Bài thơ Xe xa xa thiên của Phó Huyền.

Chữ của Tiêu Tuấn Trì ngập tràn sát ý, lạnh lẽo thấu xương, chẳng giống viết về nỗi oán hận chốn khuê phòng chút nào.

Khương Linh Châu cầm hai tờ giấy, chờ mực khô mới gọi Bạch Lộ đến, vui vẻ nói: “Cầm chữ của ta và lão gia ra trấn bán. Hỏi mấy người bán tranh xem họ có chịu mua không. Nếu có thì quay lại báo giá cho ta.”

Tiêu Tuấn Trì ngạc nhiên nói: “Nương tử, nàng phải nghĩ cho kỹ. Ở Thái Diên, số tiền bán chữ của ta có thể mua được một tòa nhà. Còn ở đây cùng lắm chỉ bán được năm lượng thôi.”

“Thiếp nghĩ kỹ rồi mà.” Khương Linh Châu nói như lẽ đương nhiên, “Chúng ta còn thiếu nhà à? Bạch Lộ, đi mau.”

Bạch Lộ đáp lời, sau đó cầm hai tờ giấy ra cửa.

Nghe nói lão gia và phu nhân Vương gia muốn bán chữ, người làm ăn trên trấn rủ nhau tham gia rất đông. Bọn họ thấy đôi vợ chồng kia không thiếu tiền, hiểu rằng hai người này cũng chỉ bán cho vui thôi, vì thế họ tụ tập nhận xét hai nét chữ từ đầu đến chân.

“Câu “Ngựa vua trắng như tuyết” này viết đẹp quá, chỉ có điều chưa đủ dứt khoát.”

“Ta cảm thấy bài thơ về nỗi oán hận chốn khuê phòng này chắc chắn là do Vương lão gia viết. Đàn ông mà đi viết mấy thứ này, không thấy nực cười à? “... Nên thiếp mong chàng luôn đi về phía ánh sáng...” cái gì không biết. Ta thấy hai người này nên đối với nhau mới đúng.”

“Ai nói đàn ông không được viết về nỗi oán hận chốn khuê phòng? Phu nhân có chí lớn, hiên ngang không thua kém đàn ông, còn lão gia lại là người cẩn thận, biết quan sát, có thể lắm chứ.”

Sau khi cãi nhau xong, thật sự có người ra giá một, hai lượng. Chỉ có điều nơi này cũng chỉ là một thị trấn nhỏ, toàn dân thường không hiểu thơ văn, ai có thể nhận ra nét chữ ngàn vàng của Cảnh Lăng vương chứ? Cuối cùng, chữ của Tiêu Tuấn Tri bán được bảy lượng, Khương Linh Châu thì năm lượng.

Nếu để người thành Thái Diên biết, chỉ sợ họ sẽ tức giận đến nổi nôn ra máu.

Bạch Lộ cầm bạc về nhà, nhưng lại bị Tổng Châm Hà ngăn cản trước cửa. Tổng Châm Hà liếc túi bạc vụn trong ngực nàng, nhỏ giọng hỏi: “Lão gia phái ta ra hỏi xem chữ của mình bán được bao nhiêu tiền?”

Bạch Lộ ước lượng túi bạc trên tay phải, nói: “Chữ của lão gia bán được bảy lượng.”

Sau đó đoán lượng bạc trên tay trái: “Chữ của phu nhân là năm lượng.”

Tổng Châm Hà cười một tiếng, bắt chước nàng, ước lượng bạc trong túi rồi nói: “Sai rồi, phu nhân bảy lượng, lão gia năm lượng mới đúng. Hiểu chưa? Lão gia đã ra lệnh, người cứ bầm báo với phu nhân như vậy nhé. Phu nhân bảy lượng, lão gia năm lượng, nhớ kỹ đấy.”

Bạch Lộ biết Tiêu Tuấn Tri đang dỗ dành thế tử, vì thế nghe lời trở về bầm báo với Khương Linh Châu. Khương Linh Châu nghe xong quả nhiên rất vui mừng, thưởng tiền bán chữ cho người hầu rồi kêu to: “Thật hả giận.”

Ở lại trấn Thanh Sơn thêm vài ngày nữa, đoàn người mới tiếp tục về Cảnh Lăng. Hai người giữ lại tiểu viện này, thuê vài người trông coi để sau này nếu Khương Linh Châu thích thì lại dọn đến đây ở mấy hôm.

Sau nửa năm xa cách, quận Cảnh Lăng vẫn như thế.

Khương Linh Châu ngắm nhìn Cảnh Lăng, cảm thấy vô cùng thân thiết. So với thành Thái Diên quyền quý nhưng mưu kế ngập trời thì Cảnh Lăng tốt hơn nhiều.

Xe ngựa chạy qua phố, dừng lại trước phủ Cảnh Lăng vương. Bánh xe chưa dừng hẳn đã nghe thấy tiếng chuông bạc giòn giã, thì ra là A Như chạy tới, miệng reo lên: “Vương

gia và Vương phi đã về rồi sao?!”

Mặc dù Lan cô cô mệt nhọc nhưng vẫn xuống xe trước, lạnh lùng dạy dỗ: “Không được vô lễ!”

Một bóng người đo đo đứng trốn sau cửa, đó là Tổng Thái Vi đã lâu không gặp. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng ấy ẩn hiện ý cười, hơi cúi đầu, dường như nàng ấy đang cố gắng phân biệt bước chân.

“... Vương gia, Vương phi, Lan cô cô... Cả ca ca cũng về. Còn cả... Phó đại ca...”

Nói xong cái tên cuối cùng, Tổng Thái Vi tỏ vẻ ngượng ngùng.

Tiêu Tuấn Trì xuống ngựa, thấy vậy sao còn không hiểu? Hắn nói với Phó Huy và Tổng Chằm Hà: “Các người về nghỉ ngơi trước đi. Chằm Hà và muội muội lâu rồi không gặp, ngồi tâm sự một lát cũng được.”

Phó Huy dắt ngựa, quay đầu, thấp giọng đáp: “Đa tạ Vương gia.”

Quả thật hắn và Tổng Thái Vi đã lâu không gặp. Nửa năm xa cách, hai người luôn viết thư cho nhau, hắn biết Tổng Thái Vi mù nên phải để người khác đọc thư cho nàng nghe. Vì thế Phó Huy không dám viết gì quá đáng trong thư, coi nhau như bạn bè, không vượt lễ tiết, vô cùng cẩn thận. Bây giờ gặp lại cô nương áo đỏ xa cách từ lâu mới biết thế nào là “Một ngày không gặp như cách ba thu”, hơn nữa bọn họ đã không gặp nhau nửa năm rồi.

Hắn trở về sắp xếp hành lý, không để ý đến cơ thể mệt mỏi, khi đêm xuống vẫn đi gặp Tổng Thái Vi.

Vào trong viện, Phó Huy liếc mắt nhìn xung quanh, tìm thấy một gốc cây xanh um tùm thì đưa tay ngắt một chiếc lá, đặt lên môi. Bóng đêm mịt mờ, hắn dựa vào thân cây, thong thả thổi “Hong Đậu”.

Ngay lập tức, khung cửa sổ cách đó không xa mở ra.

Tổng Thái Vi chống tay lên cửa, cười nói: “Phó đại ca, huynh có tâm sự.”

Nàng vẫn dùng trâm cài tóc cũ, tóc mai buông lỏng. Phó Huy nhận ra, thả chiếc lá xuống, nói: “Huynh có tâm sự thật đấy. Muội không dùng chiếc trâm cài huynh tặng sao?”

Nghe thấy giọng nói trong trẻo của hắn, Tổng Thái Vi ngại ngùng: “Phó đại ca tự tay khắc, Thái Vi hay ngã, sợ làm hỏng nó... nên đành cất trong hộp.” Nói xong, nàng mở to mắt, đôi mắt trống rỗng phát sáng một cách kỳ lạ, “Phó đại ca giận à?”

“Sao huynh giận được?” Phó Huy rất tốt tính, nghe vậy chỉ cười, “Huynh biết cây trâm trên đầu muội vốn do mẫu thân muội để lại, muội rất yêu quý nó. Đó là vật bất ly thân của muội mà.”

“Thái Vi đã tặng Phó đại ca một chiếc túi thơm...” Hai gò má Tống Thái Vi ửng đỏ, giọng hơi lúng túng, lời nói tiếp theo càng khiến nàng thêm ngượng ngùng, mãi không nói ra được, “Phó đại ca có... có...”

“Huynh luôn mang theo.” Phó Huy bật cười, đi tới trước mặt nàng, “Lúc trước huynh đã viết trong thư rằng Vương phi có thai. Chẳng bao lâu nữa phủ Cạnh Lăng vương sẽ rất vui cho xem.”

Tống Thái Vi nghe xong, nàng nở nụ cười tươi để lộ hàm răng trắng sáng, “Vương phi nương nung quả nhiên là người có phúc. Không biết khi nào Thái Vi mới có thể như Vương phi...” Nói đến đây nàng “A...” một tiếng, nhanh chóng giấu lời định nói xuống đáy lòng.

Nhưng Phó Huy nghe vậy lại xấu hổ thở dài.

“Mặc dù huynh ở kinh thành nhưng không thể làm gì. Hào Châu vương gần ngay trước mắt nhưng cũng không thể lấy lại danh tiếng cho Diêu gia.” Hắn cúi thấp đầu xuống, bàn tay to lớn phủ lên bàn tay nhỏ bé của Tống Thái Vi, “Muội có thể đợi huynh thêm một chút được không? Khi tất cả mọi chuyện kết thúc, huynh chắc chắn sẽ... cưới muội làm thê.”

Bốn chữ đơn giản lại khiến cô nương mù cười rộ lên. Nàng cố lấy dũng khí, nhỏ giọng nói: “Cho dù Hào Châu vương không gặp quả báo, muội cũng bằng lòng gả cho Phó đại ca.”

Ánh trăng phủ khắp muôn nơi, suối chảy róc rách. Đôi tình nhân ôm nhau qua chiếc cửa sổ, bóng dáng họ phản chiếu trên tường, thật ấm áp.

***

Sau khi Khương Linh Châu trở về phủ Cạnh Lăng vương, nghỉ ngơi năm sáu ngày là đến sinh nhật Tiêu Tuấn Trì.

Mấy năm trước, hắn đều đón sinh nhật ở Thái Diên, những nhà quyền quý trong quận Cạnh Lăng có muốn tặng quà cho Cạnh Lăng vương cũng chẳng tìm được cơ hội. Lần này Tiêu Tuấn Trì đón sinh nhật ở Cạnh Lăng, có người muốn nhân cơ hội này để tìm cách làm thân.

Tuy Tiêu Tuấn Trì không nhiếp chính nữa, nhưng hắn vẫn là Cạnh Lăng vương, tội gì mà không nịnh nọt chứ?

Có người nghe nói Cạnh Lăng Vương phi cảm thấy ở Thái Diên không thoải mái nên lần này về Cạnh Lăng để giải sầu, lại đúng lúc nàng đang có thai, vì vậy bọn họ tiện thể

chuẩn bị quà chúc mừng cho Khương Linh Châu luôn. Bỗng chốc, trước cửa phủ Cảnh Lăng vương xe ngựa đi đi đến đến không dứt, vô cùng đông vui.

Sinh nhật đến, Vương phi lại đang có thai, việc trong phủ do Lan cô cô gánh vác hết. Khi sinh nhật Tiêu Tuấn Trì vừa kết thúc, Lan cô cô vịn eo nói: “Vương gia vẫn nên tiết kiệm thì tốt hơn. Thêm mấy lần thế này nữa, lão thân gãy eo mất.”

Tiêu Tuấn Trì cười tươi nói đồng ý.

Âm ỉ cả một ngày, hần hơi mệt nên trở về nghỉ ngơi. Khương Linh Châu ở lại viện Xoan Hoa, vì sợ quấy rầy nàng nên từ khi về Cảnh Lăng, Tiêu Tuấn Trì và nàng chia phòng để ngủ. Lúc này, Tiêu Tuấn Trì trở về phòng, lẻ loi trơ trọi ngồi dựa vào gối.

Ánh đèn mờ ảo khiến người ta buồn ngủ. Hần vốn chỉ định nghỉ ngơi một lúc, ai ngờ lại ngủ quên mất. Mặc dù ánh đèn trong phòng chưa tắt nhưng đầu óc hần đã lạc vào trong mộng mất rồi.

Trong thoáng chốc, dường như hần nghe thấy một giọng nói.

“Cổ Ngôn Đóa xem quẻ nói trăm phải đi thì mới thắng được, nếu hôm nay không đi, chỉ sợ chúng ta khó có thể đánh bại nơi cửa sông quan trọng đó. Tam đệ, nếu trăm thất bại, đệ gánh nghiệp lớn, phải nhớ “Đánh nhanh thắng nhanh”, đây là kế hay nhất khi hành quân.”

Người đó mặc áo giáp nặng, tay cầm giáo dài, ghim dây cương, giục ngựa đứng trên đỉnh núi. Dõi mắt nhìn về núi non vạn dặm như tranh vẽ, khe sông uốn lượn mềm mại như rắn. Ngọn núi hiu quạnh, cỏ xanh trải tận chân trời nhuộm màu đỏ hồng của ánh tà dương phía Tây, nhìn từ xa như những đốm lửa nhỏ.

“Đại ca, chỉ bằng lời nói của một nữ sứ giả mà tùy tiện đi...”

Tiêu Tuấn Trì nghe thấy giọng nói lúc mình còn nhỏ.

Người đàn ông đó xoay người lại, khuôn mặt cương nghị như bị sương mù che khuất, khiến cho người ta không nhìn rõ, nhưng cặp mắt sáng như ngọc ấy lại vô cùng rõ ràng.

“Hỏa giáo còn thì nước Ngụy còn, Hỏa giáo mất thì nước Ngụy mất.” Người đó thấp giọng nói, áo giáp đen trên người ma sát với nhau vang lên tiếng ken két, “Cổ Ngôn Đóa chắc chắn sẽ không lừa gạt trăm.”

Một làn gió thổi qua, cuốn theo rất nhiều lá rụng.

Tiêu Tuấn Trì chợt nghe thấy tiếng người đàn ông đó cười ha ha, tiếng cười sang sảng vang vọng giữa khe núi: “Hơn nữa trăm còn có Diêu Dụng và quân Huyền Giáp. Có những người cùng đồng sinh cộng tử, chẳng phải đã quá đủ rồi ư? Ngày nào đó đệ có được quân Huyền Giáp, nhất định phải kết nghĩa với thật nhiều huynh đệ cùng vào sinh ra tử với mình, cũng không uổng công chuyến đi này.”

Những chuyện xảy ra sau đó đều mơ hồ không rõ.

Chỉ có mấy hình ảnh thoáng qua, trôi nhanh như đèn kéo quân.

Một lát sau, có tiếng sắt va vào nhau, tiếng chém giết rung trời. Dây cương ngựa nhuộm máu, khắp nơi đều là chân cụt tay đứt. Quân Huyền Giáp như rồng đen, ngược dòng lao tới, khiến mặt đất nhuộm màu đen gổ sắt, vị tướng trẻ vươn tay ra, cố gắng tìm kiếm phía trước, miệng kêu: “Đại ca...”

Vó ngựa bay vút, tiếng ngựa hí rền vang.

Gió mạnh nổi lên, tiếng trống âm âm. Bùn và máu rơi như mưa, ướt đẫm cả người.

Cảnh tượng lại thay đổi. Thiếu niên Tiêu Tuấn Trì vén rèm doanh trại lên, giận dữ hét: “Nữ sứ giả đâu?” Chỉ thấy bên trong rèm là một cánh tay ngọc, chỗ cổ tay bị khoét một lỗ rất sâu, vết máu uồn lượn gần như khô cạn, kết hợp với sợi tóc đen tuyền như rắn như sông.

Cuối cùng là hình ảnh Diêu Dung quỳ gối trên pháp trường, bị trói bằng dây sắt vang lên tiếng leng keng. Mặc dù tóc tai bù xù, mặt đầy vết máu nhưng đôi mắt hấn vẫn sáng trong. Hấn đeo gông nặng, đập đầu ba cái.

“Thất phu vô tội, mang ngọc có tội (4). Mạt tướng và bộ hạ sống chết có nhau, không hề hối hận. Thần không sợ chết, chỉ thương cho đứa con gái còn nhỏ. Đứa con cả đã đi, đứa con thứ hai thì thô lỗ, Thái Vi còn nhỏ. Sau này, mong Cảnh Lăng vương... chăm sóc họ nhiều hơn một chút. Mạt tướng vô cùng cảm kích.”

(4) Thất phu vô tội, mang ngọc có tội: người bình thường không có tội, người có công lớn lại có tội.

Trên trời mây đen cuộn cuộn y như được nhuộm mực. Một cơn mưa rào đổ xuống, bao phủ cả thành Thái Diên.

“Vương gia?”

“...Vương gia? Chàng gặp ác mộng sao?”

Bỗng nhiên Tiêu Tuấn Trì nghe thấy tiếng Khương Linh Châu.

Hấn tỉnh dậy, nhận ra cả người mình đầy mồ hôi lạnh. Khương Linh Châu đứng trước mặt hấn, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ lo lắng. Ve mùa hè riu rít ngoài phòng, gió mát thổi bốn phía.

“À... Vương phi.” Tiêu Tuấn Trì đứng lên, thở phào một cái, “Đúng là ác mộng. Nàng thức dậy làm gì? Ta nghe Lan cô cô nói nàng đã ngủ rồi.”

“Thiếp ngủ lâu rồi, nóng quá nên cơ thể đổ mồ hôi, đành đi dạo hóng gió một chút. Thấy chỗ Vương gia vẫn sáng đèn nên thiếp tới xem.” Khương Linh Châu rút khăn tay từ trong tay áo, giúp hấn lau mồ hôi trên hai gò má, khẽ hỏi: “Sao chàng ra nhiều mồ hôi vậy? Giấc mơ này... đáng sợ thế ư?”

Trên khăn tay của nàng có hương hoa lan thoang thoảng khiến Tiêu Tuấn Trì dần bình tĩnh lại.

“Ta mơ thấy Đại ca.” Hấn day thái dương, nói, “Nghĩ đến vài chuyện phiền lòng trước kia ở Thái Diên, vì vậy đến đêm không thể say giấc, ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy chuyện của Đại ca.”

Khương Linh Châu ngồi xuống cạnh hấn, dịu dàng cười một tiếng, nói: “Ban ngày Vương gia nghĩ đến chuyện khác là được.”

“...”

“Lúc nhỏ khi gặp ác mộng, huynh trưởng nói với thiếp, “Ngày suy nghĩ, đêm sẽ mơ”, chỉ cần nghĩ đến thứ mình thích, đêm đó chắc chắn sẽ mơ thấy thứ vui vẻ.” Khương Linh Châu xếp khăn tay, chậm rãi nói, “Khi đó thiếp mới tám bảy tám tuổi, đang tuổi ham chơi, nghĩ đến việc thả rất nhiều điều giấy. Quả nhiên ban đêm thiếp mơ thấy mẫu hậu đưa cho thiếp một con điều màu đỏ thật lớn.”

“Vậy ta phải suy nghĩ nhiều về Vương phi mới được.” Tiêu Tuấn Trì nói, “Nàng mau về nghỉ ngơi đi. Bây giờ nàng có thai, đừng quá tùy ý. Hôm nào bảo Lan cô cô đặt chút băng vào viện của nàng, nếu không lại ốm vì nóng. Nhớ không được tham quá, nửa tảng băng là được.”

Khương Linh Châu thấy hấn đã trở lại như cũ, lúc này mới mím môi cười một tiếng, tạm biệt rồi trở về.

Mấy ngày sau, Bạch Lộ bỗng nhiên mang một thứ tới, nói là quà Tiêu Tuấn Trì tặng, thì ra là một con điều màu đỏ. Khương Linh Châu nhìn nó, không khỏi bật cười, Tiêu Tuấn Trì vẫn xem nàng là cô bé bảy tám tuổi đấy à? Hơn nữa, bây giờ cũng không phải mùa xuân để thả điều.

Thời gian cứ trôi qua như vậy.

Mùa hè oi bức, ban ngày càng nóng hơn, hoa lá đều héo hon hết cả. Cũng may đã đến mùa thu, cây lá lại tràn trề sức sống. Chỉ có điều cuối thu nắng khá gay gắt, quả thật thời tiết đầu mùa thu dần trở nên nóng bức không thôi, có khi chỉ cần ôm băng và gói trúc mà sống qua ngày cũng được.

Mùng bảy tháng bảy là lễ Khất Xảo (5), đám cô nương trẻ tuổi đều muốn giăng đèn để cầu nhân duyên, các tỷ nữ của Khương Linh Châu cũng thế. Có mấy người nghe nói trong quận sẽ có chợ Khất Xảo nên đã xin Khương Linh Châu cho đi chơi. Họ xin đến

vài lần khiến ngay cả Khương Linh Châu cũng tò mò chợ Khất Xảo ở Cạnh Lăng sẽ như thế nào.

(5) Lễ Khất Xảo (Lễ Thất Tịch): theo văn hóa phương Đông, (Châu Á), nhất là các nước Đông Á và Đông Nam Á, là ngày lễ tình yêu được tổ chức vào ngày 7 tháng 7 Âm lịch, đôi khi được người phương Tây gọi là ngày Valentine Đông Á. Lịch sử về ngày này gắn bó với câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ hoặc vợ chồng Ngâu với nhiều dị bản. Theo truyền thuyết, sau một năm xa cách, cứ đến ngày này hằng năm, Ngưu Lang và Chức Nữ được gặp nhau bên cầu Ô Thước.

Khương Linh Châu mang thai gần ba tháng nhưng không lộ bụng nhiều, áo mỏng trên người vẫn siết eo rất nhỏ. Nàng nghĩ mình mới mang thai, không thể xem là “Không tiện đi chuyển”, vì vậy cũng muốn đi xem chợ Khất Xảo

Tiêu Tuấn Tri đồng ý, chỉ có yêu cầu hần phải đi theo, xung quanh cũng phải sắp xếp hộ vệ. Thế là đêm đó, nàng ăn mặc thật đẹp để đi chơi cùng Tiêu Tuấn Tri. Tiêu Tuấn Tri đứng trước cửa ra vào, ngẩng đầu nhìn lên, bỗng ngạc nhiên vì người trước mắt...

Buổi tối nên nàng không trang điểm nhưng khuôn mặt vẫn trắng mịn như tuyết, lụa dệt xanh mỏng trên người như nhiễm sắc núi xanh thẳm.

Tiêu Tuấn Tri nhìn thoáng qua rồi nặng nề thờ dài.

Khương Linh Châu hơi nghi ngờ hỏi: “Vương gia thờ dài cái gì? Thiếp chỉ hơi béo lên một chút thôi mà, bây giờ mặc màu này đã không hợp rồi à?”

“Sao nào?” Hần nắm cổ tay nàng, nói, “Vương phi quá xinh đẹp, khiến lòng người rung động không thôi. Chỉ sợ chưa ra ngoài phố, Vương phi đã bị vi phu khiêng về rồi.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Đại Cầu: Ai dám nói nàng béo, ta làm thịt đầu tiên.

Công chúa: *Về mặt không thể tưởng tượng nổi* Thịt ai? Thiếp sao? Vỗ béo để thịt đấy à?

Chương 61: Đêm Khất Xảo

Editor: Trường Thanh

Beta: Tửu Thanh

Tiếng dế kêu râm ran, dự báo một năm mùa màng bội thu. Cầu Ô Thước ẩn hiện, vắt ngang trên bầu trời. Ánh trăng trên cao lộng lẫy như gương vàng, còn trần gian như người phụ nữ khéo léo xe chỉ luồn kim, chẳng như tơ nhện kia lả lướt mà đa tình.

Lễ Khất Xảo ở Cảnh Lăng vô cùng náo nhiệt, có những gian hàng bán kim khâu, cũng có những gian hàng bán trái cây, hoa quả và bánh nướng. Mọi người đi lại không dứt, có những tiếng chào hỏi mèm mại xen lẫn tiếng cười to đầy vui vẻ. Hương rượu nồng từ quán rượu theo gió đêm lan tỏa khắp con đường.

Nơi góc phố có mấy cây quế, cây du và ngô đồng đan xen nhau, người ôm không xuể. Trên tán cây treo vô số đèn lồng, trên mỗi chiếc đèn lồng viết một câu đối, muốn giải đối cũng phải tốn mấy đồng, nếu ai đoán trúng thì sẽ nhận được một túi chỉ thêu tay nhiều màu. Ven sông có mấy chiếc thuyền hoa rực rỡ, liễu xanh đèn đỏ bên bờ phản chiếu xuống mặt sông, trông rạng rỡ biết bao.

Khương Linh Châu chậm rãi bước trên đường, chiếc áo lụa xanh khoác hờ trên vai nàng rủ xuống. Khi nàng thấy mấy chiếc đèn lồng lụa kẹp câu đối thì lập tức muốn thử. Bạch Lộ tiến đến, hạ đèn lồng xuống rồi rút tờ câu đối ra cho Khương Linh Châu xem.

Nàng tập trung nhìn, trên đó viết “Có mầm có rễ như hoa, nhưng lại không phải hoa; hẳn là do tiên trên trời say sưa, vò nát cả mây trắng”.

“Câu này thật dễ đoán, cũng không phải là Khúc Hát Thanh Bình của Lý Bạch. Đáp án chính là bông tuyết.” Khương Linh Châu cười nói.

Tiêu Tuấn Tri nhận lấy xem: “Vương phi nói không sai. Quả thật câu này dễ quá. Có điều mấy câu đối đèn này phù hợp với khả năng của dân chúng bình thường, thư sinh viết câu đối này sao đoán được người thông minh như Cảnh Lăng Vương phi sẽ đến chơi đèn vào đêm nay cơ chứ.”

Bạch Lộ cầm câu đối đi đổi thưởng, chủ quán nghe nói là Cảnh Lăng Vương phi giải được thì thấy hơi hoảng. Không chỉ túi thêu, ông ta còn nhất quyết muốn tặng thêm cho nàng hai chiếc đèn lồng.

Bạch Lộ tức giận xách hai chiếc đèn trở về: “Vương phi thiếu mấy cái đèn này chắc? Vậy mà chủ quán cứ cố nhét đèn vào tay nô tỳ ấy.”

“Đó cũng là tấm lòng của người ta mà.” Khương Linh Châu không để bụng, nhận đèn từ tay Bạch Lộ, nhìn kỹ thì mới biết những chiếc đèn lồng này dùng để viết nguyện vọng

rồi thả trôi trên sông.

“Thú vị đấy, Vương phi muốn đi thả đèn cùng bốn vương không?” Tiêu Tuấn Tri hỏi.

Khuong Linh Châu nhìn về phía bờ sông, trong đêm tối, mặt sông thấp thoáng ánh lửa, đều nhờ những chiếc đèn lồng đung đưa theo sóng nước, từ xa nhìn lại như vô số đóa sen hồng nở rộ trên mặt nước.

“... Thế Vương gia nghĩ kỹ chưa?” Nàng cố tình trêu, “Không phải Vương gia tự xưng là “Một chữ đáng giá ngàn vàng” sao? Nếu Vương gia viết điều ước của mình vào đèn lồng rồi thả trôi sông, nhờ có kẻ tham lam nào đó vớt được, có khi điều ước kia mất linh luôn ấy chứ.”

“Lo lắng làm gì? Chẳng phải tấm lòng mới là quan trọng nhất hay sao?” Tiêu Tuấn Tri cười, “Nếu Vương phi đã lo lắng như vậy, ta sẽ sai Chằm Hà trông coi chiếc đèn này cả ngày lẫn đêm, theo nó xuống hắc sông lớn, cẩn thận chú ý đến nó, vậy là được chứ gì?”

Tổng Chằm Hà cô đơn ngồi ôm đao ở phía xa: ...

... Vương gia, người tinh táo chút đi!!!

Khuong Linh Châu lấy bút và mực viết điều ước của mình lên giấy. Nàng cầm bút viết rất nhanh, không chút do dự.

... Mong đất nước thái bình, không phải lo mọi việc. Phụ quân và Xuân Nhi đều mạnh khỏe.

Tiêu Tuấn Tri không viết mà lén nhìn nàng viết. Nàng cũng không định giấu Tiêu Tuấn Tri, để hắn thoải mái xem nét chữ dưới ngòi bút của nàng.

Tiêu Tuấn Tri vừa thấy “Xuân Nhi” thì lập tức sững sờ: “Vương phi... Đến thư phòng của ta rồi sao?”

“Vâng.” Khuong Linh Châu thân nhiên đáp, “Mấy tên mà phụ quân chọn, thiếp thấy cái nào cũng hay. Còn tên “Xuân Nhi” này tuy không có gì xuất sắc, nhưng hợp với mùa xuân, ngụ ý xuân về hoa nở, lấy làm nhũ danh cũng hay.”

Tiêu Tuấn Tri khó hiểu hỏi: “... Nhưng nhờ là con trai thì sao?”

“Con trai? Vậy thì càng đơn giản.” Khuong Linh Châu nhìn hắn, “Gọi là Xuân Ca.”

“... Vương phi... thấy vui là được.”

Mặc dù Tiêu Tuấn Tri đã biết điều ước của Khuong Linh Châu, nhưng tờ giấy viết điều ước của mình thì lại giấu nhem đi, không cho Khuong Linh Châu xem. Hắn khỏe

hơn Khương Linh Châu nên nàng không cách nào gỡ được cánh tay đang giữ đèn lồng của hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn hong khô mực, xếp giấy ngay ngắn rồi lấy mực thỏi (1) vẽ hoa mai lên đó như đánh dấu, lúc này mới để tờ giấy vào bên trong đèn lồng.

(1) Hình ảnh của mực thỏi: <https://bit.ly/3hKJ9wZ>

“Sao Vương gia lại vẽ hoa mai lên đó?” Khương Linh Châu hỏi.

“Cái này mà nàng cũng hỏi à? Dĩ nhiên là để Châm Hà tiện trông coi cả ngày lẫn đêm rồi.”

Tổng Châm Hà ở đằng xa: ...

... Vương gia, người hăng hái quá rồi đấy!

“Vương gia đã viết những gì vậy?” Khương Linh Châu đi dọc theo bờ sông với Tiêu Tuấn Trì, nâng tò mò hỏi.

“Tất nhiên bốn vương mong toàn bộ nước Ngụy mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an rồi.” Tiêu Tuấn Trì trả lời một cách vô cùng hiên ngang.

Khương Linh Châu nghe vậy thì hơi tức giận: “Ngày thường Vương gia nhớ chuyện quốc gia đại sự thì thôi, đêm nay là đêm Thất Tịch mà chàng vẫn còn quan tâm mấy chuyện đó?... Đúng là thiếp chẳng là gì trong lòng Vương gia hết.”

Hai người đứng bên sông, Tiêu Tuấn Trì nhận đèn lồng từ tay nàng rồi thả xuống. Trên mặt nước yên ả, mấy chiếc đèn trôi theo sóng, đứng gần còn có thể thấy màu lụa trắng dưới ngọn nến, nhưng nhìn từ xa thì chỉ thấy một đốm lửa nhỏ chập chờn trong bóng đêm.

Tiêu Tuấn Trì thả đèn lên mặt nước, nhưng thả đi thả lại ba lần vẫn bị dạt vào bờ, lần thứ tư đèn mới theo sóng nước dần trôi xa. Chờ đèn lồng biến mất khỏi tầm mắt, hắn mới cười nói: “Ta đùa nàng thôi, sao vì phu có thể viết như vậy được? Mấy chuyện quốc gia đại sự phiền toái đó để cho cháu ta và Phí tiên sinh giải quyết là được.”

“Vậy phu quân viết gì lên đó?”

“Phật dạy: không thể nói nên ta không thể nói.” Tiêu Tuấn Trì nhất định không hé răng.

... Nụ cười, mấy lời buồn nôn đó mà nói ra thì mất hết cả hình tượng.

“Chàng viết gì mà không thể nói chứ...” Nàng truy hỏi.

“Mọi loại Phật pháp không thể nói, vạn hạnh thanh tịnh chẳng thể đáp.” Tiêu Tuấn Trì giả vờ đứng đắn.

“Đẹp đi Vương gia!” Khương Linh Châu đánh nhẹ lên người hấn.

Hai người ồn ào một lát, Tiêu Tuấn Trì dắt tay nàng lên một chiếc thuyền hoa đỗ ven bờ. Mới đầu hấn còn sợ nàng bị say sóng, nhưng chẳng thấy Khương Linh Châu lo sợ gì mà ngược lại còn hoạt bát nhìn ngó xung quanh. Lúc này hấn mới yên lòng, để thuyền hoa rời bờ.

Dưới bầu trời sao, chim bay cá nhảy, thuyền hoa đi cách bờ một đoạn thì dừng lại trên sông. Mặt nước tối om, phản chiếu một góc gấm vóc kiêu diễm, tựa như con thoi vàng trong tay Chức Nữ. Bên bờ rạo rực đèn hoa, người qua người lại ồn ào náo nhiệt khiến bóng đêm cũng tung bừng lên.

Khương Linh Châu dựa vào mép thuyền nhìn đèn đuốc trên bờ rồi lại ngắm hai cô nương đi từ dưới khoang thuyền lên, y phục mỏng quần lụa đỏ, dáng người nở nang, khuôn mặt đẹp đẽ. Người ôm tỳ bà, người cầm tiêu ngọc, hiển nhiên có chuẩn bị mà đến.

Tiêu Tuấn Trì nhìn thấy, lông mày nhíu lại, trong lòng cảm thấy khá kì lạ.

Hấn chưa từng gọi người đến chơi tỳ bà hay thổi tiêu gì cả, là kẻ nào dám đưa hai cô nương này đến?

Nghĩ vậy, ánh mắt Tiêu Tuấn Trì quét về phía Tổng Châm Hà, nhưng tên đó nhanh chóng lắt đầu, tỏ ý mình không biết gì cả. Do đó, Tiêu Tuấn Trì đoán được đây lại là mảnh khóc cạnh tranh nào đó của nhà dò.

“Bái kiến Cạnh Lăng vương, Cạnh Lăng Vương phi.” Cô nương ôm tỳ bà nhìn Tiêu Tuấn Trì, nũng nịu nói, “Nô tì là Liên Nhụy, đây là muội muội của nô tì, tên là Hồng Mai. Hai tỳ muội nô tì am hiểu nhất là tỳ bà và thổi tiêu, mong muốn tấu một khúc “Cô Tô dậy sóng” cho Cạnh Lăng vương.”

Trong lòng Tiêu Tuấn Trì thấy khổ không thể tả.

Hấn cũng không dám nói gì, đành phải nhìn sang Khương Linh Châu xin giúp đỡ, chỉ mong nàng nổi cơn ghen, đánh bay người xuống sông, hoặc Khương Linh Châu biến thành sư tử cái, quăng hai cô nương này vào trong nước cũng được, hấn sẽ chỉ ở bên cạnh vỗ tay hét to: “Tốt! Hay lắm!”

Ai dè, Khương Linh Châu vô cùng phấn khởi nhìn đôi tỳ muội này, “Hai người can đảm đấy, không ngại thì lên đó tấu một khúc đi, nếu chơi tốt, ta sẽ thưởng lớn.”

Liên Nhụy, Hồng Mai nghe thế thì lộ vẻ vui mừng, vẻ mặt càng thẹn thùng. Thế là hai nàng ta nghe lời, người đàn người thổi. Khương Linh Châu vừa nghe đã biết quả nhiên hai tỳ muội nhà này có kỹ nghệ tuyệt vời, rất chi là “Ngân đẳng một khúc say lòng người”. Khuôn mặt nàng đề lộ ý cười, còn vỗ tay hòa theo, trông vô cùng thích thú khiến lòng Tiêu Tuấn Trì rối như tơ vò.

Thời gian lặng lẽ trôi, xong một khúc nhạc, Liên Nhụy đứng dậy hành lễ, mặt đỏ bừng.

“Người thật sự có bản lĩnh đấy.” Khương Linh Châu cười hỏi, “Người muốn ban thưởng gì nào, Cảnh Lăng vương sẽ ban thưởng cho các người thứ đó.”

Ánh mắt Liên Nhụy sáng lên nhìn về phía Tiêu Tuấn Trì, cất giọng ngọt ngào: “Xưa có tỷ muội Chu hậu cùng hầu một vua. Nga Hoàng (2) có sở trường về âm nhạc, vang danh nhờ “Khúc Nghê thường” (3), muội muội nàng ấy có sở trường về ca hát, mỗi lần cất tiếng là âm vang mãi trời xanh. Hai tỷ muội nô tỳ cũng muốn cùng hầu một chủ.”

(2) Đại Chu hậu cũng gọi Chiêu Huệ Chu hậu, họ Chu, tên không rõ, có thuyết tên Hiến, biểu tự Nga Hoàng, là vợ đầu của Nam Đường hậu chủ Lý Dục. Đại Chu hậu cùng em gái bà Tiểu Chu hậu, cũng chính là người vợ sau của Lý Dục, đều được xưng là mỹ nữ Tiền Đường.

(3) “Khúc Nghê thường” còn có tên gọi đầy đủ là “Nghê thường vũ y khúc” hay “Nghê thường vũ y vũ”, gọi tắt là Nghê thường. Khúc Nghê thường là khúc nhạc trên tiên cảnh, đã bị thất truyền từ hơn nghìn năm về trước và mới được phục hồi gần đây...

Hai nàng cười nói dịu dàng dễ nghe khiến người ta mơ màng như một món hời từ trên trời rơi xuống.

Khương Linh Châu cố nhịn cười, chờ Tiêu Tuấn Trì cười nhạo. Tiêu Tuấn Trì kinh ngạc, xoa huyệt thái dương rồi nói với Liên Nhụy: “Lý Dục thích tỷ muội Chu hậu bởi vì hắn thích đàn ca sáo nhị. Người mà bản vương đã chọn, ít nhất cũng phải có cùng thú vui với bản vương.”

Liên Nhụy vội vàng chen vào: “Vương gia không thích nghe tỳ bà sao ạ?”

“Bản vương một lòng hướng Phật, không yêu tỳ bà, chỉ thích nghe tiếng Phạn.” Tiêu Tuấn Trì nói mà mặt không chút cảm xúc, “Người có đọc được Kinh Kim Cương (4), phần dịch “Thiên thủ thiên nhãn Quan Thế Âm Bồ Tát quảng đại viên mãn vô ngại Đại bị tâm đà la ni kinh” không?”

(4) Kim cương bát-nhã-ba-la-mật-đa kinh, là một bộ kinh quan trọng thuộc hệ Bát-nhã-ba-la-mật-đa kinh, được lưu truyền rộng rãi vùng Đông Á. Kinh còn mang những tên ngắn khác là Kim cương kinh, Kim cương bát-nhã kinh.

... Kinh, kinh cái gì?

Liên Nhụy há hốc mồm, suýt thì làm rơi tỳ bà.

“Đã không làm được, vậy thì mau về đi.” Tiêu Tuấn Trì phẩy tay.

Liên Nhụy chực khóc, lặng lẽ quay lưng đi. Muội muội của nàng ta là Hồng Mai lại xông tới, đầy chờ mong nói: “Vương gia, nô tỳ biết vài câu Kinh Phật, Nam Mô A Di Đà Phật...”

“Khụ, bây giờ bốn vương lại không thích Kinh Phật nữa.” Tiêu Tuấn Trì lạnh nhạt, “Nhìn mấy người phụ nữ niệm Kinh Phật phiên chết đi được, quả thật ta muốn ném luôn người xuống nước cho rồi. Không bằng người cũng về nhà sớm đi thôi.”

Hồng Mai cũng trợn mắt há hốc mồm.

Thấy vẻ mặt ám ức của tỷ muội Liên Nhụy, Hồng Mai khiến người ta không thể không mềm lòng, Khương Linh Châu suýt thì cười ra tiếng. Nàng cố nhịn cười, nói với đôi tỷ muội kia: “Hai người các người muốn bắt chước Đại Chu hậu và Tiểu Chu hậu (5), cùng hầu một chủ à?”

(5) Tiểu Chu hậu, không rõ tên gọi, có thuyết tên là Gia Mẫn và biểu tự Nữ Anh, là em gái của Đại Chu hậu, nguyên phối thê tử của Nam Đường hậu chủ Lý Dục. Về sau, bà cũng trở thành vợ kế của ông, người đời xưng gọi Tiểu Chu hậu là bởi vì vậy.

Vốn đang nức nở, nhưng sau khi Liên Nhụy và Hồng Mai nghe Cảnh Lăng vương phi hỏi thì lập tức xốc lại tinh thần, cùng nhau đáp: “Hồi bẩm Vương phi nương nương, đúng thế ạ.”

“Vậy thì tốt.” Khương Linh Châu chậm rãi, “Đại Chu hậu sau khi biết tin Tiểu Chu hậu nhập cung được yêu thích thì tức giận đến mức nôn ra máu mà bỏ mình. Giờ hai tỷ muội các người mô phỏng lại khi Đại Chu hậu tức đến hộc máu để ta xem một chút. Nếu bắt chước giống thì ta sẽ cho phép các người đến vương phủ hầu hạ, còn không được thì xuống khỏi thuyền hoa này đi.”

Liên Nhụy và Hồng Mai đàn người.

... Hả, bắt chước cái gì?

... Tiểu Chu hậu khiến Đại Chu hậu tức hộc máu mà bỏ mình?

Nếu Cảnh Lăng vương vô lý thì Cảnh Lăng Vương phi còn vô lý hơn!

Mặt hai người tái mét, sợ đôi phu thê này không ném tỷ muội bọn họ xuống nước thì cũng ép phải nôn ra máu, đành ỉu xiu chạy thật nhanh xuống khoang thuyền, không dám nhiều lời.

Đợi hai tỷ muội kia đi, Khương Linh Châu cười phá lên, Tiêu Tuấn Trì bực bội đứng một bên nhìn nàng. Cười chán chê, nàng ngồi gần mạn thuyền, thả tay xuống nước sông tĩnh mịch mà trong vắt.

“Vương phi mau xuống đây.” Tiêu Tuấn Trì hấp tấp kéo nàng, “Chỗ này quá nguy hiểm.”

“Có Vương gia ở đây, thiếp sợ gì chứ?” Nàng quay đầu, chiếc áo mỏng trên người bay theo gió đêm, mái tóc bông bênh như lụa, thật giống tiên nữ trên cung trăng.

Đầu ngón tay chìm vào trong nước tạo ra những gợn sóng bé nhỏ. Bóng thuyền rực rỡ phản chiếu trên mặt sông tựa Long cung ẩn bên dưới mặt nước xanh như ngọc vậy, còn nàng chính là Công chúa Long tộc, vào đêm Thất Tịch tự cho phép bản thân lén ngắm trần gian phồn hoa bên bờ.

“Gió đêm đã đủ mát rồi, Vương phi còn muốn tạo thêm gió làm gì nữa?” Tiêu Tuấn Trì bắt đầu dĩ, “Nương tử nhà người ta khi mang thai, ai nấy đều cẩn thận, còn nàng mang thai thì lại thừa cơ làm loạn. Có phải nàng ý bây giờ ta không thể phạt nàng đúng không?”

“Vương gia cũng biết à?” Nàng nở nụ cười.

Nàng cười tủm tỉm một lúc, bỗng trông thấy bên kia bờ có một chiếc xe ngựa được chạm trổ, cương ngựa như rồng, yên ngựa màu bạc, đóa hoa mai trôi lững lờ trên mặt nước, đã là thời điểm hồng lan thụ lộ, thanh thu thừa sương (6), chợt thấy chạnh lòng, lẩm bầm hỏi: “Bao giờ Vương gia mới sẵn lòng chia sẻ mọi chuyện trong lòng một cách thẳng thắn với thiếp vậy?”

(6) Trích từ bài thơ Biệt Phú của tác giả Giang Yêm.

Tiêu Tuấn Trì nghe vậy, tưởng rằng nàng muốn hỏi rõ chuyện cái chết của Tiên đế.

Hắn không biết rằng, sở dĩ Khương Linh Châu đứng hồi lâu bên mạn thuyền bởi nàng đang nhìn một chiếc đèn lồng lệnh đèn trong mặt sông, trên thân đèn vẽ một đóa hoa mai bằng mực thối, chính là chiếc đèn mà Tiêu Tuấn Trì đã thả vào trong nước trước đó.

Nàng nói chuyện với Tiêu Tuấn Trì rồi nhân cơ hội hắn không chú ý, xoay người nhanh tay rút tờ giấy bên trong ra, giấu kĩ trong tay áo.

Tờ giấy ngấm nước, bị ẩm nên mềm nhũn.

Nàng nắm chặt trong lòng bàn tay, tim đập mạnh.

Lúc Tiêu Tuấn Trì quay đầu lại, thấy sắc mặt nàng hơi khác thường, lại nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của nàng trải dài trên mặt nước, rất hư ảo. Chỉ sợ nếu hắn lơ đãng lỏng tay, nàng sẽ thật sự trở về bên cạnh cầu Ô Thước luôn mất. Thế là hắn nhanh chóng ôm Khương Linh Châu sang bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Được được được, ta sẽ kể tất cả cho Vương phi nghe.”

Tiêu Tuấn Trì kéo nàng ngồi thẳng xuống, vẻ mặt hơi buồn rầu.

Sau một hồi im lặng, hắn mới xoa nhẹ chiếc nhẫn ngọc ban chỉ trên tay, chậm rãi kể lại mọi chuyện.

Nếu có thứ gì có thể vững chắc như thép Ngụy, lại có sức hiệu triệu mọi người tựa như bậc quân vương, Hòa giáo sẽ nằm trong số đó. Từ xưa đến nay, không nói đến Tề, Ngụy, khu vực Tây Vực có vô số nước nhỏ, những nước nhỏ này thường có các giáo phái có quyền uy trên cả quốc pháp, mặc sức làm bậy. Mười mấy năm trước, Hòa giáo cũng không ngoại lệ.

Dựa trên giáo lý cơ bản “Tác Lê Nhã Sĩ Đức” (7), tự lúc nào Hòa giáo đã truyền đến các nước nhỏ như nước Uyển rồi trải rộng ra thảo nguyên Ô Mục Thâm, lan sang các khu vực phía Tây, sau đó lại trở về nước Ngụy. Tiếp đó, Hòa giáo nhanh chóng lột xác, trở thành quốc giáo, phụ hoàng của Tiêu Tuấn Trì cưới Cừ thị, một tín nữ của Hòa giáo làm thê.

(7) Chú thích của tác giả: Tác Lê Nhã Sĩ Đức chính là giáo lý của Hòa giáo, hừm. Tôi chỉ mượn tên mà thôi, xin đừng cho đó là sự thật lịch sử.

Hòa giáo thờ lửa, xem lửa là khởi nguồn của vạn vật, cho nên từ trên xuống dưới nước Ngụy lập các đài thờ phụng thần Lửa, luôn luôn sáng đèn.

Trong nội bộ Hòa giáo, nữ sứ giả là người tôn quý nhất. Các đời nữ sứ giả đều do chủ tế lựa chọn. Theo như giáo lý của Hòa giáo, các cô nương này chính là người được thần Ánh Sáng lựa chọn, truyền đạt lại ý trời, thiết lập trật tự nhân gian. Nhưng mỗi lần nữ sứ giả tiên đoán điều gì, tín đồ làm theo kiểu gì cũng gây ra vô số hậu họa.

Mười mấy năm trước là thời điểm hưng thịnh nhất của Hòa giáo tại nước Ngụy. Cả nước lập rất nhiều điện thờ thần Lửa, ngay cả hoàng thất nước Ngụy cũng hết lòng tin thần Lửa, rước cả nữ sứ giả Hòa giáo vào cung, tiếp đãi như khách quý.

Lúc huynh trưởng Tiêu Tuấn Trì là Tiêu Đồ Ký lên ngôi Hoàng đế, nữ sứ giả đương nhiệm khi đó tên là Cổ Ngôn Đóa, là một cô nương xinh đẹp với mái tóc xù, mắt nâu, tính cách nhiệt tình sôi nổi đặc trưng của những người con gái trên thảo nguyên. Nàng ta được Tiêu Đồ Ký tiếp đón như khách quý, một thời gian sau, nàng ta thậm chí thích Tiêu Đồ Ký. Chi tiếc khi đó Tiêu Đồ Ký vẫn chưa quên được thê tử quá cố cho nên không có ý định tái giá.

Cổ Ngôn Đóa cố gắng truyền lại ý của thần linh vì người trong lòng, chẳng biết có phải có thần linh giúp thật hay không nhưng Cổ Ngôn Đóa khá may mắn. Cứ hễ nàng ta bói quẻ nào thì quẻ đó ứng nghiệm. Dựa vào những quẻ bói của nàng ta mà suốt thời gian Tiêu Đồ Ký chinh chiến phía Tây đều trăm trận trăm thắng, vô cùng oai hùng.

Tiêu Đồ Ký có một người huynh đệ cùng vào sinh ra tử, tên là Diêu Dụng. Hai người quen nhau trên chiến trường, Diêu Dụng là người dũng cảm, đã quen chinh chiến, cùng Tiêu Đồ Ký ra vào chiến trường, trải qua sống chết, rất được Tiêu Đồ Ký tin tưởng. Thời Tiêu Tuấn Trì còn niên thiếu thì theo Đại tướng quân Diêu Dụng học hành quân đánh trận, cũng quen biết hai đứa con trai của Diêu gia.

Tiêu Đồ Ký rất có tài trong việc dẫn dắt quân đội, dưới trướng có hẳn một đội quân tinh nhuệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, dũng mãnh vô song, quân phục lấy màu đen

làm chủ đạo, cho nên gọi là quân Huyền Giáp. Tiêu Đồ Ký tín nhiệm Diêu Dụng, giao ngư phù dùng để hiệu triệu quân Huyền Giáp cho Diêu Dụng.

Rồi sau đó, lần xuất chinh cuối cùng vào bảy năm trước...

Khi đó, chàng trai Tiêu Tuấn Trì cũng đi theo quân vương. Hắn là người thông minh, nhạy cảm, sớm nhận ra tình hình lúc đó đã có rất nhiều thay đổi: Diêu Dụng mất tích, quân Huyền Giáp bị người khác bí mật điều động nhưng Tiêu Đồ Ký vẫn làm ngơ, cố chấp xuất chinh, lấy lý do là Cổ Ngôn Đóa đã tuyên bố lần xuất chinh này sẽ chiến thắng.

Lòng tin của Tiêu Đồ Ký với thần Lửa hoàn toàn không có chút nghi ngờ, nhất quyết làm theo ý mình. Cuối cùng, Tiêu Đồ Ký bị chính quân Huyền Giáp tiêu diệt tại chân núi Hạc Quy, chết dưới vó ngựa loạn quân.

Nhưng không hiểu tại sao bọn họ lại tha cho Tiêu Tuấn Trì, để hắn lành lặn trở về.

Diêu Dụng bất vô âm tín, quân Huyền Giáp bị điều động, nữ sứ giả cứ muốn bệ hạ xuất chinh, Tiêu Tuấn Trì bình yên vô sự... Những bằng chứng đó kết hợp với nhau tạo ra một “câu chuyện” khác. Tiêu Đồ Ký vừa mới mất thì Thái Diên có vô số lời đồn rằng Tiêu Tuấn Trì cấu kết với Diêu gia, Hòa giáo mưu hại bệ hạ để leo lên ngôi vua.

Nhưng Cổ Ngôn Đóa lại tự tử ngay giữa lúc tình hình rối ren như vậy, chỉ để lại lời trăng trối khó hiểu rằng: “Chàng có thể lấy Phòng thị làm thê, nhưng không thể lấy Cổ Ngôn Đóa, số trời đã định, chẳng bằng cùng kết thúc.” Kể từ đó, đã không có bằng chứng, giờ lại không còn người có thể khai ra kẻ đứng sau nữ sứ giả là ai.

Lúc đó, cả thành Thái Diên rối loạn, Tiêu Tuấn Trì tuân theo di nguyện của Đại ca, đứng ra nắm quyền, Hào Châu vương Tiêu Phi Túc lại lấy cớ bác bỏ, nhất định đòi đưa Tiêu Vũ Xuyên là con trai Tiêu Đồ Ký lên ngôi Hoàng đế. Tiêu Tuấn Trì bận đến sứt đầu mẻ trán, không rảnh quan tâm đến chuyện khác, vì thế để cho Tiêu Phi Túc thừa cơ lấy tội mưu phản xử tử toàn bộ Diêu gia.

Diêu Dụng và thê tử bỏ mình, hai người con Diêu gia may mắn chạy thoát. Trong tình hình rối ren, cuối cùng đầu quân dưới trướng Tiêu Tuấn Trì, đổi thành họ Tổng. Tiêu Tuấn Trì chỉ nói đó là bạn bè thuở nhỏ của mình, không nhắc lại chuyện xưa.

Thời gian trôi qua, cuối cùng Thái Diên cũng yên ổn, Tiêu Tuấn Trì được phong làm Nhiếp Chính vương, nắm giữ triều chính. Kể từ khi đó, hắn và cháu của mình là Tiêu Vũ Xuyên càng ngày càng xa cách, bằng mặt không bằng lòng.

Sau này, khi Tiêu Tuấn Trì nhớ lại quẻ bói kia của Cổ Ngôn Đóa thì vô cùng cảm hận Hòa giáo, chuyển sang tin Phật. Dưới thời Tiêu Tuấn Trì nắm quyền, Phật giáo của nước Ngụy hồi sinh, Hòa giáo dần phai nhạt rồi biến mất, hầu như không còn vết tích.

Tiêu Tuấn Trì bình thản kể lại chuyện cũ, Khương Linh Châu lại như vẫn đang trong mộng, hồn nhiên không biết hắn đã ngừng kể. Một lúc sau, nàng mới mơ màng phản ứng lại.

Trắng vàng trên cao, ánh sao chiếu xuống nước, bốn bề dần yên tĩnh.

Trong chớp mắt, Khương Linh Châu có thể nhớ được rất nhiều chuyện. Ví dụ như hồi bọn họ ở Cảnh Lăng, Tiêu Tuấn Trì vô thức nói một câu: “Sau khi huynh trưởng ra đi, ta cảm thấy Hỏa giáo ngày càng đi quá xa nên chuyển sang tin Phật.”

Ai có thể ngờ rằng, phía sau một lời nói tưởng chừng như vô cùng đơn giản ấy lại có liên quan tới những việc sinh ly tử biệt gây chấn động lòng người đến thế.

Ngẫm ra thì việc Cách Hồ Na trở thành “Nữ sứ giả của Hỏa giáo” khiến nàng cảm thấy hơi bất an... Nếu Cách Hồ Na là nữ sứ giả, vậy có khi gốc gác của nàng ấy cũng không hề đơn giản?

“Vương phi nghĩ gì thế?” Tiêu Tuấn Trì véo mũi nàng, “Để tìm hiểu mấy chuyện đó cũng tốn công lắm đấy. Những chuyện thế này để bản vương lo là đủ rồi, Vương phi chỉ cần tự chăm sóc mình thật tốt để còn sinh Xuân Nhi... Xuân Ca thôi.”

“Chàng định gọi con là Xuân Ca thật đấy à?” Khương Linh Châu hỏi.

“Không phải Vương phi nói vậy sao?” Tiêu Tuấn Trì hỏi lại.

“Để thiếp suy nghĩ lại đã.” Nàng mỉm cười, tạm thời quên đi câu chuyện mà Tiêu Tuấn Trì vừa kể.

Thừa dịp Tiêu Tuấn Trì quay đầu nhìn phong cảnh bên bờ, nàng nhẹ nhàng rút tờ giấy mà Tiêu Tuấn Trì viết ra, cẩn thận nhìn lại.

Sau đó, nàng hài lòng cất tờ giấy kia đi, nụ cười hạnh phúc nở trên môi.

Lúc Tiêu Tuấn Trì quay đầu lại thấy nàng cười thì tò mò hỏi, “Vương phi cười gì thế?”

“Thiếp nghĩ rằng... chữ của Vương gia đúng là một chữ đáng giá ngàn vàng, thật vô giá. Ngày sau nhờ hai ta có sa cơ, không nhà để về thì Vương gia ra ngoài bán tranh chữ kiếm tiền cũng lấy được mấy bát cơm.”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cẩu: Trong tay đã có sẵn tài, đi khắp thiên hạ đều chẳng lo.

Chương 62: Mùa thu ở Cạnh Lăng

Editor: Trường Thanh

Beta: Tỉu Thanh

Tháng bảy thì sao Đại Hoà hạ thấp. Tháng tám thì cỏ lau đã già. Tháng chín thì trao áo ấm cho mặc. Tháng mười thì cây cỏ đều rụng lá. (1)

(1) Những câu trong hệ bài thơ Thất nguyệt của Khổng Tử. Bản dịch thuộc về Thivien.net

Mùa thu của Cạnh Lăng cứ lặng lẽ trôi qua như vậy.

Hiện tại Khương Linh Châu đã mang thai được năm tháng, sức khỏe ngày càng tốt. Thời gian đầu, thỉnh thoảng nàng còn cảm thấy buồn nôn, cứ bước một bước là đã thấy khó chịu. Lúc được năm tháng thì cả nôn ọe lẫn các triệu chứng nghén khác đều biến mất. Không những thế, nàng còn không buồn ngủ, không chán ăn, khẩu vị cũng chẳng thay đổi chút nào, trông chẳng khác người bình thường là bao. Nhưng Lan cô cô lại khác, bà nghĩ đủ mọi cách dỗ nàng ăn nhiều hơn một chút để bồi bổ thân thể.

Khương Linh Châu gật gù đắc ý: “Sinh con đẻ cái ấy mà, thường thôi, cũng có khổ lắm đâu.”

Một cô cô lớn tuổi đã từng sinh con cười híp mắt nói: “Ái chà, Vương phi nương nương đừng vội mừng. Thai được năm tháng đúng là tương đối thoải mái. Sau này bụng lớn thêm chút nữa thì sẽ vất vả hơn đó.”

Khương Linh Châu nghe thế thì cũng bắt đầu lo, nhưng chẳng được bao lâu nàng đã ném ra khỏi đầu. Nghe nói bên ngoài thành bắt đầu có lá phong đỏ, Khương Linh Châu lập tức muốn đi xem, phải vất vả mãi Tiêu Tuấn Trì mới đồng ý đi cùng nàng.

Dĩ nhiên không thể thiếu thị vệ hộ tống và tôi tớ theo hầu.

Khương Linh Châu nhớ lúc trước khi mình đi lễ Phật, Tiêu Tuấn Trì cố ý cấm cửa chùa miếu, sợ người ta đụng phải nàng. Cho nên lần này nàng đã dặn Tiêu Tuấn Trì không cần làm quá lên như thế.

Khi đoàn người tới rừng núi rải rác cây phong, có mấy chiếc xe ngựa của nữ quyền nhà khác đã dừng sẵn ở đây.

Tiêu Tuấn Trì xuống trước rồi tự tay đỡ Khương Linh Châu: “Thật ra bản vương cũng chưa đi ngắm lá phong ngoài thành bao giờ. Bảo sao Vương phi nhất định đòi đi, cẩn thận quan sát, đúng là đẹp thật đấy.”

Lá đỏ phủ kín cả núi rừng. Dưới cành lá, đôi lúc lấp ló một góc áo của các nữ quyến, xanh xanh hồng hồng, vô cùng tươi tắn rạng rỡ. Chợt một người phụ nữ bước ra từ sau cành cây, ăn mặc theo kiểu phụ nữ đã có chồng, nhìn có vẻ quen mắt.

Người phụ nữ này nhìn thấy xe ngựa của phủ Cảnh Lăng vương phía xa thì kinh ngạc thốt lên một tiếng “A...” nhẹ nhàng, nàng ta là Chung Tiểu Yến.

Khuong Linh Châu nghe thấy tiếng nàng ta thì hỏi: “Chung tiểu thư phải không?”

Người phụ nữ kia tiến lên đáp: “Là Tiểu Yến ạ.”

Phó Huy đứng trước, vốn định đưa tay ngăn cản người phụ nữ này. Nhưng cạnh đó lại có một nhánh cây chìa ra, lúc hấn vừa di chuyển đã nghe thấy “Xoẹt” một tiếng, ống tay áo bị rách làm đôi. Từ trong phần tay áo rách có một chiếc túi thơm buộc dây đỏ rơi xuống đất, tinh huống tương đối xấu hổ. Cho nên Chung Tiểu Yến cứ thế đi tới trước mặt Khuong Linh Châu.

May là Tiêu Tuần Tri không ngăn lại, dường như hấn hoàn toàn không thèm nhớ đến mấy chuyện không vui ở Chung gia trước kia.

Khuong Linh Châu quan sát Chung Tiểu Yến, thấy nàng ta búi tóc theo kiểu phụ nữ đã có chồng, trên tóc cài trang sức bằng vàng, người mặc áo gấm, rõ ràng là cuộc sống không đến nỗi nào, nàng cười tủm tỉm hỏi: “Lâu rồi không gặp, Chung tiểu thư đã kết hôn rồi à?”

Chung Tiểu Yến nở nụ cười xinh đẹp: “Dạ bẩm Vương phi, hiện tại Tiểu Yến đã là dâu của Kim gia.”

“Thì ra là thế.” Khuong Linh Châu tỏ vẻ bỗng nhiên bình tĩnh, “Vậy ta nên gọi người là Kim phu nhân mới đúng. Lần đầu gặp ở Chung gia, ta và Vương gia đều kinh ngạc bởi tài văn chương của người, Vương gia cũng nói người con gái giống như Kim phu nhân đây nên trở thành chính thê mới phải.”

Chung Tiểu Yến ngắc đầu, hai hàng lông mày nhướng lên đầy kiêu ngạo: “Vương phi nói đúng. Đã là cô nương trong sạch thì không nên làm thiếp. Thà làm chính thê nhà nghèo còn hơn leo cao trở thành thiếp nhà giàu.”

Lời nói rất đúng và hợp ý Khuong Linh Châu, nét cười trên gương mặt nàng càng lúc càng tươi.

“Nghe nói Vương phi nương nương ở Thái Diên quá buồn chán, bây giờ mới quay trở lại Cảnh Lăng. Xin hỏi bao giờ người đi ạ?” Chung Tiểu Yến cười, “Đến lúc đó, Tiểu Yến muốn cùng phu quân mình đi đưa tiễn hai người.”

Khi nhắc đến phu quân, khuôn mặt nàng ta vô cùng hạnh phúc, có lẽ những chuyện không vui khi Chung gia muốn gả nàng ta cho Tiêu Tuần Tri làm thiếp đã không còn

nữa.

“Không về thì tốt hơn.” Thấy sự kinh ngạc của Chung Tiểu Yến, Khương Linh Châu đáp, “Thái Diên nhiều người nên nhiều chuyện phức tạp, quá ồn ào, chẳng tự do tự tại như Cạnh Lăng.”

Chung Tiểu Yến nghe vậy mới đáp: “Vậy dân chúng quận Cạnh Lăng đúng là có phúc. Mọi người vốn cho rằng Vương gia bận rộn, còn lâu mới về đất phong, người dân muốn gặp cũng khó. Bây giờ Vương gia và Vương phi có thể ở lại là tốt rồi.”

Khương Linh Châu còn định nói gì đó, Tiêu Tuấn Trì bên cạnh đã ho một tiếng. Nàng lập tức lo lắng hỏi: “Ngày thu gió rét khiến Vương gia bị cảm rồi ư? Có cần sai người lấy áo choàng đến không?”

Tiêu Tuấn Trì xụ mặt: “Không sao.”

Khương Linh Châu lại quay đầu nói chuyện với Chung Tiểu Yến: “Không biết hiện nay Cạnh Lăng đang thịnh hành loại trang phục hay hoa văn nào nhỉ? Búi tóc ra sao? Trâm thế nào?...”

Mới nói được một nửa, Tiêu Tuấn Trì lại ho. Khương Linh Châu không hiểu, sao người này cứ chọn lúc mình nói chuyện với người ta mà ho khan thế nhỉ?

May mà Chung Tiểu Yến phản ứng nhanh: “Vương gia và Vương phi khó có thời gian đi dạo cùng nhau, Tiểu Yến không quấy rầy nữa. Phu quân còn đang chờ thần phụ ở đằng kia.” Dứt lời, không cần Khương Linh Châu đồng ý, nàng ta vội vàng cúi người lui xuống.

Khương Linh Châu dần người một lúc mới dùng ngón tay chọc Tiêu Tuấn Trì: “Chàng đây, ngay cả phụ nữ đã kết hôn cũng không cho ta trò chuyện à? Trước là Na Thái Nhiệt Cầm, bây giờ là Chung Tiểu Yến.”

“Khó khăn lắm vì phu mới có thời gian dành cho nàng.” Tiêu Tuấn Trì nắm lấy hai tay nàng, “Vương phi cũng nên cho ta chút mặt mũi chứ.”

Hai người nói chuyện một lúc, sau đó đi sâu vào trong rừng lá phong. Dọc hai bên đường, tầng tầng lớp lớp lá phong đỏ rực. Mỗi lần gió thổi lại nghe được tiếng lá cây xào xạc, phong cảnh không tồi chút nào.

Khi đi được một đoạn, Khương Linh Châu giả vờ lơ đãng hỏi: “Lần này Vương gia quay lại Cạnh Lăng để tìm hiểu sự thật đằng sau cái chết năm đó của Tiên đế phải không?”

“Phải.”

“Nhưng hiện nay Hòa giáo không còn, Diêu Dụng cũng qua đời từ lâu, nếu muốn tìm hiểu chuyện xưa thì phải bắt đầu từ đâu đây?”

Khương Linh Châu hỏi xong mà mãi Tiêu Tuấn Tri không đáp lại. Nàng nghiêng đầu nhìn thì thấy Tiêu Tuấn Tri đang buồn bực xoa trán. Một lúc sau, hắn mới thở dài: “Tính tình Vương phi luôn như thế, chuyện gì cũng muốn tìm hiểu cho rõ ràng. Đôi khi ta chỉ hi vọng Vương phi có thể an tâm, mưa gió bên ngoài giao hết cho ta, bản thân cứ ngồi hưởng phúc là được.”

“Chuyện liên quan đến Vương gia, thiếp nào có thể khoanh tay đứng nhìn?” Nàng đặt tay lên bụng, nhẹ giọng nói: “Hơn nữa, thiếp cũng lo cho con chúng ta thôi.”

“... Ta phải làm gì với nàng đây?” Tiêu Tuấn Tri đi vào rừng phong, giơ tay vuốt chiếc lá năm cánh rồi di chuyển xuống cuống lá, chậm rãi nói, “Mặc dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng nếu muốn tìm manh mối thì không phải không thể. Năm đó, quân Huyền Giáp bị người ta bí mật điều động, thật ra ngư phù đang ở trên tay ta.”

“Là sao ạ?” Khương Linh Châu giật mình, “Không phải Tiên đế đã giao ngư phù của quân Huyền Giáp cho Diêu đại tướng quân rồi sao?”

“Khi đó ta còn nhỏ, cũng không hiểu tại sao Diêu Dụng lại vội vàng đưa ngư phù cho ta.” Khuôn mặt Tiêu Tuấn Tri hiện vẻ hoài niệm, “Bây giờ nghĩ lại, hẳn khi ấy Diêu Dụng đã đoán được điều gì đó nên mới giao ngư phù cho ta. Dù ông ấy mất tích, nhưng nếu không có ngư phù, lẽ ra không ai có thể điều động quân Huyền Giáp mới phải.”

Khương Linh Châu khom lưng đi qua một nhánh cây thấp, theo sát phía sau Tiêu Tuấn Tri: “Nhưng theo những gì Vương gia nói, cái chết của Tiên đế bắt nguồn từ người của quân Huyền Giáp.”

“Phải. Ngư phù do ta giữ nhưng quân Huyền Giáp vẫn bị người khác điều động.” Tiêu Tuấn Tri đáp, liếc mắt một cái, bỗng nhiên phát hiện ra một chiếc lá vàng rơi trên đầu nàng, hắn lên tiếng: “Đừng nhúc nhích.”

Khương Linh Châu lập tức đứng yên tại chỗ, không dám nhúc nhích. Hắn tới gần, lấy chiếc lá kia xuống khỏi mái tóc đen nhánh của nàng, lúc này mới chậm rãi nói: “Ta đoán ngư phù bị người ta làm giả.”

Lời ấy khiến Khương Linh Châu thấy kinh ngạc.

Nàng không phải kiểu phụ nữ chỉ sống trong khuê phòng, không rành thế sự, trước kia Khương Linh Châu cũng từng đọc lướt qua mấy cuốn sách quân sự. Ngư phù quan trọng như vậy, tất nhiên không chỉ là một ấn tín bằng vàng đơn giản. Muốn làm giả, kiểu gì cũng phải quan sát ít nhất nửa tháng mới có thể phác ra được hình dạng.

“Về sau ta mới nhớ, nước Tề quả thật có một nhân vật như thế, năng lực quan sát xuất sắc, chỉ cần nhìn thấy lập tức có thể vẽ lại chính xác. Không biết nàng có biết hắn không? Hắn tên là Ứng Quân Ngọc.”

Nói đến cái tên “Ứng Quân Ngọc”, Khương Linh Châu đúng là có chút ấn tượng.

Ứng Quân Ngọc lớn lên ở phố phường, có tài chế tạo các món đồ tinh xảo bằng vàng, sở trường là “Đa cực liên hoàn” (2). Sau khi hắn tạo ra chiếc đa cực liên hoàn thì từng tuyên bố rằng nếu ai có thể giải được nó, hắn sẽ làm việc cho người ấy trong mười năm. Từ sau khi nói những lời ấy tại quán rượu, ngày ngày hắn chờ trên lầu hai của nhĩ các. Chẳng qua là ba tháng trôi qua cũng chưa có ai giải được. Từ ấy, người này trở nên nổi tiếng trong giang hồ.

(2) Giống Cửu liên hoàn nhưng là loại nhiều vòng tròn hơn.

Về sau, Ứng Quân Ngọc cũng thử làm các loại khóa tinh xảo khác, thậm chí còn chế tạo cả súng đạn và ám khí, một bản vẽ hết giá ngàn vàng mà vẫn luôn cung cấp không theo kịp nhu cầu. Nhưng chẳng biết từ khi nào, Ứng Quân Ngọc đột nhiên mai danh ẩn tích, không ai tìm được.

Lần đầu tiên Khương Linh Châu nghe thấy cái tên này là khi Lưu Tông đưa nàng một bộ cửu liên hoàn có hai cực dương. Lúc nàng lật thân của chiếc vòng lên xem thì thấy khắc chữ “Ứng” nho nhỏ, khi đó nàng còn trêu hắn rằng: “Chẳng lẽ cái này là tác phẩm lớn của Ứng Quân Ngọc tiên sinh hay sao?”

Chẳng qua đó cũng chỉ là mấy lời nói đùa mà thôi.

Bởi cái tên Ứng Quân Ngọc vô cùng nổi tiếng nên trên phố có nhiều người mạo danh là Ứng Quân Ngọc, trên đám ám khí, hộp khóa đều khắc chữ “Ứng”, mong bán được giá tốt. Bởi vậy, vật “Ứng Quân Ngọc chế tạo” lưu thông khắp phố phường với số lượng khổng lồ.

“Thiếp biết.” Khương Linh Châu trả lời, “Đó là thợ thủ công chuyên chế tạo mấy thứ khóa tinh xảo và ám khí, đúng không ạ?”

“Đúng vậy.” Tiêu Tuấn Trì đáp, “Nếu nói ai là người có thể tạo ra được một chiếc ngư phù như thế trong khoảng thời gian ngắn thì Ứng Quân Ngọc là người có khả năng nhất. Dù không phải là do hắn làm đi chẳng nữa thì dựa vào sự hiểu biết của hắn với nghề này, cũng phải biết điều gì đó. Hơn nữa sau khi Đại ca mất, Ứng Quân Ngọc lập tức biến mất, ta nghĩ... Điều này hẳn phải có liên quan gì đó. Năm ấy, nơi cuối cùng mà hắn xuất hiện chính là Cảnh Lăng. Hiện giờ ta cố tình đến đây tìm tung tích của hắn, mong rằng chuyến đi này không uổng công.”

Vừa dứt lời, Khương Linh Châu cũng hơi hối hận, sao lúc trước nàng lại trả mấy món đồ chơi đó cho Lưu Tông cơ chứ.

Nếu giữ lại, biết đâu lại có tác dụng gì đó!

Chẳng qua với tính nết của Tiêu Tuấn Trì, nếu nàng giữ lại đồ của người đàn ông khác tặng, nhất định hắn sẽ làm cả quận Cảnh Lăng náo loạn hết lên, khiến không ai yên ổn cho mà xem.

Hai người ăn bữa trưa tại một quán rượu dưới chân núi, vừa đúng mùa cua ở Tùng Giang. Chủ quán bưng một đĩa cua hấp lên, trong số đó có một con rất béo, vỏ vàng ươm và những cái càng to khỏe, được buộc cực kì chặt để chờ mọi người nếm thử. Nhưng Khương Linh Châu lại đang mang thai nên không thể ăn thức ăn có tính hàn, chỉ có thể tro mắt nhìn người khác ăn.

“Vương phi đừng vội, đợi sinh Xuân Nhi xong, nàng ăn cũng không muộn.” Tiêu Tuấn Trì an ủi nàng, cũng không ăn cua, “Đến lúc đó vì phụ tự mình bóc cua cho nàng ăn, được không?”

“Nhưng món đó mỗi năm mới có một mùa thôi.” Nàng buồn bã, “Cuối cùng thiếp cũng hiểu, vì sao người ta lại nói mang thai rất vất vả. Cái này không thể ăn, cái kia cũng không thể ăn, đúng là khó chịu muốn chết.”

“Vương phi vẫn cứ tham ăn như vậy.” Tiêu Tuấn Trì bật cười, gấp cho nàng một miếng cá tươi ngon và một ít hành lá xanh biếc, “Nếm thử món này đi, cá vẫn được ăn mà, sau này sinh Xuân Nhi sẽ rất thông minh hoạt bát cho xem.”

Món cá hấp này trông rất ngon mắt, thịt cá trắng nõn, chìm nổi giữa bát nước canh trong vắt, trông giống như bông tuyết, khiến người ta không nỡ lòng hạ thìa. Hành tươi cắt khúc và đậu phụ mềm giữa từng miếng gừng vàng óng, nhìn cực kỳ đẹp mắt, mùi thơm lại say lòng người. Khương Linh Châu nếm thử một miếng, quả thật quên luôn chuyện ăn cua.

... Hầy, chỉ biết ăn thôi, không làm hấn bớt lo được.

... Từ góc độ nào đó, nói Khương Linh Châu là lợn con cũng không ngoa...

Tiêu Tuấn Trì đỡ dành Khương Linh Châu xong, ngẩng đầu lên thì thấy Phó Huy đang ngồi ở một bàn khác suy nghĩ, ăn chậm chạp không động đũa, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, khắp núi là lá phong đỏ. Thế là hấn hỏi: “Tứ Thiện, sao không ăn thế? Một lát nữa phải về phủ rồi, đừng để bị đói.”

Phó Huy cười trả lời: “Vâng ạ.”

Lại cầm đũa lên. Nhưng hấn không yên tâm, cúi đầu nhìn đồ trong tay. Nhìn kỹ, thì ra là một chiếc túi thơm cũ bị rách, sợi dây màu đỏ đã đứt khiến miệng túi mở rộng.

Mọi người ăn trưa xong bèn đi ngắm lá phong đỏ thêm lúc nữa rồi mới quay về phủ. Khương Linh Châu thấy mệt, lập tức xem Tiêu Tuấn Trì như gối ôm, dựa vào lồng ngực của hấn, lễ nghi bay đi đâu hết.

“Nếu ai lỡ thấy đáng vẻ không nghiêm chỉnh này của nàng, kiêu gì cũng kinh ngạc đến rơi cằm.” Tiêu Tuấn Trì nói.

“Sao nào, giờ thiếp còn cần phải luôn giữ lễ nghi hay sao?” Nàng lười biếng nói, “Hơn nữa, người mang bầu là lớn nhất, Vương gia không biết à?”

“Biết chứ.” Hấn lên tiếng.

Với dáng vẻ thường ngày của nàng, lúc ở Hoa Đình, làm gì có ai không tấm tắc khen Hà Dương đúng là Công chúa một nước cơ chứ? Dù gả tới nước Ngụy cũng không ai có thể tìm được một chút sai lầm trong cung cách lễ nghi của nàng. Nhưng trước mặt Tiêu Tuấn Trì, nàng sẽ tháo vỏ bọc ấy xuống, uốn éo xiêu vẹo trong lòng hấn.

Khương Linh Châu nhìn lên trần xe, mắt đảo theo màn xe đung đưa. Bỗng nhiên, nàng nghĩ ra cái gì đó, thốt lên với Tiêu Tuấn Trì: “Hưởng thái bình ở Cảnh Lăng với Vương gia quá lâu nên quên mất chuyện chính rồi. Vương gia còn nhớ lúc thiếp mới gả đến Cảnh Lăng từng va chạm với một kẻ điên không?”

Tiêu Tuấn Trì nhíu mày suy nghĩ, ngượng ngừng đáp: “Vi phu... Không nhớ nổi.”

“Vương gia đúng là quý nhân mắc bệnh hay quên.” Nàng ngồi thẳng dậy, “Lúc trước Vương gia còn nói, nhất định phải dạy dỗ tên điên đó một trận. Về sau thiếp sai Phó Huy dẫn hấn đến y quán. Vương gia thật sự không nhớ sao?”

Nghe nàng nói vậy, Tiêu Tuấn Trì cố lắm mới mơ hồ nhớ ra một khuôn mặt: “... Ừm, hình như có kẻ như thế thật. Sao vậy? Sao tự nhiên Vương phi lại nhắc đến hấn thế?”

“Lúc Vương gia xảy ra chuyện ở Thái Diên, trước Tây cung, thiếp có gặp Bình Trắc phi của Hào Châu vương.” Khương Linh Châu nhíu mày, cố gắng nhớ lại chuyện ngày đó, “Bình Trắc phi nói với thiếp: “Thay mặt Trương Quân Phương cảm ơn ân huệ của Cảnh Lăng Vương phi”, thiếp đoán Bình Trắc phi chính là thê tử mà Trương Quân Phương đau khổ tìm kiếm.”

Tiêu Tuấn Trì nghe vậy thì khá mờ mịt: “Chuyện này là thật à?”

“Muời phần thì tám đến chín phần là thật. Vì muốn thiếp không nói ra chuyện đó mà ở Tây cung, Bình thị đã giúp thiếp, thả cho thiếp một con đường sống. Bây giờ nghĩ lại, đúng là biết vậy đã chẳng làm. Nếu không thiếp đã chiêu mộ Trương Quân Phương rồi.”

Nếu việc này là thật, lần đó đúng là quá nguy hiểm.

Nói đến việc Hào Châu vương cướp thê tử của người khác, không thể phủ nhận đây là sự sỉ nhục đối với hoàng thất Tiêu thị. Còn Bình Trắc phi với Trương Quân Phương nữa, dẫu lia ngó ý còn vương tơ lòng, quá nhiều sơ hở để người ta nắm được.

Tệ thật đấy...

Vị thê tử duy nhất còn nhỏ tuổi của phủ Hào Châu vương do Bình Trắc phi sinh ra lại là con của kẻ khác.

Đầu Hào Châu vương xanh mơn mớn, đi đồ võ cho người ngoài.

Tiêu Tuấn Trì ngẫm nghĩ một lúc: “Mà thôi, hiện giờ cũng đâu tìm được Trương Quân Phương, tha cho hắn đi. Bình thị kia nhớ đến ân tình Vương phi cứu Trương Quân Phương nên khi đó mới giúp đỡ, Vương phi không cần để trong lòng.”

Trong lúc hai người nói chuyện, chiếc xe vẫn tiếp tục lăn bánh về phủ Cảnh Lăng vương.

Một người vội vã ra nghênh đón, ghé sát tai Tiêu Tuấn Trì nói gì đó rồi giao một bức thư cho hắn. Tiêu Tuấn Trì nhìn lướt qua hai lần, sắc mặt không tốt lắm.

Khương Linh Châu đang muốn trở về phòng, nhìn thấy sắc mặt hắn như thế thì hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Việc này không liên quan quá nhiều đến nước Ngụy, chỉ là Vương phi...” Tiêu Tuấn Trì ho khan, “Được rồi, cũng không quá liên quan đến Vương phi.”

“Ồ?” Khương Linh Châu nghi ngờ thái độ của hắn, hỏi lại: “Chuyện gì vậy? Vương gia lại định giấu thiếp chuyện gì đó?”

Tiêu Tuấn Trì cup mắt như không muốn mở miệng. Một lúc lâu sau, hắn mới nói: “Là việc liên quan đến nước Tề. Theo thông tin nhận được, Lưu Tông - Thái tử bị phế của Lưu Tề đã trốn khỏi Hoa Đình được ba tháng rồi, tìm khắp nơi vẫn không thấy người đâu. Hai ngày gần đây mới biết, hắn ở Triệu thành, còn dẫn theo một đám cựu thần lão tướng, giương cờ “Khôi phục Lưu Tề” với ý muốn giành lại quyền lực.”

Khương Linh Châu nghe xong thì mờ mịt hồi lâu.

Trong đầu nàng bỗng hiện ra hình bóng mờ ảo của một bé trai vừa quen vừa lạ. Bé trai ấy nhiều lắm cũng chỉ khoảng tám, chín tuổi, gương mặt vô cùng non nớt.

“Linh Châu, lúc nào muội giải được cửu liên hoàn thì mang trả lại cho huynh nhé. Lúc đó, huynh sẽ đồng ý làm cho muội một việc.” Giọng cậu bé giòn tan, lạnh lạnh như chuông ngọc.

Nhắc tới Lưu Tông, Khương Linh Châu chỉ nhớ được một cậu nhóc choai choai. Dường như sau này hắn càng lớn càng trở nên tuấn tú và tao nhã, lần tiệc mừng sinh nhật, nàng cũng thoáng nhìn thấy hắn, trông rất cao ráo hiên ngang, phong thái dịu dàng như ngọc, nếu không phải hắn có thân phận đặc biệt, nhất định sẽ được rất nhiều quý nữ ở Hoa Đình theo đuổi.

Không bằng nói...

Nếu như phụ hoàng của nàng không chiếm lấy Hoa Đình, Lưu Tông thân là Thái tử Lưu Tề, với vẻ ngoài tuấn tú, lại tinh thông cầm kì thi họa, có sở trường làm thơ, nhất định sẽ khiến người đời ca tụng là con cưng của trời.

Chỉ tại vận mệnh trêu ngươi, vương thất Lưu Tề xa hoa dâm dăng, thuế má hà khắc khiến lòng dân oán thán, nước Tề lâm vào đại loạn. Nếu như không có phụ hoàng của Khương Linh Châu mang binh chiếm lấy Hoa Đình, cũng sẽ có người khác đến lật đổ vương thất Lưu Tề. Dù thế nào Lưu Tông cũng sẽ rơi vào một kết cục thê thảm.

Nếu như Lưu Tông là một quý tộc nào đó, “cây ngay không sợ chết đứng” thì không sao, nhưng vấn đề nằm ở chỗ hắn là Thái tử. Phụ hoàng của Khương Linh Châu lại xem trọng danh tiếng, bắt chước Chu vương, phong Lưu Tông làm một An Khánh vương không có thực quyền. Nếu Hoa Đình bị kẻ khác xâm chiếm, không chừng Lưu Tông đã mất mạng từ khi mới hai tuổi.

Nói đi nói lại, cũng đành phải than một tiếng “Vận mệnh vô thường”.

Nhưng những việc đó đã chẳng còn liên quan gì đến Khương Linh Châu. Cứ xem như trước khi Khương Linh Châu gả đi, nàng chưa từng gặp lại hắn là được.

Thấy nàng mãi không hoàn hồn, Tiêu Tuấn Trì trêu chọc: “Sao thế? Vương phi tưởng nhớ “trúc mã” đến mức mất hồn, quên luôn bây giờ mình là thê tử của ai rồi à?”

Khương Linh Châu nghe thế thì kiễng chân, chọc vào trán hắn: “Chàng bót đùa kiểu này đi, thiếp là người như thế sao?... Lúc nhỏ thiếp và An Khánh vương chỉ cùng đọc sách và chơi đùa, lớn lên cũng chẳng gặp lại nhau nữa.”

Ngừng một lát, nàng khó hiểu hỏi: “Sao Vương gia biết rõ mấy chuyện lúc nhỏ của thiếp thế?”

“Nếu đã muốn cưới nàng, đương nhiên là phải tìm hiểu thật kỹ về nàng rồi.” Tiêu Tuấn Trì cười, “Ta biết từ nhỏ Vương phi đã được nuôi chiều, thích đọc sách viết chữ, ngược lại với Nhị công chúa trong nội cung Hoa Đình, bởi vì “Không tuân thủ quy củ” nên bị mẩu hậu của nàng phạt khoảng vài ba lần.”

Khương Linh Châu hơi ngạc nhiên, nhỏ giọng đáp: “Thiếp với Nhị muội cũng không có chuyện gì đâu. Do tuổi con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện mà thôi. Thiếp cũng chưa từng cáu gắt với con bé.”

“Được rồi, được rồi. Hà Dương công chúa là người khiêm tốn, cẩn thận, biết nhường nhịn nhất, quả thật là một người con gái gương mẫu của Đại Tề.” Tiêu Tuấn Trì dặt tay nàng vào trong phòng, “Nàng không cần lo lắng chuyện Lưu Tông phục quốc, phụ hoàng và hoàng huynh của nàng cũng đâu phải kiểu người dễ chọc, nào có chuyện để Lưu Tông chiếm được lợi thế. Hơn nữa, lần trước phụ hoàng của nàng giả vờ chiêu binh mà lại không gọi hoàng thúc nàng về Hoa Đình, đó không phải là đang đề phòng Lưu Tông sao?”

Khương Linh Châu suy nghĩ trong chốc lát mới lên tiếng: “Nhưng An Khánh vương... Lưu Tông cũng không phải kẻ ngu, sao có thể đánh một trận không có phần thắng được? Nếu hắn cầu viện nước Ngụy...”

Nàng vừa dứt lời, ngược mắt lên thì lập tức nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Tiêu Tuấn Trì.

Hắn im lặng một lúc, bất đắc dĩ cười hỏi: “Quân Huyền Giáp của Đại Ngụy đang trên tay vi phu, hẳn là Vương phi cảm thấy vi phu sẽ cho “trúc mã” của Vương phi mượn binh, giúp hắn xưng Vương xưng Đế sao?... Vậy đúng là mất cả chì lẫn chài.”

Nghe hắn nói thế, Khương Linh Châu bật cười: “Vương gia nói gì đấy? Nếu Vương gia còn nói “trúc mã” nữa thì thiếp sẽ gọi tỷ muội Liên Nhụy, Hồng Mai vào phủ phục vụ Vương gia hàng đêm đấy.”

Cười xong, hai người trở về phòng nghỉ ngơi.

*~~~ Tác giả có lời muốn nói: Đến lúc mang thai, tôi chỉ muốn viết mở đầu chương sau là: “Chín tháng sau, một đứa trẻ ra đời”... Hầy _(:3 > ∠)_*

Chương 63: Thổi một khúc “Hong Đậu”

Editor: Trường Thanh

Beta: Tửu Thanh

Một thời gian sau, trời dần trở lạnh. Gió thu thổi vi vu, lá phong và hoa đua nhau rơi xuống.

Tiêu Tuấn Trì phát hiện ra mấy hôm nay Phó Huy không tập trung, thường xuyên nhầm lẫn. Dù hẳn vốn là người hay do dự nhưng cũng không bắt cần đến vậy, cho nên Tiêu Tuấn Trì mới cẩn thận để ý.

Một ngày nọ, Tiêu Tuấn Trì thấy Phó Huy đứng ngẩn ngơ dưới mái hiên, chiếc lá trong tay bị hắt nghịch đến mức héo rũ. Thế là Tiêu Tuấn Trì hỏi: “Từ Thiện, dạo này người bị làm sao vậy? Lúc nào cũng thấy không tập trung.”

Phó Huy ngẩng người một lúc lâu mới áy náy xoay người lại: “Thuộc hạ thật có lỗi, nhưng cũng không có việc gì lớn đâu, tạ ơn Vương gia quan tâm.”

“Từ Thiện, người không lừa ta được đâu.” Giọng Tiêu Tuấn Trì trở nên nặng nề, “Nhất định là người có chuyện phiền lòng.”

Phó Huy lại im lặng, lúc sau mới thoải mái nói: “Đúng là thần không thể lừa được Vương gia. Nhưng chuyện này thật sự không to tát gì, chỉ có thần mới buồn phiền vì chuyện vớ vẩn ấy. Vương gia nghe xong có khi còn cười nhạo vì thần hẹp hòi ấy chứ.”

“Người cứ nói đi.”

Thế là Phó Huy lấy chiếc túi thơm bị hờ miệng mà Tổng Thái Vi tự tay làm cho hẳn ra.

Ngón tay hẳn vuốt nhẹ túi thơm: “Lúc trước Phó Huy, Vương phi và Thái Vi cùng nhau đi chùa Quảng Quả, khi đó Thái Vi rút được quẻ “Gió xuân cắt đứt sự ràng buộc, đẩy người đi, cần gì miễn cưỡng ở lại trên sông sâu”. Bây giờ chiếc túi thơm muội ấy tặng lại bị đứt mất một sợi dây... nên mới không thể yên lòng.”

Tiêu Tuấn Trì nghe thế thì bật cười thật.

Đây thật sự chỉ là một việc nhỏ thôi, nhưng trong mắt người đang “có tình” lại trở thành chuyện lớn, bảo sao Phó Huy suốt ngày mất tập trung.

“Việc này đơn giản mà. Để Thái Vi làm thêm cho người một cái nữa là được.”

“Ngày đó đi chùa Quảng Quả, Thái Vi cũng nghe lời giải của quẻ kia. Muội ấy rất nhạy cảm, nếu biết chiếc túi thơm này bị đứt dây, Thái Vi sẽ nghĩ nhiều.” Phó Huy thở dài.

Tiêu Tuấn Trì cũng không có cách gì khác.

“Hầy, chuyện yêu đương của mấy người trẻ tuổi, bốn vương cũng không biết nên nói thế nào cho phải.” Hắc học Phó Huy, ung dung thở dài, “Dù sao bốn vương chẳng cần làm gì cũng lấy được Vương phi... Bốn vương không có ý khoe khoang đâu, Tử Thiện đừng để ý.”

Đứt lời, Tiêu Tuấn Trì bước lên đám lá thu chưa quét, chậm rãi rời đi.

Phó Huy nhìn bóng lưng của hắc, đôi mắt hơi chuyển động. Những ngón tay đầy sẹo được quần băng chột nắm chặt, xé tan chiếc lá trong tay hắc thành bột phấn.

Vì trong lòng có tâm sự nên hắc bước nhẹ chân hơn một chút.

Dù đã từng tới phòng riêng của Tổng Thái Vi, nhưng bước chân hắc cũng chưa từng nhẹ nhàng như thế.

Bỗng nhiên màu đỏ điểm lệ lướt qua hắc, hóa ra Tổng Thái Vi nghe thấy tiếng bước chân nên đã tựa bên khung cửa từ lâu, khuôn mặt đầy vẻ mong đợi. Phó Huy kinh ngạc, trên búi tóc lỏng lẻo của nàng ấy không phải chiếc trâm quần tợ hình lá chuối mà Điều phu nhân để lại, thay vào đó là chiếc trâm gỗ Phó Huy tự tay khắc cho nàng.

Vì làm chiếc trâm này, Phó Huy đã tự cắt vào tay không biết bao nhiêu lần, để lại mấy vết sẹo liền.

“Thái Vi, muội...” Phó Huy trông thấy cây trâm kia, lòng cảm thấy ấm áp.

“Gần đây Phó đại ca có vẻ lo lắng.” Nàng sờ lên chiếc trâm kia, nhẹ giọng nói: “Sau khi từ Thái Diên trở về, lúc nào cũng như có tâm sự, tiếng bước chân không giống ngày xưa, như thể đã biến thành người khác vậy. Cho nên...” Nói đến đây, nàng cup mắt, hai má đỏ bừng, không nói nên lời.

Đương nhiên Phó Huy biết nàng muốn nói gì.

Vì để giúp hắc bớt phiền muộn, nàng mới tháo chiếc trâm cài tóc mà mẫu thân để lại, cài cây trâm gỗ mà Phó Huy tự làm lên.

Nàng luôn như vậy, chỉ vì Phó Huy nói “Nếu như muội mặc màu đỏ, huynh sẽ dễ tìm muội hơn.” mà nàng bỏ hết những chiếc váy cũ đi rồi mua một đồng váy đỏ cất trong rương.

... Nhưng, nhưng mà...

Việc khiến hấn ưu phiền, một chiếc trâm cài tóc đầu thể giải quyết được?

Tổng Thái Vi ngẩng đầu, nhỏ giọng hỏi: “Phó đại ca, Thái Vi thế này... có đẹp không ạ?”

Hấn gật đầu: “Đẹp lắm.”

Cô nương trước mặt nở nụ cười. Nàng giống như một cánh bèo trắng lênh đênh trên sông, xinh đẹp nhỏ bé nhưng lại khiến người ta thương yêu không thôi. Dù cánh bèo ấy không có rễ lại chẳng nở hoa, chỉ trôi dạt theo dòng nước cuốn, nhưng trong mắt người thương, nàng xinh đẹp chẳng khác nào mai, lan, trúc, cúc (1) trong tranh cổ.

(1) Mai, lan, trúc, cúc là đề tài quen thuộc trong hội họa Trung Quốc. Bốn chủng loại này đều có tính cách cao nhã. Mai nở vào mùa đông và xuân, chịu đựng lạnh lẽo. Lan kiêu diễm mảnh mai, hương thơm thâm trầm. Trúc ngay thẳng, vô tâm, đầy tiết tháo. Cúc trải sương giá mà chẳng héo hon, có ý chỉ thách đố thiên nhiên. Thế nên các văn nhân Trung Quốc ái mộ mà đặt tên cho bốn loại này là Tứ quân tử.

“Trời đã không còn sớm nữa, mọi người mau đi nghỉ ngơi đi. Gần đây trời lạnh, đứng bên ngoài dễ cảm lạnh lắm.” Phó Huy nói, “Huynh thôi xong một khúc sẽ về, ngày mai mọi việc đều ổn cả thôi, mọi người không cần lo lắng.”

Tổng Thái Vi gật đầu rồi quay lưng trở lại phòng.

Những vì sao trên trời tỏa ra ánh sáng lạnh lạnh dịu dàng, cây lau đung đưa theo gió tựa những người con gái đẹp đang hồn loạn. Phó Huy hái được một chiếc lá, tựa vào tường, bình tĩnh thổi khúc “Hong đậu”. Tuy chỉ là khúc nhạc tương tự bình thường nhưng trong một đêm không trăng như hôm nay, khúc nhạc ấy lại có vẻ hơi lạnh lẽo, hiu quạnh.

Đột nhiên, phía sau hấn vang lên tiếng xé gió. Phó Huy giỏi võ, nhanh nhẹn dùng luôn chiếc lá trên tay làm ám khí. Chiếc lá mềm mại được truyền lực sắc bén không kém gì sắt thép, mạnh mẽ ngăn mấy mũi ám khí lại.

Những tiếng leng keng vang lên, một loạt châm bạc rơi xuống.

“Phó Huy, võ công của người tề đi rồi đấy à? Về Cảnh Lăng lâu như thế mà mãi vẫn không thể đưa Hà Dương công chúa đi sao?”

Cùng với tiếng châm bạc rơi xuống đất là giọng nói uyển chuyển của người phụ nữ cất lên.

Người phụ nữ lặng lẽ bước vào đình viện, từng bước chân nhẹ nhàng lại yên ắng. Nàng ta khoác trên mình một chiếc áo mỏng, khuôn mặt sắc sảo được che giấu dưới lớp vải mềm. Nhưng vẻ khinh thường vẫn hiện rõ trong đôi mắt xanh thẳm của nàng ta.

Phó Huy thấy nàng ta thì đứng chấp tay, thấp giọng đáp: “Bất cóc Cạnh Lăng Vương phi ở nước Ngụy là điều bất khả thi. Cho tới bây giờ, Huy chỉ tuân theo ý của nữ sứ giả, mệnh lệnh của người ngoài, xin thứ cho Huy không thể nghe theo.”

Người phụ nữ khoác áo mỏng cười khẩy: “Ồ? Chỉ nghe Na Thập Nhiệt Cầm, không nghe chủ tể? Không biết từ khi nào mà Hòa giáo lại xuất hiện một kẻ không biết nghe lời như ngươi thế?”

Phó Huy phui lớp bụi mỏng bám trên áo, khuôn mặt bình thản, giọng điệu không thay đổi: “Hòa giáo vốn là một giáo phái tốt, chủ trương hướng “Thiện”. Nếu không phải do chủ tể tranh chấp để trục lợi, Hòa giáo cũng sẽ chẳng thâm hại như bây giờ. Nữ sứ giả là người có tấm lòng lương thiện, can trọng vì danh dự của Hòa giáo, có gì lại không nghe theo?”

Những lời nói đúng mực của Phó Huy đã chọc giận người phụ nữ mắt xanh kia.

“Phó Huy! Ngươi làm thuộc hạ Cạnh Lăng vương lâu quá nên quên mất ơn tri ngộ của Hào Châu vương và chủ tể rồi phải không?” Người phụ nữ đó chống nạnh, trong giọng nói chất chứa sự ngạo mạn và ác độc, “Nếu không phải Hào Châu vương nghĩ rằng phái ngươi vào phủ Cạnh Lăng vương cũng có chút tác dụng, ngươi cho rằng mình còn có thể xưng huynh gọi đệ với Tiêu Tuấn Trì ư? Nằm mơ lâu quá, quên luôn mình là ai rồi à?”

Chỉ tiếc, dù lời nói của nàng ta tàn nhẫn như thế nhưng Phó Huy hoàn toàn không để ý, hơn nữa còn định bỏ đi luôn.

Người phụ nữ đó nhướng mày, nói: “Phó Huy, ngươi không được đi.” Dứt lời, nàng ta nói câu gì đó bằng tiếng Hồ, trong phòng Tống Thái Vi vang lên một tiếng động mạnh. Sau đó, Tống Thái Vi mặc áo ngủ, tóc tai rối bời, ngơ ngác bị người ta áp giải ra. Có hai người phụ nữ người Hồ giữ chặt và đặt dao ngang cổ nàng ấy.

Phó Huy thấy thế, khuôn mặt lạnh như băng bắt đầu nứt ra.

Tay trái hấn gạt ngang, khế quát: “Đừng làm liên lụy đến người vô tội! Người ngươi muốn là Hà Dương công chúa, liên quan gì tới Thái Vi?”

Người phụ nữ kia duyên dáng cười, giọng nói có vẻ đắc ý: “Nếu không làm thế, sao ngươi chịu ngoan ngoãn bán mạng cho chủ tể chứ?”

Ngực Phó Huy phập phồng không ngừng, lông mày nhíu lại, liếc nhìn khuôn mặt của Tống Thái Vi, lúc này mới hạ quyết tâm: “Ngươi thả nàng ấy ra, ta sẽ đồng ý với ngươi.”

Tống Thái Vi không thể nhìn thấy gì, nhưng lại có thể nghe rõ những gì bọn họ nói, trong lòng nàng vô cùng lo lắng, sự sốt ruột hiện rõ trên khuôn mặt.

Phó Huy thở mạnh một hơi, nhanh chóng nói: “Đừng lo lắng, Thái Vi, huynh sẽ không để bọn họ hại muội đâu.”

Bỗng nhiên, cô nương mù ấy lại nói một câu khiến Phó Huy không ngờ đến: “Phó... Phó đại ca, Thái Vi... cảm thấy hơi bất an. Chiếc túi thơm mà Thái Vi tặng cho Phó đại ca... đứt rồi ư?”

Câu hỏi đó khiến Phó Huy không thể trả lời nổi... Túi thơm đã bị đứt, sợ là câu “Giỏ xuân cắt đứt sự ràng buộc, đẩy người đi” sẽ thành sự thật.

Hắn gượng cười: “Không phải, huynh vẫn còn đang đeo nó trên người đây. Thái Vi đừng suy nghĩ nhiều, huynh sẽ xử lí ổn thỏa việc này.”

Người phụ nữ khoác áo mỏng khẽ cười, tay nghịch một góc áo lụa, chậm rãi nói: “Hóa ra Phó công tử lại nặng tình thế này. Mà cũng đúng, người Hòa giáo chúng ta vốn dám yêu dám hận. Có điều, nếu người không phục tùng mệnh lệnh của chủ tể, Tổng tiểu thư có xinh đẹp yêu kiều thế nào cũng không trở về được nữa đâu.”

Phó Huy siết chặt tay.

... Vì đề phòng Tổng Thái Vi rơi vào tay kẻ xấu, Tiêu Tuấn Trì mới đồng ý để nàng - một cô nương chưa lập gia đình ở lại trong phủ. Cũng coi như xứng đáng với sự gửi gắm năm đó của Diêu đại tướng quân. Nhưng không ngờ, phủ Cảnh Lăng vương canh phòng nghiêm ngặt như vậy mà Hòa giáo vẫn tìm được lỗ hổng.

“Tối nay ta sẽ hành động.” Phó Huy cúi người ngồi xuống tìm chiếc lá hắc dùng làm ám khí khi nãy, cất vào trong tay áo, “Nhưng nếu các người khiến Thái Vi bị thương dù chỉ một chút thì đừng kể nào mơ tưởng đến Hà Dương công chúa nữa.”

Phó Huy vốn là một người hiền hòa, nhưng khi nói những lời này, giọng nói của hắn âm vang, sắc bén như một con dao găm, làm người ta lạnh lẽo từ tận đáy lòng.

Đứt lời, Phó Huy nhắc chân định rời đi.

“Phó đại ca!” Tổng Thái Vi vội vàng gọi hắn lại, nỗi khổ sở thể hiện trong từng lời nói, “Huynh... Huynh sẽ không làm hại Vương phi nương nương phải không? Phải không?”

Phó Huy không quay đầu, chỉ dừng lại một chút.

Người phụ nữ kia nhìn bóng lưng hắn dần đi xa, cười tủm tỉm: “Tổng cô nương, đây là chuyện tốt. Rõ ràng ngươi chiếm vị trí rất cao trong lòng người đàn ông ấy, còn cao hơn cả phu thê Cảnh Lăng vương và chuyện sống còn của Đại Ngụy nữa kia!”

“Phó đại ca...” Tổng Thái Vi đột nhiên cao giọng, âm thanh sắc bén đến đáng sợ. Nhưng những lời tiếp theo nàng nói lại nhỏ bé đến run rẩy, “Phó đại ca, lúc nào huynh cũng muốn lấy trâm cài tóc của muội. Thứ huynh muốn không phải là muội cài trâm huynh tặng phải không?... Huynh chỉ muốn lấy thứ được giấu trong trâm cài của muội, đúng không?”

Gió đêm lạnh dần, tiếng bước chân Phó Huy chậm rãi rời xa.

“Phó đại ca...”

Tổng Thái Vi chưa nói hết câu đã bị người đứng sau đánh ngất bằng cán đao.

***

Phó Huy đi xuyên qua vương phủ, vệ binh ven đường thấy hắn đều cúi đầu, cung kính lui đi. Hắn đi dọc theo hành lang, đến trước cửa thư phòng thì dừng lại. Đèn trong phòng vẫn sáng, hiển nhiên Vương gia đang xử lý việc công như thường lệ.

“Vương gia...” Hắn gõ cửa, “Đêm trăng hiếm có, Huy muốn uống một chén với Vương gia.”

Trong phòng im lặng vài giây, tiếng bước chân vang lên. Tiếp theo, cửa được đẩy ra. Tiêu Tuấn Trì hất áo ngoài, đứng dựa vào cửa: “Tử Thiện, người lại ngốc đến nỗi quên mất bốn vương không thể uống rượu à?”

“... À.” Phó Huy sững sờ, bật cười, “Gần đây Huy thật vụng về.”

Tiêu Tuấn Trì dẫn hắn vào thư phòng, khép cánh cửa lại. Phó Huy ngồi xuống ghế, nhìn đồng công văn chồng chất dưới chân. Lúc trước hắn đã quen những việc này, hắn nhặt những công văn này lên một cách rất tự nhiên rồi cầm bút phê duyệt. Bộ bút nghiên dự bị trên bàn và chiếc ghế bành bên cạnh do chính Tiêu Tuấn Trì chuẩn bị cho hắn.

Bên ngoài rất yên tĩnh, không một tiếng động, trong phòng chỉ có tiếng bút sột soạt trên giấy, thi thoảng có tiếng người hỏi người đáp.

“Vương gia, bức thư mà Phí tiên sinh gửi từ Thái Diên này xử lý như thế nào ạ?”

“Cứ kệ nó đấy, Phí tiên sinh sẽ tự quyết định được.”

“Bức thư mật này của Chung gia cứ coi như chưa nhận được nhé ạ?”

“Tốt lắm.”

“Lục gia ở Giao Châu có chút vấn đề.”

“Bọn họ còn muốn gì nữa? Bốn vương đưa con gái nhà đó lên làm Hoàng hậu, giờ còn muốn mấy đứa con gái khác làm Quý phi góp vui sao?”

Sau nửa canh giờ, Phó Huy gác bút, xoa bóp vai gáy. Tiêu Tuấn Trì nhìn đồng công văn hắn vừa phê duyệt xong thì nói: “Làm phiền Tử Thiện rồi. Nếu không có Tử Thiện giúp, sợ là một mình bốn vương còn lâu mới xong.”

Phó Huy xoa bóp cổ tay, nhỏ giọng lên tiếng: “Ngày sau nếu Huy không có ở đây, Vương gia cũng có thể nhờ Chăm Hà mà. Tuy đệ ấy khá ngang bướng nhưng rất có chính kiến, khả năng quan sát cũng không tồi.”

“Nói như thế ngày mai ngươi ra đi luôn vậy.” Tiêu Tuấn Trì khoác áo, lơ đãng hỏi: “Bỏn vương, thế tử tương lai của ngươi và Đại ca của nàng ấy đều ở đây, ngươi chạy đi đâu được?”

Phó Huy nghe vậy thì sững sờ trong chốc lát. Hắn chăm chú nhìn bàn trà rồi đưa mắt nhìn lên ngọn nến, ánh lửa nhè nhẹ trong mắt hắn chẳng khác gì sao sáng giữa trời đêm. Một lúc sau, hắn lẩm bẩm: “Cũng thế, cũng thế cả... Nghĩ lại thì Huy và Vương gia quen nhau trong quân đội cũng gần mười năm rồi.”

Nghe hắn nhắc đến chuyện cũ, Tiêu Tuấn Trì bồi hồi nói: “Đúng vậy. Năm đó Đại ca nói với ta, khi ta tiếp nhận quân Huyền Giáp cũng nên có mấy huynh đệ để cùng vào sinh ra tử mới phải. Đại ca ta có Diêu Dụng, ta có ngươi và Chăm Hà, phải may mắn cỡ nào chứ. Bỏn vương còn đùa với Vương phi, kể cả thiên hạ này có quay lưng với bỏn vương thì nhất định Tử Thiện và Chăm Hà vẫn sẽ trung thành với ta.”

Dứt lời, Tiêu Tuấn Trì khẽ cười.

“Vâng.” Phó Huy nghịch chiếc lá héo trong tay, “Mười năm nay, Huy cũng đã gây cho Vương gia không ít phiền phức. Nếu năm đó thần và Hà đệ không nói đùa thì có lẽ cũng chẳng có chuyện của Lương phi. Mong rằng... Vương gia không trách tội.”

“Chuyện đó có là gì chứ?” Tiêu Tuấn Trì không để bụng, “Đó là do Lương phi tham lam, suốt ngày nghĩ đến những thứ không thuộc về mình, đâu thể trách ngươi và Chăm Hà được. Hơn nữa, tuổi trẻ nông nổi, có ai mà không như thế? Chỉ có điều trong chớp mắt, chúng ta đã không còn là thiếu niên nữa rồi.”

Phó Huy khẽ gật đầu, vẫn mắt tập trung. Hắn chăm chú nghịch chiếc lá nhăn nheo tội nghiệp, Tiêu Tuấn Trì thấy vậy, nhíu mày than thở: “Này, ngươi tha cho chiếc lá trong tay mình đi. Cái cây cạnh mương nước ở Tây cung sắp bị ngươi vặt trụi lá rồi, bây giờ lại đến lượt lá cây của phủ Cảnh Lăng vương nữa à?”

Phó Huy yên lặng, lúc này mới cất chiếc lá kia đi, giải thích: “Lúc này thần mới đi thăm Thái Vi, thôi cho muội ấy nghe một khúc “Hong Đậu”.”

“Nàng ấy ổn không?”

“Nàng ấy vẫn khỏe ạ, tạ ơn Vương gia quan tâm.”

“Ngươi đã trưởng thành rồi, cũng nên chọn ngày kết hôn với Thái Vi đi.” Tiêu Tuấn Trì dựa lưng vào ghế, thong thả lên tiếng: “Ngươi không kết hôn nhanh thì danh môn quý nữ Cảnh Lăng vẫn còn hi vọng. Đợi ngày Thái Vi gả cho ngươi, ta để Vương phi làm chủ hôn, bảo đảm nàng ấy sẽ khiến tân nương tử mở mày mở mặt.”

“Việc này Vương gia phải nói với Hà đệ mới đúng. Đệ ấy là huynh trưởng của Thái Vi, Chăm Hà không đồng ý, thần cũng đâu thể kết hôn với muội ấy.” Phó Huy đỏ mặt, hần thì thảo, “Hơn nữa... nếu không thể khôi phục danh tiếng Diêu gia, sao thần có mặt mũi cười muội ấy làm thê ạ?”

Tiêu Tuấn Trì đáp lại: “Ta thấy người ta không để ý đến chuyện ấy đâu. Người nên sớm kết hôn sinh con đi, nếu phần đầu, có khi các người còn đuổi kịp Vương phi rồi chúng ta sẽ được làm thông gia ấy chứ.”

Phó Huy nghe vậy, im lặng một lúc lâu, như thể không chịu nổi sự trêu chọc của Tiêu Tuấn Trì. lát sau, không biết tại sao, hần thẫn thờ dài: “Thế lại hay, Vương gia nói thế nào thần nghe vậy. Khuya rồi, Huy xin phép về nghỉ trước.”

Tiêu Tuấn Trì không để ý, áo choàng vẫn để trên bàn: “Đi nghỉ sớm đi. Ta đang định hai hôm nữa bảo người đi tìm Ứng Quân Ngọc, mà phủ Cảnh Lăng vương cũng không thể thiếu người.”

Phó Huy đáp “Dạ” rồi lui ra ngoài, khép cửa lại.

Trong bóng đêm ưu sầu, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng mùa hè còn sót lại khẽ vang lên. Gió đã ngừng thổi, bóng cây sừng sững bất động. Phó Huy đứng trước cửa rất lâu, khom người thật thấp với cánh cửa đã đóng trước mặt: “Huy cảm tạ ơn tri ngộ mười năm của Vương gia.”

Gió đêm lại thổi, lá cây bắt đầu lay động, tạo ra những bóng đen nhỏ dưới đất

Giọng nói của Phó Huy như đã tan trong gió, không còn nghe thấy nữa.

Hần đứng thẳng lên, mái tóc đen dài tung bay, áo khoác bay lượn như mây. Hần không rời khỏi phủ mà đi về phía viện Xoan Hoa, nơi Khương Linh Châu ở. Trên đường đi, hần lần lượt nhớ lại mười mấy năm đã qua...

Phụ mẫu mất năm sáu tuổi, hần phải sống nơi đầu đường xó chợ, chịu biết bao đau đớn, khổ sở. Sau này, hần được người truyền giáo của Hỏa giáo tìm thấy rồi mang về dạy dỗ, từ đó trở thành người của Hỏa giáo, lấy chữ “thiện” làm đầu.

Thuở nhỏ, hần lang bạt khắp nơi, hiểu rất rõ nỗi khổ đau của bách tính. Tuy đã theo Hỏa giáo, nhưng khi đó Hỏa giáo còn lấy “Gạt bỏ khó khăn rồi cùng cầu điều thiện” làm tôn chỉ, nuôi dưỡng trẻ mồ côi, dạy chúng viết chữ và võ nghệ. Phó Huy một lòng vì nước, chỉ muốn đóng góp sức lực của bản thân đổi lấy sự an khang cho nhân dân, đặt niềm tin sâu sắc vào Hỏa giáo.

Sau này, Hào Châu vương đột nhiên giúp đỡ Hỏa giáo, gửi rất nhiều người tài vào đây, trở thành khách quý của chủ tế. Từ đó, Hỏa giáo dần thay đổi...

Chẳng biết từ lúc nào, Hòa giáo chia ra thành hai nửa. Một nửa đặt đất nước lên hàng đầu, nửa còn lại chỉ biết tranh quyền đoạt thế, mưu toan khiến Hòa giáo áp đảo cả quốc pháp. Cuối cùng, Hòa giáo khiến Tiên đế Tiêu Đồ Ký mất mạng, rước lấy họa lớn, từ đó Hòa giáo suy tàn ở nước Ngụy.

Mười năm trước, trong thời kì đỉnh cao của Hòa giáo ở nước Ngụy, chàng trai trẻ Phó Huy theo ý của Hào Châu vương gia nhập quân Huyền Giáp. Nhờ may mắn mà thắng tiến rồi quen biết với Tiêu Tuấn Trì.

Sau vài năm, hần và Tiêu Tuấn Trì cùng nhau vào sinh ra tử, trải qua những trận chiến khốc liệt nhiệt huyết, dốc lòng vì nước vì dân. Suýt nữa hần đã quên mình là gián điệp mà Hào Châu vương cài vào bên phe của Tiêu Tuấn Trì.

Chỉ có điều, Hào Châu vương chưa quên Phó Huy.

Hào Châu vương biết hai huynh muội Diêu gia được Tiêu Tuấn Trì cứu mang, hiện đang mang họ Tống. Thế nên mới sai Phó Huy tiếp cận Tống Thái Vi, tìm cơ hội chiếm lấy vật mà nàng ấy cất giấu...

Một chiếc chìa khóa bí mật do Ứng Quân Ngọc chế tạo.

Chiếc chìa khóa này được giấu trong cây trâm quán tư hình lá chuối của Diêu phu nhân. Sở dĩ hình dạng và cấu trúc của cây trâm kia vừa thô vừa cũ, không giống cây trâm mà to như hai chiếc trâm cài đầu bình thường chập lại, bởi lẽ nó ẩn giấu một thứ khác, một vật đủ khiến Hào Châu vương phải bỏ mạng.

Phó Huy nhận lệnh làm việc, nhưng chẳng biết từ lúc nào, tình cảm đậm sâu bén rễ lại chẳng thể bỏ đi được.

Sau này, Hà Dương công chúa gả đến nước Ngụy, vì muốn gây chiến tranh mà Hào Châu vương năm lần bảy lượt xuống tay với Hà Dương công chúa. Trời sinh tính tình Phó Huy hay do dự, đã không muốn trái lệnh Hào Châu vương lại không muốn đi ngược lại với giáo lý của Hòa giáo, thế là lại phải làm việc gì đó để cân bằng mọi thứ...

Mặc dù bắt Hà Dương công chúa đi nhưng lại báo cho Tiêu Tuấn Trì để hần có thể cứu được thể tử, đảm bảo không gây ra chiến tranh.

Chuyện Hà Dương công chúa bị bắt ở Tây cung là Phó Huy gây ra. Hần giả vờ hôn mê rồi đánh ngất Hà Dương công chúa từ đằng sau, đưa ra khỏi cung. Nếu không, võ công Phó Huy cao cường như thế, sao có thể bị một cây châm có tẩm thuốc mê hạ gục cơ chứ?

Chắc hẳn Hà Dương công chúa cũng nhớ, kẻ đánh xe trong đêm đó đeo một đôi găng tay bằng vải thô... Bởi tay Phó Huy có mấy vết sẹo do khắc trâm gỗ. Nếu như không che nó đi, Hà Dương công chúa thông minh như vậy, liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra.

Sau khi bắt Hà Dương công chúa đi, Phó Huy một mình trở về cầu cứu Cảnh Lăng vương. Hắn biết rõ với sự khôn ngoan của Hà Dương công chúa, nàng sẽ có cách kéo dài thời gian.

Hắn nói với Tiêu Tuấn Trì rằng trên người Hà Dương công chúa có một viên hương hoàn, cho nên hắn mới có thể lần theo mùi hương mà tìm được Hà Dương công chúa. Nhưng mà tất cả những thứ đó đều là lời nói dối... Viên thuốc đó hoàn toàn không tồn tại. Sở dĩ hắn có thể tìm được Hà Dương công chúa bởi chính hắn là người bắt nàng đi.

Cho nên trong vụ Vương phi thật và Vương phi giả, hắn mới không thể dùng hương hoàn đó để tìm Quách Thế Thông.

Cuối con đường dẫn đến viện Xoan Hoa.

Phó Huy tiến lên gõ cửa: “Kiêm Hà cô nương.”

Kiêm Hà mở cửa, thấy Phó Huy, nàng ấy dụi đôi mắt buồn ngủ, hỏi: “Phó tướng quân, muộn như vậy rồi, có chuyện gì thế?... Hôm nay đến đây muộn vậy vì bận xử lý chính sự với Vương gia à?”

“Vương gia ra lệnh cho ta đến đưa đồ, Huy phải tự mình giao cho Vương phi.” Phó Huy khẽ cười, “Ta cũng không biết đây là cái gì. Tranh thủ đưa cho Vương phi rồi ta có thể về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Kiêm Hà “À” một tiếng rồi đẩy cửa rộng ra, “Mời Phó tướng quân.”

Chương 64: Gặp lại người xưa

Editor: Trường Thanh

Beta: Tỉu Thanh

Chiếc xe ngựa chở Khương Linh Châu rung lắc dữ dội, mắt nàng sụp xuống.

Cổ tay và cổ chân bị trói lại bằng hai sợi dây thừng thô ráp khiến nàng không thể nhúc nhích. Nhưng chiếc xe ngựa thô sơ này lại được trải thêm một lớp đệm lụa, kê gối mềm và lót thảm lông, trong tủ vuông bên dưới thân xe còn để một chậu than đồng khiến chiếc xe ấm áp như mùa xuân. Nếu không phải bị trói hai tay thì Khương Linh Châu còn tưởng chiếc xe này đến đón mình đi du lịch.

Mặc dù lòng Khương Linh Châu rối loạn như tơ vò nhưng nàng vẫn bình tĩnh, thản nhiên. Nàng không kêu gào cũng chẳng la hét mà chỉ hỏi người ngồi ngoài xe: “Kiêm Hà với Lan cô cô không sao đúng không?”

“Vương phi yên tâm, tầm hai canh giờ nữa họ sẽ tỉnh lại.”

Ngoài màn xe truyền đến một giọng nói nhã nhặn, trong trẻo và vô cùng quen thuộc... của Phó Huy.

Nghe vậy, Khương Linh Châu lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, nàng nhìn chằm chằm xuống dưới chân, bắt đầu nhớ lại những chuyện xảy ra trong một nén hương ngắn ngủi đó.

Chuyện gì đã dẫn đến tình huống này?

Phó Huy phụng mệnh Tiêu Tuấn Trì đưa đồ đến viện Xoan Hoa. Khương Linh Châu rời giường trong cơn buồn ngủ, tưởng Phó Huy đến đưa bức chân dung ba tuổi hoặc một bức thư do cô nương phong trần nào đó gửi. Nhưng khi nàng ra ngoài lại thấy người hầu nằm gục hai bên, chỉ còn Phó Huy đơn độc đứng đó.

“Phó tướng quân, chuyện gì vậy?” Nàng hỏi.

“...Vương phi nương nương.” Phó Huy cúi đầu, giọng vẫn dịu dàng như trước, “Vì đứa trẻ trong bụng, xin Vương phi đừng tự làm mình bị thương, cũng không nên gào thét hay chống cự. Huy đã phạm phải lỗi lớn rồi, thần không muốn làm hại đến con cháu Tiêu gia nữa đâu.”

Không đợi Khương Linh Châu hỏi điều gì, Phó Huy đã khổng chế và bịt miệng nàng lại. Vì đang mang thai, nàng không dám chống cự, đành phải hi vọng vào thị vệ của vương phủ.

Nhưng thị vệ vương phủ ngăn Phó Huy lại kiểu gì đây?

Phó Huy và Tiêu Tuấn Trì cùng vào sinh ra tử trên chiến trường gần mười năm. Phó Huy là phụ tá đắc lực nhất của Tiêu Tuấn Trì và cũng là người hần tin tưởng nhất. Phó Huy với Tổng Châm Hà theo Tiêu Tuấn Trì từ thuở còn niên thiếu đến khi trở thành Nhiếp Chính vương, giờ lại cùng hần quay về Cảnh Lăng.

Với thân phận đặc biệt đó, bây giờ Phó Huy và Tổng Châm Hà đều được tự do ra vào vương phủ. Mỗi quan hệ giữa Phó Huy và Tiêu Tuấn Trì tựa như Diêu Dung và Tiêu Đồ Ký, như Bá Nha với Tử Kỳ (1), hay Dương Giác Ai và Tả Bạch Đào (2), từ trước đến nay đều là tri kỷ.

(1) Bá Nha và Tử Kỳ: Sự tích Bá Nha, Tử Kỳ là câu chuyện đời Xuân Thu Chiến Quốc về tình bạn âm nhạc giữa Bá Nha - một viên quan nước Tấn, và Tử Kỳ - một tiểu phu bên Hán Giang. Sự tích này phổ biến ở Trung Quốc cũng như Việt Nam.

(2) Dương Giác Ai và Tả Bạch Đào: Thời lục quốc, Dương Giác Ai và Tả Bá Đào làm bạn, nghe tin Sở Vương cầu hiền, đều cùng đi đến làm sĩ, đến Lương Sơn, gió tuyết, lương khô cạn, không thể toàn vẹn hai người, cuối cùng chỉ còn lương khô và Giác Ai. Giác Ai đến nước Sở, Sở dùng và phong làm khanh, sau đó an táng Bá Đào.

Tiếng bánh xe kêu “ken két” giữa phố vắng không người, chiếc xe lăn qua một hòn đá phủ kín sương đêm, đi về phía cửa thành. Binh lính tuần tra ban đêm nhìn thấy Phó Huy thì vội vàng hành lễ rồi tránh đi.

Khương Linh Châu biết võ công của Phó Huy rất tốt, nếu nàng lên tiếng cầu cứu, sợ rằng sẽ khiến tất cả mọi người ở đây mất mạng. Cho nên nàng im lặng.

Đợi ra khỏi cửa thành, nàng mới chậm rãi hỏi: “Phó tướng quân, Vương gia lại muốn đùa với ta phải không? Vương gia lại giấu cái gì đó rồi bắt ta đoán à?”

Không có tiếng trả lời, Khương Linh Châu chỉ nghe thấy tiếng bánh xe lộc cộc vang vọng bên tai.

Khương Linh Châu đợi rất lâu mà không nhận được câu trả lời của Phó Huy. Nàng thở dồn dập, giọng nói ngạc nhiên đến khó tin: “Phó tướng quân... Người quen Vương gia gần mười năm nay rồi. Ta biết người bị thương vì chàng ấy biết bao lần, cũng biết người đã cứu ta... Mười năm... Phó tướng quân.”

Giờ khắc này, nàng hoàn toàn không thể đoán được ý đồ của Phó Huy.

Nếu nói hần phản bội Tiêu Tuấn Trì thì trước đó đã diễn kịch quá giỏi. Mười năm sống chết có nhau, cùng sống vai chiến đấu từ lúc còn thấp kém đến khi vinh quang lừng lẫy. Cái giá phải lớn thế nào mới có thể đổi được mười năm tình nghĩa sâu nặng nhường ấy?

Bỗng nhiên một cơn gió đêm thổi tới khiến tấm rèm che trước cửa xe tung lên, lộ ra Phó Huy đang điều khiển xe đằng trước. Hắn ngồi thẳng, dáng người như chim ưng, tóc đen buộc cao rối loạn vì gió. Bỗng lúc ấy, tay hắn giờ cao, bàn tay phải đeo găng vải quất roi ngựa...

Thấy cảnh này, đồng tử của Khương Linh Châu bỗng co lại.

Sao cảnh này lại quen đến vậy?

Lúc nàng bị bắt cóc ở Thái Diên, người đánh xe đó có dáng vẻ y như vậy, cả chiếc găng tay kia cũng giống. Có hóa thành tro nàng cũng không quên được.

Giọng Khương Linh Châu run rẩy, nàng hỏi: “Phó tướng quân, người bắt ta đi lúc ở Tây cung là người đúng không...?”

Màn xe nặng nề rơi xuống, che đi bóng lưng của hắn. Gió đêm át đi giọng Phó Huy khiến những lời hắn nói trở nên hơi mơ hồ. Nhưng hắn vẫn chưa trả lời vấn đề của Khương Linh Châu, chỉ thì thầm câu gì đó nàng không hiểu lắm.

“Hồi nhỏ hay mơ mộng, thần vẫn coi vận may là vật báu trời ban. Nếu may mắn thì cuộc đời sẽ rất suôn sẻ, hạnh phúc. Giờ ngẫm lại mới biết chẳng có gì gọi là may mắn cả, đó là sự trao đổi, là cái giá phải trả cho kiếp trước. Người ta nói “làm việc thiện sẽ có cuộc sống giàu có”, chắc kiếp trước Huy không làm đủ việc thiện nên kiếp này dù có may mắn cũng chẳng dài lâu.”

Sau đó hắn không hề nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Xe ngựa thông thả tiến về phía trước, nhìn hướng đi có vẻ như hai người đang đi về phía Nam. Ra khỏi Cảnh Lăng thì sẽ vào đất Tề. Phó Huy định đưa nàng đi đâu?

Không biết đã qua bao lâu xe ngựa mới dừng lại. Khương Linh Châu nhìn từ khe hở, thấy một trạm dịch lạnh lẽo. Phó Huy xuống ngựa, ngoài xe vang lên tiếng cửa trạm dịch, không bao lâu sau hắn đã quay lại. Phó Huy lên xe ngựa, tay bưng một mâm gỗ có đồ ăn và canh nóng.

“Đường xa xa xôi gập ghềnh, Vương phi dùng chút nước và đồ ăn nóng rồi ngủ một giấc thật ngon đi ạ.” Hắn bưng bát nước canh thanh đạm lên, chậm rãi thổi, dáng vẻ ấm áp.

Hành thái nhỏ trong bát canh nổi nhau tạo thành một đường vân, hắn múc một thìa canh, dâng đến trước mặt Khương Linh Châu, nghiêm túc nói: “Vương phi yên tâm đi, trong canh không có độc.”

Khương Linh Châu im lặng trong chốc lát, cuối cùng vẫn uống canh.

Đọc đường đi, nếu Phó Huy muốn làm hại nàng thì hắn có hàng trăm, hàng ngàn cơ hội để hành động. Nhưng Phó Huy không hề làm vậy, hắn vẫn tôn trọng nàng như chủ

tử, đủ để thấy hẳn không muốn giết Khương Linh Châu.

Giờ nàng đang mang bầu, không thể làm hại bản thân mình được.

Vì vậy nàng ngoan ngoãn uống canh.

Phó Huy gầy chậu than đồng và trái thêm cho nàng một tấm thảm nhung rồi mới quay lại đánh xe. Tiếng bánh xe chuyển động vang lên, Khương Linh Châu tựa vào đệm êm, cảm thấy khá mệt mỏi.

Có trách thì cũng chỉ có thể trách nàng quá quen với Phó Huy, thật sự không thể coi hẳn là kẻ địch được.

... Hơn nữa, dù chuyện gì xảy ra, Tiêu Tuấn Trì cũng sẽ tới cứu nàng sớm thôi.

Thế là nàng mơ màng ngủ thiếp đi.

Không biết tại sao khi ngủ, Khương Linh Châu lại mơ về những chuyện khi còn nhỏ ở Hoa Đình: Lưu Tông tặng bộ cửu liên hoàn có hai cực dương cho nàng rồi hứa rằng nếu nàng giải được, hẳn sẽ làm cho nàng một việc.

Chiếc cửu liên hoàn kia nhìn có vẻ khó nhưng thật ra cũng không khó lắm, chắc hẳn không phải tác phẩm của Ứng gia. Chỉ mất gần nửa tháng, Khương Linh Châu đã có thể giải được nó. Khi ấy, Lưu Tông hỏi nàng muốn gì, Khương Linh Châu ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Bây giờ bốn công chúa chưa nghĩ ra, mọi người sẽ nói với huynh sau nhé.”

Chớp mắt một cái, mười năm hỗn loạn đã trôi qua.

Cho đến ngày xuất giá, nàng cũng chưa từng đòi Lưu Tông thứ gì.

Không biết lời hứa thuở nhỏ đó có còn được giữ tới bây giờ không?

Hai ba ngày trôi qua, cuối cùng xe ngựa của Phó Huy cũng tới đích.

Đọc đường, Phó Huy chăm sóc nàng vô cùng cẩn thận, mỗi khi gặp trạm dịch, hẳn không chỉ tìm hầu gái để giúp nàng thay y phục mà còn tìm đại phu bắt mạch cho nàng. Tuy vậy, Phó Huy vẫn luôn canh ở ngoài cửa để nàng không trốn đi được.

Nhìn tình hình này, có vẻ Phó Huy không thêm quan tâm đến việc Tiêu Tuấn Trì có điều tra được tung tích hay không, thậm chí hẳn còn giống trống khua chiêng để lại mạnh mẽ.

Xe ngựa chạy qua một cửa thành nào đó, tiếng chợ búa ồn ào truyền vào xe. Giọng địa phương vừa vang lên, Khương Linh Châu đã giật mình ngồi thẳng dậy, ghé lỗ tai sát vách xe... Mặc dù hơi khác giọng Hoa Đình, nhưng đây thật sự là giọng người Tề.

Hóa ra nàng đã quay lại nước Tề.

Thế mà Phó Huy lại dẫn nàng quay về nước Tề!

Tiếng rao hàng, tiếng vui đùa ầm ĩ lướt qua xe ngựa, không dứt bên tai. Giọng nói quê hương quen thuộc khiến lòng Khương Linh Châu ngổn ngang trăm mối. Nàng gả đến nước Ngụy, vốn cho rằng kiếp này mình sẽ không thể trở lại đây nữa. Không ngờ nàng lại trở về quê hương trong tình huống này.

Xe ngựa rẽ vào mấy con hẻm rồi dừng lại tại một nơi xa lạ.

Có người hỏi: “Là sứ giả Hòa giáo đây à?”

Sau đó, xe ngựa đi tiếp. Cuối cùng, Phó Huy vén rèm xe lên, cỡi dây thừng trói chân nàng ra, khom người nói, “Vương phi nương nương, mời người xuống xe, hai ngày trước trời vừa đổ mưa nên đường hơi trơn, xin Vương phi hãy cẩn thận.”

Khương Linh Châu nhìn xung quanh, hóa ra là ngự hoa viên của tiền triều. Nơi đây vốn đã bị bỏ hoang từ lâu, không ngờ giờ đây lại được sơn đỏ, lát vàng, lợp ngói lưu ly, mang vẻ đẹp rực rỡ và sang trọng. Nàng còn nhìn thấy cây xanh tường đỏ, bậc thềm đeo bằng ngọc. Chẳng qua, so sánh với hoàng cung Hoa Đình thì hành cung này vẫn còn thua xa.

Phó Huy đưa nàng đến ngự hoa viên rồi lui đi.

Cung điện này vô cùng rộng rãi, cửa gỗ khắc hoa mở ra đón ánh nắng sau mưa. Rèm thêu châu ngọc, tường được trang trí bằng những vật trang trí nhỏ, trướng thêu rồng vàng, màn ngọc phát phơ, tất cả kết hợp với nhau tạo nên một khung cảnh vô cùng xa hoa lộng lẫy.

Nàng đi được mấy bước, nhìn sang đã thấy trên bàn trà bên cửa sổ đặt rất nhiều bút lông Chu Vân và mực Thanh Sơn Tùng, toàn là vật nàng thường dùng ở cung Lãm Vân tại Hoa Đình. Trên giá gỗ cạnh màn ngọc còn treo một bộ nghệ thường vũ y (3) dệt bằng tơ vàng, cách bày biện này giống hệt như cung Lãm Vân của nàng.

(3) Nghệ thường vũ y: Ngoài ý nghĩa là một vũ khúc nổi tiếng, cụm từ này còn dùng để mô tả trang phục đẹp của phụ nữ.

Trong nháy mắt, nàng đã tưởng rằng đây chỉ là một trò đùa của Tiêu Tuấn Trì.

Nhưng sao Tiêu Tuấn Trì có thể biết rằng nàng từng mặc bộ đồ mỏng manh này để múa tại lễ mừng thọ của phụ hoàng được?

Cho nên Tiêu Tuấn Trì không làm chuyện này.

Bên dưới cây cột đỏ có hai cung nữ đang yên lặng đứng cúi đầu, không nói gì cả. Hai nàng thấy Khương Linh Châu thì sững người một lúc lâu, sau đó can đảm tiến lên phía trước, nói: “Nô tỳ Nhiễm Tử, Trừng Bích ra mắt Hà Dương công chúa ạ.”

Khương Linh Châu nghe tiếng, nghiêng đầu lại hỏi: “Các người là ai?”

“Bẩm điện hạ, chúng nô tỳ là người hầu của cung Ngự Tào, phụng mệnh chăm sóc cho người.” Nhiễm Tử đáp.

“Chăm sóc?” Khương Linh Châu nhíu mày, “Thay ai đến chăm sóc ta, chăm sóc ta kiểu gì?”

Hiển nhiên Nhiễm Tử đã được dạy dỗ cẩn thận, trả lời đầu ra đầy: “Những việc này, về sau Công chúa điện hạ sẽ biết. Gần đây chủ tử đang bận. Sau này Công chúa điện hạ sẽ có cơ hội gặp được người.”

Tuy nàng ta đang trả lời Khương Linh Châu nhưng có nói cũng như không, chẳng nói được điều gì có ích.

Khương Linh Châu nhìn quanh bốn phía, thấy cung điện này được xây giữa hồ, phong cảnh đẹp vô cùng nhưng chỉ có một cửa. Bên ngoài còn có trọng binh canh gác, một người phụ nữ yếu đuối như nàng không thể thoát ra nổi. Hơn nữa, nàng cũng không thể khiến đứa bé trong bụng bị tổn thương được.

Đang lúc nhìn ngắm non sông tươi đẹp ngoài cửa, Khương Linh Châu chợt nghe thấy tiếng trúc ngân nga, là khúc “Hong Đậu” quen thuộc. Tiếng trúc như làm phẳng mặt hồ đang gợn sóng lăn tăn, giúp người nghe dần tĩnh tâm. Nàng nghe “Hong Đậu” thì tâm trạng cũng bình tĩnh lại.

Đối phương đã không có ý làm hại nàng thì nàng sẽ cố dưỡng thai cho thật tốt.

Phó Huy giống trống khua chiêng tìm người hầu suốt đường đi và tìm đại phu ở dịch quán, nàng không tin Tiêu Tuấn Tri không tìm được nàng.

***

Nhiễm Tử và Trừng Bích được dạy dỗ rất tốt, lúc nào cũng yên lặng khiến người khác quên mất sự tồn tại của hai cô nương này. Hơn nữa, bọn họ cũng chăm chỉ chịu khó nên dù làm gì cũng rất đáng tin cậy. Nhiễm Tử khéo chải tóc, có thể vắn các kiểu tóc cầu kì, Trừng Bích thì có mắt thẩm mỹ khá ổn, biết chọn trang phục phù hợp. Lúc chăm sóc nàng cũng rất cẩn thận. Hiện tại Khương Linh Châu khá kén ăn nên họ thường để ý xem Khương Linh Châu đã ăn gì, uống gì để hôm sau sai người làm mấy món đó thường xuyên hơn, chỉ mong nàng ăn nhiều hơn một chút.

Tìm được người hầu thế này, chắc hẳn cũng mất rất nhiều công sức.

Dù nước Tề ở phương Nam nhưng thời tiết vẫn ngày càng lạnh. Lúc Khương Linh Châu mới đến cung Ngự Tảo, thời tiết đã vào cuối thu. Từ khung cửa sổ chạm trổ nhìn ra ngoài có thể thấy cây trên núi đã tàn héo quá nửa. Chẳng bao lâu sau, cây cối khắp núi đều trụi hết lá, nhìn vô cùng đìu hiu. Chỉ có mặt hồ như tấm gương dưới chân núi, còn vài chiếc lá cây trôi nổi giữa dòng.

Lúc rảnh rỗi, Khương Linh Châu cũng từng hỏi Nhiễm Tử và Trùng Bích lý do nàng ở đây hay chủ nhân của cung Ngự Tảo này là ai? Nhưng miệng hai cung nữ này rất kín, nhất quyết không trả lời nàng.

“Mấy ngày nữa Công chúa sẽ biết...”, “Về sau Công chúa sẽ gặp...” là những đáp án nàng thường nhận được nhất.

Không hỏi han được gì khiến Khương Linh Châu cảm thấy vô cùng chán nản.

Cũng may, người chuẩn bị cung điện này cho nàng rất có lòng, sách trên giá toàn là loại nàng thích. Có sách sử, truyện ký, còn có phong cảnh du ký, đọc giết thời gian cũng không tệ. Nếu chán quá thì nàng sẽ đến cạnh cửa sổ luyện chữ.

Từ trước đến nay Khương Linh Châu có thói quen viết chữ vào buổi sáng, viết khoảng bảy tám ngày, chợt thấy dưới chồng giấy Tuyên Thành có một tờ giấy viết hai câu: “Ánh mặt trời buổi sớm đầu tiên tỏa ánh nắng xuống bậc thềm trắng và chiếc váy đỏ”. Đây là hai câu thơ vẫn chưa hoàn chỉnh, chữ viết thanh mảnh nhưng rất có chiều sâu, nhỏ dài y như cành liễu trong gió vậy.

Không hiểu tại sao khi đọc hai câu thơ này, Khương Linh Châu lại mơ màng nghĩ đến một người. Cái tên này khiến nàng cảm thấy hơi phiền lòng nên đã bực bội vo tròn tờ giấy, tiện tay ném ra ngoài cửa sổ.

Mỗi khi đêm về, sắc trời tuy u ám nhưng tiếng trúc ngoài cung Ngự Tảo vẫn du dương không dứt. Khúc “Hồng Đâu” lặp đi lặp lại ấy đã đưa nàng vào giấc ngủ biết bao nhiêu lần.

Thời gian dần trôi, sự kiên định ban đầu của Khương Linh Châu bắt đầu dao động.

Nếu nơi đây là nước Ngụy, có lẽ Tiêu Tuấn Trì đã đào ba tấc đất để tìm chủ nhân của cung điện này. Nhưng nơi đây là nước Tề, cho dù Tiêu Tuấn Trì còn chưa bị tước quyền, vẫn là Nhiếp Chính vương quyền thế ngập trời thì cũng chẳng thể với tay đến nước Tề được. Nếu không phụ hoàng và hoàng huynh của nàng kiêu gì cũng khiến Tiêu Tuấn Trì mất mặt.

Chủ nhân của cung điện này mãi không chịu xuất hiện, nàng cũng hết cách.

Nếu gặp được người đó, may ra nàng còn có thể dựa vào cái miệng dẻo như kẹo này để thuyết phục người ta đổi ý.

Trong chớp mắt, thời tiết đã lạnh hơn. Tòa thành này bắt đầu đón những trận tuyết đầu mùa, ngọn núi ngoài cửa sổ đã khoác lên mình một lớp tuyết tinh khôi tựa như chiếc áo lông vũ trắng muốt. Thai trong bụng nàng ngày một lớn, bởi vậy, ngoài thức ăn được đưa từ ngoài vào, cung Ngư Tảo còn đón một vị đại phu lớn tuổi chuyên chăm sóc sức khỏe cho nàng và thai nhi.

Sinh hoạt mỗi ngày lặp đi lặp lại một cách khô khan, điều này ít nhiều sẽ khiến người ta cảm thấy nhàm chán.

Cuối cùng cũng có một ngày, cung điện này khác ngày thường...

Khi Khương Linh Châu đang đứng bên cửa sổ nhìn ra hồ nước dưới chân núi, chợt nghe thấy tiếng lễ nhạc. Tiếng lễ nhạc trang nghiêm và long trọng dần xua tan sự giá lạnh của mùa đông. Tiếng phách, tiếng đàn vang lên hòa cùng tiếng tấu của lễ bộ, hiển nhiên đây là một hôn lễ chuẩn mực.

Dù cung Ngư Tảo có thể nghe thấy âm thanh ồn ào ngoài kia nhưng bầu không khí vẫn yên bình như trước. Có mở cửa sổ ra cũng chỉ nhìn thấy tuyết giăng khắp núi mà thôi, không thể thấy chút sắc đỏ vui mừng nào.

Khương Linh Châu hỏi Nhiễm Tử: “Chủ nhân cung Ngư Tảo kết hôn à?”

Nhiễm Tử đáp: “Rồi Công chúa sẽ biết ạ.”

Khương Linh Châu nhíu mày: “Chủ nhân của các người vô lễ quá rồi đấy! Bắt cóc ta đến đây mà lại không xuất hiện, đã thế lại còn thân nhiên chạy đi kết hôn. Cô nương nhà nào xui xẻo lấy phải hủn độn thế không biết?”

Nhiễm Tử vẫn đáp: “Rồi Công chúa sẽ biết ạ.”

Nhiễm Tử cứ như một con rối bằng đất vậy, nói mãi cũng chỉ trả lời mỗi câu này. Con vẹt mà Tiêu Vũ Xuyên nuôi còn biết nói “Nghiêng nước nghiêng thành”. Chỉ tiếc, nàng không thể mở cửa cung rồi thả Nhiễm Tử ra ngoài.

Về đêm, cuối cùng tiếng đàn sáo ồn ào cũng giảm đi, cung điện khôi phục vẻ yên tĩnh. Nàng đẩy cửa sổ, thấy những bông tuyết mịn vẫn nhảy múa trên mặt hồ, cảnh sắc khắp núi trắng xóa. Vàng trắng tròn vành vạnh treo giữa trời tỏa ra ánh sáng dịu dàng và trong trẻo.

Nàng vuốt bụng, lầm bầm với mình: “Xuân Nhi ơi Xuân Nhi, nếu mẫu phi phải sinh con ở nơi đây thì không biết sau này con sẽ là người Ngụy hay vẫn là người Tề đây?”

Nghĩ lại, đứa bé này là máu mủ của cả Tiêu gia lẫn Khương gia, là dòng dõi quý tộc trời sinh. Lúc nó lớn, không biết sẽ kế thừa đất phong của phụ vương hay mẫu phi nhỉ?

Nếu phải so sánh, đương nhiên là quận Cảnh Lăng lớn hơn một chút, nhưng trấn Hà Dương của nàng lại có ruộng đồng phì nhiêu, đất đai tươi tốt, là một mảnh đất được ông

trời ưu ái. Ai mà sở hữu được mảnh đất ấy, sau này sẽ chẳng phải lo ăn lo mặc nữa rồi.

Nếu Xuân Nhi là bé gái, sau này phong là “Hà Dương quận chúa” cũng không tệ. Sau đó, nàng có thể dạy con bé đọc sách, tập viết, khiêu vũ, vẽ tranh.

Không biết đứa bé sinh ra sẽ giống nàng hay là giống Tiêu Tuấn Trì nhỉ?

Dù gì Tiêu Tuấn Trì cũng mang dòng máu của dân tộc Khương trên thảo nguyên nên nếu đứa bé này giống Tiêu Tuấn Trì, chẳng phải sẽ mang vẻ đẹp sắc sảo, quyến rũ giống Cách Hồ Na ư?

Nếu thế, sau này Tiêu Tuấn Trì có thể dạy con bé cưỡi ngựa bắn tên, trở thành quý nữ có võ công cao cường nhất Thái Diên. Chỉ có điều con gái nàng nhất định không thể trở thành Cách Hồ Na thứ hai, suốt ngày ăn mặc như con trai, cứ hễ nhìn thấy con gái nhà người ta là lại cười toe toét, nếu vậy nàng sẽ tức điên lên mất.

Nhưng đúng lúc này Khương Linh Châu bỗng nghe thấy tiếng cửa cung nặng nề mở ra.

Nàng không quay đầu lại, vẫn ngấm nhìn những bông tuyết nhảy múa ngoài cửa sổ: “Triệu đại phu đã đến rồi sao? Hôm nay ta thấy không có gì khác biệt, để lại thuốc rồi về đi, ta sẽ sai Nhiễm Tử đi sắc thuốc.”

Tuy nhiên, người đứng sau không hề lên tiếng trả lời.

Dường như Khương Linh Châu đã nhận ra điều gì đó, nàng chậm rãi nghiêng đầu nhìn đằng sau...

Cửa cung mở rộng, trên thềm ngọc trắng được bao phủ bởi cả tuyết rơi lẫn ánh trăng. Bóng đêm tan ra, ánh trăng chiếu rọi. Một người đàn ông đứng trước cánh cửa mở rộng, trên người mặc một bộ lễ phục đỏ thẫm. Màu đỏ kia rực rỡ như son, cực kì chói mắt. Tuyết trên vai hắn rơi xuống, tan ra rồi thấm vào lễ phục.

Ánh mắt Khương Linh Châu lướt lên trên tay áo rộng của người đàn ông đó, rồi nhìn khuôn mặt tuấn tú nhưng hơi tái nhợt cùng cây trâm ngọc giữ gọn mái tóc đen dài của hắn.

Khương Linh Châu vừa định hé môi nhưng lại thôi.

... Quả nhiên hắn vẫn thế, trong sáng tựa như ánh trăng, lại cô đơn như cây trúc trước gió, trong sạch và nhã nhặn đầy chất quý tộc.

Khương Linh Châu miễn cưỡng cười, nàng chua chát nói: “An Khánh vương, hôm nay là lễ thành hôn của huynh nhỉ? Vậy đúng là nên chúc mừng.”

Nàng chưa hề nghĩ đây sẽ là cách mà mình gặp lại Lưu Tông.

Lưu Tông cứ bước về phía trước một bước, Khương Linh Châu lại lùi ra sau một bước. Thế là Lưu Tông dừng lại, không tiến về phía trước nữa. Hắn phúi tuyết rơi trên áo, giọng nói bình thản như mặt hồ tĩnh lặng không gợn sóng: “Hà Dương, huynh chỉ đến nói với muội mấy câu thôi, không cần phải đề phòng như thế.”

“Huynh muốn nói gì?” Khương Linh Châu hỏi, “Ngày thành thân, huynh không về phòng với tân nương mà lại chạy đến chỗ một người phụ nữ đã kết hôn, nếu có người phát hiện ra, huynh sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.”

“Huynh...” Lưu Tông chậm rãi cúi đầu xuống, lấy thứ gì đó ra khỏi tay áo, là tờ giấy đã bị Khương Linh Châu ném đi hôm đó. Hắn mở tờ giấy ra, nói rõ ràng rành mạch: “Huynh chỉ muốn nói... hai câu thơ này còn chưa hoàn chỉnh mà muội đã vội ném đi mất rồi. Ngày muội xuất giá ở Hoa Đình, huynh đã dẫn đo viết nốt: “Dòng nước tình luyến ngọc thiên, di chuyển dây cung trên tay, gả đến sa mạc xa xôi hãy uống rượu dân tộc Địch”.

Khương Linh Châu thấy hắn thật sự không bước thêm một bước, tuyệt đối không đi quá giới hạn, lúc này mới tiến về phía trước, trả lời hắn: “Tài văn chương của An Khánh vương quả nhiên không thua năm đó... Mau về với tân nương tử của huynh đi.”

Miệng Lưu Tông hơi cứng lại, khuôn mặt anh tuấn đầy cay đắng: “Nàng ấy không muốn gặp huynh, nghe nói trước khi gả đến Triệu thành, có hai lần nàng ấy muốn chạy trốn, cuối cùng vẫn bị huynh trưởng trói lên kiệu hoa.”

Điều hắn nói khiến Khương Linh Châu khá ngạc nhiên.

Thân phận hiện tại của Lưu Tông không thể so với năm đó, kẻ gả tỷ muội của mình cho Lưu Tông rõ ràng là có suy nghĩ đặt cược trên người hắn. Từ đó có thể nói, người con gái phải gả cho Lưu Tông sẽ không có được hạnh phúc.

“Cho nên huynh nghĩ, nàng ấy đã không muốn nhìn thấy huynh thì huynh đến chỗ Hà Dương ngồi một lát còn hơn. Ít nhất nàng ấy sẽ không phải để dao vàng dưới gối nữa. Có thể khi tuyết ngừng, huynh sẽ trở về.” Lưu Tông nói.

“Huynh lấy ai?” Khương Linh Châu hỏi.

“Người này Hà Dương cũng quen...” Hắn tiếp lời, “Quý nữ Đại Ngụy, Cách Hồ Na.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Ngược nam nữ chính, ngược nam nữ chính rồi cho họ “bàn tay vàng” biến nguy thành an.

Chương 65: Cung Ngư Tảo

Editor: Trường Thanh

Beta: Tửu Thanh

Lưu Tông cười Cách Hồ Na.

Khuong Linh Châu sững sờ một lát rồi nở một nụ cười miễn cưỡng: “Nàng ấy là một cô nương tốt, huynh phải đối xử thật tốt với nàng ấy nhé.”

Dù miệng nói như thế nhưng nàng cũng hiểu rõ đây chỉ là một câu nói khách sáo mà thôi. Lưu Tông muốn phục quốc, đầu thành công hay thất bại thì con đường phía trước vẫn đầy nguy nan hiểm trở. Chỉ không cẩn thận một chút là sẽ mất mạng. Mà Cách Hồ Na lại gả cho hắn, đương nhiên cũng sẽ phải theo Lưu Tông bốn ba tứ xứ, phiêu bạt tứ phương.

Ngoài cửa, tuyết vẫn rơi không ngừng, Lưu Tông vén tà áo đỏ thẫm lên rồi ngồi xuống trước bàn. Hắn cố vuốt phẳng tờ thơ văn nhún nhúm kia, nói thầm: “Câu thơ này nên là “Dòng nước tinh luyện ngọc thiên, di chuyển dây cung trên tay” hay vẫn là “Cặp lông mày xanh biếc bừng sáng như cẩm thạch, di chuyển dây cung trong tay”, huynh nghĩ mãi không ra, kéo dài đến tận bây giờ. Hà Dương thấy sao?”

“Dù sao cũng không khác nhau lắm, nhưng “Dòng nước tinh luyện ngọc thiên” có vẻ thuận miệng hơn.”

“Được, vậy dùng “Dòng nước tinh luyện ngọc thiên” đi.” Lưu Tông nở nụ cười.

Khuong Linh Châu đứng bên cửa sổ chăm chú nhìn hắn, trong lòng cảm thấy khó tin... Đêm đại hôn của Lưu Tông mà hắn lại chạy tới chỗ nàng chỉ để thảo luận hai câu thơ ư?

Yên lặng một lúc lâu, Lưu Tông mới nói: “Huynh thấy Hà Dương mang thai cũng đã lâu, đại phu nói mạch tượng của muội ổn, thai này cũng có thể là bé trai. Việc ăn uống, sinh hoạt trong cung Ngư Tảo có điều gì khiến muội chưa vừa ý không?”

“Chưa nói tới việc vừa ý hay không.” Giọng nàng đều đều, “Muội chỉ ăn nhờ ở đậu nơi đây mà thôi. Người dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu?” (1)

(1) Người dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu: Ý nói khi thời cơ và quyền thế không bằng người khác thì không thể không nhún nhường.

Lưu Tông siết chặt một góc bài thơ đang cầm trên tay, tờ giấy hắn mất công vuốt phẳng lại trở nên nhún nhúm. Hắn nhìn về phía giá sách, nói tiếp: “Huynh chọn mấy cuốn sách trước kia muội muốn đọc nhưng không được. Bản sao ở Đại Ngụy rất quý,

cũng ít bản nào được lưu giữ, muội có thể đọc những cuốn này ở cung Ngự Tảo để giết thời gian.”

Nghe xong, Khương Linh Châu lạnh nhạt đáp: “Cạnh Lăng vương đối xử với muội rất tốt, chỉ cần là cuốn sách muội muốn, chàng ấy nhất định sẽ tìm được. Huống gì vật đổi sao dời, bây giờ muội đã không còn thích đọc mấy cuốn sách này nữa rồi.”

Nghe những câu nói chứa đầy gai nhọn của nàng, Lưu Tông bật cười. Một lúc lâu sau, hắn mới nặng nề thở dài: “Muội cũng đâu cần câu nào cũng đề phòng huynh như thế, huynh sẽ không làm gì muội đâu. Hiện tại, Cạnh Lăng vương đã dẫn quân tiến gần đến vùng quan ngoại Bạch Lĩnh, cho nên huynh nào dám làm bừa.”

Đây là lần đầu Khương Linh Châu nghe được tin tức về Tiêu Tuấn Tri từ miệng của Lưu Tông. Nàng sốt ruột tiến lại gần hắn, hỏi dồn: “Huynh nói cái gì? Vương gia... Vương gia làm gì cơ?”

Lưu Tông gấp bài thơ lại rồi cất vào trong tay áo, thân nhiên nói: “Nếu huynh động vào một đầu ngón tay của muội, quân Huyền Giáp sẽ lập tức phá nát cửa Triệu thành.”

Dừng một chút, hắn nhìn về phía những bông tuyết đang bay ngoài cửa sổ, chậm rãi lên tiếng: “Năm đó, phụ hoàng của muội mang quân tiến đánh Hoa Đình, ngày thành bị phá, mọi thứ đều vô cùng hỗn loạn. Cho dù huynh còn nhỏ nhưng vẫn không thể nào quên được cảnh tượng hôm ấy. Nếu như lại phải trải qua những giờ phút nguy hiểm khi thành bị phá lần nữa thì thật chẳng khác gì tra tấn.”

Khương Linh Châu thì thào: “Vậy thì huynh cứ ngoan ngoãn làm An Khánh vương chẳng phải tốt hơn ư?”

Nghe những lời ấy, không ngờ Lưu Tông lại bật cười.

Một lúc sau, hắn lắc đầu như đang búi ngủi điều gì đó: “Hà Dương, huynh chưa từng nghĩ muội lại là một cô nương ngây thơ như thế đấy... Huynh cũng từng nghĩ như muội, chỉ làm một văn nhân mặc khách say mê thơ ca vẽ vờ, nhưng huynh không thể. Ngày nào những văn thần, võ thần cự triều và thuộc hạ của phụ hoàng cũng nói với huynh rằng giang sơn này vốn là của huynh. Nếu không giành lại nó, huynh sẽ có lỗi với liệt tổ liệt tông Lưu gia. Huynh có thể làm gì khác chứ?”

Dứt lời, Lưu Tông nặng nề thở dài, vẻ buồn bã hiện rõ trên khuôn mặt tuấn tú của hắn.

Khương Linh Châu á khẩu không trả lời được.

Nàng cũng biết vừa rồi mình quá ngây thơ và vội vàng. Đối với hoàng tộc Khương thị mà nói, có thể cho Lưu Tông con đường sống, để hắn làm một vị Vương gia nhàn rỗi giàu sang cả đời đã là ân huệ vô cùng to lớn rồi, nhưng đối với Lưu Tông thì lại không phải. Hắn vốn là con cưng của trời, chính phản binh Khương gia đã phá vỡ vận mệnh vốn có của hắn.

Nhưng thắng làm vua thua làm giặc, thế hệ con cháu như bọn họ sao có thể nói rõ? Xưa nay, chuyện tranh quyền đoạt thế đâu có gì là tuyệt đối. Lưu Tông cảm thấy phụ hoàng của nàng là kẻ phản bội, thì nàng cũng có thể nghĩ phụ hoàng Lưu Tông là vị vua vô đạo đức, bỏ bê việc nước và cũng là kẻ thù của bách tính trong thiên hạ.

“Nếu muốn khôi phục dòng dõi Lưu thì, huynh chỉ cần mượn binh lực của nước Ngụy. Dù Hào Châu vương đồng ý giúp huynh, nhưng suy cho cùng hẳn cũng chỉ là một Vương gia còn con không có binh quyền. Còn nếu muốn mượn quân Huyền Giáp của Cảnh Lăng vương thì đành phải... nhờ muội cực khổ một phen vậy.” Hấn cười khò: “Quả thật lợi dụng Hà Dương vô cùng tốt. Khi biết muội đang nằm trong tay huynh, hẳn đồng ý cho huynh mượn quân Huyền Giáp ngay lập tức.”

Dừng lại một lát, hấn tiếp lời: “Hấn đối xử với muội... tốt thật đấy. Đến phụ hoàng của muội dù biết muội ở nước Ngụy mà vẫn còn đòi thêm thành trì. Vậy mà khi hấn biết muội đang ở trong tay huynh, dù huynh đưa ra yêu cầu vô lí đến thế nào, hấn cũng đồng ý... Như thế là huynh yên tâm rồi.”

Khương Linh Châu sững sờ một lúc lâu rồi khẽ hỏi: “Lưu Tông, huynh không chỉ muốn đánh chiếm Triệu thành mà còn muốn tiến xuống phía Nam, chiếm lại Hoa Đình phải không?”

Lưu Tông quay đầu đi, nhẹ giọng nói: “Huynh là con cháu Lưu thị, đâu còn lựa chọn nào khác.”

“Lưu Tông, uống công huynh đọc nhiều sách đến vậy.” Nàng cười mỉa, “Xưa nay có ai tranh quyền đoạt vị mà leo được lên ngai vàng trong cảnh thái bình đâu? Hơn nữa, thiên tử không vô đạo đức thì huynh định lấy lý do gì để đánh vào Hoa Đình? Huynh chỉ đang tạo thêm đau khổ cho dân chúng mà thôi!”

Sở dĩ phụ hoàng của Khương Linh Châu có thể chiếm được Hoa Đình bởi Hoàng đế Lưu Tề ngu ngốc, vô đạo đức khiến dân chúng than trời oán đất. Khương thị ở Vị Dương bị áp bức đến nỗi không thể sống nổi, bấy giờ mới thành phản quân. Mà giờ đây, thiên hạ thái bình, nàng gả đến Đại Ngụy để đổi lấy mối quan hệ tốt đẹp giữa hai nước Tề - Ngụy, đây chính là thời điểm quốc thái dân an, nghỉ ngơi giữ sức. Vậy mà Lưu Tông lại muốn khơi mào chiến tranh, thật sự phải nói là...

Ngai lửa chưa đủ to đây mà.

Dù Lưu Tông thắng hay thua, người chịu khổ nhất vẫn là dân chúng.

“Hôm nay huynh không đến đây để tranh cãi với Hà Dương, huynh chỉ đến để ngồi một lát mà thôi.” Lưu Tông phui tuyết tan trên áo, đứng dậy nói, “Huynh thấy tâm trạng của Hà Dương không tồi chút nào, vậy không quấy rầy muội nữa. Có quân Huyền Giáp ở vùng quan ngoại, dù thế nào đi chăng nữa huynh cũng không thể động vào muội.”

Dứt lời, hấn đứng dậy rời đi.

Nhiễm Tử, Trưng Bích khom lưng, cúi người hành lễ: “Cung tiễn bệ hạ.”

Khuông Linh Châu nghe xong, trong lòng hơi khó chịu... Tên này lại là “Bệ hạ” ở Triệu thành rồi cơ đấy.

Lưu Tông rời khỏi cung Ngự Tảo, một cung nữ tiến lên che ô cho hắn. Cung nữ kia cẩn thận hỏi: “Bệ hạ, người không đến thăm Hoàng hậu nương nương một chút ă? Hôm nay là đêm đại hôn của người mà.”

Lưu Tông nhìn tán ô đỏ thắm, đảo mắt nhìn những bông tuyết bay ngoài ô, chậm rãi nói: “Người đưa ô cho ta, để ta tự đi... Chỗ Hoàng hậu thì thôi vậy, nàng ấy cũng không muốn gặp ta lắm đâu.”

Cung nữ đồng ý rồi đưa ô cho Lưu Tông.

Lưu Tông tự mình cầm ô, người mặc hi phục, đi xuyên qua cung điện dài đằng đẵng giữa trời tuyết rơi.

Hoàng cung tại Triệu thành này vốn là hành cung tiền triều, nơi hoàng thất Lưu Tề nghỉ mát tránh nóng vào mùa hè, giờ đây nơi này lại trở thành cung điện của hắn. Lúc Lưu Tề diệt vong, Lưu Tông mới hai tuổi nên hắn hoàn toàn chẳng nhớ nổi mình đã từng đến đây, chỉ nghe những người hầu cũ vô tình nhắc đến mới biết, năm đó Hoàng hậu ôm hắn còn nằm trong tã lót chạy tới đây.

Nhưng về ngoài của mẫu hậu ra sao, Lưu Tông hoàn toàn không nhớ rõ.

Ngày thành bị phá, Hoàng hậu tiền triều dùng một mồi lửa đốt gần một nửa cung điện Hoa Đình, đến hài cốt cũng chẳng còn. Đối với Lưu Tông, người thân và cố quốc không khác gì những phồn hoa trong Hoa Đình ngày ấy, xa vời chẳng thể chạm tới.

Hắn đi qua cánh rừng nhỏ trơ trụi, tới một chỗ yên tĩnh bên hồ. Dù tuyết trên núi rất dày nhưng mặt hồ lại chưa bị kết băng, phản chiếu ánh trăng vàng trong vắt trên trời, tựa như một tấm gương bạc trong suốt có một không hai. Lưu Tông thấy thế thì dừng chân, đáy lòng chợt xuất hiện vài dòng chữ.

Trăng sáng vắng vặc, bao giờ mới hết?

Nỗi buồn từ trong lòng, không thể nào nguôi... (2)

(2) Đoạn thơ trích trong bài “Đoản ca hành” của Tào Tháo. Bản dịch thuộc về Thivien.net

... Nói chung là mấy câu thơ tương tự như vậy.

Hắn nhìn thấy chiếc thuyền đang nổi bên kia hồ, nhìn về ngoài thì dường như chiếc thuyền này còn nhiều tuổi hơn cả Lưu Tông, thuyền đang đưa bị tuyết trắng bao phủ,

cũng chẳng biết đó có phải vật cũ do tiền triều để lại không. Hấn vén vạt áo bước vào trong thuyền, đặt chiếc ô ở đầu thuyền rồi nằm ngửa, mắt nhìn lên trời.

Có trăng, có tuyết, có đêm, chỉ thiếu một bầu rượu và tri kỷ.

Chỉ có điều bây giờ chẳng ai có thể cùng hấn pha trà luận thơ, hoặc là có hồng nê phôi tửu. (3)

(3) Lấy ý trong bài thơ Ván Lưu thập cửu của Bạch Cư Dị

Hồng nê: Lò đất nhỏ bằng đất đỏ

Phôi tửu: Rượu mới nấu chưa được lọc

Thuyền nhỏ nhấp nhô, sợi dây neo bị lỏng nên chiếc thuyền chậm rãi đung đưa ra giữa hồ. Hấn gồi đầu dưới tán ô, liếc nhìn bầu trời đêm phủ đầy tuyết bay, những hình ảnh từ quá khứ từ từ xuất hiện trong đầu hấn...

“A Tông, ta có một muội muội, tính cách khá là... Không nghe lời, rất khó bảo, y như một đứa con trai. Lát nữa con bé muốn tới đón ta, nếu đệ gặp được thì đừng cảm thấy kỳ lạ nhé. Thật ra con gái Khương gia chúng ta vẫn rất hiếu lễ nghi.”

Lúc Khương Yến Nhiên nói lời này với Lưu Tông, hấn mới chỉ là một bé trai nhỏ. Tuy nhỏ tuổi nhưng trông Lưu Tông rất nho nhã lễ độ, gò má trắng trẻo non nớt tỏ vẻ nghiêm chỉnh mà cung kính vô cùng. Hai người ngồi trong phòng học, dùng Tả truyện (4) để che mắt Thái phó, lén lút nói chuyện.

(4) Tả truyện hay Tả thị Xuân Thu là tác phẩm sớm nhất của Trung Quốc viết về lịch sử phản ánh giai đoạn từ năm 722 TCN đến năm 468 TCN.

“Là vị Công chúa nào...” Lưu Tông khẽ hỏi.

“Lưu Tông.” Vị thái phó già vuốt chòm râu hoa râm, gọi tên hấn, “Đã đọc thuộc lòng xong quyển hai rồi sao?”

“Vâng.” Lưu Tông vội vàng cúi thấp đầu, đứng lên đọc một cách lưu loát.

Vị thái phó già “Hừ” một tiếng, lắc đầu: “Không hiểu ý nghĩa, chỉ học thuộc suông thì cuối cùng cũng khó thành người tài. Đừng nghĩ đọc thuộc được như thế là tốt, sau này sẽ trở thành người tài. Lát nữa chép lại quyển hai năm lần rồi hãy về.”

Thái phó vừa dứt lời, xung quanh Lưu Tông vang lên tiếng chế giễu. Thái phó làm như không nghe thấy, gật gù đắc ý tiếp tục giảng bài.

Lưu Tông im lặng ngồi xuống.

Hắn đã quen với việc bị Thái phó làm khó như vậy rồi.

Hết buổi học, những bạn học là con cháu Khương gia và các danh môn thiếu gia cười nói dẫn nhau rời đi. Lưu Tông phải ở lại chép sách, mà Khương Yến Nhiên lại chẳng muốn đi, thậm chí còn ngồi chép cùng hắn.

“Thái tử, Công chúa lúc này người nói là vị Công chúa nào thế?” Lưu Tông hỏi

“À, là muội muội ruột của ta, Linh Châu.” Khương Yến Nhiên đáp, đồng thời âm thầm phát cáu với lão thái phó đáng ghét, “Lão già kia thật khó ưa, không có chuyện gì là lại đi làm phiền đệ, còn suốt ngày nói “Tiểu thi liệu liệu đại vị tất giai” (5), làm như lão có thể hiểu rõ tương lai ấy?”

(5) Lấy tích từ màn đối đáp của Khổng Dung và Trần Vĩ. Ý là tuy thuở nhỏ rất thông minh, nhưng sau khi trưởng thành chưa chắc có thể trở thành người có ích.

Lưu Tông nghe nhưng không nói lời nào.

Hắn mất nước từ nhỏ, đã nếm trải đủ ảm lạnh tình người. Hắn biết Thái phó cũng chỉ làm việc theo ý của bề hạ, muốn chèn ép hắn, tránh để sau này hắn thật sự trở thành “Đề Trụ chi tài” (6), làm lung lay cơ nghiệp Khương Tề.

(6) Đề Trụ chi tài: Đề Trụ là tên một ngọn núi cao hơn 10m, hình cây cột (trụ) nằm giữa sông Hoàng Hà, một trong những con sông hiểm trở nhất ở Hà Nam, Trung Quốc. Người Trung Quốc ca ngợi đó là hòn đá anh hùng, tượng trưng cho sự kiên trì và sức mạnh của người Trung Quốc. Đề Trụ chi tài là phép ẩn dụ để chỉ những người độc lập, mạnh mẽ và tài năng.

““Tiểu thi liệu liệu” cái gì chứ? Sao lão già đó nói chuyện chẳng khiêm nhường chút nào thế?”

Đúng lúc này, một tiếng cười giòn tan vang lên. Lưu Tông quay đầu nhìn lại đã thấy một bé gái đáng yêu như người tuyết, trắng trẻo, mịn màng như đúc từ ngọc đang xách tà váy chạy đến đây. Dù còn nhỏ, nhưng quả thực cô bé ấy đáng yêu như tuyết như ngọc khiến người ta không nhịn được phải lên tiếng khen ngợi.

“Nói Thái phó của chúng ta ấy mà.” Khương Yến Nhiên nở nụ cười, “Muội lên trốn đến đây, mẫu hậu không dạy dỗ muội à?”

“Chương Quý nhân giả vờ ốm! Mẫu hậu rất bận rộn, đâu rảnh để quan tâm tới muội?” Tiểu cô nương nói chuyện rất dí dỏm nhưng lại không khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Quả thật, so với mấy khuê nữ luôn tuân thủ lễ nghi từ nhỏ ở Hoa Đình, nàng Công chúa dám xách váy chạy tới nơi mấy đứa con trai tụ tập này thật khác người. Nhưng vì tất cả đều là trẻ con nên cũng chẳng ai cảm thấy không ổn.

“A Tông, để ta giới thiệu, đây chính là Linh Châu mà ta hay kể với đệ.” Khương Yên Nhiên đắc ý nói, như thể đang giới thiệu một bảo vật quý giá của mình vậy, “Lúc muội ấy ra đời đã rút một quẻ Xuân Quan, quẻ đó nói muội ấy có số mệnh “Cánh phượng bám vào vảy rồng”. Nếu muội ấy cố gắng thì tương lai còn có thể trở thành Hoàng hậu nương nương đây!”

Khương Linh Châu đang phúi lá dính trên đỉnh đầu, nghe thế, cô bé cũng nở một nụ cười tươi sáng. Lúc cô bé ngước mắt lên, thấy Lưu Tông ngồi ngay sau bàn đọc sách cũng đang nhìn mình, chẳng biết tại sao đôi mắt đen như mực của hắn tự nhiên tỏa sáng rực rỡ.

“Cánh phượng bám vào vảy rồng... Đúng không?” Lưu Tông đang cầm bút chép sách, thì thào đọc lại câu này.

“Huynh đang làm gì đấy?” Khương Linh Châu không hề giống một Công chúa chút nào, tò mò chạy tới xem hắn chép cái gì.

“Tiên sinh của bọn huynh phật A Tông chép sách, dù đệ ấy đã đọc thuộc đúng yêu cầu của tiên sinh rồi nhưng tiên sinh không thích đệ ấy.” Khương Yên Nhiên lắc đầu, “Rõ là phiền phức, cực kì phiền phức ấy chứ.”

“Nào có chuyện như vậy?” Khương Linh Châu tức giận bất bình, muốn rút chiếc bút trong tay Lưu Tông ra, “Muội đi mách phụ hoàng hoặc muội và hoàng huynh sẽ chép phật cùng huynh.”

“Cảm ơn ý tốt của Công chúa.” Lưu Tông nhẹ nhàng lấy lại bút từ trong tay nàng, “Chữ của Thái tử điện hạ đẹp hơn huynh nhiều, tiên sinh lại có con mắt tinh tường, đương nhiên có thể phân biệt được chữ của huynh và Thái tử.”

Thế là Lưu Tông lại cúi đầu, tiếp tục yên lặng chép sách.

Khương Yên Nhiên nói với Khương Linh Châu: “Trong đám bạn học, A Tông là người có tài văn chương nhất. Huynh thấy Thái phó khen đệ ấy là “Kinh tài tuyệt diệu” mấy lần rồi, nhưng sau đó vẫn im lặng, thậm chí còn phạt A Tông chép sách nữa cơ. Chẳng hiểu tại sao nữa.”

“Huynh ấy học giỏi như thế thật ạ?” Công chúa hỏi

“Đương nhiên rồi!” Khương Yên Nhiên vỗ ngực, trông có vẻ rất hãnh diện.

“Vậy bảo huynh ấy cho muội mượn vài cuốn sách về đọc nhé.”

“... Không được!” Khương Yên Nhiên cảm thấy hơi chán nản, “Nói bao nhiêu lần rồi, con gái không có tài mới là có đức, đọc cái gì mà đọc? Cẩn thận sau này không gả đi được ấy.”

Khương Linh Châu còn nhỏ nên đương nhiên chẳng thêm quan tâm, khuôn mặt ngây thơ tỏ vẻ coi thường huynh trưởng. Biểu cảm như thế cũng rất ít khi nhìn thấy trên gương mặt của các thiên kim tiểu thư Đại Tề.

Lưu Tông chép sách khá nhanh, chỉ mất hơn một canh giờ đã chép xong, chữ viết thanh tú và nắn nót, dù là ai xem cũng phải khen đẹp. Hắn dọn dẹp bút nghiên định về nghỉ ngơi thì lại thấy Khương Linh Châu và Khương Yến Nhiên vẫn còn đứng ở cửa ra vào.

“Lưu Tông, huynh cho muội mượn sách để đọc một chút nhé?” Nàng mong đợi nhìn hắn, “Sách gì cũng được.”

“... Được thôi.” Hắn bật cười, “Nếu hoàng huynh của muội đồng ý.”

Khương Yến Nhiên đáp ứng, cuối cùng vẫn đồng ý, “Muội giấu kĩ vào, nếu mẩu hậu mà biết thì nhất định sẽ phạt muội. Sách của huynh đều do mẩu hậu quản lý nên huynh không cho muội mượn được... Dù sao thì con gái như muội đọc sách làm gì không biết!”

Có lần Lưu Tông cho nàng mượn cuốn tuyển tập thơ. Tiểu Công chúa lén lút học chữ chưa lâu, trong sách toàn những chữ nàng không biết nên đành phải đến nhờ Lưu Tông giúp đỡ. Nàng hỏi hắn câu “Người con gái nhân nhã đẹp đẽ. Hẹn đợi ta ở chỗ góc thành” (7) này nghĩa là gì.

(7) Trích trong bài thơ Tình nữ 1 của Khổng Tử. Bản dịch thuộc về Thivien.net

Lưu Tông thấy khá đau đầu, trong sách có nhiều thơ như vậy mà nàng lại cứ cố tình hỏi đúng bài này.

“Bài này có nghĩa là... Có một cô nàng nhân nhã đứng ở góc thành chờ người trong lòng. Hầy... Công chúa, muội còn nhỏ, không nên đọc mấy thứ này nhiều.” Hắn không giải thích nổi, đành phải xin tha.

“Hả?” Khương Linh Châu không hiểu sao mình không thể đọc, “Tại sao ạ?”

“Chẳng tại sao hết.” Lưu Tông rất kiên nhẫn, “Ngày xuân gió lớn, hay chúng ta đi thả diều đi.”

Thế là hắn trở nên thân thiết với Khương Linh Châu.

Hắn biết tiểu Công chúa này ngoài mặt thì ngoan ngoãn, khéo léo, nhẹ nhàng đoan trang, được Chu Thái hậu và Hoàng hậu cực kỳ yêu thương, nhưng thật ra trong lòng nàng ấy lại rất ghét hai chữ “quy củ”. Nàng trèo tường, bắt dế giống hệt mấy đứa trẻ con thôn quê, những thứ con gái nước Tề không được phép làm thì nàng càng muốn thử, nhất quyết phải làm cho bằng được. Học chữ đọc sách, ra vào Tam môn suốt ngày khiến người ta lú lờ không thôi.

Khi đó Lưu Tông vốn ít nói, nhưng trong lòng lặp đi lặp lại câu “Thế này không được” chẳng biết bao nhiêu lần. Phong tục nước Tề là vậy, không cho phép một người con gái dám đối đầu với lễ giáo trắng trợn như thế. Có một lần, Lưu Tông không chịu nổi phải dạy bảo nàng một câu: “Công chúa, muội là con gái, phải lấy nhã nhặn làm lễ... Về sau, đừng trốn ra ngoài chơi nữa.”

Ai ngờ nói xong câu đó, Công chúa xinh xắn khóc òa lên.

Nước mắt cô bé bỗng dưng trào ra, không có nguyên nhân cũng chẳng có lý do, nói khóc là khóc ngay được y như bầu trời tháng sáu vậy. Một lúc lâu sau, Lưu Tông không biết phải làm sao, tay chân luống cuống. Cuối cùng, Khương Yến Nhiên vẫn phải đến dỗ dành Khương Linh Châu rồi tự mình cõng nàng về cung.

Lúc Khương Yến Nhiên cõng nàng, trong miệng còn lẩm bẩm: “Hầy, sau này Linh Châu xuất giá, huynh cũng cõng muội như vậy để ngồi vào kiệu hoa... Tìm cho muội vị hôn phu tốt nhất thế gian này, sau đó con nhóc Khương Thanh Cừ sẽ phải chống mắt lên mà nhìn, ha ha!”

Vì nhận lỗi, cũng vì sinh nhật Khương Linh Châu, Lưu Tông mới bỏ ra bao nhiêu công sức tìm được cửu liên hoàn có hai cực dương hiếm thấy, hi vọng nàng sẽ tha thứ cho hắn vì tội nói năng vô lễ.

Mấy năm ấy là những năm tháng vui vẻ nhất của Lưu Tông khi ở trong hoàng cung to lớn.

Có những lúc rảnh rỗi, hắn từng ảo tưởng, một ngày nào đó mình sẽ cưới một cô nương như thế làm thê tử. Hắn không dám hi vọng xa vời cưới được Khương Linh Châu, nhưng tốt nhất là một cô nương am hiểu thơ văn, thông thạo việc đàn hát ca múa bình thường. Hắn không cần cô nương ấy phải xinh đẹp như Khương Linh Châu nhưng cũng phải là một cô nương tài năng, khiêm tốn, huệ chất lan tâm mới tốt. Hắn không cần quyền thế, không cần ngôi vị Đế vương, chỉ muốn vùi đầu vào cảnh đẹp sắc sỡ trong những cuốn sách, được vẽ trắng vẽ tuyết, được cùng người mình yêu hỗ trợ lẫn nhau lúc hoạn nạn, chung sống suốt cuộc đời này.

Sau này, khi Khương Linh Châu lớn lên, nàng hiểu được việc nam nữ khác biệt như Khương Yến Nhiên và Lưu Tông mong muốn, ngày càng trở nên nhã nhặn và thanh lịch, gần như không còn tỏ vẻ nghịch ngợm như trước. Chỉ là đến “đậu khấu chi niên” (8), nàng đã trở mã thành một cô nương duyên dáng yêu kiều, nhã nhặn, tiếng thơm lan truyền khắp trên dưới nước Tề.

(8) Lấy ý trong bài Tặng biệt kỳ I của Đỗ Mục, ám chỉ tuổi dậy thì của những cô gái đẹp như hoa đậu khấu tháng hai.

Lúc đó Lưu Tông cũng không còn gặp riêng nàng nữa. Dù nói gì đó với nhau thì cũng trong trường hợp xung quanh có người quan sát, gật đầu, trò chuyện như chưa hề quen biết. Bọn họ chỉ là những vị khách qua đường tình cờ gặp nhau giữa dòng đời mà thôi.

Lưu Tông hiểu, đây đã là kết cục tốt nhất rồi.

Nếu chưa từng thân thiết thì đâu dễ dàng kề vai sát cánh. Dần dần xa cách như chưa hề quen biết.

Tuyết ở Triệu thành ngày càng dày, gió thổi từng bông tuyết nhảy múa trên bầu trời. Bỗng nhiên có một cơn gió lớn ập đến, thổi bay chiếc ô màu đỏ đặt ở đầu thuyền ra xa. Không có ô che, từng bông tuyết trắng xóa rơi trên mi mắt và môi của Lưu Tông.

Tuyết vừa lạnh lẽo vừa không có mùi vị gì cả.

Bỗng ven hồ vang lên những tiếng ồn ào, mấy cung nữ đang sốt ruột kêu gào “Bệ hạ”, Lưu Tông chống người dậy để nhìn cho rõ, không khỏi bật cười. Hóa ra là đám cung nữ, thái giám kia cho rằng hắc nghị quân, vội vàng tìm chiếc thuyền nào đó để đuổi theo hắc.

Đột nhiên, giữa đám cung nữ, Lưu Tông nhìn thấy một bóng người cao gầy mặc y phục đỏ.

Nàng mặc bộ hỷ phục đỏ chót, trên búi tóc phượng kế là cây trâm quý giá sáng chói, bộ y phục nhiều tầng vướng víu rục rờ như lửa. Người mặc bộ hỷ phục này vốn nên đoan chính, trang nghiêm như bậc mẫu nghi thiên hạ mới đúng, nhưng thời khắc này chủ nhân của nó lại qua quýt vén ống tay áo lên, còn giật cả váy ra, bước lên thuyền, nói: “Đề ta đi cho!”

Dưới bầu trời đầy tuyết rơi như thế, Cách Hồ Na đạp lên đầu thuyền. Trong miệng nàng ngậm dây thừng, chỉ mất một lát đã tháo được búi tóc phức tạp rồi buộc thành cái đuôi ngựa cao vút. Tiếp đó, Cách Hồ Na ném mạnh sợi dây thừng thô. Sau khi bị ném mạnh ba vòng, sợi dây văng ra ngoài, quấn vào chiếc thuyền nhỏ mà Lưu Tông đang ngồi.

Thấy chiếc thuyền chở Lưu Tông bị kéo lại, Cách Hồ Na cười ha hả: “Có chuyện gì làm khó được Na Tháp Nhiệt Cầm ta đâu.”

Nàng thì cười vui vẻ, còn cung nữ bên bờ thì sợ đến tái cả mặt, lớn tiếng nói: “Hoàng hậu nương nương thứ tội, Hoàng hậu nương nương thứ tội vì đã để thân thể ngàn vàng của người làm chuyện như thế...”

Thuyền nhỏ của Lưu Tông bị kéo lại gần thuyền Cách Hồ Na, nàng đặt một chân vào thuyền của Lưu Tông rồi dùng mũi chân kéo thuyền của hắc lại gần, miệng hét lên: “Đêm hôm khuya khoắt không ngủ đi còn chạy đến đây làm gì? Muốn chết thì chết xa ra một chút.”

Lời nói của nàng rất thoái mái, thẳng thắn nhưng lại khiến đám cung nữ thái giám run lẩy bẩy.

Lưu Tông phủi tuyết trên tay áo, thân nhiên nói: “Chỉ là ta thấy đêm nay đẹp trời nên tới đây ngắm cảnh thôi. Không phải đã có thơ đây sao, nghìn năm núi tuyết bao la. Thân này lẽ bóng biết là về đâu...” (9)

(9) Trích trong bài thơ “Mô Ngư Nhi - Nhạn Khâu” của Nguyễn Hiếu Vấn. Bản dịch thuộc về Thivien.net

“Núi với núi, tuyết với tuyết cái gì? Ta rắc muối ăn lên đầu người đấy nhé!” Cách Hồ Na cười khẩy một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp tỏ vẻ khó chịu, “Đàn ông nước Tề các người ai cũng mang vẻ nho nhã, chút chuyện lông gà vỏ tỏi cũng ngâm với chả làm thơ, phiền chết đi được!”

Lưu Tông đứng trong thuyền, không kìm lòng được phải bật cười thành tiếng.

... Ôi, từng nghĩ phải cưới người con gái có tri thức hiểu lễ nghĩa, huệ chất lan tâm. Bây giờ vừa hay cưới phải cô nương ngược lại hoàn toàn đây này.

Chương 66: Cô nương bắn hạ

Editor: Trường Thanh

Beta: Tửu Thanh

Cách Hồ Na và Lưu Tông cùng nhau lên bờ, cung nữ mở ô che tuyết cho hai người. Nhưng mà hành động này thật vô nghĩa bởi tuyết đã phủ đầy trên vai Lưu Tông từ lâu rồi.

“Thưa bệ hạ, có cần phải mời đại phu đến không ạ?” Người hầu lo lắng đuổi theo hỏi Lưu Tông: “Nô tài sợ người sẽ bị nhiễm lạnh...”

“Ta thấy không cần đâu!” Cách Hồ Na xách váy, bước hiên ngang, thẳng thắn nói, “Chẳng phải từ đầu đến chân hần đều ổn rồi ư? Làm phiền vị đại phu cao tuổi nào đó đến đây làm gì?”

“Xin Hoàng hậu nương nương ăn nói cẩn thận!” Giọng nhắc the the của một thái giám vang lên, “Cô cô giáo dưỡng đã nhắc người bao nhiêu lần rồi, khi ở ngoài lúc nào người cũng phải chú ý dáng vẻ, không thể xách váy mà đi, không thể để người hầu nhìn thấy chân người, không thể xưng “Ta”, không thể gặp đàn ông khác, cũng không được nói thẳng với bệ hạ...”

Một loạt từ “không thể” liên tiếp vang lên khiến Cách Hồ Na phải trợn mắt há mồm.

“Sao lắm quy củ thế không biết?” Cách Hồ Na lườm tên thái giám một cái, ánh mắt hơi dữ dằn, “Người có thể làm khó ta chắc? Ta tìm Lưu Tông về giúp các người, các người lại chẳng cảm ơn ta thì thôi! Thật sự không hiểu lễ nghi gì cả.”

Nàng vừa nói xong, thái giám và đám cung nữ cùng nhau hít một hơi lạnh, vẻ mặt đầy đau khổ nói: “Hoàng hậu nương nương, sao người lại gọi thẳng tên húy của bệ hạ thế ạ? Đây là điều tuyệt đối không thể làm! Không được!”

Về mặt Cách Hồ Na không kiên nhẫn cho lắm.

Nàng mạnh mẽ tiến về phía trước, còn Lưu Tông thì đi sau lưng nàng. Hần nhìn bóng lưng nhanh nhẹn và hiên ngang của người con gái ấy, lòng cũng dần cảm thấy nghi ngờ... Sao hần lại cưới một cô nương xa lạ, một người mình không yêu vậy?

Nếu muốn phục quốc thì hần cần mượn binh lực nước Ngụy. Hào Châu vương của nước Ngụy quen biết với Hòa giáo trên thảo nguyên từ lâu, hai bên có mối quan hệ rất rắc rối phức tạp, gắn bó và không thể tách rời. Để kết đồng minh, Hào Châu vương đã gả nữ sứ giả của Hòa giáo cho hần, chứng minh cho mối quan hệ tốt đẹp giữa hai phe.

Nhưng hần đã muốn kết hôn đâu?

Chẳng qua là có tránh cũng chẳng thể tránh được, chỉ là chuyện bất đắc dĩ mà thôi.

Về phía Cách Hồ Na, dường như nàng ấy cũng không muốn gả cho hắn. Nghe nói trước khi đến Triệu thành, nàng đã từng có ý định chạy trốn nhiều lần nhưng cuối cùng vẫn bị huynh trưởng đích thân trói lên xe ngựa, sai người canh chừng suốt đường, lúc này Cách Hồ Na mới gả tới Triệu thành làm thê tử của hắn.

Nhưng sau khi bái đường, ngay trong phòng tân hôn, nàng đã đặt một thanh đao nhỏ bằng vàng bên gối, sáng khoải nói thẳng: “Nếu người dám mò lên giường, ta sẽ thiến người đấy.” khiến Lưu Tông rất kinh ngạc... Hắn sống ở nước Tề từ bé đến lớn, chưa bao giờ gặp phải dạng con gái không biết lễ nghi, ăn nói thẳng thắn và thoải mái y như đàn ông.

Đêm đã khuya, hôm nay là ngày đại hôn nhưng Lưu Tông và Cách Hồ Na vẫn không ngủ chung gối. Cách Hồ Na đi đến cửa cung điện, vỗ cánh cửa nói: “Ta cảnh báo trước rồi đấy Lưu Tông, nếu người dám lên giường thì ta sẽ động dao cho xem. Dù sao ta cũng không thể quay lại thảo nguyên Ô Mộc Thâm nên chẳng quan tâm phải trải qua cuộc sống ở nơi này ra sao. Người muốn bỏ ta hay đẩy ta vào lãnh cung đều được.”

“Hoàng hậu, chúng ta là phu thê...” Lưu Tông nhú mày, “Sao nàng lại tỏ ra xa lạ đến vậy?”

“Phu thê cái gì? Lưu Tông, sao người lại lấy ta, trong lòng người còn không rõ ư?” Cách Hồ Na hỏi.

Lưu Tông im lặng ngắm nhìn cảnh gió tuyết ngoài điện, “Hoàng hậu, ta cũng thế... chỉ bất đắc dĩ mà thôi. Ta là con cháu Lưu thị, bị người ta đẩy vào vị trí này, không thể không làm được... Đúng vậy, không thể không làm.”

Nói xong câu này, bỗng nhiên hắn lại thấy hơi phiền lòng, nhưng khuôn mặt khô ngô của hắn vẫn tràn ngập ảm áp, bình tĩnh nói: “Nếu như được lựa chọn, đương nhiên ta cũng muốn mình chỉ là một thư sinh bình thường.”

Cô nương xinh đẹp trong bộ hỷ phục ấy nghe xong thì khoanh tay cười mỉa: “Đàn ông nước Tề đều dối trá như vậy sao?”

Không đợi Lưu Tông lên tiếng hỏi, Cách Hồ Na đã nói tiếp: “Nếu người thật sự không màng đến đế vị, không muốn gây họa cho bách tính thì đã trốn đi đâu đó thật xa từ lâu rồi, sẽ chẳng trở thành một tên Hoàng đế giả không ra sao thế này đâu.”

Lời nói này khiến Lưu Tông cứng họng không đáp lại được.

Tuyết rơi xuống, phủ một lớp màu trắng bạc trên bậc thềm ngọc, trong trẻo và thuần khiết như mặt đất thuở ban sơ. Hắn nắm chặt ống tay áo, thở dài: “Ta... ta thật sự không thể không làm.”

“Tĩnh lại đi.” Cách Hồ Na trợn mắt lườm hắn rồi chắp tay sau lưng bước vào cửa. Trong khoảnh khắc nàng xoay người, mái tóc đen buộc đuôi ngựa không đeo trang sức hay châu báu hất lên hết như nét bút lông vẩy mực tàu. Kết hợp với hỷ phục tung bay, rực rỡ tựa như ánh lửa bập bùng, đẹp không sao tả xiết.

Lưu Tông chậm rãi cụp mắt đứng bên ngoài, khẽ nói: “VẬY ta đi đọc sách một lúc cũng được. Hoàng hậu nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Hắn nói nhỏ như vậy, không biết vị Hoàng hậu kia có nghe thấy không?

Dứt lời, hắn quay đầu rời đi.

Hắn và Cách Hồ Na không hợp nhau, nhìn nhiều có khi thành ghét, chẳng thà đi xem những thứ mình yêu thích còn hơn.

Lưu Tông đến Tàng Thư Các, trong lầu gác tối đen chỉ có ánh đèn dầu, phủ lên những cuốn sách cũ đã bị bọc lại trên giá. Nơi này để rất nhiều sách được Hoàng hậu tiền triều sưu tầm, có tiểu sử của các bậc danh gia, cũng có sách giảng về nho học, đủ để Lưu Tông giết thời gian. Hắn mới lật được vài trang sách đã gối lên sách ngủ thiếp đi.

Một giấc mơ nhẹ nhàng và ung dung, hắn loáng thoáng trông thấy cảnh đẹp hiếm thấy khác biệt với những nơi khác, xung quanh là tuyết trắng lạnh lẽo bao phủ lên một vùng núi hoang vu nhấp nhô. Bên trên là một dãy chùa chiền đứng sừng sững, tiếng Phạn vang xa tận mây trời. Trước chùa có một hòa thượng đang đứng, người khoác áo cà sa, Lưu Tông cảm thấy vị hòa thượng này hơi quen mặt.

Hắn cẩn thận suy nghĩ. À, đây chẳng phải là vị hòa thượng đã phán mệnh cho Khương Linh Châu ư? Không đúng, vận mệnh của Khương Linh Châu do rút quẻ Xuân Quan chứ không phải vị hòa thượng nào cả. Nhưng khi vị hòa thượng kia mở miệng, hắn chỉ nghe thấy đúng một câu: “Cánh phượng bám vào vây rồng...”

Không sai, đây chính là khởi nguồn cho chấp niệm của mối duyên nợ này.

Khương Linh Châu là cánh phượng, lẽ ra phải bám vào vây rồng. Nên người lấy nàng phải là thiên tử mới đúng.

Đã là mơ, vậy thì có gì mà hắn không thể thừa nhận cơ chứ. Dù hắn dốc lòng mượn gió trong thơ dùng trắng trong họa, lấy câu “chỉ là bất đắc dĩ” để giải thích cho hành động của bản thân trước mặt Khương Linh Châu, tự nhắc đi nhắc lại nhiều lần rằng “Ta không muốn làm Đế vương”, nhưng hắn không lừa được bản thân. Hắn biết từ tận đáy lòng, mình lưu luyến ngôi vị Hoàng đế nóng bỏng ấy.

Bởi một câu “Cánh phượng bám vào vây rồng”, hắn luôn cảm thấy chỉ cần cưới Khương Linh Châu là có thể khôi phục Lưu Tề. Vậy là chấp niệm ấy ngày càng khắc sâu, cho dù Khương Linh Châu đã trở thành thê tử của người khác, hắn vẫn mãi không thể quên được.

Vị hòa thượng trong mơ lại thì thầm niệm điều gì đó, có vẻ như là một câu thơ hay hiếm có. Lưu Tông yêu thơ như mạng, vội vàng muốn nhớ kỹ những gì mà hòa thượng kia đã niệm, nhưng dù sao mơ cũng chỉ là mơ, hẳn hoàn toàn không nhớ nổi. Chẳng mấy chốc, câu thơ kia cũng tan đi như làn khói, muốn nghe lại cũng không thể.

Sau đó, hẳn nghe thấy có ai đó gọi bên tai: “Bệ hạ! Bệ hạ, sao người lại ngủ ở đây ạ?”

Lưu Tông hốt hoảng tỉnh lại từ trong giấc mơ, hẳn phát hiện trời đã tờ mờ sáng. Nhìn ra ngoài từ ô cửa sổ, hình như tuyết ngoài phòng đã ngừng rơi, một vùng trời trắng sáng tinh khôi. Thái giám đứng bên cạnh vội vàng báo: “Chu đại nhân và Tần đại nhân đang chờ ạ.”

Hai vị đại nhân kia là thuộc hạ của tiền triều, thật ra Lưu Tông không muốn gặp bọn họ lắm, bởi vì mỗi lần gặp, hai người này chỉ lặp đi lặp lại một câu nói kiểu “Không dám không đền đáp ân huệ của tTên đế.”... Nghe quá nhiều khiến Lưu Tông cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Nhưng không gặp hai người đó cũng không được. Thế là Lưu Tông phẩy tay: “Mời hai vị đại nhân vào đi.”

Thái giám cẩn thận hỏi: “Bệ hạ, người không rửa mặt mà gặp khách luôn ạ...?”

“Không cần.” Lưu Tông lạnh nhạt đáp, “Bọn họ chứng kiến ta trưởng thành, không cần phải khách khí. Với lại ta là kiểu Đế vương gì, trong lòng hai người đó biết rõ nhất, sao phải chú ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt này làm gì?”

... Hẳn là kiểu Đế vương gì?

... Chẳng qua chỉ tốt hơn mấy kẻ không nơi nương tựa một chút mà thôi.

Thái giám không dám chọc giận hẳn, cho gọi hai vị lão thần vào Tàng Thư Các. Hai vị lão thần không tiến lên, chỉ đứng cách một giá sách, đầu tiên là khóc lóc kể lễ ân huệ của Tiên đế rồi cầu xin Lưu Tông nhất định phải khôi phục được vương triều Lưu thị, cuối cùng là báo cáo tình hình của Cảnh Lăng vương nước Ngụy.

“Bệ hạ, hiện tại Cảnh Lăng vương đang đóng quân tại vùng quan ngoại, đây cũng không phải biện pháp.” Trong giọng nói của Chu đại nhân tràn ngập sợ hãi, “Chẳng bằng thừa dịp sứ giả của Cảnh Lăng vương đến Triệu thành, chúng ta trả Cảnh Lăng Vương phi về để hẳn còn lui binh. Cảnh Lăng vương đã đồng ý cho mượn quân thì không lí nào lại nuốt lời...”

“Đưa Cảnh Lăng Vương phi về thì ai có thể bảo đảm Cảnh Lăng vương không nuốt lời chứ?” Lưu Tông nói, “Binh bất yếm trá (1), hẳn đã hành quân đánh trận nhiều năm, sao lại không biết điều này? Chỉ khi nắm Cảnh Lăng Vương phi trong tay mới coi như có thêm một sự đảm bảo.”

(1) Binh bất yếm trá: Chiến đấu bất chấp thủ đoạn. Ý nghĩa của câu thành ngữ muốn nói đến trong khi tác chiến cần phải cố gắng hết khả năng tung hoành đánh lừa đối phương để giành được thắng lợi.

“Bệ hạ! Thần cũng biết binh bất yếm trá, nhưng thần nghi ngờ, Cạnh Lăng Vương phi chỉ là một người phụ nữ mà thôi, sao đủ sức uy hiếp Cạnh Lăng vương được?” Tần đại nhân tiếp lời, “Kể cả chúng ta có giết Cạnh Lăng Vương phi thì Cạnh Lăng vương cũng sẽ chẳng quá đau buồn đâu. Sợ là hấn đang chờ thời cơ để hợp sức với Khương gia tấn công từ cả hai bên. Thần cảm thấy việc tiếp đãi sứ giả không được...”

Những âm thanh ồn ào khiến Lưu Tông nhúc nhích hết cả đầu.

Hắn khẽ gật đầu rồi gật thêm cái nữa: “Ta sẽ suy nghĩ, các người lui xuống trước đi.”

Chu đại nhân, Tần đại nhân vừa tranh cãi vừa rời khỏi Tàng Thư Các. Tuy Lưu Tông đồng ý với hai người kia nhưng hắn cũng chẳng suy nghĩ nhiều về chuyện của Tiêu Tuấn Trì, chỉ tiếp tục lật sách. Hôm qua, hắn gối lên trang sách này ngủ cả đêm, cánh tay đè nhãn cả giấy, hắn nhìn mà cảm thấy vô cùng đáng tiếc, chỉ đành buông một tiếng thở dài.

“Hoàng hậu đang làm gì thế?” Hắn hỏi thái giám.

“Hồi bẩm bệ hạ, hình như Hoàng hậu nương nương bảo là muốn đi săn trong cung.” Thái giám đáp.

“Hả, đi săn?” Lưu Tông sững sờ, trong lòng thầm kêu không ổn, lập tức đứng dậy, vội vàng ra khỏi Tàng Thư Các.

Lúc này trong cung đâu nuôi nhốt con mồi gì? Chỉ có mấy con hạc trắng hắn nuôi bên hồ thôi. Từ xưa hắn đã thích “Con hạc cạnh ao bước trên đôi chân mảnh khảnh gầy gò giống như tuyết vương trên cành tùng, lông vũ trên thân như chiếc áo tạo thành từ những đóa hoa anh túc nở rộ” (2), cũng yêu tiếng hạc vốn ở nơi đầm sâu (3), bởi vậy mới nuôi rất nhiều hạc.

(2) Trích từ bài thơ Trì hạc nhị thủ của Bạch Cư Dị. Bản dịch thuộc về Thivien.net

(3) Trích từ Kinh thi. Bản Hán Việt đầy đủ: Hạc minh vu cửu cao, thanh văn vu thiên. Bản dịch đầy đủ: Hạc kêu nơi đầm sâu, tiếng vọng tới trời cao. (Nguồn: Thivient.net)

Quả nhiên, lúc hắn tới ao thì Cách Hồ Na đang ngắm bắn những con hạc trắng đó.

Sau trận tuyết đầu mùa, toàn cung sáng rực lên. Trên mái ngói lưu ly cũng phủ màu bạc, từng giọt sương trong vắt kết lại trên những nhánh cỏ dại. Cô nương cao gầy mặc bộ y phục đi săn màu xanh ngọc, trông rất chính trực, chiếc lông vũ trắng kẹp bên tai, trên trán đeo băng bảo vệ trán, đôi tay vừa giương vừa kéo cung, dáng vẻ đầy kích động.

Trong chớp mắt, Lưu Tông đột nhiên lơ mơ nhớ ra những câu thơ hắn có được trong mơ như thế nào...

Ngoài đồng nội có cỏ mọc lan ra,

Sương lộ rơi xuống đậm đà. (4)

(4) Câu thơ trong bài Dã hữu man thảo 1 của Không tử. Bản dịch thuộc về Thivien.net

Là thơ do người xưa sáng tác, trong mơ hấn vô thức nhớ được, còn hốt hoảng tưởng là thơ của mình.

Một cơn gió thổi qua, con hạc cạnh ao đột nhiên vỗ cánh, ngựa đầu kêu vang. Cách Hồ Na nhìn thấy Lưu Tông đứng đó thì khá hào hứng, nàng buông cung xuống hỏi: “Là Lưu Tông à?”

Nàng chưa bao giờ coi Lưu Tông là Đế vương nên cứ gọi thẳng tên hấn như vậy.

Sau đó, khi vừa thấy mặt Lưu Tông, nàng bật cười: “Ôi Lưu Tông, nhìn mặt mũi người này... Người ngủ ở đâu thế, không biết rửa mặt đi à?”

Nàng cứ cười không ngừng. Con gái nước Tề vốn không thường lộ mặt với người khác, nếu như muốn cười thì phải cách một lớp quạt lụa, khăn lụa hoặc rèm châu rồi mới kín đáo cong môi cười một cái, giống hệt tiên nữ thướt tha dịu dàng sau đám mây. Vậy mà Cách Hồ Na lại cười rộ lên, không che không dè, thẳng thắn thể hiện niềm vui sướng trong lòng mình, đó là một vẻ đẹp hoàn toàn khác biệt.

Lưu Tông cảm thấy hơi bức mình, hấn bước đến gần ao rồi soi xuống mặt nước mới phát hiện hai gò má dính ba bốn vết mực đen sì, trông rất buồn cười. Lúc này hấn mới bừng tỉnh, khó trách lúc đó thái giám muốn hấn “rửa mặt”, mà Chu đại nhân và Tần đại nhân thì vội vàng khóc lóc kể lể, không dám nhìn mặt hấn, cũng chẳng dám chỉ ra. Tận đến lúc đứng trước mặt Cách Hồ Na rồi bị nàng cười nhạo hấn mới biết.

Lưu Tông lấy khăn lau mặt, nhíu mày nói: “Hoàng hậu, không được săn bắn ở vườn thượng uyển của hành cung. Làm gì có đạo lý nào cho phụ nữ đi săn chứ? Thật sự mới nghe lần đầu.”

“Đó là do người thiên cận, tầm nhìn hạn hẹp.” Cách Hồ Na chỉnh lại ống đựng tên trên lưng, khinh bỉ nói: “Con gái Đại Ngụy học những thứ này từ nhỏ, luyện đến mức chai cả tay. Mà phụ nữ trên thảo nguyên còn hơn thế, đừng nói cười ngựa bắn tên, đến hành quân đánh trận còn được nữa là.”

Lưu Tông nghe xong, thật sự không nghĩ ra được khung cảnh nàng nói.

Vậy mà còn để đàn bà con gái đi đánh trận ư? Thật sự quá vô lý.

“Nhưng những con hạc này do ta nuôi.” Lưu Tông hất ống tay áo lên, vội vàng bảo, “Hạc có linh tính, sao Hoàng hậu có thể coi chúng là con mồi được?”

“Nuôi hạc làm gì?” Cách Hồ Na tỏ ra không hiểu, “Không phải đều là mấy con vật có da lông đẹp ả?”

Trong lòng Lưu Tông thầm cảm thấy thất bại, nhớ ra Cách Hồ Na là người nước khác, không hiểu thì không hiểu. Nhưng tính tình hắn vốn nhẫn nại, bèn giải thích với nàng: “Gọi là hạc tức là “Vội khép cánh, như muốn đậu (hè). Bỗng thấy gì, lại đập cánh bay cao”...” (5)

(5) Trích trong bài thơ “Phóng hạc đình kỷ” của Tô Thức. Bản dịch thuộc về Thivien.net

Còn chưa đọc xong, hắn đã thấy vẻ mặt Cách Hồ Na đầy nghi ngờ, thế là những lời định nói nghẹn lại trong cổ họng. Một lúc sau, Cách Hồ Na thu cung: “Mà thôi mà thôi. Người đã không cho thì ta không sẵn nữa là được. Ta chỉ xin người đừng có chuyện xảy ra là lại đọc thơ, ta không chịu nổi điều này nhất đấy.”

Dứt lời, Cách Hồ Na định rời đi. Mới đi được hai bước, nàng quay người lại, cười hi hi: “Lưu Tông, nghe nói trong cung Ngự Tảo đang nhốt Cạnh Lăng Vương phi của nước Ngụy đúng không?”

Sắc mặt Lưu Tông chợt lạnh nhạt hắn đi.

“Không liên quan tới Hoàng hậu.” Hắn đáp.

“Đương nhiên là có liên quan rồi!” Cách Hồ Na bước đến vỗ vai hắn, không giống dáng vẻ của Hoàng hậu chút nào, “Ta thật lòng quý nàng ấy, không muốn nàng ấy bị thương. Người bắt nàng ấy tới đây sẽ khiến nàng ấy khổ sở.”

Lưu Tông thầm nói trong lòng: Sao hắn lại không biết điều này chứ? Nhưng hắn đâu còn lựa chọn nào khác.

“Ta có thể đến thăm Cạnh Lăng Vương phi một chút không?” Cách Hồ Na hỏi, “Lúc ở Thái Diên, quan hệ giữa ta với nàng ấy rất tốt.”

“Không thể.” Lưu Tông từ chối, “Nàng ấy đang có thai, chỉ có thể tĩnh dưỡng.”

Cách Hồ Na chống tay, quan sát khuôn mặt tuần tú của Lưu Tông, khẽ hừ một tiếng: “Ta thấy người cũng thích Cạnh Lăng Vương phi thì có. Chẳng phải người Hán các người thường nói “Yếu điệu thực nữ, quân... quân...”

“Quân tử hảo cầu.” Lưu Tông tiếp lời nàng.

“Đúng, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, cho nên thích các cô nương xinh đẹp cũng chẳng sao.” Cách Hồ Na không để tâm lắm, “Nhưng người cứ chần chừ không chịu nói, còn suốt ngày kiểm soát cho mình, khiến cô nương mà mình thích thấy khó chịu, vô lý hết

sức. Trên thảo nguyên của ta, những người đàn ông như thế nhất định sẽ không lấy được thê từ đâu.”

Lưu Tông không muốn nhắc đến chuyện của Khương Linh Châu. Bởi vì nếu như hắn phủ nhận thì là đang chột dạ, không đủ ngay thẳng, còn nếu thừa nhận, lại càng không thể tưởng tượng nổi. Thế là hắn dừng một chút rồi hỏi việc chẳng liên quan: “... Ta nghe Hào Châu vương nói nàng đến nước Ngụy từ nhỏ, làm sao mà vẫn còn nhớ được thảo nguyên Ô Mục Thâm đến tận bây giờ thế?”

“Không phải người cũng nhớ kĩ quốc gia cũ của mình sao?” Cách Hồ Na đáp, “Hơn nữa, một khi đã quen với nơi mà người thích rồi thì dù những nơi khác có tốt thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thay thế được.”

Những chú hạc cạnh ao bay lên, lướt qua cung điện, ẩn vào trong mây, tạo thành một dải màu xám trắng, khiến người ta không phân biệt được đâu là hạc đâu là mây hay vẫn chỉ là tuyết.

“... Vùng thảo nguyên mà Hoàng hậu thích trông như thế nào vậy?” Lưu Tông tò mò hỏi.

Hắn không biết tại sao mình lại hỏi như vậy, rõ ràng cô nương trước mặt không phù hợp với tư tưởng của hắn một chút nào, nàng cũng chẳng phải là người hắn yêu. Nhưng hắn vẫn muốn nói chuyện với nàng, có thể là bởi vì hai người... Có cùng hoàn cảnh, không thể làm chủ vận mệnh của mình.

“Được.” Cách Hồ Na vén váy ngồi xuống chiếc ghế dài bên ao, vắt chân lên rồi nói, “Bỏn cô nương kể cho người nghe.”

Sau đó, nàng bắt đầu kể lại một cách tường tận về chuyện cũ ở thảo nguyên Ô Mục Thâm. Những lễ tế thần Lửa của các bộ tộc, cô nương xinh đẹp nhất, chàng trai anh dũng nhất, sao sáng đầy trời, gió thổi trên thảo nguyên, dê bò hàng đàn, sữa dê và rượu nồng, tất cả những thứ đó cũng khiến Lưu Tông hơi động lòng.

Nếu như dân chúng trên thảo nguyên hiếu khách, nhiệt tình và đơn thuần đúng như Cách Hồ Na nói thì đó đúng là những con người giữa vùng đất trù phú. Chỉ thương cho Cách Hồ Na, bị huynh trưởng của mình bắt gia nhập Hỏa giáo, lại còn nương tựa vào Hào Châu vương của nước Ngụy, từ đó nàng đã không thể trở về được nữa rồi.

Cách Hồ Na nói đến nỗi miệng đắng lưỡi khô nên bảo cung nữ rót cho mình một chén trà. Trà vẫn vụ hảo hạng bị nàng uống một hơi cạn sạch, chẳng khác gì trâu nhai mẩu đụn. Sau đó nàng nói tiếp: “Ta kể cho người nghe nhiều vậy, người đề ta đi gặp Cạnh Lăng Vương phi được chưa?”

“Không được.” Lưu Tông vẫn chỉ nói thế.

Hắn thực sự không dám để Cách Hồ Na đi gặp Cạnh Lăng Vương phi.

Quân Huyền Giáp trên tay Tiêu Tuấn Trì khiến hắn không dám làm gì. Chỉ khi nắm Khương Linh Châu trong tay, hắn mới cảm thấy chắc chắn hơn một chút. Nếu như không có Khương Linh Châu, hắn không dám nghĩ đến cảnh tượng Cảnh Lăng vương sẽ quét sạch Triệu thành nhỏ nhỏ này thế nào và dập tan ngọn lửa phục quốc không để gì kiểm được ra sao.

Cách Hồ Na khá mất hứng, buông tay rồi hồi cung. Theo sau nàng là những cô cô giáo dưỡng đang ôm y phục, trang sức, đuổi theo nàng gọi to “Hoàng hậu nương nương”, miệng không ngừng lái nhải.

“Hoàng hậu nương nương, người mặc cái này vào trước đã!”

“Hoàng hậu nương nương, không thể đi nghênh ngang trên đường như thế được!”

“Hoàng hậu nương nương, sao người có thể đi sấn cơ chứ?”

Cách Hồ Na mặc kệ tất cả, ví von khó nghe một chút thì nàng giống y như gà mái mẹ dẫn theo một đàn con sau lưng vậy. Vừa về cung, Cách Hồ Na đã thấy vị đại phu già đứng trước cửa, ông nói: “Lão phu đến xem mạch cho Hoàng hậu nương nương, đây là vật mà Cảnh Lăng Vương phi đưa cho lão phu hai ngày trước, không biết Hoàng hậu nương nương còn nhớ không ạ?”

Dứt lời, lão thái y râu tóc bạc phơ đưa một chiếc lông vũ xanh biếc ra.

Cách Hồ Na nhận ra đó chính là lông vũ mà nàng tặng cho Khương Linh Châu.

Khỏe mỗi nàng cong lên, nở nụ cười rạng rỡ: “Đúng rồi, dạo này nghe Lưu Tông nói hơi nhiều khiến ta đau đầu quá, người tranh thủ đến xem rồi viết hai đơn thuốc cho ta đi!”

Bước vào cung, Cách Hồ Na xua đám cung nữ và nữ quan đi, nhận chiếc lông vũ từ tay đại phu: “Cảnh Lăng Vương phi phái người tới à?”

Lão đại phu cúi người liên tục: “Không dám, không dám, lão phu chỉ phụng mệnh đưa đồ mà thôi.”

Lão đại phu này là một người tài năng nghìn vàng, cả đời hành y cứu người, có trái tim nhân hậu thanh khiết. Khương Linh Châu tiếp xúc với ông hơn một tháng, ngày nào gặp cũng thăm dò tính tình của ông rồi giả vờ sầu não uất ức. Mặc dù bình thường ăn ngon ngủ yên nhưng ông lão vừa đến là nàng lại khóc lóc than thở.

Lão đại phu không đành lòng nhìn một người phụ nữ mang thai phải đau buồn như thế, khuyên nàng nên sớm giải quyết khúc mắc trong lòng. Thế là Khương Linh Châu lấy chiếc lông vũ ra, nói rằng đây là vật mà Hoàng hậu tặng, nàng và Hoàng hậu đã từng thân nhau như tỷ muội ruột thịt, bây giờ hai người thuộc hai chiến tuyến, nghĩ rằng nên trả lại lông vũ, dùng vật này cắt đứt duyên phận.

Đại phu nghĩ chỉ là lông vũ mà thôi, người nhận lại là Hoàng hậu, là thê tử của bệ hạ, không phải làm gì sai trái cả. Mang suy nghĩ “Cứu một mạng người”, vị đại phu già đến chỗ Cách Hồ Na.

Cách Hồ Na nhận lông vũ là biết Khương Linh Châu muốn gặp nàng.

Thế là trong đêm khuya thanh vắng, nàng lặng lẽ đứng dậy mở cửa sổ, chạy về phía ngọn núi chỗ cung Ngự Tảo. Chỉ cần đạp tuyết giảm càn một lát là đã nhanh chóng nhìn thấy bậc thềm ngọc thật dài trước mặt.

Trên bậc thềm kia có một người đàn ông trẻ tuổi công một cái sọt, bước lên từng bậc một. Dáng người cực kỳ xuất sắc, không kiêu ngạo không tự ti. Cách Hồ Na kịp dừng lại nhưng vẫn khiến người đàn ông đó phát hiện.

Người đó xoay người hành lễ: “Thảo dân bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Cách Hồ Na kinh ngạc hỏi: “Người là ai? Chẳng phải nước Tề không cho phép phụ nữ gặp đàn ông lạ sao?”

Người đàn ông kia nở nụ cười: “Thảo dân là Ứng Quân Ngọc, phụng mệnh bệ hạ đến cung Ngự Tảo bày trò mua vui để Công chúa giết thời gian. Hoàng hậu nương nương không ngại đến cung Ngự Tảo một chuyến với thảo dân chứ?”

Cách Hồ Na dùng giày nghiền tuyết trên bậc thang dài, lên tiếng: “Người mà là Ứng Quân Ngọc á? Bớt lừa gạt người khác đi.”

Người đàn ông kia khẽ thờ dài một tiếng: “Na Tháp Nhiệt Cầm, người muốn nói chuyện với bốn vương cũng không thể nói ở đây được. Nhờ đâu Lưu Tông đến, hẳn biết tên Ứng Quân Ngọc bị ta trói trong vườn trông như thế nào đấy, vậy thì không ổn đâu.”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói: Đại Cẩu xuất hiện!*

Chương 67: Gặp lại sau chia xa

Editor: Trường Thanh

Beta: Tỉu Thanh

Người mạo danh Ứng Quân Ngọc chính là Tiêu Tuấn Tri.

Dù thế nào hắn cũng không thể ngờ rằng Phó Huy lại là người đưa Khương Linh Châu ra khỏi phủ Cảnh Lăng vương. Phó Huy đã nhiều lần vào sinh ra tử với Tiêu Tuấn Tri, được hắn vô cùng tin tưởng, đó là tình bạn sống chết kéo dài mười năm. Bị người không có khả năng phản bội nhất phản bội, dù là ai cũng chẳng thể đoán được.

Sau khi Khương Linh Châu bị đưa đi, Tiêu Tuấn Tri vẫn tin tưởng Phó Huy, tin rằng có người ngoài hãm hại hắn. Đến tận khi Tống Thái Vi hôn mê tỉnh lại, kể rõ với Tiêu Tuấn Tri những việc đã xảy ra vào đêm hôm đó, hắn mới ép mình tin vào lời giải thích của nàng ấy.

Không cho phép mình lo âu, hắn lập tức đuổi theo Phó Huy. Lần theo dấu vết để lại, hắn điều tra ra được Triệu thành đã bị Lưu Tông chiếm lấy. Nhưng Triệu thành thuộc địa phận nước Tề, nếu hắn tùy tiện vượt qua biên giới, sợ rằng sẽ rước lấy phiền phức. Cho nên Tiêu Tuấn Tri chỉ tập trung quân đội tại biên giới, mưu đồ uy hiếp Lưu Tông, còn bản thân thì âm thầm lên vào Triệu thành.

Hắn vốn chỉ muốn thử vận may, ai ngờ lại gặp Ứng Quân Ngọc, người nhận được lệnh đang trên đường đến cung Ngư Tảo trước. Thế là Tiêu Tuấn Tri đánh ngất hắn rồi trôi vào một góc trong vườn hoa, mình thì mặc y phục của Ứng Quân Ngọc rồi đi gặp Khương Linh Châu thay hắn.

Bước đến bậc thềm cuối cùng của cung Ngư Tảo, Tiêu Tuấn Tri đưa thủ dụ cho lính canh cửa: “Thảo dân Ứng Quân Ngọc phụng mệnh bệ hạ đến bái kiến Hà Dương công chúa điện hạ.”

Thị vệ kiểm tra thủ dụ một chút, lại thấy Cách Hồ Na đi sau Tiêu Tuấn Tri, vội vàng hành lễ: “Hoàng hậu nương nương, người không thể đến nơi này!”

“Là bệ hạ cho phép người đến cùng ta.” Tiêu Tuấn Tri giơ thủ dụ trong tay lên đáp.

Thị vệ không dám hỏi thêm về thủ dụ kia, đành phải lùi ra, mở cửa điện sau lưng mình.

Cánh cửa của cung Ngư Tảo mở ra, Tiêu Tuấn Tri bước vào trong điện với Cách Hồ Na. Dù bên ngoài trời đang rét lạnh, trong điện vẫn ấm áp như mùa xuân, hài hòa và vui vẻ. Khương Linh Châu đang chống cằm ngắm cảnh hồ nước ngoài cửa sổ, má lúm đồng

tiền trắng nõn yêu kiều. Nàng vẫn xinh đẹp như vậy, hiển nhiên không phải chịu khổ sở gì.

Cách Hồ Na đếm bước chân, đẩy Tiêu Tuấn Trì sang một bên, lên tiếng: “Vương phi nương nương, lâu lắm rồi không gặp.”

Khương Linh Châu nghe thấy giọng của Cách Hồ Na, trong lòng biết là chiếc lông vũ xanh ấy đã được giao cho nàng ấy. Nàng rời mắt nhìn thì thấy bóng dáng Cách Hồ Na. Mặc dù nàng ấy đã gả cho người khác nhưng vẫn mặc nam trang như hồi trước, dáng vẻ thoải mái hiển ngang không hề thay đổi, Khương Linh Châu thấy thế, trong lòng thoải mái hơn một chút.

“Na Tháp Nhiệt Cầm... Người chẳng thay đổi mấy.” Nàng ngắm Cách Hồ Na, giọng nói hơi buồn ngủi: “Ngày từ biệt ở cửa Vi Sơn như còn trước mắt, không ngờ bây giờ chúng ta lại gặp nhau ở Đại Tề xa cách cả ngàn dặm này.”

“Ta nói với người từ lâu rồi mà, ta sắp gả cho tên thất bại người Hán nào đó, giờ ta đã gả cho hắn rồi còn gì?” Cách Hồ Na vén vạt áo, nhanh nhẹn ngồi xuống. Trên trán nàng ấy có sợi tóc rối hơi xoắn nhẹ, lướt qua hàng mi thật dài rồi rơi xuống.

Khương Linh Châu hơi nhếch môi, nắm lấy hai tay của nàng ấy: “Vốn dĩ ta muốn hỏi người ‘Sống có tốt không’, nhưng chuyện hôm nay quá gấp gáp, không cho phép ta nói những câu đó... Na Tháp Nhiệt Cầm, việc này liên quan đến thái bình, an khang của bách tính Đại Tề, ta không thể buông xuôi, bỏ mặc Lưu Tông hủy hoại cơ nghiệp mà Khương gia ta vất vả gây dựng. Ở nơi này, người ta có thể tin tưởng chỉ có mình người. Ta biết Hỏa giáo lấy chữ ‘Thiện’ làm tôn chỉ...”

“Chờ một chút, chờ một chút.” Cách Hồ Na đẩy tay nàng ra, ngược mắt lên nói: “Ta biết trong lòng người ôm chí lớn, nhưng bây giờ Na Tháp Nhiệt Cầm nghĩ đừng nói đến mấy cái đó vội, ta muốn cho người một bất ngờ.”

“... Bất ngờ? Bất ngờ gì?” Khương Linh Châu ngạc nhiên.

“Người biết Ứng Quân Ngọc không? Chính là bậc thầy chế tạo hộp khóa có chứa bảy ấy. Lưu Tông tìm hắn tới để làm trò tiêu khiển cho người một thời gian.” Cách Hồ Na nháy mắt ra hiệu, như thể Ứng Quân Ngọc là một bất ngờ khó đoán lắm vậy.

Nghe thế, Khương Linh Châu chỉ cười khỏ: “Cảm ơn người... Nhưng ta thực sự không quan tâm đến những món đồ đó cho lắm.”

“Không, chắc chắn người sẽ cảm thấy vui mừng.” Cách Hồ Na thề non hẹn biển.

“Còn có bất ngờ nào nữa chứ?” Khương Linh Châu buông lỏng tay Cách Hồ Na, thì thào, “Chẳng lẽ Vương gia sẽ xuất hiện trước mặt ta trong một khắc nữa à? Sao có thể chứ?”

Cách Hồ Na không đáp, chỉ vẫy tay với tấm rèm phía sau, bóng dáng người đàn ông đang bị che khuất ấy xuất hiện. Ngay sau đó Tiêu Tuấn Trì bước ra khỏi tấm rèm, cúi người với Khương Linh Châu.

Nhìn bóng dáng người đàn ông này hơi quen, Khương Linh Châu sững sốt. Dù vẫn chưa nghĩ ra người trước mặt là ai, cơ thể nàng cũng đã căng lên, tay vô tình vịn vào cây cột đỏ bên cạnh, đôi mắt tha thiết nhìn chăm chú vào người đàn ông để nhanh chóng xác định thân phận của người này.

“Thảo dân Ứng Quân Ngọc bái kiến Cảnh Lăng Vương phi.” Người kia khom người xuống, hành lễ với nàng.

Giọng nói này vừa lọt vào tai, Khương Linh Châu lập tức sững sờ. Nàng suýt nữa không kìm được mà chạy đến trước mặt người đàn ông này, nhưng nàng vẫn cố kiềm chế, khẽ lên tiếng: “Miễn lễ, đứng dậy đi.”

... Người đàn ông trước mặt nàng dù chỉ mặc chiếc áo vải bình thường, không đi giày mặc áo lông, không đeo ngọc ngà châu báu nhưng vẫn rực rỡ chói lọi tựa như ánh sáng lấp lánh của mặt trăng trong đêm đông giá rét. Khuôn mặt và giọng nói quen thuộc kia, sao nàng có thể không nhận ra được cơ chứ?

Không biết tại sao, hốc mắt Khương Linh Châu hơi nóng, cảm giác tầm mắt mờ đi. Nàng nghẹn ngào, vội vàng quay lưng đi, lấy mu bàn tay lau khô mắt: “Cách Hồ Na nói không sai, thật sự là một bất ngờ lớn. Từ trước đến nay ta vẫn thích những món đồ do Ứng Quân Ngọc làm, người rất hiểu ta, Na Tháp Nhiệt Cầm.”

Nàng đang cười, nhưng giọng nói lại nghẹn ngào. Dáng vẻ vừa khóc vừa cười tựa như lê hoa đài vũ (1) này của Khương Linh Châu khiến Cách Hồ Na nhìn mà đau lòng, vội vàng lấy tay áo lau nước mắt cho nàng: “Này, người đừng khóc mà, người khóc ta đau lòng lắm.”

(1) Lê hoa đài vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Cách Hồ Na không nói thì thôi, mà vừa nói xong, nước mắt Khương Linh Châu đã im lặng lăn xuống. Nàng chớp đôi mắt đầm lệ, liếc nhìn Cách Hồ Na: “Đều tại người không tốt, lúc chúng ta vẫn còn ở Thái Diên thì chẳng sao, cuối cùng vừa quay đi một cái đã gả cho Lưu Tông rồi, không thêm báo một tiếng, hại ta bây giờ chỉ biết khóc mà thôi.”

Khi bị Phó Huy trói và đưa đến nơi ngàn dặm xa xôi này rồi bị giam trong cung Ngự Tảo, Khương Linh Châu cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, tự nhủ trong lòng Tiêu Tuấn Trì nhất định sẽ tới. Mà bây giờ, khi gặp được người muốn gặp nhất, Khương Linh Châu lại chẳng thể ngăn nước mắt mình rơi xuống, ngay cả chính nàng cũng chẳng hiểu tại sao.

“Được được được, trách ta trách ta.” Cách Hồ Na vỗ trán mình một cái, vội vã lau nước mắt cho nàng, “Ta cũng có muốn xuất giá đâu! Tại vì Đại ca của ta quá hung dữ, tự mình cầm đao canh chừng kiệu hoa, ta còn có thể làm gì cơ chứ?”

Nghe nàng nói thế, Khương Linh Châu nín khóc mỉm cười.

“Nhiễm Từ, Trùng Bích, các người lui ra đi.” Khương Linh Châu đã ngừng lại, khôi phục dáng vẻ bình thường, nàng nói với hai cung nữ, “Hoàng hậu nương nương cũng ở đây, các người không cần cố ý trông chừng ta nữa, tự đi dùng trà đi.”

Nhiễm Từ và Trùng Bích nhìn nhau, không đợi hai nàng mở miệng, giọng nói hung dữ của Cách Hồ Na đã vang lên: “Ngần ra đây làm gì?! Có phải vị Hoàng hậu như ta chẳng có tác dụng gì trước mặt mấy cung nữ như các người không? Có tin là ta trói các người lên bia ngấm để bắn chọi không?”

Vừa nói xong, Nhiễm Từ và Trùng Bích bị dọa đến mức khuôn mặt xinh đẹp thay đổi, lập tức cáo lui.

Cung nữ lui xuống, Tiêu Tuấn Trì vẫn luôn khom người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn ngẩng đầu lên, quan sát Khương Linh Châu một cách cẩn thận, thấy sau khi nàng không còn thút thít nữa, khuôn mặt xinh đẹp và tươi tắn khiến hắn an lòng hơn phần nào. Đến lúc nhìn xuống bụng nàng, ánh mắt Tiêu Tuấn Trì lại dịu dàng thêm một chút.

Hắn xắn tay áo lên: “Muốn gặp Vương phi một lần cũng chẳng dễ dàng gì, cần phải qua năm ải, chém sáu tướng (2), rồi trên đường còn phải lên lút vào Triệu thành này... Có điều thấy Vương phi bình yên vô sự, ta cũng yên lòng.”

(2) Qua năm ải, chém sáu tướng: Một tích trong “Tam quốc diễn nghĩa”, ý chỉ sự khó khăn trắc trở.

Chỉ có điều chuyện nàng bị đưa từ phủ Cảnh Lăng vương đi vẫn luôn khiến Tiêu Tuấn Trì khó chịu, cứ nghĩ lại là thấy sợ. Dừng một lát, hắn thở dài một hơi, nói: “Là ta có lỗi với Vương phi, vì bị Phó Huy lừa gạt mà tự nhiên Vương phi phải chịu tai bay vạ gió thế này.”

Trong lòng Khương Linh Châu đau khổ, đáp: “Vương gia xin lỗi thiếp làm gì? Phó tướng quân và Vương gia đã có mười năm tình nghĩa, đột nhiên gặp biến cố, bây giờ tất nhiên Vương gia sẽ rất khó chịu, nhưng chàng đừng vì chuyện này mà nghĩ ngợi quá nhiều. Nếu Bạch Lộ và Kiêm Hà cũng bỏ thiếp đi thì đương nhiên thiếp cũng cảm thấy không dễ chịu gì.”

Mặc dù nàng cố ý khuyên nhủ, nhưng Tiêu Tuấn Trì vẫn không thể xóa bỏ sự hối hận trong lòng. Một lúc lâu sau, hắn mới hỏi: “Tên Lưu Tông đó chưa làm gì Vương phi chứ?”

Khương Linh Châu lắc đầu: “Ngoài việc cung cấp đồ ăn ngon, thức uống tốt cho thiếp ra thì chẳng làm gì nữa cả.”

“Ta cũng đoán hắn không dám.” Khi Tiêu Tuấn Trì nhắc đến Lưu Tông, đuôi mày khóe hắn vô cùng sắc bén, “Nếu hắn dám động đến một đầu ngón tay của nàng thì bôn

vương sẽ khiến Triệu thành này tan thành mây khói từ đó.”

“Vương gia, không được.” Khương Linh Châu hơi nghiêm mặt, “Chàng có thể động đến Lưu Tông, nhưng bách tính Triệu thành vô tội, sao chàng có thể khiến quê nhà của họ tan thành mây khói chứ?”

Hai người chưa nói được mấy câu, Cách Hồ Na ở bên cạnh mạnh mẽ ho khan. Nàng ấy gác chân ngồi sau bàn, nói: “Hai vị biết “nói ngắn gọn” là gì không thế? Chúng ta đang ở trên đất nhà người ta đấy nhé.”

Cách Hồ Na nói đúng, chỗ này là địa bàn của Lưu Tông. Tiêu Tuấn Trì đành phải kìm nén vô số cảm xúc phức tạp trong lòng, nói với Khương Linh Châu: “Có quân Huyền Giáp ở quan ngoại, Lưu Tông nhất định sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Vương phi cứ an tâm điều dưỡng cơ thể, mấy hôm nữa, đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ đưa Vương phi ra khỏi cung Ngự Tảo này.”

Khương Linh Châu vội vàng hỏi: “Thế Vương gia thì sao?”

“Ta còn chuyện quan trọng khác cần làm.” Hắn không kìm lòng được tiến đến gần nàng, dùng mắt phác họa lại khuôn mặt của nàng một cách thật kỹ càng. Nhưng nghĩ đến Cách Hồ Na vẫn còn ở đây, hắn không có cử chỉ thân mật gì, chỉ nặng nề nói, “Chuyện của Tử Thiện... Phó Huy còn cần ta tự tay giải quyết. Hơn nữa, nếu muốn đưa Vương phi ra khỏi đây thì không thể nào thiếu hắn được.”

Ấn đường Khương Linh Châu giãn ra: “Được, thiếp chờ ngày Vương gia quay lại.”

Tiêu Tuấn Trì nghe lời nàng nói, cũng khẽ mỉm cười. Sau đó, hắn gỡ cái sọt trên lưng xuống, lấy mấy món đồ chơi tinh xảo ra: “Vương phi cứ cầm lấy chơi trước đi, nàng cũng không nên phụ tấm lòng của Ứng Quân Ngọc. Dù hắn nói giáo cho giặc, nhưng nếu có thể dỗ dành khiến khuôn mặt như hoa của Vương phi nở nụ cười thì cũng coi như lấy công chuộc tội.”

Lúc Khương Linh Châu đưa tay ra đón, Tiêu Tuấn Trì thừa cơ nắm lấy tay của nàng, nắm chặt không chịu buông.

Nàng nhú mày, nhỏ giọng thúc giục: “Vương gia!”

Hắn vẫn không chịu buông tay, còn bảo rằng: “Được nắm thì phải nắm chặt chứ, nếu rơi hổng mất thì cũng không tốt chút nào.”

“Đêm dài lắm mộng, chàng vẫn nên nhanh chóng đi đi.” Nàng lại giục.

Chỉ có điều Tiêu Tuấn Trì vẫn không chịu buông tay. Hắn tỏ vẻ không ngại phiền toái khiến những cảm xúc lo lắng, hạnh phúc và an tâm trong lòng Khương Linh Châu bị trộn lẫn lại với nhau. Nhưng nàng biết bây giờ đang là thời điểm đặc biệt, không thể giờ tính trẻ con theo Tiêu Tuấn Trì được.

Thế là một Khương Linh Châu luôn xinh đẹp đứng đắn trước mặt người ngoài lại thò chân ra khỏi váy, đập Tiêu Tuấn Tri: “Vương gia có thể đi rồi!” Mặc dù viên mắt nàng đỏ rực nhưng giọng nói lại tỏ vẻ cực kỳ giận dữ, “Bỏn công chúa nhất định phải đá chàng một cái mới được đúng không?”

Phật tổ trên cao, nàng chưa bao giờ làm thế với người khác. Chuyện “đá đàn ông bằng chân” thế này, kể cả khi nàng còn bé và chưa biết gì cũng không dám làm. Nhưng nàng ở cạnh Tiêu Tuấn Tri đã lâu, cuối cùng lại trở nên điều ngoa xúc động như vậy.

Tiêu Tuấn Tri liên tục lùi về phía sau, cuối cùng buông lỏng tay nàng ra.

Hắn lấy một cái, miệng nói “Thảo dân cáo lui”, đi tới cổng cung Ngự Tảo lại lấy thêm lần nữa, lúc này mới rời đi.

Đợi sau khi Tiêu Tuấn Tri rời đi. Cách Hồ Na mới chậm rãi nói: “Không hổ là Vương phi nương nương, một giây trước còn đang bàn chuyện quốc sự với ta, một giây sau đã có thể nói chuyện tình yêu nam nữ ngay được. Ta không có bản lĩnh ấy, lúc nào cũng chỉ lo được một thứ thôi, cho nên ta hoàn toàn không hề suy nghĩ gì đến mấy chuyện như xuất giá đâu.”

Khương Linh Châu đứng tại chỗ rất lâu, dường như đang nhìn bóng lưng người rời đi. Nghe những lời này, nàng tự mình rót một chén trà cho Cách Hồ Na, đưa tới trước mặt nàng ấy: “Người ngồi xuống trước đã, chuyện ta muốn nhờ Na Tháp Nhiệt Cầm còn chưa nói xong đâu.”

“Người cũng đừng tự rót trà cho ta, người còn đang mang thai mà.” Cách Hồ Na vội vàng nhận chén trà, “Ta biết người nghĩ gì, người không muốn Lưu Tông phục quốc, nhưng ta cũng chẳng thể làm gì được. Tuy ta là nữ sứ giả của Hòa giáo, nhưng bởi vì ta không nghe lời, chủ tể đã chẳng muốn thừa nhận một nữ sứ giả như ta nữa rồi, chỉ chờ chọn được một người khác nghe lời hơn thôi.”

Nghe xong, Khương Linh Châu không khỏi thất vọng.

Nếu Cách Hồ Na còn không khuyên được, sợ rằng trong Triệu thành này thật sự chẳng ai có thể khuyên can Lưu Tông. Nếu hắn vẫn cố chấp làm theo ý mình như thế thì sẽ hại bách tính chìm trong loạn lạc, như Cách Hồ Na nói, ngay cả đối với hắn cũng là một cơn ác mộng.

“Vậy để ta nghĩ cách đã.” Nàng hít một hơi, dè dặt và suy nghĩ trong lòng xuống, nói với Cách Hồ Na, “Huynh ấy có đối xử tốt với người không? Người đã quen ở Triệu thành chưa? Người là Hoàng hậu, lẽ ra phải là người phụ nữ tôn quý nhất nơi này mới phải.”

Mặc dù Khương Linh Châu biết rõ rằng có thể Cách Hồ Na sẽ chẳng ngồi trên vị trí Hoàng hậu này được bao lâu, nhưng nàng vẫn hỏi như vậy.

Cách Hồ Na đang nghịch chén trà đã cạn: “Lưu Tông đối xử với ta vẫn thế thôi. Ta chưa quen nơi này lắm, nhưng những năm ở Thái Diên trước kia ta cũng đã đối mặt rồi, đối chỗ ở cũng chẳng sao. Mỗi tội quy củ của nước Tề thật sự đáng ghét, người không thấy đâu, ban ngày luôn có mấy bà già theo sau lưng ta, nói dài dạy ngắn, thật sự muốn giết ta mà.”

Nghe giọng điệu không chịu nổi phiền phức của nàng ấy, trong lòng Khương Linh Châu thâm cảm thấy buồn cười.

“Ừ, nước Tề là vậy đấy, khi còn bé ta cũng chịu đựng quy củ như thế. Mẫu hậu suốt ngày nói với ta, cái này không thể làm, cái kia không thể làm. Thân là con gái, ngay cả bước ra cửa hậu viện, gặp người ngoài một lần cũng không được.” Khương Linh Châu kể.

“Đáng sợ vậy sao?” Cách Hồ Na trợn mắt há mồm, sau đó nàng ấy buông hai đầu gối xuống, nghiêng người về phía trước, như muốn nói với nàng bí mật gì đó, “Người có rảnh nhất định phải đến thảo nguyên Ô Mục Thâm, nơi đó con gái không phải chịu nhiều quy củ như thế đâu, họ muốn gả cho kiểu dũng sĩ nào thì sẽ được gả cho dũng sĩ như thế.”

Cuối cùng Khương Linh Châu cũng được nghe về thảo nguyên rộng lớn kia từ miệng Cách Hồ Na. Nhưng Khương Linh Châu chưa từng đến đó, cũng không thể tưởng tượng được hoàn cảnh nơi đó như thế nào. Đang muốn hỏi thêm, lại nghe thấy tiếng bá kiến giòn tan của Nhiễm Tử, Trưng Bích từ cửa cung Ngự Tảo truyền đến.

“Nô tỳ bá kiến bệ hạ. Hoàng hậu nương nương cũng vừa mới tới, còn đang ở bên trong ạ.”

Tiếng mấy cung nữ xinh xắn mềm mại mà y như tiếng gậy lớn gõ vào đầu, gõ đến mức linh hồn của Cách Hồ Na cũng phải run rẩy. Nàng ấy vội vàng đứng lên ngay tức khắc, đỡ trán luống cuống tại chỗ, trong giọng nói tràn ngập lo lắng, “Lưu Tông? Lưu Tông đến rồi! Hắn không cho ta đến đây! Phải làm sao bây giờ?”

Khương Linh Châu cũng khá kinh ngạc, không ngờ Cách Hồ Na lại lén chuồn tới đây.

Nghe thấy tiếng cửa cung mở bên tai, tiếng bước chân thuộc về đàn ông đã đến phòng ngoài. Ánh mắt Cách Hồ Na rồi rầm liếc về phía cửa sổ đang mở rộng, lập tức ba chân bốn cẳng nhảy lên đó như một mũi tên rồi nhanh nhẹn xoay người một cái, nàng ấy rơi ra ngoài cửa sổ, một tay vịn vào song cửa, treo người ở đó, chỉ còn lại bốn ngón tay bám vào chỗ kia.

Khương Linh Châu thấy mấy động tác ấy của Cách Hồ Na thì sợ đến nổi đổ mồ hôi... Cửa sổ kia cao đến tầm tầng ba, may mà Cách Hồ Na còn tự treo mình lên được.

Nàng chưa kịp làm gì, Lưu Tông đã mạnh mẽ vén rèm châu lên. Một loạt tiếng va chạm lách cách giòn tan vang lên, bóng dáng chàng trai trẻ mặc áo dài trắng xuất hiện trước mặt Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu vừa tính toán xem phải đối phó với khuôn mặt luôn ủ rũ, mỗi mặt và khổ sở của Lưu Tông thế nào, suy nghĩ hồi lâu xem sẽ nói chuyện quốc gia đại sự và những hồi ức xưa kia ra sao, ai ngờ khi nàng vừa ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy nét mặt Lưu Tông không giống thường ngày cho lắm.

Hắn nhướn mày, lông mày dựng đứng, mở miệng nói nhưng không hỏi Khương Linh Châu mà lại hỏi Cách Hồ Na.

“Hoàng hậu đâu?”

“Chuyện này...” Khương Linh Châu cười ngượng ngùng, nói sang chuyện khác, “An Khánh vương, huynh lại tới chỗ muội làm gì? Dù sao muội cũng chỉ là một phụ nữ, không thể ngăn cản được quân Huyền Giáp của Cảnh Lăng vương đâu.”

Nhưng khó có khi Lưu Tông không nói đến mấy chuyện lớn đáng lo ngại này với nàng mà lại nói từ trái sang phải, từ trong ra ngoài để tìm kiếm bóng dáng Cách Hồ Na. Thấy hắn sắp bước tới gần bệ cửa sổ kia, tim của Khương Linh Châu cũng bắt đầu nảy lên, “Lưu, Lưu Tông!” Nàng can đảm nói, “Huynh mau đi đi, muội không muốn nhìn thấy huynh!”

Nếu như trước kia, lời nói này nhất định sẽ khiến chàng “trúc mã” từ nhỏ đến lớn này phải cười khở. Nhưng giờ phút này hắn chỉ đáp qua loa rồi vén vạt áo lên, xoay người cúi xuống gầm bàn tìm kiếm bóng dáng Cách Hồ Na, suýt nữa hắn còn muốn quỳ luôn trên mặt đất.

Khương Linh Châu không nhịn được nói xen vào: “Sao Hoàng hậu nương nương ở chỗ đó được!”

“Sao lại không thể?” Lưu Tông đứng dậy, khoanh tay đáp, “Muội còn không hiểu tính tình của nàng ấy à? Cái gì mà nàng ấy chả làm được.”

“Muội cũng mặc kệ mấy chuyện đấy.” Khương Linh Châu cố ý tỏ vẻ kiêu ngạo, “Huynh mau đi đi.”

Lưu Tông đứng nguyên tại chỗ, im lặng nhìn nàng một lúc, sau đó hắn trực tiếp ngó ra cửa sổ. Chợt thấy bàn tay đang bám trên song cửa ấy.

Hắn chấp tay, ung dung bước lại gần khung cửa sổ, giọng nói trong vất tựa tiếng suối chảy qua đá: “Hoàng hậu, nàng làm gì ở đây?”

Cách Hồ Na treo lưng lẳng ngoài cửa sổ, sức lực trên cánh tay đã dùng hơn nửa. Vốn dĩ nàng đang nhìn chằm chằm vào mặt hồ trong veo dưới chân, chợt nghe thấy giọng nói này, nàng giật mình suýt thì buông lỏng tay, cũng may Lưu Tông chìa tay ra kéo nàng lại.

Một cái nắm tay không nặng không nhẹ lại khóa lấy cổ tay nàng. Dù cách một lớp vải tay áo đi sẵn nhưng cái nắm tay ấy vẫn cực kì nóng bỏng.

Dù Lưu Tông kéo Cách Hồ Na nhưng nàng không có ý định vào nhà.

“Ta... Ta không làm gì cả.” Cách Hồ Na hất cằm, nở nụ cười khá tùy ý với Lưu Tông, “Chẳng phải ngươi không cho phép ta đến cung Ngự Tảo ư? Lần này ta cũng không được tính là đã bước vào cung Ngự Tảo đâu nhé, ta ở ngoài cung. Ta cứ trò chuyện với Vương phi như vậy đây.”

Rõ ràng Cách Hồ Na đang nguy hiểm. Lưu Tông sững sốt hồi lâu mới nhận ra nàng nói vậy. Thấy nàng như thế, Lưu Tông chỉ biết thở dài một hơi: “Mà thôi, bên ngoài nguy hiểm lắm, nàng cứ vào đây đi đã, ta cho phép nàng tới gặp Hà Dương là được.”

Cũng chẳng phải lần đầu hắn biết Cách Hồ Na không có dáng vẻ của một Hoàng hậu.

Cách Hồ Na nghe vậy mới trào vào trong bệ cửa sổ. Lại thêm một cú xoay người tiếp đất tuyệt đẹp, cuối cùng còn gió nhẹ mây bay phui bụi trên vai xuống. Bản lĩnh bậc này khiến Lưu Tông phải trợn mắt há mồm.

Ban đầu Lưu Tông muốn tới hỏi mấy món đồ mà Ứng Quân Ngọc làm có khiến Khương Linh Châu hứng thú không? Bây giờ thì hắn quên luôn ý định ban đầu đến cung Ngự Tảo làm gì rồi, chỉ lo kìm nén nỗi buồn bực trong lòng, nhìn Cách Hồ Na chăm chăm.

Hắn vừa dán mắt vào Cách Hồ Na vừa nói với Khương Linh Châu: “Hà Dương, muội đừng quá bao che cho nàng ấy. Nàng ấy đã trở thành thê tử của huynh thì cũng nên học một ít quy củ người Hán. Làm gì có người phụ nữ nào hoạt bát, năng động thế này? Ngoan ngoãn đợi trong phòng rồi ngồi thêu hoa cũng được.”

Cách Hồ Na đang phui vai, nghe thế thì lập tức phóng một ánh mắt như dao đến, nàng cãi lại: “Thêu hoa? Ngươi có tin bọn cô nương sẽ thêu đóa nguyệt từ mẫu đơn lên cơ thể người không? Con gái cũng là người, ở đâu ra lắm quy định cứng nhắc thế! Thật sự quá vô lý.”

Lưu Tông bị nàng chặn họng, nhú mày: “Nàng mới vô lý ấy.”

“Thư sinh yếu đuối tay trái gà không chặt, nếu không có mấy thị vệ kia bảo vệ ngươi, ta thấy ngay cả ta ngươi cũng chẳng đánh lại được đâu.” Ánh mắt Cách Hồ Na lay động, nàng nói nhỏ.

Bị nàng quấy rầy như thế khiến Lưu Tông quên luôn ý định lúc đầu đến đây là gì. Hắn chấp tay lại, nói với Cách Hồ Na: “Hoàng hậu, nàng đi cùng ta. Hà Dương công chúa cần nghỉ ngơi, nàng không được làm phiền muội ấy nữa.”

“Hà Dương công chúa cái gì?” Cách Hồ Na còn muốn chặn họng hắn, “Người ta gả đi rồi, là Cạnh Lăng Vương phi đằng hoàng hậu đấy, ngươi cứ gọi nàng là “Hà Dương công chúa”, ngươi có ý gì...”

Thấy Cách Hồ Na cứ nói không ngừng, Lưu Tông không chịu nổi nên dứt khoát tóm lấy tay của nàng, nắm trong lòng bàn tay, kéo thẳng ra khỏi cung Ngự Tảo. Máy lần Cách Hồ Na muốn giãy ra nhưng Lưu Tông lại càng nắm chặt hơn.

Trên đường đi, trong lòng hắn chỉ còn sót lại một điều duy nhất: Vì sao cô nàng này lại khỏe thế nhỉ?

Chương 68: Có mỹ nhân

Editor: Trường Thanh

Beta: Tỉu Thanh

“Buông ra! Buông ra!”

Trên đường đi, Cách Hồ Na đều kêu to như thế nhưng Lưu Tông vẫn nhất định không buông tay.

Cuối cùng, Cách Hồ Na nổi giận, bắt đầu chửi mắng bằng những câu nói rất tàn nhẫn như là “Đêm nay ta sẽ thêu cỏ đuôi chó lên mặt ngươi” hay “Để ngươi thử trải qua cảm giác phải mặc mười tám lớp lễ phục lên người”, những lời này không biết là “ngây thơ” hoặc “thẳng thắn” khiến Lưu Tông vừa tức giận vừa buồn cười.

Hắn dừng lại giữa đường, nói với Cách Hồ Na: “Nàng là Hoàng hậu, chỉ cần ngồi một bên là được rồi. Ngày mai ta định đi gặp hai vị thần tử, nàng cứ đứng bên cạnh, học một ít thứ gọi là “dịu dàng nhã nhặn” đi.”

Lưu Tông nói một cách nghiêm túc, cũng dự định làm thế thật.

Trong hơn hai mươi năm, hắn còn chưa từng gặp người con gái nào khiến người ta phải lo lắng như thế. Chỉ sau khi gặp phải Cách Hồ Na, hắn mới biết bản thân vốn chẳng phải là một người điềm đạm và chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng. Hắn còn biết tức giận, còn biết phiền muộn, vẫn có ngọn lửa tức giận âm ỉ cháy trong lòng tựa như một nồi nước sôi vậy.

Ngày hôm sau, hắn thuận lợi dẫn Cách Hồ Na đến điện Lý Chính. Trong lần ngoài cung điện này được chia thành ba gian, phía sau bình phong bằng lụa màu xanh ngọc đặt một chiếc bàn trà bằng gỗ đàn hương nhỏ và chiếc ghế bành dùng để nghỉ ngơi. Lưu Tông chỉ vào ghế bành, dặn Cách Hồ Na: “Hoàng hậu, nàng ngồi yên ở đây nhé. Nếu nàng làm loạn, về sau đừng mong gặp Hà Dương công chúa nữa.”

Cách Hồ Na định nói: “Không cần ngươi gật đầu ta cũng có thể đến cung Ngự Tảo được” nhưng thấy sắc mặt của Lưu Tông, nàng đành không cam lòng ngồi xuống. Có điều dù ngồi lên chiếc ghế dựa kia, nàng vẫn vắt chân, hắt mặt, tỏ ra cả lơ phất phơ y như một thằng nhóc chợ búa khiến Lưu Tông phải than thở mãi trong lòng.

Hắn và Cách Hồ Na đúng là oan gia gặp nhau.

Chẳng biết tại sao, Lưu Tông cảm thấy mình cưới thê tử mà giống như nuôi một thiên kim tiểu thư, phải nắm tay dạy dỗ lại từ đầu vậy.

Ngoài điện có mấy tiếng bước chân thưa thớt, ba người nhận lệnh vào điện. Có hai ông lão đã ngoài sáu mươi tuổi và một người trẻ tuổi có vóc dáng thấp bé. Người đàn ông trẻ tuổi kia nuôi hai chòm râu nhỏ, bề ngoài xấu xí nhưng đôi mắt sáng lại cực kỳ tinh ranh, cặp mắt mạnh mẽ tròn tròn trông như chuông đồng, lại y như hạt ngọc bìn của La Sát, khiến người ta phải e ngại.

Lưu Tông thấy người đàn ông trẻ tuổi kia cũng cảm thấy hơi buồn phiền trong lòng.

Phụ hoàng của hắn để lại một đám lão thần, ai cũng là tinh anh trong tinh anh, cực kỳ xảo quyệt láu cá. Nếu không thì trong những tháng năm rối ren ấy, bọn họ cũng chẳng đủ sức bảo vệ bản thân, vào thời điểm thay đổi giữa hai triều đại, họ còn giữ lại sức lực, khổ sở chờ đợi nhiều năm, đợi Lưu Tông Đông Sơn tái khởi (1). Mà trong số những người liên quan, Hạ gia nắm tàn binh trong tay là phiền toái nhất.

(1) Đông Sơn tái khởi: ý chỉ sự khôi phục lại lực lượng sau khi thất bại.

Năm đó triều đình Lưu Tề diệt vong, tàn binh bại tướng vốn rải rác. Những đội quân tinh nhuệ còn sót lại đều về tay Hạ gia. Gia chủ Hạ gia hiện nay chính là người đàn ông thấp bé có đôi mắt sáng rực kia, tên gã là Hạ Kỳ.

Thật ra Hạ Kỳ hiểu biết một chút về chuyện bày binh bố trận, cũng thắng được vài trận nhỏ. Nhưng chính vì gã nắm giữ được hầu như toàn bộ tàn quân Lưu gia nên vênh vào đắc ý, cho rằng mình là Phật tổ cứu thế của Lưu thị. Nếu muốn khôi phục thiên hạ Lưu Tề một cách yên ổn thì phải xem ý kiến của Hạ Kỳ. Cho nên Hạ Kỳ vô cùng kiêu ngạo trước mặt Lưu Tông, rất có cảm giác ngang vai ngang vế.

Phiền toái nhất chính là tính háo sắc của đám người Hạ gia này, hoang dâm lại độc ác. Hễ có chút thắng lợi thì sẽ để mặc cho thuộc hạ giết sạch toàn thành, chỉ giữ lại một số phụ nữ có chút nhan sắc để bọn chúng đùa giỡn và giày vò. Từ những người phụ nữ khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi đến những thiếu nữ sắp trưởng thành đều không buông tha.

Lưu Tông vô cùng khinh thường dạng người không bằng cầm thú này, nhưng trong tay hắn không nắm binh quyền, tuy là Đế vương nhưng không nói được lời nào, không thể lấy đá chọi đá với Hạ Kỳ. Giờ phút này, Lưu Tông thấy mắt Hạ Kỳ đảo bốn phía, trong lòng hơi hồi hận vì đã đưa Cách Hồ Na đến đây.

Hắn mới nghĩ như vậy, Hạ Kỳ đã phát hiện bóng dáng duyên dáng phía sau bình phong.

Tuy người phía sau bình phong mặc nam trang nhưng bờ vai lại nhỏ nhắn gầy gò, thướt tha hấp dẫn, trông có vẻ là một cô nương trẻ tuổi đang mặc nam trang. Thế là Hạ Kỳ cười khà khà, nói với Lưu Tông: “Bệ hạ không hổ là rồng giữa loài người, cũng hiểu được sự tuyệt diệu trong sắc đẹp của phụ nữ, lại ở đây mà... Hay lắm, hay lắm.”

Một loạt từ ngữ bần thiêu khiến ánh mắt của Lưu Tông và hai vị lão thần tràn ngập căm ghét. Lưu Tông kìm nén sự khinh miệt trong lòng: “Hoàng hậu có việc bẩm báo, ta để nàng ấy chờ ở phía sau, có gì không được à?”

Hắn cố ý nói rõ Cách Hồ Na là Hoàng hậu để Hạ Kỳ bứt phóng tung đi một chút, đừng phát ngôn bừa bãi ở đây. Nhưng hiển nhiên Hạ Kỳ không hiểu ý của Lưu Tông, hơn nữa lời nói lại càng lộ liễu và khó chấp nhận hơn: “Thần nghe nói Hoàng hậu là người Hồ, không biết mùi vị thế nào, có khác biệt gì với con gái Hán không?”

Lưu Tông nghe xong, toàn thân như bị sét đánh. Hắn cảm thấy sự sỉ nhục ập đến trước mặt nhưng không tránh được.

“Hạ Kỳ!” Hắn lạnh mặt quát, “Người dám không tôn trọng Hoàng hậu ư?”

Hạ Kỳ không vì hắn tức giận mà lùi lại, vẫn cười đùa cợt nhả: “Bệ hạ giận dữ gì chứ? Chẳng phải hai chúng ta là huynh đệ sao? Giang sơn Lưu gia còn phải dựa vào thần mới đánh được, sao lúc nói đến đàn bà lại như người xa lạ thế?”

Trong lời Hạ Kỳ nói hoàn toàn không có ý kính trọng Đế vương, lại còn dám mưu toan xưng huynh gọi đệ với Lưu Tông.

Lưu Tông nghe thế thì cực kỳ tức giận, sau đó trong lòng hắn dâng lên một nỗi bất lực... Hắn có thể làm gì? Hắn vốn không có thực quyền trong tay, chỉ là một tên Hoàng đế giả có thể mất mũ miện bất cứ lúc nào mà thôi, sao có thể đắc tội được với kẻ duy nhất biết mang binh đi đánh giặc cơ chứ?

Hắn đang nghĩ như thế thì nghe thấy tiếng bình phong lùa đổ ầm xuống, hóa ra là Cách Hồ Na dùng chân đá tung bình phong, trong nháy mắt đã bước đến cạnh Lưu Tông. Nàng di chuyển nhanh nhẹn, trang phục cưỡi ngựa xanh ngọc phối hợp với mái tóc đen buộc cao tung bay trông mạnh mẽ khác thường, một vẻ đẹp tài hoa rực rỡ rất khác biệt. Hạ Kỳ thấy thế, hai mắt lại càng sáng thêm, lên tiếng khen: “Quả thật có hương vị khác!”

“Hương vị?” Cách Hồ Na nhướn mày, khuôn mặt tỏ vẻ khiêu khích, lấy chiếc roi ngựa từ bên hông ra và nói, “Người có tin ta cắt đầu lưỡi của người khiến người không nếm được hương vị gì nữa không?”

Lời nói chẳng nể nang chút nào, Hạ Kỳ nghe xong lập tức cảm thấy buồn bực. Hắn dùng đầu lưỡi liếm quanh khóe môi, giọng nói có vẻ thấp thỏm không yên: “Hoàng hậu nương nưong cũng lớn giọng lắm, sao người không hỏi xem thân là ai?”

Lưu Tông nhíu mày, lập tức đưa tay chắn trước mặt Cách Hồ Na: “Thôi thôi. Chẳng qua là có chút hiểu lầm, ái khanh và Hoàng hậu nhìn nhau chút là được.”

Cách Hồ Na là thê tử của hắn, hắn không thể không nhúng tay vào.

Phụ nữ yếu thế bị đối xử như thế mà lại coi như không thấy, đó không phải hành vi của quân tử.

Hắn vốn định đánh Hạ Kỳ năm mươi gây để đổi lấy sự ổn định vững vàng, ai ngờ Cách Hồ Na lại không hề cảm kích. Nàng đẩy tay Lưu Tông ra, tiến lên một bước, cười nói: “Người tên là Hạ Kỳ phải không? Hay lắm, hôm nay ta muốn rút chữ “Bối” của người, cho người đổi thành Gia Kỳ.” (2)

(2) Trong chữ Hạ (賈) có chữ Bối (貝) ở dưới và chữ Gia (加) ở trên.

Thuở nhỏ Cách Hồ Na sinh sống trên thảo nguyên, không bị ràng buộc, tự do hào phóng, từ trước đến nay luôn yêu hận rõ ràng, có chuyện gì đều viết hết lên mặt. Dù gả tới Triệu thành, nàng cũng không muốn thay đổi chút nào. Thời khắc này, dĩ nhiên nàng sẽ thật sự rút roi ngựa ra, mạnh mẽ quất về phía Hạ Kỳ.

“Na Tháp Nhiệt Cầm!” Lưu Tông quát lên một tiếng, cuống quýt bắt lấy tay của nàng.

“Người buông tay ra.” Cách Hồ Na nhú mày, “Thêm nữa, ai cho phép người gọi tên thật của ta? Chỉ có người thân của ta mới được gọi.”

“Được, Cách Hồ Na.” Lưu Tông sửa lại xưng hô, “Hạ Kỳ hết sức quan trọng với ta...”

“Người có phải đàn ông không thế?” Cách Hồ Na không thể tưởng tượng nổi, “Hắn sắp trèo lên đầu người đến nơi rồi mà người còn nhìn được. Người là rùa à? Người chịu được, ta không chịu được, để ta đây xả giận giúp người.”

Dứt lời, roi ngựa trong tay nàng vung lên, lao thẳng tới chỗ Hạ Kỳ đứng. Roi quất nhanh như chớp giạt, xé không khí vun vút tựa như đuôi rồng quét qua. May mà Hạ Kỳ nhanh nhẹn, lúc này mới nắm lấy đầu roi, vung trộm than thở: “Nguy hiểm thật.”

Hạ Kỳ vừa thả lỏng, buông tay ra thì chiếc roi kia bị rút về lại nhanh như chớp giạt xé gió lao đến, vững vàng rơi xuống người Hạ Kỳ, quất đến mức gã phải kêu oai oái. Hạ Kỳ vừa kêu vừa quát ầm lên: “Cả cái Lưu gia này, Lưu gia đều phải dựa vào ông đây! Thử đàn bà thói tha nhà người lại dám quất ta!”

“Ta là nữ sứ giả Hỏa giáo, Lưu gia với chả không Lưu gia, liên quan gì tới ta?” Cách Hồ Na cười vui vẻ, miệng nói: “Người có bản lĩnh thì đánh với ta một trận, xem Hỏa giáo có giúp đỡ các người khôi phục lại cự triều nữa không?”

Mặc dù chủ tể đã không muốn giữ lại quân cờ vô dụng Cách Hồ Na nữa, nhưng suy cho cùng hiện tại nàng vẫn là nữ sứ giả. Hạ Kỳ nghe xong, tự dưng nhớ đến thân phận của nàng, trong lòng đã đánh trống lui quân.

Sau khi bị quất cho mấy cái, trong lòng Hạ Kỳ tự biết không nên gây sự với vị Hoàng hậu ngoại tộc này. Gã là kẻ mềm nắn rắn buông, lúc này cảm thấy hơi sợ, vội vàng nói: “Là thần mạo phạm, xin Hoàng hậu nương nương bớt giận.”

“Thế này thì không được.” Cách Hồ Na cười mỉa mai, cuộn roi lại, “Phải cung kính với cả bệ hạ của các người nữa.”

“Vâng.” Hạ Kỳ vội vàng đáp.

Lưu Tông đứng cạnh nhìn, cảm thấy lòng mình đã được an ủi hơn một chút. Cách Hồ Na dám làm việc mà lúc trước hắn không dám làm, nói những lời lúc trước hắn không dám nói, quả thật hả giận. Riêng lúc này, người con gái mặc trang phục cưỡi ngựa còn nghiêng đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp nở một nụ cười nắm chắc phần thắng với hắn, nụ cười ấy chân thật như mặt trời rực rỡ trên thảo nguyên, rất chói mắt.

Trong chớp mắt, Lưu Tông lại nhớ đến câu thơ tâm đắc trong giấc mơ...

Ngoài đồng nội có cỏ mọc lan ra, sương lộ rơi xuống đậm đà...

Hai câu sau là gì nhỉ?

Có một người con gái xinh tươi, mày đẹp mắt trong đẹp đẽ.

Không hẹn mà tình cờ gặp nhau, thật là thích hợp ý nguyện của ta.

***

Đêm đông ở Triệu thành lạnh lẽo ẩm ướt, hơi lạnh có thể xuyên qua cổ áo tựa như những cây kim băng dài và mảnh đâm vào xương tủy, khiến người ta cảm thấy lạnh buốt từ đầu đến chân, chỉ muốn trốn trong cung điện ấm áp, không ra khỏi cửa.

Phó Huy cũng cảm thấy hơi lạnh.

Hắn lớn lên ở nước Ngụy, dù quen với thời tiết lạnh lẽo ở phương Bắc nhưng suy cho cùng thì cái lạnh đó cũng không giống với cái lạnh ở Triệu thành này. Mùa đông nước Ngụy lạnh thấu xương, gió rét quất vào mặt như dao, không khí khô hanh. Mà mùa đông ở nước Tề lại khiến người ta như vừa được vớt từ trong thùng nước đá ướt đầm ra, mỗi lỗ chân lông đều lạnh đến rùng mình, hắn không quen lắm.

Phó Huy định ngồi chờ trong phòng lâu hơn một lát, nhưng bây giờ thật sự không thể chờ được nữa. Không vì nguyên nhân nào khác, chỉ vì cách một tấm bình phong, hắn có thể nghe thấy mấy người hầu bên ngoài đang thì thầm nói chuyện, mà người họ nói đến là mình.

“Tuy nước Ngụy đưa tới để giúp đỡ, nhưng hắn lại là một tên phản bội, cũng khó trách bệ hạ không muốn sử dụng hắn... Làm gì có ai muốn sử dụng kẻ phản bội chứ?”

“Đã có lần thứ nhất thì ắt có lần thứ hai, lần thứ ba, ai biết lần tiếp theo là lúc nào?”

“Người nói nhỏ thôi! Không biết hắn đã ngủ say chưa nữa?”

“Tất nhiên là ngủ say rồi. Người Ngụy đều như thế, một khi ngủ thì dù sét đánh cũng chẳng tỉnh đâu, nửa đêm còn ngáy như sấm ấy.”

Phó Huy im lặng đứng lên, khoác áo ngoài vào. Hắn đã từng tập võ, nếu cố ý muốn giấu hành tung thì người bình thường chắc chắn sẽ không thể phát hiện ra chút động tĩnh nhỏ của hắn. Nghe tiếng người hầu vẫn đang nói cười, hắn lặng lẽ leo từ cửa sổ ra ngoài.

Vừa mới chạm đất, một cơn gió lạnh lẽo ẩm ướt thổi qua khiến tầm mắt Phó Huy hơi dao động. Hắn bước chân qua lớp tuyết mịn xộp trên mặt đất, để lại một hàng dấu chân nhỏ dài uốn lượn.

Đêm đông yên tĩnh như thế này vẫn tốt hơn.

Phó Huy tựa vào một gốc cây, há miệng thở ra một làn hơi trắng. Từng làn khói trắng mịn mờ tan trong màn đêm, mờ mờ ảo ảo mà tựa như đang phác họa một phần khuôn mặt của người con gái. Phó Huy không khỏi đưa tay tìm trong tay áo, lấy một chiếc túi thơm cũ nát ra, đây là vật bất ly thân của hắn...

Miệng túi thơm đã bị mở, sợi dây buộc cũng bần hết nhưng hắn không thể vứt đi.

Đây là đồ Tống Thái Vi đưa cho hắn, sao hắn có thể ném đi được?

Phó Huy nhìn chiếc túi thơm kia, nhớ tới dáng vẻ và giọng nói tinh tế, nhẹ nhàng của người con gái đó. Lúc trước không cảm thấy gì, nhưng bây giờ trong đêm đông yên tĩnh, hắn bỗng cảm thấy giọng nói kia thật sự rất êm tai. Nếu có duyên được nghe tiếng nàng trò chuyện bên tai một lần nữa, hắn đã rất mãn nguyện rồi.

Tống Thái Vi đã từng nói với hắn rất nhiều, nhưng hắn thích nghe nàng đọc câu “Đậu đỏ nơi phương Nam, xuân đến cảnh bưng này” nhất. Chính bởi vì đây là câu thơ nàng thích nhất, cho nên hắn mới thường hay thổi khúc nhạc tên “Hồng Đậu”.

Nhưng trong ngày đông lại chẳng có chiếc lá nào còn nguyên vẹn để Phó Huy thổi ca khúc đó.

Phó Huy cất kỹ chiếc túi thơm, cúi đầu tìm khắp bốn phía, mãi mới tìm thấy một chiếc lá rụng rách nát. Dùng ống tay áo lau tuyết đi, đặt trên môi thử chút âm thanh, lúc này hắn mới gắng gượng thổi lên...

Đậu đỏ nơi phương Nam

Xuân đến cảnh bưng này

Mong chàng luôn giữ lấy

Vật này gửi nhớ mong.

Tiếng lá ung dung, bồi hồi trong đêm đông ở phương Nam tung bay theo chiều gió, từ từ trôi như một linh hồn lang thang không nhà để về không nơi để ở, trần trọc không yên, tỏa ra khắp nơi.

Hết một khúc, Phó Huy buông chiếc lá xuống, ngược mắt nhìn lên màn đêm trước mặt.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy một tiếng nói truyền đến từ đằng sau.

“Đậu đỗ nơi phương Nam, xuân đến cảnh bùng nẩy. Trước kia bản vương không hiểu vì sao người gọi khúc nhạc này là “Hong Đậu”, bây giờ nghe người thôi, ta lại có thể hiểu được phần nào.”

Giọng nói nặng nề mạnh mẽ, chậm rãi ung dung tựa như đang tới dự đêm gặp mặt bạn bè, tuy đến muộn nhưng rất thông thả và khoan thai, không chút bối rối.

Phó Huy hơi kinh ngạc, nghiêng đầu hỏi: “...Vương gia?”

Làn hơi màu trắng tỏa ra từ trong miệng hắn rồi tan biến trong màn đêm.

Tiêu Tuấn Trì vượt chiếc nhẫn ngọc ban chỉ trên tay, hắn đứng đằng sau, cách chỗ Phó Huy không xa. Nét mặt lạnh lùng, ánh mắt sừng sững bất động nhìn thẳng vào Phó Huy. Hắn mặc bộ trang phục màu xanh nhạt, ẩn mình trong bóng đêm, từng bông tuyết mềm mại hợp lại với nhau rơi xuống cỏ, dường như đã tan vào đêm tuyết mênh mông kia.

“Tử Thiện, thật sự là đã lâu không gặp, gần đây ổn chứ?” Tiêu Tuấn Trì buông tay xuống rồi hỏi.

Giọng điệu này như đang ôn chuyện với một người bạn cũ đã không gặp trong vài năm.

Phó Huy há hốc mồm xong lại khép miệng. Hắn vượt thân cây thô ráp, cười khổ đáp: “Huy có tài đức gì mà còn có thể khiến Vương gia gọi bằng tên húy như vậy? Một kẻ mang tội như thần đã không xứng với sự thân thiết của Vương gia nữa rồi.”

Ngừng một chút, Phó Huy nói thêm: “Vương gia đặt mình vào nguy hiểm, tự bước chân đến Triệu thành, còn đặc biệt tới đây tìm thần, người không sợ thần vạch trần chuyện này khiến Vương gia không thể toàn thân trở về hay sao ạ?”

Hắn nói đáng sợ như vậy nhưng nét mặt Tiêu Tuấn Trì lại hoàn toàn không thay đổi, chỉ cười nói: “Bản vương biết Tử Thiện không làm thế đâu. Nếu người thật sự là một kẻ khó lường như vậy thì bản vương đã chẳng tới.”

Trong lòng Phó Huy cảm thấy hơi chua xót: “Vương gia thật hiểu thần.”

“Từ Thiện, bốn vương tới trước mặt ngươi chỉ vì một việc.” Tiêu Tuấn Trì tiến lên phía trước một bước, “Bốn vương muốn ngươi đưa Vương phi ra khỏi Triệu thành. Ngươi đưa Vương phi đến đây thế nào thì đưa nàng bình an ra ngoài như thế, ngươi làm được không?”

Phó Huy nghe xong, vẻ mặt cực kì phức tạp. Ngay lập tức nổi xúc động, cay đắng, vui vẻ xoay quanh những suy nghĩ trong lòng, khó có thể giải bày niềm nhớ mong. Nhưng cuối cùng trong mắt hắn lại hiện lên vẻ cô đơn: “Chuyện đã đến nước này, Vương gia cũng chẳng thể tin thần được nữa. Vương gia muốn thần phải làm gì, cứ nói thẳng đi, không cần ngại.”

Tiêu Tuấn Trì im lặng mỉm cười một lát rồi mới nói: “Ta chỉ yêu cầu một việc. Chuyện thắng thua quân sự hay là Hoa Đình đổi chủ, bốn vương đều không quan tâm. Chỉ có mình Vương phi là khiến bốn vương không thể không để ý. Chẳng qua Triệu thành ở xa, người lại ít, chuyện này vẫn phải nhờ ngươi làm mới đáng tin.”

Phó Huy do dự cup mắt, giọng nói chậm dần: “Huy vốn nên nói “Chỉ cần đủ khả năng, Huy sẵn lòng xông pha khói lửa, không chối từ”, nhưng vấn đề này Huy vẫn cần phải suy nghĩ đã. Thần chỉ muốn hỏi một câu, Thái Vi có khỏe không ạ?”

“Nàng ấy khỏe.” Tiêu Tuấn Trì đáp, “Thứ Hòa giáo muốn chỉ là chiếc chìa khóa bí mật mà nàng ấy cất giấu, cần nàng ấy cũng vô dụng. Sau khi rút trâm cài tóc ra thì đã để lại nàng ấy.”

Nghe những lời này, Phó Huy nhẹ nhàng thở ra.

Trong lòng ngực hắn có một luồng khí, muốn mở miệng đồng ý yêu cầu của Cảnh Lăng vương rồi sẽ lại như xưa, cùng sống cùng chết với Vương gia. Nhưng hắn biết, thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, hiện tại hai người đã không thể giống như khi xưa được nữa. Nghìn lời vạn chữ đến bên môi rồi lại hóa thành một câu nói mang ý xa cách: “Đề thần suy nghĩ đã.”

Hắn muốn đồng ý nhưng sợ Tiêu Tuấn Trì hỏi hận.

Vì Tiêu Tuấn Trì, hắn đành chủ động từ chối.

“Không sao.” Tiêu Tuấn Trì cũng không giận, chỉ vung tay áo cười nhạt, dường như đã nắm được toàn cục trong tay, “Đêm mai ta lại đến, khi đó đương nhiên ngươi sẽ đồng ý với ta.”

Dứt lời, hắn xoay người đi về phía cung điện.

Không biết Tiêu Tuấn Trì đã đi được bao lâu mà vẫn còn nghe thấy tiếng nhạc “Hồng Đậu” vang lên từ nơi xa.

***

Tiêu Tuấn Trì biết, một khi đêm xuống, bên trong hành cung ở Triệu thành cũng chẳng có ai qua lại nên hắn có thể tùy ý đi khắp nơi. Mặc dù gọi là “Hoàng cung” nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một thứ giả mạo, người tự nguyện tới đây làm cung nữ và người hầu cũng chẳng nhiều.

Trong lúc vô tình, hắn đã đi tới gần cung Ngư Tảo, nơi dựa vào núi và có hồ nước bên cạnh.

Bóng đêm yên tĩnh thật tốt, tối nay trời không có tuyết nhưng trên những ngọn núi nối tiếp nhau, tuyết đọng chưa từng tan, lớp tuyết mỏng manh vẫn phủ trên đó, tựa như một bông liễu nhỏ trên đầu mỹ nhân. Tiêu Tuấn Trì đã quen nhìn những trận tuyết lớn che trời lấp đất thật dày ở nước Ngụy, bỗng nhiên cảm thấy lớp tuyết mỏng ở phương Nam cũng có nét đẹp riêng.

Hắn rời mắt nhìn khung cửa sổ cung Ngư Tảo. Cửa sổ gỗ lim khắc hoa đóng chặt, chỉ để lộ một tia sáng mờ nhạt thấp thoáng. Vừa nghĩ tới người sau cánh cửa sổ đó chính là thê tử của mình, ánh mắt Tiêu Tuấn Trì dịu dàng hẳn đi.

Bỗng đúng lúc đó, dường có thần giao cách cảm, cánh cửa sổ được mở. Một bóng người ló ra, hóa ra Khương Linh Châu đang dựa vào cửa sổ, chống cằm cup mắt ngắm hồ nước trong đêm.

Ánh nền ấm áp rơi trên khuôn mặt, phản chiếu lên gò má nàng một luồng sáng nhạt. Dù đứng quá xa khiến Tiêu Tuấn Trì không thấy được rõ khuôn mặt của nàng nhưng hắn lại cảm thấy nàng thế này cũng cực kỳ xinh đẹp, tựa như tiên nữ sau làn mây kia.

... Còn là một tiên nữ đang mang thai đứa con của hắn.

Khương Linh Châu ngắm hồ nước hồi lâu rồi cúi đầu xuống. Chợt nhìn thấy Tiêu Tuấn Trì đang đứng dưới cửa, trong mắt nàng lộ vẻ kinh ngạc. Nàng nhào người về phía trước, muốn nhìn thật cẩn thận nhưng lại sợ ngã nên đành phải bám chặt vào bệ cửa sổ.

... Không sai, người đó là Tiêu Tuấn Trì.

Khương Linh Châu hơi ngần ra, sau đó quay về ngồi sau cửa sổ, nhắc bút lên vội vàng viết gì đó lên tờ giấy rồi thừa dịp Nhiễm Tử và Trừng Bích không chú ý, vo nó thành một cục, ném thật mạnh ra ngoài.

Cục giấy nhăn nhúm bay ra từ bệ cửa sổ, rơi bụp một cái xuống bụi cỏ, làm một chút tuyết nhỏ chưa tan hết bắn tung lên.

Tiêu Tuấn Trì thấy thế thì tiến lên mấy bước, xoay người tìm kiếm cục giấy kia.

Trước khi mở tờ giấy đó ra, trong lòng Tiêu Tuấn Trì khá mong đợi... Không biết bên trong tờ giấy này sẽ viết những gì nhỉ?

Là “Thân nào cánh phượng bay muôn sắc, tâm đầu ý hợp một lòng thuận lời” (3), hay là “Tình xưa nếu mãi còn yêu. Cầu chi sớm sớm chiều chiều bên nhau” (4), hoặc là “Trong phút chốc gặp nhau, thà rằng đừng gặp lại, để nặng lòng quấy nhiễu nỗi biệt ly”. (5)

(3) Trích từ bài thơ “Không Đề” của Lý Thường Ẩn.

(4) Trích từ bài thơ “Thước kiều tiên” của Tản Quan. Dịch thơ: Bản dịch thuộc về Thivien.net

(5) Trích từ bài thơ “Thước kiều tiên” của Phạm Thành Đại.

Nhưng hấn cũng biết, với tính tình của Khương Linh Châu thì đến tám chín phần mười là chuyện này sẽ không xảy ra. Điều nàng có khả năng sẽ viết nhất chắc chắn là mấy câu kiêu “Đừng để Lưu Tông phá hủy sự thái bình hiện tại của đất nước”, hoặc một câu dứt khoát “Nếu chàng cho Lưu Tông mượn binh lực, thiếp sẽ tự sát ngay tại đây.”

Vào đêm Thất Tịch, vì bị Tiêu Tuấn Tri lừa, Khương Linh Châu trách hấn chỉ nhớ chuyện quốc sự và chính sự, không đặt nàng trong lòng một chút nào cả. Nhưng chẳng phải bản thân Khương Linh Châu cũng thế ư? Nếu trước mặt có việc liên quan đến bách tính, đường đường là Hà Dương công chúa như nàng, sao có thể ích kỷ đặt chuyện tình cảm nam nữ lên vị trí cao nhất chứ?

Đương nhiên hấn hiểu rõ, điều này khiến trong lòng hấn vô cùng ngưỡng mộ người con gái bé nhỏ này.

Nhưng hấn cũng biết, trong tình huống hiện tại quả thật không thích hợp nói về việc này... Nếu nàng thực sự viết những lời này mà tờ giấy lại bị người khác nhặt mất, vậy thì nguy to.

Có lẽ nàng sẽ không làm việc mạo hiểm như thế đâu.

Cuối cùng Tiêu Tuấn Tri mở tờ giấy kia ra. Nhưng trên tờ giấy nhãn nhúm đó chỉ có một chữ cái thanh tú xinh đẹp, bởi mực còn chưa khô đã bị vo lại nên chữ trên giấy hơi lem nhem, nhưng cũng chẳng thể ngăn cản hấn nhận ra chữ này.

... Đồn (6)

(6) Đồn: Lợn con

Đồn!!!

Tiêu Tuấn Tri: ...

Ái chà, Vương phi nhà hấn viết chữ quá đẹp, đẹp không thể tả nổi. Một chữ “Đồn” nho nhỏ, bút pháp sắc bén linh hoạt, thanh tú đẹp đẽ mà không mất đi sự mạnh mẽ, kiên

cường như cây tre đón gió, kiêu ngạo như hoa cúc trong sương giá khiến người ta nhìn mà phải than thở, cảm thấy hổ thẹn vì không bằng. Lấy chữ “Đôn” để gửi gắm những suy nghĩ sâu sắc về chuyện quốc gia, nỗi lo lắng đến đời sống nhân dân, cho thấy nhân gian hiểm ác, gian nan vất vả, xúc động vì sự yên bình chẳng đổi thay. Lòng có thiên hạ, nhớ đến bốn phương, không bị trói buộc bởi những ân huệ nhỏ nhặt hay tình yêu nam nữ, quả thật là một Công chúa gương mẫu!

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cầu: [mở kính lọc 500o] Bên dưới là đề bài tự luận, chữ “Đôn” này dùng bút pháp gì, thể hiện tình cảm gì của tác giả, có tác dụng gì trong bài văn này?

Chương 69: Mong muốn từ đáy lòng

Editor: Trường Thanh

Beta: Tỉu Thanh

Đêm tiếp theo, Phó Huy ở nguyên chỗ cũ chờ Tiêu Tuấn Trì.

Hắn thời “Hong Đậu” được một lúc thì Cảnh Lăng vương đến như đêm hôm qua. Vẫn giống đêm qua, Tiêu Tuấn Trì mặc áo vải, trên người không có gấm vóc.

Phó Huy nói với Tiêu Tuấn Trì: “Huy đã suy nghĩ suốt một đêm và vẫn muốn nghe theo quyết định của Vương gia.”

Tối nay có tuyết nhỏ, đỉnh đầu hắn chất đầy những bông tuyết ướt sũng, bóng dáng cao lớn cô đơn trong màn đêm tựa như một ngọn đèn cô độc.

Tiêu Tuấn Trì thò tay tìm trong tay áo để lấy vật gì đó rồi đưa cho Phó Huy.

Phó Huy nhận lấy rồi nhìn kỹ, thì ra là một chiếc túi thơm xinh xắn. Bên trong khâu chút châm vĩ phượng, mộc lan và hoa tiêu. Châm vĩ phượng bổ máu giải độc, mộc lan ấm áp giúp thông khí, hoa tiêu thì...

Có cây tiêu nọ, trái đơm rườm rà, ta hái đầy thăng.

Thấy nàng như hoa kiều, nàng tặng ta một nắm tiêu. (1)

(1) Trích từ Thi Kinh của Khổng Tử.

Đây là túi thơm của Tống Thái Vi.

“Ta đã nói thật với Thái Vi về chuyện túi thơm, sau đó nàng ấy lập tức làm lại cái mới cho ngươi ngay trong đêm. Có điều, hiện nay hương liệu khó tìm, đành dùng những hương liệu khô từ năm ngoái nên mùi hương hơi sai một chút.” Tiêu Tuấn Trì chấp tay, chậm rãi nói, “Nàng ấy nói, nàng biết ngươi không còn cách nào khác, nhất định do có nỗi khổ tâm. Cho nên, dù danh tiếng Diêu gia chưa được khôi phục, nàng ấy cũng bằng lòng gả cho ngươi.”

Phó Huy nghe xong, biểu cảm trên khuôn mặt liên tục thay đổi.

Cuối cùng, khuôn mặt hắn tràn ngập vẻ đau khổ và cô đơn. Hắn hít một hơi thật sâu: “Huy là kẻ phản bội, không xứng với muội ấy, sợ rằng phải phụ tấm lòng của Thái Vi rồi.”

Tuyết cũng rơi lên tóc Tiêu Tuấn Trì, hắn đưa tay nhẹ nhàng phẩy một cái: “Từ Thiện, Na Tháp Nhiệt Cầm thường nói với bốn vương, trong phủ Hào Châu vương có giặc, thường gây ra chuyện gì đó khiến Hào Châu vương phải thất vọng mãi thôi. Nhưng người này lại thông minh vô cùng, khiến Hào Châu vương không bắt được hắn. Lúc trước, bốn vương cứ luôn đoán xem người này là ai. Từ Thiện cho rằng là ai?”

Bàn tay cầm túi thơm của Phó Huy hơi siết chặt lại.

Hắn mở rộng tầm mắt, nhìn về phía tuyết rơi lác đác như đang phủ kín ngọn núi trong màn đêm mênh mông, thấp giọng đáp: “Huy không biết.”

“Từ Thiện, người cố ý huy động nhân lực, dẫn đầu quân Huyền Giáp tiến về Trần Vương Cốc nghênh đón Vương phi là người. Phòng Nguyệt Khê có ý định hãm hại Vương phi, người đưa thư của nàng ta cho Hào Châu vương cũng là người. Lúc trước bốn vương không hiểu, vì sao Từ Thiện lại có nhiều thông tin như vậy, giờ đây bốn vương đã hiểu rồi.”

Phó Huy chăm chú nhìn hình dáng của căn nhà trên núi, cười chua chát, lầm bầm: “Quả thật không gì có thể lừa được Vương gia. Huy không xứng làm tướng của Vương gia, càng không phải là hạ thần của Hào Châu vương. Vừa bất trung vừa bất nghĩa, thật sự là kẻ vô dụng.”

Hắn dứt lời, bóng đêm lại trở về vẻ tĩnh lặng, chỉ có những bông tuyết nhỏ nhẹ nhàng chậm rãi rơi xuống, dường như muốn phủ kín hai người thành một đụn tuyết.

Một lúc sau, Tiêu Tuấn Trì vuốt ve nhẫn ngọc ban chỉ rồi lên tiếng: “Từ Thiện, không nhắc đến những thứ khác, ta chỉ nói một câu thế này thôi... Ta bằng lòng tin người một lần nữa, coi người như huynh đệ sinh tử. Người có muốn lại vào sinh ra tử vì ta và làm thuộc hạ của ta nữa không?”

Giọng nói của hắn hòa vào bóng đêm mịt mờ, lại vang vọng như lưỡi đao sắc bén.

Phó Huy chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt Tiêu Tuấn Trì. Hắn đã quá quen với gương mặt này, cũng từng nhìn thấy khuôn mặt này khi nhiễm máu tươi, bụi bặm và tàn tro. Chưa nói đến đôi mắt chính trực như ngọc thạch sắc bén đã được mài giũa ấy, nó khiến đáy lòng Phó Huy lại một lần nữa sục sôi sự nhiệt huyết và bền bỉ.

Trong nháy mắt, Phó Huy không khỏi nhớ tới vô vàn tình nghĩa huynh đệ suốt mười năm...

Năm đó, vào thời điểm xuất chinh về phía Bắc, tuyết mịn ngoài núi Bạch Đăng cũng bay phấp phới như vậy. Mới đầu tuyết còn mỏng, về sau càng rơi càng nhiều, mãi đến khi cả bầu trời đều biến thành màu trắng bạc.

Trời đông giá rét, không tiện hành quân. Tuy những huynh đệ chết trận có thể lấy da ngựa bọc thây nhưng không được trở về quê hương, chỉ có thể chôn cất qua loa ngay tại

chỗ rồi đặt một chiếc bia mộ thô ráp đơn sơ phía trước, coi như họ đã đi hết cuộc đời này.

Vùng đất ngoài núi Bạch Đằng đã đóng băng trong thời gian dài, muốn đào sâu một tác thôi cũng cần phải tốn rất nhiều công sức. Hấn và Tiêu Tuấn Trì lấy chuôi của cây giáo thay cho xẻng, đào từng chút từng chút một xuống lớp đất đã bị đóng băng ấy rồi cắm kiếm lên nắm mồ xem như bia mộ. Từ lúc chiều tà thiêu đốt, nhuộm vùng núi bằng sắc hoàng hôn đến tận khi những ánh sáng bạc tảng sáng xuất hiện, vết chai trên tay hai người đều bị mài hồng, lúc này họ và những quân sĩ khác mới chôn cất xong cho các huynh đệ chết trận.

Tuyết rơi cả đêm chôn vùi dãy bia mộ, hấn và Tiêu Tuấn Trì ngồi phịch xuống mặt tuyết phủ đầy dấu chân ngựa, ngựa đầu là có thể thấy tia sáng đỏ thẫm như ngọn lửa đang lơ lửng giữa bầu trời đêm. Ánh sáng giữa trời đêm ấy lộng lẫy và chói lọi giống như sao Phá Quân vậy.

Khi đó, Tiêu Tuấn Trì chỉ vào tia sáng ấy rồi nói với Phó Huy: “Ánh sáng kia có thể là một vết nứt của bầu trời, người chết trận sẽ đi vào vết nứt kia. Kẻ làm tướng có thể chết trận trên sa trường quả là một chuyện may mắn. Nếu như tan biến vì những chuyện tầm thường nhỏ nhặt, không hỏi đến sự hưng vong của thiên hạ thì chẳng phải sẽ đáng tiếc lắm sao?”

Nếu tan biến vì những chuyện tầm thường nhỏ nhặt, không hỏi đến sự hưng vong của thiên hạ thì chẳng phải sẽ đáng tiếc lắm sao?

Bao năm trôi qua, giọng nói ấy vẫn khí phách đến vậy khiến Phó Huy như để hồ quán đỉnh (2), đột nhiên trong lòng thấy thanh thản... Từ trước tới nay, điều hấn muốn không phải là bày mưu tính kế cho Hào Châu vương để leo lên ngai vàng mà là đi theo Tiêu Tuấn Trì ra chiến trường, chinh phạt bốn phương.

(2) Để hồ quán đỉnh: Thuật ngữ nhà Phật, mang ý nghĩa một khi trí tuệ khơi mở thì con người có thể trừ phiền não vô minh, được thanh tịnh sáng suốt. Bởi thế nó còn có nghĩa là giúp cho người học khai ngộ một cách mau chóng.

Nếu Tống Thái Vi đã không còn nguy hiểm, hấn còn băn khoăn gì nữa?

Hấn thu lại biểu cảm, đột nhiên thẳng lưng lên, hơi khom người trước Tiêu Tuấn Trì, hai tay nhanh nhẹn ôm quyền, cất cao giọng: “Mặt tướng muốn nghe theo chỉ đạo của Vương gia.”

Tiếng nói như phá mây xuyên qua sương mù, tựa như muốn bỏ trôi cả đêm tuyết mênh mông này.

Tiêu Tuấn Trì nghe xong thì khóe môi cong lên. Mới đầu hấn còn muốn nhin cười, sau khi nhin được một lúc, hấn vẫn phải ngửa đầu cười ha ha: “Tử Thiện, người nên như thế từ lâu rồi! Nên như thế từ lâu rồi.”

Sau khi cười một lúc lâu, hắn mới thu lại dáng vẻ ấy, nói: “Chắc hẳn Từ Thiện cũng biết, từ hồi bị bốn vương nhốt vào ngục, Nhị thúc tốt bụng của Vương phi đã khống chế và chinh đồn quân đội tại biên giới Tề - Ngụy. Vốn nên xuất binh vì nước Ngụy, hiện nay lại chỉ chờ một mẻ hốt gọn Lưu Tông. Phụ hoàng của Vương phi là một kẻ bạc tình, e rằng ông ta sẽ chẳng lo lắng đến sống chết của Vương phi lắm đâu. Trước khi quân Tề phát binh, người cần phải đưa Vương phi ra khỏi Triệu thành.”

Phó Huy suy nghĩ một lát rồi đáp: “Hai ngày nay Huy cũng đã thăm dò được bảy tám phần của Triệu thành rồi, chẳng qua là chỉ bằng một mình Huy thì sợ rằng khó có thể thoát khỏi vòng vây. Vương phi lại đang có thai, Huy sợ...”

“Không sao, việc này bốn vương tính trước rồi.” Tiêu Tuấn Trì nói, “Bốn vương đã phái người đến Hoa Đình ngay trong đêm, yêu cầu Thái tử nước Tề cho phép ta mang một đội quân tinh nhuệ vượt qua biên giới Cảnh Lăng. Bốn vương không tin thời điểm đại quân tiếp cận, Lưu Tông còn có thể phân thân để đuổi theo Vương phi.”

Trong lòng Phó Huy vẫn có chút lo ngại, nhưng vì người nói là Tiêu Tuấn Trì nên những muộn phiền ấy đều tan thành mây khói.

“Mặt tướng tuân chỉ.” Phó Huy đáp.

Sau khi hai người chia tay, Tiêu Tuấn Trì lại trở về phía dưới cung Ngư Tảo, ngắm nhìn khung cửa không người thật lâu, lúc này mới xoay người rời đi. Hắn tới trước một nơi hẻo lánh ở chuồng ngựa, lòi Ứng Quân Ngọc bị trói trong lồng cũi khô ra rồi kéo theo hắn tìm đường xuất cung.

Tuy Triệu thành có binh lực nhưng đa số đã được sắp xếp để bảo vệ thành, rất ít khi tuần tra trong cung, không khác mấy gia đình quý tộc là mấy. Chẳng cần tốn nhiều công sức, Tiêu Tuấn Trì đã dễ dàng xuất cung.

Sau đó hắn đi thẳng về phía Bắc, trở lại quân doanh.

Lúc hắn tới nơi quân đội đóng quân, Tổng Châm Hà đã ngồi trước đèn đợi hắn hồi lâu. Nhìn thấy Tiêu Tuấn Trì ghìim ngựa ngoài lều trại, Tổng Châm Hà vội vàng bước đến nghênh đón: “Cuối cùng Vương gia cũng trở lại rồi, thần còn tưởng lần này Vương gia đi thì muốn ở lại Triệu thành đó thật lâu chứ.”

“Bốn vương ở lại Triệu thành làm gì? Để tên Lưu Tông đó lập ta làm Hoàng hậu hả?” Tiêu Tuấn Trì thả lỏng tay, vứt Ứng Quân Ngọc xuống đất, mở miệng đùa. Một lát sau mới nói tiếp: “Tên này chính là Ứng Quân Ngọc mà chúng ta khổ công tìm kiếm mãi không thấy, cuối cùng lại là thuộc hạ của Lưu Tông. Người canh chừng hắn cho kỹ, đừng để hắn chạy trốn.”

Ứng Quân Ngọc bị quăng xuống đất, đập vào eo, giờ phút này hắn ôm eo kêu oai oái. Nghe Tiêu Tuấn Trì nói vậy, hắn tức giận ngẩng đầu mắng: “Tên trộm nhà người thật sự quá to gan! Dám bắt cóc ta đến chỗ này!”

Tiêu Tuấn Trì không xuống ngựa, kéo dây cương, để móng ngựa ung dung chuyển hướng. Hắn cúi thấp người xuống, mượn ánh sáng từ bó đuốc đánh giá Ứng Quân Ngọc, khẽ hỏi: “Người có biết ta là ai không?”

Trời sinh Ứng Quân Ngọc mặt mày thanh tú, là một nhân tài, chẳng qua hiện tại khuôn mặt vẫn đang tỏ ra bức bối khiến người ta nhìn mà vô cùng khó chịu. Hắn nghe Tiêu Tuấn Trì hỏi vậy thì hừ một tiếng: “Ta nào biết người là con chó con mèo ở đâu chứ?”

“Danh hiệu Cảnh Lăng vương, người đã từng nghe chưa?” Tống Châm Hà cười hi hi tiếp lời, ôm kiếm đứng một bên xem kịch vui như đang quan sát Ứng Quân Ngọc.

Ứng Quân Ngọc hơi bối rối, trong nháy mắt, rất nhiều chuyện cũ xuất hiện trước mắt hắn, khuôn mặt hắn cũng theo đó mà biến thành màu trắng xanh đầy sợ hãi. Ngay lập tức, dường như hắn ngửi thấy mùi động vật nguy hiểm, vội giãy giụa di chuyển trên mặt đất như con nhộng lặn qua lặn lại muốn chạy trốn.

“Người tiết kiệm chút sức lực đi.” Tiêu Tuấn Trì xoay người xuống ngựa, bước đến bên cạnh hắn, “Bỏn vương sẽ hỏi người thật kỹ về chuyện xưa năm đó. Cứ ở đây trước đi, người cũng chẳng trốn đi đâu được.”

Dứt lời, hắn vỗ tay một cái, có mấy quân lính của quân Huyền Giáp bước đến khiêng Ứng Quân Ngọc đi vào giữa lều trại.

“Ta... Ta chưa từng gây ra chuyện lớn gì cả... Ta thua cá cược mà thôi...” Từ xa còn có thể nghe thấy tiếng kêu không cam lòng của Ứng Quân Ngọc truyền đến, “Đánh cược thì có thắng có thua, chẳng phải đây là một chuyện rất bình thường ư? Tìm ta làm gì? Tìm ta làm gì...”

Lửa cháy hùng hực trong lều trại, ánh sáng chập chờn chiếu lên khuôn mặt của Tiêu Tuấn Trì.

Một lúc sau, hắn hỏi Tống Châm Hà: “Bên phía Hoa Đình đã có câu trả lời chưa?”

“Dạ rồi ạ, mới lấy được thư từ người đưa thư, đây là câu trả lời của Tề Thái tử.” Tống Châm Hà vội vàng rút từ dưới áo giáp ra một bức thư đẹp đẽ rồi dâng lên, “Vương gia, thần đoán là không được, dù sao Tề đế là kẻ vô tình...”

“Được rồi.” Tiêu Tuấn Trì xé bì thư ra, nhìn lướt qua nó rồi ngắt lời Tống Châm Hà.

Hắn gấp tờ giấy hơi mỏng manh lại, nhét vào bì thư lần nữa, nói: “Tề đế đúng là người vô tình, cho dù Hoàng hậu hay tất cả Công chúa đều trở thành con tin trong Triệu thành, nhất định ông ta vẫn sẽ đánh thẳng vào nơi này. Có điều Tề Thái tử thì chưa hẳn. Do vậy, ta đã bảo hắn thuyết phục Tề đế, dùng ta và quân Huyền Giáp thay nước Tề diệt trừ Lưu Tông.”

Tổng Châm Hà hơi ngạc nhiên, thâm nhủ trong lòng: Thật mệt cho Vương gia nghĩ ra được cách này, lại vòng qua Tề để chuyển thẳng thư đến Thái tử.

Nếu Thái tử Khương Yến Nhiên cũng không thật lòng yêu thương muội muội thì nhất định sẽ chẳng đồng ý việc này. Dù sao, chỉ hơi chủ quan một chút thôi, Khương Yến Nhiên sẽ gánh cái danh “Thông đồng với giặc Ngụy ở bên ngoài”. Như vậy chẳng phải hắn đã tự hủy diệt bức tường thành của mình sao?

Cũng may, Tiêu Tuấn Trì vẫn thuyết phục được Khương Yến Nhiên.

Vương tộc Khương thị lớn như vậy cũng có người dịu dàng. Ví dụ như Khương Yến Nhiên, dù biết rõ nếu không cẩn thận, việc lên lút gửi thư qua lại với Tiêu Tuấn Trì sẽ khiến hắn rước lấy họa lớn, nhưng hắn vẫn đồng ý không chút do dự chỉ để đổi lấy bình an cho Khương Linh Châu.

“Chuẩn bị chinh đồn quân đội, hành quân ngay trong đêm.” Tiêu Tuấn Trì giơ tay lên ra hiệu, “Mang áo giáp của bốn vương tới đây.”

Ngọn lửa như đang nhảy múa, phản chiếu trong bóng đêm tựa như xé toạc một con kênh đỏ tươi.

***

Phó Huy quyết định giúp đỡ Tiêu Tuấn Trì, nhưng mà trước đó hắn cần phải làm gì đó để ngăn chặn Lưu Tông. Suy nghĩ xong, trước tiên hắn đi tìm Cách Hồ Na, thừa dịp người ngoài không chú ý, Phó Huy nhét một tờ giấy vào tay Cách Hồ Na.

Cho tới bây giờ, Cách Hồ Na vẫn biết Phó Huy là gián điệp hai mang, cũng biết lòng hắn hướng về Tiêu Tuấn Trì. Hiểu rõ Phó Huy muốn đưa Khương Linh Châu ra khỏi hành cung Triệu thành, dĩ nhiên nàng sẽ vui vẻ hỗ trợ.

Sau khi về cung, nàng mở tờ giấy kia ra đọc kỹ, chỉ thấy trên đó viết một dòng chữ nhỏ: “Rất mong Na Tháp Nhiệt Cầm ngăn chặn Lưu Tông” vân vân... Đến gần cuối câu thì có vài chữ Cách Hồ Na không biết.

Vào thời điểm thế này, Cách Hồ Na tự cảm thấy giận bản thân.

Dù nàng đã ở đất Hán mấy năm nay, nhưng thường nghĩ rằng sớm muộn gì mình cũng sẽ trở lại thảo nguyên Ô Mộc Thâm nên không chịu học chữ Hán cho thật tốt, bây giờ đọc mãi cũng chẳng hiểu Phó Huy viết mấy chữ này có ý nghĩa gì.

Nàng vẫy tay với cung nữ, hỏi: “Lưu Tông đâu?”

Cung nữ hơi run rẩy, đáp: “Hoàng hậu nương nương tuyệt đối không thể gọi thẳng tên húy của bệ hạ...”

“Ta hỏi ngươi, Lưu Tông đâu?” Cách Hồ Na mắt kiên nhẫn, hỏi lại lần nữa: “Ai nói chuyện đúng sai của mấy lời này với ngươi chứ?”

“Bệ hạ... Bệ hạ ở điện Lý Chính ạ...” Cung nữ vội đáp.

Cách Hồ Na đứng dậy, hất hai ống tay áo lớn lên, sải bước ra ngoài. Tuyết đọng trên đường mòn đã được người hầu quét sạch, để lộ một con đường trải đá xanh. Nàng lần theo đường mòn, ung dung chậm rãi bước đến điện Lý Chính, đúng lúc gặp phải mấy lão đại thần đang buồn bã tranh cãi bước từ cửa điện ra.

“Bệ hạ... Ôi, ta thấy ý chí phục quốc của bệ hạ... Hầy, chúng ta vất vả đến vậy, chẳng biết bệ hạ có thấy không nữa?”

“Bệ hạ cũng đâu thể làm gì được. Do Canh Lăng vương chậm chạp không phái sứ giả đến ấy chứ, không có quân Huyền Giáp thì sao có thể địch lại kẻ phản bội Khương gia được?”

Mấy lão già râu tóc hoa râm than thở, thông thả chậm rãi đi xa. Cách Hồ Na nghe thấy thế thì hơi nhướng mày lên, thản nhiên bước lên bậc thang, đi vào điện Lý Chính. Cửa điện mở một nửa, chỉ thấy Lưu Tông đứng dựa lưng về phía cửa, lưng hơi cong, không biết đứng đó làm gì.

“Lưu Tông?” Cách Hồ Na cất tiếng gọi, hắn vẫn không xoay người lại.

“Lưu Tông!” Nàng cao giọng, lúc này Lưu Tông mới hoảng hốt như vừa tỉnh dậy từ trong mơ.

Lưu Tông chậm rãi xoay người lại, hai gò má tuần tú tái nhợt mang chút cô đơn. Hắn hơi uể oải hỏi: “Hóa ra là Hoàng hậu ả, có chuyện gì sao?”

Cách Hồ Na thấy dáng vẻ này của hắn thì nghi ngờ hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

“... Không sao.” Lưu Tông cup mắt đáp, “Không sao. Chỉ bỗng nhiên cảm thấy khôi phục triều cũ cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, chẳng bằng viết sách xem tranh.”

Thấy hắn như thế, Cách Hồ Na cũng có thể đoán được vừa rồi trong điện Lý Chính xảy ra chuyện gì. Không ngoài việc mấy lão già kia lại chạy tới khóc lóc kể lể một lượt rằng muốn khôi phục triều cũ thế nào. Nhưng Tiêu Tuấn Trì lại chậm chạp không cho mượn binh, Lưu Tông chẳng thể làm gì được nên đành phải đọc sách để trốn tránh.

“Được rồi, ở đây than thở thì chẳng bằng sắp xếp vài chuyện nghiêm túc đi.” Cách Hồ Na cầm một chiếc bút trên bàn, xiêu vẹo viết hai chữ cái xấu xí rồi hỏi: “Chữ này có nghĩa là gì?”

Lưu Tông nhìn thoáng qua: “Đây là “Cung” trong cung kính.”

“Vậy chữ này thì sao?” Cách Hồ Na viết thêm chữ nữa.

“Đây là “Thiện”, thiện chí giúp người.” Lưu Tông đáp

Cách Hồ Na biết ý nghĩa của hai chữ đó, nàng cười tươi, nói: “Không tồi! Hóa ra người biết nhiều chữ như vậy.”

Lưu Tông nghe vậy thì không khỏi bật cười... Đã là người đọc sách đều sẽ biết những chữ này, nhưng trong mắt Cách Hồ Na lại giống như một thứ gì đó to lớn và vĩ đại vô cùng, còn lợi hại hơn Đế vương như hắn.

Hắn nhìn nét mặt tươi cười nhẹ nhàng của người con gái kia, cảm thấy hơi rung động, hỏi: “Có muốn ta dạy nàng viết ít chữ không?”

“Ta biết chữ đấy nhé!” Cách Hồ Na trách móc, “Người đừng thấy bây giờ ta chờ mong chạy tới hỏi người, thật ra ta cũng biết chữ Hán của các người đó. Dù sao thì ta cũng đã ở Thái Diên nhiều năm như vậy rồi mà.”

Lưu Tông vung ống tay áo lên, cầm bút viết một chữ, khẽ hỏi: “Vậy nàng biết chữ này không?”

Ở trong mắt Cách Hồ Na, chữ trên giấy chính là một đồng bùa chú lung tung. Nàng buồn bực trong chốc lát, khẽ nói: “Ta nhận biết được nửa chữ thôi, là chữ “tâm”.”

“Sao nàng còn không chịu thua?” Lưu Tông đặt bút, khẽ cười: “Hoàng hậu không biết nhiều chữ bằng ta, võ nghệ ta thua kém Hoàng hậu. Chấp nhận mình “thua kém” đâu có khó lắm?”

Cách Hồ Na ngược mắt lên, đúng lúc nụ cười của hắn lọt vào tầm mắt nàng. Lưu Tông vốn là người trong sạch như trúc, một khi hắn mở rộng cửa lòng và cười tươi, vẻ yếu ớt mệt mỏi tan biến thì sẽ lộ ra ánh hào quang rực rỡ. Trong chớp mắt, Cách Hồ Na hơi kinh ngạc... Thật ra nàng chưa bao giờ phát hiện ra Lưu Tông đẹp trai như vậy.

Nàng ngẩn người nhìn hắn quá lâu khiến trong mắt Lưu Tông để lộ chút nghi ngờ. Hắn không khỏi sờ lên hai gò má, mắt tự nhiên hỏi: “Trên mặt ta... lại dính mực à?”

“Không, không có.” Cách Hồ Na ho khan, lắp bắp nói, “Không phải người có sở trường làm thơ sao? Người viết một bài cho ta xem nào.”

“Lấy đề bài là gì?” Lưu Tông hỏi.

“Về ta đi!” Cách Hồ Na thân nhiên, “Người viết bùa cái gì cũng được, ta không để ý đâu.”

Không hiểu sao Lưu Tông lại thấy buồn cười.

Thật ra ở bên Cách Hồ Na còn sung sướng hơn nhiều so với khi ở cùng đám lão thần đáng ghét kia. Bên ngoài nhiều chuyện phiền lòng khiến hắn chỉ muốn chui đầu vào thế giới nhỏ bé của mình, không đi ra nữa.

Hai người đều có nỗi bất hạnh, không làm chủ được vận mệnh, cũng rất hợp làm bạn với nhau.

Hắn cầm bút lên, trong lòng chỉ có thể nghĩ ra câu “Ngoài đồng nội có cỏ mọc lan ra” nên mãi không viết được. Thấy ngừng đã lâu, Cách Hồ Na chế giễu hắn: “Tài hoa cái gì chứ? Thậm chí còn không viết được nổi một câu thơ.”

Lưu Tông hơi bối rối, khuôn mặt ửng hồng: “Nàng... Nàng đợi ta một lát, ta muốn cân nhắc hồi lâu, đến đêm nhất định sẽ có thơ cho nàng.”

“Được.” Cách Hồ Na đứng lên, thông thả đi ra ngoài điện, “Được thôi, ta cho phép.”

***

Vào đêm, ánh hoàng hôn le lói.

Khuong Linh Châu đang tựa vào trước bàn chợp mắt, chợt nghe tiếng cửa mở kéo kẹt, sau đó hai cung nữ sợ hãi kêu lên.

“Ngươi là ai...”

“Không có thủ dụ của bộ hạ, không được vào đây...”

Khuong Linh Châu mở mắt ra, đúng lúc bắt gặp Phó Huy giơ tay mạnh mẽ đánh vào phía sau Nhiễm Tử. Thân thể của nha hoàn nhỏ gầy mềm nhũn, nàng ta lập tức ngã xui, ngã sấp xuống đất.

Sao mà cảnh tượng này quen thuộc đến thế?

Lúc Phó Huy đưa nàng từ phủ Cảnh Lăng vương đi, cảnh tượng ở viện Xoan Hoa cũng thế này. Bây giờ Phó Huy lại tới.

“Phó tướng quân.” Khuong Linh Châu chậm rãi đứng lên, đến gần hỏi: “Lần này là Vương gia ra lệnh cho ngươi đến sao?”

“...” Phó Huy ôm quyền, “Đúng vậy. Mạt tướng phụng mệnh đến đây nghĩ cách cứu Vương phi.”

Lời nói này thật sự buồn cười, rõ ràng chính hắn bắt cóc Khuong Linh Châu tới chỗ này. Nhưng lúc hắn nói xong, trong lòng Khuong Linh Châu không giận không buồn mà còn khá thoải mái. Nàng cup mắt, khẽ cười: “Thế thì tốt.”

Nàng sắp sinh nên thân thể cực kì nặng nề. Phó Huy không dám thất lễ, hấn đỡ nàng chậm rãi đi xuống từng bậc thang, “Vương phi chịu khó một chút, chỉ cần ra khỏi hành cung Triệu thành này là sẽ có xe tốt ngựa tốt, có cả đại phu lẫn tỳ nữ.”

Khuông Linh Châu xách váy, đi xuống dưới rồi nói: “Ta có chịu đựng gì đâu? Cả đoạn đường ta chưa từng phải chịu đau khổ, ở trong cung Ngự Tảo này còn được tạo điều kiện y như thần tiên vậy, thậm chí chân ta còn to lên tận hai vòng.”

Trên bậc thềm dài là thân thể binh lính ngã trái ngã phải. Phó Huy sợ nàng bị va vào nên cố ý dẫn Khuông Linh Châu nghiêng đầu đi, đỡ phải nhìn thấy cảnh tượng này. Dù thế nhưng mùi máu tanh vẫn khiến Khuông Linh Châu phải nhíu mày.

Có người còn chưa tắt thở, vẫn đang thoi thóp. Thấy Phó Huy đỡ Khuông Linh Châu ra, người đó liếc mắt vươn tay về phía Phó Huy như muốn dùng tất cả hơi sức cuối cùng bắt lấy hấn. Sau đó, tên kia khàn giọng nói đứt quãng: “Quả thật là... tên phản bội... Sẽ không chỉ phản chủ một lần...”

Nhưng Phó Huy chưa từng quay đầu, chỉ cẩn thận đỡ Khuông Linh Châu xuống bậc thềm dài. Xe ngựa đã chuẩn bị từ sớm, cũng như lúc đến, có bàn, có thảm nhung đệm dày, có cả chầu đồng và lò sưởi. Đợi Khuông Linh Châu ngồi vững, Phó Huy lập tức đánh ngựa rời đi.

“Thần đã có lệnh bài xuất cung, đến lúc đó Vương phi không phát ra tiếng thì chúng ta có thể rời khỏi đây.”

Để làm lệnh bài này mà hấn đã tốn không ít công sức. Khắp thiên hạ cũng chỉ có Cảnh Lăng vương mới có thể sai bảo khiến hấn phải vất vả như thế. Nghĩ đến đây, Phó Huy cũng chẳng cảm thấy chua xót, chỉ thấy lòng mình cực kì thoải mái.

Hấn vung roi ngựa lên, bánh xe bắt đầu chuyển động.

Sau khi xe ngựa rời đi, binh lính nằm trên bậc thềm giãy giụa lão đảo đứng lên, kéo thành những vết máu lan tràn, bò thẳng ra ngoài. Từng giọt máu nhỏ xuống từ người hấn rơi vào trong tuyết như đang khiến tuyết động tan ra. Vất vả lắm hấn mới gặp một thái giám xách đèn đi tới.

Binh lính sắp chết này nắm chặt vạt áo thái giám, trong miệng thì thảo gì đó. Lúc ấy, thái giám nghe xong thì hoảng hốt nhảy dựng lên, không dám chậm trễ lập tức bước đến điện của Lưu Tông.

“Bệ hạ! Bệ hạ! Có chuyện không hay rồi!”

Khi Lưu Tông nghe thấy tiếng gọi thì đúng lúc viết xong nét bút cuối cùng của bài thơ.

Hấn thổi mực, cảm thấy hơi phiền, đành ra lệnh cho cung nữ đi mở cửa.

Không biết lại là lão thần nào xảy ra chuyện đây? Tần đại nhân, Chu đại nhân, hay vẫn là Hạ Kỳ?

“Hãy... Chờ đã.” Đúng lúc này Cách Hồ Na đột nhiên ngồi thẳng người, nói với Lưu Tông, “Người dạy ta trước đi, hai chữ này đọc thế nào vậy?” Ngón tay của nàng nhẹ nhàng chỉ vào bài thơ trên giấy, rơi lên chữ “Thiên”.

Lưu Tông nghiêng đầu đã thấy nụ cười an nhàn của nàng, dưới ngọn đèn dầu tựa như nụ hoa vậy.

Đáy lòng hần hơi rung động, đôi chân không nghe sai khiến mà quay trở lại rồi ngồi xuống.

“Bệ hạ! Bệ hạ có đó không ạ?”

“Câu này là “Chẳng đeo ngọc thiên chẳng trang điểm”, chữ “thiên” này chính là thứ cài lên tóc người phụ nữ.”

Chương 70: Chạy trốn trong đêm tuyết

Editor: Trường Thanh

Beta: Tửu Thanh

“Bệ hạ! Bệ hạ có đó không ạ?”

Cách một cánh cửa là ánh lửa chột sáng chột tối và tiếng kêu vội vàng lo lắng. Lưu Tông nghe thấy tiếng thái giám vô cùng sốt ruột gọi ngoài cửa, mắt tự giác nhìn về phía cánh cửa, nhưng miệng hắn lại nói những điều hoàn toàn không liên quan.

“Thứ gọi là “Thủy phong và ngọc thiên” đều chỉ trang sức trên búi tóc người con gái. Nàng lại không thích đeo mấy cái này...” Dứt lời, giọng nói của hắn bất giác ngừng lại, hai đầu gối di chuyển như chuẩn bị đứng lên.

“Này, còn cái này! Cái này nữa.” Cách Hồ Na chỉ vào bài thơ trên giấy, “Chữ này thì sao?”

Lưu Tông nở nụ cười thân nhiên với nàng, liếc qua cánh cửa rồi vất vả lăm mới nhìn bài thơ trên giấy. Sau đó, hắn mất tập trung đáp: “Chỗ “Mang hết đất bùn mùa xuân” ý là để chỉ... Hoàng hậu, có người ngoài cửa, ta đi trước...”

“Đi cái gì?” Cách Hồ Na vỗ bàn, hắt mặt lườm hắn, “Người muốn thất hứa sao Lưu Tông?”

Mặc dù dáng vẻ của nàng vẫn khí khái hào hùng như hồi trước, nhưng trong mắt Lưu Tông thì nàng lại giống một cô nương nhỏ ngang ngược. Hắn ngượng ngùng cười một tiếng: “Không phải, ta tiếp tục giảng cho nàng cũng được.”

“Bệ hạ! Hạ đại nhân có chuyện quan trọng cần bẩm báo!” Ngoài cửa lại có thêm tiếng gọi ầm ĩ của một nhóm người khác, cực kỳ vội vàng và gấp gáp.

“Giảng đi.” Cách Hồ Na vất chéo chân, dùng tay kéo lấy cánh tay Lưu Tông, “Chưa giảng xong thì đừng hòng đi.”

“... Xuân tới tuyết tan, quét sạch mương tuyết, tạo ra “Mang hết đất bùn mùa xuân”...” Lưu Tông không nhìn được liếc mắt về phía cửa, giọng vẫn đều đều giảng văn cho nàng.

Ngoài cửa điện có cả một đám người chờ gập, nhiều lần lưỡng lự không thể bước lên được, khổ sở đợi chờ mãi mà Lưu Tông không ra. Trong số đó có hai người Tần, Chu và cả Hạ Kỳ. Cuối cùng, Hạ Kỳ đang chấp tay đi lại tại chỗ không kiềm chế nổi nữa. Gã bất chấp những kẻ không phận sự bên cạnh, căng họng lớn tiếng trách móc.

“Bệ hạ! Tiêu Tuấn Trì phát binh! Hắn sắp đánh tới cửa nhà đến nơi rồi mà bệ hạ vẫn còn chằng chằng thiếp thiếp với Hoàng hậu hay sao?! Thật không thể tưởng tượng nổi mà!”

Hắn vừa dứt lời, mọi người xung quanh đều hoảng sợ. Tần đại nhân vội vàng kéo cánh tay Hạ Kỳ: “Hạ đại nhân tuyệt đối không thể lớn tiếng như thế, đây là bí mật của quân đội, sao có thể để lộ...”

Hạ Kỳ hất tay Tần đại nhân ra, mắt kiên nhẫn quát lên: “Bệ hạ! Cảnh Lăng Vương phi cũng bị kẻ phản bội Phó Huy đưa đi rồi. Nếu người còn không ra, muốn đi sai một nước làm hỏng cả ván cờ hay sao?”

Cuối cùng tiếng gầm vang dội này cũng đã chạm đến được Lưu Tông.

Hắn rút cổ tay ra khỏi bàn tay của Cách Hồ Na, lập tức đi mở cửa. Hạ Kỳ vừa thấy Lưu Tông đi ra thì lập tức tiến lên, không thêm hành lễ mà nói thẳng một cách vô lễ: “Thật sự là khẩn cấp lắm rồi! Cảnh Lăng vương không cho mượn binh thì thôi, sao lại cứ phải phát binh vào thời điểm này cơ chứ? Không sợ bị người Khương gia đập chết ở đây à?”

Lưu Tông thấy mặt Hạ Kỳ đầy vẻ lo lắng và tức giận, sững sờ hỏi: “Người... Người nói gì? Hà Dương bị đưa đi ư?”

“Vâng!” Giọng nói của Hạ Kỳ tràn ngập tức giận, “Tự dung bệ hạ giữ Phó Huy lại làm gì? Tên này là một kẻ quen phản chủ, quả nhiên lại phản bội bệ hạ! Hiện tại không có Khương Linh Châu trong tay, chúng ta kiểm chế Tiêu Tuấn Trì kiểu gì? Chỉ cần một đội nhỏ của quân Huyền Giáp vượt qua biên giới thì chúng ta cũng không gánh nổi...”

Lưu Tông nghe xong thì sắc mặt đột nhiên tái nhợt.

Vốn hắn chẳng phải người có sở trường về chính trị, đang lúc vội vàng thì bị đẩy lên vị trí Đế vương mà phần lớn quyền lực lại rơi vào tay Hạ Kỳ, bản thân giống như con rối, người khác nói gì hắn làm nấy, cho tới bây giờ cũng chưa có bất kỳ tính toán nào của riêng mình. Từ khi tới Triệu thành, cả ngày chỉ lo trốn trong thơ ca sách vở.

Cho nên, toàn bộ trên dưới Triệu thành, kể cả Lưu Tông chưa bao giờ nghĩ tới việc Phó Huy sẽ phản chủ lần nữa.

Mặt Lưu Tông tái nhợt hẳn đi, ánh đèn đuốc chiếu sáng trong đêm lay động như ma quỷ. Hắn ngậy người một lát rồi nhanh chóng ổn định lại lòng mình, hỏi Hạ Kỳ: “Quân Huyền Giáp của Tiêu Tuấn Trì đến đâu rồi?”

“Thăm tử báo lại rằng giờ Tuất vừa vượt qua cửa khẩu. Với tốc độ hành quân như thế, sau nửa đêm là có thể đến bên ngoài Triệu thành rồi.” Hạ Kỳ trợn trừng mắt lên như chuông đồng, nói: “Kể cả bây giờ người Khương gia có phái binh đi ngăn cản Tiêu Tuấn Trì thì cũng chẳng kịp nữa!”

“Hạ đại nhân có thể ngăn cản được một lúc không?” Lưu Tông vội vã hỏi.

“Bệ hạ đừng làm khó thần!” Dường như nước bọt Hạ Kỳ đang văng tung tóe, “Một đội quân nhỏ của Hạ gia thì sánh thế nào được với Tiêu Tuần Tri chứ? Ngăn còn không ngăn nổi!”

Lưu Tông hơi nhíu mày: “Hạ đại nhân đừng vội, ta có một kế hoạch, người làm theo lời ta nói là có thể kéo dài chút thời gian.” Dứt lời, hắn cúi đầu thì thầm gì đó với Hạ Kỳ, nói kế hoạch của bản thân.

Hạ Kỳ nghe xong thì vẻ mặt đầy nghi ngờ: “Kế hoạch này thật sự có thể ngăn cản được ư? Nếu không thành công thì thật đúng là đi sai một bước làm hỏng cả ván cờ!”

“Dù không được cũng phải thử một lần!” Lưu Tông nắm ống tay áo, “Hạ đại nhân xông lên ngăn cản quân Huyền Giáp, ta sẽ nhân cơ hội này đuổi theo Hà Dương công chúa.”

Tần đại nhân ở bên cạnh nghe xong thì lập tức “Ồi” một tiếng, vội vã khuyên nhủ: “Bệ hạ nghĩ lại đi! Thân thể bệ hạ quý giá, sao có thể tự mình đi trước được ạ? Chỉ cần phái một đội nhỏ của quân tinh nhuệ...”

“Không.” Lưu Tông cup mắt, “Lần này ta nhất định phải tự đi.”

Chỉ mình nàng là tuyệt đối không thể thả.

Giọng nói già cỗi của Tần đại nhân run rẩy, thuyết phục một lúc lâu nhưng Lưu Tông đã hạ quyết tâm muốn đích thân đi. Không còn cách nào khác, Tần đại nhân và Hạ Kỳ đành phải tuân lệnh rồi trở về chuẩn bị việc của mình.

Đợi sau khi đám người rời đi, Lưu Tông nghiêng người nhìn bóng dáng Cách Hồ Na. Nàng đang vững vàng ngồi đó, lấy một tay câu được câu chằng chơi với thơ trên giấy. Mặc dù nét mặt tỏ vẻ không thêm để ý nhưng thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lưu Tông.

Lưu Tông nghĩ đến cảnh tượng nàng quần lấy mình đòi học thơ vừa rồi, trong lòng đã đoán được bảy tám phần. Sau đó, Lưu Tông hỏi: “Cách Hồ Na, vừa rồi nàng quần lấy ta học chữ để kéo dài thời gian cho Hà Dương, khiến ta không thoát được phải không?”

Cách Hồ Na mím môi, cười một tiếng, thẳng thắn thừa nhận: “Thừa nhận cũng chẳng có gì không tốt! Đúng thế.” Lát sau, nàng lại nghịch tua rua trên tay áo, thờ ơ như không, “Người muốn phạt ta thế nào cũng được, bỏ ta, làm thịt ta, ta đều không sợ, còn rất vui về nữa cơ.”

Nghe nàng nói vậy, Lưu Tông im lặng. Trong cung điện đèn đuốc sáng rực, nhưng ánh mắt hắn thì không sáng lắm. Một lúc sau, Lưu Tông đáp: “Tại sao ta lại muốn phạt nàng cơ chứ? Ta biết Hà Dương là bạn thân của nàng, nàng sẵn lòng cứu mọi ấy là chuyện bình thường.”

Dứt lời, hắn xoay người rời đi.

Cách Hồ Na nghe thấy cách nói ấy của hắn thì khá kinh ngạc.

Nàng thật không ngờ Lưu Tông luôn nho nhã, tính tình lịch sự hèn nhát cũng có một khía cạnh hào phóng như vậy, dường như... Đã chung đụng với nàng trong thời gian khá dài nên rất hiểu nàng vậy. Cho nên, cũng có thể tha thứ cho hành động của nàng.

Cách Hồ Na lắc đầu, vút ảo giác đó ra khỏi đầu, vội vàng gấp bài thơ trên bàn bỏ vào tay áo rồi chạy ra ngoài đuổi theo Lưu Tông. Nàng đến trước chuồng ngựa, tiện tay dắt một con ngựa tốt màu đỏ thẫm ra. Nàng vừa xoa cổ con ngựa kia vừa nhỏ giọng nói: “Người phải ngoan nhé, chúng ta cùng nhau đuổi theo Lưu Tông.”

Lưu Tông cười ngựa rời khỏi hành cung, Cách Hồ Na đoán mình muốn đuổi kịp hắn cũng không khó. Ai ngờ nàng vừa cười lên ngựa thì có một đám cô cô và cung nữ xách đèn lồng xông tới, vây tay ngăn nàng lại.

“Hoàng hậu nương nương muốn đi đâu vậy ạ? Không có lệnh bài không được phép ra khỏi hành cung đâu ạ!”

“Hoàng hậu nương nương, sao phụ nữ có thể cười ngựa...”

“Hoàng hậu nương nương, xin người hãy mau trở về đi ạ!”

Ánh đèn lồng tỏa sáng bốn phía trong đêm lạnh trông thật buồn cười.

Cách Hồ Na ghìm cương ngựa lại, bức bối dùng ngón út ngoáy lỗ tai. Lập tức, vó ngựa giương lên, nàng tính khoảng cách giữa các cô cô và cung nữ rồi xông ra ngoài. Một tiếng “Giá” vang lên, nàng giục ngựa xông đến cửa cung, thẳng đường mạnh mẽ lao đi, người hầu ven đường sợ hãi, còn thủ vệ thì gào thét không thôi.

Vừa đến cửa cung, từ xa đã thấy có người cản đường, nàng dứt khoát ghìm cương ngựa trong tay khiến thân ngựa nhảy lên cao, vọt qua chướng ngại vật kia rồi nhanh chóng đuổi theo con đường phủ tuyết ngoài cung trong vô số tiếng hô kinh ngạc.

Nhưng mà nàng vẫn chậm hơn Lưu Tông một bước, không thấy bóng dáng hắn đâu.

***

Lưu Tông mang theo một đội nhỏ của quân tinh nhuệ rời khỏi hành cung, nhưng thấy ngoài cung tuyết trắng mịt mờ. Bên ngoài hành cung vốn là vùng rừng núi, bây giờ chỉ còn một cánh rừng khô cằn bị tuyết phủ kín. Trên mặt tuyết mềm mại như cát chia ra làm hai ngã rẽ, một trong hai ngã rẽ đó có vết bánh xe lăn qua.

“Đuổi theo!”

Lưu Tông buộc chặt áo choàng trên cơ thể rồi dẫn thuộc hạ đuổi theo con đường có vết bánh xe.

Móng ngựa hất tung bùn tuyết, thẳng đường xuyên qua cánh rừng, một góc áo choàng bay phấp phật trong gió. Đuổi vào sâu trong rừng, vết bánh xe đột nhiên mất tích, một chiếc xe ba gác nghiêng người nằm bên rừng. Lưu Tông kiểm tra, bỗng giật mình vì bị lừa gạt, hấn khế cần môi, lại quay đầu trở về đường cũ.

Đợi sau khi Lưu Tông rời đi, có một người chậm rãi bước ra từ giữa chạc cây phía sau xe ba gác, là Phó Huy.

Hắn ngồi xổm xuống kiểm tra dấu vó ngựa, lấy tay gạt tuyết trên mặt đất, lúc này mới quay người đi sâu vào trong rừng. Bên cạnh cái cây trụi phủ một lớp tuyết mỏng, có một chiếc xe ngựa dừng ở đó.

Hắn cố ý dùng tuyết rơi che đi vết bánh xe khiến Lưu Tông tưởng mình bị lừa, dùng cách này để kéo dài thời gian.

Phó Huy bước tới bên cạnh xe, nói: “Vương phi, Lưu Tông đã đi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi.”

Khuông Linh Châu ngồi trong xe “Ừ” một tiếng. Đợi xe ngựa chuyển động, nàng nhẹ nhàng vén rèm lên, hỏi Phó Huy đang đánh xe: “Phó tướng quân, ta có thể hỏi người chút chuyện được không?”

Phó Huy cẩn thận đánh xe, khẽ đáp: “Có chuyện gì xin Vương phi cứ nói thẳng.”

“Sao Phó tướng quân... lại trở về vậy?” Nàng dùng những ngón tay tinh tế nắm chặt rèm xe, giọng nói lộ rõ sự ngờ ngàng, “Ta cứ nghĩ lần này Phó tướng quân sẽ không trở lại nữa, ai ngờ vẫn có thể gặp lại người.”

Phó Huy liếc mắt ra đằng sau, chậm rãi mở miệng: “Vương phi quá lo lắng rồi. Huy tự biết mình mang tội, cho nên lần này cứu Vương phi ra chỉ để chuộc tội mà thôi. Sau chuyện ở Triệu thành, có lẽ Huy cũng không thể quay về bên cạnh Vương gia được nữa. Sáu bảy phần mười là Huy sẽ xin từ biệt Vương gia và Vương phi.”

Nghe những lời ấy của Phó Huy, trong lòng Khuông Linh Châu khá kinh ngạc nhưng lại cảm thấy việc này đã nằm trong dự liệu từ lâu.

Dù Phó Huy cứu nàng ra khỏi hành cung Triệu thành, nhưng việc này vốn do hắn gây ra. Hắn phản bội Tiêu Tuấn Tri thì hắn chính là người có tội. Sau khi việc này kết thúc, khả năng lớn nhất là hắn tự xin trở lại. Nhưng Tiêu Tuấn Tri sẽ chẳng thể tin hắn như trước, đương nhiên chủ tớ bọn họ không còn trở về như xưa được nữa.

Chẳng biết từ lúc nào tuyết mịn lại rơi xuống, đêm tuyết im ắng thiếu mất một góc trắng vàng treo trong mây.

***

Lúc Phó Huy đưa Khương Linh Châu ra khỏi hành cung Triệu thành, quân Huyền Giáp của nước Ngụy đã vượt qua cửa khẩu chật hẹp, hành quân suốt đêm tiến tới dưới Triệu thành. Tuy Triệu thành là căn cứ của Lưu Tông, nhưng binh lực lại rất ít ỏi và yếu ớt, chỉ dựa hết vào một đội nhỏ thuộc quân đội phòng thủ trong tay Hạ Kỳ.

Chưa đến giờ Tý, quân Huyền Giáp đã gần tới Triệu thành.

Hạ Kỳ đứng trên tường thành đi lại liên tục, cực kỳ lo lắng, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu chảy thẳng xuống trán. Cứ cách nửa nén hương gã lại bức bối túm lấy thuốc hạ, hồi thẩm xem người Khương gia có xuất binh không.

Dù gã tự phụ nhưng cũng hiểu rõ quân đội trong tay mình không phải là đối thủ của quân Huyền Giáp. Trước mắt, gã chỉ có thể ngóng trông việc Tiêu Tuấn Tri vượt qua cửa khẩu sẽ chọc giận người Khương gia, sau đó Khương - Tiêu trai cò đánh nhau, còn gã thì ngồi bên trong Triệu thành này làm ngư ông đắc lợi.

Chỉ có điều Khương gia không có chút động tĩnh nào, dường như hoàn toàn không biết người Ngụy đã nhập cảnh khiến Hạ Kỳ càng thêm lo nghĩ, chỉ muốn vật trụi luôn mấy cọng tóc trên đầu mình.

“Tướng, tướng quân! Quân Huyền Giáp đã bắt đầu bày binh bố trận...” Một giọng nói nghiêm nghị vang lên ở bên cạnh, hấn báo tin về tình hình phía xa ngoài thành. Giữa không gian đen như mực, đột nhiên có những đốm lửa nổi thành hàng dài đang tiến đến gần, hiển nhiên là đã có người đến dưới thành. Dù còn xa nhưng vẫn khiến người ta sợ hãi không thôi.

Hạ Kỳ cầm hận giậm chân: “Áp giải người phụ nữ kia lên đây! Để Cảnh Lăng vương nhìn cho thật kỹ!”

Gã vừa dứt lời thì có hai quân lính xô đẩy một người phụ nữ mang thai lên tường thành. Tóc tai người phụ nữ rối bời, nàng ta mặc một bộ y phục lộng lẫy, dù đang có thai nhưng vẫn nhìn ra được đó vốn là mỹ nhân có vóc dáng cực đẹp.

Người phụ nữ đó bị nhét khăn trong miệng, chỉ có thể “Ừm ừm” hai tiếng. Hạ Kỳ bức mình mắng: “Kêu cái gì? Ông đây tốn tiền mới tìm được người đấy, tốt quá! Bây giờ muốn đổi ý cũng chẳng được nữa rồi!”

Hạ Kỳ tự mình giơ bó đuốc, đẩy người phụ nữ kia lên tường thành. Lửa trên bó đuốc cháy hùng hực nhưng lại không thể soi rõ gương mặt người phụ nữ ấy, chỉ có thể mượn ánh lửa chập chờn trong đêm tuyết mới lơ mơ phác họa được dáng hình của nàng ta.

“Tiêu Tuấn Tri!” Hạ Kỳ dùng hết sức gọi to. Giọng gã không thể nói là không lớn được, âm thanh vang dội trước tường thành rộng lớn, tiếng vọng không dứt.

Một lúc sau, gã mới bật cười rồi nói tiếp, “Nhìn xem người đó là ai đi? Không phải là Cảnh Lăng Vương phi mà người nâng niu trong lòng bàn tay sao? Nếu người tiến thêm một bước, vị mỹ nhân tuyệt sắc ôn hương nhuyễn ngọc này kéo theo cả đũa con hoang của Tiêu gia trong bụng, đều chỉ có thể hương tiêu ngọc vẫn (2) thôi!”

(2) Hương tiêu ngọc vẫn: hương tan ngọc nát, chỉ cái chết của người con gái trẻ.

Lời của Hạ Kỳ vô cùng ngang ngược, quân lính thuộc quân Huyền Giáp cũng nghe thấy rõ ràng.

Dưới thành trì Triệu thành, quân đội mang một màu đen trang nghiêm đứng trong trận, Tiêu Tuấn Trì giơ tay tháo mũ giáp xuống, thở ra một làn hơi trắng. Hắn thoáng nhíu mày, đánh giá người phụ nữ trên tường thành, lo lắng nói: “Nhìn dáng người thì có vẻ rất giống Vương phi.”

Tổng Châm Hà lên tiếng: “Mặt tướng cũng cảm thấy người phụ nữ này rất giống Vương phi. Vương gia, làm sao bây giờ ạ? Có cần phải để các huynh đệ lui xuống một chút không ạ? Nhỡ đâu Phó đại ca không thành công, chúng ta còn giữ lại được một đường sống.”

Tiêu Tuấn Trì vỗ dây cương vàng của con ngựa đen, khẽ nói: “Mặc dù thân hình giống nhưng tính tình thì không giống lắm.”

Tổng Châm Hà hơi nghi ngờ hỏi: “Sao Vương gia nhìn ra được vậy?”

“Nếu Vương phi bị người ta mang ra làm con tin, nàng đã mặc kệ tất cả nhảy xuống tự tử rồi, kể cả đứa trẻ trong bụng cũng không ngăn cản được nàng.” Tiêu Tuấn Trì đội mũ giáp lên, chỉ để lộ đôi mắt như ngọn đèn dầu trong đêm, “Nàng là người phụ nữ như vậy đấy, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành.”

Nếu Khương Linh Châu thật sự bị ép làm con tin, Tiêu Tuấn Trì phải cho Lưu Tông mượn binh. Đến lúc đó, chiến tranh sẽ nổi lên bốn phía, Khương - Lưu khai chiến chắc chắn không phải là điều mà Khương Linh Châu muốn thấy.

Vì đổi lấy bình an cho nước nhà, nàng tình nguyện đi hòa thân, gả đến phương xa. Lúc nàng bị bắt đã từng hạ quyết tâm ép bản thân phải quyết đoán. Trước tình hình này, nếu Khương Linh Châu thật sự ở nơi này, tất nhiên nàng sẽ nhảy thẳng từ trên tường thành xuống.

“Lưu Tông không có ở đây à?” Tiêu Tuấn Trì quan sát đèn đuốc dày đặc trên tường thành, “Ta tin dù thế nào Từ Thiện cũng đã đưa Vương phi xuất cung rồi. Ta đoán Lưu Tông cũng đuổi theo Vương phi nên mới không đích thân tới đây.”

Dứt lời, hắn nhắm mắt, lấy chuỗi tràng hạt từ dưới tay áo giáp ra, đặt trong lòng bàn tay chậm rãi vuốt ve, đồng thời miệng lầm nhảm niệm kinh. Đêm tuyết hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng bó đuốc nổ lách tách. Hàng quân Huyền Giáp dài đằng đẵng nhưng lại

im lặng không tiếng động, ngay cả tiếng áo giáp ma sát với nhau cũng chẳng có, tĩnh lặng như trận binh tạo thành từ tượng vậy.

Hắn tung khoảng mười hai, mười ba câu kinh mới nặng nề mở hai mắt ra, giờ thẳng tay lên nói với Tổng Châm Hà: “Giết đến dưới thành thì dừng lại, tuyệt đối không thể vào thành gây tổn thất cho bách tính. Châm Hà ở đây trông coi, ta sẽ đi tìm Lưu Tông.”

Tổng Châm Hà chấp tay đáp thật to: “Mặt tướng tuân lệnh.” Rồi quay người ghim cương ngựa, giờ cao ngọn cờ to lớn lên. Lá cờ đen viết hai chữ “Cạnh Lăng” đột nhiên tung bay như nhuộm màu máu tanh.

Quân Huyền Giáp nhìn cờ rồi tuân lệnh, như những cỗ máy được mở chốt, bắt đầu di chuyển thật ngay ngắn chỉnh tề. Một loạt tiếng leng keng của vũ khí kim loại vang lên, càn quét đêm tuyết mờ mịt. Quân lính xông lên phía trước như thủy triều đen, còn Tiêu Tuấn Trì nắm chặt dây cương, giục ngựa đổi hướng chạy về phía khác, bỏ lại tiếng la hét, chém giết vang dội của cuộc chiến tại Triệu thành sau lưng.

Trước khi Phó Huy bắt đầu hành động đã để lại cho Tiêu Tuấn Trì một bản vẽ để hắn nắm rõ đường rút lui của Phó Huy. Lúc này, hắn một người một ngựa, lần theo con đường trên giấy, gấp rút chạy về phía trước.

***

Khương Linh Châu ngồi trên xe ngựa, tiếng bánh xe lộc cộc vang lên, ép qua nền tuyết.

Bỗng đúng lúc đó bánh xe phát ra một tiếng vang chói tai ngăn ngửi, sau đó bánh xe gõ rơi ra, xoay mấy vòng rồi lăn đi, đổ ập xuống đằng xa. Một bên của chiếc xe ngựa bị nghiêng hẳn xuống, vùi một nửa trong đồng tuyết.

Thân thể Khương Linh Châu rung lên, nàng không nhìn được phải ngoài người ra. Đến khi thấy dáng vẻ chiếc xe ngựa nghiêng ngã bị vùi trong tuyết thì rất kinh ngạc: “Ta chỉ mang thai một đứa trẻ thôi mà đã nặng đến thế, rõ ràng đè sập cả chiếc xe ngựa này luôn rồi ư?!”

Phó Huy im lặng trong chốc lát mới lên tiếng an ủi: “Chuyện này không phải lỗi của Vương phi, tại con đường này quá gập ghềnh khó đi, cho nên mới...”

Hắn cũng không thể ngờ rằng chiếc xe ngựa này mới đi được nửa đường mà đã hỏng bánh xe.

Hai người đang nói chuyện thì chợt nghe thấy tiếng vó ngựa đạp tuyết nho nhỏ lẫn trong tiếng rút roi truyền đến cách đó không xa. Mặt Phó Huy tỏ vẻ vui mừng, lập tức nói: “Vương gia đã đến rồi sao?”

Còn chưa dứt lời, năm sáu bóng người hiện lên dưới ánh trăng, dẫn đầu là Lưu Tông đội mào ngọc đang giục ngựa. Gương mặt hắn phản chiếu trong đêm tuyết trắng xóa

đường như càng thêm nhột nhột. Hấn cong môi, liếc qua chiếc xe ngựa nghiêng ngả: “Hà Dương, xe ngựa đã hỏng, muội cũng không thể trốn xa được, trước mắt không bằng trở về với ta đi.”

Năm người đi theo sau hấn đều mặc khinh kỵ (3). Phó Huy thấy thế thì rút kiếm chắn trước mặt Khương Linh Châu. Nhưng Khương Linh Châu lại đẩy hấn ra, nhỏ giọng nói: “Để ta đến nói chuyện với Lưu Tông.”

(3) Khinh kỵ: Trang phục nhẹ giành cho binh lính cưỡi ngựa.

Phó Huy ngạc nhiên: “Vương phi...”

“Lưu Tông.” Khương Linh Châu vịn xe bước xuống, nói với Lưu Tông đang ngồi trên lưng ngựa ở đằng xa, “Huynh nghĩ huynh chịu trăm cay nghìn đắng bắt muội về thì Cảnh Lăng vương sẽ cho huynh mượn binh ư? Chẳng lẽ muội gả đến nước Ngụy lâu quá nên huynh đã quên tính tình của muội thế nào rồi à?”

Vừa dứt lời, lòng Lưu Tông chợt chùng xuống.

Đương nhiên hấn biết tính tình Khương Linh Châu thế nào... Nàng chưa bao giờ là kiểu phụ nữ khuê phòng chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng, yếu đuối nghe lời, trong lòng nàng lúc nào cũng có những suy nghĩ của riêng mình. Nếu như hấn cứ nhất quyết làm theo ý mình, nhất định phải mượn binh đánh vào Hoa Đình thì vì toàn thể nước Tề, có thể nàng sẽ liều chết.

Như vậy sẽ khiến Cảnh Lăng vương nổi giận, tuyệt đối không thể giúp Lưu Tông. Mà Hào Châu vương của nước Ngụy thì lại càng không đáng tin. Nếu thế đừng nói đến phục quốc, chỉ sợ ngay cả Triệu thành nho nhỏ hấn còn chẳng giữ được.

Trong nháy mắt, Lưu Tông hơi bối rối.

Hấn không hoảng sợ vì nghĩ không thể phục quốc được nữa. Hấn hoảng sợ do nghĩ đến việc Khương Linh Châu sẽ bỏ mình lại. Hấn xuống ngựa rồi tiến lên phía trước hai bước, nhưng lại lo sẽ làm nàng sợ hãi nên đành lùi lại một chút, lo lắng nói: “Hà Dương, muội đừng kích động. Dù ta xưng đế nhưng chưa chắc đã phát binh đối đầu với phụ hoàng của muội đâu...”

“Lưu Tông.” Khương Linh Châu thở ra một làn khói trắng, đôi mắt phủ đầy những bông tuyết chưa tan khẽ khép lại, “Muội hỏi huynh, vì sao huynh lại xưng đế?”

“... Dĩ nhiên là vì khôi phục gia tộc Lưu thị, ta buộc lòng...” Lưu Tông nói năng hơi lộn xộn, khuôn mặt tuần tú vì bị nhiễm lạnh mà hồng lên, “Là ta buộc lòng phải làm như thế...”

Khương Linh Châu nghe vậy thì khẽ cười một tiếng. Nàng đẩy cánh tay đang bảo vệ mình của Phó Huy ra, can đảm tiến lên, nói: “Đã là Đế vương thì phải gắn bó với thiên hạ, lấy việc chăm sóc cho dân, tạo thái bình làm nhiệm vụ của mình. Vì lợi ích của một

gia tộc mà mặc kệ an nguy của bách tính, nhất quyết muốn gây ra loạn lạc. Ngu dốt như thế có xứng với hai chữ Đế vương không?”

Tuy Khương Linh Châu là phụ nữ, giọng nói cũng nhẹ nhàng, nhưng khi nàng nói những lời này lại cực kỳ mạnh mẽ, khiến người ta đình tai nhức óc. Lưu Tông nghe xong thì sững sờ không nói nên lời, chỉ đành hít thở từng hơi một.

Trong chốc lát, hắn chỉ có một suy nghĩ trong đầu: Tuyết ở Triệu thành thật lạnh.

Khương Linh Châu ngừng một lát rồi lại tiếp tục nói một cách rõ ràng: “Nếu muội không phải là phụ nữ thì chính Khương Linh Châu muội đây sẽ tự xưng vương xưng đế, còn hơn để một kẻ ích kỉ, hèn nhát, chỉ nghĩ đến mình leo lên đế vị.”

Lưu Tông nghe vậy thì liên tục lùi về phía sau mấy bước, trong lòng hắn rất buồn bực và khó chịu.

Hắn cảm thấy lời nàng nói không sai... Hắn vốn không nên làm Đế vương, từ sau khi tới Triệu thành, ngoại trừ trốn tránh trong Tầng Thư Các nghiên cứu thơ tranh thì hắn chẳng làm gì cả. Chưa nói đến việc quân sự, chính trị đều nghe theo sự sắp xếp của Hạ Kỳ, ngay cả khi Hạ Kỳ thăm sát toàn thành, hoang dã với phụ nữ, hắn cũng chưa từng ngăn cản.

Người như thế sao có thể làm Đế vương được?

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Không có giá trị vũ lực thì dựa vào môn miệng bổ sung kỹ năng vậy.

Chương 71: Rời khỏi Triệu thành

Editor: Trường Thanh

Beta: Tửu Thanh

Người như thế sao có thể làm Đế vương được?

Lưu Tông nắm chặt vạt áo trước ngực, mở miệng hít một hơi thật lớn. Trong chốc lát, trong đầu hắn vô tình vang lên tiếng Phạn từ xa xôi truyền tới, sau đó là hai câu thơ tựa như lời nguyên...

Cánh phượng bám vào vảy rồng, quốc phong truyền mãi tiếng thơm...

Lưu Tông đột ngột nắm chặt tay, hai mắt trợn trừng, gần như bắn ra tia lửa từ cây đèn cầy sắp tắt: “Hà Dương! Trong quẻ bói kia có nói muội “Cánh phượng bám vào vảy rồng...”, muội vốn nên gả cho Đế vương! Thuở nhỏ hai ta lớn lên cùng nhau, vậy đây vốn là... Vốn là số trời định sẵn!”

Hắn gào xon câu này thì thấy cổ họng hơi khàn, ánh mắt sững sờ sụp xuống, rơi trên lớp tuyết mịn như cát. Trong phút chốc, hắn đột nhiên nhớ lại buổi hoàng hôn mới gặp Khương Linh Châu ấy...

“A Tông, ta nói cho đệ biết, đây chính là Linh Châu mà ta hay kể với đệ ấy. Lúc muội ấy ra đời thì được rút một quẻ Xuân Quan, nói muội ấy “Cánh phượng bám vào vảy rồng”, nếu cố gắng thì tương lai có thể làm Hoàng hậu nương nương nữa.”

Lưu Tông đang chép sách thì dừng bút lại

Hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh vô cùng rực rỡ, thẳng thắn nhìn về phía nàng Công chúa nhỏ khiến người ta yêu mến ấy, miệng thì thầm: “Cánh phượng bám vào vảy rồng... đúng không?”

Từ ngày đó trở đi, câu nói này được Lưu Tông cất giấu sâu trong đáy lòng. Hay nên nói, sở dĩ ngày hôm đó, khoảnh khắc hắn ngẩng đầu nhìn về phía Khương Linh Châu là bởi vì hắn nghe Khương Yến Nhiên nói câu “Cánh phượng bám vào vảy rồng”.

Cho dù tự lừa mình cả ngàn cả vạn lần, tự thì thầm rằng mình không ao ước vị trí Đế vương, tựa như làm thế thì hắn có thể rũ bỏ sự liên quan, tạo cho bản thân mình cái danh quân tử trong sạch thật rực rỡ. Nhưng chỉ mình Lưu Tông mới biết, đáy lòng của hắn vẫn chôn giấu khát vọng với vị trí Đế vương.

Chỉ có điều suy nghĩ ấy không thể nói không thể kể, chẳng ai nghe được.

Đêm đông chìm trong tuyết, Lưu Tông hoảng hốt bừng tỉnh từ trong hồi ức. Hắn nhìn về phía “thanh mai trúc mã” ở đối diện, cô nương lớn lên cùng hắn, dứt khoát quát: “Người đâu, bắt nghịch tặc Phó Huy lại! Mang Hà Dương công chúa hồi cung!”

Thuộc hạ tuân lệnh rồi cùng nhau rút kiếm, xông tới đánh nhau với Phó Huy. Phó Huy cũng không chịu yếu thế, chân phải quét giữa nền tuyết, một mũi ám khí đột nhiên rời khỏi bàn tay hắn và đánh thẳng vào mặt Lưu Tông.

Ánh kiếm chém đứt cánh tuyết, chiếu lên vầng trăng khuyết, mạnh mẽ đâm về phía trước, nhanh như chớp. Mũi ám khí kia cũng giống như một tia chớp sáng trên bầu trời, nhanh đến mức không thể nhìn thấy, chỉ còn lại âm thanh xé gió, chợt lóe lên rồi vụt tắt.

Chỉ trong nháy mắt, mũi đao của quân lính chỉ cách mặt Phó Huy hơn một tấc, ám khí của Phó Huy cũng dồn thẳng vào giữa trán Lưu Tông, có xu thế chuẩn bị xuyên qua trán hắn.

“Khoan đã!”

“Dừng lại!”

Nhưng đúng lúc này, hai tiếng quát dừng lại lần lượt vang lên. Một là giọng nam trầm, giọng còn lại thì thuộc về một cô nương trẻ tuổi có âm điệu cao vút đầy sắc sảo.

Cùng lúc đó, ba mũi tên bỗng nhiên xé gió lao đến, lấy khoảng cách gần như không tưởng, mang theo xu thế không thể đảo ngược, chia nhau bám sát rồi đánh lên trên những mũi đao, có một sợi roi dài khác đang phát ra tiếng rít, uốn lượn trên không trung, cuối cùng ép ám khí của Phó Huy phải đổi hướng khiến chúng nặng nề rơi xuống giữa cánh đồng tuyết mênh mông.

Lưỡi đao bị va chạm, người cầm đao chỉ cảm thấy bàn tay tê rần, không tự chủ được buông lỏng tay, để mặc thanh đao trong tay rơi xuống đất trước mặt Phó Huy. Không đợi bọn họ kịp phản ứng, lại có thêm mấy mũi tên nữa lao tới, xé rách bầu trời đêm, xuyên thẳng qua chỗ hiểm khiến họ mất mạng tại chỗ, muốn kêu to cũng không kịp phát ra một tiếng.

“Phó Huy, sao ngươi không nể mặt mũi như thế chứ?” Cùng với tiếng ngựa hí, Cách Hồ Na ghim cương ngựa trước mặt Lưu Tông, trong tay cầm roi dài, lên tiếng. Nàng giục ngựa chạy một mạch, mồ hôi từ lưng và cổ túa ra, hai gò má ửng đỏ.

Sau đó, Cách Hồ Na ngẩng đầu lên, cười một tiếng: “Cạnh Lăng vương tới chậm thật đấy! Không sợ Vương phi nương nương bị người ta bắt đi rồi giam lại sao?”

Khuông Linh Châu nghe vậy thì trong lòng hơi giật mình.

Tầm mắt của nàng rơi xuống mấy mũi tên trước mặt, sau đó nàng xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía vùng tuyết mênh mông vốn nên chẳng có gì sau lưng... Ngay giữa một vùng trắng thuần tịnh khiết, trong trẻo, chẳng biết từ lúc nào đã có một con

ngựa đen nhánh dừng ở đó, tựa như trên tờ giấy trắng mỏng manh có một nét chữ chỉnh tề, mạnh mẽ và to lớn vậy.

Người đó khoác lên mình bộ áo giáp màu bóng đêm, tay cầm cung dài, cánh tay dài có dáng vẻ như vừa bắn tên. Tuy tuyết rơi mịn mờ nhưng không thấy một chút chấm trắng nào trên bộ giáp màu mực của hắn, dường như người đó được ngưng đúc trong đêm dài vậy.

Hắn không nói lời nào, chỉ chậm rãi thò tay vào bao đựng tên phía sau, lại rút một mũi tên ra. Cánh tay vừa kéo căng, dây cung đã giãn ra hoàn toàn, dường như chỉ một giây sau là mũi tên đòi mạng này sẽ rời khỏi dây cung, xông thẳng đến trái tim của Lưu Tông.

“Lưu Tông, nếu ngươi không lùi lại, mũi tên tiếp theo chắc chắn sẽ giết chết ngươi.” Hắn đe dọa.

Móng ngựa hơi đạp làm bắn một ít bùn tuyết lên.

Khương Linh Châu sững sờ nhìn người kia, trong lòng ấm áp như có một dòng suối nóng chảy qua.

Nàng biết mà, Tiêu Tuấn Trì sẽ đích thân tới.

Hai gò má Lưu Tông trắng bệch, cứng ngắc đứng đờ ra tại chỗ. Cách Hồ Na xuống ngựa, mạnh mẽ đạp vào đầu gối hắn, làm hắn không thể không lão đảo lùi ra sau.

Vẻ kinh hồn bạt vía này của hắn khiến Cách Hồ Na không khỏi nắm chặt roi ngựa trong tay.

Rõ ràng lúc hắn nhìn những thứ thơ ca nhạc họa trông thật rạng rỡ, nhưng giờ khắc này Lưu Tông lại mất đi vẻ sáng sủa và lộng lầy đó, giống như viên ngọc tốt bị vùi dưới đất cát, làm ánh sáng chói lọi vốn có trở nên tối tăm.

“Cạnh Lăng vương.” Cách Hồ Na dắt ngựa, trách móc Tiêu Tuấn Trì ở đằng xa, “Na Tháp Nhiệt Cầm đã quen biết người một thời gian, nói dài thì không dài, nói ngắn cũng không ngắn, Vương gia có thể nể mặt Na Tháp Nhiệt Cầm, tạm thời không giết Lưu Tông được không? Hắn làm cho ta một bài thơ, khoảng sáu mươi tư câu, còn hơn bốn mươi câu vẫn chưa giảng xong. Đợi hắn giảng hết rồi mới giết hắn nhé, thế nào?”

Nàng ấy vừa dứt lời, Khương Linh Châu chợt sững sờ.

Nàng không ngờ Cách Hồ Na lại bảo vệ Lưu Tông.

“Nghe Vương phi vậy.” Tiêu Tuấn Trì nghe vậy thì buông cung xuống. Sau khi xuống ngựa, Tiêu Tuấn Trì dắt ngựa đi tới phía sau nàng. Hắn không gỡ mũ giáp, cất giọng buồn bã hỏi: “Vương phi còn nhận ra ta không?”

“Sao lại không nhận ra?” Khương Linh Châu lấy tay gạt tuyết trên trán, khẽ lườm hần, “Thật sự là dễ nhận ra cực kỳ.”

Một lúc sau, nàng nhíu mày chuyển sang Cách Hồ Na: “Na Tháp Nhiệt Cầm, người... Người tưởng thật à? Không thì lần này người tiện thể đi với ta luôn, sau đó người có thể trở về thảo nguyên, từ đó về sau núi cao sông rộng, không ai ép người lập gia đình nữa. Nếu như người muốn đi thì để Vương gia đưa người đi cùng bọn ta.”

Cách Hồ Na hơi chớp mắt, vỗ ngựa rồi dựa lưng lên trên, khẽ cười với Khương Linh Châu: “Vương phi nương nường, cảm ơn lòng tốt của người. Đúng là ta vẫn muốn về thảo nguyên Ô Mộc Thâm, nhưng bây giờ ta đổi ý rồi. Vì muốn nghe Lưu Tông đọc cho xong bốn mươi câu thơ đó, ta quyết định ở lại.”

Ngừng một lát, nàng thở một hơi vào bàn tay, lẩm bẩm: “Hơn nữa ta là nữ sứ giả của Hòa giáo, nếu chạy mất thì Hòa giáo phải làm sao đây? Bỏ mặc chủ tể ngang ngược hoang phí à?”

Khương Linh Châu thu lại nỗi lo lắng trên hai đầu lông mày, khẽ bảo: “Người tự quyết định đi.”

Lúc hai nàng đang nói chuyện, cuối cùng Lưu Tông cũng hồi phục tinh thần. Hần ngỡ ngàng nhìn cảnh tượng trước mắt, liếc mắt nhìn Cách Hồ Na, Phó Huy và Khương Linh Châu, cuối cùng rơi trên người Tiêu Tuấn Trì.

Tiêu Tuấn Trì và Phó Huy đều ở đây, e rằng hần không thể đưa Khương Linh Châu đi được.

Cách Hồ Na càng không để hần làm vậy, tất nhiên sẽ ngăn cản hần.

Lưu Tông cup mắt, im lặng một lúc lâu. Cuối cùng hần mới xoay nửa người sang nói: “... Hà Dương, muối đi đi. Muối đang mang bầu, cẩn thận kéo xóc nảy.”

Khương Linh Châu nhìn hần một lúc, muốn nói gì đó nhưng chợt phát hiện có người cầm tay nàng. Bộ giáp mỏng cứng cáp che mu bàn tay bị nhiễm lạnh do ngấm nước từ tuyết tan, hần đang vuốt ve bàn tay của nàng, khiến lòng nàng yên bình hơn.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói với Lưu Tông: “An Khánh vương, huynh còn nhớ huynh đã từng tặng muối một bộ cửu liên hoàn hai cực dương, còn nói chỉ cần muối giải được cái vòng đó thì sẽ đồng ý với muối một chuyện không?”

Lưu Tông cong môi: “Đương nhiên huynh nhớ rõ.” Ngừng một chút, đáy mắt hần tràn ngập vẻ khổ sở, khẽ hỏi: “Hà Dương, muối muốn huynh thả muối đi và không được khai chiến với phụ hoàng của muối phải không?”

“Không phải.” Khương Linh Châu nắm lấy tay Tiêu Tuấn Trì, nói với Lưu Tông: “Huynh có thể đến bắt muối nữa không, có muốn khai chiến với phụ hoàng của muối không, hôm nay muối sẽ không nói đến. Hôm nay, muối chỉ cần về sau huynh đối xử thật

tốt với Cách Hồ Na thôi. Huynh đã may mắn lấy được thê tử như nàng ấy thì nên yêu thương và trân trọng. Nếu không chắc chắn sẽ hối hận cả đời.”

Lưu Tông nghe xong thì rất kinh ngạc. Ngay cả Cách Hồ Na cũng sững sốt kêu: “Cạnh Lăng Vương phi, người...”

“Na Tháp Nhiệt Cầm!” Khương Linh Châu mỉm cười, nhìn về phía Cách Hồ Na, “Từ lâu người đã nói ta có thể gọi người là Na Tháp Nhiệt Cầm, không cần gọi tên Hán của người. Nếu vậy, người cũng không cần lúc nào cũng gọi ta là “Vương phi”, “Vương phi”, quá xa lạ. Người gọi ta là Linh Châu hay Hà Dương đều được. Mai sau nếu có thời gian rảnh thì nhớ đến Cạnh Lăng thăm ta.”

“Hửm?... Ừ...” Cách Hồ Na mờ mịt gật đầu, “Được rồi, Vương... Linh Châu.”

Khương Linh Châu dặn dò xong thì giật tay Tiêu Tuấn Trì, nói: “Thiếp thấy Lưu Tông sẽ không đuổi theo nữa đâu, trời lại quá lạnh, không bằng đi nhé? Vương gia.”

Tiêu Tuấn Trì cất cung, đến cạnh xe ngựa xem xét tình hình. Thấy trục xe đã gãy và bánh xe gỗ bị vỡ một nửa nằm bên cạnh, bất đắc dĩ nói: “Xe ngựa không thể ngồi được nữa, cưỡi ngựa lại quá xóc nảy. Từ Thiện, người có thể đi tìm quanh đây xem có chiếc xe nào không?”

“Bẩm Vương gia, xe... thì cũng có... Chỉ có điều...” Phó Huy áp ứng, “Là chiếc xe ba gác để chờ hàng.”

Lúc trước Phó Huy đã sớm sắp xếp một chiếc xe ba gác trong rừng để đánh lừa Lưu Tông, khiến hán tướng hai người chạy theo con đường khác. Không ngờ hiện tại chiếc xe ba gác đó còn có thể phát huy tác dụng.

“Xe ba gác cũng được! Nhưng đành phải để Vương phi chịu khổ một thời gian vậy.” Tiêu Tuấn Trì phát tay, sau đó mang chăn lông, lò sưởi, đệm êm từ trong xe ngựa ra với Phó Huy rồi đi vào trong rừng.

Sau khi bóng dáng ba người biến mất giữa khu rừng, Lưu Tông như đột nhiên mất sức, hai đầu gối hơi khụy xuống, quỳ trên nền tuyết. Trước mặt hán la liệt thi thể của mấy cận vệ, dòng máu đỏ ảm nóng hòa tan tuyết trắng xung quanh.

Cách Hồ Na khẽ hừ một tiếng: “Đi thôi, về nào.”

Dứt lời nàng quay người lại, dắt ngựa xuôi theo con đường lúc đến. Nhưng sau khi Cách Hồ Na đi được một lúc vẫn không thấy Lưu Tông đi cùng, nàng bực mình quay người. Chỉ thấy Lưu Tông vẫn quỳ gối trong tuyết, ngẩn ngơ sững sờ như mất hồn.

“Này này này! Người sao thế?” Cách Hồ Na mạnh mẽ khom người xuống, nặn một nắm tuyết lớn, ném thẳng vào đầu Lưu Tông, “Bệ hạ! Lưu Tông! Hồi cung. Ta ngoan ngoãn trở về làm Hoàng hậu của người này, không tốt sao?”

Lưu Tông bị quả cầu tuyết đập vào nghiêng cả đầu, lúc này mới nhỏ giọng hỏi: “Sao Hoàng hậu lại ở lại? Kể như ta...”

“Cái gì?” Nàng lại nặn một nắm tuyết, ném thẳng vào mặt Lưu Tông.

Một bên gò má của Lưu Tông đỏ trợn nắm tuyết nát, lấm lấm: “Kẻ vô dụng như ta có gì đáng để lưu luyến chứ?”

Nhìn thấy vẻ mặt hối hận của hắn, Cách Hồ Na cảm thấy tức giận mà không có chỗ trút. Nàng mạnh mẽ sải bước đến trước mặt Lưu Tông, dùng bàn tay nặn tuyết lạnh như băng nhét thẳng vào cổ áo hắn, trách móc: “Biết mình vô dụng mà còn không mau tỉnh lại đi à?”

Bàn tay ấy của Cách Hồ Na lạnh lạnh, băng giá, cóng đến mức Lưu Tông phải rùng mình. Vì đang mất hồn nên không cảm nhận được cái lạnh, dường như trong nháy mắt sự lạnh lẽo đã xâm nhập toàn thân hắn. Trong chốc lát, Lưu Tông run rẩy đứng dậy, kêu ầm lên: “Lạnh! Lạnh, Hoàng hậu, tay của nàng...”

“Tỉnh chưa? Đi thôi, đi về giảng thơ nào.” Cách Hồ Na rút tay về, “Người còn chưa giảng xong đâu, cái câu “Có một người con gái xinh tươi, mày đẹp mắt trong đẹp đẽ ” (1) ám chỉ cái quái gì thế?”

(1) Trích từ bài Dĩ hữu man thảo 1 của Khổng Tử. Bản dịch thuộc về Thivien.net

Lưu Tông lau tuyết đọng trên mặt, thấy Cách Hồ Na cứ thế đuổi theo, không kịp mặc áo choàng thì gỡ áo choàng trên người xuống rồi khoác cho Cách Hồ Na, trong miệng thì thào: “Câu này xuất phát từ “Quốc phong”, do tổ tiên sáng tác, ta chỉ mượn ý để nói về...”

Cuối cùng bóng lưng hai người cũng hòa vào nhau trong tuyết.

***

Khương Linh Châu, Tiêu Tuấn Trì và Phó Huy đi dọc theo con đường nhỏ trong rừng một lúc lâu mới thấy chiếc xe ba gác đang nghiêng ngả tựa bên cây kia. Tiêu Tuấn Trì lấy tay phủi lớp tuyết mỏng phủ trên xe, trải sẵn thảm với đệm dựa, buộc con ngựa yêu thích của mình trước xe, lúc này mới đỡ Khương Linh Châu ngồi lên đó.

Tiếp theo, đường đường là Cảnh Lăng vương lại y như người bán hàng rong, mặc áo giáp ngồi trên chiếc xe ba gác này.

“Nương tử ngồi cho vững.” Hắn vẫn còn tâm trạng để nói đùa, “Vi phu muốn vào chợ trong thành. Nếu thích hoa cài đầu nào, nương tử nhớ nói nhé, vi phu chắc chắn sẽ xuống mua cho nàng.”

Khương Linh Châu quần chặt tấm thảm vào người, xích lại gần chiếc lò giữ ấm nhỏ sắp tắt, nhỏ giọng lầu bầu: “Không đứng đắn gì cả.”

Chiếc xe chạy được một lúc lâu, cuối cùng trái tim nàng cũng thả lỏng.

Quay đầu nhìn lại hình dáng hành cung Triệu thành mơ hồ trong đêm tuyết mờ mịt. Vàng trắng vàng trong veo phía chân trời tỏa ra ánh trắng như nước đổ xuống mặt đất. Làn gió chậm rãi đưa thổi những bông tuyết nhỏ mịn màng tung bay theo gió, tựa như tơ liễu đầu xuân.

Sau khi nàng bị đưa đến Triệu thành, tuy ngày nào cũng ăn ngon ngủ ngon nhưng trong lòng vẫn tràn ngập lo lắng. Lúc này, cuối cùng nỗi chán nản và mệt mỏi trong lòng nàng cũng cùng phát tác. Khương Linh Châu tựa đầu vào lưng Tiêu Tuấn Trì rồi nặng nề ngủ thiếp đi trên con đường gập ghềnh.

Giấc ngủ này của Khương Linh Châu không biết đã kéo dài bao lâu, nàng loáng thoáng thấy có người bế mình lên. Bên tai còn nghe thấy lời nói của người nào đó.

“Vương gia, người gỡ giáp tay làm gì ạ? Lát nữa còn phải về mặt trận...”

“Vương phi sẽ bị cộm, không thoải mái. Chút nữa đeo lại là được.”

Khi tỉnh lại, trước mắt nàng đã không còn cánh đồng tuyết mờ mịt lẫn cảnh đêm trăng nữa. Ngược mắt lên, Khương Linh Châu nhìn thấy xà nhà vẽ tranh hoa điều phú quý. Trong góc có ngọn đèn đang phát sáng, bắc đèn sắp cháy hết, ánh lửa từ từ yếu đi. Dưới người nàng là tấm thảm nhung ấm áp rất dày, chỗ góc chăn được dèm cực kỳ chặt chẽ, bốn phía ấm áp dễ chịu như mùa xuân, vô cùng thoải mái.

Khương Linh Châu vốn đang mang thai nên thích ngủ nhiều hơn một chút. Vì bốn phía ấm áp nên lại nhắm mắt ngủ thiếp đi. Không biết đã mê man bao lâu, nàng mới bị một giọng nói nhỏ nhẹ của một cô bé đánh thức.

“Vương phi nương nương, người dậy dùng chút cơm nước đi ạ.”

Khương Linh Châu nghe xong, mới mở mắt ra đã thấy một cô bé xinh xắn khoảng mười ba, mười bốn tuổi đang bưng cơm canh nóng hổi, giờ phút này nàng ấy đang cần thận dè dặt đợi bên gối nàng.

Đúng lúc nàng cũng cảm thấy hơi đói bụng nên chỉ súc miệng đơn giản rồi ra lệnh cho cô bé bưng cơm canh lên. Dường như người chuẩn bị bữa ăn này biết bây giờ nàng rất kén chọn nên chuẩn bị khá nhiều món ăn. Khương Linh Châu dùng bữa gấp bên này chọn bên kia, lúc này mới bắt đầu ăn.

Bây giờ nàng ăn nhiều hơn hồi trước, lại kén chọn nên chỉ ăn mỗi súp cá. Thìa đưa thay nhau di chuyển, muốn ngừng cũng không ngừng được. Vất vả lắm nàng mới gác thìa lại, lau khôe miệng rồi hỏi cô bé kia: “Ta ngủ bao lâu rồi? Đây là đâu? Còn ở trong Triệu thành không?”

“Từ khi nương nương tới chỗ này đã ngủ khoảng hai canh giờ rồi.” Cô bé kia đáp, “Đây là Uy Ninh, còn cách Triệu thành một đoạn, an toàn lắm, nương nương cứ yên tâm đi ạ.”

“Vương gia đâu?” Khương Linh Châu lau sạch tay rồi dựa vào giường.

“Nửa nén hương trước Vương gia vừa mới trở về, hiện giờ đang tiếp một vị khách quý ở bên ngoài ạ.” Nha hoàn đáp.

Khương Linh Châu đang định nói gì đó thì lại cảm thấy lòng bàn chân hơi nhói lên. Nàng biết vì gần đây mình ngủ ít, vệt vàng nhợt nhạt, nói với nha hoàn kia: “Này... Ta... Bóp chân.”

Mặc dù lời nàng nói hơi lộn xộn nhưng nha hoàn kia lại cực kỳ nhanh trí, lập tức đề tay lên giữa lòng bàn chân nàng. Khương Linh Châu hít một hơi, cảm thấy cơn đau dịu đi, lên tiếng khen: “Đúng là một cô bé tinh ý.”

“Lúc Vương gia chọn nô tỳ đến hầu hạ còn cố ý hỏi nô tỳ có biết chăm sóc người có thai không. Hai tỳ tỳ sinh con ở cũ trong nhà đều nhờ có nô tỳ giúp đỡ.” Mặt của tỳ nữ đó tỏ vẻ hãnh diện, nàng ấy kể, “Cùng đi với nô tỳ còn có ba, bốn người phụ nữ đã kết hôn nữa nhưng đều không bằng nô tỳ, cuối cùng chỉ có nô tỳ được gặp Vương phi nương nương.”

Đúng lúc này cửa phòng mở ra. Tiêu Tuấn Tri nhanh chân nhảy vào hỏi: “Vương phi tỉnh rồi à? Đoán xem ai tới thăm nàng nào?”

Hắn đã cởi áo giáp và thay sang một bộ y phục bình thường. Sự tàn nhẫn, khắc nghiệt như ma quỷ trên chiến trường không còn nữa. Hiện tại hắn chỉ giống một phu quân bình thường, tươi cười ngồi xuống bên cạnh thê tử.

“Còn có thể là ai...” Khương Linh Châu mặc kệ hắn, “Đừng dẫn tiểu thiếp tới gặp thiếp là được.”

Nàng còn chưa dứt lời, ngoài cửa có một người đàn ông bước vào, hắn mặc quần trắng áo tím, đeo thắt lưng vàng, vạt áo ẩn hiện hình con rồng bốn móng uốn lượn trong mây, thêu hoa văn đỏ vàng lẫn lẫn như gợn sóng.

Mặt mũi của người đó là khuôn mặt mà Khương Linh Châu cực kỳ quen thuộc.

Khương Linh Châu vừa nhìn thấy gương mặt người đó thì bật dậy, lắp bắp trong miệng: “... Hoàng huynh?”

Người vừa đi vào chính là huynh trưởng ruột thịt cùng mẹ sinh ra của Khương Linh Châu, Thái tử nước Tề, Khương Yến Nhiên.

“Hà Dương, là vi huynh.”

Giờ phút này, hần chấp tay, thông thả chậm rãi bước đến cạnh Khương Linh Châu, ngắm nghía nàng thật cẩn thận rồi nói: "... Đã lâu không gặp nhưng thật ra muối... Không thay đổi là bao."

Nói đến lời cuối cùng, Khương Yến Nhiên cũng cảm thấy xúc động.

Còn nhớ đầu thu năm ngoái, hần tự mình công muối muối được chừng chiều từ nhỏ đến lớn, đặt nàng ngồi vào xe ngựa, tro mắt nhìn nàng xuất giá khỏi Hoa Đình để đến một đất nước xa lạ. Sau khi hồi cung, kể cả mẫu hậu từ xưa đến nay hay cái kính của hần cũng ôm khăn tay khóc mấy ngày.

Vốn cho rằng sau khi từ biệt sẽ không còn được gặp vị muối muối đã gả đến đất nước xa lạ này nữa, ai ngờ giờ này ngày này, Khương Yến Nhiên có thể gặp lại nàng ở biên cảnh Uy Ninh.

Trước mắt, khuôn mặt Khương Linh Châu chưa hề thay đổi nhưng lại có thêm vẻ dịu dàng quyến rũ. Bởi vì mang thai, cơ thể khó tránh khỏi hơi nở nang và mềm mại hơn một chút, chẳng bù cho nàng khi trước, nhỏ bé gầy gò khiến người ta thấy mà đau lòng.

Xem ra Tiêu Tuấn Tri đối xử với nàng không tệ.

Tuy trong lòng Khương Yến Nhiên thờ phào nhẹ nhõm nhưng vẫn ần giấu nổi tức giận.

Dù Tiêu Tuấn Tri có đối xử tốt với nàng hay không thì nhất định Khương Linh Châu cũng đã gặp phải vô số chuyện. Những ngày nàng gả đến đó, từ trên xuống dưới nước Ngụy không biết đã xảy ra bao nhiêu vấn đề, nào là Thái hậu chết không rõ nguyên do, nào là bệ hạ đoạt quyền, nào là Tiêu Tuấn Tri bị tước quyền nhiếp chính... Hỗn loạn rồi ren như thế, không yên ổn chút nào.

Tóm lại, Tiêu Tuấn Tri nhất định phải xin lỗi muối muối của hần!

"Hoàng huynh... Đúng là huynh rồi!" Khương Linh Châu rất kinh ngạc và vui mừng, giọng nói tràn ngập sung sướng, khẽ hỏi: "Hoa Đình ổn chứ ạ? Gần đây thân thể tổ mẫu thế nào ạ? Trời đông giá rét, chắc bệnh ho của tổ mẫu lại tái phát rồi, Đại tẩu mang thai... Đúng, chắc Đại tẩu đã sinh em bé rồi chứ, huynh chưa nói cho muối biết là bé trai hay bé gái đâu đấy!"

Nàng hỏi một mạch rất nhiều điều nhưng Khương Yến Nhiên lại không trả lời. Hần vỗ nhẹ xuống mu bàn tay của Khương Linh Châu, đáp: "Hà Dương, lát nữa vi huynh sẽ nói chuyện với muối nhé." Dứt lời, hần quay sang Tiêu Tuấn Tri: "Cạnh Lăng vương, có thể đi dạo nói chuyện được không?"

"Mời." Tiêu Tuấn Tri đáp.

Hai người đàn ông đi ra.

Ngoài phòng là bóng đêm yên tĩnh, Tiêu Tuấn Trì và Khương Yến Nhiên đã đi xa, Khương Yến Nhiên mới nhúu mày mở miệng: “Cạnh Lăng vương, khá khen cho nước Ngụy một năm nay rồi ren bất ổn, đúng là chẳng phải nơi tốt lành gì. Hà Dương sắp sinh rồi, người phụ nữ sinh con thì khó khăn như bước qua cửa chết, sinh con xong cũng phải chăm sóc thật tốt. Cho nên thời gian này để Hà Dương ở lại nước Tề là ổn nhất.”

Tiêu Tuấn Trì nghe thế thì chậm rãi gật nhẹ đầu.

“Cạnh Lăng ta...”

“Cạnh Lăng vương cứ trở về nước Ngụy đi.”

Trong mắt Tiêu Tuấn Trì hơi nghi ngờ. Hắn chỉ vào mình, hỏi Khương Yến Nhiên: “Vương phi ở lại nước Tề sinh con, đại cữu (2) lại muốn đuổi ta về nhà sao?”

(2) Đại cữu: Anh vợ.

“Cạnh Lăng vương, Hà Dương mà ở Cạnh Lăng thì chắc chắn sẽ khó có thể bình an sinh con, như vậy đâu có ổn?” Khương Yến Nhiên lại hỏi.

“Ý của Thái tử điện hạ là Cạnh Lăng làm chuyện gì đó khiến người ta không chấp nhận nổi sao?” Tiêu Tuấn Trì càng thêm nghi ngờ.

Khương Yến Nhiên không chút nghĩ ngợi, thốt ra một câu “Đúng vậy!” Thấy vẻ nghi ngờ của Tiêu Tuấn Trì, hắn mới tạm thời ấp úng kiếm cớ: “Ngươi dám... Ngươi dám...”

Lấy cớ gì được đây?

Chẳng qua là hắn khó chịu khi muối muối của mình gả cho người đàn ông này mà thôi.

“Ta gả muối muối đang yên lành cho ngươi, ngươi lại dám khiến muối ấy lớn bụng!” Cuối cùng, Khương Yến Nhiên mất ngủ nói ra mấy câu vô lý này.

Tiêu Tuấn Trì: ...

Hắn khiến thê tử mình lớn bụng thì làm sao?

Đại cữu có nhận ra muối muối của mình đã gả cho người ta rồi không thể?

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Đại cữu và muối phu xé nát hiện trường.

~~~ Đôi lời của editor: Vì Khương Yến Nhiên không ưa Tiêu Tuấn Trì lắm nên dù thân phận của hai người là anh vợ - em rể nhưng mình vẫn xin phép để xưng hô là ta - ngươi.

Chương 72: Huỳnh muội trò chuyện

Editor: Trường Thanh

Beta: Tửu Thanh

“Ta gả muội muội đang yên lành cho người, người lại dám khiến muội ấy lớn bụng!”

Im ắng.

Im ắng.

Khương Yên Nhiên nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của muội phu mới ý thức được mình đã nói những gì. Hắn mất tự nhiên ho khan rồi nói: “Thôi thôi, người cứ coi như ta nói năng vớ vẩn đi. Có điều muội phu cũng biết rồi đấy, hiện tại Hà Dương sắp sinh rồi, thật sự không nên chịu vất vả, người không thể đưa muội ấy về Cạnh Lăng được.”

“Đương nhiên Cạnh Lăng biết điều này.” Tiêu Tuấn Trì đáp, “Cạnh Lăng sẵn lòng ở lại nước Tề bầu bạn với Vương phi.”

“Cạnh Lăng vương, nước Tề đồng ý cho quân Huyền Giáp của người vào biên ải chỉ để người cứu Hà Dương. Nhưng hôm nay Hà Dương đã bình an, có lý nào mà quân Huyền Giáp lại tiếp tục ở lại nước Tề chứ.” Trong giọng nói của Khương Yên Nhiên có ý để lộ nỗi lo lắng, giống như một huynh trưởng luôn suy nghĩ cho người khác.

“Cạnh Lăng đã cưới Vương phi thì sẽ không làm gì. Nếu không thì để quân Huyền Giáp góp chút sức lực giúp nước Tề, cùng nhau đánh dẹp Lưu Tông, được không?” Tiêu Tuấn Trì cười hỏi.

“Lưu Tông chẳng qua chỉ là loài giun dế, tiêu diệt dễ như trở bàn tay, phụ hoàng chỉ tạm thời không rảnh để ý tới mà thôi, dĩ nhiên cũng không cần quân Huyền Giáp ra tay giúp đỡ.” Khương Yên Nhiên nở một nụ cười lễ độ, nói: “Tất nhiên ta biết muội phu không có mưu đồ gì khác, nhưng trong mắt người ngoài, khó đảm bảo sẽ không chỉ trích Cạnh Lăng vương muốn nhúng tay vào chính sự của nước Tề.”

Sắc mặt Tiêu Tuấn Trì hơi cứng lại.

Khương Yên Nhiên lại cười ha hả, thả tay xuống, “Hay là muội phu đồng ý để quân Huyền Giáp về rồi lẻ loi ở lại nước Tề làm bạn với Hà Dương?”

Khương Yên Nhiên đã chắc chắn mười phần trong lòng.

Đối với Tiêu Tuấn Trì mà nói, đây thật sự là một tình huống khó cả đôi đường. Nước Tề nhất định không cho phép quân Huyền Giáp ở lại. Tiêu Tuấn Trì chỉ có hai lựa chọn,

một là từ biệt Khương Linh Châu, dẫn quân Huyền Giáp rời khỏi nước Tề. Đợi Khương Linh Châu sinh con xong mới ngoan ngoãn đợi bọn họ đưa nàng ấy trở về. Hai là ra lệnh cho quân Huyền Giáp về nước Ngụy, một mình hấn ở lại nước Tề.

Tuy nhiên, như thế thì hấn sẽ không có quân Huyền Giáp bảo vệ, lại đang ở trong lòng địch là nước Tề, Tiêu Tuấn Trì có thể gặp rất nhiều nguy hiểm.

Khương Yến Nhiên gần như có thể khẳng định, Tiêu Tuấn Trì chắc chắn sẽ không ở lại.

“Vậy thì...” Tiêu Tuấn Trì chậm rãi gật đầu, “Quả thật Thái tử điện hạ nói có lý, Cảnh Lăng rất tán thành. Ngày mai, Cảnh Lăng sẽ ra lệnh quân Huyền Giáp rút về quan ngoại. Trong thời gian này, Cảnh Lăng đành quấy rầy ở Uy Ninh vậy.”

Nghe lời ấy, Khương Yến Nhiên lại hơi giật mình.

Tiêu Tuấn Trì muốn ở lại?

Không có quân Huyền Giáp bên người, chẳng phải hấn sẽ biến thành cá nằm trên bàn, mặc cho người ta làm dao thớt ư?

Hàng lông mày của Khương Yến Nhiên nhíu lại, không nhịn được nói: “Muội phu, người cần phải suy nghĩ cho kỹ. Nếu có chuyện gì xảy ra thì nước Tề sẽ không gánh nổi trách nhiệm đâu.”

“Có thể xảy ra chuyện gì được cơ chứ?” Tiêu Tuấn Trì cười nói, “Ai chẳng biết Hà Dương công chúa đến nước Ngụy hòa thân, giúp Tề - Ngụy ngừng chiến, thiết lập mối quan hệ giao hảo, thân như người nhà? Bây giờ chúng ta đâu phải kẻ thù, mà là đồng minh.”

Ngoài miệng Khương Yến Nhiên cười nhưng trong lòng không cười nổi, khẽ gật đầu: “Cảnh Lăng vương nói rất có lý. Ta và Hà Dương đã lâu không gặp, vậy ta vào trò chuyện với muội ấy đây, do ta quấy rầy Cảnh Lăng vương mới đúng.”

Dứt lời, hấn đẩy cửa đi vào trong phòng. Chưa được mấy bước, Khương Yến Nhiên lập tức ngồi xuống cạnh gối Khương Linh Châu. Hấn cẩn thận đánh giá khuôn mặt của muội muội, nhỏ giọng nói: “Hà Dương, muội phải chịu khổ rồi.”

Khương Linh Châu lắc đầu, đáp: “Vương gia đối xử với Hà Dương rất tốt, hoàng huynh cứ yên tâm.”

“Sao huynh có thể không hiểu muội được?” Giọng nói của Khương Yến Nhiên có vẻ hơi luống cuống, “Cho tới bây giờ, trong thư của muội toàn là xấu che tốt khoe, chỉ nhắc cảnh hoa cỏ, chim chóc, gió trăng, không kể gì về biến cố trong cung đình, muội cho rằng ta không biết muội đang che giấu điều gì ư? Tốt thì bảo là tốt, không tốt thì bảo không tốt, giấu giếm vì huynh làm gì?”

Khương Linh Châu nghe vậy, sống mũi cay xè. Một lát sau, nàng nói: “Dù có nhiều sóng gió, nhưng quả thật Vương gia đối xử với Hà Dương cực kỳ tốt. Điều này là sự thật, hoàng huynh không cần lo lắng đâu.”

Vì muốn tránh để Khương Yến Nhiên hỏi những việc liên quan đến nàng, Khương Linh Châu vội vàng chuyển chủ đề: “Tổ mẫu có khỏe không ạ? Việc hôn sự của mấy muội muội đã quyết định rồi sao? Các muội ấy cũng sắp đến lúc đính hôn rồi, Nhị muội ưu tú như thế, cũng không biết phụ hoàng tìm phò mã cho các muội ấy thế nào...”

“Cơ thể Thái hậu vẫn khỏe mạnh lắm, hai ngày trước còn nói là muốn nhìn thấy đáng về Hà Dương trở về Hoa Đình. Mấy con bé kia...” Khương Yến Nhiên hơi mất kiên nhẫn, “Vẫn cứ thế thôi. Tính tình phụ hoàng thế nào muội còn không biết sao? Chọn trái chọn phải chẳng qua cũng chỉ quanh quẩn mấy người của những gia tộc ấy thôi. Hôn sự của Khương Thanh Cừ đã sắp bàn bạc xong rồi, người được chọn là con trưởng của Hứa gia, bản thân muội ấy cũng rất vui vẻ.”

Nhắc đến chuyện này, Khương Yến Nhiên cũng thấy hơi bức mình.

Hứa gia nhiều đời có công, vẫn duy trì danh hiệu quốc công từ đời tổ phụ, trong gia tộc cũng toàn người tài. Hứa công tử để ý đến Khương Thanh Cừ, sau này tất nhiên sẽ một bước lên mây, con đường tương lai rộng lớn mênh mông. Muội muội Khương Linh Châu tốt như vậy mà lại phải đi hòa thân ở xa, lấy phu quân nước khác. Khương Thanh Cừ khiến người ta ghét thì lại có thể gả cho Hứa công tử, đúng là bức mình mà.

Cũng may Khương Linh Châu không để ý lắm, còn mỉm cười: “Thật đúng là tốt quá rồi, Hứa gia thi lễ gia truyền (1), nghe nói Hứa đại công tử cũng là quân tử nho nhã, chắc hẳn sau này sẽ đối xử tốt với Nhị muội... Đúng rồi, trước khi Hà Dương xuất giá, Đại tẩu đã có bầu, sau này trong thư hoàng huynh cũng không nói với muội là con trai hay con gái, bây giờ huynh có thể nói cho muội biết được không?”

(1) Thi lễ gia truyền: ý chỉ những chuẩn mực đạo đức kinh điển của Nho giáo được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Khương Yến Nhiên bỗng nhiên buông lỏng tay nàng, sắc mặt hơi buồn bã. Một lúc sau, hắn nói: “Vốn dĩ huynh không muốn nói với Hà Dương, tránh để muội lo lắng. Nhưng muội đã hỏi trước mặt huynh như vậy, huynh cũng không thể không nói... Đứa bé của Ngọc Nhi không thể giữ được.”

Hồi lâu sau, hắn nặng nề thở dài: “Khi đó nàng ấy đã gần đến ngày sinh, lại vẫn cứ... Chưa nói đến việc đứa bé không giữ được, Ngọc Nhi cũng suýt nữa mất mạng. Khi ấy đúng vào thời điểm Cảnh Lăng vương bị tước quyền, ta nghĩ muội đang phải ứng phó với nhiều chuyện phiền lòng nên không muốn việc này quấy rầy muội...”

Ánh mắt Khương Linh Châu dao động, trên gương mặt lộ vẻ rầu rĩ.

“Việc sinh đẻ của phụ nữ vốn rất gian nan nên huynh mong muội cố gắng giữ gìn sức khỏe.” Khương Yến Nhiên hạ giọng nói: “Đường dài xóc nảy, đi lại không tiện, trong

thời gian này, muội cứ yên tâm ở lại Uy Ninh điều dưỡng cho tốt. Cạnh Lăng vương cũng đã nói sẽ ở lại chăm sóc muội. Muội không cần lo lắng những chuyện khác đâu.”

Khương Linh Châu biết huynh trưởng quan tâm mình nên khẽ gật đầu.

Dù gật đầu, nàng vẫn còn một vài suy nghĩ lộn xộn trong đầu. Thấy Khương Yến Nhiên muốn đứng dậy, nàng cuống quýt kéo ống tay áo của hắn: “Hoàng huynh, tuy muội không định xen vào những việc này nữa nhưng nếu có thể muội vẫn muốn hỏi. Phụ hoàng định giải quyết chuyện của Lưu Tông thế nào ạ?”

“... Ôi.” Khương Yến Nhiên thở dài, “Huynh biết tính muội mà. Đồng ý thì dễ lắm, nhưng đến lúc cần hỏi thì lại rất nghiêm túc. Muội yên tâm đi, phụ hoàng không định mặc kệ Lưu Tông làm bậy đâu. Người đã phái Vệ đại tướng quân dẫn binh đến đây, hơn nữa Nhị hoàng thúc còn đang đóng quân tại Vũ Dương, chỉ dựa vào một tên Lưu Tông thì tuyệt đối không thể gây ra sóng gió gì.”

Nghe Khương Yến Nhiên nói vậy, Khương Linh Châu mới yên tâm. Hai huynh muội trò chuyện một lúc, Khương Yến Nhiên nói mình đến đây giám quân dưới danh nghĩa của Tề đế, còn định đi thăm Vệ đại tướng quân một chút, lúc này mới tạm biệt Khương Linh Châu, hắn nói ngày mai sẽ trở lại thăm nàng.

Khương Yến Nhiên ra khỏi trang viên thì lập tức lên xe ngựa, ngay trong đêm đi về phía ngoài thành Uy Ninh. Vệ đại tướng quân phụng mệnh đánh dẹp phản quân Lưu Tông, hiện tại đại quân đang đóng quân ở ngoài thành Uy Ninh.

Khương Yến Nhiên ngồi trong xe ngựa, nghĩ đến Vệ đại tướng quân cũng thấy khá đau đầu.

Tên thật của Vệ đại tướng quân là Vệ Liệt, tính tình kiệm lời và ít nói. Ngay cả Tề đế cũng thường không đoán được suy nghĩ của Vệ tướng quân nắm trọng binh trong tay này, chỉ biết rằng ông ta và Nhị thúc của Khương Yến Nhiên, Gia Ninh vương Khương Hằng có xích mích riêng, thường hay làm loạn mỗi lần mang binh đánh giặc.

Lúc trước Tề - Ngụy chưa ngưng chiến, Vệ Liệt thường nhắc đến việc hòa giải, nói rằng mấy năm nay nước Tề chinh chiến liên miên, quân lính mệt mỏi, nếu Tề đế muốn học theo vị Vũ đế cực kỳ hiếu chiến đó thì thật sự không tốt chút nào. Nhưng Gia Ninh vương lại vô cùng mạnh mẽ, nhất định phải đánh lui quân Ngụy, còn thường đứng trên tường thành la hét muốn lấy đầu Tiêu Tuấn Trì làm đồ nhắm. Vậy nên hai người này mà gặp nhau thì sẽ có xung đột.

Dù Tề đế không nói nhưng trong lòng cũng hơi nghi ngờ, cảm thấy trước đây sở dĩ Gia Ninh vương bị quân Ngụy bắt đi, để Tiêu Tuấn Trì dám cả gan làm loạn đưa ra điều kiện “Lấy Hà Dương công chúa đổi Gia Ninh vương” là do Vệ Liệt giở trò.

Hình như Vệ đại tướng quân cũng đoán Tề đế nghi ngờ ông ta, từ đó về sau càng thêm rầu rĩ ít nói.

Chẳng qua, nghi ngờ thì nghi ngờ, Tề đế vẫn trọng dụng ông ta. Trên dưới nước Tề trọng văn khinh võ, trong nội thành Hoa Đình chỉ có các quan lại quý tộc mới được tâng bốc, xem trọng, còn võ tướng thường bị gán danh “kẻ thô tục”, cho nên ngoại trừ Vệ Liệt tướng quân có thể chiến đấu ngang sức với quân Ngụy, Hoa Đình không còn võ tướng nào có thể đối địch với Tiêu Tuấn Trì.

Lần này Tề đế phái Vệ Liệt đến dẹp loạn Lưu Tông nhưng lại không yên lòng về Vệ Liệt nên mới đề Khương Yên Nhiên đến làm giám quân.

Xe ngựa dừng ở ngoài thành, Khương Yên Nhiên xuống xe. Từ xa có mấy dáng người thấp bé cục mịch, một người khoác áo giáp dẫn đầu tiến lên đón, là Vệ đại tướng quân.

“Mặt tướng bái kiến Thái tử điện hạ. Thái tử điện hạ đường xa đến đây, dọc đường vất vả rồi.”

Vệ Liệt đã qua tuổi tứ tuần, bao gian nan vất vả in hằn lên khuôn mặt thô ráp, trên cằm râu ria lởm chởm thô ráp, bả vai tròn rắn chắc, dù ông ta khá thấp nhưng tổng thể cũng rất ổn, nhìn qua là biết người này đã được rèn luyện trong chiến tranh.

“Vệ tướng quân không cần khách sáo.” Khương Yên Nhiên khiêm tốn đỡ Vệ Liệt dậy, “Lần này dẹp loạn Lưu Tông, mong rằng Vệ đại tướng quân phát huy hết khả năng.”

***

Uy Ninh.

Trước đó Khương Linh Châu đã ngủ một giấc nên hiện tại khá tỉnh táo. Mặc dù trời còn chưa sáng nhưng nàng đã cực kỳ hoạt bát. Lúc Tiêu Tuấn Trì bước vào, nàng đang trông mong nhìn đồng chén đĩa chưa thu dọn trên bàn, đáng vẻ như muốn ăn thêm bữa nữa.

“Trông Vương phi có vẻ rất thèm ăn. ”Con chuột lớn con chuột lớn, đừng ăn kê của ta”, có khi nào đang nói đến Vương phi không?” Tiêu Tuấn Trì cười trêu rồi gọi nha hoàn tới, căn dặn nàng ấy xuống phòng bếp nhỏ tìm chút đồ ăn mang lên.

“Nào có ai nói nương tử của mình như vậy?” Khương Linh Châu mắt hứng.

Tiêu Tuấn Trì: “Lúc trước Vương phi tặng cho vi phu một chữ ”Đôn”, vi phu chưa cảm ơn tử tế đâu.”

Hắn vừa dứt lời, nói đến chuyện này, Khương Linh Châu lại nhớ tới chữ ”Đôn” thật to mà mình đã viết. Lúc ấy chỉ viết cho vui, ai ngờ Tiêu Tuấn Trì vẫn còn ghim trong lòng.

Nàng liếc hắn: “Sao nào? Vương gia tưởng tóm được thiệp về rồi là muốn tính sổ sao?”

Tiêu Tuấn Trì đáp: “Không dám, không dám.”

Đang nói chuyện, nha hoàn lại bung thức ăn còn nóng lên, Khương Linh Châu giống như chưa được ăn bữa trước, cầm đũa ăn uống một lúc. Đợi ăn no rồi, nàng mới ừ ừ lên tiếng: “Thiếp không nên tặng Vương gia chữ ”Đồn” đó, là thiếp mới đúng...”

Nhìn nàng tranh cãi về chuyện ngây thơ này, Tiêu Tuấn Trì bật cười.

Chốc lát sau, trời gần sáng, cuối cùng nàng cũng buồn ngủ, dường như sắp thiếp đi. Nhưng dù nàng tựa vào gối nhưng nhất định không buông tay Tiêu Tuấn Trì ra. Hết cách, Tiêu Tuấn Trì đành ngồi bên giường nàng, đợi nàng ngủ say mới rút cánh tay tê dại ra.

Hắn xoa bóp cánh tay rồi rời khỏi phòng.

Nơi đây thuộc sản nghiệp của nha môn trấn Uy Ninh, tên là Hợp Viên. Bởi vì Uy Ninh là nơi trọng yếu, thường có quan lại triều đình tới đây đóng giữ tuần tra, Hợp Viên này được chuẩn bị cho các vị khách quý ấy. Sau khi Tiêu Tuấn Trì đưa Khương Linh Châu về lều trại, Khương Yến Nhiên bỗng nhiên đến thăm, thuyết phục hắn đưa Khương Linh Châu tới Hợp Viên tĩnh dưỡng.

Tiêu Tuấn Trì mượn bút mực, viết một lá thư, muốn Phó Huy quay lại chuyển cho Tống Châm Hà. Phó Huy nhận tin thì ngây ra một lúc, hơi do dự.

“Lại sao thế?” Tiêu Tuấn Trì hỏi.

“Vương gia, Huy muốn hỏi một câu, Thái Vi nàng ấy...” Phó Huy cụp mắt như có điều suy nghĩ.

“Tất nhiên sẽ được gặp.” Tiêu Tuấn Trì trả lời, “Bây giờ ngươi tạm thời đừng nhớ đến nàng ấy, đầu tiên phải giải quyết được những chuyện trước mắt đã.”

Phó Huy đáp lời rồi nhận lệnh rời đi.

Tiêu Tuấn Trì chấp tay, lắc đầu thở dài, tiếp đó đi chéch về phía mái hiên. Hắn vừa vào cửa đã gặp Ứng Quân Ngọc khoanh chân ngồi bên trong, dáng vẻ rầu rĩ không vui.

“Ôi! Ta bảo này Cạnh Lăng vương, khi nào thì người mới thả ta đi?” Vừa thấy Tiêu Tuấn Trì, Ứng Quân Ngọc đứng lên trách móc, “Ta chỉ là một tên dân thường nhỏ bé sống an phận, người bắt ta làm gì?”

“Ứng tiên sinh không cần khiêm tốn. Sao ngươi lại là một dân thường nhỏ bé được?” Tiêu Tuấn Trì sai người châm trà, ngồi xuống trước mặt hắn, “Nếu ngươi trung thực hơn một chút, đương nhiên bản vương sẽ không ép buộc ngươi.”

Ứng Quân Ngọc không kiên nhẫn phẩy tay: “Cạnh Lăng vương, người muốn hỏi gì thì cứ hỏi thẳng là được!”

“Ứng tiên sinh, bốn vương muốn hỏi, bảy năm trước ngươi có từng chế tạo một tấm ngư phù cho Hào Châu vương không?” Tiêu Tuấn Trì giảm âm lượng xuống, “Trước khi trả lời, Ứng tiên sinh cần phải suy nghĩ cho kỹ. Chưa tới một tháng nữa Triệu thành sẽ bị công phá, muốn Lưu Tông tới cứu ngươi chắc chắn là không thể. Ngươi muốn bình an ra khỏi thành Uy Ninh hay vẫn phải làm tù nhân, những điều đó đều phụ thuộc vào suy nghĩ của Ứng tiên sinh hết.”

Uy hiệp trắng trợn như thế khiến mặt Ứng Quân Ngọc tái mét. Riêng câu “Bảy năm trước” đã khiến sắc mặt của hắn càng không ổn. Nhưng hắn lại lười biếng vắt chân dựa vào ghế, cật mạnh nói: “Cạnh Lăng vương, người ăn không nói có, vu oan cho người ta như vậy là sao hả? Nói gì thì cũng phải có chứng cứ!”

Tiêu Tuấn Trì nghe vậy, không những không tức giận mà còn cười: “Không sao, bảy năm bốn vương còn chờ được, thêm tám năm mười năm, bốn vương vẫn chờ được thôi. Bốn vương không phải người có tính kiên nhẫn, hơi sức đâu mà nghe những lời nói sắc bén của Ứng tiên sinh chứ. Ngươi muốn nói thì nói, không muốn nói thì cứ ở chỗ này cả đời đi.”

Dứt lời, Tiêu Tuấn Trì đứng lên, phất tay áo rời đi.

“Ôi! Ôi!” Ứng Quân Ngọc tròn tròn mắt, tức giận gào thét với bóng lưng của Tiêu Tuấn Trì: “Sao người lại như thế hả?”

Hắn hơi bức bối nhưng lại không thể làm gì. Dù hắn kiêu ngạo về tay nghề phi phạm của mình nhưng ở trước mặt Cạnh Lăng vương nắm quyền lực thì đành bất lực. Cái gọi là “Dân không đấu lại quan” chẳng phải để chỉ chuyện này hay sao?

Trong tiểu viện tồi tàn ở Uy Ninh, đã không có công cụ hay bản vẽ, lại còn không có rượu ngon và xúc xắc, muốn đánh bạc, uống một ngụm rượu cũng không được, Tiêu Tuấn Trì định để Ứng Quân Ngọc sống hết đời ở nơi nhàm chán đến cùng cực này ư?

Thật sự phiền phức chết đi được!

***

Dù tình hình chiến sự ở Uy Ninh rất khẩn cấp, thủ đô Hoa Đình của nước Tề vẫn tung bừng ca múa trong cảnh thái bình. Gần cuối năm, trong cung lại vội vàng chuẩn bị đón năm mới, bốn phía dào dạt không khí vui mừng.

Trước đó Hoa Đình đón một đợt tuyết nhẹ nhưng rất nhanh tan. Tuyết ở Hoa Đình thường không giữ được lâu, nhưng thời tiết lại vừa lạnh vừa ẩm. Đám Công chúa, phi tần trong cung đã chuyển sang mặc y phục mùa đông từ lâu, ai ai cũng xinh đẹp lộng lẫy vô cùng.

Gần đây Nhị công chúa Khương Thanh Cừ có một chiếc áo choàng lông cáo trắng trơn như nước, trắng sáng như được tuyết bao phủ khiến nàng ta yêu thích không rời tay. Vậy nên khi Khương Thanh Cừ không có việc gì thì sẽ mặc áo choàng đi khắp nơi khoe

khoang. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt ao ước của hai muội muội, trong lòng Khương Thanh Cừ sẽ có chút đắc ý.

Nhưng nàng ta không thể hiện vẻ đắc ý ra ngoài mặt mà cố gắng kìm nén trong lòng, tỏ vẻ đoan trang hào phóng.

Từ sau khi Khương Linh Châu gả đi, Khương Thanh Cừ vốn cho rằng mình sẽ nở mày nở mặt, trở thành con gái cưng trong lòng bàn tay của phụ hoàng. Nhưng Tề đế vẫn không để ý đến nàng ta, lại chưa từng đề cập đến chuyện phong hào cho nàng ta dù Khương Thanh Cừ sắp bước sang tuổi mười lăm.

Thời gian dần trôi qua, Khương Thanh Cừ cũng thấy sốt ruột. Nàng ta nhớ đến dáng vẻ Khương Linh Châu trước kia đủ để đám quan lại và quý tộc Hoa Đình đổ rạp, chẳng hiểu sao lại bắt đầu bắt chước từng nụ cười, từng cái nhíu mày, từng cử chỉ, hành động của trưởng tỷ.

Hồi trước Khương Linh Châu sẽ không vì một chiếc áo choàng, một thước vải mà kiêu ngạo, khoe khoang khắp nơi, cũng sẽ không ra vẻ kiêu ngạo với các tỷ muội. Cho nên Khương Thanh Cừ cũng phải nhịn.

Chẳng qua trong lòng Khương Thanh Cừ biết chuyện tốt của mình đã tới, vậy nên không quá so đo chuyện phong thưởng.

Con gái ở nước Tề lên mười ba, mười bốn tuổi là có thể xuất giá, năm nay vừa lúc nàng ta mười bốn, đợi sang năm, đến tháng tư chính là sinh nhật mười lăm tuổi, cũng đến tuổi kết hôn của nàng ta rồi.

Chương Quý nhân - mẫu phi Khương Thanh Cừ đã sớm thăm dò ý của Tề đế, nói là đã chọn được phò mã vừa ý, chính là Hứa đại công tử của gia tộc Hứa gia, tên là Hứa Quảng Nguyên. Hứa đại công tử tuổi trẻ tài cao, tài hoa hơn người, tướng mạo oai vệ hiên ngang, vốn là ý trung nhân của rất nhiều quý nữ Hoa Đình. Hắn có thể để ý đến Khương Thanh Cừ, tất nhiên không có gì thích hợp bằng.

Một ngày nọ, Khương Thanh Cừ lại khoác áo lông cáo lên người lượn một vòng trước mặt Tam muội Khương Huệ Phong, sau đó đi về phía cung của mẫu phi Chương Quý nhân.

Trong hậu cung Tề đế, ngoại trừ Hoàng hậu Diệp thị, chỉ có Chương Quý nhân và Lệ phi coi như được ông thích. Lệ phi nhờ vào dung mạo phi phàm, lại xuất thân danh môn nên được để ý. Mà Chương Quý nhân đi theo Tề đế từ khi còn là Thứ sử tại Vị Dương nên Tề đế mới có chút yêu thương bà ta.

Chẳng qua tuy Chương Quý nhân đi theo Tề đế đã lâu, nhưng bà ta vốn là thiếp thất xuất thân từ gia đình hạng ba, nhiều năm như vậy vẫn không thăng lên phân vị nào, từ đầu đến cuối chỉ là một Quý nhân, bị Hoàng hậu nắm trọn trong lòng bàn tay. Chuyện này cũng là một cái gai trong lòng Chương Quý nhân.

Khương Thanh Cừ vào cung Chương Quý nhân, gỡ áo choàng lông cáo rồi ngồi xuống bên cạnh Chương Quý nhân, nũng nịu hỏi thăm: “Mẫu phi, hôm nay... có thể hỏi phụ hoàng chuyện kia chưa ạ?”

Mặc dù Chương Quý nhân đã hơn ba mươi tuổi, nhưng vì được chăm sóc cẩn thận nên trông có vẻ còn trẻ, khuôn mặt gọn gàng quyến rũ. Bà ta đang cầm chiếc áo dày mới cắt lúc vào đông, nghe vậy thì ướm áo lên người Khương Thanh Cừ, “Cứ suốt ngày hỏi đi hỏi lại, phụ hoàng con sẽ phiền lòng, ít nhất cũng phải chờ hai ba ngày mới được.”

Tuy Khương Thanh Cừ không nói rõ nhưng Chương Quý nhân cũng biết nàng ta muốn hỏi gì.

Không phải lại hỏi việc hôn sự với Hứa đại công tử à?

“Con là con gái, ngày nào cũng giục già hỏi mấy chuyện thế này, không biết xấu hổ sao?” Chương Quý nhân luồn tay vào trong bộ đồ mới, đùa nghịch chiếc vòng ngọc trên cổ tay, khẽ cười, “Phụ hoàng con mà biết lại trách tội con bây giờ.”

Khương Thanh Cừ cũng biết, con gái chưa xuất giá không nên hỏi về hôn sự của bản thân, nhưng mà nàng ta không kìm nén được nên mới cố ý bảo mẫu phi đến chỗ Tề đế thám thính nhiều tin tức hơn.

“Đúng rồi, hôm nay gọi Thanh Nhi đến vì còn có một tin tốt muốn báo cho con.” Tâm trạng của Chương Quý nhân rất tốt, đầu mày cuối mắt tràn ngập vui vẻ. Bà ta xích lại gần con gái, nói nhò vào tai nàng ta, “Thanh Nhi sắp có đệ đệ rồi đấy.”

Khương Thanh Cừ nghe vậy thì mừng thầm trong lòng: “Thật ạ?”

“Đương nhiên là thật.” Chương Quý nhân cười, ấn vào trán Khương Thanh Cừ, “Thái y nói thai này của mẫu phi hẳn là con trai.”

Chương Quý nhân có thể mang thai đương nhiên là việc tốt. Tề đế có bốn cô Công chúa, lại chỉ có mình Khương Yến Nhiên là con trai. Nếu Chương quý nhân thật sự có thể sinh thêm một bé trai, ngày sau nhất định sẽ một bước lên mây. Chỉ ít bà ta sẽ không còn là một Quý nhân tầm thường, mỗi bận tâm cả đời của bà ta cũng xem như được tháo gỡ.

Hai người nói chuyện với nhau một lát thì nghe thấy cung nữ báo Tề đế tới. Chương Quý nhân tỏ vẻ vui mừng, nhanh tay cài trâm hoa lên trên búi tóc, dẫn Khương Thanh Cừ bước đến hành lễ.

Tề đế vào điện, thấy Chương Quý nhân nhẹ nhàng cẩn thận thì vẻ mặt không thay đổi, vẫn rất lạnh lùng. Chương Quý nhân lén liếc Tề đế, hơi luống cuống, lo rằng trang phục và nhan sắc hôm nay không tốt, càng lo mình không vừa mắt Tề đế.

“Tú Ngôn, bảo Thanh Cừ lui xuống đi, trẫm có lời muốn nói với nàng.”

Khương Thanh Cừ lên tiếng xin cáo lui, trong lòng không khỏi nhảy cẫng lên.

Có phải cuối cùng phụ hoàng cũng dự tính quyết định việc hôn sự rồi không?

Nàng ta ôm ấp vô số chuyện xấu hổ trong lòng, vẻ mặt mất tự nhiên ngồi trong trắc điện. Nghĩ đến lúc cung yến mình vụng trộm ngắm Hứa đại công tử, không kìm lòng được cảm thấy thật ngượng ngùng.

Không biết Hứa đại công tử có thích kiểu con gái như nàng ta không nhỉ?

Nhưng nàng ta là Công chúa Đại Tề, có ai dám chê nàng ta đâu?

Khương Thanh Cừ đang nghĩ như vậy thì chợt nghe thấy tiếng chén trà vỡ truyền đến từ bên phía Chương Quý nhân, chỉ chốc lát sau, nàng ta thấy Tề đế phát tay áo rồi đi. Khương Thanh Cừ vội vàng chạy tới trước mặt mẫu phi, nhìn thấy mẫu phi ngồi như người mất hồn trên ghế, dưới chân là chén trà vỡ vụn.

“Mẫu phi, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

“... Bệ hạ, sao người nữ đối xử với thiếp như thế?” Chương Quý nhân lầm bầm, “Thật sự... thật sự khiến người ta không cam lòng mà.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Khương Linh Châu: Ăn ăn ăn ăn ăn ăn...

Tiêu Tuấn Trì: Đút đút đút đút đút...

Chương 73: Đánh cược không?

Editor: Đinh Hương

Beta: Tỉu Thanh

“Mẫu phi? Mẫu phi?”

Khuong Thanh Cừ khẽ gọi, Chương Quý nhân khó khăn lắm mới tỉnh táo lại. Bà ta chỉnh trang lại tóc rối bên tai, cup mắt xuống, đôi mắt ửng đỏ, lẩm bẩm nói: “Bệ hạ đúng là quá bạc tình.”

“Mẫu phi, rốt cuộc là sao vậy ạ?” Khuong Thanh Cừ hơi sốt ruột, hỏi đến cùng: “Phụ hoàng thật sự không đồng ý hôn sự của Thanh Nhi ạ?”

Chương Quý nhân thấy dù dáng vẻ của bản thân mình đã nhếch nhác đến vậy mà con gái vẫn chỉ lo lắng cho Hứa đại công tử thì lòng hơi lạnh đi, bà ta thầm nghĩ: Quả thật con gái sinh ra là con nhà người ta, vừa đến tuổi thành hôn đã vứt người nhà mẹ đẻ ra phía sau rồi.

Lúc này đúng là Tề đế có nhắc tới hôn sự của Khuong Thanh Cừ, nhưng hôn sự này không phải mối lớn. Cho nên dù thế nào Chương Quý nhân cũng không muốn chấp nhận.

Bởi vì bà ta không chịu cúi đầu nên Tề đế mới vội vàng phát tay áo bỏ đi, trước khi đi còn quăng lại một câu: “Nếu nàng đồng ý, coi như là có công với nước Tề, phong nàng làm Hiền phi cũng được.”

Đối với Chương Quý nhân mà nói, cái danh “Hiền phi” này đúng là rung động mười hai vạn lần. Nhưng hôn sự này lại quá thiệt thòi cho Khuong Thanh Cừ, vậy nên trong lòng Chương Quý nhân rất mâu thuẫn.

Hiện tại, nhìn thấy vẻ mặt gấp gáp của Khuong Thanh Cừ trước mắt, Chương Quý nhân lại không đành lòng nói đến mối hôn sự bức mình đó. Vì vậy bà ta nhắc về chuyện khác mà Tề đế vừa nói tới.

“Không liên quan đến hôn sự của con.” Chương Quý nhân rút khăn tay thêu Hương Lan ra, thấm giọt nước mắt trên khóe mắt, nói: “Phụ hoàng con nói, chờ sau khi đưa bé trong bụng của mẫu phi ra đời sẽ lập tức ôm đến cho Hoàng hậu nương nương nuôi nấng.”

Nhớ tới những lời Tề đế vừa nói, Chương Quý nhân lập tức cảm thấy trái tim băng giá không thôi.

Tề đế nói bà ta xuất thân từ nhà nghèo, không thể dạy dỗ con cái được. Bà ta nuôi dạy Khương Thanh Cừ không giống Công chúa một nước mà y như loại con gái chợ búa, so sánh với Khương Linh Châu đúng là khác nhau một trời một vực, như đám mây với bùn đất vậy. Cho nên, chờ sau khi đưa con trong bụng Chương Quý nhân ra đời, ông muốn giao cho Diệp Hoàng hậu dạy dỗ, tránh để Chương Quý nhân nuôi dưỡng thành một đứa trẻ hẹp hòi.

Như vậy, đừng nói là thăng vị cho bà ta, thậm chí ngay cả con cái của mình cũng không giữ nổi, phải chấp tay giao cho Diệp Hoàng hậu nuôi nấng. Một khi con cái đã được đưa tới chỗ Diệp Hoàng hậu, vậy sẽ không còn quan hệ gì với bà ta nữa, ngày sau càng khó có cơ hội trở về.

Thật sự khiến người ta không cam tâm!

Chương Tú Ngôn đã gả cho bệ hạ làm thiếp từ khi ông còn chưa lên ngôi. Khương gia ở Vị Dương là nhà quyền quý, lúc bà ta còn trẻ phải luôn cẩn thận theo sát hầu hạ người kia, kiếm sống dưới quyền chính thê Diệp thị. Sau khi làm chủ Hoa Đình, cuối cùng ngày tháng cũng coi như dễ chịu hơn một chút. Qua nhiều năm như vậy, bà ta cẩn thận nuôi đứa con gái Khương Thanh Cừ này lớn khôn, giờ lại bị Tề đế chê bai.

Ông so sánh bà ta với Diệp Chỉ Nhu, lại so sánh Khương Thanh Cừ và Khương Linh Châu, cũng không nhìn xem gốc rễ của hai người hơn kém nhau bao nhiêu?

Diệp Hoàng hậu là chính thê, là con cháu của danh gia vọng tộc ở Vị Dương, cũng là thiên kim của một gia tộc lớn hiển hách được nuông chiều từ nhỏ, bà ấy được giáo dục tốt hơn nhiều so với Chương Tú Ngôn. Trên phương diện giáo dục con gái, Diệp Hoàng hậu vốn chiếm ưu thế hơn. Dù Chương Quý nhân có mời cô cô giáo dưỡng đến chỉ dạy lễ nghi cho Khương Thanh Cừ, nhưng bản thân Chương Quý nhân là con gái nhà nghèo, Khương Thanh Cừ đi theo bà ta, mưa dầm thấm đất nên cũng khá hẹp hòi. Mà Khương Linh Châu lại được Diệp Hoàng hậu nâng niu bằng lễ nghi Công chúa, nuôi nấng dạy dỗ từng chút một, đương nhiên giữa hai người sẽ có sự khác biệt rồi.

Hơn nữa, trên dưới nước Tề, liệu có mấy vị phu nhân, thái thái dám để con gái của chính thê đi học cơ chứ? Cũng chỉ có Diệp Hoàng hậu dám làm vậy mà thôi... Tuy ngoài miệng bà ấy đều nói “Con gái không nên đọc sách”, nhưng vì bản thân Diệp Hoàng hậu đã từng trải qua sự thiệt thòi của việc không đọc sách nên cũng nhắm một mắt mở một mắt với việc Khương Linh Châu đọc sách, dứt khoát cho phép Khương Linh Châu đọc sách trong quá trình trưởng thành.

Suy nghĩ cẩn thận hơn một chút, làm nương nương trong hậu cung, xuất thân vẫn luôn là điểm quan trọng không thể vượt qua trong lòng Chương Quý nhân, đến nỗi Lê phi phải nhìn sắc mặt bà ta rồi lấy lòng, sau khi vào cung cũng lén lút cười nhạo bà ta là người thô kệch.

Nghĩ đến đây, nước mắt của Chương Quý nhân lại muốn rơi xuống.

“Mẫu phi đừng sợ, có thể ngày mai phụ hoàng sẽ đổi ý thôi.” Khương Thanh Cừ khuyên nhủ, “Thế gian này làm gì có chuyện con cái không được ở bên cạnh phụ mẫu

chứ ả? Mẫu phi cố gắng khuyên nhủ một lần nữa là được.”

“Ừ.” Chương Quý nhân lau sạch nước mắt, cứng rắn nói: “Mẫu phi tuyệt đối sẽ không để đứa bé này bị ôm đến chỗ Hoàng hậu đâu. Thanh Nhi, con cũng không được chịu thua kém, đừng chọc giận phụ hoàng con, tránh để ông ấy trút giận lên người hai chúng ta.”

Khuong Thanh Cừ khẽ gật đầu, trong lòng lại thầm nói: Chẳng lẽ chuyện này đơn giản vậy sao?

Tề đế thường cảm thấy Khuong Thanh Cừ không tốt chỗ này, không được chỗ kia, nhất là khi so sánh với Khuong Linh Châu, mọi thứ của nàng ta đều trở nên thấp kém, không tốt. Khiến Tề đế không phiền lòng còn khó hơn đọc sách biết chữ.

Ngoài miệng Khuong Thanh Cừ đồng ý, vừa ra khỏi cung của Chương Quý nhân thì đã chẳng thèm để ý đến chuyện này nữa, lại mong ngóng hôn sự của bản thân... Đương nhiên cô nương mười bốn, mười lăm tuổi như hoa đều ngày ngày mong chờ được gả cho lang quân như ý rồi.

***

Đêm đến, Khuong Thanh Cừ ngồi trước gương trang điểm, lựa chọn trang sức trong chiếc hộp đựng châu ngọc và trâm cài.

Cả hộp lấp lánh và rực rỡ chói mắt, thứ nào cũng khiến nàng ta yêu thích không thể buông tay. Trong những cây trâm ấy, nàng ta ưng ý nhất cây trâm phượng hoàng bằng bạc mạ vàng khảm hồng ngọc. Viên hồng ngọc to tròn, có màu sắc vô cùng rực rỡ giống như màu của hì phục trong ngày xuất giá vậy. Khuong Thanh Cừ đã nghĩ kỹ rồi, ngày nàng ta được gả cho Hứa Quảng Nguyên sẽ cài cây trâm này lên tóc.

Lúc này, cung nữ Hương Lăng đã trở về. Sau khi hành lễ, Hương Lăng bước lên thì thào vào tai của Khuong Thanh Cừ, nhỏ giọng nói gì đó.

Hương Lăng là tâm phúc đắc lực của Khuong Thanh Cừ, giỏi nhất là đưa ra mấy biện pháp nhỏ và tìm hiểu tin tức. Trước đây Chương Quý nhân thường cảm thấy Hương Lăng này lắm mồm, thích gây xích mích thị phi, mấy lần định đuổi nàng ta đi nơi khác, nhưng Khuong Thanh Cừ vẫn luôn che chở cho cung nữ nhỏ này. Vậy nên vì báo đáp ân tình của Khuong Thanh Cừ, Hương Lăng càng thêm chịu khó tìm hiểu tin tức cho nàng ta.

Nghe xong lời Hương Lăng nói, bàn tay cầm trâm cài tóc của Khuong Thanh Cừ đột nhiên siết chặt lại.

“Trì Minh Châu?” Khuong Thanh Cừ lẩm bẩm, đặt cây trâm phượng hoàng lại vào hộp, “Không phải vậy đâu. Phụ hoàng đã tỏ ra đồng ý với Hứa đại nhân rồi, sao Hứa đại nhân còn để mắt tới Đại tiểu thư của Trì gia được?”

Khuôn mặt Hương Lăng cũng tràn ngập vẻ khó hiểu, đôi mắt nàng ta hơi chuyển động, vội nói: “Công chúa điện hạ, không chừng là do Trì đại tiểu thư đó ảo tưởng trào cao với Hứa công tử đấy! Tuy Trì gia là một gia tộc tốt nhưng chẳng hiển hách bằng Hứa gia, có lẽ hiện giờ Hứa đại phu nhân cũng đang phiền lòng xem làm sao để từ chối Trì gia đó ạ.”

Khuong Thanh Cừ nghe xong thì cũng cảm thấy thế.

Không lẽ Hứa Quảng Nguyên lại từ bỏ một nàng Công chúa tốt đẹp thế này để đi cưới Trì đại tiểu thư có dung mạo và dòng dõi chẳng bằng nàng ta ư, làm gì có chuyện như thế chứ? Nhất định là Trì đại tiểu thư muốn trào lên cảnh cao, lúc này sống chết khóc lóc van nài bám lấy thôi.

“Người đến Trì gia gửi thiệp mời, nói mẫu phi muốn mời Trì đại tiểu thư vào cung nói chuyện một chút đi.” Khuong Thanh Cừ nhìn bản thân mình trong gương, vẻ mặt đầy lạnh lùng, “Ta muốn nhìn xem nàng ta lấy gì để tranh giành với ta?”

Nhưng Hương Lăng không lập tức đáp lại ngay mà rầu rĩ nói: “Nhưng dù sao đây cũng không phải là thiệp mời của nương nương...”

“Sợ cái gì?” Khuong Thanh Cừ nói, “Làm gì có chuyện mẫu phi của ta không che chở cho ta cơ chứ? Ta nhất định không thể để Trì Minh Châu bám lấy Hứa đại công tử được.”

Hương Lăng luôn hiểu tính tình từ xưa đến nay của Công chúa nhà mình, Khuong Thanh Cừ cứng đầu đến nỗi mười con trâu không kéo lại nổi, chuyện này lại liên quan đến hôn sự của nàng ta, chắc chắn nàng ta sẽ không buông tay. Vì vậy Hương Lăng chỉ còn cách nghiêm túc làm thế mà thôi.

Hôm sau, Trì Minh Châu vào cung.

Khi đến, Trì Minh Châu tươi cười như gió xuân, lúc rời đi lại khóc lóc sụt sùi, cũng không biết trong cung Chương Quý nhân đã xảy ra chuyện gì nữa. Trở về nhà, nàng ấy nói rằng mình bị Khuong Thanh Cừ chèn ép và sỉ nhục đủ điều, ầm ỹ muốn thất cổ tự tử. Vừa treo cổ vào thước lụa trắng và đập đổ ghế thì đã bị cung nữ lẫn vú già vội vàng ôm xuống.

Nghe được chuyện này, Hứa đại nhân lập tức đến Trì phủ một chuyến. Vừa quay người đã đánh tiếng quyết định hôn sự của con cái hai nhà. Trì Minh Châu chính thức trở thành Hứa đại thiếu phu nhân tương lai, ngày kết hôn quyết định vào tháng ba năm sau.

Dù thế nào Khuong Thanh Cừ cũng không ngờ rằng hôn sự của Hứa gia và Trì gia lại được quyết định như vậy.

Nàng ta nên làm gì đây?

Trong lòng Khương Thanh Cừ vô cùng tức giận, cho rằng Trì Minh Châu đã cướp mối nhân duyên của mình, chỉ muốn cào rách mặt Trì Minh Châu ra. Có điều, nàng ta không thể nào ra khỏi cung được nên chỉ có thể hờn dỗi một mình mà thôi.

Nhưng người Trì gia cũng không phải quả hồng mềm, Trì Minh Châu vào cung bị Khương Thanh Cừ sỉ nhục, Khương Thanh Cừ còn ép phải chủ động từ hôn, trong lòng từ trên xuống dưới của người Trì gia đều vô cùng căm ghét Nhị công chúa kiêu căng vênh váo này. Vậy nên Trì đại nhân vô tình giả vờ nhắc đến chuyện này bên tai Tề đế.

Vừa nghe xong, sắc mặt Tề đế trở nên cực kỳ tệ.

Ông lập tức đến cung của Chương Quý nhân, bình tĩnh nói: “Trẫm thấy nàng cũng không cần suy nghĩ gì nữa. Giữ con bé ở lại Hoa Đình để mất mặt thế này thì thà gả sớm đi thì hơn. Cũng là Công chúa, vậy để nó nở mày nở mặt gả đi từ cửa Chu Tước giống Hà Dương, phong nàng thành Hiền phi, tránh để hoàng gia bị mất mặt.”

Lúc này Chương Quý nhân mới biết Khương Thanh Cừ đã gây chuyện gì, bà ta tức giận đến đau cả tim. Nghe lời ấy của Tề đế, nước mắt lập tức tràn mi, nức nở lên tiếng: “Bệ hạ, sao người có thể vô tình như vậy? Sao người lại không yêu thương Thanh Cừ chứ? Con bé cũng là con gái ruột thịt của người mà. Vệ Liệt gần năm mươi tuổi rồi, thê tử đầu tiên đã chết, lại còn có ba đứa con, suy cho cùng thì sao bệ hạ có thể cam lòng...”

Nghe lời nói của Chương Quý nhân, sắc mặt Tề đế càng trở nên lạnh lẽo.

“Lúc Hà Dương gả đến nước Ngụy xa xôi, sao không thấy nàng nói chuyện thay cho con bé vậy?” Ông lạnh lùng quát.

Một câu nói này làm Chương Quý nhân ngậm miệng lại ngay.

... Dù Khương Linh Châu rất được yêu thương thì cuối cùng vẫn bị Tề đế gả tới nước Ngụy núi trơ đất thô ấy thôi.

Tuy Vệ Liệt hơi lớn tuổi nhưng rốt cuộc vẫn là người Tề, đến ngày Tết ngày lễ Khương Thanh Cừ còn có thể về thăm Hoa Đình. Không giống Khương Linh Châu, gả đi làm vật thể chấp cho nước Tề, kết cục cả đời này rất khó nói, có lẽ đến ngày nào đó, có khi mạng sống cũng chẳng còn!

Tề đế thấy bà ta không nói nữa thì khẽ thở dài: “Con bé là Công chúa thì không nên buông thả. Học tập Đại tỷ của nó đi, đặt an nguy quốc gia lên hàng đầu. Thuộc hạ của trẫm chỉ có Vệ Liệt là có thể sử dụng, nếu không lôi kéo hắn, e rằng lại có thêm một Lưu Tông nữa mà thôi. Tú Ngôn, trẫm cũng biết nàng rất uất ức, nhưng nếu nàng đồng ý mối hôn sự này, trẫm sẽ lập tức phong nàng làm Hiền phi. Đến lúc Thanh Cừ xuất giá cũng nở mày nở mặt hơn một chút.”

Chương Quý nhân nghe xong, cân cân trong lòng hơi nghiêng.

Suy cho cùng thì Thanh Cừ vẫn chỉ là một đứa con gái, phải gả đi, sau này chưa chắc nó sẽ nhớ tới mẫu phi đã sinh ra và nuôi nấng mình. Hơn nữa, gả Thanh Cừ đi, bà ta sẽ là Hiền phi nương nương...

“Chuyện này... bệ hạ...” Chương Quý nhân vẫn hơi do dự, vẻ sầu lo trên mặt không giảm, “Rốt cuộc Thanh Cừ vẫn do một tay thiếp nuôi lớn...”

“Nếu nàng đồng ý, đứa bé thứ hai cũng không cần đưa đến chỗ Hoàng hậu nuôi nữa, ở lại cạnh nàng là được rồi.” Tề đế không hoang mang chút nào, lại ném thêm một miếng mồi nữa, dường như đã nắm hết trái tim của Chương Quý nhân trong lòng bàn tay.

Chương Quý nhân vừa nghe xong thì đôi mắt sáng bừng lên.

Khương Thanh Cừ chỉ là Công chúa. Nhưng đứa con trong bụng bà ta rất có thể là một Hoàng tử. Nếu bà ta có thể tự mình nuôi dưỡng vị Hoàng tử này, sau này Hoàng tử có triển vọng... vậy chẳng phải rất tốt sao?

Không, sao có thể dùng cụm từ “rất tốt” để hình dung cơ chứ? Quả thực là con đường tương lai rộng mở.

“Đã thế thì thiếp sẽ thử khuyên nhủ Thanh Nhi xem sao.” Chương Quý nhân thấp giọng nói, trong giọng nói vẫn còn chút đau lòng, “Có thể giúp đỡ bệ hạ, đương nhiên là chuyện tốt rồi. Chỉ là từ trước đến nay Thanh Nhi rất bướng bỉnh...”

“Không cho phép nó bướng bỉnh!” Tề đế đứng lên nói thẳng: “Quốc gia đại sự đâu phải trò đùa? Thế mà nó lại gây nên trò cười lớn như vậy ở Hoa Đình, bây giờ trẫm còn phải đi trấn an Tri gia và Hứa gia nữa kia. Gả nó cho Vệ Liệt đã xem như là một chuyện tốt rồi.”

Dứt lời, Tề đế bình tĩnh rời đi.

Chương Quý nhân đứng dậy cung tiễn bệ hạ rời đi. Lúc đứng thẳng lên, trái tim bà ta đập cực nhanh, đầu óc như bị xé ra thành hai nửa. Một nửa là niềm vui xen lẫn nỗi buồn vì Khương Thanh Cừ, nửa còn lại là những tháng ngày sau khi được phong làm Hiền phi, sẽ khiến Lệ phi luôn kiêu ngạo đắc ý kia tức điên lên.

“Nhị công chúa đâu?” Chương Quý nhân hỏi cung nữ bên cạnh.

“Thưa nương nương, người bên cạnh Công chúa điện hạ nói, hôm nay Nhị công chúa vô cùng mệt mỏi nên đã đi nghỉ sớm rồi ạ.”

“... Vậy đừng quấy rầy nó nữa.” Chương Quý nhân nói.

Chương Quý nhân sờ lên tóc mai, trong lòng thăm thở dài.

E rằng đứa con gái này của bà ta còn không biết số phận của mình đã thay đổi rồi.

***

Uy Ninh.

“Cái gì? Chẳng lẽ Vệ đại tướng quân đó đang nói đùa?!”

Đêm xuống, ánh lửa trong quân doanh chập chờn. Mấy binh lính cảm thương giáo thay phiên nhau tuần tra theo từng nhóm trong doanh trại. Ở chiếc lều lớn chính giữa, bỗng nhiên vang lên tiếng kêu kinh ngạc của Khương Yên Nhiên, binh lính tuần tra đứng lúc đi ngang qua không khỏi đồng thời liếc mắt nhìn lại.

Trong lều lớn, Thái tử Khương Yên Nhiên đặt báo cáo quân sự xuống, cực kỳ ngạc nhiên hỏi mưu sĩ Diệp Luân trước mặt: “Trong lúc tình hình quân sự khẩn cấp thế này mà Vệ Liệt lại cầu hôn Khương Thanh Cừ ư? A Luân, không phải ngươi nghe nhầm rồi chứ?”

Diệp Luân đáp: “Không nhầm được đâu ạ.”

Khương Yên Nhiên không lên tiếng nữa, mở báo cáo quân sự trước mắt ra, trong lòng cũng thầm suy đoán về chuyện này.

Nếu nói ngắn gọn thì chính là “Bệ hạ nghi ngờ Vệ Liệt”.

Vệ Liệt nắm trọng binh trong tay, phân chia một nửa binh quyền với Gia Ninh vương. Gia Ninh vương Khương Hằng là người trong nhà, nhưng Vệ Liệt lại không phải. Vì chuyện Gia Ninh vương bị người Ngụy bắt đi, một hạt giống nghi ngờ với Vệ Liệt đã được gieo trong lòng Tề đế.

Vệ Liệt cũng chẳng phải đứa trẻ không biết gì, ngây thơ non nớt, tất nhiên không chịu giao binh quyền suông hay đưa đầu ở trên cổ lên như thế. Tuy ông ta phụng mệnh đánh dẹp Lưu Tông, nhưng sợ rằng đây chỉ là chuyện mượn danh nghĩa, bệ hạ đang chờ bói móc sai lầm của ông ta để lấy lại binh quyền. Vì bảo vệ tính mạng, Vệ Liệt cầu xin Tề đế gả Nhị công chúa Khương Thanh Cừ vừa đến tuổi xuất giá cho mình để biến bản thân thành người một nhà với Khương gia.

Dựa theo tính tình của Tề đế, tám chín phần sẽ đồng ý yêu cầu của Vệ Liệt.

Ngay cả Khương Linh Châu mà Tề đế còn bỏ được, huống gì là Khương Thanh Cừ?

Khương Yên Nhiên nghĩ tới Vệ Liệt, lại nghĩ về Khương Thanh Cừ trẻ trung xinh đẹp như hoa, trong lòng không khỏi thương tiếc. Tuy tính cách Khương Thanh Cừ không tốt cho lắm, bình thường hay khiến người ta khó chịu nhưng cùng lắm cũng chỉ là một tiểu cô nương ngang bướng mà thôi. Nếu gả con bé cho một người hơn bốn mươi tuổi, dường như có thể làm phụ thân của nó thì cũng hơi ác quá.

Diệp Luân lộ vẻ thương xót, nói với Khương Yến Nhiên: “Vệ tướng quân nói, khi nào Nhị công chúa đến Uy Ninh, hấn sẽ tấn công Triệu thành. Dù sao trong lần ngoài Triệu thành đã bị bao vây rồi, tạm thời cũng không cần nóng vội.”

“Vệ Liệt đúng là to gan làm loạn! Vậy chẳng phải không đề tôn nghiêm của thiên tử vào mắt sao?” Lòng mảy mòi Khương Yến Nhiên nhíu chặt lại, “Thấy phụ hoàng muốn lấy lại binh quyền của hấn nên dứt khoát trở mặt làm loạn à?”

Một lúc sau, Khương Yến Nhiên đã nghĩ thông suốt: “Quên đi, cũng không trách Vệ Liệt được, do phụ hoàng luôn suy đoán và nghi ngờ hấn, khiến hấn thần hồn nát thần tính. Nếu vậy cứ để Thanh Cừ gả sớm đi. Cho dù không thành hôn thì đính hôn cũng được. Vật tư ở Triệu thành sắp hết rồi, nếu có thể bắt Lưu Tông đầu hàng mà không mất một binh một tốt nào thì cũng có thể coi như chuyện tốt.”

***

Hợp Viên.

Đã vào cuối tháng mười hai, qua tám hay mười ngày nữa chính là cửa ải cuối năm. Nhưng vì vùng lân cận đang có chiến tranh, lại có đại quân đóng quân nên mọi nhà ở thành Uy Ninh đều đóng chặt cửa, không thích nào nhiệt chút nào. Trái lại, trong Hợp Viên nhỏ lại có chút vui mừng của những ngày cuối năm.

Khương Linh Châu đã mang thai hơn tám tháng, không thích vận động, ban ngày nhiều lắm cũng chỉ ngồi đọc thi thư cho đứa con sắp ra đời hoặc đi lại trong phòng một chút. Nàng rất lười đi mấy chỗ hơi xa.

Mấy người Kiêm Hà và Bạch Lộ đều ở Cạnh Lăng, bên cạnh không có tỷ nữ thân cận, nàng cũng không khách sáo sai khiến Cạnh Lăng vương, thường bắt Tiêu Tuấn Trì bê chậu rửa mặt và rửa chân. Có hôm nàng còn chột nghĩ thử để Tiêu Tuấn Trì chải tóc cho mình nữa.

“Vương phi muốn vi phu chải đầu à? Được thôi.” Tiêu Tuấn Trì cầm mái tóc dài như mây của nàng lên, dùng răng cắn cây lược gỗ nhỏ, âm ờ nói: “Tay nghề của vi phu cũng tốt lắm đó. Vương phi nhắm mắt lại đi.”

Khương Linh Châu nghe vậy thì nghe lời nhắm chặt mắt lại.

Trong nháy mắt, lòng nàng có rất nhiều suy nghĩ, ví dụ như “Cầm bút quen nét viết, vẽ hoa mới ngờ ngang” (1) hay “Khi chàng muốn nán lại vẽ lông mày, kính xin lang quân đừng cột nhà” (2). Đủ loại suy nghĩ vớ vẩn, cuối cùng nàng nghe thấy Tiêu Tuấn Trì nói: “Được rồi, Vương phi mở mắt ra đi.”

(1) Trích từ bài thơ Nam Kha Tử của Âu Dương Tu. Bản dịch thuộc về Thivien.net

(2) Trích từ bài thơ Ngộ Giai Kỳ - Khuê Oán của Uông Mậu Lân.

Khương Linh Châu lặng lẽ mở mắt ra, chăm chú nhìn vào gương.

Khương Linh Châu: ...

Chải chiếc đuôi ngựa cao chót vót thế này, phu quân muốn gì đây!?

“Vương phi, tay nghề của vi phu thế nào?” Tiêu Tuấn Trì nghịch đuôi ngựa của nàng, cười hỏi.

“Rất tốt.” Khương Linh Châu cố nở một nụ cười dịu dàng xinh đẹp, “Tốt đến mức thiếp cũng muốn chải đầu cho Vương gia. Đến đây nào, Vương gia ngồi đi.”

Tiêu Tuấn Trì lập tức cảnh giác... nàng chải đầu cho mình. Tuyệt đối không phải chỉ là chải đầu bình thường! Nhất định sẽ biến tóc hắn thành kiểu tóc của phụ nữ cho xem!

Dù đã đoán được kết cục nhưng hắn cũng không dám chống lại bà bầu Khương Linh Châu. Chỉ có thể than vãn trong lòng rồi ngồi xuống trước gương. Trong lúc nội tâm của hắn xuất hiện những suy nghĩ coi thường cái chết thì chợt nghe thấy tiếng gọi ngoài cửa.

“Vương gia! Ứng Quân Ngọc nói hắn bị bệnh rồi, muốn mời đại phu ạ!”

“Khoan đã Vương phi!” Tiêu Tuấn Trì bắt lấy tay của Khương Linh Châu, nói: “Ta đi giải quyết chuyện Ứng Quân Ngọc đã, lát nữa sẽ về.”

Dứt lời, hắn nhanh chóng rời đi.

Không bao lâu sau Tiêu Tuấn Trì đã trở về.

“Vương gia, Ứng tiên sinh sao rồi ạ?” Khương Linh Châu hỏi.

“Không sao, Ứng tiên sinh đó nghiện đánh cược nên giả vờ bệnh, hi vọng có người giúp hắn chạy trốn.” Tiêu Tuấn Trì nói, “Muốn chạy thoát từ chỗ của ta ư? Ứng Quân Ngọc này cũng suy nghĩ đơn giản quá rồi.”

Khương Linh Châu nghe vậy mới lên tiếng: “Thiếp nghe nói từ trước đến nay Ứng tiên sinh rất thích đánh cược, lúc mới nổi tiếng đã dùng mười năm của mình làm tiền cược, cuối cùng đúng là thua sạch. Không bằng gọi Ứng tiên sinh này đến để đánh cược với thiếp một lần nhé?”

Tiêu Tuấn Trì biết từ trước tới giờ nàng luôn có cách, vội hỏi: “Vương phi lại có cách gì rồi?”

“Ứng tiên sinh đó có liên quan đến cái chết của Ngụy tiên đế, đương nhiên Vương gia rất muốn cạy miệng của hắn ra. Nếu hắn thích đánh cược, không bằng để thiếp thử đánh cược với hắn một lần xem sao.” Nàng khẽ cười, “Không thử một lần thì sao mà biết được?”

Tiêu Tuấn Tri suy nghĩ một chút thì đồng ý với nàng, sau đó sai người dẫn Ứng Quân Ngọc đến.

Ứng Quân Ngọc đang cực kỳ buồn chán, lại còn bị chê cười vì bị người khác phát hiện ra âm mưu giả bệnh nên hiện tại về mặt chẳng vui chút nào. Nhìn thấy Khương Linh Châu, hắn ta không hành lễ, còn cực kì khinh bỉ nói: “Ta còn tưởng là ai muốn đánh cược với ta, hóa ra là một người phụ nữ. Ta thấy bụng người đã lớn rồi, không cố gắng tính dưỡng tử tế, tự làm khổ mình cái gì?”

“Ứng tiên sinh, không phải do ta buồn chán quá nên mới tìm người đánh cược một lần hay sao?” Khương Linh Châu sai tỳ nữ pha trà, khẽ hỏi: “Ứng tiên sinh có đồng ý không?”

Ứng Quân Ngọc thích đánh cược, giờ lại đang rất buồn chán nên thẳng thắn đồng ý.

Hắn gật đầu, lại giơ ba ngón tay lên nói: “Đánh cược với phu nhân thì cũng được thôi, nhưng phải có ba điều kiện. Thứ nhất, ta ra đề, thứ hai, nếu ta thắng, Cảnh Lăng vương phải thả ta đi, thứ ba, thức ăn ngon đồ uống ngon, rượu ngon là không thể thiếu, nếu không đánh cược không vui.”

“Bỏn vương đồng ý với người.” Tiêu Tuấn Tri không để ý lắm: “Ứng tiên sinh muốn uống rượu cũng được, người đâu, dâng rượu.”

Mấy tỳ nữ lập tức đến nhà bếp nhỏ lấy đồ nhắm rượu và món ngon bung vào trong phòng. Ứng Quân Ngọc vừa nhìn thấy, quả nhiên hai mắt tỏa sáng. Hắn đá bay ghế, cầm bầu rượu lên đổ vào trong miệng. Rượu cũng không chạy thẳng mà trực tiếp rơi vào trong cổ áo của hắn.

Chờ sau khi uống hết một hơi rượu, Ứng Quân Ngọc lau miệng, cầm đôi đũa lên nói: “Ta chuyên gia công kim loại, vậy đánh cược xem vị phu nhân này có mở được chiếc hộp cơ quan của ta không nhé.”

Khương Linh Châu gật đầu đáp: “Đánh cược thì cũng nên có tiền cược mới vui, ngoại trừ để Vương gia thả người ra, còn phải có chút tiền cược khác nữa chứ.”

Nói xong, nàng đổ hết bạc vụn trong hầu bao ra bàn. Khương Linh Châu chỉ vào đồng bạc vụn kia, giơ năm ngón tay rồi nói: “Ta cược ngàn này, Ứng tiên sinh cũng đánh cược như vậy chứ, thế nào?”

Ứng Quân Ngọc liếc nhìn đồng bạc vụn, lại đưa tay ước lượng hầu bao của mình, bật cười ha hả: “Chỉ có năm lượng chứ mấy! Có gì không thể chứ? Cược thôi.”

Chương 74: Khương Thanh Cừ

Editor: Đinh Hương

Beta: Tỉu Thanh

Ứng Quân Ngọc có sở trường gia công kim loại, hắn đòi Tiêu Tuấn Tri bút mực, giấy dầu, kim loại, đồ gỗ rồi lại muốn rượu ngon thức ăn ngon, hẹn sau ba ngày sẽ mang chiếc hộp đã chế tạo xong đến cho Khương Linh Châu. Hắn rất tự phụ về tay nghề có một không hai trong thiên hạ của mình, có kỹ thuật đầy khéo léo, vì thế sau khi trở về phòng thì cũng không vội vã bắt tay vào làm ngay mà cứ kéo dài mãi, say say tỉnh tỉnh, đến hoàng hôn của ngày thứ hai mới bắt đầu động tay.

Hắn cho rằng Canh Lăng Vương phi chỉ là một người phụ nữ có gương mặt xinh đẹp nên cũng không để ý đến kỹ thuật cho lắm, chỉ chế tạo mấy bộ phận sơ sài đơn giản đã làm trước đây khiến chiếc hộp này không quá dễ mở, sau đó cứ thế mang đến trước mặt Khương Linh Châu.

“Nào, nếu người có thể mở ra, năm lượng bạc này của Ứng mỗ sẽ là của người.” Ứng Quân Ngọc mang theo chút men say, nói với Khương Linh Châu.

“Ứng tiên sinh lại đây ngồi đi.” Khương Linh Châu sai tỷ nữ nhận lấy chiếc hộp cơ quan, cầm trong lòng bàn tay xem xét một lượt. Chỉ chốc lát sau, nàng di chuyển vài lỗ khảm ngọc và một số bộ phận then chốt bên trong, chiếc hộp cơ quan khéo léo này lập tức bị mở tung ra.

Ứng Quân Ngọc nhìn thấy thì mắt tròn trũng, lập tức hét lên: “Không được! Hồi trước ta đã từng làm chiếc hộp này rồi, mấy phiên chợ ở nước Tề và nước Ngụy đều bán đây, nhất định là người đã từng chơi món đồ này trước đây. Đánh cược lại lần nữa đi!”

“Tất nhiên có thể.” Khương Linh Châu không để ý lắm, cười nói: “Ứng tiên sinh làm lại cái khác cũng được. Có điều còn năm, sáu ngày nữa là đến cuối năm rồi, nếu không kịp thì lần đánh cược này phải sang năm mới nói được.”

Lần này Ứng Quân Ngọc không dám lè mề, về phòng lập tức suy nghĩ ngay đến bản thiết kế, mài đồ gọt sắt, lắp ráp, quét dầu, vẽ sơn suốt một ngày một đêm rồi vội vàng chế tạo ra một chiếc hộp mới ngay ngắn chỉnh tề, sau đó cầm tới cho Khương Linh Châu xem.

Lần này, Khương Linh Châu không mở chiếc hộp ra ngay trước mặt Ứng Quân Ngọc. Nàng suy nghĩ đến buổi trưa mới mở được, sau đó trả lại cho Ứng Quân Ngọc lần nữa.

Ứng Quân Ngọc nghĩ mãi không ra, vừa ước lượng túi tiền của mình vừa hỏi: “Dù thông minh thế nào đi chăng nữa cũng không thể nhìn một lần đã mở ngay được. Sao một người phụ nữ nhỏ bé như người lại mở được vậy?”

“Sau này Ứng tiên sinh sẽ biết thôi.” Khương Linh Châu lên tiếng, “Sao nào? Ứng tiên sinh còn muốn cược nữa không?”

“... Cược chứ!” Ứng Quân Ngọc khẽ cắn răng, đồ thắng số bạc vụn còn lại trong túi tiền ra, lại lấy hai tấm ngân phiếu từ chiếc túi nhét trong khe hở của đôi giày ra nốt, nói: “Ta cược tất cả những thứ này, cược người không mở được chiếc hộp thứ ba đâu!”

“Ứng tiên sinh không ngại đánh cược là được.” Khương Linh Châu đáp.

Chỉ còn lại ba ngày nữa là cuối năm, Ứng Quân Ngọc dùng ba ngày này cẩn thận suy nghĩ ra một chiếc hộp mới, thức trắng ba đêm. Chờ đến ngày thứ ba, hai mắt đỏ lờm toàn tơ máu, râu mọc thành một vòng quanh mép, nhìn tiều tụy đi không ít. Hắn thở ra một luồng khí trắng, đưa chiếc hộp này tới trước mặt Khương Linh Châu.

Ngày hôm đó đã là ngày cuối cùng của năm, trong Hợp Viên náo nhiệt hơn ngày thường rất nhiều. Theo tập tục của người Tề, dưới mái hiên treo một hàng đèn lồng đỏ giống như những chấm nhỏ li ti. Phòng bếp nhỏ vô cùng bận rộn, hơi nước nóng phủ đầy cánh cửa, khoảng đất trống trong sân phơi đầy ngũ cốc và đậu khô, mấy bà vú già khỏe mạnh vén cao tay áo, chế biến cá trích tươi và vật lông gà sống.

Ứng Quân Ngọc thấy cảnh này mới nhớ ra hôm nay là ngày gì. Hắn đi lại trong viện một lúc lâu, mặc dù Hợp Viên vô cùng bận rộn nhưng không có chút sơ hở nào để hắn bỏ chạy, lúc này mới thất vọng quay người đi tìm Khương Linh Châu lần nữa.

“Cạnh Lăng Vương phi có ở đây không?” Ứng Quân Ngọc ngán một nha hoàn lại hỏi.

“Hôm nay là đêm giao thừa mà!” Nha hoàn đó mặc trang phục mới, trên đầu cài hoa lụa, kinh ngạc hỏi: “Bây giờ Vương phi nương nương đang dùng bữa, Ứng tiên sinh không quay về uống rượu rồi ngủ à?”

“Uống rượu cái gì? Còn có tâm trạng ngủ à? Đánh cược quan trọng hơn!” Ứng Quân Ngọc đáp.

“Là Ứng tiên sinh à?” Khương Linh Châu nghe thấy tiếng trách móc của hắn thì bảo nha hoàn mời vào, “Dù sao bàn cơm cũng ít người, hay Ứng tiên sinh vào ăn cùng đi?”

Ứng Quân Ngọc đang vội đánh cược nên lập tức bước vào phòng. Trước mặt có mùi thơm xộc vào mũi, trên bàn bày đầy canh ngon, cá thái mỏng tích sương, thịt hươu nướng, có cá có thịt, thứ nào cũng không thiếu, còn có một bát bánh trôi vàng ươm tròn trĩnh, càng làm người ta thấy ấm lòng ấm dạ. Tiêu Tuấn Tri và Khương Linh Châu ngồi cạnh bàn, chỉ hai người thôi nhưng lại có nguyên một bàn thức ăn như thế, đúng là quá lãng phí.

Thực ra trước đó Khương Linh Châu đã sai người đến mời Khương Yến Nhiên, nàng nghĩ rằng Khương Yến Nhiên cũng không thể trở về Hoa Đình và vào cung ăn Tết được, không bằng cùng tụ tập ở Uy Ninh vậy. Nhưng Khương Yến Nhiên lại từ chối, nói tình

hình quân sự khẩn cấp, hắn không thể rời khỏi quân đội được, ở cùng với các tướng sĩ vẫn tốt hơn.

Ứng Quân Ngọc đứng trước bàn, trước giờ hắn vẫn rất thích việc uống ngụm rượu lớn, ăn miếng thịt to, lại vì thức đêm gấp gáp chế tạo chiếc hộp cơ quan kia mà không thèm ăn cơm, nhất thời khá động lòng.

“Vây thảo dân... không khách sáo.” Ứng Quân Ngọc thăm nuốt nước bọt rồi ngồi xuống cạnh bàn. Nha hoàn lấy bát đĩa cho hắn, hắn đã đói bụng hai ngày rồi nên vội vàng gấp thức ăn tới tấp.

Ăn chưa được mấy miếng, hắn cầm chiếc hộp tới, miệng vẫn nhai thịt, nói không rõ ràng: “Cầm đi, nếu Vương phi có thể mở được chiếc hộp này, vậy Ứng mỗ ta sẽ là người thua cuộc.”

Tiêu Tuấn Trì gấp một miếng củ mài trắng bóc cho Khương Linh Châu, nói: “Ăn trước đã, ăn xong rồi xem.”

“Ôi, không được, bây giờ thiếp muốn xem cơ, dù sao thiếp cũng không muốn ăn.” Khương Linh Châu đẩy bát ra, toàn tâm toàn ý mở chiếc hộp cơ quan vừa được mang tới. Vì nàng đang mang thai nên khẩu vị thay đổi thất thường. Đôi khi ăn rất nhiều nhưng đôi khi lại cảm thấy không có thức ăn nào vừa mắt cả, khẩu vị và tính tình cứ sáng nắng chiều mưa như vậy đấy.

Thế là lại biến thành Tiêu Tuấn Trì và Ứng Quân Ngọc ăn tất niên cùng nhau.

Tiêu Tuấn Trì luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ nhưng lại không nói ra được.

Khương Linh Châu mang thai, ăn cơm xong rất dễ mệt mỏi. Năm nay nàng không cần người gác đêm nên không bao lâu sau đã rửa mặt đi ngủ sớm. Trước khi ngủ, nàng còn cầm chiếc hộp cơ quan kia loay hoay mãi, lúc ngủ thiếp đi vẫn đặt ngang ngực. Tiêu Tuấn Trì lo nàng bị cộm nên lặng lẽ rút chiếc hộp kia ra.

Đêm đã khuya, trong thành Uy Ninh lại trở nên yên tĩnh. Vì chiến tranh sắp bắt đầu nên đêm giao thừa này cũng không đốt pháo tưng bừng, so với cảnh tượng năm ngoái khi hai người bọn họ còn ở Cạnh Lăng thì hoàn toàn khác hẳn. Có điều, vì có Khương Linh Châu bên cạnh nên Tiêu Tuấn Trì lại cảm thấy rất thỏa mãn.

Hắn cầm chiếc hộp trong tay, nhìn kĩ hồi lâu rồi bắt đầu hí hoáy mở cơ quan trong đó. Ăn một cái mới biết, hóa ra chiếc hộp bé tí này có thể chứa tận mười mấy cơ quan nhỏ, ô này bọc lấy ô khác, nếu muốn mở ra phải dùng tới quẻ bói can chi số toán.

Tiêu Tuấn Trì nhìn tổng thể một lượt, chậm rãi mò mẫm. Bóng đêm dần sâu, đèn trong Hợp Viên dần tắt, nha hoàn và bà tử đều đã đi ngủ hết, tiếng người ít hẳn, lúc này hắn mới mở được vài cơ quan. Sau đó, hắn đặt chiếc hộp lại chỗ cũ, làm như chưa hề động tới.

Ngày hôm sau, khi Khương Linh Châu thức dậy, vừa rửa mặt xong đã muốn tiếp tục mở chiếc hộp kia. Nhưng khi nàng vừa xem xét bên dưới, chợt cảm thấy chiếc hộp này và chiếc hộp hôm qua có gì đó không giống nhau.

“Vương gia, chàng mở hộp của thiếp đây à?” Nàng hỏi Tiêu Tuấn Trì.

“Đâu có.” Tiêu Tuấn Trì đang viết thư, nghe vậy thì nghiêng đầu qua, vẻ mặt đầy mờ mịt, “Sao ta lại mở thứ này?”

Khương Linh Châu “à” một tiếng, lập tức nghĩ là do bản thân mình ngủ mơ. Thấy chiếc hộp đã gần mở xong, trong lòng nàng khá đặc ý.

Nàng cầm chiếc hộp lên lần nữa, khẽ hỏi: “Năm nay Vương gia lại không vào cung, như thế không sao chứ?”

“Không sao, vi phu và Vũ Xuyên đã âm ỉ đến thế rồi, nhất định nó không muốn thấy ta đâu.” Tiêu Tuấn Trì viết thư xong thì gác bút xuống, “Mà ta đã nói với bên Thái Diên rằng ta và Vương phi về thăm nhà. Chỉ khổ thân Thái Vi, ca ca của nàng ấy bị ta dẫn theo, đêm qua phải ăn một bữa cơm với quân Huyền Giáp ở cửa khẩu.”

“Vậ Phó tướng quân đâu ạ?” Bỗng nhiên Khương Linh Châu hỏi.

“...” Tiêu Tuấn Trì yên lặng một lúc mới lạnh nhạt đáp, “Ta cũng không biết.”

Xung quanh bỗng nhiên vô cùng yên tĩnh. Đúng lúc này, trong tay Khương Linh Châu “cách” một tiếng, thì ra chiếc hộp cơ quan đó đã được mở ra. Nàng lập tức đứng bật dậy, hớn hờ nói với tỷ nữ: “Mau đi mời Ứng tiên sinh đến đây.”

Khi Ứng Quân Ngọc đến, trên mặt hắn hiện vẻ không thể tin nổi. Hắn sờ đám râu đen, hỏi: “Cạnh Lăng Vương phi, chẳng lẽ người giờ trò lừa ta à? Không phải người sai ai đó nhìn trộm bản vẽ ở dưới gối của ta đấy chứ?”

“Sao ta phải làm vậy?” Khương Linh Châu mím môi cười, trả chiếc hộp lại rồi đáp, “Có chơi có chịu, Ứng tiên sinh đã thua rồi, giao tiền cược ra đi nào.”

“Được thôi!” Ứng Quân Ngọc vung tay nói, “Không phải chỉ có chút ngân phiếu thôi sao? Người cầm đi. Đường đường là Cạnh Lăng Vương phi mà lại đi tham tiền của dân thường vô tội!”

Nụ cười của Khương Linh Châu càng dịu dàng hơn, nàng chậm rãi lên tiếng: “Ai nói với Ứng tiên sinh là năm lượng vậy?”

Ứng Quân Ngọc sững sốt, “Không phải người nói sao?”

“Lúc đó ta nói...” Nàng kéo ống tay áo lên, giơ năm ngón tay rồi nói, “Cược số này, Ứng tiên sinh không nhớ rõ sao?”

“Vây, vây...” Long mày của Ứng Quân Ngọc run lên, thử thăm dò, “Năm mươi lượng...?”

“Cũng không phải.” Khương Linh Châu lắc đầu.

“Năm, năm trăm... Năm trăm lượng?!” Gương mặt Ứng Quân Ngọc trắng bệch.

“Cũng không phải.” Khương Linh Châu vẫn lắc đầu.

“Năm ngàn lượng?!” Ứng Quân Ngọc hét lên, “Bán Ứng mỗ ta đi cũng không được nhiều tiền như vậy đâu! Cứ mơ giấc mơ xuân thu (1) của người đi.”

(1) Giấc mơ xuân thu: Ý chỉ những điều không thực tế.

“Ai nói ta muốn tiền chứ?” Khương Linh Châu vẫn rất ung dung, thả tay xuống, sửa lại ống tay áo, thông thả nói, “Ta muốn năm năm của Ứng tiên sinh cơ, làm cấp dưới của ta, làm việc cho ta.”

Nàng vừa dứt lời, Ứng Quân Ngọc kinh ngạc há hốc mồm. Hắn tức giận trừng mắt, chỉ vào Khương Linh Châu, trong miệng liên tục nói chữ “Người”. Một lúc sau, hắn mới hét lên, “Sao có thể như thế được? Người dám nói ra những từ vô liêm sỉ như vậy hả?”

“Sao lại vô liêm sỉ?” Nàng không những tức giận mà còn cười nói, “Năm đó Ứng tiên sinh vừa ra khỏi Mao Lư, phải dùng mười năm để làm việc cho kẻ khác. Hôm nay đổi chủ, mới chỉ cần năm năm của ngươi mà lại không được ư? Cái gọi là ”cược” không phải chỉ vì muốn vui vẻ, thỏa mãn, có chơi có chịu sao?”

Lời của nàng quá có lý, thậm chí Ứng Quân Ngọc cũng bị cuốn vào. Hắn vung mạnh ống tay áo, nói: “Vây người nói cho ta biết đi, sao người có thể mở được chiếc hộp thứ ba của ta vậy? Ứng mỗ tuyệt đối không tin, thiên hạ này lại có người thứ ba có thể mở được chiếc hộp cơ quan mà ta đã làm!”

Khương Linh Châu không trực tiếp nói đáp án cho hắn biết, chỉ không nhanh không chậm đáp: “Nếu Ứng tiên sinh chịu thua, ta sẽ nói cho ngươi biết ngay. Bằng không cả đời này Ứng tiên sinh đừng hòng biết.”

Ứng Quân Ngọc tức đến mức suýt thì sặc chết.

Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy hình như nàng nói cũng không sai.

Hiện nay Lưu Tông đang ở trong Triệu thành, mất Khương Linh Châu, hắn không thể mượn quân của Tiêu Tuấn Tri được, chỉ có thể ngồi chờ chết thôi. Triệu thành đã bị quân Tề bao vây chặt chẽ đến nỗi không để lọt một giọt nước, nhưng không hiểu sao quân Tề vẫn chưa tấn công Triệu thành, chỉ luôn lảng lảng chờ như đang đợi Lưu Tông chủ động mở cửa thành đầu hàng vậy. Nghĩ theo hướng tích cực thì xem ra quân Tề đã xảy ra tranh chấp nội bộ, chưa thương lượng xong việc có tấn công Triệu thành hay không, còn nghĩ

theo hướng tiêu cực thì quân Tề đang giữ sức, chỉ đợi để lôi Lưu Tông ra ngoài rồi xử lý thật sạch sẽ.

Theo Lưu Tông, tám chín phần mười là phải chết, chẳng bằng hầu hạ người khác còn hơn.

“Đồng ý! Dù sao ta đã đi theo Lưu Tông suốt mười năm, nhìn hắn từ một đứa trẻ rồi trưởng thành nên đáng về bây giờ, cũng đến lúc đi theo người khác rồi.” Ứng Quân Ngọc thở một hơi dài, ngã ngồi trên ghế, “Đi theo Lưu Tông chịu chết, chẳng bằng tranh thủ thời gian để bảo vệ tính mạng. Có điều một người phụ nữ như người...”

“Phụ nữ thì sao?” Khương Linh Châu nhíu mày, “Ứng tiên sinh không chịu thua à?”

“... Thua, thua chứ! Đánh cược để cho vui thôi mà!” Ứng Quân Ngọc lên tiếng, “Phụ nữ thì phụ nữ thôi!”

Khương Linh Châu nghe hắn nói xong thì khẽ gật đầu, ra lệnh cho tỳ nữ rót thêm trà cho Ứng Quân Ngọc, lúc này mới nói: “Ứng tiên sinh, trước khi ta xuất giá thì lớn lên trong Tây cung, cũng quen biết với Lưu Tông. Vì muốn đỡ ta vui, huynh ấy thường mang những chiếc hộp quý có cơ quan tới cho ta chơi. Không lừa Ứng tiên sinh chứ chiếc hộp có mười ba loại cơ quan bên trong hay sáu loại cơ quan đi chẳng nữa, ta đã tìm cách mở từ hồi chín tuổi rồi.”

Nghe nàng nói xong, đôi mắt của Ứng Quân Ngọc càng ngày càng tròn tròn lên.

Cuối cùng, hắn tức giận giậm chân, hét lớn: “Bảo sao năm đó thằng nhóc kia cứ cầu xin ta làm cho nó thứ đồ chơi này, tưởng rằng nó muốn học tay nghề của ta, thì ra là cảm đi lấy lòng tiểu cô nương! Đúng là đồ không có chí tiến thủ.”

“Nếu Ứng tiên sinh đã đồng ý đi theo ta năm năm, hiện tại không ngại nói luôn chuyện Ngụy Tiên đế và ngư phủ đi nhi?” Khương Linh Châu hỏi.

“Nói cái gì mà nói?” Ứng Quân Ngọc trừng mắt nhìn nàng, “Sáu bảy ngày nay ta không được ngủ ngon rồi, bây giờ chỉ muốn về ngủ thôi! Người chuẩn bị đồ nhắm cho ta đi, chờ ta tỉnh lại rồi nói.”

Lần này, Ứng Quân Ngọc nghỉ ngơi hết đủ mười hai, mười ba ngày, thấy Tết Nguyên Tiêu sắp đến rồi mà Ứng Quân Ngọc vẫn cứ suốt ngày ăn rồi ngủ, uống rượu xong lại đi dạo. Cũng may Khương Linh Châu không gấp gáp, tất nhiên nàng đã có cách cạy miệng Ứng Quân Ngọc ra rồi.

***

Hoa Đình.

Ngày hội Thượng Nguyên nên đương nhiên trong cung cũng mở tiệc. Những lúc thế này, khắp Hoa Đình tràn ngập đèn đuốc, đèn lồng như khói xuân. Trong cung càng là

đêm khuya trăng sáng thì càng rộn ràng vui vẻ.

Với Khương Thanh Cừ mà nói, cung yến lần này rất quan trọng. Vất vả lắm nàng ta mới có cơ hội gặp Hứa Quảng Nguyên, hỏi hắn một câu rằng, tại sao thà lấy Trì Minh Châu mà lại không muốn cưới Công chúa một nước như nàng ta.

Khương Thanh Cừ bất an ngồi trước mặt Chu Thái hậu và Diệp Hoàng hậu, chọn một cái đèn lồng vẽ cảnh đào rồi lấy cớ “Muốn đi xem đèn trong hoa viên”, sau đó dẫn Hương Lăng đi ra ngoài. Khương Thanh Cừ đưa khăn tay của mình cho Hương Lăng, căn dặn nàng ta giao cho Hứa Quảng Nguyên, hẹn hắn đến phong đình trong góc của ngự hoa viên để gặp mặt.

Không lâu sau, Hứa Quảng Nguyên cầm khăn tay tới.

Trước tiên, hắn nhìn trái phải khắp đình một lúc thì thấy Khương Thanh Cừ. Hứa Quảng Nguyên hoảng hốt, liên tục né tránh, nói: “Tại hạ không biết Nhị công chúa ở đây, nghe cung nữ nói là chính thê chưa xuất giá đang chờ ở đây nên mới tới...”

“Hứa đại công tử, người muốn gặp chàng chính là bản công chúa.” Khương Thanh Cừ bất chấp sự ngượng ngùng của một cô nương, trong giọng nói có phần gây sự và ép buộc, “Bản công chúa muốn hỏi, rõ ràng phụ hoàng đã có ý, vì sao Hứa đại công tử vẫn đính hôn với Trì Minh Châu?”

Hứa Quảng Nguyên ngây người.

Người dân nước Tề rất bảo thủ, hắn chưa từng gặp cô nương nào dám to gan làm loạn như vậy, tự mình hẹn gặp đàn ông thì chưa nói, lại còn ép hỏi chuyện kết hôn, quả thực không ra thể thống gì cả, huống gì Khương Thanh Cừ vẫn là Công chúa một nước. Nhưng khi hắn ngẩng đầu lên lại nhìn thấy đôi mắt dường như đang bốc hỏa của Khương Thanh Cừ, dứt khoát kiên trì đáp, “Lệnh của phụ mẫu, lời của bà mai, Nhị công chúa cần gì phải hỏi ta?”

“Nhất định là Trì Minh Châu lấy cái chết để ép chàng, đúng không?” Khương Thanh Cừ hỏi.

“Trì đại tiểu thư là người đứng đắn, Nhị công chúa đừng ăn nói lung tung.” Lòng mày của Hứa Quảng Nguyên nhú lại, trong lòng càng mất kiên nhẫn, “Đúng là bệ hạ đã nói với phụ thân ta. Chẳng lẽ Nhị công chúa không biết sao? Qua hội Thượng Nguyên, Nhị công chúa sẽ được gả cho Vệ đại tướng quân. Vì chuyện này, bệ hạ còn cố ý mỉa mai phụ thân ta nữa.”

Khương Thanh Cừ nghe xong, đáy lòng cực kỳ kinh ngạc.

Gả cho... Vệ đại tướng quân?

Vệ Liệt?

Lão già nát rượu đã hơn bốn mươi tuổi kia ư?

“Không...” Hai gò má của nàng ta tái nhợt, lẩm bẩm hỏi, “Sao có thể chứ? Hứa đại công tử, chàng đang lừa bốn công chúa phải không?”

Hứa Quảng Nguyên chỉ muốn rời khỏi góc ngự hoa viên này thôi, tránh để người ta bắt gặp, hủy hoại danh tiếng của hắn. Hắn vội trả lại chiếc khăn tay kia rồi nói, “Phải hay không, Công chúa trở về hỏi lại là biết. Tại hạ xin cáo lui.” Dứt lời, hắn giống như thú hoang trốn nước lũ, vội vã rời đi.

Khương Thanh Cừ vẫn ngây người đứng bên trong, dường như bị đánh một đòn vào đầu, ngay cả Hứa Quảng Nguyên chạy đi cũng không biết. Bây giờ nàng ta không muốn quan tâm đến chuyện Trì Minh Châu và Hứa Quảng Nguyên nữa, chỉ muốn đi hỏi phụ hoàng và mẫu phi rằng, rốt cuộc chuyện hôn sự đó là thật hay giả?

Không chút nghĩ ngợi, Khương Thanh Cừ quay người xông tới bên cạnh Chương Quý nhân, lau nước mắt nhỏ giọng hỏi chuyện này. Nàng ta vốn hi vọng mẫu phi sẽ làm chỗ dựa, kiên quyết từ chối hôn sự này cho nàng ta, nhưng ai ngờ Chương Quý nhân chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, thấp giọng đáp, “Con à, thân là Công chúa nên san sẻ giúp phụ hoàng con...”

Nhất thời, nước mắt của Khương Thanh Cừ rơi xuống.

Nàng ta không còn tâm trạng tham gia cung yến nữa, vứt đèn hoa trên tay đi rồi ngồi trong ngự hoa viên buồn bã khóc lóc. Khóc một lúc lâu, nàng ta quyết định tuyệt đối không thể gả cho Vệ Liệt được.

Nhưng nàng ta chỉ là một cô nương bình thường, đâu có sức phản kháng Tề đế cơ chứ?

Qua hội Thượng Nguyên, dù Khương Thanh Cừ không tình nguyện thì cũng bị ép mặc hỉ phục, nhét vào xe ngựa, đưa đến Uy Ninh. Vì Khương Thanh Cừ có công gả cho Vệ Liệt, Chương Quý nhân nhanh chóng trở thành Hiền phi. Ngày Khương Thanh Cừ xuất giá, Chương Hiền phi tiễn đưa ở cửa Chu Tước, nước mắt thấm đầy khăn tay.

Hôn sự này rất vội vã nhưng cũng không làm người ta ngạc nhiên, bởi Vệ Liệt và Tề đế vốn có hiềm khích từ lâu, triều thần đều biết rõ, đã sớm đoán ra được Tề đế sẽ gả con gái cho Vệ Liệt rồi, Khương Thanh Cừ chỉ đứng lúc biến thành ứng cử viên tốt nhất mà thôi.

Đoạn đường này ngồi xe ngựa vô cùng lắc lư nhưng luôn có bốn năm cô cô khỏe mạnh đi theo nàng ta, mỗi lần Khương Thanh Cừ muốn chạy trốn thì đều không tìm được cơ hội nào. Suốt ngày nàng ta chỉ ở trong xe lấy nước mắt rửa mặt, liên tục than thở với nha hoàn Hương Lăng và khóc lóc không ngừng.

Cứ vậy cho đến Uy Ninh.

Vệ đại tướng quân đóng quân ở ngoài thành Uy Ninh, nói không rảnh tới gặp Công chúa, cũng không có thời gian thành thân, để Khương Thanh Cừ tự do, điều đó khiến Khương Thanh Cừ thở phào nhẹ nhõm. Chờ sau khi chuyển vào trấn Uy Ninh, nàng ta lại suy nghĩ đến cách khác để thoát thân, suốt ngày sai nha hoàn Hương Lăng ra ngoài tìm hiểu tình hình.

Khương Thanh Cừ cũng thử chạy trốn một lần, nhưng ra khỏi thị trấn này, nàng ta không có tiền bạc, không đủ ăn đủ mặc, ba bốn ngày sau nàng ta không chịu nổi nữa nên lại ngoan ngoãn quay về.

Trước mắt, Khương Thanh Cừ chỉ chờ ngày nào đó lương tâm Vệ Liệt trỗi dậy, từ hôn với nàng ta, để nàng ta trong sạch trở về Hoa Đình mà thôi. Hiện tại nàng ta không đòi gả cho Hứa đại công tử nữa, chỉ cần một người có tài có sắc, trẻ tuổi như nàng ta là được, dù xuất thân thấp cũng không sao.

Cuối cùng đến một ngày nọ, Hương Lăng đã nói một điều có ích.

“Lão họ Vệ đó đang chiến đấu với Hạ Kỳ của Triệu thành, nghe nói hai ngày nữa sẽ đánh nhau thôi!” Hương Lăng tiếp tục, “Hạ Kỳ là người rất tàn bạo, cũng không biết lão họ Vệ có đánh thắng được hắn không nữa?”

Nếu Vệ Liệt chết, hôn sự này chẳng phải sẽ đi tong sao?

Tim của nàng ta đập thành thịch, lập tức có ý tưởng. Nàng ta vẫy tay với Hương Lăng rồi nói: “Người nói với cô cô quân sự một tiếng rằng bản công chúa thương tiếc Vệ tướng quân vất vả, muốn đến doanh trại thăm hỏi Vệ đại tướng quân.”

Đôi mắt Hương Lăng chuyển động, đáp một tiếng rồi đi nói như thế với cô cô giữ cửa.

Trong lòng cô cô khá kinh ngạc, mấy ngày trước, Nhị công chúa còn làm loạn đòi chạy trốn về Hoa Đình, không muốn gả cho một kẻ thô tục như Vệ tướng quân. Sao hôm nay Nhị công chúa lại đổi tính vậy? Chẳng lẽ thực sự nhớ đến vị phu quân Vệ Liệt dừng cảm vì nước rồi sao?

Nhưng nếu Nhị công chúa có thể bình an gả cho Vệ Liệt thì đương nhiên là chuyện tốt rồi. Vì vậy cô cô quân sự lập tức sai mấy gã sai vặt, tỷ nữ theo sát Khương Thanh Cừ, cùng nàng ta đến doanh trại.

Cả đoạn đường ngồi xe ngựa trông chừng, cuối cùng Khương Thanh Cừ đã tới được nơi quân sĩ đóng quân. Đột nhiên nhìn thấy đám đàn ông đồ đầy mồ hôi dơ bẩn, Khương Thanh Cừ sợ đến mức khuôn mặt xinh đẹp tái mét. Nhưng nàng ta vẫn kiên trì tìm gặp Vệ Liệt, khẽ nói: “Vệ đại tướng quân vất vả như vậy, bản công chúa tới thăm chàng này. Chỉ là... không biết Vệ đại tướng quân có thể đi chỉnh trang lại một chút cho đúng lễ nghi không?”

Vệ Liệt trước mắt nàng ta đầy bùn và mồ hôi, khiến người ta phát ngán.

Vệ Liệt nghe xong thì nhú mảy lại, e ngại nàng ta là Công chúa nên dè dặt lửa giận xuống, đi chỉnh trang lại một chút. Nhân cơ hội này, Khương Thanh Cừ bước vào lều của ông ta. Bởi vì nàng ta là Công chúa một nước, lại là thê tử chưa xuất giá của Vệ tướng quân nên các quân sĩ không ai dám ngăn cản, chỉ đành để nàng ta vào.

Nàng ta đánh bạo bắt đầu tìm cái gì đó trên bàn của Vệ Liệt.

Vào giờ phút này, trong đầu nàng ta chỉ có một suy nghĩ, cái gì mà Triệu thành với không Triệu thành, Vệ Liệt với không Vệ Liệt! Nước Tề to lớn như thế còn sợ thiếu một miếng đất kia sao? Có lấy lại được Triệu thành hay không cũng không sao, càng không thể khiến cả đời này của nàng ta trở nên vô ích được! Phụ hoàng đã không ưa Vệ Liệt từ lâu rồi, nàng ta chỉ giúp phụ hoàng dẹp bỏ hiểm họa từ bên trong này đi thôi!

Chương 75: Tiểu Thế tử

Editor: Đình Hương

Beta: TỬu Thanh

Đêm xuống, Khương Thanh Cừ lo lắng bất an đi ra ngoài đại doanh, chạy đến chỗ xe ngựa.

Nghĩ đến Vệ Liệt thô bỉ không thể tả, đáng vẻ quân nhân làm người ta thấy ghét vô cùng, lại nghĩ tới Hứa đại công tử diện mạo sáng sủa, Khương Thanh Cừ càng kiên định với ý nghĩ của mình hơn, nàng ta tuyệt đối không thể gả cho Vệ Liệt được!

Nàng ta nhắc váy, lén lút nhìn xung quanh một lúc, phát hiện mấy vị cô cô khỏe mạnh kia vẫn đứng canh ngoài lều thì không nhanh không chậm đi tới, bọn họ giống như keo da trâu không đứt ra được, cực kỳ đáng ghét, trong lòng nàng ta thầm mắng chửi mấy câu.

Đang lúc Khương Thanh Cừ muốn lên xe ngựa thì nghe được một tiếng nói vô cùng quen thuộc.

“Nhị muội?”

Nàng ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt nhuốm bụi bặm của Khương Yến Nhiên.

Tuy từ trước đến nay Khương Thanh Cừ và Khương Yến Nhiên không phải là huynh muội thân thiết gì, nhưng ở chỗ hẻo lánh cô quạnh này, chợt nhìn thấy gương mặt quen thuộc ngày xưa đã từng nhìn ở Hoa Đình khiến cảm xúc của nàng ta rất phức tạp, trong phút chốc, toàn bộ nỗi oan ức dâng lên.

“... Hoàng huynh!” Khương Thanh Cừ lấy mu bàn tay lau nước mắt, gương mặt đầy đau buồn. Nàng ta vốn là một tiểu cô nương, tướng mạo trời sinh cũng không tệ, khi khóc lóc trông càng đáng yêu hơn, từ trước đến nay Khương Yến Nhiên không thích nàng ta lắm cũng cảm thấy không đành lòng.

Mặc dù Tề đế luôn cố gắng đạt tới trình độ tài đức sáng suốt, là một minh quân, nhưng ông không phải người phụ hoàng tốt. Vì quốc gia này mà gả từng Công chúa đi, hoặc là lôi kéo quyền thần, hoặc là hòa thân, hoàn toàn không quan tâm đến hạnh phúc của con gái. Tuổi tác của Vệ Liệt này có thể làm phụ thân Khương Thanh Cừ ấy chứ, Khương Thanh Cừ lại bị gả cho ông ta, đúng là tạo hóa trêu người.

“Nhị muội đừng khóc.” Khương Yến Nhiên đưa khăn tay cho nàng ta, thở dài: “Huynh biết muội bị gả đi quá vội vàng, trong lòng rất oan ức. Nhưng hiện nay thời buổi rối loạn, phụ hoàng chỉ có thể dựa vào một mình Vệ đại tướng quân mà thôi. Tuy hẳn là

quân nhân nhưng cũng là người dũng mãnh yêu nước. Vì nước Tề, muối cũng nên nhẫn nhịn nhé.”

Nói đến đây, bản thân Khương Yến Nhiên cũng không thốt nên lời. Dù nghĩ thế nào, phụ hoàng cũng hồ thẹn với Khương Thanh Cừ, làm sao hẳn có thể khuyển được chứ?

Trong lòng Khương Thanh Cừ đã có kế hoạch rồi, thấy thế, nước mắt của nàng ta rơi xuống, nghẹn ngào nói: “Hoàng huynh, trong lòng Thanh Nhi hiểu rõ. Trước giờ Thanh Nhi hay tranh giành với Đại tỷ, bây giờ mới biết Đại tỷ tốt như thế nào. Dù phải hòa thân mà Đại tỷ chẳng oán thán, tất nhiên Thanh Nhi cũng sẽ không cãi lệnh của phụ hoàng rồi. Chỉ mong Thanh Nhi giống như Đại tỷ, có thể san sẻ với phụ hoàng.”

Nghe thấy lời này của Khương Thanh Cừ, Khương Yến Nhiên hơi sững sờ, trong lòng tiếp tục thở dài: Đúng là thời gian trôi quá nhanh, đến cả Khương Thanh Cừ cũng trưởng thành rồi, không còn là tiểu cô nương khó chịu hay giận dỗi vì một tấm gấm vóc hay một viên minh châu nữa.

Hiện tại, điều hẳn có thể làm cũng chỉ là giúp tháng ngày nàng ta ở Uy Ninh khá hơn mà thôi.

“Nhị muội đến Uy Ninh là để cho Vệ đại tướng quân yên lòng. Nếu muội muốn ăn gì, dùng gì, chỉ cần nói với hoàng huynh là được.” Khương Yến Nhiên đảo mắt, lại thấy mấy vị cô cô đang nhìn Khương Thanh Cừ chăm chăm, thuận miệng hỏi: “Các người làm gì vậy? Nhị muội là Công chúa, sao các người lại coi con bé như tù nhân vậy hả?”

Mấy vị cô cô ấp úng, lại không dám mạo phạm Thái tử Khương Yến Nhiên, không thể làm gì khác đành “vâng” một tiếng rồi lần lượt lui ra.

Khương Thanh Cừ lau nước mắt, theo quy củ nói lời tạm biệt với Khương Yến Nhiên, lại dặn dò Vệ đại tướng quân chú ý giữ gìn sức khỏe, sau đó mới lên xe ngựa.

Vừa ngồi vào xe ngựa, nàng ta nhìn bóng lưng của Khương Yến Nhiên qua cửa sổ, trong lòng thầm oán giận “Đạo đức giả”, bình thường Khương Yến Nhiên rất hay che chở cho Khương Linh Châu, từ khi nào lại nói lời hay ý tốt giúp nàng ta vậy? Nàng ta phải gả cho Vệ Liệt, đúng lúc này lại chạy tới tỏ vẻ đạo đức, làm như sợ quân sĩ trong quân đội không biết hẳn là người có lòng nhân ái vậy.

Khương Linh Châu ngàn tốt vạn tốt, cái gì cũng tốt hơn Khương Thanh Cừ. Không biết rốt cuộc nàng ta có gì không bằng Khương Linh Châu cơ chứ? Cũng may ông trời có mắt mới khiến vị Đại tỷ làm người ta khó chịu kia gả tới nước Ngụy, không về được nữa. Nếu ngày nào đó có tin tức truyền tới nói rằng Khương Linh Châu đã chết ở nước Ngụy, không biết vị hoàng huynh đạo đức giả sẽ có sắc mặt thế nào nữa?

Về đến nhà, Khương Thanh Cừ lấy giấy mực ra, dựa theo trí nhớ vẽ sơ lược bản đồ bố trí quân lính vừa nhìn thấy được trong doanh trại. Tuy hơi đơn giản nhưng đại khái cũng có thể nhìn ra được vài con đường.

Chỉ hận Vệ Liệt cực kỳ đề phòng, đồ vật quan trọng đều mang theo bên người, khi thay y phục hay tắm rửa cũng thế, nàng ta chỉ có thể tìm được mấy tấm bản đồ hành quân là có tác dụng thôi.

Cũng không biết... có dùng được không nữa?

Khương Thanh Cừ thu bản vẽ lại, nhét vào trong bức thư rồi đưa cho Hương Lăng, bảo nàng ta mặc trang phục thiếu phụ nông dân rồi đưa thư này tới chỗ quân đội trong Triệu thành. Hương Lăng vừa nghe phải đi tới nơi có nhiều đàn ông, lại còn là quân doanh của địch, lập tức muốn bỏ chạy, nhỏ giọng nói: “Một thiếu phụ nông dân không biết gì, đột nhiên lại chạy tới mật báo, ai sẽ tin chứ ạ? Công chúa nên quên đi.”

“Sao có thể bỏ đi được?!” Khương Thanh Cừ đảo mắt một lúc, lại có biện pháp khác, “Không phải hoàng huynh đã bảo mấy cô cô kia đi nghỉ ngơi hết rồi sao? Hiện tại ta có thể ra ngoài, người đi mua hai bộ đồ thiếu phụ nông dân về đây, bọn công chúa tự mình mang đi. Đường đường là Công chúa một nước, Hạ Kỳ đó nhất định sẽ tin thôi.”

Trong lòng Hương Lăng cực kỳ không tình nguyện, nhưng bản thân nàng ta không ngăn cản Khương Thanh Cừ được, chỉ có thể nghe theo thôi.

Vì vậy, nhân lúc màn đêm dần trở nên sâu thẳm, Khương Thanh Cừ lén lút chạy ra khỏi phủ. Lúc nàng ta vừa tới Uy Ninh đã đi qua đi lại hai ba lần nên cực kỳ quen thuộc mấy con đường xung quanh, cũng dễ dàng tìm được đường đi.

Nàng ta dùng bạc vụn thuê một người chăn ngựa, men theo con đường mòn đi tới Triệu thành. Cửa chính của Triệu thành đóng chặt, chỉ có cửa phía Nam là thỉnh thoảng được mở ra. Mặc dù quân Tề đóng quân rất xa, nhưng Khương Thanh Cừ không dám khinh thường, suốt đường đi đều che kín mặt.

Đến dưới chân thành, nàng ta trực tiếp nói với quân lính thủ thành rằng Nhị công chúa của nước Tề muốn gặp Hạ Kỳ.

Nàng ta vốn còn đang nghĩ làm thế nào để chứng minh thân phận của mình, ai ngờ quân lính nhìn lướt qua gương mặt xinh đẹp của nàng ta thì lên tiếng cười nhạo: “Người muốn gặp Hạ đại tướng quân hả? Đi theo ta.”

Trong lòng Khương Thanh Cừ dao động, cảm thấy chuyện này thuận lợi quá mức bình thường, thực sự khó tin nổi. Nhưng nghĩ tới dáng vẻ thô bỉ và già yếu của Vệ Liệt, từ đáy lòng của nàng ta dâng lên sự không cam lòng và thù hận, ngay sau đó Khương Thanh Cừ nhắm mắt đi theo.

Xe ngựa vừa vào Triệu thành, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mọi nhà đều đóng cửa, rất giống một tòa thành chết. Chỉ có hành cung sừng sững ở phía cửa Đông đăng xa đường như còn giữ được chút phồn hoa sáng sủa. Mà phủ đệ của Hạ Kỳ trước mắt Khương Thanh Cừ cũng vô cùng náo nhiệt, kèn sáo không dứt.

Suốt quãng đường đi từ hành lang uốn lượn vào sảnh, Khương Thanh Cừ luôn lo lắng đề phòng theo sát quân lính, thỉnh thoảng ngửi được mùi son phấn và rượu, trong lòng nàng ta rất bất an. Đến khi tới phòng tiếp khách mới nhìn thấy Hạ đại tướng quân mặc áo bào tím, ôm hai mỹ nhân ngồi trong bữa tiệc.

Hạ Kỳ thấp bé gầy gò, bề ngoài xấu xí, chỉ có cặp mắt kia lộ ra ánh sáng nham hiểm xuyên thấu lòng người.

“Nàng chính là Nhị công chúa của nước Tề sao?” Hạ Kỳ ôm lấy một người phụ nữ lộ nửa người trên, gã nhìn Khương Thanh Cừ từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt lạnh lẽo như rắn.

“Phải.” Ánh mắt này làm Khương Thanh Cừ không thoải mái cho lắm, nhưng vì bản tính Công chúa, nàng ta vẫn kiêu căng nói, “Hôm nay ta tới gặp Hạ đại tướng quân vì có chuyện muốn nói. Hạ đại tướng quân nghe xong chắc chắn sẽ rất vừa lòng.”

“Hả?” Đôi mắt của Hạ Kỳ càng sáng ngời hơn, gã đẩy mỹ nhân y phục lộn xộn ra, nở nụ cười, “Nhị công chúa, nàng biết món quà gì có thể làm Hạ mỗ hài lòng sao?”

“Tất nhiên là ta biết rồi.” Khương Thanh Cừ cực kỳ có lòng tin, nàng ta dang lá thư lên rồi nói, “Hạ đại tướng quân nhìn thì biết thôi.”

Hạ Kỳ nghi ngờ đánh giá Khương Thanh Cừ một lượt rồi lấy bức thư trong tay nàng ta. Nhìn lướt một cái, vẻ mặt Hạ Kỳ trở nên nặng nề, gã cười như không cười.

“Các người lui ra hết đi.” Gã chậm rãi vỗ tay một cái, ca nữ và vũ nữ xung quanh lập tức cung kính lùi đi.

Ngay sau đó, Hạ Kỳ nói: “Nhị công chúa thật can đảm! Một cô nương như nàng quả là hiếm thấy.” Dứt lời, gã cười ha hả, tiếp tục lên tiếng, “Chỉ là Hạ mỗ không hiểu tại sao Nhị công chúa lại muốn giúp ta tiêu diệt Vệ Liệt vậy? Nếu ta nhớ không nhầm, Vệ Liệt chính là vị hôn phu chưa kết hôn của Nhị công chúa mà.”

Khương Thanh Cừ vừa nghĩ tới Vệ Liệt, giữa hai hàng mày lập tức lộ vẻ khó chịu.

“Không có nguyên nhân gì khác đâu, chẳng qua lão già đó mơ mộng hão huyền, cầu xin phụ hoàng cưới bốn công chúa, khiến bốn công chúa mất nhân duyên cả đời này.” Nàng ta hậm hực đáp.

Nhớ tới hôn sự của Tri Minh Châu và Hứa Quảng Nguyên, lại nhớ đến chuyện từ khi mẫu phi mang thai, sau đó được phong làm Hiền phi thì đã quên luôn nàng ta, chấp tay gả nàng ta cho Vệ Liệt, trong lòng Khương Thanh Cừ cực kỳ uất ức, sự không cam lòng pha thêm chút thù hận càng ngày càng nồng đậm.

“Nói vậy thì Công chúa điện hạ không hài lòng với vị hôn phu hiện tại à?” Hạ Kỳ cười khà khà, nâng ly lên uống một hơi hết sạch, ánh mắt rơi trên dáng người nhỏ gầy của Khương Thanh Cừ.

“Việc này không liên quan đến Hạ đại tướng quân.” Khương Thanh Cừ lạnh lùng hừ một tiếng, ngạo mạn nói: “Bồn công chúa giúp người một tay rồi đấy thôi, ta muốn nhìn xem người sẽ làm thế nào khiến Vệ Liệt mất chức quan. Hay là cứ dứt khoát lấy luôn cái mạng già của hắn đi, bồn công chúa cũng không quan tâm! Tên mơ mộng hão huyền đó không giữ quy tắc thì sẽ có kết cục thế đấy!”

Sau khi nói xong, trên gương mặt trẻ trung của Khương Thanh Cừ lộ vẻ độc ác không phù hợp với tuổi tác.

Nàng ta vốn không cố gắng ra vẻ trung trinh hiền thực gì cả, còn bị Chương Quý nhân giáo dục thành một kẻ hẹp hòi lại hiếu thắng. Nhà hoàn bên cạnh cũng đều là đám lấm mồm, hay gây xích mích thị phi như Hương Lăng, cho nên tính cách của nàng ta và Khương Linh Châu cực kỳ khác nhau. Hiện tại nàng ta bị ép gả cho Vệ Liệt nên quyết tâm tranh giành một lần vì tương lai của mình.

“Được!” Đương nhiên Hạ Kỳ rất tán thành, gã không ngừng khen ngợi. Có điều, chỉ chốc lát sau, gã hít một hơi thật sâu, cất giọng lười biếng, “Có điều Công chúa diện hạ à, bình thường thử Hạ mỗ ta thích nhất không phải là đánh thắng trận này.” Dứt lời, gã đứng lên, tới gần Khương Thanh Cừ, “Hạ mỗ chỉ thích nhan sắc của mỹ nhân mà thôi.”

Gã vừa dứt lời, Khương Thanh Cừ chợt hồi hộp, lập tức trở nên khẩn trương. Nàng ta liên tiếp lùi về phía sau vài bước, mỉm cười, “Hạ đại tướng quân chê quà của bồn công chúa không đủ sao? Chờ sau khi chuyện này thành công, bồn công chúa trở về Hoa Đình sẽ tặng người vô số mỹ nhân.”

“Ai da, vậy cũng phải đợi rất lâu đó.” Hạ Kỳ lại gần, nụ cười càng ngày càng nham hiểm, gã nhìn Khương Thanh Cừ chằm chằm bằng ánh mắt đe dọa, “Không bằng bây giờ Hạ mỗ hưởng thụ thân tiên lạc thú một phen trước nhỉ?”

Đầu óc Khương Thanh Cừ ù một tiếng, đột nhiên bỏ chạy.

Coi như không hiểu thế sự, ngây thơ ấu trĩ cũng biết lời nói của Hạ Kỳ có nghĩa là gì.

Nàng ta hét lên một tiếng, quát to, “Hạ Kỳ! Người thực sự to gan! Ta chính là Công chúa nước Tề, thân thể ngàn vàng, người dám...”

“Ngay cả vị hôn phu của mình còn giết được, tỏ vẻ trong trắng cái gì?” Hạ Kỳ cũng chẳng thương hoa tiếc ngọc, giơ tay tát một cái, đánh đến nỗi khiến hai gò má của Khương Thanh Cừ sưng vù lên, “Không ngại để ta đoán nhé, có phải người chê Vệ Liệt là lão già lớn tuổi, không thể khiến Công chúa nhà người hưởng thụ hết khoái cảm nơi khuê phòng không?”

Nghe lời Hạ Kỳ nói xong, Khương Thanh Cừ giận dữ và xấu hổ muốn chết. Nàng ta nhắc chân định chạy, nhưng chạy đi đâu đây? Chỉ thấy Hạ Kỳ vẫn kéo cánh tay của nàng ta, đẩy ngã xuống bàn trà thấp. Rượu và hoa quả đổ tràn lan, bệ bộn đầy mặt đất.

“Hạ Kỳ! Người thả ta ra!” Khương Thanh Cừ gào hét, đấm đá thật mạnh lên người đàn ông. Nàng ta nghe được tiếng vải vóc bị xé ở bên tai, hai gò má hoàn toàn trắng bệch, “Phụ hoàng của ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người! Vệ Liệt cũng sẽ không buông tha cho người đâu!”

“Tha cho ta?” Hạ Kỳ giữ tay của nàng ta, một tay vội vã cởi bỏ quần lót, mạnh mẽ nói, “Phụ hoàng của người không có ý định buông tha cho ta! Ta không sợ trời không sợ đất, Lưu Tông hay Hoàng hậu ở trước mặt ta cũng còn phải gọi gia gia và nãi nãi, người là cái rắm gì?! Hầu hạ ta thật tốt, ta còn có thể cho người làm thiếp!”

Rít gào, đập đánh, tiếng tát liên tục vang lên, vô cùng hỗn loạn. Chỉ chốc lát sau, Khương Thanh Cừ đột nhiên không kêu nữa, cũng không nói lời nào, từ khóe mắt có một giọt nước mắt rơi xuống.

***

Hợp Viên.

Ứng Quân Ngọc nghỉ ngơi mười mấy ngày xong, qua hội Thượng Nguyên, lúc này mới lười biếng cầm theo bầu rượu đi gặp Khương Linh Châu, bảo là muốn giải thích chuyện xưa một chút. Có điều hắn vừa tới cửa viện đã bị Tiêu Tuấn Tri cản lại.

“Ứng tiên sinh, Vương phi đang mang thai, bây giờ là thời điểm nên nghỉ ngơi nhiều. Nếu người muốn trao đổi chuyện xưa khiến tinh thần tổn thương, chỉ bằng nói với ta đi.” Tiêu Tuấn Tri nói.

“Người ư?” Ứng Quân Ngọc đánh giá hắn một phen, hừ một tiếng, “Người giam ta lâu như vậy, còn hi vọng ta cho người biết gì chứ? Ta thua vị phu nhân kia chứ không phải thua người! Vậy thì Ứng mỡ về ngủ cho ngon thôi.”

Ứng Quân Ngọc dứt lời thì xoay người rời đi.

Tiêu Tuấn Tri khá bất đắc dĩ.

Khương Linh Châu đã sắp sinh, hiện tại không nên vì những chuyện khác mà tổn công tổn sức, chỉ cần sinh một đứa trẻ khỏe mạnh là được rồi. Nhưng Ứng Quân Ngọc này không chịu nghe Tiêu Tuấn Tri, toàn im lặng với hắn thôi.

Tiêu Tuấn Tri suy nghĩ một lúc rồi gọi Phó Huy đến, nói, “Ứng Quân Ngọc không chịu mở miệng với ta, vậy thì chờ sau khi Vương phi sinh xong hãy nói. Trước kia Từ Thiện từng nói với ta về chuyện chủ tể của Hỏa giáo. Ta đã đổi sang tin Phật từ lâu nên lâu rồi không biết bây giờ ai đang là người nắm quyền nữa.”

Phó Huy vâng lời, nói từng chuyện mà mình biết ra.

Hiện tại chủ tể của Hỏa giáo là Phí Mộc Hô, xưa nay đều là khách mời của Hào Châu vương Tiêu Phi Túc, đã nắm quyền hơn hai mươi năm rồi. Cổ Ngôn Đóa và nữ sứ giả Na

Tháp Nhiệt Cầm nắm giữ Hòa giáo đều là người do lão ta tuyển chọn, nhưng vì Na Tháp Nhiệt Cầm không nghe lời nên hiện tại Phí Mộc Hồ phải chọn một nữ sứ giả khác, không biết là ai.

Vì năm đó Tiêu Tuấn Trì cố hết sức trục xuất Hòa giáo, bây giờ hoàn cảnh của Hòa giáo ở nước Ngụy đã không còn phồn vinh như trước nữa, chỉ dựa vào hơi thở của Tiêu Phi Túc mới miễn cưỡng sống sót. Phí Mộc Hồ đã từng cố gắng tranh giành quyền lợi ở nước Tề, có điều từ trước tới nay nước Tề thờ phụng Nho giáo, đây là một tôn giáo rất nghiêm ngặt, cho nên Phí Mộc Hồ đi đâu cũng vấp phải trắc trở, không vào được nước Tề.

“Huy từng rất kính trọng Hòa giáo, chỉ là bây giờ Hòa giáo không còn như trước nữa. Na Tháp Nhiệt Cầm một lòng muốn Hòa giáo làm việc thiện cũng chỉ đành lực bất tòng tâm. Nàng ta bị gả cho Lưu Tông, bây giờ bản thân còn khó giữ nổi, Phí Mộc Hồ lại đang lựa chọn nữ sứ giả mới.” Phó Huy buông tiếng thở dài, lắc đầu nói, “Sợ là hiện tại Hòa giáo đã không thể trở về như xưa.”

Tiêu Tuấn Trì im lặng một lúc mới nói, “Nếu có thể tiêu diệt Phí Mộc Hồ này, Hòa giáo có thể cố gắng lấy lại ánh hào quang khi xưa.”

“Nói thì đơn giản, làm thì khó biết bao.” Phó Huy cười khổ, “Phí Mộc Hồ cực kỳ cẩn thận, che giấu hành tung ẩn nấp của mình vô cùng kín kẽ. Muốn tìm được lão ta ở Đại Ngụy mệnh mông đúng là rất khó.”

Tiêu Tuấn Trì nghe xong thì lên tiếng, “Không sao, việc này ta sẽ nghĩ cách. Hiện tại quan trọng nhất là Vương phi.”

Bây giờ còn có thứ gì quan trọng hơn Khương Linh Châu à?

Đương nhiên hiện tại không có thứ gì quan trọng hơn Khương Linh Châu rồi!

Trong thời tiết tháng một đầy lạnh lẽo, thành Uy Ninh xảy ra một chuyện lớn.

Nhị công chúa Khương Thanh Cừ đang ở trong Uy Ninh chờ gả cho Vệ đại tướng quân đã im hơi lặng tiếng mất tích. Sau ba ngày, nàng ta xuất hiện trên đầu tường của Triệu thành, Hạ Kỳ đề lên người nàng ta, nói một đồng những từ ngữ bần thiêu với Vệ Liệt, nói rằng Nhị công chúa tự dâng mình cho gã, khen gã dũng mãnh hơn Vệ Liệt, vân vân và vân vân.

Gã vừa dứt lời, khắp thành đều ồ lên.

Cũng may, cuối cùng Nhị công chúa cũng bị đuổi về Uy Ninh. Chỉ là nét mặt của nàng ta rất đờ đẫn, biểu cảm chết lặng, ngay cả khi nói chuyện cũng đập đầu lấp ba lấp bấp, giống hệt kẻ ngốc. Rốt cuộc nàng ta còn trong sạch hay không thì người ngoài cũng không ai biết được.

Mọi người chỉ biết Vệ Liệt vô cùng nhục nhã nhưng không kiêu ngạo cũng không vênh vãn, vẫn ung dung tự nhiên bao vây Triệu thành.

Hết đạn hết lương thực, Triệu thành sắp sụp đổ rồi. Cũng may Vệ Liệt luôn kiên trì, vậy mà cứ như đang đợi Triệu thành tự vỡ. Nếu ông ta sớm lớn tiếng nói rằng muốn “Không tổn một binh một tốt của bệ hạ mà vẫn bắt được Lưu Tông, sau đó trả thù nỗi nhục Hạ Kỳ cướp thê tử” thì hẳn người ngoài sẽ cảm thấy Vệ Liệt có lòng muốn tạo phản, cho nên cứ án binh bất động, im lặng chờ cơ hội tốt.

Khương Linh Châu không biết những chuyện này. Tiêu Tuấn Trì hiểu tính tình của nàng, không dám để những thứ phức tạp bên ngoài quấy rầy tâm trạng của nàng, tránh để nàng đang mang thai bụng to lại còn phải lo lắng chuyện quốc gia đại sự. Hiện tại, hẳn chỉ cần Khương Linh Châu bảo vệ cơ thể thật tốt là được rồi.

Đầu xuân tháng hai, khi cây liễu non mới nhú, cuối cùng Khương Linh Châu cũng tới ngày sinh.

Vì sợ dơ bẩn, bà đỡ không cho Tiêu Tuấn Trì vào phòng. Nhưng hắn lại hét lên “Sợ bẩn cái gì chứ! Bỏn vương bẩn lắm sao?” rồi dẫn đầu đi thẳng vào trong. Cũng may Phó Huy ngăn cản hắn, bảo hắn ngồi yên một lúc là được.

“Vương gia không ngại thì đoán thử xem là bé trai hay bé gái đi ạ.” Phó Huy nói.

“Sao ta biết được?” Tiêu Tuấn Trì vốn ngồi trên ghế đá, vì mất tập trung nên ngồi nghiêng đi, suýt thì rơi xuống đất. Hắn vuốt chuôi tràng hạt trên tay, suýt nữa cào nát cả món báu vật nhà Phật này. Cứ được một lúc hắn lại nhìn ra phía phòng sinh xem có ai đó bước ra không.

“Từ Thiện, người nghe xem, có phải là tiếng khóc của trẻ con không?” Bỗng nhiên hắn nắm chặt ống tay áo của Phó Huy, nhíu mày, sắc mặt nặng nề. Dáng vẻ nghiêm túc này dường như sắp hành quân đánh giặc đến nơi vậy.

“Vương gia, người nghe nhầm rồi.” Phó Huy đáp.

“... Ừ.” Tiêu Tuấn Trì không vui lắm, xoa ấn đường, day trán. Nhưng không quá một nén nhang sau, hắn lại kéo ống tay áo của Phó Huy, sốt ruột hỏi lại cùng một câu hỏi, “Từ Thiện! Người nghe đi! Lần này nhất định là tiếng trẻ con khóc rồi!”

“... Vương gia.” Phó Huy dờ khóc dờ cười, “Vừa nãy là tiếng gió mà.”

“Vương gia, người thích con trai hay con gái ạ?” Vì đề phòng Cảnh Lăng vương lại ngốc nghếch lần nữa, Phó Huy chuyển đề tài.

“Người hỏi bốn vương cái này làm gì?” Tiêu Tuấn Trì cũng không quay đầu lại, “Bốn vương có sinh con với người đâu!”

“Vương gia, thần cũng không muốn sinh con với người đâu.”

“Người còn cãi bồng vương hả? Thật là to gan!”

Từ khi hoàng hôn cho đến khi trăng lên, Tiêu Tuấn Trì không dám uống một ngụm nước, chỉ luôn hồi hộp đứng trước cửa phòng. Thỉnh thoảng khi nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn, hắn lại để lộ vẻ mặt đáng sợ.

Cuối cùng, một tiếng khóc của trẻ con truyền vào tai hắn. Tiêu Tuấn Trì nhắm mắt ổn định tinh thần, nắm chặt chuỗi tràng hạt trong tay, vẻ mặt bình tĩnh, ung dung nói, “Lần này là tiếng gió, tiếng mưa, tiếng hoa rơi, hay là tiếng bước chân vậy? Gió không động nhưng lại có gì đó chuyển động, là tiếng của Chư Thiên trong cõi trời Quang Âm...”

Phó Huy: ...

“Vương gia tỉnh lại đi.” Phó Huy lên tiếng, vỗ vai của Tiêu Tuấn Trì, “Vương phi nương nương đã sinh rồi.”

Đúng lúc đó, bà vú già ôm một cái bọc, vẻ mặt vui mừng bước ra nói, “Chúc mừng Vương gia! Là một tiểu Thế tử! Tiểu Thế tử khóc rất vang, sinh ra cũng tuần tú, cực kỳ giống Vương gia.”

Trong nháy mắt khi nghe thấy lời này, Tiêu Tuấn Trì chẳng có thời gian rảnh nghe tiếp mấy câu “gió không động nhưng lại có gì đó chuyển động”, dứt khoát đứng lên. Trước tiên lao đến bên cạnh bà vú nhìn con mình, sau đó nhanh chóng kéo vạt áo đi vào phòng, tiến thẳng tới chỗ Khương Linh Châu.

“Vương phi sao rồi?” Hắn hỏi, “Cơ thể có gì đáng ngại không?”

“Vương phi cực kì mệt mỏi, lát nữa chắc sẽ ngủ thiếp đi thôi.” Bà tử hầu hạ đang bụng nước bắn ra ngoài, thấp giọng đáp, “Chúc mừng Vương gia! Là một tiểu Thế tử khỏe mạnh, đã đặt tên chưa ạ?”

“Đặt rồi đặt rồi.” Tiêu Tuấn Trì trực tiếp đi lướt qua bà tử.

Mấy nha hoàn đang dọn dẹp đồng bệ bện trong phòng, Khương Linh Châu đã được mặc thêm một chiếc áo ngoài, gò má trắng bệch dựa vào đầu giường. Hình như nàng rất đau, môi run rẩy liên tục. Dáng vẻ suy yếu làm Tiêu Tuấn Trì đau lòng không thôi.

“Linh Châu!” Tiêu Tuấn Trì cầm tay nàng, khẽ nói bên tai, “Trước tiên nàng nằm xuống nghỉ ngơi đi đã, là bé trai, lát nữa sẽ ôm tới cho nàng xem.”

“Thiếp... thiếp... thiếp...” Khương Linh Châu nằm xuống, không biết tại sao mắt lại nhắm lại, cứ ấp úng mãi, “Thiếp...”

“Sao vậy? Đau lắm hả?” Tiêu Tuấn Trì lấy ống tay áo lau mồ hôi lạnh cho nàng, khẽ nói, “Nàng cần ta một cái đi, có lẽ sẽ tốt hơn một chút.”

“Thiếp...” Đôi mắt Khương Linh Châu xoay tròn, chăm chú nhìn hấn rồi lằm bằm,
“Thiếp muốn ăn cua...”

Tiêu Tuấn Trì: ...

Không ngờ suốt mùa thu không thể ăn được con cua nào làm nàng nhớ tới bây giờ...

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Nhìn xem! Là Xuân Ca Nhi đó!!!

Yên tâm, sẽ có tên ngay thôi.

Chương 76: Chiến tranh bắt đầu

Editor: Đinh Hương

Beta: TỬU THANH

Tiêu Tuấn Trì đã đặt tên cho đứa con vừa mới chào đời là “Du Chương”, có ý nghĩa “Ngày càng dài, càng thêm quý giá”. Nhũ danh cũng đã đặt xong từ lâu rồi, tục quá thì không được, tên là Xuân Nhi.

Khương Linh Châu nghe tên xong còn tỏ vẻ thèm thuồng, nói: “Nếu lần sau lại sinh con trai nữa, không bằng đặt tên “Kiều Nhi” đi, vừa xứng thành một đôi, chẳng phải rất đẹp sao?”

Tiêu Tuấn Trì: ...

Xuân Nhi rồi lại Kiều Nhi, đam mê của Vương phi càng ngày càng kì lạ. Hắn không khỏi bắt đầu nghi ngờ, có phải Vương phi là đàn ông đầu thai nhầm thành phụ nữ rồi không, cho nên mới thích làm mấy chuyện như vậy.

Thể chất của Khương Linh Châu yếu ớt, sữa không đủ, cũng may Hợp Viên đã sớm chuẩn bị mấy bà vú có xuất thân trong sạch để giúp nàng lúc cấp bách. Ngoài ra, Tiêu Du Chương cũng không phải đứa trẻ hay ồn ào, vừa ra đời đã cực kì ngoan ngoãn, mỗi ngày ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, rất ít khi khóc lóc.

Khương Linh Châu đang trong thời kì ở cữ, vốn nên nghỉ ngơi thật tốt, nhưng nàng vô cùng yêu thương Tiêu Du Chương nên mỗi ngày đều ôm đứa bé không buông tay được. Không có việc gì làm thì đều đến ngắm mặt đứa bé, dường như cực vừa tròn vừa trắng này là châu báu gì đó rất hiếm lạ. Vừa nghĩ tới đứa bé này là miếng thịt từ trên người mình rơi xuống thì nàng không thể rời mắt được, chỉ muốn cả ngày đều ngắm nhìn nó, dù thể nào cũng không chịu nằm nghỉ ngơi.

“Vì con đó, cả một mùa thu mà mẫu phi không được ăn một con cua nào cả...”

Tiêu Tuấn Trì thường hay nghe nàng thì thầm nói chuyện với Tiêu Du Chương.

Cùng lúc đó Khương Yến Nhiên ở Uy Ninh nghe nói Khương Linh Châu đã sinh nở thuận lợi, hắn cũng muốn đến thăm cháu trai ngay. Mỗi ngày hắn đều ở trong quân doanh, từ sáng đến tối cứ đấu khẩu với Vệ Liệt suốt vì muốn Vệ Liệt công thành nên cực kì đau đầu. Cũng chỉ có việc “nhìn thấy cháu trai” có thể khiến đáy lòng Khương Yến Nhiên dễ chịu hơn một chút.

Hắn chuẩn bị quà tặng rồi kêu xe ngựa đến, muốn tới Hợp Viên. Khương Yến Nhiên vừa mới lên xe ngựa thì nghe có người báo lại, nói cô cô bên cạnh Khương Thanh Cừ đến.

“Có chuyện gì?” Khương Yến Nhiên mong nhớ cháu trai và muội muội nên trong giọng nói hơi mất kiên nhẫn.

“Nhị công chúa... muốn gặp Thái tử điện hạ ạ.” Lão cô cô thấp thỏm đáp.

“Lần sau đi, Hà Dương vừa sinh, bốn Thái tử phải đi thăm một chuyến.” Khương Yến Nhiên dứt lời thì phát tay rời đi.

Ngồi trong xe, Khương Yến Nhiên nghĩ tới Khương Thanh Cừ, hàng lông mày rậm lập tức nhíu lại.

Khương Thanh Cừ bị Hạ Kỳ bắt đi đã là một nỗi nhục của nước Tề. Cũng may Vệ Liệt biết việc này nhưng không trách nàng ta, càng không khắt khe với Khương Thanh Cừ, sau khi đón nàng ta về thì vẫn tiếp tục cho ăn cho ở trong Uy Ninh.

Bây giờ Khương Yến Nhiên nghĩ tới Khương Thanh Cừ thì cảm thấy rất mất mặt, không muốn gặp nàng ta chút nào.

Xe ngựa của Thái tử đã đi xa, lão cô cô khẽ thở dài, cúi nửa người vái chào rồi quay lại chỗ Khương Thanh Cừ.

***

Trong vườn hoa dành cho khách của thị trấn, Khương Thanh Cừ đang ngồi ngây người bên cửa sổ, nhìn một chiếc lá xanh biếc của cây tử đằng rơi xuống. Mùa xuân tháng hai vẫn còn se lạnh nhưng nàng ta chỉ mặc một chiếc áo trong mỏng manh, dường như không hề lo sợ cơn gió lạnh buốt chưa tan này.

“Lão nô tham kiến Công chúa.”

Nghe thấy tiếng của cô cô, nàng ta chậm chạp nghiêng đầu sang, khuôn mặt vốn thanh tú đã trở nên gầy gò tiêu tụy, giống như vừa bị bệnh nặng vậy.

“Hoàng huynh không chịu đến sao?” Khương Thanh Cừ lên tiếng hỏi.

“Vâng.” Lão cô cô nhìn thấy dáng vẻ của nàng ta, trong lòng khá thương xót, “Hà Dương công chúa cũng ở trong Uy Ninh, hai ngày nay vừa mới hạ sinh, Thái tử điện hạ nói rằng muốn đi thăm một chuyến nên không rảnh đến chỗ của người ạ.”

Nghe thấy cái tên “Hà Dương công chúa”, Khương Thanh Cừ lẩm bẩm, “Hà Dương tỷ tỷ cũng ở Uy Ninh sao? ... Tỷ ấy đang mang thai mà còn bị đuổi về đây à?” Dứt lời, nàng ta chợt nở nụ cười lạnh lẽo, nói, “Đều là người đáng thương, ta không nên ghét tỷ ấy như vậy.”

“Việc này thì lão nô cũng không rõ ạ.” Lão cô cô nói, “Nghe Diệp đại nhân bên cạnh Thái tử nói rằng, hình như Cảnh Lăng vương cũng theo Hà Dương công chúa về đây

thăm viếng.”

“Thăm viếng...?” Khương Thanh Cừ hơi sững sờ, cất giọng run rẩy, “Chẳng lẽ không phải tỷ ấy bị đuổi về sao? Hoặc là đã chết ở nơi đó rồi, người nước Ngụy thô bỉ lắm mà? Tỷ ấy lại còn dẫn theo Cảnh Lăng vương trở về thăm viếng? Vậy mà tỷ ấy...”

Vậy mà có thể bình an sinh con, có vẻ còn rất vui vẻ thoải mái nữa!

“Công chúa!” Lão cô cô duỗi bàn tay đầy nếp nhăn ra vuốt ve lưng nàng ta, ghen ngào khuyên nhủ, “Lão nô khuyên người một câu, không nên tham lam, không nên so bì, mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, hãy nhìn về phía trước...”

Khương Thanh Cừ bị Hạ Kỳ bắt nên đã đánh mất sự trong trắng, Vệ Liệt vẫn thực hiện lời hứa cưới nàng ta làm chính thất phu nhân, để nàng ta hưởng vinh hoa phú quý đã là may mắn ngất trời rồi, Khương Thanh Cừ phải biết thỏa mãn.

Khương Thanh Cừ nghe xong thì viên mắt đỏ ửng, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Con gió rét lạnh từ ngoài cửa thổi vào, thổi tan tiếng khóc ai oán của người con gái.

***

Khương Yến Nhiên chợ mắt suốt quãng đường, đến Hợp Viên mới sửa sang lại y phục, giấu vẻ mặt mệt mỏi đi rồi xuống xe ngựa. Mấy nha hoàn ra chào đón rồi hành lễ, nói rằng Cảnh Lăng Vương phi và tiểu Thế tử đang chờ hần ở bên trong.

“Hà Dương! Để huynh nhìn cháu trai xem có đáng về thế nào nào, hình như không giống muội lắm!” Khương Yến Nhiên bước vào phòng của Khương Linh Châu, vừa cười vừa nói rồi bảo người hầu dâng quà tặng lên, “Vì đang ở Uy Ninh nên cũng không mua được món đồ gì ra hồn cả, huynh đành tìm người làm một cái khóa Trường Mệnh cho cháu trai vậy.”

Tiêu Du Chương đang nằm ngủ say trong tay bà vú, năm ngón tay trắng trẻo mịn màng nắm chặt, đáng về vô cùng đáng yêu. Khương Yến Nhiên thấy thế nhưng không dám bế, chỉ cười nói: “Đáng về lúc ngủ của tiểu Thế tử giống Hà Dương lúc còn bé đến mấy phần. Năm đó khi mẫu hậu gọi huynh đến bế Hà Dương, huynh cũng không dám bế, chỉ sợ làm muội ngã đập đầu. Bây giờ nhìn thấy cháu trai của mình, huynh vẫn không tiến bộ được chút nào.”

“Thì ra năm đó hoàng huynh cũng muốn bế muội sao?” Khương Linh Châu mím môi cười, khẽ hỏi, “Hoàng huynh sinh ra trước nên mới thế, nếu không thì làm sao có cơ hội tốt vậy chứ?”

“Phải phải phải, vì huynh không tị nạnh với Hà Dương nữa.” Khương Yến Nhiên nhẹ nhàng sờ ngón tay của Tiêu Du Chương, không biết sao lại thu tay lại, hỏi, “Đặt tên chưa?”

“Đặt rồi ạ, tên thằng bé là Du Chương, nữ danh là Xuân Nhi.” Khương Linh Châu đáp.

“Sao tên này lại giống con gái thế?” Khương Yến Nhiên hơi nhú mày, “E là khi lớn lên cháu trai sẽ không vui đâu.”

“Muội không gọi thằng bé là “con cua” đã là yêu thương thằng bé lắm rồi đấy.” Khương Linh Châu nói.

Khương Yến Nhiên không biết nguyên nhân nên vẻ mặt đầy khó hiểu, chỉ có Tiêu Tuấn Trì ở bên cạnh bật cười, hiển nhiên hẳn biết rõ. Nghe thấy Tiêu Tuấn Trì cười, nhất thời trong lòng Khương Yến Nhiên đầy chua xót, khẽ nói: “Xem ra muội muội sống rất tốt.”

Hai người lại nhìn đứa bé hồi lâu rồi nói chút chuyện nhà, sau đó Khương Yến Nhiên mới cáo từ và trở về doanh trại.

Hiện nay tình hình rất khó xử, Vệ Liệt giam giữ binh lính, chỉ nói muốn chậm rãi chờ đợi cơ hội tốt để Lưu Tông tự đầu hàng, lẽ mà mãi không chịu phát binh, càng không để giám quân là vị Thái tử này vào mắt. Nếu Khương Yến Nhiên không để ý kỹ thì chỉ sợ sẽ xảy ra biến cố.

Khương Yến Nhiên vừa ra khỏi cửa thì Tiêu Tuấn Trì tiến lên đón, cười hỏi: “Đại cự vôi vãi thế, đi đâu à?”

“Về doanh trại.” Khương Yến Nhiên dừng bước, đánh giá Tiêu Tuấn Trì một lượt mới hỏi: “Muội phu có gì chỉ bảo sao?”

“Cạnh Lăng có yêu cầu quá đáng, mong nước Tề có thể giúp đỡ.” Tiêu Tuấn Trì lên tiếng, “Không biết Thái tử điện hạ có thời gian dừng bước lại nói chuyện với Cạnh Lăng một lát không?”

“Không khéo rồi, hôm nay ta tới thăm Hà Dương và cháu trai. Những chuyện khác, ta sợ không có thời gian để trao đổi. Nếu nói tóm tắt thì ta có thể cố gắng nghe thử một lần.” Khương Yến Nhiên đáp.

“Nếu thế Cạnh Lăng xin nói thẳng.” Tiêu Tuấn Trì chấp tay, ung dung nói, “Không nói dối Thái tử điện hạ, Cạnh Lăng có một tâm sự khó giải quyết, chính là hậu họa sâu xa - Hỏa giáo. Nỗi khổ của Cạnh Lăng đó là hành tung của chủ tế Hỏa giáo rất khó tìm kiếm, mãi mà không thể bắt được lão ta. Nghe nói có mấy lần Hỏa giáo muốn vào nước Tề, nhưng từ đầu đến cuối đều không vào được cửa, vì thế Cạnh Lăng ở đây khẩn cầu Thái tử điện hạ giúp đỡ Cạnh Lăng một chút.”

Tiêu Tuấn Trì vừa dứt lời, Khương Yến Nhiên như cười như không.

“Cạnh Lăng vương, mặc dù nước Tề và nước Ngụy đã kết thông gia nhưng suy cho cùng nước Tề cũng không phải là của Khương gia ta, mà là của bách tính nước Tề.

Chuyện này có lợi ích gì cho bách tính chứ? Nếu vô ích thì cần gì phải làm?”

Tuy hấn mở miệng là “lợi ích của bách tính”, nhưng thực ra lại không muốn giúp nước Ngụy diệt trừ Hòa giáo. Không bằng nói, đối với nước Tề, nước Ngụy càng loạn càng tốt. Nếu Hòa giáo có thể quấy nhiễu toàn bộ nước Ngụy đến nỗi long trời lở đất, không được bình an thì nước Tề còn mừng thầm ấy chứ, cần gì phải đặc biệt chạy đến giúp đỡ hấn?

“Ngày khác, nếu Hòa giáo có liên quan gì đến nước Tề thì nhắc đến chuyện này cũng không muộn đâu.” Khương Yến Nhiên cười một tiếng rồi nói, “Muội phu à, ta phải trở về quân doanh rồi, cáo từ.”

Dứt lời, hấn đi mất.

“Thái tử điện hạ,” Tiêu Tuấn Trì nói với theo bóng lưng của hấn, “Không lâu nữa Thái tử điện hạ phải đồng ý với chuyện này thôi. Lúc đó Cảnh Lăng sẽ quét tuyết pha trà chờ đợi.”

Bước chân của Khương Yến Nhiên khựng lại, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không hề cười chút nào, chậm rãi đáp, “Sợ là sẽ làm muội phu thất vọng rồi, mùa đông lẫn mùa xuân của chúng ta đều không có tuyết rơi, cũng sẽ không có cơ hội nào để muội phu quét tuyết pha trà đâu. Năm nay ở Triệu thành có tuyết rơi lớn như vậy cũng là mười năm khó gặp mà thôi.”

Khương Yến Nhiên quay người lên xe ngựa, phu xe kéo dây cương, lập tức lái xe về ngoại thành Uy Ninh.

Tiếng bánh xe vang lên, thẳng đường ra khỏi cổng thành. Mùa xuân ngập tràn khắp nơi, đều là cảnh tượng tràn trề sức sống. Có điều quân doanh ở nơi rừng núi khiến người ta không có tâm trí thưởng thức cảnh đẹp mùa xuân nữa.

Xe ngựa dừng lại ở ngoài cổng lớn của quân doanh, người hầu vén màn xe lên, Khương Yến Nhiên khom người ra khỏi xe ngựa. Hấn vừa cúi người xuống không lâu thì nghe được tiếng leng keng của binh khí tuốt ra khỏi vỏ.

Tiếng vang vừa dứt, trên cổ hấn truyền tới cảm giác lạnh như băng.

Khương Yến Nhiên chậm rãi đứng thẳng dậy, đảo mắt nhìn. Ánh lửa ở cửa quân doanh đã tắt, than củi đêm qua cháy đen, mùi khói gay mũi bốc lên nồng nặc. Mấy quân lính mặc áo giáp đứng bên cạnh hấn, hai thanh kiếm bạc dán chặt vào cổ hấn phản chiếu bầu trời đêm, lưỡi kiếm cực kỳ lạnh lùng làm lòng người khiếp sợ.

“Mấy vị tướng quân có ý gì?” Khương Yến Nhiên không nặng không nhẹ dùng ngón tay gảy dưới lưỡi kiếm, lòng bàn tay không cần thận bị lưỡi kiếm cứa vào. Lập tức từ lưỡi kiếm có một giọt máu rơi xuống.

“Thái tử điện hạ nên cẩn thận một chút, tránh làm bản thân mình bị thương.”

Tiếng bước chân dày đặc truyền tới, là bộ giáp nặng nề của Vệ Liệt. Tay của hắn đặt giữa đệm lưng và bảo kiếm, trên sắc mặt quanh năm như khúc gỗ vương vấn chút độc ác, “Vì muốn xin một con đường sống nên Vệ mỗ chỉ có thể làm vậy thôi.”

“Vệ đại tướng quân làm gì thế?” Khương Yên Nhiên nhìn thẳng vào gương mặt đầy sương gió của Vệ Liệt, hỏi, “Người đã lấy muối muối của ta, là người một nhà của ta, sao phụ hoàng lại động đến người được chứ?”

“Nhị công chúa?!” Vệ Liệt hừ lạnh một tiếng, đáp, “Ngày ấy dưới Triệu thành, Thái tử điện hạ đã thấy đấy, cũng nghe rõ ràng lời nói của Hạ Kỳ rồi. Khương gia các người sĩ nhục ta như vậy, còn muốn cái mạng già của Vệ mỗ ta nữa chứ!”

Lòng Khương Yên Nhiên chùng xuống, trầm nghĩ: Quả nhiên là vậy, suy đoán không ổn đã thành sự thật rồi.

Ngày ấy dưới chân Triệu thành, Hạ Kỳ luôn miệng kêu gào, còn giữ Khương Thanh Cừ - người đã mất tích mấy ngày, nói Khương Thanh Cừ chê lão già Vệ Liệt không thể thỏa mãn chuyện giường chiếu của nàng ta nên mới chạy tới chỗ của Hạ Kỳ để tự đề cử mình, còn dùng hai tay dâng bản đồ bày trận trong quân doanh lên, muốn Hạ Kỳ giết Vệ Liệt để diệt trừ hậu họa.

Nếu Khương Thanh Cừ chỉ lên xã giao với Hạ Kỳ thôi thì không sao, nhưng nàng ta lại muốn đẩy Vệ Liệt vào chỗ chết, không thể không nói lòng dạ quá độc ác.

“Vệ đại tướng quân, chắc trong chuyện này có hiểu lầm rồi.” Khương Yên Nhiên giải thích, “Nhất định do Hạ Kỳ rắc tâm gây xích mích, châm ngòi ly gián, mà Nhị muội của ta là Công chúa một nước, cần gì phải làm chuyện như vậy?”

“Nếu là giả thì sao Hạ Kỳ lại có bản đồ bày trận của Vệ mỗ được?” Giọng nói của Vệ Liệt đầy phẫn nộ, “Quân bất nhân, thần bất nghĩa. Bệ hạ đã nghi ngờ ta mười mấy năm rồi, Vệ mỗ sẽ dứt khoát giải quyết nỗi nghi ngờ này ngay! Người đâu, dẫn Thái tử đi, tiếp đãi cho tử tế!”

Khương Yên Nhiên trầm nghĩ không ổn rồi, hắn biết chuyện này đã được quyết định, mình sẽ biến thành tù binh của Vệ Liệt.

Đúng là Vệ Liệt muốn mưu phản thật rồi!

Trong nháy mắt, hắn nhớ tới lúc cáo từ Tiêu Tuấn Trì, Tiêu Tuấn Trì nói “quét tuyết pha trà” đợi hắn, có phải Tiêu Tuấn Trì đã đoán trước được chuyện này rồi không?

Tuy hắn nghĩ như thế nhưng đã bị người ta quân thúc nên đành bất lực.

“Vệ đại tướng quân, khoan đã!” Hắn cố gắng nghiêng đầu qua chỗ khác, nói, “Vệ đại tướng quân, Hà Dương công chúa vẫn còn đang ở Uy Ninh, nhưng con bé đã gả cho

người ta rồi, từ lâu không còn là người của Khương gia Hoa Đình nữa, người có thể nương tay không...”

“Hà Dương công chúa?” Vệ Liệt phúi tay, đáp, “Thái tử điện hạ che chở cho muối muối như vậy, thật là một vị huynh trưởng tốt. Hà Dương công chúa đã gả cho Cảnh Lăng vương của nước Tề, vậy thì không còn là người của Khương gia nữa, đương nhiên trong lòng Vệ mỗ hiểu rõ. Thái tử điện hạ không cần lo lắng, chỉ cần ở trong doanh trại nghỉ ngơi thật tốt là được.”

Vệ Liệt muốn tạo phản, chỉ vì bị người Khương gia nghi ngờ và sỉ nhục nên mới làm phản. Khương Linh Châu là Cảnh Lăng Vương phi, động tới nàng chính là động tới nước Ngụy, Vệ Liệt không ngu đến mức rước lấy phiền phức lớn như vậy cho bản thân đâu.

Trong quân có biến, tin tức lập tức truyền tới Uy Ninh.

Vốn đây là thời gian lòng người nơm nớp lo sợ, nghe nói Vệ đại tướng quân tạo phản, mọi người lập tức đoán Uy Ninh sẽ xảy ra chiến tranh, suốt đêm lục tục thu dọn hành lý, dẫn thê tử, kéo xe ba gác và xe ngựa chạy ra ngoài thành. Trước giờ đường phố luôn yên tĩnh, tự dưng bây giờ mọi người nhốn nháo hoảng loạn, tiếng hô hào vang lên khắp nơi.

Bên ngoài ồn ào như vậy, tất nhiên người trong Hợp Viên cũng nghe thấy. Khương Linh Châu vốn đã ngủ rồi, nghe thấy bên ngoài âm ỉ thì gọi nha hoàn đến hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy? Người đi hỏi thăm xem.”

Nha hoàn nhận lệnh đi hỏi, lúc quay về thì Tiêu Tuấn Trì đi theo.

“Vương phi, Vệ Liệt của nước Tề tạo phản rồi, sợ là thành Uy Ninh không giữ được nữa.” Tiêu Tuấn Trì nắm tay nàng, nói, “Nàng là Cảnh Lăng Vương phi của nước Ngụy, Vệ Liệt sẽ không ngu đến mức động tới nàng đâu. Tối nay ta đưa nàng rời khỏi đây, sai Chẩm Hà che chở nàng quay về Cảnh Lăng nhé.”

Chuyện đến quá đột ngột, Khương Linh Châu bối rối hồi lâu mới kịp phản ứng. Đúng lúc này, Tiêu Du Chương vốn đã ngủ say lại tỉnh dậy, dường như bị tiếng ồn ào bên ngoài quấy nhiễu, hiếm khi đứa bé khóc ầm lên.

“Xuân Nhi đừng khóc.” Khương Linh Châu vội ôm lấy đứa con trai mềm mại tròn trĩnh như mì vắt, đau lòng vỗ về. Vất vả lắm tiếng khóc của Tiêu Du Chương mới nhỏ xuống, lúc này nàng khẽ hỏi, “Sao Vệ Liệt lại tạo phản vậy? Mấy ngày nay thiếp luôn đề ý đến Xuân Nhi, cũng không biết rõ chuyện bên ngoài lắm.”

“Ta biết Vương phi không bỏ nước Tề được, nhưng hôm nay thực sự không thể ở lại Uy Ninh nữa.” Tiêu Tuấn Trì xoa ấn đường của nàng, thấp giọng nói, “Linh Châu, trước tiên nàng hãy ngoan ngoãn quay về Cảnh Lăng đi, như vậy cũng khiến ta yên tâm hơn. Ta nhất định không bằng quan đứng ngoài để Vệ Liệt giẫm đạp lên quê hương của nàng đâu.”

Hắn vừa dứt lời, không biết tại sao tâm trạng của Khương Linh Châu dần trở nên bình tĩnh.

Nếu một mình nàng ở Uy Ninh thì thôi đi, nhưng hiện tại Xuân Nhi còn quá nhỏ, nàng không thể không để ý đến sự an toàn của con trai được. Vì Xuân Nhi, nàng phải trở về Cảnh Lăng trước thôi.

“Thiếp biết rồi.” Nàng giao Tiêu Du Chương cho bà vú bên cạnh, nói, “Vậy thiếp dẫn Xuân Nhi đi vậy. Chỉ là Vương gia à...”

“Đợi chuyện này kết thúc, ta sẽ về nhà ngay mà.” Tiêu Tuấn Tri lên tiếng.

Chẳng biết từ khi nào, nhắc đến “về nhà”, Khương Linh Châu lại không nhớ đến cung điện Hoa Đình nữa mà là phủ Cảnh Lăng vương.

Bóng đêm dần trở nên sâu thẳm, tiếng ồn ào ngoài cửa sổ vẫn không ngừng, tiếng ngựa xe âm ỉ, tiếng khóc bên tai vẫn không dứt, nhưng chỉ cần nhìn gương mặt của Tiêu Tuấn Tri, nàng lập tức cảm nhận được sự yên tâm mà trước nay chưa từng có.

Mấy bà tử trong Hợp Viên lần đầu tiên đã nghe phong thanh về tin tức, họ lập tức thu dọn hành lý. Những người hầu ở Uy Ninh lập tức chạy đi kết toán tiền bạc rồi trở về nhà dẫn người thân chạy trốn. Nếu đã không còn lưu luyến nhớ nhung Uy Ninh nữa, lại không nỡ bỏ mức lương khá tốt ở Hợp Viên thì cũng có thể đi theo Khương Linh Châu tới Cảnh Lăng luôn.

Chưa đến một canh giờ, Khương Linh Châu đã ôm Tiêu Du Chương ngồi trên xe ngựa rời khỏi thành.

Trên đường đi cực kì hỗn loạn, tất cả đều là những người dân nghe được tin tức nên không ngại đêm khuya mà chạy trốn, trâu ngựa hay lừa đều bị dùng để làm xe hết, ngày thường trên đường phố luôn sạch sẽ, giờ đây các loại gia súc chen chúc đông đúc, xe ngựa xa hoa của gia đình giàu có và xe ba gác rách nát của dân thường đi chung đường, nhưng không ai quan tâm đến ai.

“Thế mà Vệ đại tướng quân lại tạo phản! Uy Ninh này sẽ biến thành nhà của hắc mã thôi!”

“Phụ thân ơi, phụ thân đi đâu rồi? Có ai thấy phụ thân của cháu không ạ?”

“Trước tiên thoát thân quan trọng hơn, vứt hết mấy món này đi! Nếu ngày mai Vệ Liệt tạo phản, e là không ra khỏi cổng thành được đâu...”

Khương Linh Châu ngồi trong xe ngựa nghe âm thanh hỗn loạn, không khỏi thẫn thờ dài. Ánh mắt của nàng rơi xuống Tiêu Du Chương đang nằm trong lòng, dần dần trở nên dịu dàng.

“Xuân Nhi, không phải mẫu phi không nhớ nước Tề, nhưng vì con nên thực sự không lo được những thứ khác nữa.” Nàng áp má vào gò má non mềm của Tiêu Du Chương, trong lòng rất ấm áp, “Chỉ có thể trông cậy vào phụ vương của con sẽ không nuốt lời...”

Xe ngựa đi được nửa đường, đúng lúc đi qua trấn Uy Ninh, Khương Linh Châu bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu đau buồn đầy quen thuộc.

“Đây là xe ngựa của Đại tỷ ta à? Là xe ngựa của Hợp Viên sao?”

Là giọng của Khương Thanh Cừ.

Khương Linh Châu hơi kinh ngạc, trong lòng cực kỳ khó hiểu, không biết vì sao Khương Thanh Cừ lại ở chỗ này.

Từ khi nàng ở Hợp Viên cho tới sau khi sinh, Tiêu Tuấn Trì không để nàng bận tâm tới những chuyện bên ngoài, tất nhiên nàng cũng không biết Khương Thanh Cừ đã phụng chỉ gả đến Uy Ninh, sau đó còn gây ra chuyện long trời lở đất nữa.

“Nhị muội?” Khương Linh Châu vén màn xe lên nhìn ra bên ngoài.

Vừa nhìn, trong lòng nàng ngạc nhiên không thôi. Chỉ thấy trong đám người vội vã, bóng dáng Khương Thanh Cừ trắng tắp, nàng ta không hề động đậy mà vẫn đứng nguyên chỗ cũ, giống như bèo tấm không bằng lòng trôi theo dòng sông. Vốn là gương mặt thanh tú dịu dàng, bây giờ lại cực kỳ nhợt nhạt và gầy gò, dù đã mặc một chiếc áo khoác mỏng màu xanh lá cây, nhưng bất kể thế nào cũng không che đậy được thân hình gầy yếu.

Lúc Khương Thanh Cừ còn ở Hoa Đình, tuy không phải là Công chúa được Tề đề cử làm hoàng hậu nhưng cuộc sống cũng trôi qua khá thoải mái, ngày thường luôn thích điếu vũ dương oai. Nhưng hôm nay dáng vẻ của nàng ta và Công chúa kiêu căng tôn quý ở Hoa Đình kia tuyệt đối là hai người khác nhau.

Khương Thanh Cừ vừa nhìn thấy gương mặt của Khương Linh Châu, nước mắt đột nhiên lăn xuống, vừa khóc nức nở vừa nói, “Đại tỷ! Tỷ dẫn muội đi theo được không? Tỷ vẫn là Cạnh Lăng Vương phi, Vệ Liệt sẽ không động đến tỷ đâu. Nhưng Thanh Nhi ở lại đây, Vệ Liệt nhất định sẽ giết chết muội...”

Tiếng khóc cực kỳ đau lòng khiến người nghe vô cùng lo lắng. Nhưng Khương Linh Châu không ngốc, nàng giao đứa con trong lòng cho bà vú, khẽ hỏi người hầu: “Xảy ra chuyện gì vậy? Sao Nhị công chúa lại đến Uy Ninh thế?”

“Bẩm Vương phi, Nhị công chúa phụng chỉ gả đến Uy Ninh, gả cho Vệ Liệt ạ.” Người hầu đáp.

“Thì ra là vậy.” Khương Linh Châu điều chỉnh tâm trạng, lộ ra vẻ luyến tiếc, “Nhị muội, không phải tỷ không để ý đến tình tỷ muội, không muốn dẫn muội ra khỏi Uy

Ninh, nhưng muối đã gả cho Vệ Liệt rồi, nếu cứ rời đi như vậy, sợ là càng rước họa cho nước Tề mà thôi. Muối phụng chỉ gả đến đây thì không nên chạy trốn.”

Tuy nàng lương thiện nhưng cũng biết phân biệt phải trái. Tùy tiện dẫn một người phụng chỉ gả đi, nếu chọc giận Vệ Liệt thì làm thế nào đây?

Khương Thanh Cừ tròn tròn mắt, dường như không thể tin được người tỷ tỷ trước giờ luôn lương thiện lại vô tình như vậy. Nghĩ kỹ lại, chợt cảm thấy vô cùng bình thường, Khương Linh Châu luôn đặt quốc gia lên hàng đầu, thậm chí người Đại tỷ này của nàng ta còn không quan tâm đến bản thân, sao có thể quan tâm một người muối muối cùng cha khác mẹ được chứ?

Trong lúc tuyệt vọng, thân thể của Khương Thanh Cừ run lên, giống như một đóa hoa lụa bị gió mưa cuốn trôi, rơi xuống dưới đất, nàng ta mất đi ý thức, ngã thẳng xuống.

Hai tỷ nữ bên cạnh Khương Thanh Cừ là Hương Lăng và Hương Tiêu hoảng sợ đến nỗi sắc mặt thay đổi, họ ngồi xồm xuống, lắc cánh tay của nàng ta, lo lắng gọi “Công chúa”. Hai tỷ nữ có dáng người nhỏ bé nên khi ngồi xồm xuống khó làm người ta phát hiện ra, không ngờ đám dân chạy loạn lại đạp lên tay và chân mấy lần liền.

Nhìn dáng vẻ này, Khương Linh Châu thờ dài, nói: “Thôi, diu Nhị công chúa lên đây đi.”

Nàng không thể dẫn Khương Thanh Cừ đi là một chuyện, nhưng thấy chết không cứu, bỏ mặc nàng ta ngất xỉu ở đây, trong dòng người vội vàng chạy nạn lại là một chuyện khác.

Cùng lắm nàng dẫn nàng ta ra khỏi Uy Ninh, đến thị trấn lân cận thì sai người báo cho phụ hoàng biết vậy.

Mấy người hầu đáp “Vâng” rồi lập tức đẩy mấy người chạy loạn ra, diu Khương Thanh Cừ lên xe ngựa.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Tiêu Du Chương: Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, suýt thì bị gọi là con của rồi, ta thà làm Xuân Ca còn hơn!

Chương 77: Thiên hướng muộn màng

Editor: Đình Hương

Beta: Tửu Thanh

Vũ Dương chính là địa điểm gần nhất ở ngoài thành Uy Ninh. Nhị hoàng thúc của Khương Linh Châu là Gia Ninh vương Khương Hằng phụng chỉ trấn thủ nơi này. Khương Linh Châu cẩn thận đánh giá một chút rồi dẫn Khương Thanh Cừ đến Vũ Dương.

Nàng mới ở cũ xong được một tháng nên không thích hợp làm gì quá vất vả, chuyện của Khương Thanh Cừ đành giao cho tỷ nữ đi chuẩn bị, còn bản thân chỉ thỉnh thoảng để mắt một chút thôi.

Đại khái là Khương Thanh Cừ khá sợ hãi, suốt quãng đường đều mang vẻ mặt hoảng hốt, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi giống như bị bệnh vậy. Nhưng khi mời đại phu tới, đại phu lại không nói được là bị bệnh gì, chỉ bảo rằng trong lòng Khương Thanh Cừ u sầu nên cần phải tĩnh dưỡng thật tốt.

Muội muội bị bệnh phải tĩnh dưỡng, bản thân làm tỷ tỷ lại bỏ nàng ta lại mà chạy trốn thì có vẻ hơi khó nói. Khương Linh Châu khá do dự, cũng không vội vã trở về Cảnh Lăng nữa mà đi tới Vũ Dương.

Khương Hằng nghe nói xe ngựa của Khương Linh Châu đến thì lập tức tự mình ra đón nàng về trấn Vũ Dương.

Gia Ninh vương đã gần bốn mươi tuổi, trời sinh dững cảm và anh tuấn, thừa hưởng vẻ ngoài đẹp đẽ của người Khương gia. Vì Khương Linh Châu gả sang nước Ngụy, Gia Ninh vương bị người nước Ngụy bắt đi mới được thả về nước Tề. Cho nên, tuy Gia Ninh vương là trưởng bối nhưng lại cực kì ngưỡng mộ Khương Linh Châu, không hề tỏ vẻ bề trên gì cả.

“Sao lúc này mà Hà Dương lại đến đây vậy?” Ở ngoài thành, khi Khương Hằng nhìn thấy xe ngựa của Khương Linh Châu thì lên tiếng hỏi, “Trước đó là Lưu Tông, sau lại là Vệ Liệt, xem như cháu có nhớ nhà cũng nên trở về trễ một chút chứ. Nghe nói cháu đã sinh con trong Uy Ninh rồi, sao lại làm loạn thế này...”

Khương Linh Châu nghe ông ấy nói xong thì trong lòng rất bất đắc dĩ.

Nhị hoàng thúc chỉ biết nàng và Tiêu Tuấn Trì về thăm nhà, không biết thật ra nàng bị Lưu Tông bắt tới Triệu thành, khó khăn lắm mới tới được Uy Ninh và Vũ Dương.

“Nhị hoàng thúc, cháu nghỉ ngơi một chút rồi sẽ về Cảnh Lăng, có điều Nhị muội của cháu...” Khương Linh Châu do dự chốc lát mới nói tiếp, “Mong rằng Nhị hoàng thúc có

thể chăm sóc con bé nhiều hơn...”

“Khương Thanh Cừ?” Khương Hằng nghe xong thì rất mất hứng, “Cháu lo cho nó làm gì? Đồi laì ta mà là nó thì đã sớm đâm đầu xuống giếng rồi, vẫn còn sống đúng là mất mặt mà. Công chúa một nước mà lại bị sỉ nhục như thế, vẫn còn dám sống ư?”

Khương Linh Châu nhìn vẻ mặt khó chịu của ông thì cực kì kinh ngạc, nàng hỏi người bên dưới mới biết được Khương Thanh Cừ vụng trộm với Hạ Kỳ, còn bị Hạ Kỳ làm nhục nữa.

Theo lời của Khương Hằng, nếu Khương Thanh Cừ không đâm sau lưng Vệ Liệt thì sẽ không khiến Vệ Liệt cảm thấy bị sỉ nhục, sau đó cố chấp làm theo ý mình rồi tạo phản.

“Sáng nay Cảnh Lăng vương đã gửi tin đến, hân đồng ý giúp ta diệt trừ Vệ Liệt và Lưu Tông. Hà Dương cứ yên tâm, hiện nay ta cũng không muốn lấy đầu của Tiêu Tuấn Tri làm mồi nhử rượu nữa đâu.” Khương Hằng nhắc tới chuyện xưa, cười ha hả một trận rồi nói, “Có quân Huyền Giáp của Cảnh Lăng vương ở đây, xem Vệ Liệt và Lưu Tông còn vui vẻ được bao lâu nào. Cháu yên tâm ở đây cũng được ấy chứ.”

Vì thế, Khương Linh Châu dẫn theo Khương Thanh Cừ đi tới Vũ Dương. Tổng Châm Hà là thuộc hạ của Tiêu Tuấn Tri, không tiện đến Vũ Dương nên đành dẫn Ứng Quân Ngọc đi tìm một chỗ nghỉ chân ở ngoài thành.

Đến Vũ Dương, bỗng nhiên Khương Linh Châu nhận được tin, biết mấy người Bạch Lộ, Kiêm Hà và Lan cô cô thấy lâu rồi Vương phi vẫn chưa về, trong lòng cực kì lo lắng nên đã lập tức lên đường. Cảnh Lăng và trấn Thủy Bát khá gần nhau, ra khỏi Trần Vương Cốc, tốn hai ba ngày là đoàn người đã tới được thành Vũ Dương.

Sau khi Khương Linh Châu tới nước Tề, trong tay đã không còn nha hoàn thân cận. Bây giờ Bạch Lộ và Kiêm Hà tới đây nên nàng vô cùng vui vẻ. Chủ tớ mấy người đã lâu không gặp, chuyện lúc trước lại phức tạp như vậy nên khi gặp mặt vành mắt đều đỏ ửng.

Trong thư, mấy người họ biết Khương Linh Châu đã thuận lợi sinh Thế tử thì vô cùng vui mừng. Lan cô cô là người vui nhất, bà ôm Thế tử mà mình chờ mong đã lâu chờ đợi hồi lâu.

Bệnh tình của Khương Thanh Cừ cứ lặp đi lặp lại mãi, suốt ngày tinh thần của nàng ta cứ lơ đãng, lúc tỉnh lúc mơ, người gầy đi trông thấy, vô cùng khẳng khiu, trông rất đáng thương. Thỉnh thoảng Khương Linh Châu đến thăm nàng ta, nàng ta sẽ nắm tay Khương Linh Châu, lặng lẽ rơi nước mắt.

“Đại tỷ, Thanh Nhi hồi hận lắm rồi...”

“Sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước lại làm vậy?” Khương Linh Châu không đành lòng lắm, nhưng vừa nghĩ tới chuyện ngu xuẩn mà nàng ta gây ra lại cảm thấy

Khương Thanh Cừ không đáng thương chút nào. Chỉ hận Chương Quý nhân không dạy dỗ Khương Thanh Cừ cho tốt nên nàng ta mới có kết cục thế này.

“Hà Dương tỷ tỷ, Thanh Nhi không muốn hại chết Vệ đại tướng quân đâu...” Khương Thanh Cừ lấy tay lau nước mắt, nhỏ giọng nói, “Muội chỉ không muốn gả cho ông ta thôi. Đổi lại, nếu Đại tỷ phải gả cho Vệ Liệt, trong lòng có vui vẻ không? Muội chỉ muốn ông ta biết khó mà lui, chứ làm sao Thanh Nhi lại muốn hại chết Vệ đại tướng quân chứ?”

Lời nói của nàng ta thật thật giả giả, ngay cả bản thân còn không tin nữa mà.

“Muội nghỉ ngơi trước đi, tỉnh dưỡng cho khỏe đã.” Khương Linh Châu khuyên nhủ, “Tỷ đã sai người báo cho phụ hoàng rồi, sau này phụ hoàng sẽ đón muội về Hoa Đình.”

“Muội không muốn!” Nhưng Khương Thanh Cừ lại trợn tròn hai mắt, cất giọng run rẩy, “Đại tỷ, tỷ biết tính tình của phụ hoàng thế nào mà, nếu để Thanh Nhi trở về như vậy, chẳng phải là muốn Thanh Nhi chết sao?”

Phong tục của nước Tề rất bảo thủ, con gái đã gả đi nhưng lại mất trinh tiết chính là làm mất mặt người nhà, hơn nữa nàng ta lại là Công chúa hoàng gia. Hiện tại, e là nước Tề chỉ muốn giết Khương Thanh Cừ ngay để cứu vãn lại uy nghiêm hoàng gia.

“Không về Hoa Đình thì muội có thể đi đâu?” Khương Linh Châu thờ dãi.

“Thanh Nhi có thể theo Đại tỷ về nước Ngụy!” Khương Thanh Cừ giống như túm lấy cọng cỏ cứu mạng, tiếp tục nói, “Phu quân của Đại tỷ là Cảnh Lăng vương, nếu Đại tỷ đồng ý che chở cho muội, sao phụ hoàng có thể giết muội được?”

Khương Linh Châu cảm thấy hơi đau đầu.

Trước đây nàng chỉ cảm thấy Khương Thanh Cừ không làm người ta yêu quý nổi, vì tình nghĩa tỷ muội, hoặc ít hoặc nhiều vẫn nên chăm sóc một chút. Nhưng bây giờ việc làm của Khương Thanh Cừ đã khiến người ta quá mức phản cảm rồi.

Nếu tự ý dẫn nàng ta đến Cảnh Lăng, ai biết được lại xảy ra chuyện gì? Nàng ta tự rước lấy phiền phức thì cũng thôi đi, Khương Linh Châu chẳng thêm để ý. Nhưng nếu Khương Thanh Cừ lại làm Tề - Ngụy tranh chấp thì nàng nên làm thế nào đây?

Chọc vào mầm mống phiền phức sẽ lập tức bị dè chết trong đồng bùn ngay.

Vì vậy trong lòng Khương Linh Châu đã tính toán xong xuôi rồi.

“Nhị muội, tỷ có lòng nhưng không có sức đâu.” Nàng lắc đầu rồi nói, “Tỷ không thể dẫn muội đến Cảnh Lăng được.”

Nàng chẳng thèm nói dối về chuyện này nên cũng không ra vẻ không tình nguyện, diễn cái cố “bất đắc dĩ” gì đó. Nàng chỉ nói thế với Khương Thanh Cừ rồi quay về chăm sóc Tiêu Du Chương.

Kiên Hà đi theo Khương Linh Châu lại hiểu rõ tình hình hơn nàng ta, thấy biểu cảm ngơ ngác của Khương Thanh Cừ, dáng vẻ không tin được, Kiêm Hà nói ngay với Khương Thanh Cừ: “Nhị công chúa, cái danh Cạnh Lăng Vương phi nghe thì oai lắm đó, nhưng rốt cuộc dưới thanh danh vang dội đó là hoàn cảnh thế nào cũng chỉ có người uống nước mới biết được, ấm lạnh tự biết mà. Hà Dương công chúa phải đi hòa thân thì sao có thể sống dễ chịu được ạ?”

Kiên Hà nói xong, chớp mũi còn ửng đỏ, tỏ vẻ trong lòng vô cùng chua xót, bộ dạng đầy xúc động.

Khương Thanh Cừ mờ mịt, trong lòng vẫn cố đấu tranh, nếu thực sự Đại tỷ ở nước Ngụy không quá suôn sẻ thì nàng ta đến nước Ngụy cũng chỉ thay đổi ngục giam mà thôi.

“Chuyện này...” Khương Thanh Cừ vẫn vùng vẫy, “Bây giờ Đại tỷ đã sinh hạ tiểu Thế tử rồi, Cạnh Lăng vương phải đối xử tốt với tỷ ấy mới đúng chứ. Huống gì Đại tỷ quốc sắc thiên hương, sao lại có người đàn ông không thích được?”

“Thứ lỗi cho nô tỳ nói thẳng, nếu chuyện đơn giản như vậy thì tốt rồi.” Kiêm Hà thở dài, giọng nói càng đau lòng hơn, “Nhị công chúa có biết ở nước Ngụy nổi lên bao nhiêu sóng gió không? Thái hậu đột nhiên chết, Cạnh Lăng vương bị cách chức, Lương phi hóa điên, Hỏa giáo tạo nghiệp, từng chuyện như thế có thể làm người ta dễ chịu được sao ạ?”

Kiên Hà vừa dứt lời, trong lòng Khương Thanh Cừ đột nhiên tràn ngập sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

“Quả thực không lừa dối Nhị công chúa, nếu không phải Vương phi nương nung cát nhân thiên tướng (1), e là khi trước đã chết trong trận mai phục ở Trần Vương Cốc rồi.” Kiêm Hà lắc đầu một cái, nói tiếp, “Gã đi hơn một năm, có mấy lần Vương phi đã quanh quẩn trước cửa âm phủ rồi. Hiện tại Vương phi không muốn dẫn Nhị công chúa đến Cạnh Lăng là vì suy nghĩ cho an nguy của Nhị công chúa thôi ạ.”

(1) Cát nhân thiên tướng: Người tốt sẽ được ông trời giúp đỡ.

“Cạnh Lăng vương mặc kệ Đại tỷ ư?” Khương Thanh Cừ truy hỏi.

“Hôn nhân hòa thân thì tốt chỗ nào chứ ạ?” Kiêm Hà không đáp, chỉ vu vơ đưa ra vài đáp án.

Thân hình Khương Thanh Cừ lao đảo, ánh sáng trong mắt vụt tắt.

Nếu không thể tới Cạnh Lăng, nàng ta còn có thể đi đâu đây? Trời đất bao la nhưng lại không có chỗ nào có thể dung thân.

Khương Thanh Cừ không còn chỗ để đi, lại không muốn về Hoa Đình, chỉ đành ở lại Vũ Dương dưỡng bệnh mà thôi.

Ngoài thành Vũ Dương là một bầu trời xám xịt.

Nước Tề vốn không có bao nhiêu tướng để dùng, Vệ Liệt tạo phản, nước Tề chỉ có Gia Ninh vương Khương Hằng là có thể dùng thôi. Đúng vào thời gian sút đầu mẻ trán, Tiêu Tuấn Trì lại nói muốn giúp ông ấy diệt trừ Vệ Liệt và Lưu Tông, việc này không khác nào đưa cho người đang buồn ngủ một cái gối cả, dù tự đáy lòng của Tề để không muốn cho người Ngụy vào nước mình nhưng vẫn phải đồng ý.

Vì vậy quân Huyền Giáp và quân sĩ của Gia Ninh vương liên kết trấn thủ, vây chặt Vệ Liệt ở những vùng gần Uy Ninh.

Khương Hằng biết sự lợi hại của Tiêu Tuấn Trì và quân Huyền Giáp, trước đây khi Tề - Ngụy còn chưa hòa hảo, ông ấy hận Tiêu Tuấn Trì tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ cảm thấy hấn nhiều lần chiếm được thiên thời địa lợi nhân hòa, khiến người ta vô cùng oán hận, bây giờ trở thành đồng minh với Tiêu Tuấn Trì, ông ấy mới biết người này rất giỏi bày mưu tính kế, quả quyết và hiểu biết, đúng là kỳ tài trời sinh, chẳng trách năm đó không thể chiếm được chút lợi nào từ tay Tiêu Tuấn Trì.

Có quân Huyền Giáp giúp một tay, Vệ Liệt nhanh chóng bại trận, sau đó tự sát ở Uy Ninh. Vì vậy hai mũi quân lập tức xoay ngược, lao về Triệu thành đang kéo dài hơi tàn.

Triệu thành vốn là nỏ mạnh hết đà, bởi vì Vệ Liệt muốn tạo phản nên cứ mặc kệ, Triệu thành mới giữ được tới bây giờ. Trước đây quân Huyền Giáp đã công thành một lần rồi, bây giờ lại tới Triệu thành một lần nữa, tất nhiên là đã quen cửa quen nẻo, dọa Hạ Kỳ đến mức phải cuốn gói chạy trốn.

Lúc quân Huyền Giáp từ từ tiến đến dưới chân thành, Hạ Kỳ đã không ở trên đầu thành. Gã chẳng còn sự uy phong giống như ngày sĩ nhục Vệ Liệt nữa mà vội vã trở về phủ đệ đóng gói đồ đạc, chỉ còn chờ xe ngựa đến rồi chạy trốn suốt đêm.

“Lão gia! Lão gia, người phải dẫn Hồng Nhi đi chứ!”

“Lão gia quên ân tình ngày xưa rồi sao? Muốn chạy trốn thì sao nỡ bỏ lại mấy tỷ muội bọn thiếp...”

Ngày thường trong phủ đệ rất náo nhiệt, kèn sáo cả ngày, bây giờ lại tràn ngập tiếng khóc bi thảm, mấy thị thiếp tóc tai rối loạn, không còn son phấn, chỉ mong Hạ Kỳ dẫn theo bọn họ ra ngoài thành.

“Có cái rắm ý!” Hạ Kỳ đạp phăng một người phụ nữ ra, trực tiếp đạp lên ngực nàng ta, “Dẫn theo mấy ả đàn bà các người thì ông đây chạy kiểu gì? Chỗ nào mà không có đàn bà! Cút hết ngay cho ta!”

Lòng ngực người phụ nữ kia vô cùng đau đớn, nàng ta nôn ra một ngụm máu, suy nhược đến mức gục đầu xuống, không phát ra tiếng động nào nữa. Mấy thị thiếp còn lại thấy vậy thì không khỏi gào hét.

Hạ Kỳ thu dọn tiền bạc xong thì dắt ngựa dẫn theo thân tín chạy trốn. Trong lòng của người thân tín này không yên tâm lắm, khẽ hỏi: “Bệ hạ làm sao đây ạ? Đại tướng quân không dẫn theo bệ hạ rời thành ă? Chỉ cần bệ hạ vẫn còn thì tương lai có thể Đông Sơn tái khởi mà.”

“Dẫn theo thằng ranh đó làm gì?” Hạ Kỳ leo lên ngựa, trong mắt toát lên sự độc ác, “Nếu không phải vì Lưu Tông, ông đây vẫn là Hạ đại lang nắm trọng binh rồi! Đừng quan tâm tới hắn nữa! Chúng ta đi thôi!”

Dứt lời, Hạ Kỳ giục ngựa phóng đi.

Ngựa hí lên một tiếng, lập tức lao về phía trước. Lúc sắp chạy tới cửa thành, Hạ Kỳ dừng ngựa lại. Gã đánh giá tòa thành hoa lệ trong đêm đen, đôi mắt hơi chuyển động, phun ra một ngụm nước bọt, cười khà khà, “Coi như ông đây có đi cũng không thể chấp tay giao hết Triệu thành được. Để ông đây cho các người một tòa thành trống không vô ích nhé!”

Không lâu sau, trong một góc của Triệu thành mơ hồ có ánh lửa.

Ngọn lửa đó đầu tiên chỉ nhỏ nhỏ, nhưng cộng thêm gió đêm, ngọn lửa đột nhiên theo đống cỏ khô và mấy căn nhà mà lan ra. Chưa đến một nén nhang, ngọn lửa kia hóa thành một biển lửa rực rỡ, ánh lửa trong đêm dường như càng thêm đỏ rực. Một lúc sau, Triệu thành chìm trong biển lửa. Trong thành, tiếng khóc đầy đau đớn vang lên.

Hành cung của Triệu thành xây dựng trên núi, ở một góc Triệu thành, cách khá xa vẫn chưa bị ngọn lửa lan tới. Nhưng ngọn lửa lớn trong Triệu thành bất ngờ bùng lên thì làm sao lại không phát hiện ra được?

Lưu Tông leo lên lầu gác cao trên hành cung, đưa mắt nhìn ra xa, sắc mặt vô cùng lạnh lẽo.

Tuy ngọn lửa lớn càng ngày càng lan tới đây, bên trong hành cung cũng hoảng loạn theo, đám người hầu xung quanh cuống quýt bỏ chạy, nhưng hắn lại không hốt hoảng chút nào, dường như muốn vui mình trong biển lửa này vậy.

“Lưu Tông!”

Đột nhiên tiếng gọi của Cách Hồ Na truyền tới.

Lưu Tông quay đầu lại, thấy một bóng người mặc nam trang đứng trên lầu gác. Từ sau khi theo Lưu Tông về Triệu thành, Cách Hồ Na rất ít khi mặc nam trang, phần lớn thời gian vẫn mặc y phục theo quy chế Hoàng hậu người Hán. Bây giờ Lưu Tông thấy nàng mặc trường bào gọn gàng lại cảm thấy hơi hốt hoảng.

“Hoàng hậu mau chạy đi.” Lưu Tông cười nhạt. Gió đêm thổi phấp phật, thổi đến mức ống tay áo của hắn cũng bay lên. Khắp thành đều chìm trong biển lửa, ánh lửa hừng hực chiếu sáng hai gò má của hắn.

“Ngươi mau đi cùng ta đi.” Cách Hồ Na buộc tóc cao lên rồi nói, “Ta thấy ngọn lửa ở thành Nam còn chưa lớn lắm, ta cưỡi ngựa dẫn ngươi chạy ra nhé. Có điều, giấc mộng Đế vương của ngươi đã mất rồi, ra khỏi Triệu thành này chỉ còn là một người dân bình thường thôi, không còn gì cả.”

Lưu Tông nghe thế thì khẽ cười một tiếng. Một lúc sau, hắn đáp, “Hoàng hậu nghĩ đơn giản rồi. Ra khỏi Triệu thành còn có Tiêu Tuấn Tri và Khương Hằng nữa. Ta cướp nước của Khương gia, lại bắt cóc thê tử của Tiêu gia, hai người bọn họ có thể dễ dàng buông tha cho ta sao? Hoàng hậu mau chạy đi, không nên dính líu tới ta.”

Hắn nói xong thì xoay người nhìn biển lửa khắp thành. Cup mắt xuống, trong miệng lẩm bẩm gì đó không giải thích được.

“... Tùy vào vận mệnh thôi.”

Cách Hồ Na không quan tâm nhiều như thế, nàng bước đến, giơ tay tát hắn một cái.

“Thiên cận! Mau đi theo ta!” Thừa dịp Lưu Tông vẫn đang ngây người trước cái tát này, Cách Hồ Na vội kéo Lưu Tông đi, khó khăn đi xuống lầu, nàng đưa Lưu Tông lên ngựa, để Lưu Tông ngồi sau lưng mình.

“Chuyện này...” Lưu Tông lau hai gò má, kinh ngạc hỏi: “Nàng cười chung ngựa với ta à?”

“Dựa vào tài cưỡi ngựa của ngươi, ta sợ không xông ra được đâu.” Cách Hồ Na ngồi lên ngựa, vỗ vào chỗ phía sau mình.

“Hoàng hậu, e là chuyện này không thích hợp lắm đâu.” Lưu Tông nói.

“Lại thiên cận nữa rồi!” Cách Hồ Na giơ tay, giả vờ muốn đánh vào lòng bàn tay của hắn.

Lưu Tông bắt đắc dĩ, đành leo lên ngựa, đưa tay ôm eo Cách Hồ Na. Tuy hắn và Cách Hồ Na kết hôn đã lâu nhưng chưa từng thân mật với nàng. Đây vẫn là lần đầu tiên hắn ôm eo nàng, trong lòng không khỏi rung động.

Không chờ hắn suy nghĩ xem chút rung động này đến từ đâu, Cách Hồ Na kéo dây cương, giục ngựa phi như điên. Ở Thái Diên, tài cưỡi ngựa của nàng được xưng là “mạnh mẽ xông tới”, từ trước đến giờ vô cùng đáng sợ. Bất kể dẫn theo hàng ngũ của Hòa giáo hay là hàng rào thấp bé, ở trước mặt nàng đều giống như không tồn tại, dễ dàng nhảy qua hết.

Chỉ chớp mắt, ngựa đã phi ra khỏi hành cung hỗn loạn của Triệu thành, chạy vào trong biển lửa, vội vàng lao thẳng ra cửa thành. Bốn phía đều là biển lửa, cháy hừng hực giống như muốn nuốt chửng tất cả. Tiếng lửa cháy kèm theo tiếng nổ của nhà cửa sụp đổ vang vọng trong màn đêm.

Lưu Tông nhìn biển lửa này, trong lòng trống rỗng.

Hắn tính toán rồi mong mỗi như vậy, rốt cuộc là vì gì đây?

Là khoác hoàng bào ngồi trên long ỷ trong cung điện hay một người một hạc ở vùng thôn quê theo mùa thu trở về?

Thời gian cũng vậy, sinh mệnh cũng thế, không có gì có thể ly biệt.

Gần tới cửa thành, Cách Hồ Na càng muốn dẫn Lưu Tông chạy ra khỏi biển lửa hơn. Hai người đều vô cùng chật vật, gương mặt đen sì nhưng rốt cuộc vẫn ra được khỏi thành. Chỉ là vừa ra khỏi thành vẫn còn nhiều trở ngại, có thể chạy thoát hay không cũng là điều khó nói.

Đúng như dự đoán, không bao lâu sau, binh lính của thuộc hạ Gia Ninh vương lập tức phát hiện ra hai người bọn họ.

“Là phản tặc Lưu Tông!”

“Bắt lấy Lưu Tông!”

Kèm theo tiếng động ồn ào là một nhánh kỵ binh nhanh chóng đuổi theo, họ giương cung bắn về phía hai người. Chỉ là ngựa của Cách Hồ Na phi quá nhanh, mũi tên chưa chạm tới hai người đã rơi xuống đất.

“Giết người cưỡi ngựa trước!” Người đi đầu nhìn ra điểm mấu chốt, hấn gior tay, ra lệnh cho kỵ binh bắn cung đuổi theo, “Nhất định phải bắt sống Lưu Tông, giữ lại rồi đưa tới trước mặt Vương gia để lĩnh thưởng! Ai chống cự, giết chết không tha!”

Gió đêm thổi ào ào, quân sĩ của nước Tề giục ngựa đuổi theo, tên cài trên cung nhắm thẳng vào Cách Hồ Na. Một tay Cách Hồ Na cầm dây cương, nàng liếc mắt nhìn lên, cắn răng tiếp tục giục ngựa.

Nàng đã quyết định rồi, dù bị bắn trúng vai cũng phải dẫn Lưu Tông chạy trốn!

Tất nhiên nàng rất muốn quay về Ô Mục Thâm!

Bóng đêm mênh mông, đột nhiên tiếng mũi tên xé gió vang lên. Sau tiếng xé rách lạnh lẽo sau lưng chính là tiếng đâm vào da thịt. Có lẽ Cách Hồ Na quá tập trung phóng ngựa chạy trốn nên không biết đau đớn là gì, chỉ giục ngựa chạy mãi, cho đến khi bỏ lại tất cả những truy binh đằng sau.

Đến khi chạy tới một vùng đồng bằng, bỗng nhiên nàng cảm thấy phía sau nhẹ đi, tiếp theo có tiếng động nặng nề vang lên. Cách Hồ Na siết chặt dây cương, xoay người nhìn lại, Lưu Tông đã bị trúng tên và ngã khỏi ngựa rồi.

Thì ra nàng luôn không cảm thấy đau đớn là vì tất cả mũi tên đã rơi xuống người Lưu Tông.

“Sao lại bắn trúng người vậy?” Cách Hồ Na xuống ngựa, vội vã tới kiểm tra, “Mấy người bọn họ đều nhắm vào ta mà!”

“Ta sợ... nếu nàng bị thương, sẽ không thể tập trung cưỡi ngựa được...” Giọng nói của Lưu Tông hơi yếu ớt.

Có mũi tên bắn trúng phát quan của Lưu Tông khiến mái tóc đen của hắn rơi xuống, rồi tung lên. Không biết từ khi nào trên gò má tái nhợt đã dính máu, giống như vết chu sa rơi xuống giấy vẽ, làm người ta nhìn thấy mà giật mình.

“Ta chết cũng không sao, đây là báo ứng mà. Nhưng nếu nàng không chạy thoát... chẳng phải sẽ khó chịu lắm sao?” Lưu Tông nói xong thì khẽ nở một nụ cười miễn cưỡng.

Cách Hồ Na đỡ hắn, bỗng nhiên thấy trong lòng vô cùng đau đớn. Cảm giác này cực kỳ khó chịu, nàng cúi đầu nói: “Thôi đi, đừng bày ra dáng vẻ đó nữa, người nghĩ ta không bị thương à? Có điều bị thương ở vai thôi, tĩnh dưỡng là được, đi mau.”

Dứt lời, nàng muốn lên ngựa. Nhưng suốt quãng đường con ngựa chở theo hai người phi như bay nên đã sớm cạn kiệt sức lực, đương nhiên bây giờ đang thoi thóp sắp chết, bốn chân bước đi loạng choạng.

“Sao mày giống Lưu Tông vậy?” Cách Hồ Na tức giận mà không có chỗ trút, chỉ đành quay đầu vác Lưu Tông, kéo hắn lên rồi từng bước đi về phía trước. Vừa kéo vừa nói thầm: “Khi đó người còn dạy ta cái gì mà “Mang hết đất bùn mùa xuân”, xem ra hai ta đúng là chôi thật rồi, quét suốt đường đi, quét tan luôn cả tuyết mùa xuân...”

Lưu Tông cúi thấp đầu, sức lực không còn nhanh được nữa, trước mắt thoáng đen sì. Nhưng hắn vẫn gắng gượng nói: “Hoàng hậu... nàng đừng quan tâm tới ta nữa. Quay về đi. Không phải nàng luôn muốn về Ô Mục Thâm sao?”

“Người trúng ba bốn mũi tên thôi, sao lại tỏ vẻ chết nhanh vậy hả?” Cách Hồ Na buồn bực lên tiếng, “Kỳ lạ.”

“Hoàng hậu...”

“Gọi ta là Na Tháp Nhiệt Cầm đi. Cách Hồ Na là tên tiếng Hán thôi, Na Tháp Nhiệt Cầm mới là tên thật.”

“... Na Tháp Nhiệt Cầm.”

“Ừ, ta đây sao thế?”

“Na Tháp Nhiệt Cầm.”

“Ôi! Phiền quá đi.”

“Na Tháp Nhiệt Cầm.”

“Hả?”

“Na Tháp Nhiệt Cầm, ta bị thương nhẹ thôi, không chết được đâu, nàng yên tâm.”

“Biết rồi!”

Suốt đường đi hai người rất vất vả, không dễ gì mới tìm được một khách điểm. Cách Hồ Na đi tìm đại phu bằng bó đơn giản cho Lưu Tông, tin chắc hẳn sẽ không chết được, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người có muốn theo ta về Ô Mục Thâm không?” Cách Hồ Na ngồi bên giường, trên gương mặt xinh đẹp để lộ nụ cười sáng khoái, “Cả đời của người chỉ ở nước Tề, thiếu kiến thức đến mức đáng thương, ta đây khai ân sẽ dẫn người đi học thêm kiến thức nhé.”

Lưu Tông dựa vào đầu giường, thấp giọng cười nói: “Na Tháp Nhiệt Cầm, nàng không sợ ta sẽ liên lụy đến nàng sao? Nước Tề nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng đâu. Chỉ cần ở chung với ta, nàng sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.”

“Khi nào tỷ tỷ ta đây lại sợ những thứ này chứ?” Cách Hồ Na nói, “Thiên hạ này không có gì là ta không làm được cả!”

“... Được.” Lưu Tông đáp.

Sau đó, Cách Hồ Na hài lòng đi mua ngựa, lương khô và nước, chỉ chờ đến ngày sẽ khởi hành trở về Ô Mục Thâm.

Màn đêm buông xuống, Lưu Tông đã ngủ say. Trời còn chưa sáng, hắn mở mắt, chịu đựng cơn đau từ vết thương do trúng tên, khoác đại y phục lên người rồi thu dọn hành lý, yên lặng đẩy cửa khách điểm ra.

Lưu Tông quay đầu nhìn lại, thấy Cách Hồ Na còn nằm nhòai trên bàn ngủ say như chết. Gương mặt khi ngủ của nàng vương chút mệt nhọc nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp.

Lưu Tông nhìn sườn mặt của nàng, khẽ cong môi cười.

Có một người con gái xinh tươi, mày đẹp mắt trong đẹp đẽ. Không hẹn mà tình cờ gặp nhau, thật là thích hợp ý nguyện của ta.

Không hẹn mà tình cờ gặp nhau...

Thật là thích hợp ý nguyện của ta...

Bây giờ, hấn mong mình sẽ không làm liên lụy tới nàng, để nàng trở lại giấc mơ tự do của mình, trở về quê hương đã rời xa bao lâu nay.

Hấn khép cửa lại, giẫm lên bóng đêm u tối, bước từng bước nặng nề ra khỏi thành. Con đường phía trước quá mênh mông, không biết thế nào hấn lại đi lạc. Bất giác đi tới một vùng núi mà nơi đó tuyết vẫn chưa tan hết.

Đây là một nơi thế ngoại, tuyết lạnh bao phủ tất cả những ngọn núi xung quanh. Có ngôi chùa đứng sừng sững trên núi, tiếng Phạn vang vọng tận mây xanh. Một hòa thượng đứng trước cửa chùa khoác áo cà sa, dường như đã chờ từ rất lâu rồi. Trông thấy bóng dáng của Lưu Tông, hòa thượng đó chấp tay trước ngực, lên tiếng: “Nhân duyên đã hết, rũ bỏ hồng trần. Vô thượng diệu âm, chờ đợi đã lâu.”

Lưu Tông si ngốc nhìn cửa chùa và vị hòa thượng đó, bỗng nhiên mỉm cười.

Đây không phải là ngôi chùa hấn đã nhìn thấy trong mơ sao? Cửa chùa và vị hòa thượng đều giống hệt.

Thì ra con đường phía trước là tu hành, số trời đã sớm định rồi.

Thời gian cũng vậy, số mệnh cũng thế, không có gì có thể ly biệt.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói: Na Na được về nhà rồi.*

Chương 78: Say rượu

Editor: Đinh Hương

Beta: TỬu Thanh

Tuy trong tay Vệ Liệt có đội quân nhưng từ trước đến giờ cho dù ông ta và Khương Hằng có liên minh cũng không phải là đối thủ của Tiêu Tuấn Trì, hơn nữa bây giờ Khương Hằng và Tiêu Tuấn Trì đều cùng nhau chống lại ông ta. Có điều, hơn một tháng nay, tình thế đã nghiêng về một phía. Triệu thành bị phá, Lưu Tông và Cách Hồ Na không rõ tung tích, trên đường chạy trốn Hạ Kỳ đã bị bắt, bây giờ đang bị giam trong nhà lao, Vệ Liệt tự sát, thủ hạ chạy thực mạng khắp nơi.

Cuộc nổi loạn này kết thúc rất qua loa.

Quân Huyền Giáp quét ngang thành Uy Ninh khiến Vệ Liệt tự tử. Sau khi thành bị phá, Thái tử Khương Yến Nhiên bị cầm tù trong lao ngục được tự do trở lại. Hắn ở trong tù hơn nửa tháng nên đáng vẻ vô cùng nhếch nhác, không còn giống Thái tử của một nước chút nào. Cũng may là Tiêu Tuấn Trì đã sớm sai người chuẩn bị y phục và phòng cho khách để Khương Yến Nhiên có thể rảnh rỗi chỉnh trang vẻ bề ngoài.

Chờ Khương Yến Nhiên sửa soạn xong thì có một tỷ nữ đến mời hắn: “Thưa Thái tử điện hạ, Cảnh Lăng vương mời người dời bước một chút.”

Khương Yến Nhiên theo tỷ nữ ra cửa rồi lên xe ngựa.

Thành Uy Ninh vừa mới bị đánh chiếm nên trong lẫn ngoài đều lộn xộn, lọt vào tầm mắt đều là những phế tích đổ nát khắp nơi. Có điều vì đã sắp đến mùa xuân, từng nhánh mầm xanh non mọc đầy trong các khe đá, hàng liễu bên bờ sông cũng trở lộc trên cành.

Xe ngựa ra khỏi thành, hắn là đi về phía Vũ Dương. Lần “dời bước” này hơi xa, Khương Yến Nhiên tự nhủ trong lòng: ... Cảnh Lăng vương muốn giờ trò gì đây?

Khó khăn lắm mới tới một khu nhà ở ngoài thành, xe ngựa dừng lại.

Khương Yến Nhiên vừa xuống xe đi vào đã nhìn thấy quanh khoảng sân trồng mấy cây lê, trên cành cây điểm xuyết những bông hoa lê mới nở, hoa trắng rơi vào tay áo, mùi hương vương vấn đầy y phục, mỗi chỗ mà cánh hoa rơi xuống tựa như tuyết chưa kịp tan. Hoàng hôn dần buông xuống, phía chân trời đã nhuộm sắc vàng đen nặng nề, phủ lên mấy cành hoa lê một màu vàng hồng rực rỡ.

Có một chiếc bàn gỗ vuông đặt dưới tàng cây, Tiêu Tuấn Trì buộc cao tóc và mặc y phục đen, hắn đang kéo ống tay áo rồi gảy chiếc búp lò nhỏ bên cạnh bàn.

“Thái tử điện hạ, mời ngồi.” Tiêu Tuấn Trì cười nói, “Cạnh Lăng vốn định tìm một mảnh đất để quét tuyết pha trà, lẳng lặng chờ Thái tử. Chỉ tiếc Uy Ninh không có tuyết, cũng không có hoa lê hay hoa liễu nên chỉ có thể làm phiền Thái tử điện hạ ra ngoài thành Vũ Dương mà thôi.”

Khương Yên Nhiên vén vạt áo, ngồi đối diện hẳn rồi đáp: “Cạnh Lăng vương quét tuyết pha trà để đợi ta đúng là phí công tốn sức. Nếu lúc này không phải mùa hoa lê nở, ngươi định đi đâu tìm những đóa hoa tuyết trắng đầy đất này?”

“Trên mặt đất đã rải muối để mở con đường tuyết cho Thái tử đến đây.” Tiêu Tuấn Trì mỉm cười, thấy trà đã xong, hẳn rót đầy chén cho hai người, “Cạnh Lăng đã giúp nước Tề diệt trừ Vệ Liệt và Lưu Tông rồi. Bây giờ Thái tử điện hạ có thể đồng ý giúp ta một chuyện không?”

Khương Yên Nhiên nhớ đến lúc từ biệt ở Uy Ninh, hẳn đã dự tính trước nên nói rằng “Sau này chắc chắn sẽ quét tuyết pha trà chờ đợi”, vậy là Tiêu Tuấn Trì đã sớm chuẩn bị trước mới tới.

“Cạnh Lăng vương dám đến gặp ta thì tất nhiên là đã được phụ hoàng ta cho phép rồi.” Khương Yên Nhiên không động vào chén trà đó, cặp mắt hỏi, “Nói đi, Cạnh Lăng vương muốn cầu xin chuyện gì vậy?”

“Điều Cạnh Lăng cầu xin chỉ có một, đó chính là diệt trừ chủ tể Phí Mộc Hô của Hòa giáo.” Tiêu Tuấn Trì đáp.

“Cạnh Lăng vương đang nói đùa sao, Hòa giáo và nước Tề chẳng liên quan gì đến nhau, tại sao nước Tề lại phải diệt trừ vị chủ tể kia chứ?” Khương Yên Nhiên lên tiếng.

“Sao lại không liên quan? Sau khi Hòa giáo bị Cạnh Lăng trục xuất khỏi nước Ngụy thì cực kỳ muốn khôi phục lại uy danh quốc giáo, vì vậy rất thích làm khách quý của đất nước khác.” Tiêu Tuấn Trì khẽ thổi khói trà, cất giọng lười biếng, “Nếu Thái tử điện hạ có thể giả vờ muốn qua lại với Hòa giáo rồi dẫn dụ Phí Mộc Hô ra thì việc này coi như xong.”

Khương Yên Nhiên nghe vậy thì cười một tiếng, nói: “Cạnh Lăng vương giỏi tính toán thật. Đúng là Phí Mộc Hô có ý muốn qua lại với nước Tề, còn to gan cầu hôn con gái hoàng tộc với phụ hoàng ta. Chỉ có điều phụ hoàng ta không thích những thứ này lắm nên tin tức chưa lên được đến mặt bàn của người thì đã bị ta gạt bỏ rồi.”

“Ồ?” Nghe Khương Yên Nhiên nói vậy, hình như giọng điệu Tiêu Tuấn Trì có ý cân nhắc, “Nếu thế Thái tử có thể giả vờ gả con gái hoàng gia cho Phí Mộc Hô để lão ta ngoan ngoãn ra ngoài đón dâu, sau đó Cạnh Lăng sẽ tóm gọn cả bọn, thế nào?”

“Chuyện này...” Trong mắt của Khương Yên Nhiên lóe lên chút vui vẻ, “Chỉ cần là con gái Khương thị thì ai lại đồng ý gả cho một lão già cơ chứ? Tuy chỉ là giả vờ kết hôn nhưng chuyện này cũng liên quan đến danh tiết, không ai gánh nổi đâu. Nếu tuyển chọn từ những người phụ nữ bình thường rồi cho theo họ Khương thì lại sợ Phí Mộc Hô không phục... E là chuyện này không ổn.”

Tiêu Tuấn Trì không nhanh không chậm nói: “Không sao, Cạnh Lăng biết một ứng cử viên không tệ, không bằng Thái tử nghe một chút nhé. Nghe nói Vệ Liệt làm loạn ở nước Tề bởi một người con gái hoàng tộc...”

Giọng nói của hắn vô cùng nhỏ nhẹ, chỉ đủ hai người bọn họ nghe thấy.

Lúc nói những lời này, trên mặt Tiêu Tuấn Trì còn nở nụ cười hơi hợt, không thương xót cũng chẳng đồng tình, dường như hắn chỉ đang nói về việc nào đó không có ý nghĩa, chút việc nhỏ bé như phù du thôi. Nhưng chỉ bằng vài lời đơn giản, Tiêu Tuấn Trì đã quyết định hạnh phúc quãng đời còn lại đầy buồn bã của một cô nương trẻ.

Sau khi nghe xong, vẻ mặt Khương Yên Nhiên khá phức tạp. Hồi lâu sau, hắn nói: “Về việc này, ta cần phải suy nghĩ thêm. Nói thế nào đi nữa con bé cũng là muội muội của ta. Dù có hàng ngàn lỗi lầm thì cũng không tới lượt ta quyết định.”

“Vậy thì tốt, Thái tử điện hạ cứ suy nghĩ kỹ là được.” Tiêu Tuấn Trì mỉm cười, đẩy chén trà đến trước mặt Khương Yên Nhiên, nói: “Trà này cực kỳ hiếm có, hương thơm lưu trên khóe môi, vị đọng trong đầu lưỡi. Qua hôm nay thì không uống được nữa đâu.”

“Trà thì có gì cơ chứ?” Khương Yên Nhiên cười ha hả, đáp, “Không bằng uống rượu đi.”

“Vậy thì không được, Cạnh Lăng không uống rượu được.” Dứt lời Tiêu Tuấn Trì kéo ống tay áo, để lộ chuỗi tràng hạt, “Chín điều cấm nơi cửa Phật bao gồm không được uống rượu. Muốn Cạnh Lăng phá giới thì không được rồi.”

“Cạnh Lăng vương còn chưa phá giới đủ à? Chỉ uống một chén rượu thôi mà, không thấm vào đâu hết.” Khương Yên Nhiên không để ý lắm, nói tiếp, “Nếu hôm nay Cạnh Lăng không chịu uống với ta một chén rượu thì chính là không nể mặt ta. Chuyện của Phí Mộc Hồ cũng xin thứ lỗi cho ta không thể ra tay giúp đỡ.”

Tiêu Tuấn Trì nghe vậy, trong lòng biết không thể làm gì hơn... Xem ra Khương Yên Nhiên đã quyết định phải uống một chén với hắn rồi. Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể gọi người mang một vò rượu tới, còn nhắc nhở: “Đã nói rồi đó, Cạnh Lăng chỉ uống một chén, không thể uống nhiều hơn được.”

“Một chén thì một chén.” Khương Yên Nhiên cảm khái một tiếng, gỡ giấy dán ra: “Ta vốn tưởng Tề - Ngụy đã qua lại thân thiết nên yên tâm kê cao gối, không còn mối họa nào nữa chứ. Bị nhốt gần một tháng trong nhà lao, ta mới biết thiên hạ này không có chuyện gì là hoàn mỹ cả. Kiểu gì thì cuộc chiến tranh này cũng đến thôi.”

Hắn tự rót rượu cho mình rồi uống một hơi hết sạch, lập tức nói: “Cạnh Lăng vương, mời.”

Tiêu Tuấn Trì chăm chú nhìn chén rượu kia, trên mặt lộ vẻ khắc nghiệt và lạnh nhạt. Một lúc sau, rót cuộc hắn cũng bắt chấp cầm chén rượu kia lên uống một hơi hết sạch.

“Sảng khoái lắm!” Khương Yến Nhiên cười to, cất tiếng, “Vây không lãng phí thời gian của Cạnh Lăng vương nữa. Tàn dư của Vệ Liệt vẫn còn, ta phải đi gặp Gia Ninh vương một chút. Nghe nói Hà Dương công chúa còn chưa trở về Cạnh Lăng, vẫn đang ở Vũ Dương, Cạnh Lăng có muốn cùng ta về gặp Hà Dương và Du Chương luôn không?”

Rõ ràng là tiện đường, chỉ cần vào cửa thành là xong nhưng Tiêu Tuấn Trì không đồng ý.

“Không dám phiền Thái tử.” Tiêu Tuấn Trì đứng lên cười nói: “Tự Cạnh Lăng trở về cũng được.”

***

Vì Tiêu Tuấn Trì và Khương Hằng cùng đánh bại quân phản loạn, vì thế Khương Hằng cho phép Tiêu Tuấn Trì lấy danh nghĩa Cạnh Lăng vương đi vào Vũ Dương.

Đổi lại là trước đây thì chuyện này có nghĩ cũng đừng hòng.

Khương Hằng từng kêu gào muốn lấy đầu Tiêu Tuấn Trì, hiện nay lại để kẻ thù không đội trời chung của mình vào thành Vũ Dương làm khách, thực sự là năm tháng thay đổi, chuyện đời khó đoán.

Tiêu Tuấn Trì mất hơn một tháng trời mới dẹp yên quân phản loạn của Vệ Liệt. Tính kĩ ra thì đã lâu lắm rồi hắn không được gặp Khương Linh Châu. Giờ đây, khi đã xử lý sạch sẽ chuyện cũ, rảnh rỗi hơn một chút thì hắn mới cảm thấy nhớ Khương Linh Châu và Tiêu Du Chương. Lúc từ biệt, nàng vừa sinh xong, Tiêu Du Chương vẫn còn là một cục vừa tròn vừa nhỏ.

Cũng không biết bây giờ hai người thế nào rồi, có thay đổi gì không?

Nàng gầy đi hay đầy đặn thêm rồi?

Giờ đây con trai của hắn suốt ngày ngủ ngoan hay cũng giống như những đứa trẻ mới sinh khác, thích khóc lóc om sòm?

Chẳng hiểu tại sao trước kia bảo nàng trở về Cạnh Lăng mà nàng không chịu đi. Không lẽ là vì Tiêu Du Chương vẫn chưa làm tiệc đầy tháng sao? Cũng không biết Khương Linh Châu có âm thầm xử lý chuyện đầy tháng chưa nữa?

Nơi ở của Khương Linh Châu tên là Sướng Các, chính là chỗ Gia Ninh vương dùng để chiêu đãi khách khứa. Tiêu Tuấn Trì không quá quen thuộc với Vũ Dương, hỏi thăm từ Đông sang Tây mới tìm được đường đi. Vốn hắn muốn đẩy cửa bước vào, nhưng lúc gõ cửa lại hơi do dự.

Hồi trước chỉ nói “Vương phi về Cạnh Lăng chờ ta” rồi lập tức xoay người đi đánh giặc. Cũng không biết nàng có tức giận không?

Có khi nào vì tức giận mà hờn dỗi không chịu về Cảnh Lăng rồi nhất định muốn ở lại nước Tề không?

Hắn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì cánh cửa chợt mở ra. Tỳ nữ mở cửa giật mình, lập tức sợ hãi hỏi: “Vương gia... Vương gia đến Vũ Dương rồi à?”

Tỳ nữ đã nói thế, hắn cũng không che giấu được nữa, chỉ đành ho khan một tiếng rồi giả vờ thông thả bình tĩnh đi vào, nói: “Nói với Vương phi một tiếng, bôn vương đã thắng trận trở về rồi.”

“Vâng vâng.” Tỳ nữ tỏ vẻ vui mừng, cực kì sung sướng.

Chỉ chốc lát sau, Khương Linh Châu đã bế Tiêu Du Chương ra đón. Nàng vừa thấy Tiêu Tuấn Trì, điều đầu tiên không phải chào hỏi cũng chẳng phải hành lễ mà là then thùng cúi đầu thấp xuống đất, cất giọng áy náy, “Vương gia, thiếp không nghe lời Vương gia trở về Cảnh Lăng. Thật sự là do trên đường xảy ra chút chuyện nên hành trình mới chậm trễ...”

Tiêu Tuấn Trì đang chìm trong niềm vui sum vầy, nhìn thấy nàng cẩn thận như thế, còn lên lút đánh giá đáng về của mình thì không khỏi nở nụ cười: “Sao Vương phi phải xin lỗi vì chuyện này chứ? Ta còn có thể trách nàng được ư?”

“Thiếp biết từ trước đến nay Vương gia luôn quan tâm đến thiếp, chỉ muốn bảo vệ thiếp bình an. Thiếp lại phụ lòng tốt của Vương gia, tất nhiên trong lòng rất xấu hổ.” Khương Linh Châu giao Tiêu Du Chương đang ngủ say trong lòng cho nhũ mẫu, hành lễ một cái rồi nói tiếp: “Đương nhiên Vương gia có thể bình an trở về là điều khiến thiếp vui mừng nhất.”

“Phải không?” Mặt mày Tiêu Tuấn Trì đông đầy ý cười, cẩn thận đánh giá nàng, “Vi phu không phụ sự nhờ vả của Vương phi, không để cho Vệ Liệt và Lưu Tông giẫm đạp lên quê hương của nàng, cũng coi như gỡ bỏ nỗi sầu lo trong lòng nàng rồi.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong mắt tràn ngập rung động. Trong thoáng chốc, Khương Linh Châu cảm giác như mình và người đàn ông trước mặt này đã cùng nhau trải qua rất nhiều năm tháng rồi nên lòng nàng mới có thể bình yên như vậy.

Tuy Tiêu Tuấn Trì đi hành quân đánh giặc nhưng đáng về lúc trở về lại không thay đổi chút nào. Không gầy đi cũng chẳng tiêu tụy, vẫn gọn gàng và anh tuấn như xưa, bộ dạng đàng hoàng như thể hắn không hề trải qua trận chiến đầy máu tanh bùn lầy đó vậy.

Dù vậy, khi Khương Linh Châu nhớ tới sự loạn lạc ngày đó thì vẫn khá lo sợ. Nàng đang muốn hỏi Tiêu Tuấn Trì có bị thương ở đâu không, Lưu Tông và Cách Hồ Na như thế nào rồi thì Tiêu Tuấn Trì đã âm thầm đỡ cánh tay của nàng, thấp giọng nói bên tai: “Về phòng trước đã.”

“Sao vậy?” Khương Linh Châu nghi ngờ.

Bước chân của Tiêu Tuấn Trì hơi nghiêng ngả không ổn định, hần lập tức dựa vào người nàng. Khương Linh Châu nhận ra, vô cùng lo lắng, trong lòng không khỏi sợ hãi, nàng tự hỏi: Chẳng lẽ chàng bị thương?

“Vương gia!” Nàng lập tức đỡ Tiêu Tuấn Trì, nhỏ giọng hỏi: “Cần mời đại phu không ạ?”

“Không... không cần.” Tiêu Tuấn Trì ho khan một tiếng, tranh thủ thời gian giải thích: “Chỉ là vừa nãy bị huynh trưởng của nàng mời uống một chén rượu thôi.”

Khương Linh Châu: ...

À.

Tửu lượng chạm vào nửa ngum rượu là ngắt xiu của Tiêu Tuấn Trì mà cũng dám uống rượu với Khương Yến Nhiên cơ à?

Nàng đỡ Tiêu Tuấn Trì về phòng.

Sau đó ngồi chờ xem Tiêu Tuấn Trì say rượu là được rồi.

Cũng không biết hôm nay hần ôm giày thêu diên cuồng hôn hít không ngừng hay là lẫn lộn ma sát trên mặt đất nữa?

Cẩn dặn tỳ nữ đi nấu một bát canh giải rượu, sau đó Khương Linh Châu quay lại chăm sóc Tiêu Du Chương. Khương Linh Châu rất chu đáo, trước khi rời đi nàng còn không quên đặc biệt đặt ba, bốn đôi giày trên mặt đất: có đôi khảm sen tĩnh đế, có đôi nạm viên minh châu nhỏ, có đôi thêu cặp phượng hoàng vàng, đủ cho Tiêu Tuấn Trì chọn lựa.

***

Một góc khác ở Sương Các.

“Công chúa, uống thuốc thôi ạ.”

Hương Tiêu đẩy cửa phòng ra, cẩn thận rón rén bung chén thuốc đến bên cạnh Khương Thanh Cừ.

Khương Thanh Cừ đang dựa vào chiếc ghế mỹ nhân nhỏ, hai mắt vô hồn nhìn cây liễu cần cỗi ngoài cửa sổ. Hàng lông mày của nàng ta đầy buồn rầu, gương mặt tiều tụy, nhìn rất đáng thương. Nghe thấy giọng của Hương Tiêu, nàng ta không nhận lấy chén thuốc mà lại thì thào hỏi: “Sao tối nay bên Đại tỷ lại náo nhiệt vậy?”

Cảnh đêm vào mùa xuân ở Sướng Các vốn nên yên tĩnh mới phải, nhưng tối nay bên Khương Linh Châu lại vô cùng tung bừng.

“Nghe nói Cạnh Lăng vương đã thắng trận trở về rồi, nửa đường đến Vũ Dương để đón Hà Dương công chúa và tiêu Thế tử về nước Ngụy ă.” Hương Tiêu thổi chén thuốc, lại nói: “Công chúa, nhân lúc thuốc còn nóng, người hãy uống một chút đi.”

“Cạnh Lăng vương... đến rồi ư?” Nghe xong, đột nhiên trong đôi mắt vô hồn của Khương Thanh Cừ thấp thoáng ánh sáng.

Trước đây nàng ta rất khinh thường Cạnh Lăng vương, cảm thấy người nước Ngụy thô鄙, người toàn cơ bắp, Cạnh Lăng vương chắc cũng vậy. Nhưng bây giờ nàng ta phải trôi dạt khắp nơi, không dám trở về Hoa Đình thì lại cảm thấy phủ Cạnh Lăng vương là một nơi rất tốt đẹp... Chỉ cần nàng ta đi cầu xin Cạnh Lăng vương, dựa vào quan hệ giữa nàng ta và tỷ tỷ, hẳn sẽ dẫn nàng ta rời khỏi nước Tề, có khi còn được hưởng vinh hoa phú quý ấy chứ.

Nàng ta đã mất đi sự trong trắng, thứ chờ nàng ta ở Hoa Đình cũng chỉ có một tấm lụa trắng hoặc ly rượu độc mà thôi. Nếu tới nước Ngụy cố gắng thì còn có thể xoay chuyển được... Tuy nàng ta không còn là Công chúa nước Tề nhưng vẫn còn thân phận là muội muội của Cạnh Lăng Vương phi cơ mà.

“Hương Tiêu, lấy gương lại đây.” Khương Thanh Cừ vừa cảm thấy có thể xoay chuyển tình thế thì lập tức tràn ngập sức sống, “Trang điểm thật đẹp cho bản công chúa, bản công chúa muốn đi gặp Cạnh Lăng vương.”

Có điều hành lý của Khương Thanh Cừ đã rơi hết trong cuộc chiến ở Uy Ninh, bây giờ bên người chỉ mang theo mấy đồ trang sức đơn giản và vài bộ y phục giản dị. Nàng ta ăn mặc qua loa, không còn chút uy nghi nào của Công chúa.

Khương Thanh Cừ ôm gương, giật mình nhìn vẻ tiêu tụy của bản thân.

“Mà thôi, có khi dáng vẻ thế này còn khiến tên Vương gia thô bạo kia thương hại ăy chứ.” Giọng nói của nàng ta vẫn mang theo chút khinh bỉ.

“Công chúa thật sự muốn đi cầu xin Cạnh Lăng vương ă?” Hương Tiêu hơi lo sợ, nói: “Từ lâu nô tỳ đã nghe nói Cạnh Lăng vương rất vô tình tàn nhẫn, là loại người thô lỗ bước ra từ quân đội, e rằng sẽ không biết thương hoa tiếc ngọc đâu ă. Nghe Kiêm Hà tỷ tỷ nói, ngay cả Hà Dương công chúa ở cạnh hắn ta cũng sống không được tốt lắm.”

“Không thử một lần thì sao mà biết được?” Khương Thanh Cừ cười khẩy, “Vừa hay không phải dạng đàn ông thương hoa tiếc ngọc, nếu hắn ta mà giống lão già Vệ Liệt và tên vô dụng Hạ Kỳ kia thì không phải buồn nôn lắm sao?”

Nghĩ đến số phận chao đảo, lênh đênh của mình và chuyện bị người ta ép cưới rồi vấy bẩn, Khương Thanh Cừ vô cùng hối hận.

Nàng ta không đánh chút phần son nào, đằng sau dung nhan trần trụi và tiều tụy này là nét yếu đuối, lúc này nàng ta mới dẫn theo Hương Tiêu, thân nhiên đi về phía lầu gác nơi Khương Linh Châu ở.

Từ xa, nàng ta đã nghe thấy tiếng động hỗn loạn trong căn phòng kia. Hình như là mấy tỳ nữ Kiêm Hà, Bạch Lộ đang lớn tiếng kinh ngạc thốt lên gì đó.

“Vương gia! Vương gia! Mau dừng tay lại.”

“Không được đâu, Vương gia...”

Khương Thanh Cừ giật mình, bước chân trên hành lang không khỏi dừng lại.

... Dừng tay?

... Sao chỗ của Đại tỷ ồn ào vậy?

Khương Thanh Cừ không biết, trong phòng của Khương Linh Châu đang rối tung rối mù.

Tiêu Tuấn Trì bắt đầu say rượu, dáng vẻ vô liêm sỉ không ai có thể cản được. Vào giờ phút này, hai tay của hắn đang kéo tấm rèm thêu nặng trĩu, hết xoắn lại vặn, chỉ muốn xé đôi tấm rèm thêu tinh xảo trong tay ra. Không chỉ vậy, hắn còn cup mắt, miệng lại cực kì nghiêm túc đếm số, cũng không biết đang đếm cái gì.

“Một, hai, ba...”

“Vương gia...” Kiêm Hà và Bạch Lộ không thể làm gì, vừa gọi người đi chuẩn bị rèm mới vừa cố gắng khuyên can, “Vương gia, người tỉnh lại đi...”

Tiêu Tuấn Trì ngừng tay rồi nhìn thẳng vào vách tường. Chỉ chốc lát sau, hắn xoay người sang chỗ khác, nhanh chân đến cạnh Khương Linh Châu, muốn làm phiền nàng. Có điều Khương Linh Châu vất vả lắm mới đỡ được Tiêu Du Chương, nàng đang đọc sách nên không để ý tới Tiêu Tuấn Trì.

“Sao thế? Giày trên đất đấy.” Khương Linh Châu chỉ đồng giày thêu trên mặt đất, “Ôi, chàng tự chơi đi.”

“Vương phi...” Tiêu Tuấn Trì nhỏ giọng, không để ý tới tỳ nữ bên cạnh, thấp giọng nói bên tai nàng, “Vương phi đúng là... người như hoa lê... Đẹp làm sao, đẹp làm sao. Đẹp lặng tựa ủa trắng, hương lạnh tan theo gió...” (1)

(1) Trích từ bài thơ Hoa Lê của Tiền Khởi.

“Tránh ra.” Khương Linh Châu không hề cảm động, dùng cuốn sách trong tay gõ lên đầu hắn, “Đừng làm phiền thiếp.”

Nghe xong lời nàng nói, Tiêu Tuấn Trì cực kì ngoan ngoãn, không hề quẩn lấy nàng nữa mà nhanh chóng ngồi xổm xuống, lại gần chân nàng. Hắn ngoan ngoãn được một chút rồi lại làm loạn, vẫn cứ muốn lấy chiếc giày trên chân nàng. Khương Linh Châu liều mạng ôm lấy chân nhưng không đọ nổi với sức lực mạnh mẽ của hắn, cuối cùng đành để hắn dễ dàng lấy giày đi mất.

“Làm gì đấy?” Khương Linh Châu không đọc sách được nữa, thậm chí nói: “Xuân Nhi còn khiến thiếp đỡ lo hơn chàng nữa, bây giờ đã ngoan ngoãn đi ngủ rồi đấy.”

“Xuân Nhi... là...” Tiêu Tuấn Trì dờ ra.

“Chàng say rượu mà ngay cả con trai của mình cũng không nhớ nữa hả?” Khương Linh Châu khó tin, “Là Du Chương đó!”

“Con trai...” Tiêu Tuấn Trì lẩm bẩm lặp lại, sau đó gương mặt lộ vẻ vui mừng, “Bỏn vương có con trai rồi! Là Vương phi sinh đó!”

Nhìn thấy dáng vẻ lúc thì vui mừng lúc thì nghiêm trang của hắn, Khương Linh Châu không biết nên khóc hay cười nữa, hờn dỗi nói: “Say rượu rồi thật sự làm người ta thấy ghét quá đi.”

“Vương phi tức giận à?” Tiêu Tuấn Trì nâng chân nàng lên, tỏ ra ngỡ ngàng và luống cuống. Sau đó hắn nhìn chiếc giày kia, không ngờ lại cầm lấy nó rồi dùng chiếc giày đập mạnh lên mặt mình một cái, miệng nói: “Vi phu nhận lỗi... nhận lỗi này...”

Đế giày đập vào mặt vang lên tiếng “bốp” rất to, truyền đi xa làm đám tỳ nữ xung quanh vô cùng khiếp sợ.

“Vương gia!”

Khương Thanh Cừ đứng ngay hành lang đương nhiên cũng nghe được tiếng động này. Nàng ta không kìm lòng được mà vỗ ngực mình, lùi ra sau một bước. Tiếng động này thực sự rơi thẳng vào lòng khiến Hương Tiêu đang đỡ nàng ta cũng trắng bệch cả mặt, run rẩy nói: “Cạnh Lăng vương này... thực sự dã man... dám tát Hà Dương công chúa nữa chứ...”

Khương Thanh Cừ dựa vào cây cột sơn đỏ trên hành lang, ánh mắt dính chặt lên cánh cửa phòng đóng kín, tâm trạng đầy hoảng loạn.

... Lúc Đại tỳ của nàng ta còn ở nước Tề đã hãnh diện biết bao nhiêu? Nhưng dù có trí thông minh và dung nhan tuyệt sắc, sau khi gả cho Cạnh Lăng vương xong vẫn phải sống một cuộc sống không thể chịu nổi như vậy, vừa mới ra tháng lại bị phu quân tát...

Bên trong căn phòng, mấy tỳ nữ ba chân bốn cẳng cướp lấy chiếc giày trong tay Tiêu Tuấn Trì, tránh để hắn lại tiếp tục tự đánh bản thân mình nữa. Có điều, Tiêu Tuấn Trì say rượu vẫn chưa tỉnh được, tuy hắn không còn giày nhưng vẫn nghĩ ra trò mới.

“Vương phi có biết bơi không?” Hắc dán vào chân của Khương Linh Châu, thấp giọng hỏi.

“Thiếp không biết. Vương gia đừng hy vọng nữa.” Khương Linh Châu tức giận trả lời.

“Vậy vi phu dạy Vương phi bơi nhé!” Tiêu Tuấn Trì nói.

Khương Linh Châu: ...

Bơi cái gì mà bơi?

Ngày xuân vừa tới, nước vẫn cực kỳ lạnh, bây giờ mà xuống nước thì sợ rằng sẽ bị ốm mất.

Nhưng Tiêu Tuấn Trì say rượu nên không để ý nhiều như thế, không nói hai lời đã cởi y phục ra ngay trước mặt nàng, để trần nửa người trên, đập cửa phòng ra như một cơn gió rồi lao thẳng xuống hồ nước trong sân. Mấy tỷ nữ vội vàng đuổi theo, trong miệng liên tục hét “Vương gia, không được đâu”, lại còn “Người đâu mau tới đây”. Trong chốc lát, xung quanh rất hỗn loạn.

Khương Thanh Cừ đứng trên hành lang chỉ kịp thấy một bóng đen lướt qua, bùm một tiếng rơi xuống hồ nước, bên cạnh hồ là bóng đen của đám tỷ nữ đang hoảng hốt không thôi.

Thấy tình huống này, Khương Thanh Cừ bám vào cây cột, nghiêng đầu lẩm bẩm hỏi Hương Tiêu: “Chuyện này, chuyện này là sao thế?”

Sắc mặt của Hương Tiêu thay đổi, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh: “Hà Dương công chúa bị ném xuống nước rồi!”

“Sao Đại tỷ của ta lại tự mình nhảy xuống nước chứ? Vì nước Tề, tỷ ấy nhất định sẽ không chết trước mặt Cảnh Lăng vương đâu!” Khương Thanh Cừ vẫn không muốn tin.

“VẬY... không phải là càn khôn hét ư?” Hương Tiêu run lấy lấy, “Đó là... Cảnh Lăng vương đã ném Hà Dương công chúa mới vừa ở cử xong xuống nước đó ạ!”

Khương Thanh Cừ run rẩy.

“Công chúa, vậy chúng ta... còn đi cầu xin Cảnh Lăng vương không ạ?” Hương Tiêu khẽ hỏi.

“Người ngu hay là bọn công chúa ngu hả? Mau đi thôi.”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Khương Linh Châu: ??? Be be be...??? Ta đâu có sống thảm đến thế?

Chương 79: Nổi loạn lần cuối

Editor: Đình Hương

Beta: Tưu Thanh

Bước chân của Khương Thanh Cừ rất nhỏ, đi được một đoạn ngắn đã gặp người đàn ông mặc áo bào tím, đeo thắt lưng ngọc.

“Nhị muội?”

Trong đêm tối, giọng nói của người đàn ông đó cực kì quen thuộc khiến sắc mặt của Khương Thanh Cừ đột nhiên tái xanh. Nàng ta cúi thấp đầu, ừ ừ nói: “Thanh Nhi... Thanh Nhi tham kiến hoàng huynh.”

Người đàn ông có khuôn mặt mệt mỏi và dáng người như ngọc này chính là Thái tử Khương Yên Nhiên.

“Cơ thể của Nhị muội đã đỡ chưa?” Trước đó Khương Yên Nhiên đã nghe nói kẻ gây họa Khương Thanh Cừ sinh bệnh nên vẫn luôn ở lại Vũ Dương. Giờ phút này, khi trông thấy dáng vẻ của Khương Thanh Cừ, hình như thân thể đã tốt lên nhiều rồi. Vì vậy Khương Yên Nhiên lên tiếng: “Thế thì tốt rồi, phụ hoàng đã nói, Vệ Liệt tạo phản, muội không cần ở đây kết hôn nữa đâu, trở về Hoa Đình là được.”

Tuy lời nói của hắn rất đơn giản nhưng Khương Thanh Cừ biết, thứ chờ nàng ta ở Hoa Đình đương nhiên không đơn giản như vậy.

“Hoàng huynh!” Khương Thanh Cừ cao giọng nói: “Tính tình của phụ hoàng thế nào, chẳng lẽ hoàng huynh không biết ă? Nếu hoàng huynh muốn Thanh Nhi về Hoa Đình, vậy chẳng phải ép Thanh Nhi chết sao...”

“Lúc muội làm chuyện ngu ngốc kia, sao đầu óc không nhanh nhạy thế hả?” Về mặt Khương Yên Nhiên ẩn chứa sự khó chịu, “Hai ngày trước phụ hoàng đã sai người truyền tin cho huynh, nhất định phải dẫn muội về Hoa Đình, muội không cần phải nói thêm gì nữa.”

Sau khi Tề đế biết được hành động của Khương Thanh Cừ, tất nhiên là vô cùng tức giận. Ông không thể nào tha thứ cho đứa con gái của mình khi làm chuyện mất mặt như vậy ở bên ngoài, nhất định phải gọi nàng ta về bằng được.

Khương Yên Nhiên biết kết cục của Khương Thanh Cừ là gì. Người con gái đã mất đi sự trong trắng rất khó tồn tại ở nước Tề. Nếu nàng ta có thể lẻ loi ở trong thâm cung hay vườn thượng uyển suốt quãng đời còn lại đã là kết quả tốt nhất rồi... Ít nhất thì cũng bảo vệ được tính mạng, còn hơn là phải gả cho lão già chủ tể của Hỏa giáo đã bảy, tám mươi tuổi kia.

Khương Yến Nhiên vừa dứt lời thì vẩy tay, người hầu bên cạnh nhanh chân tiến lên, tách Khương Thanh Cừ và tỳ nữ ra, giữ chặt hai bên trái lẫn phải của nàng ta nhằm kéo nàng ta về phòng.

“Trông chừng Nhị công chúa cho cẩn thận vào, đừng để con bé chạy trốn lần nữa. Nếu có gì sai sót thì ta sẽ quy tội không làm tròn trách nhiệm rồi chém chết các người.” Khương Yến Nhiên ra lệnh.

“Không... Không! Hoàng huynh!” Khương Thanh Cừ liều mạng vùng vẫy, giọng nói cực kỳ thảm thiết, “Thanh Nhi không muốn chết! Hoàng huynh, sao huynh vô tình vậy?! Đại tỷ là muội muội của huynh, Thanh Nhi không phải là muội muội của huynh sao? Hoàng huynh!”

“Vi huynh đã nhẹ tay với muội lắm rồi.” Về mặt Khương Yến Nhiên không thay đổi, nhắm mắt làm ngơ với sự đấu tranh của nàng ta.

Nhờ ánh đèn, Khương Thanh Cừ nhìn thấy gương mặt không hề có chút cảm xúc nào của Khương Yến Nhiên, nàng ta giật mình. Trong đầu vô tình nhớ lại lời Chương Quý nhân đã nói: Dù là con gái nhà quyền thế đến đâu, chỉ cần đã mất đi sự trong trắng, không bị dìm chết thì cũng phải nhảy xuống giếng, nói chung vẫn chỉ có con đường chết.

Trong phút chốc, đáy lòng của Khương Thanh Cừ tràn ngập tuyệt vọng và sợ hãi.

Khương Yến Nhiên muốn nàng ta phải chết!

Từ trước tới giờ hẳn vẫn không coi nàng ta là muội muội! Khi nàng ta bị Trì Minh Châu cướp mất hôn sự, Khương Yến Nhiên chưa từng giúp nàng ta. Lúc nàng ta vì “không bằng Hà Dương” mà bị phụ hoàng trách móc, Khương Yến Nhiên cũng chưa từng giúp nàng ta. Lúc nàng ta bị ép gả cho lão già Vệ Liệt, Khương Yến Nhiên càng không giúp nàng ta...

Bây giờ, nàng ta phải trở về Hoa Đình chịu chết oan uổng, Khương Yến Nhiên lại nói là “đã nhẹ tay” ư?!

Một suy nghĩ ác độc hiện lên trong lòng Khương Thanh Cừ.

“Hoàng huynh, huynh muốn Thanh Nhi chết, được, vậy Thanh Nhi sẽ trở về.” Nàng ta nhìn Khương Yến Nhiên chăm chăm như rắn độc, nổi thù hận trong ánh mắt khiến Khương Yến Nhiên phải nhướng mày, “Có điều, hoàng huynh à, huynh lạnh lùng vô tình như thế nên mới không có con nối dõi đấy... Đây là báo ứng!”

“Im miệng!” Khương Yến Nhiên đột nhiên quát lên.

Chuyện của Thái tử phi Diệp Ngọc Nhi xảy ra là vết sẹo sâu nhất trong lòng Khương Yến Nhiên.

Rõ ràng trước đây thai nhi của Thái tử phi luôn ổn định. Lúc sắp đến ngày sinh, Thái tử phi mang thai hơn tám tháng lại rơi xuống nước. Không những đứa bé không giữ được mà Thái tử phi cũng suýt mất mạng. Nhưng điều khiến người ta phải than thở chính là vì lần sảy thai này mà thân thể của Thái tử phi ốm yếu triền miên, sợ là sau này rất khó để mang thai.

Tình cảm của Khương Yến Nhiên và Thái tử phi rất sâu đậm, bên cạnh hẳn không có thể thiếp. Kể từ đó, vì muốn hoàng thất con cháu đầy đàn mà Diệp Hoàng hậu không để ý tới sự chống đối của Khương Yến Nhiên, bà bắt đầu chọn tiểu thiếp cho Khương Yến Nhiên. Vì chuyện này, Thái tử phi đã khóc không biết bao nhiêu lần rồi.

Cho nên Khương Yến Nhiên mới vô cùng để ý tới chuyện sinh con của Khương Linh Châu, nhất định phải để nàng sinh con ở nước Tề rồi điều dưỡng cơ thể thật tốt, sau đó mới trở về nước Ngụy.

Giờ phút này, Khương Thanh Cừ lại dùng giọng điệu độc ác ấy xé toang vết sẹo trong lòng hắn, đương nhiên Khương Yến Nhiên sẽ vô cùng tức giận.

“Hoàng huynh, Thanh Nhi có một số chuyện quên nói với huynh.” Giọng nói của Khương Thanh Cừ rất nhẹ nhàng, trên mặt lại nở nụ cười quý quyết kỳ lạ, trong màn đêm sâu thẳm, nụ cười ấy chẳng khác gì yêu ma quỷ quái, “Chuyện Thái tử phi ngã vào hồ nước không phải do nàng ta không cẩn thận trượt chân đâu, là Thanh Nhi... đẩy vào lưng nàng ta một cái đấy... ha ha ha.”

Gương mặt của Khương Yến Nhiên bỗng nhiên cứng đờ, dường như máu nóng khắp người dồn lên đầu.

“Muội, muội nói cái gì?” Hắn nghe thấy giọng nói của mình trở nên run rẩy, “Nhị muội, tốt nhất là muội đừng nói vớ vẩn nữa. Hay là muội đã điên rồi nên mới dám mở miệng nói như thế hả?”

“Kiểu gì thì Thanh Nhi cũng chết, sao phải nói linh tinh chứ?” Khương Thanh Cừ bật cười, cổ kéo dài giọng, “Đương nhiên Thanh Nhi không cố ý đâu, chẳng qua do không cẩn thận va vào nàng ta thôi. Lúc đó Thanh Nhi còn cảm thấy áy náy, nhưng bây giờ Thanh Nhi chỉ muốn nàng ta chết đuối trong hồ nước đó đi cho rồi...”

“Bốp!”

Một cái tát nặng nề giáng xuống gò má Khương Thanh Cừ. Nàng ta bị Khương Yến Nhiên đánh tới mức mờ cả mắt, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm, “Dù sao ngày thường Diệp Ngọc Nhi rất vênh váo kiêu ngạo, ý cô cô là Hoàng hậu nên làm mưa làm gió trong cung, quên mất bản thân mình là ai... Đáng đời lắm!”

Tuy nét mặt Khương Yến Nhiên vẫn bình tĩnh nhưng đã tối sầm lại, trông cực kì đáng sợ, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Chút thương hại cuối cùng của hắn dành cho muội muội này cũng gần như biến mất theo cái tát kia rồi.

Hắn vuốt cổ tay, giọng nói khản đặc, lạnh nhạt nói: “Nhị muội không muốn về Hoa Đình sao? Được, vì huynh sẽ làm tròn tâm nguyện này của muội, dẫn muội đến nơi khác.”

Nghe vậy, Khương Thanh Cừ kinh ngạc ngắc ngứ đầu. Theo bản năng, nàng ta biết chuyện này không tốt đẹp chút nào. Đúng như dự đoán, Khương Yên Nhiên nói tiếp: “Chủ tế Hỏa giáo đã ngỏ ý muốn kết hôn với một vị Công chúa. Lão ta rất già, trong nhà có mười lăm, mười sáu vị thê thiếp, cũng chẳng quan tâm muội có phải một cô nương còn trong trắng hay không. Nếu Nhị muội đã không muốn về Hoa Đình thì gả đến Hỏa giáo đi.”

Dứt lời, hắn hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Khương Thanh Cừ ngây người.

... Gả cho chủ tế Hỏa giáo ư?

... Lão già đã có mười lăm, mười sáu thê thiếp...?

Một lúc sau, tiếng kêu gào chói tai của nàng ta vang lên thể hiện sự điên cuồng y như một người sắp chết đang giãy giụa.

“Hoàng huynh! Hoàng huynh! Sao huynh có thể đối xử với muội như vậy? Hoàng huynh... Hoàng huynh! Huynh không thể đối xử với Thanh Nhi như thế được!”

***

Ngày hôm sau, Tiêu Tuấn Tri đã tỉnh rượu.

Một khi tỉnh rượu, hắn sẽ nhớ ngay tới những điều vớ vẩn mà mình đã làm. Chuyện tự đánh bản thân rồi nhảy xuống hồ bơi lội đêm qua làm hắn không khỏi đỡ trán, nặng nề hít một hơi thật sâu.

“Vương gia tỉnh rồi à?”

Khương Linh Châu ngồi bên cạnh bàn hỏi.

Nàng đang đùa với Tiêu Du Chương nằm trong ngực bà vú, mắt chưa từng rời khỏi gương mặt tròn trịa và mềm mại như tuyết của Tiêu Du Chương. Nếu như không có mấy tiếng sột soạt của Tiêu Tuấn Tri, sợ là nàng cũng chẳng để ý tới phu quân đâu.

“... Xuân Nhi, nhìn bên này nào, bên này cơ.” Nàng nắm lấy ngón tay của Tiêu Du Chương, vẽ mặt đầy dịu dàng.

Cách một tấm rèm, Tiêu Tuấn Trì tự thay y phục một cách qua quýt. Hắn nhìn ra ngoài tấm rèm, không chỉ có Vương phi mà còn có bà vú đang đứng đó nên bất đắc dĩ nói: “Mới sáng sớm mà Vương phi đã gọi bà vú tới phòng rồi, không sợ người ta thấy được dáng vẻ say rượu của bọn vương sao?”

“Dù sao người mất mặt cũng là Vương gia, không phải mặt mũi của thiếp.” Khương Linh Châu lại đỡ Tiêu Du Chương một lúc nữa rồi mới nói với bà vú: “Hình như Xuân Nhi muốn ngủ rồi, dẫn nó đi ngủ đi.”

“Đợi... đợi một chút.” Tiêu Tuấn Trì vén rèm rồi thò đầu ra ngoài: “Ôm tới đây, để bọn vương nhìn một chút nào.”

Bà vú vâng lời, bế Tiêu Du Chương đang mút tay ngủ say đi tới trước mặt hắn. Tiêu Tuấn Trì cẩn thận quan sát một lúc, trong mắt hơi thất vọng, “Ta còn tưởng sau một tháng không gặp, nó có thể lớn hơn một chút rồi, không ngờ tới giờ mà vẫn nhỏ bé yếu ớt như vậy. Không biết đến năm nào mới có thể học cưỡi ngựa được đây?”

Hắn rất trông chờ hình ảnh này... Dẫn tên nhóc nhà mình đi cưỡi ngựa rong ruổi trong đại hội săn bắn, khiến những quý nữ chưa kết hôn tỏ vẻ hâm mộ, điên cuồng muốn gả cho con trai của hắn.

“Trẻ con đâu thể lớn nhanh như thế được?” Bà vú cười nói, “Có điều, chờ đến khi tiểu Thế tử lớn rồi, Vương gia sẽ cảm thấy thời gian nuôi con thật sự rất nhanh, ai cũng vậy cả, chỉ trong chớp mắt thôi, con trai con gái đều phải lập gia đình rồi rồi tổ. Khi đó Vương gia lại cảm thán cũng không muộn đâu ạ.”

“Vương phi có làm tiệc đầy tháng không vậy?” Tiêu Tuấn Trì hỏi.

“Lúc đó đang chiến tranh, ai có tâm trạng để tổ chức tiệc đầy tháng long trọng cơ chứ? Nhưng thiếp cũng bí mật làm một lần rồi.” Khương Linh Châu đáp, “Xuân Nhi rất thông minh, bắt được một hộp phấn và trâm cài đầu của thiếp đấy.”

Tiêu Tuấn Trì: ...

Hắn không quá sợ hãi đã là tốt lắm rồi.

Chẳng hiểu sao hắn cứ cảm thấy bản thân đã tính trước được tương lai của con trai mình...

Tiêu Tuấn Trì giờ tay muốn ôm đứa con trai cùng chung huyết thống với mình. Chỉ có điều đứa bé ngủ say vừa được đưa vào trong tay hắn thì cả người hắn đã cứng đờ, căng thẳng không thôi, sợ mình làm tổn thương thằng nhóc mềm mại nhỏ xíu này. Cục tròn mềm mại nằm trong lồng ngực giống như bông tuyết có thể tan bất cứ lúc nào. Dường như hắn ôm Tiêu Du Chương còn khó khăn hơn là một mình xâm nhập vào trận địa của quân địch nữa.

“Không, không ôm nữa, không ôm nữa đâu.” Hấn liên tục đưa con trai cho bà vú, than thở: “Bổn vương không hiểu biết mấy chuyện này. Vẫn nên chờ Xuân Nhi lớn lên rồi dạy thằng bé cười ngửa bần tên thôi, ta am hiểu mấy thứ này hơn.”

Dĩ nhiên Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu có chuyện muốn nói, bà vú lập tức ôm Tiêu Du Chương rời đi.

Chờ sau khi tới đã đi cả rồi, Tiêu Tuấn Trì mới hắt một ít nước từ trong chậu rửa mặt lên, rửa qua loa xong thì nói: “Vương phi, ta biết nàng muốn hỏi gì. Trước khi Hạ Kỳ trốn thoát đã phóng hỏa đốt Triệu thành, liên lụy đến mấy hành cung, tất cả đều trở thành đồng đổ nát. Xác chết trong thành nhiều vô kể, tất cả đều bị thiêu cháy đến mức thay đổi cả hình dạng, không phân biệt được ai với ai. Để tìm được Cách Hồ Na và Lưu Tông thực sự rất khó khăn.”

Dừng một chút, hấn dùng ống tay áo lau mặt, nói: “Có điều, ở ngoài thành đã có người gặp được hai người bọn họ, nhưng miệng Khương Hằng kín như bưng, ta không thăm dò được chút tin tức nào. Nói thật thì nếu bọn họ đã vui mình trong biển lửa thì cũng không còn cách nào khác, nếu vẫn sống thì cũng nên nghĩ rằng bọn họ đã chôn vùi trong biển lửa, đó là cách tốt nhất.”

Khương Linh Châu im lặng.

Nàng cảm thấy Tiêu Tuấn Trì nói rất đúng.

Lưu Tông là kẻ phản bội, mà Cách Hồ Na lại gả cho Lưu Tông làm Hoàng hậu. Dù tình thế có xoay chuyển thế nào, Tề đế cũng sẽ hạ lệnh đuổi giết hai người đó để làm gương. Nếu Tề đế cho rằng bọn họ đã bị chôn vùi trong biển lửa ở Triệu thành, vậy có lẽ bọn họ còn một con đường sống.

Nhớ tới lúc trước còn ở Thái Diên, Cách Hồ Na hiền ngang và rực rỡ khiến các đấng mày râu cũng phải tự ti, Khương Linh Châu không khỏi thở dài, chỉ cảm thấy năm tháng như nước chảy, trong chớp mắt đã là cảnh còn người mất.

Chỉ mong nàng ấy đã thực sự trốn ra được từ trong biển lửa rồi cùng Lưu Tông đến một nơi thật xa. Dù đi tới thảo nguyên Ô Mộc Thấm mà nàng ấy luôn ao ước hay về thôn quê làm bạn với cúc trúc, nuôi gà chăm vịt đều tốt hơn gắn bó với tuyết trắng buồn tẻ trong hành cung, làm một đôi Đế vương và Hoàng hậu chẳng ra sao.

“Hạ Kỳ đốt Triệu thành ă?” Nàng nghĩ tới trận hỏa hoạn đó, khẽ hỏi: “Vậy chẳng phải dân chúng sẽ sống lang thang sao?”

“Phải, Nhị thúc của nàng đang đau đầu vì chuyện này đấy.” Tiêu Tuấn Trì đáp.

“Vương gia... thiệp... muốn cầu xin Vương gia một chuyện.” Khương Linh Châu cắn môi dưới, nói tiếp: “Thiệp có thể ở lại nước Tề một thời gian không ă? Thiệp muốn cống hiến chút sức mọn cho những nạn dân vì biển lửa mà không có nơi nương tựa kia.”

“Vương phi muốn là được. Chỉ có điều nàng phải chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng làm việc quá sức đấy.” Tiêu Tuấn Trì lên tiếng.

Khương Linh Châu mím môi cười, khẽ gật đầu. Chốc lát sau, dường như nàng nhớ ra cái gì đó, lấy chiếc hộp cơ quan từ ngăn tủ nhỏ phía sau ra. Tiêu Tuấn Trì vừa nhìn thấy cái hộp thì tâm trạng khá phức tạp: “Sao Vương phi lại mê mấy thứ đồ chơi nhỏ này thế?”

Lần trước Ứng Quân Ngọc làm một đồng hồ khiến Khương Linh Châu mất một ngày một đêm để mở, đáng vẻ mất ăn mất ngủ đến nỗi ngay cả phu quân cũng phải xếp sau. Không ngờ tới giờ chiến sự đã ổn rồi, nàng vẫn đam mê mở hộp.

“Không phải.” Khương Linh Châu đáp, “Thiếp không thể mở chiếc hộp này một mình được.”

“Sao nàng lại nói thế?” Tiêu Tuấn Trì hỏi.

“Lúc Vương gia đi dẹp loạn Vệ Liệt, thiếp cũng chẳng ngồi không. Ứng Quân Ngọc theo thiếp đến Vũ Dương, thiếp đã bảo hắn kể rõ ràng chuyện lúc xưa ra.” Khương Linh Châu cup mắt xuống, lập tức chậm rãi kể lại chuyện xưa.

Mười năm trước, khi Ứng Quân Ngọc vừa rời khỏi Mao Lư, tuổi trẻ ngông cuồng tuyên bố muốn lấy thời gian mười năm của mình làm tiền cược, yêu cầu người ta phải giải được chiếc vòng liên hoàn đa cực đầu tiên. Hắn cứ kiêu ngạo đắc ý như vậy khiến vô số người tranh nhau đánh cược. Nhưng suốt ba tháng trời mà không ai có thể mở được tác phẩm tinh xảo của hắn.

Ngày cuối cùng, trước quán rượu Nhã Các có một ông lão người Tề xuất hiện.

“Thiếu chủ của chúng ta muốn thử một lần...”

Khi đó, Ứng Quân Ngọc cho rằng vị thiếu chủ này là một người phong nhã hào hoa, nhìn anh tuấn nhưng khá yếu đuối. Cho nên hắn vẫn giống như ngày thường, bảo ông lão kia cầm chiếc vòng liên hoàn đa cực đi rồi nói: “Nếu trong vòng một ngày mà không giải được thì phải trả tiền rượu ba ngày cho ta.”

“Một ngày không được. Lão phu phải trở về nước Tề rồi đưa vật này cho thiếu chủ mới được. Mà giữa Tề - Ngụy, đi qua đi lại cũng mất tới mười lăm ngày.” Ông lão kia đáp.

“Mười lăm ngày?” Ứng Quân Ngọc khịt mũi xem thường, “Muốn kéo dài thời gian thì nói thẳng đi, cứ gì phải tốn công như thế?”

“Cũng đã là ngày cuối rồi, không bằng Ứng tiên sinh thử một lần xem sao?” Ông lão kia nói tiếp, “Nếu Ứng tiên sinh không tin, vậy cứ đi theo lão phu đi. Tiền xe ngựa và rượu thịt trên đường lão phu đều trả hết.”

“Người trả ư?” Thiếu niên Ứng Quân Ngọc đánh giá ông lão hồi lâu rồi nói: “Rượu thì ta chỉ uống loại mười lượng một vò, khi trăng rằm sẽ uống Cao Đình Hồng trăm lượng. Người trả hết được sao?”

“Không đáng kể.”

Thế là Ứng Quân Ngọc lập tức theo ông lão kia đến nước Tề một chuyến. Dọc đường ăn uống vui chơi khỏi nói, đợi đến khi tới đô thành Hoa Đình của nước Tề, ông lão kia đi không bao lâu đã cầm chiếc vòng liên hoàn đa cực đã được giải xong quay lại.

“Ứng tiên sinh, có chơi có chịu.” Ông lão kia nói.

“Cái này...” Ứng Quân Ngọc vô cùng ngạc nhiên.

Điều khiến hắn ngạc nhiên nhất không phải có người mở được vòng liên hoàn của mình, mà là người mở được lại là một cậu bé mới tròn mười tuổi. Ứng Quân Ngọc chỉ gặp cậu bé một lần... Cậu bé này mặc áo choàng đến, trên gương mặt tuần tú là biểu cảm khiêm tốn. Tuy cậu bé khá ít nói nhưng khắp người lại tràn ngập sự cao quý, cách ăn mặc lộng lẫy, hiển nhiên không phải con cái dân thường.

Còn có thể là một Hoàng tử.

Cậu bé này đứng trước mặt Ứng Quân Ngọc giải chiếc vòng liên hoàn ba lần. Cuối cùng, cậu ấy còn lạnh nhạt nói, “Ta không được coi là thông minh đâu. Nếu đưa cho Hà Dương, muội ấy chắc chắn có thể giải được nhanh hơn nữa.”

Câu nói này khiến Ứng Quân Ngọc tức giận đến mức suýt nữa ngã quỵ.

Cũng không biết Hà Dương là ai? Con cái nhà nào?

Sau đó, Ứng Quân Ngọc biết được tên của cậu bé, Lưu Tông là con cháu của tiền triều, đúng là một vị Hoàng tử chân chính, chỉ có điều sinh sai thời điểm. Bây giờ thiên hạ nước Tề không còn mang họ Lưu nữa mà là họ Khương.

Có chơi có chịu, Ứng Quân Ngọc giao mười năm của mình cho vị Hoàng tử tiền triều này. Lưu Tông sống trong thâm cung, muốn xuất cung cũng không dễ dàng. Cho nên Ứng Quân Ngọc chỉ có thể gặp thuộc hạ tiền triều của Lưu Tông và làm bạn với mấy ông lão râu dài kia thôi.

Tuy Lưu Tông đã thu nhận Ứng Quân Ngọc nhưng lại không dùng hắn mà chỉ cung cấp tiền bạc rượu ngon cho hắn, hắn rất tự do tự tại, thoải mái tự nhiên, xây dựng một danh tiếng vang dội ở Tề - Ngụy.

Ứng Quân Ngọc biết, không ai tự nhiên đối xử tốt với mình, chắc chắn trong tương lai Lưu Tông sẽ dùng mình. Đúng như dự đoán, ba năm sau, mệnh lệnh đầu tiên chính là một việc long trời lở đất: Lưu Tông muốn Ứng Quân Ngọc làm giả ngư phủ của quân Huyền Giáp thuộc nước Ngụy rồi đưa đến tay Hào Châu vương Tiều Phi Túc.

Chỉ cần nghĩ qua thôi, Ứng Quân Ngọc đã có thể hiểu được những con đường trong chuyện này.

Sợ là Lưu Tông và Hào Châu vương đã giao hẹn gì đó, hôm nay người giúp ta đoạt binh quyền, tương lai đương nhiên ta có thể giúp người khôi phục giang sơn. Ứng Quân Ngọc có chơi có chịu nên phải đồng ý với mệnh lệnh làm giả ngư phủ, nhưng hắn không muốn bị cuốn vào trong âm mưu long trời lở đất này. Vì vậy hắn lặng lẽ chừa lại đường lui cho mình...

Hắn để lại bản vẽ làm ngư phủ, đồng thời cũng viết một lá thư cho Hào Châu vương, niêm phong lại trong chiếc hộp mà mình đặc ý nhất, lại tạo ra một chiếc chìa khóa bí mật. Cứ thế, nếu sau này chuyện bị bại lộ, Hào Châu vương muốn giết hắn diệt khẩu, hắn còn có thể đánh cược một lần, lấy đó làm nhước điểm để tìm kiếm một con đường sống.

Bây giờ chiếc hộp giấu thư và bản vẽ đều đã ở trong tay Khương Linh Châu.

Mà chiếc chìa khóa mở hộp cơ quan này...

“Ứng tiên sinh nói, sau khi Hào Châu vương biết đến sự tồn tại của chiếc hộp này thì có mấy lần muốn phá hủy dấu viết. Vì Ứng tiên sinh luôn vất vả chạy trốn, không cẩn thận đã làm mất chìa khóa, không biết bây giờ ở đâu rồi.” Khương Linh Châu vuốt ve chiếc hộp cũ, nói tiếp, “Về sau để tránh bị Hào Châu vương truy sát, hắn trốn về nước Tề, trung thành đi theo Lưu Tông.”

“Ta biết chìa khóa kia ở đâu.” Bỗng nhiên Tiêu Tuấn Trì mở miệng.

“Vương gia biết ả?” Khương Linh Châu kinh ngạc, “Ở đâu thế?”

“Vốn ở trong trâm cài tóc của Tống Thái Vi. Năm đó, Diêu đại phu nhân khó khăn lắm mới lấy được chìa khóa bí mật này nên luôn mang theo bên người. Chỉ là chưa chờ đến lúc Diêu đại phu nhân rửa oan thì bà ấy đã đi rồi. Cây trâm này mới rơi vào tay Thái Vi. Mấy năm gần đây, Thái Vi vẫn mang theo bên người, chưa bao giờ rời xa.”

Dừng một chút, Tiêu Tuấn Trì than thở, “Chỉ là từ lần Vương phi bị bắt ở Cạnh Lăng, Thái Vi cũng bị tấn công, trâm cài tóc đó mất tích luôn. Không biết đã tới tay Hào Châu vương hay là nằm trong tay của chủ tế Hỏa giáo nữa. Có điều, chủ tế Hỏa giáo và Hào Châu vương đều đang ở Thái Diên.”

Quanh đi quẩn lại, tất cả mũi nhọn đều quay lại Thái Diên ở nước Ngụy.

Nếu muốn tìm ra thủ phạm hãm hại Tiên đế, giải oan cho Diêu gia, vậy nhất định phải lấy được chìa khóa trong tay Hỏa giáo hoặc là Hào Châu vương. Đã thế, hai người không thể không trở về đô thành Thái Diên đầy sóng gió kia rồi.

“Không ngờ...” Khương Linh Châu đặt hộp kim loại xuống gối, cười nói: “Vốn tưởng rằng chàng và thiếp đã rời xa đô thành đầy buồn phiền kia, không cần quay về

nữa, có điều bây giờ lại không như mong muốn. Nhưng có thể ở bên Vương gia và Xuân Nhi thì trong lòng thiếp đã cực kì yên tâm rồi.”

“Vương phi vẫn nên ở lại Cảnh Lăng thì hơn.” Tiêu Tuấn Trì nói, “Thái Diên quá nguy hiểm, sao ta có thể để Vương phi mạo hiểm được?”

“Vương gia không nhớ à? Thiếp từng nói, đã là phu thê thì phải cùng hội cùng thuyền.” Nàng khẽ mỉm cười, giọng điệu cực kì ung dung, “Hơn nữa thiếp không muốn một mình ở Cảnh Lăng chờ đợi đâu, buồn chán thì không nói, còn không được gặp Vương gia nữa.”

“Không gặp được bốn vương mới là chuyện lớn à?” Tiêu Tuấn Trì cười nói, “Ta đã tính toán rồi, mười ngày nữa sẽ khởi hành đi ngược về Thái Diên. Còn lý do vào kinh... Bốn vương cũng nghĩ cả rồi, Vương phi không cần lo lắng.”

Vương phi nhà hần vừa mới sinh được một tên nhóc mập mạp, đương nhiên phải ẵm tới cho Tiêu Vũ Xuyên xem một chút rồi!

Có lẽ tiểu Hoàng đế với lòng dạ gian xảo và u ám đã nhớ nhung Vương phi hơn nửa năm nay. Bây giờ, Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu lại thuận lợi sinh ra một cậu nhóc, nên để tên đó nhìn một chút mới đúng!

“Trước khi về nước Ngụy, thiếp có chút chuyện muốn làm. Lần này đã ở U Yến một thời gian, thiếp sợ mẫu hậu và tổ mẫu trách móc nên muốn viết một lá thư, sai người mang đến Hoa Đình để động viên người nhà. Ngoài ra, Triệu thành xảy ra hỏa hoạn lớn, dân chúng lưu lạc không có nơi nương tựa, thiếp muốn sai người mở lều phát cháo để họ yên tâm một chút.”

“Cứ mạnh tay làm đi. Trở về Thái Diên rồi, sợ là Vương phi không thể làm theo ý mình được nữa đâu.” Tiêu Tuấn Trì nói xong, ánh mắt chợt trở nên lạnh lẽo.

... Lần này, hần trở về Thái Diên, tất nhiên sẽ càn quét hết sóng ngầm trong một lần.

... Không bao lâu sau, chắc chắn Thái Diên sẽ mây mờ sương tan, bầu trời lại sáng.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Tiêu Tuấn Trì: Ta có linh cảm, trong tương lai, con trai của ta sẽ thích mặc nữ trang.

Tiêu Du Chương: ... Có phụ mẫu như vậy, sao mà ta không tuyệt vọng được chứ?

Chương 80: Trở về Thái Diên

Editor: Đinh Hương

Beta: Tửu Thanh

Xuân về hoa nở, trên rừng núi đã muôn hoa khoe sắc. Một hàng xe ngựa từ U Yên nước Tề tiến vào quận Cạnh Lăng rồi lại hướng thẳng về Thái Diên. Sau hơn nửa tháng mới tới được đô thành của nước Ngụy.

Ngày từ biệt cổng Vi Sơn tựa như mới hôm qua, cánh cửa đồ thảm vẫn khí thế ngút trời. Ngoài cửa là núi xanh kéo dài che khuất mái hiên của những ngôi chùa phía sau. Tiếng Phạn vang vọng như chìm vào tiên cảnh. Chim trắng bay ngang qua trời ẩn vào những tầng mây. Dáng vẻ này không khác trước kia là bao.

Lần này Khương Linh Châu trở về Thái Diên với tâm trạng rất khác trước đây. Tuy Thái Diên là một đô thành đáng sợ nhưng nàng đã không còn lo lắng và u sầu như hồi mới tới lần đầu nữa. Có lẽ vì đã có phu quân và con trai bên cạnh nên trong lòng nàng tự tin hơn nhiều.

Tiến vào cổng Vi Sơn, tiếng náo nhiệt ồn ào xuất hiện ập tới trước mắt. Tiếng gào rao hàng rõ to, tiếng bước chân mất trật tự kết hợp với tiếng móng ngựa lộc cộc tạo thành một tổng thể vô cùng hỗn loạn. Nhắc rèm lên nhìn lại, cảnh đường phố quen thuộc gần ngay trước mắt, còn tràn ngập hơi thở sinh động.

Lần này, xe ngựa của Cạnh Lăng vương không thể chạy trên đường của vua được nữa, đành phải dừng lại ở cửa bên cạnh. Người dân trông thấy vẫn vội vàng né tránh và cung kính như xưa, không dám đụng chạm.

Không lâu sau, cửa lớn của vương phủ đã xuất hiện trước mắt.

“Vương phi về chuẩn bị đi, buổi tối còn phải vào cung nữa.” Tiêu Tuấn Trì xuống ngựa rồi dắt tay Khương Linh Châu, “Đã lâu không gặp bệ hạ, có khi nó lại làm gì đó không đúng đắn rồi, vi phu vẫn nên suy nghĩ xem phải đối phó với thằng nhóc đấy thế nào mới được.”

Chuyện hai người trở về vương phủ ở Thái Diên tất nhiên sẽ khiến người hầu trong phủ vô cùng vui mừng. Vì hai người đến Cạnh Lăng nên vương phủ vốn im ắng đã lâu cuối cùng cũng tung bừng trở lại.

Tiệc nuôi duy nhất chính là Phó Huy và Tống Châm Hà không trở về theo. Tống Châm Hà có việc phải làm nên một thời gian nữa mới về được, còn Phó Huy... thì không muốn trở về mà quyết định một mình ở ngoài Thái Diên.

Đêm xuống, Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu đều sửa sang lại mặt mũi và trang phục, sau đó bế Tiêu Du Chương tới Tây cung.

Khương Linh Châu đã quen với Tây cung đến nỗi không thể quen hơn được nữa, cũng biết người trong Tây cung khẩu phật tâm xà thế nào, lòng dạ quỷ quyệt ra sao. Cho nên trước khi vào cung nàng đã nghĩ, có thể ít nói thì tốt nhất nên ít nói đi, tránh gây chuyện.

Không biết tại sao, từ sau khi Tiêu Tuấn Trì bị tước chức vị, cơ thể của Thiếu đế Tiêu Vũ Xuyên vẫn không khá lên được chút nào. Hắn tuân theo lời căn dặn của ngự y, hàng ngày đều nằm trên giường nghỉ ngơi và điều dưỡng tinh thần. Còn việc triều chính thì đa phần đều giao cho bốn vị phụ chính (1) đại thần. Vì thế lần này hắn gặp phu thê Cảnh Lăng vương ngay trong điện Hàm Chương.

(1) Phụ chính: Một đại bộ phận giúp xử lý chính sự nhưng không mang quyền độc đoán.

“Bệ hạ, Cảnh Lăng vương và Cảnh Lăng Vương phi tới rồi ạ.”

Giọng the thé của thái giám vang lên, vọng vào trong điện.

“Đề họ vào đi.” Tiêu Vũ Xuyên dựa vào giường, hắn thả cuốn sách trong tay xuống, ánh mắt mờ mịt, miệng lầm bầm, “Lâu rồi cũng chưa gặp lại Tam thúc...”

Điện Hàm Chương chạm vàng khắc ngọc không còn kèn sáo lẫn tiếng đàn lại hơi yên tĩnh và cô đơn. Lúc Tiêu Tuấn Trì bước vào trong điện thì đã ngửi thấy mùi thuốc đắng chát không sao phai được. Đây không phải mùi mà ngày một ngày hai có thể tích tụ lại được, dường như thứ mùi ấy đã thấm sâu vào từng tắc rèm che và cột trụ trong cung điện vàng ngọc này rồi, cho dù là mùi thơm ngào ngạt của hương Trầm Thủy cũng không sao che đi được.

“Tham kiến bệ hạ.”

Dường như Tiêu Vũ Xuyên muốn nói “miễn lễ”, nhưng một cơn ho khan đã ra khỏi miệng hắn trước. Khương Linh Châu nghe xong thì không khỏi ngắc đầu đánh giá vị Đế vương đang tựa trên giường.

Nàng vừa nhìn thì không khỏi ngạc nhiên.

Trước đây Tiêu Vũ Xuyên bẩm sinh có dung mạo như ngọc, luôn làm người khác cực kì kinh ngạc. Nhưng hiện giờ rõ ràng là hắn đang mắc bệnh, dáng người nhỏ gầy, gương mặt anh tuấn khi trước đã giảm bớt năm sáu phần.

Đây là Tiêu Vũ Xuyên với dung mạo xuất chúng khiến người ta khó quên đó sao?

Một chương của Tiêu Tuấn Trì lại mạnh đến thế ư? Nhưng điều này có vẻ không có khả năng cho lắm.

“Miễn, miễn lễ.” Tiêu Vũ Xuyên nở nụ cười chua chát, ánh mắt đảo qua cặp đôi đẹp đẽ trước mắt, vẻ mặt cực kì phức tạp. Hắn khàn giọng nói: “Gần đây tinh thần của trẫm không được tốt, sợ là không thể nói chuyện nhiều với hai người được. Lát nữa Hoàng hậu sẽ đến, nếu Tam thất sợ buồn tẻ vì ngồi đợi một mình thì có thể nói chuyện với Hoàng hậu.”

Hắn vừa dứt lời, ánh mắt kinh ngạc đã rơi trên gương mặt Khương Linh Châu.

... Đã một thời gian không gặp, hình như nàng lại đẹp hơn rồi, thực sự xứng đáng với câu “Nam có Hà Dương”. Có điều người như vậy lại không phải là vật trong tay hắn.

Khó quá, khó quá.

Thực sự vô cùng khó khăn, nhưng cuối cùng hắn lại không làm được gì.

“Bệ hạ, theo tổ chế, con trai trưởng do Linh Châu mới sinh nên được phong làm Thế tử mới phải. Thần ở đây đề xin bệ hạ tấn phong cho con trai.” Tiêu Tuấn Trì nói, “Đứa bé này tên là Tiêu Du Chương, nữ danh là Xuân Nhi, được sinh ra khi thần và Linh Châu về thăm nước Tề.”

“... Tam thất nôn nóng quá rồi, ngay cả mấy năm mà cũng không chờ được nữa.” Tiêu Vũ Xuyên ho khan một cái, ánh mắt thoáng mờ mịt, “Thôi, bây giờ trẫm chỉ là một kẻ tàn phế, hai người muốn làm gì thì làm.”

“Xin bệ hạ bảo trọng thân thể một chút.” Tiêu Tuấn Trì nghe thấy tiếng ho khan thì ân cần nói.

Tiêu Vũ Xuyên không nói gì nữa, dựa vào gối, nhìn thẳng lên trần, dáng vẻ như sắp mê man tới nơi. Trong một ngày, hầu hết thời gian của hắn đều như vậy, nghỉ ngơi trên giường, tiếng ho khan và tiếng lật sách là tiếng động duy nhất vang lên trong điện Hàm Chương.

Phi tần trong Tây cung, kể cả Tạ Mỹ nhân từng được cưng chiều nhất cũng đã bị Lục Hoàng hậu xử lý sạch sẽ. Hiện tại, Tiêu Vũ Xuyên cũng coi như “chỉ có một người phụ nữ”. Ai cũng không ngờ rằng hắn lại lấy cách này để tuân theo tổ huấn.

Còn chính sự thì đều rơi vào tay của bốn vị phụ chính đại thần và Hào Châu vương Tiêu Phi Túc. Trước đây hắn dồn hết lòng dạ để tước đoạt quyền lực trong tay Nhiếp Chính vương Tiêu Tuấn Trì, nhưng sau khi thành công, hắn vẫn không thể tự mình chấp chính được. Thiên hạ nước Ngụy này từ trong tay Tam thất lại rơi vào tay Nhị thất.

Không chỉ vậy, bây giờ hắn không thể có con, việc này càng làm lòng hắn chết lặng. Trải qua sự thay đổi chóng vánh, sau hàng loạt những chuyện có vui có buồn, Tiêu Vũ Xuyên cảm thấy việc phải đau khổ theo đuổi quyền lực của Đế vương đã không còn quan trọng nữa. Chỉ cần có thể báo thù cho phụ hoàng là hắn đã thỏa mãn lắm rồi. Bây giờ hắn chỉ muốn giữ gìn sức khỏe, tránh cho việc không thể chịu đựng được khiến Hào Châu vương và Cảnh Lăng vương vui mừng.

Hai người nói chuyện một lúc về việc phong Thế tử, sau đó Tiêu Tuấn Trì lập tức cáo từ.

Sau khi ra khỏi điện Hàm Chương, Tiêu Tuấn Trì đi tới cung Lâm Hoa ngồi một lát rồi lại lấy có đau đầu, sai người đi tìm thái y tới. Ngự y già râu tóc bạc phơ nhanh chóng ôm một chiếc hòm nhỏ tới, sau khi hành lễ thì lập tức bắt mạch cho Tiêu Tuấn Trì.

“Thân thể của Vương gia không có gì đáng ngại cả.” Lão thái y vuốt chòm râu, nói: “Chắc là do Vương gia đã cực khổ mệt nhọc suốt đường về kinh, lão phu sẽ bốc cho Vương gia một thang thuốc điều dưỡng tinh thần, Vương gia trở về nghỉ ngơi thật tốt là được.”

“Triệu thái y, bốn vương còn có một chuyện muốn hỏi người.” Tiêu Tuấn Trì rút tay về, cười nói: “Liên quan đến sức khỏe của bộ hạ.”

Vừa nghe xong câu này, Triệu thái y lập tức ngậm miệng. Một lúc sau, vẻ mặt ông ta vô cùng đau khổ, hàng lông mày rủ xuống, khẽ nói: “Chuyện này lão phu không nói được. Xin Vương gia đừng làm khó lão phu.”

Triệu thái y đã ở trong cung rất lâu, biết rõ điều gì nên nói và điều gì không. Vì bảo vệ mạng sống, có lúc phải ngoan ngoãn làm một con rùa đen rụt đầu.

“Triệu thái y.” Rõ ràng trong giọng nói của Tiêu Tuấn Trì mang theo ý cười: “Bốn vương biết người muốn bảo vệ mình. Nhưng xem xét thời thế cũng rất quan trọng. Bốn vương đã trở về Thái Diên rồi, người cho rằng sau này... sẽ xảy ra chuyện gì?”

Hắn vừa dứt lời, ánh mắt của Triệu thái y lập tức trở nên kỳ lạ.

... Sau này sẽ xảy ra chuyện gì???

Cạnh Lăng Vương Tiêu Tuấn Trì từng nhiếp chính sáu năm, nắm quyền lực rất lớn, hô mưa gọi gió, vốn không phải người dễ đối phó. Tuy lúc trước hắn đã bị tước quyền nhưng chỉ cần trong Tây cung, ai mà không biết Tiêu Tuấn Trì chủ động buông bỏ quyền nhiếp chính chứ? Nếu không phải lúc trước Nhiếp Chính Vương phi đột nhiên mang thai nên Tiêu Tuấn Trì muốn nhanh chóng dẫn nàng về Cạnh Lăng, chỉ sợ bây giờ hắn vẫn sẽ là Nhiếp Chính vương dưới một người trên vạn người.

Bây giờ hắn đã trở về Thái Diên... Không sai! Nhất định là muốn giành lại những danh lợi trước kia rồi.

Vừa nhớ tới những thủ đoạn đánh thép hồi trước của Tiêu Tuấn Trì, mồ hôi lạnh của Triệu thái y chảy xuống ròng ròng. Trong phút chốc, ông ta chỉ cảm thấy nói không được, không nói cũng không xong, trong lòng vô cùng mâu thuẫn. Nhưng đúng lúc ấy, ông ta lại nghe Tiêu Tuấn Trì nói tiếp, “Triệu thái y cứ yên tâm, việc này chỉ có trời biết đất biết, người biết ta biết, sẽ không có người khác biết đâu.”

Dừng một chút, Tiêu Tuấn Trì lại tiếp tục: “Lúc bốn vương trở về có nghe nói cháu đích tôn của Triệu thái y đang muốn vào triều, chỉ khổ là không có ai tiến cử. Nếu không chê thì không ngại để Phí tiên sinh Phí Tư Bật tiến cử nhé, thế nào?”

Phí Tư Bật! Là phụ chính đại thần Phí Tư Bật ư?

Trong lòng Triệu thái y lập tức tính toán.

Vì chuyện của cháu đích tôn, ông ta đã phải phí công suy nghĩ rất nhiều. Tuy ông ta là thái y, quen biết nhiều quan lại quyền quý, nhưng suy cho cùng Triệu gia cũng không phải thế gia quan lại nên có rất ít người đồng ý ra tay giúp đỡ. Dù tìm được người giúp thì cũng bị từ chối. Nhưng nếu có Phí Tư Bật tiến cử, vậy thì khác hẳn.

Triệu thái y suy đi nghĩ lại, đành liều một phen, nhỏ giọng nói thầm bên tai Tiêu Tuấn Trì.

***

Theo lời của Tiêu Vũ Xuyên, Khương Linh Châu trở về Thái Diên, Lục Hoàng hậu sẽ tới gặp Khương Linh Châu, nhưng đến giờ nàng ta vẫn chưa xuất hiện. Cho tới tận khi Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu sắp rời khỏi Tây cung thì cung nữ Hoàn Phiển bên cạnh Lục Hoàng hậu mới chậm chạp tới bẩm báo, nói rằng Lục Hoàng hậu không được khỏe, không đứng lên nổi nên không thể đến tiễn.

“Nếu Hoàng hậu nương nương không được khỏe thì không cần phiền phức như vậy đâu.” Khương Linh Châu đáp.

Hoàn Phiển khẽ vâng rồi cúi đầu cung tiễn hai người, sau đó mới quay lại cung điện của Hoàng hậu. Ngược lại với lời nói của Hoàn Phiển, Lục Hoàng hậu “không được khỏe” đó lại chẳng bị bệnh liệt giường gì cả. Nàng ta vẫn ăn mặc lộng lẫy, sắc mặt hồng hào, đang vui vẻ nghe hí khúc. Trong cung điện vô cùng náo nhiệt, tiếng đàn ca hát xướng rộn ràng kết hợp với tiếng hát hí khúc kéo dài.

Cảnh xuân tươi đẹp, những cành cây rủ xuống mang theo những nụ hoa nho nhỏ, trông mềm mại mà vẫn đầy sức sống. Lục Hoàng hậu ngồi dưới cành hoa nhỏ, đáng vẻ rất vui mừng hơn hờ.

Sao nàng ta lại không vui mừng được chứ?

Trong cung này không có người ngoài, Thái hậu đã không còn, cũng không có Nhiếp Chính Vương phi, nàng ta chính là người phụ nữ quyền lực nhất Thái Diên. Mà hiện giờ Tiêu Vũ Xuyên lại bị bệnh nằm liệt giường, không quản lý chuyện trong cung, nàng ta qua lại thân thiết với Hào Châu vương, tất nhiên tương lai sẽ rộng mở rồi.

“Bài này nghe hay lắm, thường.” Lục Hoàng hậu khẽ cười, giơ đầu ngón tay đeo hộ giáp đòi mời lên, thoải mái nhận lấy một quả hồng đã bóc sẵn vỏ cho vào miệng.

“Bẩm nương nương, Cạnh Lăng Vương phi đã xuất cung rồi ạ.” Hoàn Phiến cúi đầu đi tới bên cạnh Lục Chi Dao.

“Xem như nàng ta biết điều.” Tư thế của Lục Chi Dao rất lười biếng, giữa hàng lông mày lộ vẻ hài lòng, “Hiện giờ nàng ta cũng không phải là Nhiếp Chính Vương phi cao quý nữa, chỉ là một người phụ nữ mất quyền thế mà thôi, đâu còn xứng để bốn cung tự mình đi gặp chứ?”

Quế cô cô ở bên cạnh nịnh nọt nói thêm, “Chẳng phải rất có lý sao ạ? Nương nương thân thể ngàn vàng, đâu phải ai cũng có thể gặp được?”

Nghe Quế cô cô nói xong, tâm trạng Lục Chi Dao rất vui vẻ. Nàng ta lấy một cái vòng bằng vàng trên tay xuống, đeo vào tay Quế cô cô. Sau đó nói với Quế cô cô, “Cô cô, lát nữa bốn cung muốn Tàn lang hát một bài.”

Quế cô cô đảo mắt, nhỏ giọng hỏi: “Nương nương vẫn muốn nghe mấy khúc hát trước đó ạ?”

“Ừ.” Lục Chi Dao xoay hạt ngọc trai bên tai, ánh mắt dừng lại trên sân khấu. Một người mặc thanh y có vóc người cao lớn vào vai đào võ, chính trực nhìn thẳng vào nàng ta. Mặc dù vai đào võ này mặc trang phục phụ nữ, nhưng vì ngũ quan rất đẹp nên không chỉ phù hợp mà còn khiến người ta cảm thấy tràn ngập khí khái hào hùng, dung mạo xuất chúng.

Lục Chi Dao nhìn hấn ta, bỗng nhiên khoe môi xuất hiện ý cười.

Từ xưa đến nay, nàng ta ở trong Tây cung đều rất đoan trang hòa nhã. Bất kể là ngầm ghen tị đến phát điên hay lửa giận chất đầy trong lòng thì ở trước mặt phi tần, nàng ta đều có dáng vẻ vô cùng hào phóng. Vì danh tiếng “Hoàng hậu”, nàng ta phải đi nhẹ nói khẽ cười duyên, chưa bao giờ dám tùy tiện bày tỏ cảm xúc thật. Vì vậy, bất kể là ai cũng chưa từng nhìn thấy nụ cười như thiếu nữ đang yêu thế này trên mặt nàng ta.

Chỉ trừ một người...

Đào võ trên đài quát to một tiếng rồi tiếp tục hát khúc ca khác.

***

Phủ Hào Châu vương.

“Vương gia, Phí Mộc Hô đại nhân cầu kiến.”

Lúc nghe thấy tiếng bẩm báo của người hầu, Tiêu Phi Túc đang ôm con trai trưởng Tiêu Dục Hành, kiên nhẫn dạy cậu bé về các con số. Nghe vậy, hấn ngẩng đầu lên, nói một tiếng “truyền”, sau đó cúi đầu nói với Tiêu Dục Hành.

“Hành Nhi, lát nữa đi chơi với mẫu phi của con nhé, được không?” Hiếm khi Tiêu Phi Túc lại để lộ nụ cười dịu dàng như thế.

Nhưng cậu bé lại không vui lắm, khóc òa lên: “Hành Nhi muốn mẫu thân cơ.”

Đương nhiên “mẫu thân” trong miệng Tiêu Dục Hành không phải Vương phi Hà Uyển Thanh suốt ngày xù mặt mà là Trắc phi Bình thị. Tiêu Phi Túc rất ít khi chạm vào Hà Uyển Thanh nên nàng ta trút tất cả cơn giận lên người Tiêu Dục Hành. Tuy không đến mức cắt xén chỉ phí ăn mặc của cậu bé nhưng tuyệt đối không phải là một mẫu phi hiền lành.

Đối với chuyện này, Tiêu Phi Túc cũng không làm gì được.

Nếu muốn xin cho Tiêu Dục Hành thành Thế tử thì cũng chỉ còn một cách: để chính phi Hà Uyển Thanh nuôi dưỡng Tiêu Dục Hành. Cho nên, dù Hà Uyển Thanh cố ý đối xử lạnh nhạt với Tiêu Dục Hành, hắn cũng đành giả vờ như không thấy. Cùng lắm thì sau này đền bù cho mẫu tử Bình thị vậy.

Hắn vẫn đối xử rất dịu dàng với mẫu tử Bình thị. Tiếc nuôi duy nhất chính là Tiêu Dục Hành sinh ra không giống hắn, cũng chẳng giống bất kì ai trong Tiêu gia, mà gương mặt lại dịu dàng như nước giống hệt Bình Triều Vân, dung mạo như một người Hán bình thường, không có chút phong độ nào của người thảo nguyên.

Vú già ôm Tiêu Dục Hành đi xuống, sau khi thư phòng của Tiêu Phi Túc trống không, hắn sai người dẫn Phí Mộc Hô vào.

“Vương gia! Người nhất định phải cứu ta.”

Chưa thấy người đâu mà giọng nói kinh hoàng của Phí Mộc Hô đã truyền vào. Một ông lão mũi cao mắt sâu, hơn năm mươi tuổi mặc hỷ phục bước vào. Y phục trên người lão ta cực kì buồn cười, tuy là hỷ phục nhưng lại nhiễm đầy tro bụi, thậm chí còn có vài vết rách.

“Sao chủ tể lại nhếch nhác vậy?” Tiêu Phi Túc kinh ngạc hỏi.

Hắn đã quen biết với vị chủ tể Hòa giáo Phí Mộc Hô này từ lâu. Lúc Hòa giáo vẫn còn quyền lực, Phí Mộc Hô cũng là người có thể hô mưa gọi gió, vô cùng kiêu ngạo. Nhưng sau khi Tiêu Tuấn Trì trục xuất Hòa giáo, Phí Mộc Hô phải trải qua những tháng ngày hôm sau chẳng bằng hôm trước, giờ đây chẳng qua lão ta chỉ là một lão già hèn mọn tìm kiếm sự che chở từ hắn mà thôi. Nếu không phải trong tay Phí Mộc Hô còn vài người để dùng, Tiêu Phi Túc đã sớm vứt bỏ gánh nặng này rồi.

“Vương gia hãy cứu ta với!” Phí Mộc Hô lại gào lên, lúc này mới tức giận nói: “Ta đã sống đến từng tuổi này rồi, thay mặt truyền ý trời, hầu hạ thần Lửa nhưng chưa bao giờ bị đối xử nhục nhã như vậy! Nước Tề đó giả vờ tốt đẹp với ta, gã Công chúa tới rồi sau đó quay lại định giết ta!”

Tiêu Phi Túc nghe xong, lông mày không khỏi nhíu chặt lại.

“Chủ tế đại nhân lừa bôn vương rồi tự ý liên lạc với nước Tề sao?” Hấn hỏi.

“Chuyện này...” Đột nhiên Phí Mộc Hồ im bật. Một lúc lâu sau, lão ta mới tức giận nói, “Vương gia, ta làm vậy chỉ vì người thôi. Nếu Hòa giáo có thể làm chủ nước Tề, một lần nữa trở thành tôn giáo chính của đất nước thì chẳng phải có thể giúp Vương gia kiếm được rất nhiều lợi ích sao?”

Tiêu Phi Túc cười khẩy: “Chủ tế đại nhân đúng là càng sống càng già nên hồ đồ rồi, chẳng lẽ ngươi đã quên Cảnh Lăng vương trực xuất Hòa giáo đã cưới Hà Dương công chúa của nước Tề làm thê tử à? Hiện giờ, nước Tề và Tam đệ tốt của ta là người một nhà. Ngươi dám lấy Công chúa nước Tề làm thiếp thì đừng trách bôn vương không bảo vệ được ngươi.”

Phí Mộc Hồ vừa nghe xong thì môi lưỡi tê rần, không nói nên lời.

Từng có lúc Hòa giáo nở mày nở mặt cỡ nào. Tiên đế Tiêu Đồ Ký coi lão ta là khách quý, Phí Mộc Hồ hô mưa gọi gió ở nước Ngụy nhận được rất nhiều sự ủng hộ, mặc dù không phải Hoàng đế nhưng lại giống hệt Hoàng đế.

Và cũng chính những danh tiếng vô hạn và sự vinh quang lẫy lừng ấy khiến lão ta mờ mắt, Phí Mộc Hồ không vừa lòng với vị trí hiện tại trong đất nước nữa, lão ta muốn leo lên cao hơn, với tay tới ngọc tỷ trong tay Tiêu gia. Cho nên, lão ta mới đồng ý giúp Tiêu Phi Túc lập mưu đoạt vị.

Mặc dù chuyện thành công, nhưng dù lão ta có tính toán thế nào cũng không ngờ rằng Tiêu Đồ Ký lại tin tưởng Tiêu Tuấn Tri như vậy. Tiêu Tuấn Tri không những không chết mà trở thành Nhiếp Chính vương, thậm chí còn trực xuất Hòa giáo ra khỏi nước Ngụy.

Từ đó về sau, Hòa giáo ngày càng thất bại. Đột nhiên ngã khỏi tầng mây, tất nhiên Phí Mộc Hồ đã phải trải qua những ngày tháng rất tồi tệ. Lúc nào lão ta cũng mong muốn tái hiện lại thời huy hoàng ngày xưa, cho nên hoảng loạn chạy chữa khắp nơi, sau đó nhằm vào nước Tề. Vừa nghe thấy nước Tề muốn đón Hòa giáo vào nước mình thì lão ta lập tức trông mong việc cưới vị Công chúa tượng trưng cho “khế ước” kia.

Ai ngờ rằng đến mặt Công chúa còn chưa thấy thì đã bị phục kích, suýt nữa mất cả mạng. Vất vả lắm mới chán nản về được, hi vọng Tiêu Phi Túc che chở.

“Xem ra, tốt nhất là chủ tế đại nhân cứ ngoan ngoãn ở lại đây mấy ngày nữa đi, không nên đi gây chuyện ở đâu cả.” Giọng nói lạnh lùng của Tiêu Phi Túc vang lên, “Chủ tế đại nhân có biết Cảnh Lăng vương đã trở về Thái Diên rồi không?”

“Cái gì?” Phí Mộc Hồ hoảng sợ.

Cảnh Lăng vương đã về rồi!

Hắn về làm gì? Không phải muốn nắm quyền nhiếp chính lần nữa chứ?

“Chủ tế đại nhân, nữ sứ giả người mới lựa chọn là người rất thông minh, mấy ngày này cứ để nữ sứ giả ra tay là được.” Tiêu Phi Túc ung dung nói, lại nhớ đến đứa con trai với khuôn mặt trong sáng đáng yêu rất giống mẫu thân của bé thì trong mắt không khỏi ẩn chứa chút dịu dàng. Hắn lập tức phẩy tay, không vui nói, “Chủ tế đại nhân tới phòng khách nghỉ ngơi đi.”

***

Mấy ngày sau.

Mùa xuân ở Thái Diên cực kì náo nhiệt, những nụ hoa trên cành đều nở rộ, lá xanh hoa đỏ, sắc xuân dạt dào. Mặc dù Khương Linh Châu sống ở cả Thái Diên và Cảnh Lăng nhưng vương phủ ở Thái Diên lại được người hầu quản lý rất tốt, ngay cả vườn hoa nhỏ của nàng cũng được chăm sóc không chê vào đâu được, mấy ngày nay chính là thời điểm hoa khoe sắc thắm.

Nàng ôm Tiêu Du Chương đi dạo xung quanh phủ Thái Diên, nói với tên nhóc con đang cười vui vẻ rằng: “Đây chính là nhà của Xuân Nhi ở Thái Diên. Mẫu phi và phụ vương ở đây... Lan cô cô thì ở đằng kia... Kiêm Hà tỷ tỷ thì ở trong này...”

Trêu chọc Tiêu Du Chương một lúc thì có người tới báo, nói là có một cô nương lạ cầu kiến. Vú nuôi lập tức ôm Tiêu Du Chương đi xuống.

“Có thiệp mời không?” Lan cô cô hỏi tỷ nữ vào thông báo, “Nếu không đưa thiệp mời mà đã đến thì người đó đúng là không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, Vương phi nương nương không gặp cũng được.”

“Tuy không có thiệp mời nhưng người đó...” Tỷ nữ thông báo để lộ vẻ mặt khó xử, nói tiếp, “Tự xưng là cái gì mà “nữ sứ giả Hòa giáo”, nói là Vương phi nương nương nghe xong nhất định sẽ gặp nàng ta ạ.”

Quả nhiên Khương Linh Châu ngăn ra.

“Na Tháp Nhiệt Cầm... là Na Tháp Nhiệt Cầm ư?” Trong mắt nàng để lộ chút lo lắng, vội chạy ngay ra cửa phủ, muốn đích thân đi gặp người con gái tới cửa bá kiến.

Chỉ có điều, khi đến trước cửa, nàng lại cực kỳ thất vọng.

Cô nương tới bá kiến có dáng người cao gầy, ngũ quan xinh đẹp, cũng là tướng mạo của người trên thảo nguyên, đôi mắt màu xanh da trời nhạt như sương mù. Tuy nàng ta rất đẹp nhưng lại khác hẳn Cách Hồ Na. Nếu nói người này có gì đó giống Cách Hồ Na thì chính là “Nữ sứ giả Hòa giáo” này cũng mặc nam trang, trông vô cùng khí khái hào hùng.

Không bằng nói cô nương này cố ý bắt chước theo cách nhăn mặt, ăn mặc và hành vi của Cách Hồ Na mà thôi.

“Người là ai?” Lan cô cô đi lên một bước, che chắn tầm mắt của Khương Linh Châu, quát lớn: “Cạnh Lăng Vương phi là người mà ngươi muốn cầu kiến thì có thể cầu kiến được ư?”

“Tại hạ là A Y Lệ Cổ Nhĩ Trát Đan, tên Hán là Nguyên Y Y.” Cô nương đó nở một nụ cười xinh đẹp, từng cái giờ tay nhắc chân có phần giống với bóng dáng của Cách Hồ Na khi xưa, “Hôm nay ta liều mình đến đây chỉ vì một chuyện... Ta muốn cầu xin Vương gia, Vương phi giúp ta chấn chỉnh lại giáo cương của Hỏa giáo.”

“Người coi trọng ta quá rồi.” Khương Linh Châu cup mắt xuống, không nhanh không chậm nói, “Ta không có bản lĩnh như vậy, mà cùng lắm Vương gia cũng chỉ là một Vương gia giàu sang rảnh rỗi mà thôi. Chuyện của Hỏa giáo xin thứ lỗi cho chúng ta không giúp được.”

“Vương phi nên suy nghĩ một chút.” Nguyên Y Y như đã biết trước nên vẻ mặt khá tự tin, “Dù gì Vương phi cũng phải nhớ tới nguyện vọng của Na Tháp Nhiệt Cầm chứ, đúng không nào?”

“Người quen Cách Hồ Na à?” Khương Linh Châu hỏi.

“Đúng vậy.” Nguyên Y Y cười hỏi, “Sao thế? Cạnh Lăng Vương phi có thể đồng ý gặp mặt không?”

...

...

Im lặng.

Khương Linh Châu hơi nhíu mày, không trả lời mà xoay người rời đi.

... Nguyên Y Y muốn gặp nàng, nàng phải tha thiết mong chờ gặp mặt nàng ta ư?

... Nguyên tiểu thư cho rằng nàng ta là ai?

Hơn nữa nàng thực sự không thích có người bắt chước Cách Hồ Na rồi đi rêu rao khắp nơi như vậy.

Tỳ nữ và Lan cô cô hiểu ý của Khương Linh Châu, lập tức đóng cửa lại, tất cả giả vờ như không thấy vị nữ sứ giả Hỏa giáo đứng ở cửa này. Bạch Lộ và Kiêm Hà cũng trực tiếp xoay người, nhắc váy đuổi theo chủ tử nhà mình.

“Ôi Vương phi nương nương, người chờ nô tỳ với...”

“Mau đi đi, đừng đứng trước cửa nhà người ta nữa.”

“Vương phi đã đi rồi, còn nhìn gì thế?”

Cột kẹt một tiếng, cửa lớn của vương phủ đóng lại.

Một đồng tro bụi thổi qua trước mặt, nụ cười trên môi Nguyên Y Y cứng lại.

“Ngươi... ngươi!”

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Phi Túc (Boss phản diện tràn ngập oai phong đi tới).

Tiêu Tuần Trì: (Hoảng hốt) Nhị ca à, trên đầu huynh có ánh sáng màu xanh kìa!

Chương 81: Hỏa giáo

Editor: Đinh Hương

Beta: TỬU THANH

Cuộc đi săn mùa xuân lại đến.

Trong cuộc đi săn mùa xuân năm ngoái, Lương phi chết, sau đó Thái hậu quá đau buồn rồi sinh bệnh mà qua đời. Chuyện cũ vẫn còn rõ ràng ngay trước mắt, vậy mà cuộc đi săn mùa xuân mới đã bắt đầu rồi. Hành cung Bắc Sơn tràn ngập cỏ xanh mơn mẫm, không còn giữ lại chút bóng dáng của vị Lương phi xinh đẹp khi xưa nữa.

Trong lần ngoài hành cung đều vô cùng bận rộn cắt may trang phục săn bắn. Nhưng ngay khi ngày này gần đến thì bệnh tình của Tiêu Vũ Xuyên lại càng thêm trầm trọng. Hắt ho khan cả ngày lẫn đêm, thuốc đắng đến mấy cũng không giảm bớt được tiếng ho khan như vỡ gan vỡ mật của hắn.

Nếu thân thể của bệ hạ không tốt thì cuộc đi săn mùa xuân năm nay cũng không còn quan trọng nữa. Lục Hoàng hậu và bốn phụ chính đại thần đã bàn bạc với nhau, cuộc đi săn mùa xuân sẽ đổi thành cung yến trong Tây cung, cũng coi như là tổ chức ngày lễ hội vụ mùa.

Tuy không săn thú nhưng đám quý tộc danh môn vẫn muốn ganh đua với nhau, nào là trang sức, y phục lụa là gấm vóc, đồ quý hiếm,... Chỉ trong thời gian ngắn, những thứ như ngọc ngà, trang sức và vải vóc ở Thái Diên bị tăng giá lên vùn vụt.

Đương nhiên Khương Linh Châu không lo lắng chút nào, Lan cô cô tùy ý tìm kiếm trong kho thì thấy hai tấm gấm da cá nhám. Năm ngoái, khi Khương Linh Châu còn là Nhiếp Chính Vương phi danh tiếng lẫy lừng, từ Lục Hoàng hậu tới Phòng Thái hậu trong cung đều tranh nhau sai người tặng bao nhiêu vải vóc lụa là cực kì quý hiếm để nàng may y phục, năm nay đúng lúc những thứ này có thể phát huy tác dụng.

Lan cô cô muốn dùng những vật liệu này may y phục nhưng trong lòng Khương Linh Châu lại hơi lo lắng, nói: “Bây giờ ta không phải là Nhiếp Chính Vương phi, nếu dùng những vật liệu này, có thể sẽ bị chỉ trích...”

“Vương phi nương nương không cần lo lắng chuyện này đâu. Vương gia chắc chắn sẽ xử lý thật thỏa đáng.” Lan cô cô không để ý lắm, rõ ràng cực kỳ tin tưởng Tiêu Tuấn Tri, “Chỉ là vật liệu may y phục mà thôi, Vương phi nương nương muốn may gì thì may. Thậm chí là lấy mây trên trời làm vải cắt y phục cũng chẳng sao.”

Tiêu Du Chương còn quá nhỏ, chắc không hợp với những nơi như Tây cung cho lắm nên Khương Linh Châu cũng không sai người bế Tiêu Du Chương theo, chỉ đến Tây cung cùng Tiêu Tuấn Tri thôi.

Đang là giữa mùa xuân, trong Tây cung được bao quanh bởi muôn ngàn hoa lá xanh hồng đan xen, cành lá tươi tốt rủ đầy trên đỉnh đài lầu gác, che đi những mái vòm cong vút, mờ mờ ảo ảo như đang che giấu cảnh xuân. Trên dòng nước của mấy kênh đào trong hoàng cung có những cánh hoa xinh xắn mềm mại lá tả rơi xuống, sau đó trôi theo dòng sông. Không biết tiếng sáo cổ ở đâu réo rất vang lên, lượn lờ khắp không gian, quanh quẩn mãi không dứt...

“Hoàng hậu nương nương đến...”

Kèm theo tiếng thông báo của thái giám, quý tộc danh môn xung quanh đều cúi đầu hành lễ. Lục Chi Dao mặc váy hoa, tóc búi kiểu Ô Vân, chậm rãi đi tới. Trên cao đã đặt sẵn ghế phượng và ghế rồng, nhưng hôm nay chiếc ghế rồng nạm vàng khắc ngọc kia lại trống không, bởi vì Tiêu Vũ Xuyên bị bệnh nên hôm nay vẫn phải nằm trong điện Hàm Chương tĩnh dưỡng.

“Miễn lễ, chỉ là cung yến mùa xuân thôi, không cần thận trọng quá đâu.” Lục Chi Dao ngồi trên ghế phượng, mỉm cười nói: “Trong cung rất ít khi náo nhiệt như vậy.”

Từ sau khi Tiêu Vũ Xuyên bị bệnh, Tây cung đúng là đã yên tĩnh đi rất nhiều. Trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ nguyên nhân của sự yên tĩnh này, nhân cơ hội Tiêu Vũ Xuyên không rảnh cai quản mọi chuyện, Lục Chi Dao bèn đẩy hết đám phi tần ra ngoài. Cả Tây cung to lớn thế này chỉ còn mỗi vị Hoàng hậu là nàng ta, chẳng phải cực kì yên bình hay sao?

Lục Chi Dao vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, Hào Châu Vương phi Hà Uyển Thanh đã chậm rãi ngồi xuống vị trí ngay dưới Hoàng hậu. Nếu là trước kia, vị trí này chỉ có Nhiếp Chính Vương phi mới dám ngồi. Nhưng hôm nay Hà Uyển Thanh không chỉ ngồi mà hàng lông mày nhỏ còn nhướn lên, kiêu ngạo khiêu khích nhìn về phía Khương Linh Châu.

... Khương Linh Châu đang khom người, cầm một đĩa bánh ngọt nhỏ và nói chuyện với Tiêu Tuấn Trì, nàng không nhìn thấy ánh mắt đầy khiêu khích của Hà Uyển Thanh.

Hà Uyển Thanh hơi nhụt chí.

Nàng ta luôn thích soi mói, nhất là khi thấy Khương Linh Châu sống thoải mái hơn nàng ta thì cực kỳ ngứa mắt. Lúc nghe nói Cạnh Lăng vương bị tước chức vị, Hà Uyển Thanh đã vui mừng rất lâu.

“Cạnh Lăng Vương phi đang mặc...” Ánh mắt của Hà Uyển Thanh đầy sắc bén, liếc mắt một cái lập tức thấy Khương Linh Châu mặc y phục tơ lụa màu trắng nhẹ nhàng như bay, nàng ta cất giọng the thé: “Hình như trong Tây cung cũng chỉ có ba cuộn gấm da cá nhám này thôi mà nhỉ? Hoàng hậu nương nương đúng là hào phóng, loại vải mà cả Tây cung chỉ có ba cuộn thôi, không ngờ lại chấp tay tặng cho Cạnh Lăng Vương phi.”

Lục Chi Dao vừa nghe xong thì vẻ mặt chợt trở nên nghiêm túc.

Lúc nàng ta tặng vải vóc cho Khương Linh Châu, tình thế lúc đó và bây giờ không giống nhau. Khi đó nàng ta mới vào Tây cung, không được bề hạ tin tưởng, Phòng Thái hậu thì cứ quấy nhiễu, rơi vào bước đường cùng, nàng ta chỉ còn cách nhờ Nhiếp Chính Vương phi ra tay giúp đỡ. Nhưng hôm nay thì khác, Lục Chi Dao là người ở trên, Khương Linh Châu là người ở dưới, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi.

“Cạnh Lăng Vương phi rất hợp với trang phục này.” Lục Chi Dao không tức giận, thoải mái lên tiếng: “Có điều, Cạnh Lăng Vương phi là người nước Tề nên không hiểu quy củ của nước Ngụy. Từ trước đến nay, nước Ngụy chúng ta luôn rất nghiêm khắc, thứ bậc của phụ nữ ra sao thì phải mặc trang phục như vậy, tất cả đều được quy định rõ ràng. Lần sau Cạnh Lăng Vương phi nhớ xem xét cẩn thận.”

Lời nói rất dịu dàng đoan trang, nhưng hàm ý trong đó lại quá rõ ràng... Khương Linh Châu không hiểu lễ nghi, người nước Tề cũng không hiểu lễ nghi nổi.

“Hoàng hậu, lời nói của người khiến bản vương thấy cực kỳ khó hiểu.” Tiêu Tuấn Tri ngẩng đầu, chậm rãi mở miệng, “Người Ngụy chúng ta kiêu ngạo như thế từ khi nào vậy? Nếu thực sự là thế, vậy một đứa con thứ như Hoàng hậu cũng không nên ngồi trên ghế phượng mới phải.”

Câu nói này lập tức làm đầy lòng Lục Chi Dao dậy sóng.

Từ trước đến nay, xuất thân luôn là nỗi đau không xóa được trong lòng nàng ta.

Lúc trước, khi Tiêu Tuấn Tri lựa chọn người làm nữ chủ nhân Tây cung, vì tiện cho công việc nên hẳn đã đến tận Giao Châu xa xôi rồi chọn đứa con gái thứ là Lục Chi Dao. Nàng ta dễ đối phó hơn những người thiếu nữ danh môn vọng tộc ở Thái Diên, cũng dễ dàng nắm gọn trong lòng bàn tay hơn, mà nước Ngụy cũng không quá để ý tới thân phận con dòng chính hay con thứ của Hoàng hậu, vậy nên lúc đó Tiêu Tuấn Tri mới dám làm như thế.

Lục Chi Dao đã tốn không biết bao nhiêu công sức mới khiến những tỷ muội của nàng ta biết khó mà lui, giành được cơ hội gả vào Thái Diên. Từ đó về sau, quả nhiên nàng ta đã bay lên làm phượng hoàng.

“Cạnh Lăng vương nói đùa rồi.” Lục Hoàng hậu miễn cưỡng nở nụ cười rồi lên lút lờm kẻ châm ngòi Hà Uyển Thanh.

Nhưng đúng lúc này, Hoàn Phiến vội vã đi tới, nói nhỏ bên tai Lục Hoàng hậu cái gì đó. Về mặt Lục Hoàng hậu thay đổi, lập tức nở nụ cười ung dung với mọi người: “Các vị cứ ngồi trước, bản cung đi một lát rồi về ngay.” Dứt lời, nàng ta được cung nữ dìu quay trở về cung.

Bởi vì cung yến mùa xuân được tổ chức trong vườn hoa nên tẩm cung của Lục Hoàng hậu vô cùng vắng vẻ. Chỉ có một góc cung thỉnh thoảng lại truyền ra vài tiếng ồn ào, đó là tiếng giận dỗi của cung nữ Đậu Khấu.

“Tần đại ca hát bài này hay quá, khiến cho đám phụ nữ cũng tự thấy không bằng.”

“Dù sao Hoàng hậu nương nương cũng không ở đây, không bằng Tần đại ca ở lại một chút đi?”

Cách vài cảnh lá mềm mại, một cung nữ trẻ tuổi đang đứng trước mặt con hát Tần Lệnh Khanh. Bóng dáng cô nương thướt tha nhỏ nhắn đổ xuống mặt đất trông thật xinh đẹp và động lòng người.

Lục Hoàng hậu đứng ngoài cửa cung, sắc mặt trở nên nặng nề. Một lúc sau, về mặt nàng ta không cảm xúc, khẽ nói: “Ném tiễn tỳ kia ra ngoài cho ta... Dám dâm loạn trong cung đình, dùng trượng đánh chết.”

***

Trong cung yến ở vườn hoa, đột nhiên có một bóng người lướt qua trong đám đông. Cô nương này bước đi rất nhanh, ngũ quan rực rỡ, vẻ đẹp hoàn toàn khác biệt với người Hán, đó chính là nữ sứ giả của Hỏa giáo, Nguyên Y Y.

Nàng ta không đứng chung với những thiên kim tiểu thư, cũng không liếc mắt về phía những vương tôn công tử kia mà dứt khoát tới trước mặt Khương Linh Châu.

“Muốn gặp mặt Cạnh Lăng Vương phi đúng là khó khăn quá.” Nguyên Y Y thoải mái nở nụ cười, học theo dáng vẻ đàn ông, chấp tay thờ dài. Thậm chí dáng vẻ ấy còn giống Cách Hồ Na vài phần, “Vương phi không thích ta, đương nhiên ta hiểu. Có điều ta hy vọng Vương gia và Vương phi có thể lắng nghe Y Y một chút.”

Tiêu Tuấn Tri đánh giá nàng ta một lúc rồi hỏi: “Vị cô nương này là người nhà của ai thế, sao lại vào được Tây cung?”

“Bẩm Vương gia, là Hoàng hậu mời ta tới.” Nguyên Y Y quay sang Tiêu Tuấn Tri, đôi môi đỏ cong lên, ý cười ẩn hiện trong cặp mắt xanh da trời, “Cạnh Lăng vương cũng đừng vội đuổi ta đi như thế. Chuyện liên quan đến Hỏa giáo, chắc là Cạnh Lăng vương cũng đâu thể không quan tâm nhỉ?”

Mọi hành động của nàng ta đều rất giống Cách Hồ Na, điều này làm Nguyên Y Y cực kỳ tự tin, chắc chắn rằng bản thân mình có thể khiến đôi phu thê này cảm động. Ai mà không biết Cách Hồ Na có quan hệ rất tốt với phu thê Cạnh Lăng vương chứ? Toàn bộ Thái Diên cũng chỉ có Cách Hồ Na mới có thể lọt vào mắt bọn họ thôi. Vì muốn bắt chước Cách Hồ Na cho giống hơn một chút, Nguyên Y Y đã rất cố gắng học cười ngửa bảnh cung, còn nhờ cả huynh trưởng của Cách Hồ Na là Cách Nhĩ Kim giúp đỡ mình.

Nàng ta vốn định học theo Cách Hồ Na lấy được vị trí đứng đầu trong cuộc đi săn mùa xuân, chỉ tiếc năm nay thân thể của Tiêu Vũ Xuyên không tốt, cuộc đi săn mùa xuân biến thành yến tiệc mùa xuân, nàng ta rất tiếc vì đã để vuột mất cơ hội.

“Hả?” Tiêu Tuấn Trì cười hỏi: “Hỏa giáo đã bị bốn vương trục xuất ra khỏi nước Ngụy mấy năm rồi, bây giờ lại muốn gây chuyện gì nữa đây?”

“Y Y muốn mượn lực lượng của Vương gia, trục xuất chủ tể Phí Mộc Hộ, chấn chỉnh lại giáo cương của Hỏa giáo.” Đề phòng người khác nghe được, Nguyên Y Y tự đề giọng mình xuống thật thấp. Nàng ta vừa dứt lời đã ngẩng đầu đánh giá Tiêu Tuấn Trì. Chỉ tiếc rằng người đàn ông này không để lộ vẻ mặt gì, chỉ chậm rãi gật đầu như đã tin mà như không tin.

“Đúng là bốn vương có hứng thú.” Bỗng nhiên, Tiêu Tuấn Trì mở miệng, “Thôi, hôm nào người tới phủ bàn bạc đi. Hôm nay là yến tiệc mùa xuân, vẫn nên vui chơi thì tốt hơn.”

Nguyên Y Y lấy được câu nói này thì lập tức hài lòng rồi đi. Nàng ta bước tới chỗ đám quý nữ nhưng lại chẳng tỏ ra khó chịu chút nào. Khi thì thoải mái cười to, khi thì uống rượu nói đùa, tuy không phải người Thái Diên nhưng dường như đã ở Thái Diên lâu lắm rồi.

Yến tiệc mùa xuân vừa kết thúc, xe ngựa ở bên cửa cung dần rời đi. Xe ngựa của Hào Châu vương cũng ở trong đó.

Tiêu Phi Túc uống khá nhiều rượu nên đã ngà ngà say, bước chân loạng choạng. Lúc ngồi trong xe đã chẳng tỉnh táo nữa, hần gọi người hầu nhỏ trước mặt là “cháu trai ngoan”, còn định ngắt một chiếc lá to xanh mơn mơn ven đường để làm mũ đội lên đầu người hầu khiến tên đó vô cùng hoảng sợ.

Đến khi trở về phủ Hào Châu vương, Tiêu Phi Túc đã say mèm.

Hần đẩy người hầu và hạ nhân ra hết, trực tiếp đi tới phòng của Vương phi Hà Uyển Thanh.

Hà Uyển Thanh vừa mới tháo mấy cây trâm trên đầu xuống, đang ngồi trước gương thì thấy Tiêu Phi Túc đẩy cửa vào, trong lòng không khỏi kinh ngạc... phải biết rằng Tiêu Phi Túc luôn tự xưng là yêu Trắc phi Bình thị tha thiết, bình thường tuyệt đối sẽ không bước vào nơi này một bước chứ đừng nói là chạm vào nàng ta.

“Ôi, gì thế này? Sao hôm nay Vương gia lại rảnh rỗi đến nơi này của thiếp thế?” Hà Uyển Thanh mở miệng châm chọc, giọng nói rất trào phúng và chanh chua.

Ai ngờ Tiêu Phi Túc không để ý tới sự mỉa mai ấy, hần kéo cánh tay của nàng ta tới bên giường. Trong lòng Hà Uyển Thanh vô cùng vui vẻ, đang nghĩ rằng rốt cuộc Vương gia cũng có chút lương tâm, lại nghe người bên gối khẽ gọi “Triều Vân”. Nhất thời, trái tim của nàng ta rơi xuống đáy vực.

“Muốn gặp con tiện nhân Bình Triều Vân kia thì cần gì phải chạy tới đây hả?” Nàng ta hét âm lên, giằng co, “Chàng đang thương hại thiếp đấy ư?!”

Chỉ tiếc Tiêu Phi Túc đã quá say, lấy hết sức lực đè lên người nàng ta, miệng gọi tên Trắc phi Bình thì, kiên quyết phải ngủ với nàng ta. Hà Uyên Thanh vốn kiêu căng tự mãn, lại là người vô cùng hẹp hòi, nghe thấy Tiêu Phi Túc luôn miệng gọi tên của Bình Triều Vân thì lửa giận và sự không cam lòng thiêu đốt cả con người nàng ta.

“Đi tìm con tiện nhân kia đi!” Nàng ta hét lên, đấm đá phu quân của mình. Nhưng dù vậy vẫn không có tác dụng gì cả. Nàng ta chỉ có thể ngậm nỗi thù hận, để mặc cho phu quân đã lâu không chạm vào nàng ta, coi nàng ta là người khác để ân sủng.

***

Mấy ngày sau, Thái Diên gặp một cơn mưa nhỏ làm cả đô thành trở nên nhẹ nhàng sạch sẽ. Lúc cơn mưa vừa tạnh, Nguyên Y Y đã cưỡi ngựa và mặc nam trang đứng trên mặt đất, sau đó gõ cửa phủ Cảnh Lăng vương.

Người hầu dẫn nàng ta vào trong viện ngội, còn bảo nàng ta chờ một chút.

Nguyên Y Y mặc trang phục cưỡi ngựa màu xanh ngọc, tay cầm roi da, đôi môi đỏ mọng và ánh mắt tràn ngập sức sống, quả là vẻ đẹp mạnh mẽ hào hùng.

Nàng ta ngồi trong viện một lúc thì thấy giữa đám lá xanh biếc có bông hoa màu sắc rực rỡ, tươi đẹp tuyệt trần nằm trong ấy, giống như bản thân vậy. Nàng ta sinh lòng yêu mến nên ngắt xuống rồi cài lên tóc mai. Nguyên Y Y soi mình xuống nước, cảm thấy bông hoa này như đang tôn lên vẻ đẹp của mình vậy, một vẻ đẹp rất đặc biệt.

“Nguyên cô nương đã đợi lâu rồi.”

Lúc giọng nói của Tiêu Tuấn Trì vang lên, Nguyên Y Y vẫn còn đang ngắm bông hoa cài bên tóc mai. Nàng ta quay đầu, nhìn thấy Tiêu Tuấn Trì thì nở nụ cười rực rỡ, khẽ hỏi: “Vương gia thấy Y Y cài đóa hoa này thế nào?”

Tiêu Tuấn Trì đứng dưới mái hiên, tay xoay tràng hạt, trên gương mặt anh tuấn không có cảm xúc gì. Hắn yên tĩnh vân vê tràng hạt, một lúc sau mới nói: “Nguyên cô nương, người vừa ngắt bông hoa mà Cảnh Lăng Vương phi đã cẩn thận chăm sóc đấy.”

Hắn vừa dứt lời, Nguyên Y Y lập tức ngậy người. Nàng ta nhanh chóng gỡ bông hoa bên tóc mai xuống, cực kỳ lúng túng đáp: “Y Y không biết bông hoa này do Vương phi dốc lòng trồng, ta cho rằng chỉ là một bông hoa bình thường thôi... có lỗi rồi.”

“Chỉ một câu ‘có lỗi’ thì làm được gì?” Tiêu Tuấn Trì cất tràng hạt đi, lạnh nhạt nói, “Loài hoa này vô cùng khó trồng, gốc cây tốn mất trăm lượng bạc, đến cả thợ chăm sóc nó cũng phải mời từ tiểu uyển bên kia tới, lương tháng rất cao. Nếu Nguyên cô nương thấy có lỗi, không bằng thanh toán tiền đi?”

Nguyên Y Y dờ ra.

... Đường đường là Cảnh Lăng vương mà lại đi tính toán một bông hoa với nàng ta ư?

... Không sai, đường đường là Cảnh Lăng vương mà lại tính toán một bông hoa với nàng ta.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Nguyên Y Y nhanh chóng hiểu rõ tình thế, nàng ta nở nụ cười tươi tắn, khẽ nói: “Do Y Y sơ suất, không biết lễ nghi. Hôm nay ra ngoài không mang nhiều tiền như vậy, ngày khác nhất định trả lại toàn bộ, mong Vương gia nói một tiếng xin lỗi với Vương phi giúp Y Y.”

Lời nói này vừa dứt khoát thẳng thắn lại vừa chân thành, nghe vô cùng êm tai.

“Ngồi đi.” Tiêu Tuần Trì chỉ vào chiếc ghế đá trong viện, khẽ hỏi: “Nguyên cô nương đã cầu xin bốn vương, vậy hãy nói xem người muốn cầu xin điều gì?”

***

Nguyên Y Y đến phủ Cảnh Lăng vương một lần, sau đó lại đến thêm vài lần nữa. Lúc nào cũng tiện thể mang theo chút quà vào phủ Cảnh Lăng vương để bái kiến. Còn lấy lý do mỹ miều là “chấn chỉnh giáo cương của Hỏa giáo”, nhưng dù sao nàng ta chỉ gặp mặt một mình Tiêu Tuần Trì, cũng không biết đang bàn bạc chuyện gì.

Vài lần sau, trong Vương phủ nổi lên tin đồn Nguyên cô nương có ý muốn làm Trắc phi. Đương nhiên lời đồn sẽ đến tai Khương Linh Châu.

“E là Nguyên cô nương có ý đồ xấu gì đó.” Lan cô cô khuyên nhủ, “Vương phi vẫn nên tính toán trước mới tốt.”

“Tính toán làm gì?” Khương Linh Châu không để ý lắm, tháo đôi hoa tai xuống, “Ai có thể bắt tên Vương gia uống say đến nỗi ngay cả con trai của mình cũng không nhận ra kia đi, sẽ có thưởng ngay. Không phải Nguyên cô nương này làm hồng hoa của ta sao? Nếu nàng ta muốn làm Trắc phi, ta sẽ miễn tiền cho nàng ta.”

Lan cô cô thấy nàng không để Nguyên Y Y trong lòng thì không biết nên nói gì nữa. Một lúc sau, bà lại nghĩ, đôi phu thê này đã không còn là cặp đôi mới cưới hay giận dỗi nữa rồi, cũng không đến lượt bà nói nữa.

Thôi, chẳng lẽ bà còn không tin Vương gia ư?

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy.

Nửa tháng sau, Thái Diên lại có một cơn mưa nữa. Đó là ngày cuối xuân, cơn mưa đầu hè mang theo sự ẩm ướt thoải mái, bóng đêm được ngâm trong bầu không khí trong lành thanh khiết khiến dải ngân hà càng thêm rực rỡ.

Đêm nay, Nguyên Y Y lại tới.

Nguyên Y Y rất chú trọng vấn đề ăn mặc, nàng ta chọn trang phục cưới ngựa đỏ rực, trên trán đeo một chuỗi ngọc, dặm thêm chút phấn, tô son môi màu hồng nhẹ nhàng khiến cả người rực rỡ lóa mắt giống như ánh mặt trời mới mọc trên thảo nguyên.

Nàng ta ngồi trong viện đợi Tiêu Tuấn Trì rất lâu, đến khi Tiêu Tuấn Trì đi tới mới cười nói: “Vương gia, hôm nay Y Y lại có một món quà nhỏ, mong Vương gia vui lòng nhận lấy.”

“Hả?” Tiêu Tuấn Trì bình tĩnh hỏi, “Người đã tặng ta nhiều thứ như vậy rồi, món quà hôm nay có điểm nào đặc biệt sao?”

“Tất nhiên là đặc biệt rồi, mong Vương gia đừng cười Y Y.” Nàng ta nói xong, hai gò má hơi ửng đỏ.

“Được.” Tiêu Tuấn Trì gật đầu, nói: “Nguyên cô nương, hôm nay bốn vương cũng chuẩn bị một món quà cho người, mong Nguyên cô nương không quá ngạc nhiên, cũng đừng cười ta, càng đừng vui quá mà không chịu nổi.”

Nguyên Y Y nghiêng đầu, nét ngại ngùng xấu hổ trên mặt càng tăng lên, “... Vâng, Y Y nhất định sẽ thích.”

“Nguyên cô nương, mời.” Tiêu Tuấn Trì nói.

“Y Y...” Nguyên Y Y cúi đầu, im lặng hồi lâu, lúc sau mới ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tuấn Trì, đôi mắt trong sáng tràn ngập tình cảm ngưỡng mộ.

“Những ngày qua được tiếp xúc với Vương gia, Y Y cảm thấy tuy gặp gỡ Vương gia hơi muộn nhưng lại như quen biết mười năm. Từ trước đến giờ, những người trên thảo nguyên chúng ta không bao giờ che giấu điều gì cả, yêu ghét rõ ràng. Y Y rất thích Vương gia, muốn lấy thân mình làm quà tặng, mong Vương gia... vui lòng nhận lấy.” Nguyên Y Y thỏ thẻ.

Lúc nàng ta nói lời này, tuy gò má đỏ bừng nhưng dáng vẻ vẫn rất hào phóng, không kiêu ngạo, không tự ti, đúng chất những cô nương thảo nguyên nhiệt tình lại không chú ý mấy chuyện vật vãnh, vô cùng khác biệt với con gái người Hán.

Sở dĩ Nguyên Y Y dám làm vậy vì đương nhiên đã phí tâm suy nghĩ rất nhiều.

Cách Hồ Na ra ra vào vào vương phủ nhiều lần nên được Tiêu Tuấn Trì để mắt tới, chắc chắn không chỉ do có tài cưỡi ngựa tuyệt vời nên mới khiến Tiêu Tuấn Trì quên đi Cách Hồ Na chính là muội muội của Cách Nhĩ Kim, vốn phải là kẻ thù, ai ngờ còn coi Cách Hồ Na là bạn bè. Dần dần, Nguyên Y Y nghĩ rằng chỉ có một lời giải thích hợp lý: Sợ là Tiêu Tuấn Trì có ý đồ khác với Cách Hồ Na.

Nếu có thể mượn ngọn gió đông của Cách Hồ Na để gả vào vương phủ rồi nắm Tiêu Tuấn Tri trong lòng bàn tay, vậy chẳng phải nàng ta sẽ trực tiếp giúp Hào Châu vương loại bỏ một chướng ngại vật sao?

“Thì ra là vậy.” Tiêu Tuấn Tri hơi nhíu mày hỏi: “Trước tiên Nguyên cô nương không ngại xem qua món quà mà bốn vương đã chuẩn bị trước chứ?”

Khóe môi của Nguyên Y Y cong lên, khẽ gật đầu đáp, “Tất nhiên là Y Y đồng ý rồi.”

Nàng ta vừa dứt lời, Tiêu Tuấn Tri vỗ tay. Lập tức, một chiếc lưới lớn được giăng trong đám lá dưới chân Nguyên Y Y bị kéo lên, nhốt Nguyên Y Y bên trong. Tấm lưới gấp gấp thu lại, một sợi dây thừng nhanh chóng thắt lại, buộc chặt lấy bắp chân của Nguyên Y Y, kéo cả người nàng ta lên cao.

Dây thừng thô to lại cực kì bền chắc, Nguyên Y Y bị treo lơ lửng trên không trung liên tục đung đưa như đang đu dây vậy. Túi tiền, trang sức rơi đầy đất, tóc tai của Nguyên Y Y rối tung, y phục hỗn loạn, nàng ta chỉ kịp hét lên một tiếng ngắn ngủi.

“Vương, Vương gia!” Nàng ta không quan tâm hình tượng khó coi của mình nữa, giãy giụa trong tấm lưới, gào ầm lên: “Người làm gì vậy?”

“Đây chính là món quà nhỏ mà bốn vương chuẩn bị đó.” Tiêu Tuấn Tri cất chuỗi tràng hạt đi, nở nụ cười hờ hững, “Sao nào? Vui không? Bất ngờ không?... Xem ra Nguyên cô nương vui đến nỗi không chịu nổi rồi.”

“Vương gia, rốt cuộc người có ý gì?” Nguyên Y Y kéo tấm lưới, cố gắng chịu đựng cảm giác máu chảy ngược đến nỗi nhức cả đầu, hét lên: “Rõ ràng hai ngày trước người rất dịu dàng với Y Y mà. Y Y và Vương gia đúng là mới quen biết mà như đã thân thiết, Y Y tuyệt đối không nói đùa đâu...”

“Bốn vương dịu dàng với Nguyên cô nương bởi vì Nguyên cô nương là nữ sứ giả của Hòa giáo.” Tiêu Tuấn Tri bình tĩnh ngồi xuống băng ghế đá, “Cứ tưởng Nguyên cô nương có thể nói chuyện gì đó có ích, ai ngờ Nguyên cô nương chỉ muốn kết hôn. Nếu đã thế, bốn vương cũng không thèm nghe nữa. Nguyên cô nương chính là nữ sứ giả do chính Phí Mộc Hồ lựa chọn, Nguyên cô nương ở lại đây, Phí Mộc Hồ đó có thể bình tĩnh chờ đợi ở phủ Hào Châu vương sao?”

Nguyên Y Y bị treo ngược trên không trung, vì máu dồn lên đầu nên mặt nàng ta đỏ ửng. Nàng ta bám vào tấm lưới, không cam lòng hỏi: “Thì ra từ đầu tới cuối Vương gia chưa từng tin tưởng Y Y sao? Vương gia vẫn cho rằng Y Y cùng phe với chủ tớ ư?”

Nguyên Y Y còn đang la hét, Tiêu Tuấn Tri đã không thèm để ý đến nàng ta nữa bởi vì Tổng Châm Hà về rồi. Chủ tớ hai người có chuyện cần thương lượng và còn phải bàn bạc về công văn nữa nên họ hoàn toàn quên mất con nhộng lúc ẩn lúc hiện trên cái cây phía sau.

“Vương gia! Vương gia!” Nhưng Nguyên Y Y vẫn hét lên, “Chẳng lẽ Y Y không bằng Na Tháp Nhiệt Cầm sao, cho nên Vương gia mới không động lòng?”

“Hả?” Tiêu Tuấn Trì ngắc đầu, giọng nói tràn ngập nghi ngờ, “Nguyên cô nương, không phải là ngươi đã hiểu lầm đấy chứ?”

“Do Y Y hiểu lầm sao?” Nguyên Y Y không cam lòng truy hỏi, “Vương gia và Na Tháp Nhiệt Cầm...”

Tiêu Tuấn Trì cất công văn đi, nhỏ giọng nói: “Nên hỏi Na Tháp Nhiệt Cầm có ý đồ gì với Vương phi mới đúng!”

Nguyên Y Y tròn tròn hai mắt, chỉ cảm thấy hình như bản thân vừa nghe nhầm. Mà lời nói của Tiêu Tuấn Trì lại cực kỳ rõ ràng khiến nàng ta không thể nghe nhầm được.

“Na Tháp Nhiệt Cầm kia là kẻ cực kỳ đáng ghét. Ngày đầu tiên nhìn thấy Vương phi đã đuổi theo khen ngợi Vương phi là tuyệt sắc mỹ nhân, nhất định muốn săn một con thú để tặng cho Vương phi mà không thèm quan tâm những con thú hoang tanh tưởi kia có dọa Vương phi không, sau đó, ngày nào nàng ta cũng đến, còn xúi giục Vương phi không thèm để ý đến ta nữa chứ!”

Dứt lời, Tiêu Tuấn Trì vung tay áo, ngắc đầu nhìn Nguyên Y Y: “Nguyên cô nương, Na Tháp Nhiệt Cầm đến vương phủ không phải vì bốn vương mà là vì Vương phi đấy!”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cầu: Mẹ kiếp, người theo đuổi nhầm người rồi.

Chương 82: Năng chiều trầm lắng

Editor: Đình Hương

Beta: TỬU THANH

Tin tức Nguyên Y Y bị Cảnh Lăng vương bắt được đã lan truyền nhanh chóng, chẳng bao lâu sau thì đến tai phủ Hào Châu vương. Không chịu nổi mấy lời cầu xin của Phí Mộc Hô, Tiêu Phi Túc chỉ có thể tự mình đến phủ Cảnh Lăng vương một chuyến để xin Tiêu Tuấn Trì thả Nguyên Y Y ra.

Xuân hè giao mùa, thời tiết hơi nóng bức, một cơn gió thổi qua khiến những giọt mưa đọng lại trên cành cây vào mấy ngày trước rơi xuống cổ áo của người đi đường. Một nửa cành hoa tàn rũ xuống từ đầu tường phủ Cảnh Lăng vương tựa như mỹ nhân sắp hết tuổi xuân đang ngủ trưa vẫn chưa tỉnh dậy.

Trên lan can màu xanh lục của hành lang uốn khúc, hai huynh đệ Tiêu gia đang đứng nơi đây. Tỳ nữ, người hầu đều đứng ngoài, không ai dám ngắt đầu lên, họ đồng loạt nín thở im lặng, chỉ sợ sẽ làm phiền hai thế lực hoàng gia trong kia.

“Tam đệ, tuy Nguyên Y Y chỉ là một cô nương bình thường nhưng tuyệt đối không thể lấy mấy lý do vớ vẩn để bắt giữ như thế được.” Tiêu Phi Túc phẩy tay nói với Tiêu Tuấn Trì, “Người ngoài nhìn thấy lại bảo đàn ông Tiêu gia bắt con gái nhà người ta làm thiếp, về lý thì khó mà tha thứ được.”

“Nhị ca nói thế là sai rồi. Nguyên Y Y luôn mồm tự xưng là nữ sứ giả của Hỏa giáo, nhưng từ lâu Hỏa giáo đã không còn là quốc giáo của nước Ngụy nên tất nhiên sẽ không còn “nữ sứ giả” nữa. Bụng dạ nàng ta khó lường, tại sao đệ lại không thể bắt được chứ?” Tiêu Tuấn Trì hỏi.

“Nàng ta nói nàng ta là nữ sứ giả Hỏa giáo thì Tam đệ tin ngay à?” Tiêu Phi Túc nở nụ cười, lắc đầu bắt đầu dĩ, dường như trong lời nói còn có ý quan tâm, “Chỉ là câu nói vớ vẩn của một tiểu cô nương thôi, không thể tin là thật được.”

“Nhị ca vội vã muốn đệ thả nàng ta ra như vậy...” Tiêu Tuấn Trì xoay chiếc nhẫn ngọc ban chỉ trên tay, thản nhiên hỏi: “Huynh không sợ hoàng tẩu oán trách sao?”

“Oán trách cái gì?” Sắc mặt của Tiêu Phi Túc hơi kì lạ, “Hoàng tẩu của đệ không để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt thế này đâu!”

... Thực ra thì hoàn toàn ngược lại.

Hào Châu Vương phi Hà Uyển Thanh rất hay ghen tuông, bình thường chẳng có chuyện gì cũng đến làm phiền Trắc phi còn chưa nói, nếu có cô nương nào liếc nhìn Hào Châu vương một cái thì sẽ bị nàng ta dùng mắt khoét thành một cái lỗ luôn.

“Nhị ca muốn đệ thả Nguyên cô nương thì cũng được thôi.” Cuối cùng Tiêu Tuấn Trì cũng chịu thẳng thắn, hắn từ tốn nói, “Chỉ cần Nhị ca đồng ý cho đệ mượn binh lính ở kinh thành và vùng lân cận dùng một chút là được.”

Hắn vừa dứt lời, nụ cười trên môi Tiêu Phi Túc lập tức cứng lại.

“Tam đệ à...” Tiêu Phi Túc nhíu mày, tiếp tục nói: “Việc này e là không được. Nếu đệ bệ hạ biết thì...”

“Bây giờ Vũ Xuyên ra sao, chẳng phải Nhị ca là người biết rõ nhất sao?” Tiêu Tuấn Trì không thêm đề ý mà vạch trần lời ngụy biện của hắn, “Nếu Nhị ca muốn cho mượn thì cũng đâu có khó đến thế.”

Bàn tay để sau lưng của Tiêu Phi Túc nắm chặt lại, nụ cười cứng đờ.

Nhưng Nguyên Y Y đang ở trong tay Tiêu Tuấn Trì, không cứu không được. Cũng không biết Phí Mộc Hồ này bị trúng tà gì, nói rằng nếu hắn không cứu nữ sứ giả Hòa giáo thì Phí Mộc Hồ cũng không thêm ở nước Ngụy nữa, sẽ rời đi ngay.

Một lúc sau, Tiêu Phi Túc nặng nề than một tiếng, nói: “Thôi, vì huynh đồng ý với đệ là được. Nguyên cô nương thật sự là người vô tội, đệ mau thả nàng ta ra đi.”

“Nhị ca lương thiện như vậy, Tam đệ thực sự cảm thấy tự ti.” Tiêu Tuấn Trì khẽ cười nói.

Chỉ chốc lát sau, có người dẫn Nguyên Y Y tới. Tóc tai của nàng ta tán loạn, sắc mặt hoảng hốt, thấy Tiêu Tuấn Trì nở một nụ cười khó lường, trong lòng Nguyên Y Y vẫn còn vô cùng sợ hãi.

Cạnh Lăng vương này nói trở mặt thì lập tức trở mặt ngay, quả nhiên không phải người bình thường.

Chẳng trách Hào Châu vương nói rằng hắn rất khó đối phó, dặn nàng ta phải suy nghĩ thật kỹ khi ra tay.

Hào Châu vương dẫn theo Nguyên Y Y rời khỏi phủ Cạnh Lăng vương. Lúc trở về phủ Hào Châu vương thì đã thấy một chiếc xe ngựa đối diện từ xa đi tới, hóa ra là Trắc phi Bình Triều Vân muốn ra ngoài.

Hào Châu vương hơi kinh ngạc, hỏi tỳ nữ: “Trắc phi đi đâu vậy?”

“Thiếp đi gặp bạn một chút.”

Bình Triều Vân vén rèm lên rồi thò người ra. Lúc nói chuyện, nàng ta không cười cũng không ồn ào, nét mặt tĩnh lặng tựa như một đóa hoa tường vi đắm sương yên ả nằm trên cành cây. Nói xong câu này, nàng ta lập tức cúi đầu, không nhìn Tiêu Phi Túc nữa.

“Vân Nhi, nàng có bạn bè ở Thái Diên à?” Tiêu Phi Túc hỏi.

“Sao lại không ạ?” Bình Triều Vân nói xong câu này thì vịn tay tỳ nữ đi vào trong phủ.

Tuy Bình Triều Vân vẫn lạnh lùng với Tiêu Phi Túc nhưng hẳn không để ý chút nào. Từ trước tới giờ hẳn rất thích tính tình như vậy của Bình Triều Vân, tuy không nhiệt tình nhưng trong rắn có mềm, rất khó uốn nắn, khiến người ta không buông tay được. Cái gọi là càng cầu mà không được thì càng thêm mong muốn chính là tình cảm của Tiêu Phi Túc với Bình Triều Vân.

Đuổi Nguyên Y Y về chỗ Phỉ Mộc Hô xong, Tiêu Phi Túc triệu tập thuộc hạ, chợt thấy đau đầu không thôi.

“Sợ là không thể chờ được nữa.” Một lát sau, Tiêu Phi Túc nặng nề thở dài, nói: “Tuy ta đã tính tới chuyện Tam đệ sẽ trở về Thái Diên, nhưng không ngờ lại có thể nhanh đến vậy. Khương Linh Châu không những không chết ở Triệu thành mà còn khỏe mạnh trở về nữa chứ.”

Trong đám thuộc hạ có người nói: “Lưu Tông đúng là kẻ vô dụng! Uổng cho Vương gia còn cảm thấy hắn ta là người có tài.”

“Chỉ do nàng ta tốt số thôi. Nếu đại cục đã định rồi thì còn có thể làm gì được nữa? Còn không phải là chết à? Tất cả đều do nước Tề mượn cơ hội hành động, nếu không Vương gia đã có thể khiến cho Cảnh Lăng vương đó...”

Nghe giọng nói oán hận và xấu hổ của thuộc hạ, Tiêu Phi Túc phỉ bụ trên tay áo, chậm rãi nói: “Thôi, bây giờ muốn bảo Tam đệ chạy về Cảnh Lăng là điều không thể. Hẳn có quân Huyền Giáp, bây giờ lại muốn lấy binh lính ở kinh đô và vùng lân cận trong tay ta nữa. Nếu đối đầu, sợ rằng hai bên đều sẽ bị tổn thất... Có lẽ chúng ta phải sớm giải quyết chuyện này ổn thỏa.”

Giọng trả lời nhỏ nhẹ chậm rãi truyền đến.

Tiêu Phi Túc nhớ tới bao năm tháng khổ cực của mình, chợt cảm thấy trong lòng bị bao phủ bởi nỗi mệt mỏi. Nhưng ngai vàng ngọc tỷ đã gần ngay trước mắt như ánh bình minh khi trời sắp sáng, khiến hắn cảm thấy dường như mình trẻ trung hẳn ra.

“Chuyện này chỉ có thể để Lục thị làm thôi.” Tiêu Phi Túc bỗng cảm thấy phẫn chán hẳn lên. Hắn lạnh nhạt cười: “Lập tức phái người đi liên lạc với Lục thị, bảo nàng ta mau hành động đi, không được kéo dài nữa.”

***

Bình Triều Vân ngồi trong phòng, trên tay cầm một chiếc khăn tay cũ, sắc mặt nặng nề. Một lúc sau, năm ngón tay của nàng ta cong lại, vo chiếc khăn tay thành một cục,

hàm răng cắn chặt lấy khóe môi.

Nhớ tới người ban ngày mình vừa gặp, trong lòng Bình Triều Vân hơi lo sợ.

Nàng ta đã đi gặp Trương Quân Phương.

Trước khi nàng ta gả vào vương phủ thì đã là thê tử của người khác rồi. Chỉ vì Tiêu Phi Túc quá thích nàng ta, nhất định muốn lấy nàng ta làm Trắc phi, dưới sức ép của cường quyền, nàng ta và Trương Quân Phương đành phải chia ly, mỗi người một ngả. Mà xuất thân của nàng ta cũng được sửa lại và bị đưa thẳng tới Thái Diên.

Trương Quân Phương bị cướp thê tử, còn bị đánh một trận, đầu vừa bị thương vừa chịu kích thích nên trở nên điên điên khùng khùng. Một tài tử tuấn tú tài hoa lại rơi vào kết cục như ngày hôm nay, trong lòng Bình Triều Vân cực kỳ áy náy và đau đớn nhưng cũng không thể làm gì được.

Khi đó nàng ta đã mang thai được một tháng, vì con mình, nàng ta phải giả vờ đồng ý, nói con trai trong bụng là máu mủ của Tiêu Phi Túc. Tiêu Phi Túc vô cùng say mê nàng ta, dĩ nhiên tin tưởng không hề nghi ngờ gì, hân hạnh nàng ta bình an sinh con ra rồi đặt tên là Tiêu Dục Hành, sau đó đưa đến nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của Vương phi Hà Uyển Thanh, cứ thế được nuôi dạy để trở thành Thế tử.

Ai ngờ, trời không tuyệt đường người, Trương Quân Phương được Cảnh Lăng Vương phi cứu, lại nhờ vận may mà trị hết bệnh điên, gã xốc lại tinh thần. Cứ thế hai người mới có thể gặp lại nhau ở Thái Diên.

Bình Triều Vân mừng như điên, thường xuyên lén trốn ra ngoài gặp Trương Quân Phương. Tình cảm phu thê càng sâu đậm hơn trước. Trương Quân Phương đã thề rằng chắc chắn sẽ đưa Bình Triều Vân rời khỏi phủ Hào Châu vương.

Nhưng hôm nay, khi nàng ta và Trương Quân Phương vừa bước ra từ phòng trà thì đã có người lặng lẽ theo sau, muốn “mượn nàng ta nói chuyện một lát”.

Chuyện Bình Triều Vân sợ nhất cuối cùng đã xảy ra.

Người đó chính là người của Cảnh Lăng vương, bọn họ muốn nàng ta làm một chuyện, đó là trộm chiếc trâm cài tóc trong phủ Hào Châu vương.

Cảnh Lăng vương muốn nàng ta trộm cái gì thì tất nhiên là vật đó vô cùng khó lấy. Lúc đó, Bình Triều Vân đáp thế này: “Dù lấy chuyện của Trương lang để uy hiếp Triều Vân, Triều Vân đành bất lực, chẳng qua cũng chỉ chịu chết oan mà thôi. Có điều, muốn vào phòng của Vương gia... thì Hào Châu Vương phi Hà Uyển Thanh có thể làm được.”

“Hả? Bình Trắc phi có cách xử lý chuyện này sao? Phải biết rằng sống chết của Trương Quân Phương đều được Bình Trắc phi nắm trong tay hết đấy.” Người kia lên tiếng.

Ở Thái Diên luôn phải cẩn thận từng li từng tí. Cũng không biết đến bao giờ nàng ta mới có thể dẫn con theo để đoàn tụ với Trương lang nữa?

***

Sau khi vào hè lại có mấy cơn mưa đổ xuống. Tuy Thái Diên không thiếu mưa nhưng vẫn nóng lên từng ngày. Chẳng biết từ bao giờ, trong cành cây đã có vài tiếng ve kêu.

Một phản thánh chỉ giả đã chuẩn bị xong, đang đặt trên bàn của Tiêu Phi Túc.

Chiếc long bào màu vàng rực rỡ điểm xuyết sắc tím và chu sa đỏ được cắt may tinh tế có một không hai. Nét chữ đàn trái, nặng tựa ngàn cân. Xuyên qua những nét chữ nặng nề, dường như mơ hồ có thể nhìn thấy được chiếc bàn rồng chạm khắc đầy hoa mỹ sau tấm rèm xanh biếc.

... Thân thể trầm suy nhược, càng ngày càng xuống dốc, vận mệnh đã định sẵn, không thể làm trái lời. Quan sát từ trên xuống dưới triều đình, xét theo quy tắc của lục triều, vì đất nước vạn dân, bình ổn triều chính, che chở cho dân chúng... Mỗi ngày lòng trầm đau đớn và sợ hãi không thôi, nay quyết định nhường ngôi cho Hào Châu vương.

Thánh chỉ này lại luôn thiếu dấu ngọc tỷ.

Tiêu Phi Túc nhìn thánh chỉ nhiều lần rồi cẩn thận cất đi, để vào trong một góc tối của chiếc tủ đa bảo hoa mai.

Hắn đã chuẩn bị thánh chỉ từ rất lâu rồi, chỉ còn chờ dấu ngọc tỷ trong tương lai mà thôi. Có điều vận may chưa tới, hắn đợi mãi mà chưa tìm được thời cơ. Tuy Tiêu Vũ Xuyên nằm liệt trên giường nhưng vẫn sống, còn có sức để giấu ngọc tỷ truyền ngôi đi.

Lần này hắn truyền lời vào trong cung để giục Lục Hoàng hậu nhanh chóng hành động.

Hắn hiểu rõ Lục Hoàng hậu, biết lòng dạ người phụ nữ này luôn luôn thay đổi. Cho nên hắn đã sớm nắm được nhược điểm của Lục Hoàng hậu trong tay rồi. Lục thị đó không muốn làm cũng phải làm giúp hắn.

Mọi chuyện đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi Tiêu Vũ Xuyên bệnh nặng thêm, hắn sẽ có thể nhân cơ hội mà tìm ra ngọc tỷ.

Chỉ là lần chờ đợi này không biết phải chờ đợi đến bao giờ? Đêm dài lắm mộng, nếu để Tiêu Tuấn Tri hành động thì xem như chuyện chẳng thành công được. Hiện nay trên tay hắn chỉ có thuộc hạ của Hòa giáo là có thể sử dụng được, đó là điều quyết định để thắng được Tiêu Tuấn Tri. Phần thắng của hắn chỉ có thể dựa vào vô số quân cờ được sắp xếp trong cung, chỉ cần hơi đánh tiếng là hắn có thể sử dụng được hết.

“Vương gia.” Tiếng nói của tỳ nữ ở ngoài thư phòng vang lên.

“Chuyện gì?” Tiêu Tuấn Trì hơi bức mình.

“Vương phi nương nương...” Tỳ nữ cất giọng ghen ngào, “Lại đi tới chỗ của Trắc phi nương nương rồi à...”

Tiêu Phi Túc vừa nghe xong đã biết Hà Uyển Thanh lại đi gây chuyện với Bình Triều Vân nữa rồi. Vốn hấn đang buồn bức mất tập trung, giờ phút này lại càng thêm tức giận, phất tay áo đi tới viện của Bình Trắc phi.

“Lại ồn ào gì nữa đây?” Tiêu Phi Túc trầm giọng quát, “Vương phi, nàng có thể có dáng vẻ của chính phi không hả?!”

Tóc tai của Bình Triều Vân rối tung, ngã ngội trên đất, hai gò má sưng lên, hiển nhiên là đã bị Hà Uyển Thanh tát. Hà Uyển Thanh thấy Tiêu Phi Túc đến thì cất giọng the thé đáp: “Vương gia, thiếp đang muốn dạy dỗ tiện phụ này thay chàng thôi!”

“Hà Uyển Thanh, nàng câm miệng ngay!” Tiêu Phi Túc nghe lời nàng ta nói xong thì trong lòng không thể vui vẻ nổi.

“Vương gia!” Hà Uyển Thanh thả tay xuống, vội vàng nói: “Thiếp tận mắt nhìn thấy mấy ngày nay tiện nhân này lén gặp người đàn ông khác, đúng là đồ lăng lơ!”

Nàng ta vừa dứt lời, nhất thời Tiêu Phi Túc tức giận không chịu nổi. Hấn tức giận không phải vì Bình thị lén gặp đàn ông mà là lời ăn tiếng nói của Hà Uyển Thanh... Suốt thời gian qua Tiêu Phi Túc luôn bắt công như vậy.

“Hà Uyển Thanh, nàng ăn nói bừa bãi gì thế, đây chính là cách giáo dục của Hà gia các người ư?” Tiêu Phi Túc lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hà Uyển Thanh, “Thường ngày nàng đi gây chuyện khắp nơi thì chẳng sao, bây giờ còn nói xấu Vân Nhi nữa, muốn làm gì hả? Nàng ấy là người thế nào chẳng lẽ bốn vương còn không biết sao?”

Hà Uyển Thanh không hiểu nổi, nàng ta hét ầm lên: “Vương gia! Thiếp cần gì phải lừa chàng chứ? Chuyện này là sự thật! Tiện nhân này là loại đàn bà lăng lơ, thông dâm với đàn ông...”

Lời nói của nàng ta vô cùng thô tục, không có chút dáng vẻ nào của phụ nữ quý tộc khiến Tiêu Phi Túc khó mà tha thứ nổi. Vốn hấn đang cực kỳ buồn bức vì chuyện của ngọc tỷ, bây giờ lại càng tức giận, thế là hấn vung tay lên tát Hà Uyển Thanh một cái.

“Nàng đánh Vân Nhi một cái, bốn vương sẽ đánh nàng một cái.” Hấn không hề nhẹ tay chút nào, còn quát lớn: “Ta thấy nàng điên rồi, vì điên nên lúc này mới nói năng bậy bạ như thế! Người đâu! Đưa Vương phi về phòng, cấm túc mười ngày!”

Lực tay của Tiêu Phi Túc rất mạnh, Hà Uyển Thanh bị tát đến mức trời đất quay cuồng, lao đảo lùi về phía sau. Vừa đứng lúc dưới chân nàng ta có một cục đá, sơ ý một cái, Hà Uyển Thanh đã bị vấp rồi nặng nề ngã xuống.

“Suốt ngày chi biết gây phiền phức thôi.” Tiêu Phi Túc hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Nhưng đúng lúc này, hắn nghe được tiếng hét hoảng sợ của mấy tỷ nữ.

“Vương phi... máu...”

Tiêu Phi Túc nghiêng đầu thì thấy trên váy Hà Uyển Thanh có một vết máu, nhìn rất kì lạ.

“Chỉ là một vết thương nhỏ thôi mà!” Tiêu Phi Túc hừ lạnh, xoay người đỡ Bình Triều Vân dậy, nói: “Vân Nhi, nàng về nghỉ ngơi trước đi.”

Phủ Hào Châu vương nào nhiệt cứ tản đi như thế.

Trắc phi và chính phi tranh chấp đã sớm không phải là chuyện ngày một ngày hai. Bọn người hầu bàn tán vài câu xong thì cũng bỏ đi làm việc của mình.

***

Lục Hoàng hậu trong Tây cung mời Cảnh Lăng Vương phi vào cung để trò chuyện, nói là gần đây có một gánh hát rất hay, chuyên hát điệu phương Nam, nhất định muốn mời Cảnh Lăng Vương phi đến xem, nếu Khương Linh Châu đồng ý đưa Thế tử Tiêu Du Chương theo thì càng tốt.

Thật ra Khương Linh Châu không muốn gặp Lục Chi Dao cho lắm, nhưng lại sợ nàng ta đang tính toán chuyện gì đó nên vẫn nhận lời mời mà tới.

Trong Tây cung tường ngói đỏ lung linh, trên bậc tam cấp được quét lớp sơn xanh và đỏ, Lục Hoàng hậu tựa vào lan can, cup mắt nhìn sân đình trống vắng, làn váy như mây rủ xuống, giống hệt cây xương bồ uốn lượn. Xung quanh cũng không có tiếng nhạc đàn khúc, chỉ có tiếng gió thổi vi vu và tiếng lá xào xạc.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Khương Linh Châu lên tiếng chào làm Lục Hoàng hậu đột nhiên tỉnh táo lại. Nàng ta chạm nhẹ vào con chim phượng hoàng ngậm ngọc trên tóc mai, khôi phục lại vẻ mặt đoan trang, cười nói: “Cảnh Lăng Vương phi ngồi xuống đi. Đây là người nhà cả, không cần khách sáo.”

Hai người ngồi trên băng ghế đá trong đình, Lục Hoàng hậu vẫy tay gọi tỷ nữ đang ôm Tiêu Du Chương tiến lên một bước. Nàng ta liếc mắt nhìn cậu bé đang ngủ say, khen ngợi: “Thế tử thực sự rất đáng yêu, trong tương lai nhất định sẽ là rồng giữa biển người.”

Lúc nàng ta nói chuyện có vài phần cô đơn.

Thân là người phụ nữ tôn quý nhất ở Thái Diên nhưng có khả năng cả đời này nàng ta không thể có được đứa con của riêng mình, sao lại không cô đơn cơ chứ?

“Hoàng hậu nương nương triệu ta đến chắc không phải là chỉ để nhìn Du Chương một chút thôi đúng không?” Khương Linh Châu cong môi, bình tĩnh nói: “Nương nương và ta quen biết đã lâu, cả hai đều hiểu rõ trong lòng đối phương nghĩ gì. Nếu có gì muốn nói thì người cứ mở miệng đi.”

Nàng thực sự không muốn đối đầu với Lục Chi Dao.

Từ trước đến nay, Lục Chi Dao chỉ luôn đứng ngoài xem xét thời thế, mượn gió bẻ măng, cái nào có lợi với nàng ta thì nàng ta sẽ dựa vào hướng đó. Mỗi một chuyện nàng ta làm đều để giữ vững địa vị của bản thân trong Tây cung. Trò chuyện với người phụ nữ như vậy thì không bằng trực tiếp ăn ngay nói thật cho xong.

“Bổn cung biết... Cạnh Lăng Vương phi có hiểu lầm với bổn cung vì chuyện Nhiếp Chính vương bị tước chức.” Lục Hoàng hậu lưu luyến thu lại tầm mắt đang nhìn Tiêu Du Chương ngủ say, dịu dàng nói: “Có điều, bổn cung biết Cạnh Lăng Vương phi cũng hiểu, phụ nữ tồn tại được ở trong Tây cung là điều vô cùng khó khăn. Hôm nay, bổn cung mời Vương phi đến chính là muốn giải quyết hiềm khích lúc trước với Vương phi.”

Lúc nói ra bốn chữ cuối cùng, lông mày của nàng ta hơi nhíu lại, trong giọng nói có ý thăm dò.

“Hả?” Nét mặt Khương Linh Châu không thay đổi, “Lục Hoàng hậu và ta có hiềm khích từ khi nào vậy? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Đúng là bổn cung đã từng làm chuyện có lỗi với Cạnh Lăng Vương phi, nhưng chẳng qua là để bảo vệ vị trí Hoàng hậu đang lung lay này mà thôi. Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, Cạnh Lăng Vương phi hiểu rõ mà đúng không?” Lục Hoàng hậu đứng lên, nắm một cành lá đang rủ xuống, khẽ lẩm bẩm: “Bây giờ bổn cung muốn khôi phục mối quan hệ với Cạnh Lăng Vương phi, đương nhiên là vì... thời cuộc đã có thay đổi, không thể không làm.”

“Không bằng Hoàng hậu nói rõ một chút đi, rốt cuộc vì sao lại thế?” Khương Linh Châu không bị dao động.

“Cạnh Lăng Vương phi, bổn cung chỉ nói một câu thôi.” Lục Hoàng hậu đột nhiên xoay người, vạt váy kéo dài, giọng nói thấp hẳn: “Hào Châu vương đã truyền lời, muốn bệ hạ thoái vị nhường ngôi cho hấn ta. Nếu thế Cạnh Lăng Vương phi có thể nhắm mắt làm ngơ không?”

Lúc nói câu này, lồng ngực nàng ta phập phồng liên tục, trong mắt đầy vẻ tức giận.

Vì muốn nắm Tây cung trong lòng bàn tay, nàng ta và Hào Châu vương đã bắt tay với nhau để thêm chút thuốc độc vào trong thuốc bổ của Tiêu Vũ Xuyên, khiến thân thể của Tiêu Vũ Xuyên ngày càng kém đi. Chỉ cần Tiêu Vũ Xuyên vẫn nằm liệt trên giường với

dáng vẻ ồm yếu thì nàng ta không cần lo lắng có ai cướp mất ngôi vị Hoàng hậu của mình nữa.

Nhưng hôm nay, cuối cùng Hào Châu vương cũng đứng ngồi không yên, muốn Tiêu Vũ Xuyên nhường ngôi lại cho mình, sau đó sẽ lấy mạng của Tiêu Vũ Xuyên.

Vậy nàng ta sẽ đi về đâu đây?

Nàng ta tốn công tốn sức tranh cướp với đám tỷ muội mới lấy được cơ hội ngàn năm có một này, gả vào Thái Diên làm Hoàng hậu, nàng ta hại chết Phòng Thái hậu và Lương Quý phi, đuổi đám yêu phi Tạ Như Oanh đi, rồi còn ép Nhiếp Chính Vương phi phải trở về Cảnh Lăng. Khó khăn lắm, vất vả lắm nàng ta mới ngồi yên trên vị trí Hoàng hậu như bây giờ, sao có thể dễ dàng chấp tay giao ra được?

“Hoàng hậu nương nương, mấy lời đó ai cũng có thể nói được.” Khương Linh Châu không nhanh không chậm lên tiếng, “Bệ hạ là người có chủ kiến, nếu ngài ấy không muốn nhường ngôi thì trong thiên hạ này ai có thể ép ngài ấy được chứ?”

Về mặt của Lục Hoàng hậu vô cùng tức giận, lên tiếng chất vấn: “Chẳng lẽ Cảnh Lăng Vương phi định tro mắt nhìn thiên hạ đổi chủ sao?”

“Cũng không đến mức đó.” Khương Linh Châu nhướn mày, thân nhiên đáp, “Chỉ có điều, nếu Hoàng hậu nương nương có lòng muốn giảng hòa với phủ Cảnh Lăng vương thì cũng phải có chút thành ý chứ.”

Tay Lục Hoàng hậu nắm chặt lấy làn váy dài.

“... Bỏn cung biết rồi.” Lục Hoàng hậu cười nói, “Gánh hát điệu phương Nam đó đang chờ, Cảnh Lăng Vương phi nên nghe một chút đi nhé.”

Dứt lời, nàng ta vỗ tay, gánh hát bắt đầu hát hí khúc, cung nữ bưng trà và trái cây lên, bóng dáng lướt qua lướt lại như cá. Trong chốc lát, chốn cung đình vốn hiu quạnh bỗng trở nên náo nhiệt hẳn.

***

Lúc Khương Linh Châu trở về, Tổng Châm Hà đang chờ nàng ở trước phủ Cảnh Lăng vương.

“Vương phi, Vương gia muốn mời người đến một nơi.” Tổng Châm Hà cười hi hi, trên gương mặt trắng nõn như em bé để lộ sự ranh mãnh.

“Đi đâu?” Khương Linh Châu hơi tò mò hỏi.

“Vương phi đi thì sẽ biết ngay thôi.” Tổng Châm Hà đáp, “Vương gia nói rằng không cần đưa Thế tử tới, chỉ hai người là đủ rồi.”

Khuong Linh Châu nghe xong thì không khỏi bật cười.

Hôm trước hắn còn yêu thương Tiêu Du Chương như châu báu, hôm sau lập tức chê Tiêu Du Chương cản trở thế giới riêng của hai người bọn họ.

Nàng theo Tổng Châm Hà lên xe ngựa, đi thẳng ra ngoài thành, leo lên một ngọn núi nhỏ mới nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Tuấn Trì. Mặt trời đã lặn hơn nửa về phía Tây, nơi chân trời còn vương chút ánh sáng ban ngày, màu vàng kim nhuộm khắp cả tầng mây tựa như từng sợi lụa đỏ vàng đan xen nhau ở điểm giao thoa của trời và đất vậy, trông vô cùng rực rỡ.

Con gió hoàng hôn thổi qua làm vạt áo của Tiêu Tuấn Trì bay phấp phật. Hắn nghe thấy tiếng bước chân thì nghiêng đầu nhìn rồi nói: “Vương phi tới rồi à? Đứng ở đây này.”

“Sao thế?” Khuong Linh Châu đi lên phía trước, đứng sừng vai với hắn, “Sao hôm nay bỗng nhiên nổi hứng muốn tiếp đến đây ngắm hoàng hôn vậy?”

“Ừ.” Tiêu Tuấn Trì nhìn thẳng vào mặt trời đang dần lặn xuống, ánh sáng mờ ảo chiếu lên gương mặt hắn, “Ta chỉ nghĩ sau này sẽ bận rộn lắm, sợ không có cơ hội ngắm nhìn khung cảnh lãng mạn thế này với Vương phi nên mới cố ý mời nàng đến để thưởng thức ánh hoàng hôn hiếm thấy này.”

“Có gì mà khó chứ? Nếu muốn ngắm, ngày nào chúng ta cũng có thể tới mà.” Khuong Linh Châu không để ý lắm.

“Chỉ e là không có thời gian thôi.” Tiêu Tuấn Trì nghiêng đầu nhìn nàng rồi nói, “Có lẽ Vương phi còn chưa biết nhỉ? Triệu thái y đã nói với ta, Vũ Xuyên không thể sinh con được, cuộc đời này chắc chắn sẽ không có con nối dõi. Cuối cùng ngôi vị Hoàng đế mà Đại ca để lại vẫn phải do huynh đệ kế thừa. Cho nên...”

Dừng một chút, hắn cảm thán một tiếng, tiếp tục nói, “Ta và Nhị ca sẽ phải có một trận chiến sinh tử.”

Khuong Linh Châu suy nghĩ một lát, nhớ tới những lời mà hôm nay Lục Hoàng hậu đã nói, trong lòng cũng biết đây là sự thật. Nàng gật đầu, lên tiếng: “Thuận theo tự nhiên đi.”

“Linh Châu, nghe nói lúc nàng sinh ra đã rút quẻ Xuân Quan, quẻ đó nói “Quýt ở phía Nam tạo nên cây chỉ, thơ ca hóa thành làn sương mù thần kì, cánh phượng bám vào vảy rồng, quốc phong truyền mãi tiếng thơm”. Câu “Cánh phượng bám vào vảy rồng” khiến Lưu Tông nhớ mãi không quên... Bây giờ nghĩ lại có lẽ là một điềm tốt đấy.”

Là điềm tốt ra sao thì Tiêu Tuấn Trì không nói rõ.

Hắn ngắm ánh hoàng hôn dần chìm xuống, trong lòng yên lặng nói thầm một câu.

Từ nơi phương xa, số phận của chúng ta đều đã được định sẵn.

Những đám mây được nhuộm một màu đỏ vàng, bầu trời đã chìm trong bóng tối. Gió đêm dần lớn hơn, thổi lồng lộng khắp Thái Diên.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cầu: Bắt đầu những kĩ năng đặc biệt đây (Lợi dụng cơ hội nịnh vợ)

Chương 83: Nhường ngôi vua

Editor: Đình Hương

Beta: Tỉu Thanh

Hà Uyển Thanh bị sảy thai.

Nàng ta không thể ngờ rằng bản thân mình lại mang thai con của Tiêu Phi Túc.

Mặc dù Tiêu Phi Túc cưới nàng ta nhưng từ trước tới giờ chưa từng coi nàng ta là thê tử, mọi yêu thương của hắn luôn dành cho Bình Triều Vân. Xưa nay, hắn không thêm bước vào phòng của nàng ta một bước chứ đừng nói là chạm vào nàng ta.

Nhưng ý trời luôn thích trêu ngươi, vào đêm cung yến đó, Tiêu Phi Túc say rượu đã tưởng nhầm nàng ta là Bình Triều Vân nên ma xui quỷ khiến thế nào nàng ta lại mang thai.

Đây vốn là việc vui mừng, nhưng hôm nay lại biến thành chuyện đau lòng.

Hà Uyển Thanh dựa vào thành giường, sắc mặt u ám nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, sự căm ghét và ác độc trên gương mặt còn nặng nề hơn khi xưa. Đôi mắt sắc lạnh như hai lưỡi đao khiến tỳ nữ bên cạnh sợ hết hồn.

“Vương phi nương nường, người không được ra gió đâu, vẫn nên đóng cửa sổ lại thôi ạ.” Tỳ nữ lên tiếng.

“Ta bị cảm lạnh thì sao chứ? Dù sao cũng không có ai quan tâm đến sống chết của ta.” Hà Uyển Thanh nở nụ cười lạnh lẽo nhưng đáy lòng lại đang nhỏ máu. Nàng ta vừa nghĩ tới đứa con mình không thể có thì đã cảm thấy toàn thân đau đớn không thôi, chỉ muốn lập tức ngắt đi.

“Vương gia đâu?” Hà Uyển Thanh hỏi.

“Gần đây Vương gia vô cùng bận rộn việc chính sự, nô tỳ đã đi mấy lần nhưng cũng không mời ngài ấy tới được.” Tỳ nữ đáp.

Đúng là Tiêu Phi Túc vô cùng bận rộn, đây không phải lời nói dối. Nhưng những lời nói này vừa rơi vào tai Hà Uyển Thanh thì lập tức thay đổi ý nghĩa. Nàng ta kéo góc chăn, không kìm được mà cất giọng the thé: “Ta có chết thì chàng cũng không thèm đến nhìn một cái!”

Dứt lời, nàng ta khóc òa lên.

Mấy tỳ nữ thấy vậy thì trong lòng thâm thở dài nhưng không ai dám nói gì. Hai năm trước, bọn họ đã từng khuyên nhủ Vương phi rồi, nói rằng Hà gia là danh môn ở Thái Diên, dù Vương phi có ly hôn xong tái giá thì vẫn sẽ tìm được một phu quân như ý, tội gì phải phí thời gian và chịu khổ sở ở phủ Hào Châu vương chứ. Nhưng Hà Uyển Thanh không muốn, dù thế nào cũng không chịu ly hôn rồi về nhà mẹ đẻ.

Vừa nghĩ tới việc phải nhường Tiêu Phi Túc, trong lòng Hà Uyển Thanh cực kỳ không cam lòng.

Lúc mười bốn, mười lăm tuổi xuân xanh, nàng ta vừa gặp đã yêu Tiêu Phi Túc, nhất quyết đòi hấn trở thành phu quân của mình. Hà gia là danh môn ở Thái Diên, nàng ta hết cầu xin rồi làm loạn, cuối cùng cũng được gả cho Tiêu Phi Túc làm chính phi như mong muốn.

Có điều, ngày tháng sau đó lại hoàn toàn ngược lại với những gì nàng ta suy nghĩ.

Hà Uyển Thanh càng không được như ý thì càng không cam lòng, càng không cam lòng lại càng muốn ở lại phủ Hào Châu vương, nhất định phải đợi Tiêu Phi Túc đổi ý. Thoáng chốc đã chờ đợi mười năm dài đằng đẳng, khoảng thời gian đẹp nhất của người con gái cứ trôi qua một cách lãng phí như thế.

Đúng lúc này, tỳ nữ thông báo Trắc phi Bình thị tới thăm Vương phi.

Nghe lời bẩm báo này, hai mắt Hà Uyển Thanh trợn trừng lên, tràn ngập lửa giận.

“Con tiện nhân kia tới làm gì?” Nàng ta quét sạch mấy đồ vật bên cạnh xuống đất, giận dữ quát ầm lên, “Bây giờ nàng ta tới để nhìn dáng vẻ tiêu tụy của ta đúng không? Bảo nàng ta rút về đi!”

Sở dĩ nàng ta mất con chính là tại Bình Triều Vân. Nếu không phải nàng ta biết chuyện Bình Triều Vân lên gặp người đàn ông khác thì sao lại xảy ra tranh chấp với Bình Triều Vân rồi bị Vương gia đánh cơ chứ?

Bây giờ nàng ta đã không còn con nữa, Tiêu Phi Túc lấy lý do “Vương phi cần tĩnh dưỡng” để cấm túc nàng ta trong phòng. Nàng ta không thể đi đâu, cũng không thể sai khiến được ai, thậm chí còn mất luôn cơ hội tố cáo Bình Triều Vân.

Nghe Hà Uyển Thanh nói thế, tỳ nữ không dám lên tiếng, chỉ đành sợ sệt đi từ chối lời hỏi thăm của Bình thị. Chốc lát sau, tỳ nữ quay về và ghé sát vào tai Hà Uyển Thanh nói thầm.

Nước mắt đọng đầy viền mắt của Hà Uyển Thanh. Vẻ mặt của nàng ta đầy kinh ngạc, hoang mang hỏi lại: “Tiện nhân kia nói thật ư?”

“Vâng ạ.” Tỳ nữ gật đầu, “Chắc là hồ thẹn với Vương phi nương nương nên mới tự nguyện rời đi.”

“... Không.” Hà Uyển Thanh lẩm bẩm, “Tiện nhân kia vốn có tình lang ở bên ngoài nên đã suy tính đến chuyện bỏ đi lâu rồi. Chờ đã, người gọi nàng ta vào đi. Chỉ cần nàng ta nói dối nửa câu thôi, ta nhất định sẽ xé nát gương mặt của tiện nhân kia ra.”

Không lâu sau, Bình Triều Vân bước vào.

Cách ăn mặc của nàng ta vô cùng mộc mạc, không đeo trang sức cũng không trang điểm, nét mặt hơi hoảng hốt, nhìn cũng không tốt hơn Hà Uyển Thanh là bao. Hà Uyển Thanh thấy nàng ta không tỏ ra hờn hờ vui sướng hay kiêu căng ngạo mạn thì trong lòng cũng thoải mái hơn. Có điều, Hà Uyển Thanh vẫn rất hận người phụ nữ trước mặt này.

“Bình Triều Vân, người thật sự đồng ý rời khỏi phủ Hào Châu vương sao?” Hà Uyển Thanh đánh giọng chất vấn.

“Triều Vân biết rời khỏi vương phủ cũng không đủ để giải tỏa nỗi hận thù trong lòng Vương phi. Trong lòng Vương phi nương nương, Triều Vân đáng bị phanh thây xé xác, đưa tới am ni cô hoặc kỹ viện.” Bình Triều Vân cup mắt, nhỏ giọng nói, “Có điều, nếu Vương phi làm như thế, chắc chắn Vương gia sẽ tức giận. Cách tốt nhất chính là để Triều Vân tự rời khỏi đây.”

Trước kia, khi nàng ta và Trương Quân Phương bị chia cắt, trừ phủ Hào Châu vương ra thì cũng không còn nơi nào để đi nữa. Làm sao cô nhi quả phụ có thể sống nổi? Bây giờ thì không giống vậy nữa, nàng ta không chỉ gặp lại Trương Quân Phương mà còn có lời hứa của Cảnh Lăng vương. Có Cảnh Lăng vương ở đây, Tiêu Phi Túc cũng không thể dễ dàng tìm ra tung tích của nàng ta được.

“Phải...” Hà Uyển Thanh cười gằn, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ đau xót, “Nếu không vì tiện tỳ như người, sao ta có thể mất đi đứa con mãi mới có này được?! Ta chỉ muốn cắn nát xương máu của người thôi!”

“Vương phi nương nương muốn hận thì cứ hận, sau này, nếu người muốn giết Triều Vân thì Triều Vân cũng sẽ tùy theo tâm nguyện của Vương phi.” Giọng nói của Bình Triều Vân không nặng không nhẹ, tựa như dòng suối bình lặng không gợn sóng, “Triều Vân chỉ muốn hỏi một câu, nếu sau này Vương gia thành Hoàng đế, Vương phi nương nương sẽ như thế nào?”

Hà Uyển Thanh giật mình.

Hoàng đế?

Nàng ta mơ hồ biết được khao khát của Tiêu Phi Túc chính là ngôi vị Hoàng đế kia, chỉ tại mấy lần ma xui quỷ khiến, vận mệnh trở trêu khiến hắn vượt mất cơ hội lên ngôi. Vì thế nàng ta cũng chưa từng nghĩ tới ngày mà Tiêu Phi Túc trở thành Hoàng đế sẽ như thế nào.

Nếu hắn làm Hoàng đế thì e rằng sẽ bỏ mình rồi lập Bình thị làm Hoàng hậu hoặc nạp thêm phi tần để hậu cung phong phú, kéo dài nỗi giống.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng đó, Hà Uyển Thanh lập tức cảm thấy vô cùng giận dữ.

“Vương phi nương nương, nếu Vương gia chỉ là Vương gia thì chỉ cần Vương phi nương nương không ly hôn, ngài ấy sẽ chỉ có một mình Vương phi thôi.” Bình Triều Vân nở nụ cười thê lương rồi lại nói tiếp, “Nhưng nếu Vương gia trở thành Hoàng đế, vậy thì rất khó nói. Triều Vân biết, sở dĩ Vương phi nương nương còn ở lại đây không phải vì cái danh Hào Châu Vương phi, mà bởi vì Vương phi yêu ngài ấy.”

Vốn Hà Uyển Thanh đang rất tức giận, nhưng khi nghe câu nói của Bình Triều Vân xong thì đột nhiên mặt nạ trên mặt nàng ta vỡ tan.

Nàng ta cảm thấy gương mặt mình nóng lên, vô tình lấy ngón tay lau khóe mắt mới phát hiện nước mắt đã rơi xuống. Hà Uyển Thanh lầm bầm, “Chẳng ai hiểu được lòng ta, không ngờ cuối cùng vẫn để kẻ không biết trời cao đất rộng là người nói ra...”

Trong chốc lát, lòng của nàng ta đan xen giữa thù hận và xúc động, cũng không biết có nên tiếp tục chửi rủa Bình Triều Vân - kẻ đã cướp mất người đàn ông của mình nữa không.

“Xin Vương phi nương nương hãy bảo trọng thân thể, tương lai còn dài.” Bình Triều Vân đứng lên, cúi người thi lễ với nàng ta, trên mặt còn có vài phân lo lắng, “Vậy Triều Vân xin cáo lui.”

Sau khi Bình Triều Vân đi, mãi mà Hà Uyển Thanh vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Lời nói của Bình Triều Vân tựa như một cái búa, vang vọng trong đầu nàng ta mãi, từng câu từng chữ cứ làm phiền khiến nàng ta không sao yên được. Vừa nghĩ tới chuyện Tiêu Phi Túc xưng Đế thì sẽ có đủ loại mỹ nhân nhảy vào, nàng ta lập tức cảm thấy trong lòng uất ức không thôi, dường như không thể thở nổi.

Nàng ta buồn bực suốt mấy ngày liền. Tỳ nữ cũng đã đi tìm Tiêu Phi Túc nhiều lần nhưng đều không mời được hắn đến thăm chính phi của mình một lần nào. Hà Uyển Thanh chờ đợi trong phòng rồi dần mất hết hy vọng.

Cuối cùng Hà Uyển Thanh cũng hiểu, Tiêu Phi Túc không hề quan tâm đến nàng ta.

Nghĩ đến đứa con không dễ dàng gì mới có được nhưng lại mất đi, nàng ta lập tức đau đớn không sao nguôi ngoai được. Từ trước tới giờ, nàng ta quyến luyến người đàn ông kia bao nhiêu thì bây giờ lại căm hận bấy nhiêu. Mang theo nỗi tức giận khó phai, nàng ta nói với tỳ nữ: “Đi gọi Bình Triều Vân đến đây, ta thực sự muốn nghe xem nàng ta sẽ cầu xin chuyện gì mà lúc này mới chịu “tự nguyện rời khỏi phủ” như vậy.”

***

Đầu mùa hè ở Thái Diên đôi khi sẽ có mưa rào. Sắc trời luôn âm ảm, xám xịt và nặng nề như muốn đổ ập lên mái hiên. Bầu trời ấy khiến người đi đường không dám dừng chân, chỉ lo một giây sau sẽ có cơn mưa tầm tã như trút nước đổ xuống.

Tiêu Phi Túc khổ sở chờ đợi, cuối cùng cũng đợi được tin tức của Lục Hoàng hậu, nghe nói bên kia đã tìm được ngọc tỷ truyền quốc rồi. Chỉ cần phác thảo lại thánh chỉ trông như thật thì mọi chuyện có thể thành công đến bảy tám phần.

Tất nhiên là Tiêu Phi Túc vui mừng không thôi, lập tức lấy thánh chỉ đã chuẩn bị xong từ lâu ra. Mắt thấy vật mà mình đã mưu cầu nhiều năm đang gần ngay trước mắt, hân sung sướng đến mức dường như không thể chớp mắt được. Mới có mấy ngày mà hân đã đứng ngồi không yên, chẳng thể chờ được đến ngày ngồi thử lên long ý.

Chờ đến ngày hoàng đạo, hân tính thời gian rồi giả vờ lên triều như thường lệ.

Trong triều, quần thần tụ tập đông đúc như mây. Sự áp lực và uy nghiêm của hoàng gia khiến đại điện sơn đồ khắc vàng trở nên im ắng đến mức nghe được cả tiếng tóc rụng. Đúng là mặt trời âm áp như hơi rùng, đúng lúc điện ngọc nổi gió (1), nhưng đám người trong đại điện lại cực kỳ cẩn thận như đã đoán được hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì.

(1) Trích từ bài thơ Cung Từ của Vương Kiến.

Tiêu Vũ Xuyên chưa bao giờ vào triều, triều đình vốn là thiên hạ của bốn vị phụ chính đại thần. Tiêu Phi Túc nắm đại quyền có thể đứng đằng trước, sánh vai cùng bốn vị phụ chính đại thần.

Bốn vị phụ chính đại thần vẫn chậm chạp không nói tới quốc sự, các đại thần nghi ngờ nhưng đều yên lặng không lên tiếng, thăm quan sát lẫn nhau. Không ít ông lão lắc đầu, trong đám người thỉnh thoảng truyền tới tiếng thở dài không biết là của ai.

“Chư vị, bệ hạ bị bệnh đã lâu, ngày càng khó hồi phục...”

Hà đại nhân đã hơn sáu mươi tuổi mở miệng trước. Ông ta chính là phụ thân của Hào Châu Vương phi Hà Uyển Thanh, là đại thần có địa vị cao quý ở Thái Diên, nổi tiếng là “chính trực nghiêm túc”.

“Bệ hạ tích tụ sầu lo đã lâu cho nên đành truyền thánh chỉ...” Hà đại nhân run rẩy nói rồi lấy cuộn thánh chỉ màu vàng sáng trong tay ra. Cuộn thánh chỉ kia khiến cả triều đều kinh ngạc, văn võ đại thần liên tiếp quỳ rạp xuống như sóng biển.

... Thân thể trầm suy nhược, càng ngày càng xuống dốc, vận mệnh đã định sẵn, không thể làm trái lời. Quan sát từ trên xuống dưới triều đình, xét theo quy tắc của lục triều, vì đất nước vạn dân, bình ổn triều chính, che chở cho dân chúng... Mỗi ngày lòng trầm đau đớn và sợ hãi không thôi, nay quyết định nhường ngôi cho Hào Châu vương.

Nội dung của thánh chỉ không khác nào một tia sét san bằng mặt đất, khiến các đại thần vô cùng hoảng hốt.

“Chuyện này...”

“Tại sao lại nhường ngôi cho Hào Châu vương?”

“Việc này tuyệt đối không thể nào...”

“Không thể được! Không thể được!”

Tiêu Phi Túc đứng trong đám người, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên. Lông mày của hắn nhíu lại, một lúc lâu sau mới đau lòng cảm thán một tiếng rồi chấp tay nói: “Bổn vương tuyệt đối không thể nhận việc này được. Nếu không sẽ hổ thẹn với hoàng huynh của ta ở trên trời. Kính xin Hà đại nhân khuyên nhủ bề hạ một câu, hãy thu hồi ý chỉ, vậy thì tất cả mọi người đều hài lòng.”

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Đại Cẩu: Huynh có giỏi thì từ chối đi, thật sự đừng làm Hoàng đế nữa!

Chương 84: Bóc vỏ nhãn

Editor: Đình Hương

Beta: Tửu Thanh

Tiêu Phi Túc từ chối, từ chối rồi lại từ chối, cuối cùng mới miễn cưỡng quỳ xuống nhận ý chỉ của bệ hạ. Hắn quỳ xuống đất, trình trọng đáp: “Thần tuyệt đối sẽ không phụ sự nhờ vả của bệ hạ.”

Trong chốc lát, quần thần đều sợ hãi.

Không biết người nào vén vạt áo quỳ xuống đất đầu tiên, miệng hô “Bệ hạ vạn tuế”. Tiếp đó, cả triều đình chạm vàng khắc ngọc vang lên hai tiếng “Bệ hạ” như thủy triều dâng, tuy lác đác nhưng tựa như gỗ thật mạnh xuống. Không biết tiếng chuông nặng nề từ đâu truyền tới gây chấn động lòng người.

Trong đám người, chỉ có hai vị phụ chính đại thần không muốn quỳ xuống, vẫn đứng như tượng.

Tiêu Phi Túc quỳ lạy trên mặt đất một lúc rồi mới đứng lên, vẻ mặt rất ung dung, hắn xoay người lại nói với chúng quần thần: “Chư vị ái khanh miễn lễ, đứng dậy hết đi.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Quần thần lần lượt đứng lên.

Tiêu Phi Túc khẽ cười nhìn lướt qua các đại thần. Hắn ngẩng đầu nhìn chiếc ghế tượng trưng cho quyền lực của Đế vương ở phía cuối cung điện kia, nói: “Thân thể Vũ Xuyên yếu đuối, vì quan tâm đến xã tắc Đại Ngụy mà nhường ngôi cho trẫm. Trẫm vô cùng xúc động nên muốn phong hiệu ban thưởng cho Vũ Xuyên, lấy hiệu là “Vương”, chư vị thấy thế nào?”

Từ trong lời nói, hắn đã không còn dùng kính ngữ với Tiêu Vũ Xuyên nữa mà gọi thẳng tên, muốn thể hiện rõ ràng thân phận giữa “trường bối” và “bệ hạ.”

“Bệ hạ nhân từ, quả thật là phúc của vạn dân.”

Không ít đại thần thấy rõ tình thế của Thái Diên, lập tức thuận theo và nịnh hót Tiêu Phi Túc. Nhưng cũng có người vẫn cương nghị nhứt mảy, trong lòng thầm than thở và lo lắng không thôi.

“Rất tốt.” Tiêu Phi Túc vén vạt áo rồi ngồi xuống long ý. Phóng tầm mắt ra xa nhìn quần thần dưới chân, ngoài cung điện trời trong xanh như vừa được gột rửa nên vô cùng

rạng rỡ. Hắn đặt tay lên ghế rồi lại nói: “Tuy Vũ Xuyên đã nhường ngôi cho trẫm, nhưng trẫm cũng sẽ không chuyển vào Tây cung khi Vũ Xuyên vẫn còn bệnh nặng thế này. Chờ khi nào Vũ Xuyên khỏi bệnh thì sẽ chính thức chuyển vào sau.”

Quần thần lại tiếp tục ngợi khen.

Việc Tiêu Vũ Xuyên nhường ngôi cho Tiêu Phi Túc đã truyền khắp Thái Diên với tốc độ sét đánh. Chưa đến một ngày, trên dưới nước Ngụy đều biết Tây cung đổi chủ, Hoàng đế bù nhìn Tiêu Vũ Xuyên của ngày trước đã chính thức mất ngôi vua, mà người mới lên nắm quyền chính là Hào Châu vương Tiêu Phi Túc.

Người không có chính kiến sẽ lập tức lao tới quân doanh lấy lòng Hào Châu vương, cố gắng bám gót tận đế. Thời điểm chuyển giao giữa hai triều đại là lúc bận rộn nhất, đại điển đăng cơ, nghi thức sắc phong, tiến vào Tây cung, chỉnh sửa niên hiệu, đại xá triều đình mới...

Thành Thái Diên đột nhiên trở nên rất bận rộn.

Tuy Tiêu Phi Túc không thể chờ đợi được đến ngày vào Tây cung, nhưng vì phải ra về một chút nên hắn vẫn ở phủ Hào Châu vương tại Thái Diên. Tuy việc đăng cơ và thay đổi niên hiệu vẫn để trên bàn chờ hắn chuẩn tấu, nhưng bây giờ hắn cho rằng việc đăng cơ đã thành công bảy, tám phần nên uống rượu vô cùng thoải mái.

Đêm đó, hắn mời những danh môn ở Thái Diên đến phủ Hào Châu vương, muốn uống rượu với đám quý tộc ở Thái Diên một bữa. Hắn còn cố ý mời phu thê Cảnh Lăng vương tới, dù muốn che giấu lòng dạ nhưng mục đích thì lại vô cùng rõ ràng.

Tuy Tiêu Tuấn Trì từng nắm quyền thế ngấp trời thì sao chứ? Bây giờ hắn có ngọc tỷ trong tay, giành được ngôi vua, Tiêu Tuấn Trì cũng chỉ có thể đứng một bên nhìn thôi. Dù tay nắm đại quân nhưng miễn là vô cơ xuất binh, Tiêu Tuấn Trì cũng không thể làm gì được Tiêu Phi Túc.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Tiêu Phi Túc cảm thấy những khổ cực bao năm qua đều không uổng phí.

Nhiều năm trước, hắn tốn bao công sức để làm Tiêu Đồ Ký mất mạng, vốn muốn khiến Tiêu Tuấn Trì đi theo Tiêu Đồ Ký luôn, ai ngờ Tiêu Tuấn Trì không chỉ không chết mà còn dẹp được những lời đồn đại nhảm nhí ở Thái Diên để trở thành Nhiếp Chính vương.

Bất đắc dĩ, Tiêu Phi Túc mới phải đo sức với Tiêu Vũ Xuyên và Tiêu Tuấn Trì, ly gián tình cảm hai người khiến bọn họ không còn tin tưởng nhau nữa. Gây xích mích nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng không phụ lòng mong đợi của Tiêu Phi Túc. Tiêu Vũ Xuyên vô cùng căm thù Tiêu Tuấn Trì, thật sự dám liều chết để tước đi quyền lực Nhiếp Chính vương của hắn.

Bây giờ, Tiêu Tuấn Tri đã mất đi quyền lực ở Tây cung. Người trong cung đều là người của Tiêu Phi Túc, đại cục đã thành, đổi mới thay cũ là kết quả hiển nhiên thôi. Mấy ngày nữa, Tiêu Phi Túc sẽ chính thức trở thành Hoàng đế.

Đến khi đó, hắn nhất định sẽ đại xá khắp thiên hạ để ngăn cản miệng lưỡi thế gian. Trong tương lai, tất nhiên hắn sẽ tạo công đức và lưu danh muôn đời. Cứ như vậy, hắn có thể trở thành vị Hoàng đế hiếm hoi được lưu danh mãi mãi. So với kẻ tầm thường, vô dụng như Tiêu Vũ Xuyên, Tiêu Phi Túc hắn mới hợp ngôi ở ngôi vua trên chín tầng mây này.

Tiêu Phi Túc dựa vào ghế nhìn ánh đèn thấp sáng khắp nơi, chén ngập rượu thơm, trên mặt không khỏi nở nụ cười thật rạng rỡ. Cả hoa viên đều rộn ràng náo nhiệt, y hương tán ảnh (1), màu đỏ và tím đan xen, mang dáng vẻ của một thời đại hưng thịnh.

(1) Y hương tán ảnh là một thành ngữ, y = y phục, hương = hương thơm, tán = mái tóc, cảnh = bóng dáng, miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa (Nguồn: conchimnontrengcanhcao.wordpress.com)

Có điều, tuy đám quý tộc ra vẻ hòa thuận, liên tục nâng ly cạn chén nhưng trong lòng lại cực kì lo lắng. Bây giờ chính là thời buổi rối loạn, ai dám lảm miệng? Thôi thì cứ giả vờ tạo cảnh tượng ăn uống linh đình, nhộn nhịp không lại rước họa vào thân. Trong đám người, không biết có tiếng thì thầm của ai đó truyền đến.

“Thật sự đã thay đổi rồi...”

“Suyt, cảm không được nói đến chuyện này nữa...”

“Cạnh Lăng vương, Cạnh Lăng Vương phi đến.”

Sau tiếng thông báo, Cạnh Lăng vương Tiêu Tuấn Tri từng nắm quyền lực nghiêng thành ở Thái Diên đi vào hoa viên.

Tiêu Phi Túc vẫn ngồi đó, hắn vui vẻ cười nói: “Hoàng đệ, trăm vốn cho rằng tối nay đệ sẽ không nể mặt chứ. Đệ là trụ cột của đất nước, đến rồi thì tối nay nhất định phải uống với trăm đầy nhé.”

Tiêu Phi Túc đã đổi sang hoàng bào, chiếc áo rủ xuống chân thêu họa tiết mây bay rồng lượn, móng rồng nắm chặt viên ngọc. Gió đêm thổi tới, tựa như mây đêm xuyên qua sương mù, sống động như thật. Hắn vốn có vẻ ngoài rất đẹp, thêm bộ hoàng bào ở trên người lại càng lộ ra vẻ tài năng như rồng, dáng vẻ tựa phượng hoàng.

“Nhị ca lo xa rồi. Đây là chuyện vui của Nhị ca, sao Cạnh Lăng lại không tận mắt chứng kiến được chứ?” Tiêu Tuấn Tri đáp.

Tiêu Phi Túc ngược mắt nhìn gương mặt của hắn, cố gắng tìm kiếm cơn tức giận, không cam lòng và thù hận, nhưng lại chẳng nhìn ra được thứ gì. Biểu cảm của vị đệ đệ

trước mặt này vẫn như trước, không có chút cảm xúc thừa thãi nào, dường như tối nay hần chỉ đến đây để ngắm hoa uống rượu mà thôi. Ngay cả Cảnh Lăng Vương phi bên cạnh hần vẫn mỉm cười như thường, vô cùng khó lường.

Nhìn thấy Khương Linh Châu, trong lòng Tiêu Phi Túc hơi tức giận.

Tuy người phụ nữ này trời sinh rất đẹp nhưng lại không dễ đối phó chút nào. Mấy lần hần muốn đẩy nàng vào chỗ chết khiến nước Tề và Tiêu Tuấn Trì trở mặt thành thù. Ai ngờ, Khương Linh Châu không những chạy thoát được mà bây giờ lại còn khiến nước Tề giúp Tiêu Tuấn Trì tiêu diệt Hòa giáo, thực sự là vô cùng xảo quyệt.

Lại nhìn gương mặt sắc sảo động lòng người của nàng, Tiêu Phi Túc càng thêm coi thường.

Sắc đẹp chỉ làm hỏng việc!

Sở dĩ vị đệ đệ này của hần bại trận trong cuộc chiến giành ngai vàng chính là vì con yêu phụ này đã bỏ bùa mê khiến Tiêu Tuấn Trì mất đi tâm trí, cứ thế chủ động nhường lại quyền lực nhiếp chính.

Về sau, hần nhất định phải trừ khử mối họa này thay nước Ngụy mới được.

“Tam đệ ngồi bên này đi.” Tiêu Phi Túc tự mình dẫn đường, vui vẻ lên tiếng, “Trẫm biết đệ muội thích nghe gánh hát Ngũ Vân hát nên hôm nay đã đặc biệt mời đến đây. Lát nữa bảo họ hát một khúc “Lộ Hoa Nùng” nhé, hy vọng Tam đệ và đệ muội không chê bai.”

“Sao lại nói thế?” Tiêu Tuấn Trì vuốt chuối tràng hạt trong tay, lạnh nhạt cười: “Ai dám chê khúc hát của gánh hát Ngũ Vân chứ? Nào, ngồi xuống cùng nghe đi.”

Tiêu Phi Túc vỗ tay một cái, trên sân khấu lập tức náo nhiệt hẳn lên. Chỉ chốc lát sau, tiếng mõ vang lên, mấy đào kép mặc y phục rực rỡ lập tức bước lên sân khấu. Phát óng tay áo rồi linh hoạt xoay người mấy lần, trông cực kì khí thế.

Tiêu Phi Túc vỗ tay khen ngợi: “Quả thật là có bản lĩnh, không hổ là gánh hát nổi tiếng ở Thái Diên.”

Dường như đào kép này nghe được lời khen ngợi của Tiêu Phi Túc, khuôn mặt càng thêm khổ sở. Khuôn mặt nàng ta hơi nhẫn lại, hai đầu gối lập tức hạ xuống, mở miệng cất câu hát buồn bã: “Lão gia, trời xanh không có mắt, gian vương làm chuyện ác khiến chàng ra đi một mình, để lại thiếp và con gái đau khổ thế này...”

Câu hát đầu tiên vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của Tiêu Phi Túc lập tức thay đổi. Nhưng hần vẫn nhẫn nhẹn, lại nghe tiếp vài câu nữa, lúc này mới nổi giận. Hần quát to: “Là ai cho phép các ngươi tự ý hát “Vụ án Diêu phủ” hả? Quá to gan rồi!”

Tuy hấn đã nổi giận nhưng đào kép ở trên sân khấu không hề sợ hãi, vẫn tiếp tục hát những câu hát đầy đau đớn.

“Thương thay cho Diêu gia trung thành lại bị rơi đầu ở nơi đây. Vốn là da ngựa bọc thây, nay lại thành máu tươi giăng đây...”

“Người đâu!” Tiêu Phi Túc đứng lên, sắc mặt vô cùng giận dữ chỉ tay vào đào kép đóng vai Diêu đại phu nhân, quát lớn: “Nàng ta dám làm trái thánh lệnh, còn không mau dẫn nàng ta xuống!”

“Đội đã.”

Bỗng nhiên Tiêu Phi Túc nghe thấy Tiêu Tuấn Trì ngồi bên cạnh lên tiếng.

“Khúc hát “Vụ án Diêu phủ” này có gì mà không được hát, sao Nhị ca vừa nghe đã tức giận vậy?” Hấn không nhìn trò vui ở trên sân khấu mà lại từ tốn bóc vỏ nhãn trong tay, sau đó đặt lên chiếc đĩa nhỏ màu hồng trước mặt Khương Linh Châu, “Ca hát kiếm sống thôi mà, Nhị ca cần gì phải gây khó dễ cho người ta chứ? Hay là trong đó có điều gì bí ẩn?”

“Điều gì bí ẩn cơ?” Tiêu Phi Túc phát ổng tay áo, đáp: “Chẳng qua chỉ do nàng ta tự ý làm trái thánh lệnh mà thôi!”

“Ồ?” Tiêu Tuấn Trì bóc vỏ nhãn xong, hấn lấy khăn lau mấy đầu ngón tay rồi nói tiếp: “Nhưng đệ không biết từ khi nào mà Nhị ca lại trở thành đương kim đệ hạ đây? Đứa cháu ngoan Vũ Xuyên vẫn còn sống tốt trong điện Hàm Chương ở Tây cung cơ mà.”

Hấn vừa dứt lời, Tiêu Phi Túc lập tức chấn động, vẻ mặt đầy lạnh lẽo.

Tiêu Tuấn Trì chưa biết Tiêu Phi Túc đã được Tiêu Vũ Xuyên nhường ngôi cho sao?

Thật là nhục cười!

Tất nhiên là hấn biết, chẳng qua chỉ giả vờ không biết, không muốn công nhận Hoàng đế là Tiêu Phi Túc mà thôi!

Có điều, thắng làm vua thua làm giặc, hấn leo được lên ngôi vua là chuyện ván đã đóng thuyền, khó mà thay đổi được. Tuy Tiêu Tuấn Trì không cam lòng nhưng cũng đâu thể làm gì được! Nếu hấn muốn nhân cơ hội này khởi binh, vậy thì càng tốt, mình có thể dựa vào lý do đó để đám thuộc hạ Hòa giáo bao vây hấn đến chết ở đây luôn!

“Tam đệ không biết Vũ Xuyên đã nhường ngôi cho trẫm rồi sao? Thánh chỉ và ngọc tỷ đều nằm trong tay trẫm, đâu thể giả được.” Tiêu Phi Túc đã tính trước rồi, không nhanh không chậm nói tiếp: “Chẳng lẽ Tam đệ muốn nói ngọc tỷ là giả sao?”

“Không phải à?” Tiêu Tuấn Trì mở miệng, “Lúc Cảnh Lăng còn nhiếp chính, ít nhiều gì cũng đã chạm vào ngọc tỷ rồi. Nhị ca lại chưa được nhìn kỹ nên chắc không biết rằng... Khi còn nhỏ, Vũ Xuyên đã lấy ngọc tỷ truyền quốc ra chơi đùa, thằng bé ném lung tung nên ngọc tỷ bị rơi xuống đất, mất đi một góc. Nếu nhìn kỹ thì ngọc tỷ sẽ khuyết một góc nhỏ.”

Nụ cười trên mặt Tiêu Phi Túc đột nhiên cứng lại.

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống từ trên trán của hắn.

Nếu ngọc tỷ thực sự là đồ giả thì đây chính là truyền thánh chỉ giả với mưu đồ cướp ngôi.

Ngọc tỷ do Lục Hoàng hậu tìm được, chẳng lẽ Lục Hoàng hậu phản bội hắn?

Tuyệt đối không thể nào!

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cầu: Gây rối ở cung đình làm gì chứ, không bằng bóc vỏ nhãn cho thê tử ăn còn hơn. Đánh nhanh một chút để ta còn về nhà ôm ấp thê tử và con trai nào.

Chương 85: Bữa tiệc tại vương phủ

Editor: Đinh Hương

Beta: TỬU THANH

Thấy tình thế đột ngột thay đổi, trong lòng Tiêu Phi Túc không khỏi nghi ngờ Lục Hoàng hậu ở trong cung.

Chẳng lẽ Lục thị phản bội hần ư?

Mồ hôi lạnh trên trán Tiêu Phi Túc chảy xuống nhưng do cơ thể cứng ngắc nên chưa thể lau đi được, lòng liên tục nghĩ về chuyện của Lục Hoàng hậu. Lục Hoàng hậu cũng chẳng thêm kìm nén gì cả, lúc Tiêu Vũ Xuyên triền miên trên giường bệnh, nàng ta lập tức đan díu với con hát Tần Lệnh Khanh. Tiêu Phi Túc lấy chuyện này làm nhược điểm, sai khiến Lục Hoàng hậu làm theo ý mình.

Nếu phản bội hần, chẳng phải là Lục Hoàng hậu muốn trở thành trò cười trước cả thiên hạ sao?

Hay là...

Lục thị này đã có mưu đồ muốn Tiêu Phi Túc thất bại để từ nay về sau hần không thể nói ra chuyện này được nữa?

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Tiêu Phi Túc lập tức chấn động. Hần cười gượng, đứng chấp tay nói với Tiêu Tuấn Tri: “Tam đệ nói gì vậy? Ngọc tỷ do Vũ Xuyên tự tay ấn lên, sao có thể giả được? Trẫm biết trong lòng Tam đệ còn chưa tin lắm, có điều, dù sao Tam đệ đã không còn là Nhiếp Chính vương nữa, đâu có lý do gì mà can thiệp vào chuyện của Vũ Xuyên.”

Trong mắt Tiêu Tuấn Tri thấp thoáng ý cười, hần cất giọng: “Có phải là đồ giả hay không thì lấy dấu ngọc tỷ ra nhìn là biết thôi. Tuy nhìn qua rất giống nhưng cẩn thận nhìn kỹ thì sẽ thấy sự khác biệt ngay.”

Dường như Tiêu Tuấn Tri đã chuẩn bị đầy đủ, hần vỗ tay một cái, lập tức có người hầu mang đồng tấu chương mà trước đây hần đã phê duyệt xong lên. Hần mở tấu chương ra, ngón tay lướt qua dấu ngọc tỷ đỏ chót, dừng lại ở một góc rồi nói, “Nhị ca, huynh nhìn kỹ ở đây này, có phải sứt mất một góc không?”

Ánh mắt của Tiêu Phi Túc dừng thật lâu trên gò má của Tiêu Tuấn Tri. Một lúc sau, hần mới cực kì không tình nguyện rời mắt đi. Nhìn kĩ phía dưới thì quả thật là vậy. Chỗ bị sứt này cực kì nhỏ, nếu không phải cả ngày lẫn đêm được sờ ngọc tỷ thì chắc chắn không thể biết được.

“Chuyện này...” Mồ hôi của Tiêu Phi Túc tuôn ra như mưa, trái tim điên cuồng đập.

Không ai ngờ được rằng tình thế trước mắt lại đột nhiên thay đổi như vậy.

Mất ngôi vị Hoàng đế là chuyện nhỏ, nếu tội danh ngụy tạo thánh chỉ bị người trong thiên hạ biết được thì đó là tội không thể tha thứ, Tiêu Tuấn Tri sẽ dùng lý do này để hạ gục hắn.

Đến nước này rồi thì tuyệt đối không thể thua được!

Ánh mắt của Tiêu Phi Túc rơi vào một ông lão trên bàn tiệc. Ông lão râu tóc bạc phơ với sắc mặt cương nghị kia chính là phụ thân của Hào Châu Vương phi Hà Uyển Thanh, một trong bốn phụ chính đại thần - Hà đại nhân.

Thấy ánh mắt của Tiêu Phi Túc, Hà đại nhân cực kỳ kinh ngạc.

“Vương, Vương gia...” Hà đại nhân vuốt chòm râu, từ cuống họng già nua khẽ run rẩy gọi một tiếng nhưng ánh mắt của Tiêu Phi Túc vẫn nhìn chăm chăm vào ông ta. Hà đại nhân đi theo Tiêu Phi Túc đã lâu, đương nhiên ông ta hiểu rõ ý của Tiêu Phi Túc, Vương gia đang muốn từ bỏ ông ta.

Sắc mặt Hà đại nhân đầy thất vọng, ông ta lập tức vén vạt áo lên, thân hình già yếu lom khom quỳ xuống đất, cất giọng đau xót: “Cạnh Lăng vương bớt giận. Chuyện này không liên quan gì đến Hào Châu vương cả, là tội thân tự ý làm giả ngọc tỷ...”

Sắc mặt Tiêu Phi Túc đầy kinh ngạc, hắn cướp lời: “Hà đại nhân! Sao người có thể hành động lỗ mãng như vậy? Thân thể Vũ Xuyên có ốm yếu thế nào, không để ý tới triều cương ra sao, dù người vì xã tắc nước Ngụy cũng không thể làm thế được! Như vậy thì sao ta có thể đối mặt với Đại ca ở trên trời đây?!”

Hà đại nhân quỳ rạp trên mặt đất, nước mắt giàn giụa: “Vương gia, tội thân tự biết đây là tội không thể tha. Có điều, đúng là Hào Châu vương không liên quan gì cả, mong Cạnh Lăng vương đừng trách móc Hào Châu vương...”

Vở kịch này quá hay, còn hay hơn cả của gánh hát Ngũ Vân nữa.

Dường như Tiêu Phi Túc đang suy nghĩ điều gì đó, gật đầu nói: “Hà đại nhân, người dám giả truyền thánh chỉ. Người biết đây là tội lớn tày trời không? Nếu bị phán tội thì sẽ tru di cửu tộc đấy.”

Nước mắt của Hà đại nhân rơi mãi, ông ta quỳ gối không đứng lên nhưng vẫn cắn răng đáp: “Tội thân bằng lòng chịu phạt! Nhưng Hào Châu vương thực sự không liên quan đến việc này!”

Tiêu Phi Túc dần thu lại vẻ kinh ngạc, hắn tỏ ra xót xa rồi nhìn về phía Tiêu Tuấn Tri, nói: “Tam đệ, ta không ngờ Hà đại nhân lại giả truyền thánh chỉ. Nhưng thực sự Vũ

Xuyên cũng vô lý quá, Hà đại nhân quan tâm đến thiên hạ, nỗi sầu lo này có thể hiểu được...”

Hắn chưa nói hết câu thì một giọng nữ sắc bén lập tức vang lên.

“Tiêu Phi Túc!”

Tiêu Phi Túc hơi ngạc nhiên, chỉ cảm thấy lỗ tai rung lên. Hắn nghiêng đầu thì nhìn thấy bóng dáng của Hà Uyển Thanh xuất hiện trong đám người. Sức khỏe của nàng ta còn chưa ổn định, sắc mặt trắng bệnh, dáng vẻ tiều tụy không thể tả nổi. Nhưng lúc này, trên gương mặt mỏng manh và hốc hác của nàng ta lại bị che phủ bởi vẻ oán hận.

“Chàng muốn bỏ rơi Hà gia của thiếp sao?” Hà Uyển Thanh nhìn Tiêu Phi Túc chăm chăm, ánh mắt không hề nao núng.

“Vương phi có ý gì?” Tiêu Phi Túc nhú mày, trong giọng nói rất mất kiên nhẫn, “Thiên tử có tội thì cũng phải trị tội như dân thường. Hơn nữa Hà Vinh là đại thần nhưng lại phạm tội lớn như vậy. Cho dù Hà Vinh là phụ thân của nàng, bản vương cũng tuyệt đối không khoan dung. Người đâu, đưa Vương phi về đi!”

Hắn vừa ra lệnh, lập tức có mấy bà tử bước đến kéo cánh tay của Hà Uyển Thanh đi. Hà Uyển Thanh giãy giụa, vẻ mặt đầy cay nghiệt, nàng ta nói với Tiêu Phi Túc: “Tiêu Phi Túc, chàng cung chiêu tiện nhân Bình thị kia làm phí hoài mười năm tuổi xuân của thiếp, hại thiếp mất con còn chưa hết, bây giờ lại muốn bỏ rơi Hà gia nữa sao? Chàng có biết gia tộc Hà thị của thiếp đã phải vất vả biết bao nhiêu vì con đường mà chàng chọn không?”

Lời chất vấn của nàng ta làm Tiêu Phi Túc phải nghiêng đầu đi.

Đương nhiên Tiêu Phi Túc biết rằng hắn có thể leo lên được địa vị ngày hôm nay cũng nhờ công sức không nhỏ của gia tộc Hà thị. Nhưng bây giờ là thời điểm rất đặc biệt, nếu không bỏ bình giữ tướng thì những đau khổ nhiều năm qua sẽ bị phá hủy trong một ngày. Bên cao bên thấp, sao Hà Uyển Thanh lại không hiểu vậy?

“Do Hà Vinh giả truyền thánh chỉ trước!” Tiêu Phi Túc hạ quyết tâm nói, “Vương phi, nàng trở về phòng đi.”

Câu nói này như cắt đứt ngọn cỏ cuối cùng trong lòng Hà Uyển Thanh. Nàng ta hét ầm lên, nhìn Tiêu Tuấn Trì đầy tuyệt vọng rồi nói: “Cạnh Lăng vương, không phải đệ muốn chiếc chìa khóa này sao? Tẩu đã lấy được rồi, đệ cầm lấy đi.”

Nàng ta vừa dứt lời, xung quanh đều im phăng phắc.

Tiêu Phi Túc vô cùng khiếp sợ, lắp bắp hỏi: “Chìa khóa... chìa khóa gì?”

“Thiếp có biết đây là chìa khóa gì đâu.” Nét mặt Hà Uyển Thanh đầy châm biếm, “Thiếp chỉ biết Cạnh Lăng vương muốn lấy chìa khóa này thì thiếp lấy cho đệ ấy thôi.”

Tiêu Phi Túc, chàng muốn Hà gia của thiếp chết trước, sau đó khi leo lên Đế vị thì bỏ rơi thiếp và lập Bình thị à, không có cửa đâu!”

Nàng ta giận dữ thốt ra những lời đó như ác quỷ Tu La khiến đàn ông nhìn thấy cũng phải hoảng sợ. Tiêu Phi Túc cũng vậy, hấn lùi ra sau một bước, chỉ cảm thấy dường như mình chưa bao giờ biết đến người thê tử kết tóc này.

Năm đó khi nàng ta còn trẻ, Tiêu Phi Túc cũng rất thích nàng ta. Chỉ là chút thương yêu này lại không đủ thỏa mãn Hà Uyển Thanh. Nàng ta ghen tị với mỗi người phụ nữ mà Tiêu Phi Túc gần gũi, càng ngày càng kiểm soát chặt chẽ hơn. Dần dần khiến Tiêu Phi Túc xa cách nàng ta. Cho đến một ngày, hấn nghe được tiếng sáo du dương kia rồi gặp được cô nương yếu đuối hiểu lòng người, sau đó đã chìm sâu vào không sao dứt ra được.

“Tẩu tẩu đã lấy được chìa khóa rồi ư?” Khương Linh Châu mỉm cười, hoàn toàn không sợ những người hầu vạm vỡ kia, khẽ nói, “Nếu đã thế, tẩu giao cho muội là được. Tẩu tẩu không tin Hào Châu vương, chẳng lẽ không tin muội luôn sao?”

Thật ra Hà Uyển Thanh không tin ai cả, nàng ta chỉ tin bản thân mình thôi.

Nhưng giờ đây ván đã đóng thuyền, Hà Uyển Thanh quyết định lật bài ngửa với Tiêu Phi Túc, đã không còn đường lui nữa rồi. Nàng ta cắn môi, thoát khỏi tay người hầu, lấy trâm cài tóc từ trong tay áo ra.

Thấy chiếc trâm cài rơi vào tay Khương Linh Châu, Hà Uyển Thanh lập tức nở một nụ cười quái dị.

Tiêu Phi Túc, cả đời này chàng đừng hòng leo lên ngôi vua.

Chàng đừng hòng!

Chàng đừng hòng!!!

“Đệ muội, muội làm gì vậy?” Tiêu Phi Túc từ từ khôi phục lại hô hấp, hấn nở nụ cười cứng ngắc, hỏi: “Chỉ là chiếc trâm cài tóc thì có thể làm được gì chứ?”

Khương Linh Châu di chuyển mấy chiếc lá bạc trên cây trâm rồi nhẹ nhàng xoay một cái, chiếc trâm lập tức tách ra làm đôi. Một chiếc chìa khóa màu vàng được làm bằng đồng rơi ra.

“Chẳng lẽ Hào Châu vương không biết ư?” Khương Linh Châu vẫy tay, Bạch Lộ lập tức nâng chiếc hộp kim loại mà Ứng Quân Ngọc đã làm ra. Nàng vuốt ve chiếc hộp một lúc rồi lạnh lùng lên tiếng: “Trong chiếc hộp này cất thứ gì, không phải Hào Châu vương biết rõ nhất sao?”

Không phải Hào Châu vương biết rõ nhất sao?

Ánh mắt của Tiêu Phi Túc rơi trên chiếc hộp cũ kĩ, sắc mặt thay đổi một cách kỳ lạ. Trong nháy mắt, chuyện cũ trước kia ồ ạt ập đến như muốn chôn vùi hắn...

Đại ca Tiêu Đồ Ký luôn nói hắn xảo quyết nên chỉ trọng dụng và yêu quý tiểu đệ Tiêu Tuấn Tri. Nhiều lần chinh chiến, Tiêu Tuấn Tri đều ở trong quân doanh, còn hắn chỉ là một Vương gia rảnh rỗi giàu có mà thôi. Khi Phí Mộc Hô vào nước Ngụy, địa vị được kính trọng, về sau lão ta dẫn theo nữ sứ giả Hỏa giáo tới hỏi Tiêu Phi Túc rằng có đồng ý làm nên nghiệp lớn không, tiếp đó, những cấp dưới của tiền triều nước Tề cũng rục rịch đưa Ứng Quân Ngọc tới giúp đỡ...

Trong phút chốc, dường như hắn nhớ tới những năm trước đây, ngày mà Tiêu Tuấn Tri trở thành Nhiếp Chính vương.

Tiêu Tuấn Tri trẻ tuổi oai phong quỳ xuống tiếp chỉ, ánh mắt sáng ngời, khí thế bừng bừng. Văn võ trong triều đều phải quỳ xuống hành lễ với hắn, miệng hô “Nhiếp Chính vương”. Tiêu Phi Túc lẻ loi đứng dưới trời xanh, mấy ngón tay nắm chặt tới mức chảy máu.

Khi đó là lần đầu tiên hắn nếm được mùi vị của sự thất bại.

Bây giờ, hắn không muốn nếm lại lần thứ hai nữa!

Ánh mắt của Tiêu Phi Túc rất gay gắt, nhú mày nhìn chiếc hộp kia. Cuối cùng, đôi mắt của hắn đầy tơ máu, nổi giận nói: “Vậy thì đã sao?! Tam đệ, ta biết quân Huyền Giáp có cả vạn cả ngàn người. Nhưng chỉ cần đệ không ra khỏi phủ Hào Châu vương này thì thiên quân vạn mã cũng chẳng có tác dụng gì cả! Người đâu! Bắt Cạnh Lăng vương lại!”

Hắn vừa dứt lời, trong phủ Hào Châu vương lập tức có một nhóm người mặc áo đen lao ra. Nhìn dáng vẻ thì đều là người Hồ, chắc không phải binh lính vùng lặn cận hoặc ở đô thành mà là giáo chúng của Hỏa giáo.

Đám người quyền quý trong vương phủ lập tức chạy trốn. Trong phút chốc, bữa tiệc long lầy lập tức tan nát, ly rượu rơi đầy đất, trâm cài tóc chìm chìm trong bùn nhưng không ai có lòng muốn tìm kiếm. Đèn đuốc sáng trưng chiếu lên những bóng người đang chạy trốn, tiếng kêu gào sợ hãi hoang mang không dứt bên tai.

Trong nháy mắt, Tiêu Tuấn Tri và Khương Linh Châu lập tức bị mấy thuộc hạ của Hỏa giáo bao vây.

“Nhị ca...” Tiêu Tuấn Tri vẫn ung dung không sợ hãi. Hai gò má của hắn bị ngọn đuốc chiếu sáng trở nên khó lường hơn, “Huynh không để ý đến danh tiếng mà đối đầu với thuộc hạ của Cạnh Lăng sao?”

“Thì sao?” Tiêu Phi Túc cười khẩy, “Tình thế đã đến nước này thì không còn gì để giấu nữa. Hai huynh đệ ta vốn đã như lửa với nước. Trận chiến này kiểu gì cũng sẽ xảy ra.”

“Thì ra là vậy.” Khương Linh Châu ước lượng chiếc hộp trong tay rồi nói, “Vậy mà Hào Châu vương lại định từ bỏ địa vị, thực sự khiến người ta không ngờ tới. Muội vốn chỉ sai người làm một chiếc chìa khóa để dọa Hào Châu vương thôi, không ngờ huynh lại thật sự cắn câu.”

Tiêu Phi Túc nhủ mảy hỏi: “Đệ muội nói cái gì?”

“Muội đang nói...” Khương Linh Châu mỉm cười, “Chìa khóa trong tay muội là giả thôi. Phủ Hào Châu vương đề phòng nghiêm ngặt như thế, vệ binh ở khắp nơi, chỉ dựa vào Hào Châu Vương phi thì sao có thể lấy được chìa khóa chứ? Muội sai người làm một cái giả để tẩu tẩu dọa Nhị ca ấy mà. Không ngờ Nhị ca không chịu được, sau đó... tự làm bản thân rối loạn.”

Chương 86: Con tin

Editor: Đinh Hương

Beta: Mạc Y Phi

Chiếc chìa khóa này là đồ giả!

Trong lòng Hào Châu vương cực kỳ sốc, không khỏi vừa xấu hổ vừa hối hận. Nghe xong lời Hà Uyển Thanh nói làm đầu óc hắn choáng váng không thôi, nhất thời kích động nên tự làm bản thân rối loạn, còn chủ động đề lộ khuyết điểm. Bây giờ đã để Tiêu Tuấn Tri nắm được nhược điểm rồi.

Việc đã đến nước này thì không thể quay lại được nữa.

“Tam đệ, ta sẽ xem hôm nay đệ làm cách nào để ra khỏi phủ Hào Châu vương!” Tiêu Phi Túc cười khẩy rồi vung tay lên, những giáo chúng của Hỏa giáo từ khắp nơi liên tục ủa ra, chỉ đợi Tiêu Phi Túc ra lệnh thì sẽ xông lên bắt lấy phu thê Cảnh Lăng vương.

“Nhị ca thật sự cho rằng Cảnh Lăng không chuẩn bị gì mà đến Hồng Môn Yến (1) này sao?” Ánh mắt Tiêu Tuấn Tri đảo khắp nơi. Dáng vẻ của hắn rất ung dung khiến lòng Tiêu Phi Túc rối loạn không thôi.

(1) Hồng Môn Yến là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn (鴻門) bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của Triều đại nhà Tần. Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

Chẳng lẽ Tiêu Tuấn Tri thật sự đã chuẩn bị rồi sao?

Không, dựa vào những thủ đoạn thường ngày của hai người họ thì tất cả chỉ là giả dối mà thôi, hoàn toàn không có gì cả.

“Tam đệ, trò lừa gạt người khác này chỉ nên dùng một lần thôi, lần sau không còn hiệu nghiệm nữa đâu.” Tiêu Phi Túc chấp tay, hoàng bào trên người bay phấp phật trong gió đêm, vạt áo tung lên, “Đệ muốn lừa ta lần nữa e là không được đâu.”

“Đệ lừa huynh để làm gì chứ?” Dường như Tiêu Tuấn Tri đã bắt thóp được Nhị ca của mình, hắn lên tiếng, “Nhị ca, huynh sai người ra ngoài phủ Hào Châu vương xem thử là biết.”

Tiêu Phi Túc hơi hoảng sợ.

Trước khi Tiêu Tuấn Tri đi dự tiệc, quân Huyền Giáp và binh lính ở kinh thành đã tập trung hết trong doanh trại rồi. Không quá nửa canh giờ, quân Huyền Giáp có thể đến được đây sao? Chẳng lẽ quân Huyền Giáp thật sự thần tốc như vậy?

Trong lúc hấn đang hoảng loạn thì lập tức nghe thấy tiếng ồn ào truyền đến từ ngoài vương phủ, cánh cửa lớn đang đóng chặt dường như bị một vật nặng phá tan. Nhìn qua đầu tường, ánh sáng hừng hực từ ngọn đuốc chiếu sáng bóng người, binh lính đầy đường, giáo mác và kiếm đột nhiên xuất hiện khắp nơi, dĩ nhiên là thực sự có người đang bao vây phủ Hào Châu vương rồi.

“Được lắm, Cảnh Lăng vương.” Lòng Tiêu Phi Túc chùng xuống, ánh mắt trở nên u ám, “Từ lúc đầu đệ tới dự tiệc thì đã muốn đổi chọi với ta rồi! Tam đệ, đệ phải nghĩ thật kỹ. Nếu ra tay với ta tại đây thì khi chuyện này đến tai Vũ Xuyên, đệ sẽ thành kẻ mưu phản.”

“Vũ Xuyên vốn không tin đệ, nó thích nói thì cứ nói thôi.” Tiêu Tuấn Tri lên tiếng, hấn chẳng quan tâm đến việc sẽ đắc tội Tiêu Vũ Xuyên, “Có điều Nhị ca à, huynh cũng phải suy nghĩ cẩn thận nhé. Coi như bắt được đệ, huynh cũng không vượt qua được hàng nghìn hàng vạn binh lính của quân Huyền Giáp đâu, không bằng bó tay chịu trời ở đây cho xong. Xét về tình cảm huynh đệ, đệ sẽ cố gắng giữ lại mạng cho huynh.”

Tiêu Phi Túc thầm cắn răng, hấn oán hận không thôi.

Bó tay chịu trời?

Nói thì đơn giản lắm, hấn đã đi tới nước này, sao có thể bó tay chịu trời được?

Vào lúc hấn đang suy nghĩ, cửa lớn của phủ Hào Châu vương đã bị phá, vô số quân Huyền Giáp tràn vào. Áo giáp đen như mực xen lẫn ánh lửa, bất chợt nổi lên như rừng rậm khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Mồ hôi của Tiêu Phi Túc tuôn như mưa, đôi mắt hơi chuyển động, sau đó rơi trên người Khương Linh Châu.

Không phải Tiêu Tuấn Tri yêu Hà Dương công chúa này lắm à? Hấn vẫn có thể lợi dụng nàng Công chúa nước Tề này được.

Mấy thuộc hạ Hỏa giáo bên cạnh Tiêu Phi Túc nhận ra ý của hấn, lập tức giả vờ chém về phía Tiêu Tuấn Tri. Trong nháy mắt, đao kiếm vung khắp nơi, Tiêu Phi Túc nhân cơ hội này nghiêng người né tránh rồi bắt Khương Linh Châu tới trước mặt mình.

“Tam đệ, bắt được đệ thì có ích gì? Có điều, bắt được Hà Dương công chúa thì nhất định sẽ có lợi hơn.” Tiêu Phi Túc nghiêng đầu nhìn, cười nói, “Vi huynh cũng biết rõ, từ trước tới giờ đệ là người rất vô tình vô nghĩa. Tựa như câu “Thời gian không đợi người” của Đại ca, đệ luôn dùng mọi thủ đoạn. Nghĩ xem, coi như tối nay Hà Dương công chúa hương tiêu ngọc vẫn ở đây, đổi với Tam đệ mà nói thì chắc cũng chẳng là gì nhỉ?”

“Vương phi!”

“Dám ức hiếp Cảnh Lăng Vương phi ư?”

Quân Huyền Giáp vây kín vương phủ đều khá kinh ngạc, binh lính lập tức chữa giáo về phía Tiêu Phi Túc. Ánh sáng bạc đột nhiên lóe lên, kéo dài một đường dưới ánh trăng sáng tỏ.

Biến cố này khiến quân Huyền Giáp không thể kiềm chế được nữa. Trong phút chốc, có mấy tiếng động trầm đục lần lượt vang lên, thuộc hạ Hỏa giáo bao vây Tiêu Tuấn Trì bị chém chết nằm đầy đất, máu nóng sền sệt bắn tung tóe lên những chiếc lá. Tiếng áo giáp ma sát không ngừng vang lên bên tai, cuối cùng quân Huyền Giáp cũng bảo vệ được Tiêu Tuấn Trì.

Tiêu Phi Túc thấy cảnh tượng này thì không những không sợ hãi, trái lại còn bật cười. Hắn đưa tay nắm lấy gò má của Khương Linh Châu, nhẹ nhàng nâng lên, nói: “Quả là sắc nước hương trời, chẳng trách Tam đệ lại yêu thương đến vậy.”

Hai tay của Khương Linh Châu bị trói chặt ra sau lưng, nàng bị đẩy đến trước mặt Tiêu Phi Túc. Nhưng nàng không kinh ngạc chút nào, chỉ nhìn thẳng vào Tiêu Phi Túc. Đôi mắt của Khương Linh Châu tựa như viên ngọc dưới biển sâu, nhuộm màu hồ phách hiem có, ánh sáng long lanh chuyển động làm người ta như muốn rơi vào đó. Trong lòng Tiêu Phi Túc cũng không khỏi khen ngợi một tiếng “mỹ nhân”.

Nếu trong lòng hắn không có Bình Triều Vân, chỉ sợ đã bị sắc đẹp của Công chúa nước Tề này làm cho mê mết rồi.

“Đệ muội à, Nhị ca xin lỗi nhé.” Tiêu Phi Túc đã có con tin trong tay nên cũng không hoảng loạn nữa, dường như còn nắm chắc phần thắng. Hắn thoải mái cười nói với Khương Linh Châu, “Muội gả đến Thái Diên cũng chưa lâu, tất nhiên không biết Tam đệ của ta là nhân vật thế nào. Nếu lát nữa nó ra tay với muội thì đừng trách đàn ông Tiêu gia chúng ta quá vô tình nhé.”

Dứt lời, hắn kéo Khương Linh Châu đến trước mặt mình. Sau đó rút bội kiếm từ bên hông trái ra, bảo kiếm sắc bén xé gió kề sát chiếc cổ mềm mại của Khương Linh Châu.

“Đệ muội sợ không?” Tiêu Phi Túc cười hỏi.

Hắn vốn cho rằng khi người phụ nữ Khương Linh Châu này đối mặt với tình huống trước mắt thì chắc chắn sẽ luống cuống. Bỗng nhiên, từ đằng trước của hắn vang lên một giọng nói không hề hoảng hốt chút nào, “Nhị ca lo lắng quá rồi, đệ muội không để tình huống nhỏ nhoi này vào mắt đâu.”

Nụ cười trên môi Tiêu Phi Túc cứng đờ.

Tình huống nhỏ nhoi?

Ngón tay của hắn siết chặt chuôi kiếm, suýt nữa mũi kiếm đã cứa vào da thịt mềm mại của người phụ nữ. Cảnh đao kiếm sắc bén bốn phía thể này mà Khương Linh Châu lại không coi là gì cả.

Nàng không nhanh không chậm nói: “Lúc muội ở Trần Vương cốc đã từng gặp mai phục, sau đó ở Tây cung lại bị bắt cóc. Phòng Nguyệt Khê ghen ghét nên muốn lấy mạng của muội. Tiếp theo lại đến Triệu thành rồi gặp nguy hiểm mấy lần liền. Trong những chuyện này, cái nào mà chẳng đáng sợ hơn tình huống hiện tại.”

Tiêu Phi Túc nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không nói gì được.

Trong phút chốc, hắn khá khâm phục sự can đảm của người phụ nữ này. Điều nói con gái nước Tề không ra cửa lớn, không bước cửa trong, chỉ luôn quanh quẩn bên phụ quân của mình. Nhưng dường như Hà Dương công chúa này lại không giống những người con gái khác ở nước Tề, ngược lại nàng khiến người ta phải thán phục.

Nếu Vương phi của hắn không phải hạng người như Hà Uyển Thanh mà là Hà Dương công chúa gan dạ sáng suốt, tài sắc hơn người, còn là Công chúa của một nước thì sao có thể rơi vào bước đường cùng như bây giờ?

“Lời nói của Vương phi làm vi phu hơi xấu hổ.” Tiêu Tuấn Trì cười nhạt, dường như không lo lắng cho an nguy của Khương Linh Châu một chút nào. Hắn đứng từ xa, chậm rãi lên tiếng: “Đưa cung đây.”

“Tam đệ!” Tiêu Phi Túc nhắc nhở, hắn tròn tròn mắt, “Nếu đệ cố tình ra tay thì vi huynh cũng sẽ không nương tay đâu!”

“Hừm?” Nụ cười trên môi Tiêu Tuấn Trì vẫn không tắt, hắn nhận lấy cây cung lớn màu đen, duỗi cánh tay ra lấp ngay một mũi tên lông vũ màu đỏ vào. Đầu mũi tên hơi động đậy, nhắm thẳng vào Tiêu Phi Túc, “Hôm nay lại phải phá giới rồi, thật sự tội lỗi quá đi. Cạnh Lăng uống công là tin đồ Phật giáo.”

“Tam đệ!!!” Mồ hôi trên trán Tiêu Phi Túc tuôn như mưa, hơi dịch chân về phía sau.

Hắn đã từng chứng kiến tài bắn cung của Tam đệ rồi. Trong Thái Diên này, tài bắn cung cưỡi ngựa của Tiêu Tuấn Trì đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất cả. Nếu để hắn bắn mũi tên kia, sợ là hôm nay mình phải bỏ mạng ở đây mất.

Tiêu Tuấn Trì kéo dây cung cong ra như vàng trắng non. Bóng đêm yên tĩnh nhưng dường như có thể nghe được tiếng dây cung gần như muốn đứt hẫng ra. Bất kể là giáo chúng Hỏa giáo hay quân Huyền Giáp thì đều căng thẳng nhìn chăm chăm vào cung tên trong tay hắn, bây giờ chính là khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc!

Mặt mũi Tiêu Phi Túc nhăn tít lại, lòng chùng xuống, cuối cùng phải lên tiếng: “Đừng trách ta!”

Thật đáng thương cho Hà Dương công chúa!

Tiêu Phi Túc vừa dứt lời thì cánh tay dài vung lên, bảo kiếm giờ cao về phía mặt trăng rồi nhảm thẳng xuống chiếc cổ của Khương Linh Châu. Mắt thấy Khương Linh Châu đã gần như đầu lìa khỏi cổ thì bỗng nhiên một mũi tên từ đâu lao tới đâm thẳng vào bả vai của Tiêu Phi Túc.

Một tiếng leng keng vang lên, Tiêu Phi Túc liên tiếp lùi ra sau, nhờ có mấy tên thuộc hạ Hỏa giáo ở đằng sau đỡ lấy mới miễn cưỡng đứng thẳng được. Một mũi tên dài đâm vào vai của hắn, mùi máu tanh nồng nặc tản ra trong không khí.

Vì vết thương này mà bảo kiếm trong tay Tiêu Phi Túc rơi xuống đất, nằm ngay bên cạnh hắn.

Hắn tự biết ở trong vương phủ này không còn là biện pháp tốt nữa, lập tức quát lên: “Chạy!”

Mấy thuộc hạ Hỏa giáo che chở cho Tiêu Phi Túc vừa đánh vừa chạy. Trong nháy mắt, Tiêu Phi Túc đã lách người vào trong thư phòng rồi biến mất tại con đường bí mật mà mình chuẩn bị trước đó.

“Vương phi nương nương không sao chứ ạ?”

Thấy Tiêu Phi Túc đã chạy thoát, đám thuộc hạ lập tức xông lên hỏi thăm Khương Linh Châu.

Khương Linh Châu thở phào nhẹ nhõm rồi hỏi Tiêu Tuấn Tri: “Lúc này thiếp đã chớp mắt mấy lần?”

“Không nhiều không ít, đúng năm lần.” Tiêu Tuấn Tri đưa cung tên cho thuộc hạ, khẽ hỏi: “Xem ra Vương phi cũng không sợ lắm nhỉ?”

“Thiếp tin Vương gia mà.” Nàng mỉm cười, “Vương gia ở đây thì thiếp sợ gì chứ?”

Tuy Tiêu Phi Túc đã chạy thoát nhưng vẫn còn một đám đại thần đang ở trong vương phủ. Từ lớn đến nhỏ, cao thấp đầy đủ, sau hai trận chiến, giờ họ chỉ còn chờ Tiêu Tuấn Tri xử lý. Mặc dù trải qua việc Tiêu Vũ Xuyên nhường ngôi rồi Tiêu Phi Túc tự xưng Đế, nhưng vị Cảnh Lăng vương trước mặt chưa từng ngồi lên long ỷ này lại khiến đáy lòng chúng quần thần cực kỳ sợ hãi.

“Chư vị đại nhân, e là tối nay ở Thái Diên không thể yên bình ngay được. Không bằng mời các vị cứ ở lại đây nghỉ ngơi một đêm, chờ sáng mai sóng yên biển lặng thì từng người trở về nhà nhé, thế nào?” Tiêu Tuấn Tri cất cao giọng hỏi.

Nếu hắn đã nói thế thì ai dám phản đối chứ? Tất cả lập tức đồng ý.

Đợi sắp xếp chỗ ở cho mấy vị đại thần xong, Tiêu Tuấn Tri mới đi tới trước mặt Hà Uyên Thanh, mở miệng nói: “Tẩu tẩu, tối nay làm phiền tẩu rồi.”

Hà Uyển Thanh dựa vào một bà tử, hai chân mềm nhũn, chẳng còn sức lực mà bàng hoàng nữa. Bây giờ nàng ta mới nhớ ra là mình đã làm những gì, trong lòng vừa thoải mái vừa đau đớn. Nghe thấy lời của Tiêu Tuấn Trì, nàng ta trừng mắt nhìn hắn rồi nói, “Khỏi cần giả vờ.”

“Dẫn Hào Châu Vương phi về phòng nghỉ ngơi đi.” Tiêu Tuấn Trì nói xong rồi xoay người ra lệnh cho thuộc hạ và quân Huyền Giáp, “Trước tiên lục soát thư phòng thật kỹ, nhất định phải tìm ra chiếc chìa khóa, đúng rồi, sợ là không tới nửa canh giờ nữa những thuộc hạ Hỏa giáo ẩn nấp trong Thái Diên sẽ nổi loạn. Các ngươi phải hành động nhanh một chút, tránh để bọn chúng gây tổn thương đến dân chúng vô tội.”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Tiêu Phi Túc: Đệ cho rằng ta chạy trốn là vì bản lĩnh không bằng đệ sao? Không phải đâu, ta chỉ không muốn chứng kiến cảnh tượng tình cảm mù mịt chó đố thôi. (Dẫn thuộc hạ Hỏa giáo đá bay bát thức ăn chó)

Chương 87: Đêm ở Thái Diên

Editor: Đình Hương

Beta: Tỉu Thanh

Hỏa giáo từng là quốc giáo với vô số giáo chúng, ai nấy đều là những chiến sĩ dũng cảm tài giỏi, theo giáo lí của Hỏa giáo trước đây thì tất cả giáo chúng phải nghe theo lệnh Phí Mộc Hồ, đều mong muốn dùng thân mình để hầu hạ thần Lửa, vì vô cùng dũng mãnh nên không bao giờ sợ chết.

Mặc dù mấy năm trước Tiêu Tuấn Trì đã trục xuất Hỏa giáo, quyền lực của họ không còn nữa nhưng sức ảnh hưởng thì vẫn còn, Hào Châu vương tôn công lên tổ chức và thu nạp không ít giáo chúng Hỏa giáo làm binh sĩ. Bây giờ đột nhiên nổi loạn thế này, đúng là vô cùng khó giải quyết.

Lúc Khương Linh Châu vừa gả tới Cảnh Lăng thì đã nghe Tiêu Tuấn Trì kể về chuyện của Hỏa giáo. Khi đó hắn chỉ nói một câu rất hời hợt: “Chỉ cần không quá đáng thì cứ kệ bọn họ đi”, giờ mới biết thì ra Hỏa giáo vẫn ẩn nấp trong nước Ngụy để chờ thời cơ hành động. Nếu không phải Hào Châu vương không kiềm chế được, nàng cũng sẽ không biết thì ra trong thành Thái Diên lại có nhiều giáo chúng như vậy.

Chính vì trong tay có thuộc hạ của Hỏa giáo nên Hào Châu vương mới dám chớ cùng rút giậu.

Bây giờ Hỏa giáo đã không còn lối thoát mà vẫn làm người ta run rẩy không ngừng. Nếu là sáu, bảy năm trước khi Hỏa giáo còn đang mạnh mẽ và là một quốc giáo thì không biết cảnh tượng này sẽ ra sao nữa? Chẳng trách dù thế nào Tiêu Tuấn Trì cũng muốn trục xuất Hỏa giáo.

Đêm đó, Thái Diên đèn đuốc sáng trưng, khắp thành ồn ào, tiếng vũ khí va vào nhau vang động cả sông núi.

Chỉ cần Cảnh Lăng vương chết thì quân Huyền Giáp sẽ như rắn mất đầu, không thể làm gì được nữa. Thuộc hạ của Hỏa giáo nhận được lệnh của Hào Châu vương, muốn lấy đầu của Tiêu Tuấn Trì nên cứ rào trước đón sau, liều mạng nhảy vào vòng vây quân địch.

Đa số giáo chúng Hỏa giáo là người Địch và người Hồ, tuy hình thể cao lớn cường tráng nhưng lại không quen dùng vũ khí nhiều. Lúc xông lên, trong miệng vẫn kêu gào giáo lí, tiếng hò hét đồng dục như thủy triều. Dường như trong chốc lát, thần Lửa sẽ lập tức hạ phàm luôn được vậy. Hễ là đánh giáp lá cà thì quân sĩ đều hoảng sợ trước sự dũng mãnh của giáo chúng Hỏa giáo.

“Tận trừ áo hách đồ...”

“Tác la á đô nam...” (1)

(1) Một đoạn này là tiếng Hồ và tiếng Dịch nên editor xin phép giữ nguyên hán việt.

Mấy tiếng Hồ lẫn tiếng Dịch đó làm binh sĩ quân Huyền Giáp càng thấy sợ hãi.

“Thực sự không sợ chết à?”

“Nếu nói theo giáo lí Hòa giáo thì chỉ cần không ăn động vật mình tự giết, không hỏa táng thì thể nào cũng được tích đức sau khi chết, nếu chết vì lời kêu gọi của thần Lửa thì tích đức được gấp mấy lần, kiếp sau sẽ cực kì giàu sang. Sở dĩ những thuộc hạ Hòa giáo này dũng mãnh như vậy chắc là vì vội vàng đi đầu thai ấy mà!”

“Giáo chúng của Hòa giáo ở khắp nơi, Hòa giáo ở Thái Diên lại tạo phản, sợ là từ trên xuống dưới nước Ngụy sẽ đứng lên ủng hộ, bốn phía vùng lên thì thực sự rất phiền phức...”

Hai bên đối đầu, cuối cùng giằng co đến trước cửa Tây cung. Những giáo chúng này chém giết đổ cả máu, gào thét rằng vì đạo trời nên phải đốt Tây cung để tế thần Lửa.

Tiêu Phi Túc mặc áo giáp đứng phía sau những thuộc hạ Hòa giáo tự hiến thân. Hắn cầm bảo kiếm trên tay, lạnh lùng cất giọng: “Cạnh Lăng vương, đệ không để đệ hạ vào mắt, không đợi lệnh mà tự ý điều binh khiển tướng, quả thật là tội lớn tày trời! Đệ hết lòng tin Phật giáo nên mới hãm hại những thuộc hạ Hòa giáo vô tội, tàn sát bách tính, gây họa cho giáo chúng, đệ tàn bạo vô đạo đức như vậy thực sự không xứng là người Tiêu gia! Tuy ta là huynh trưởng nhưng hôm nay cũng sẽ thay trời hành đạo!”

Hòa giáo và Tiêu Tuấn Tri vốn là kẻ địch không đội trời chung, giáo chúng nghe xong thì đồng loạt vung tay kêu to, máu như sôi lên.

Đợi đến khi tiếng hô hào lắng xuống, Tiêu Phi Túc nói tiếp: “Hòa giáo chuyên làm việc thiện, vốn là tôn giáo tốt. Do bị đệ hãm hại nên giáo chúng mới phải sống lưu lạc. Bây giờ giáo chúng ở khắp nơi vùng lên, không vì chuyện gì khác, chỉ muốn diệt trừ tên Vương gia gian trá làm xằng làm bậy, làm mưa làm gió là đệ thôi, bọn ta phải đứng lên vì đệ hạ!”

Tuy lời nói của Tiêu Phi Túc đầy chính nghĩa và nghiêm túc nhưng trong lòng lại chẳng phải thế, hắn chỉ đang lặng lẽ đứng sau tính toán chuyện này thôi. Từ sau khi Hòa giáo bị trục xuất thì càng ngày càng khốn khó, tuy giáo chúng hưởng ứng theo lời kêu gọi của Phí Mộc Hô mà vùng lên nhưng sao có thể sánh được với quân Huyền Giáp chứ, sợ là còn phải thu nạp giáo chúng lần nữa rồi lên kế hoạch lại.

Tiếng hò hét của giáo chúng Hòa giáo vô cùng ồn ào nhưng bên quân Huyền Giáp lại cực kì yên tĩnh. Một lúc sau, Tiêu Tuấn Tri mới giục ngựa chạy ra khỏi đoàn người, nói: “Nhị ca vừa gặp mặt đã lập tức đổ cho Cạnh Lăng nhiều tội như vậy, thật sự khiến Cạnh Lăng không chịu nổi.”

Hắn ngừng lại rồi mới nói tiếp: “Không bằng nói tới việc mà Hòa giáo làm năm đó đi, thế nào?”

Một binh sĩ bên cạnh Tiêu Tuấn Trì lên tiếng: “Chiếm ruộng đất làm của riêng để tu sửa lại thành nơi cung phụng thần Lửa, kêu gọi những kẻ ác lang thang nhưng lại không đóng thuế, trên thì hối lộ đủ loại quần thần để lung lạc triều đình, dưới thì chèn ép dân chúng vơ vét tiền của. Chủ tế Phí Mộc Hồ kiếm được vô số tiền bạc châu báu, còn cưới tận mười mấy thị thiếp. Chỉ cần lão ta để mắt đến cô nương nào, không cần biết đã kết hôn hay chưa thì đều cưỡng ép nhét vào phòng mình. Làm nhiều điều ác như vậy mà lại được tôn sùng là chủ tế hiền đức, thật quá nhục tai!”

“Những việc này thì thôi đi nhưng Phí Mộc Hồ còn không biết đủ mà làm hại Đại ca nữa.” Tiêu Tuấn Trì tiếp tục, “Nếu không phải nữ sứ giả Hòa giáo Cổ Ngôn Đóa nói những câu mê hoặc lòng người thì sao Đại ca có thể chết trận được chứ?”

“Tiêu Tuấn Trì, đệ đang nói vớ vẩn!” Tiêu Phi Túc trợn mắt quát to: “Mọi người trên đời đều biết do đệ nảy sinh lòng tham nên mới hãm hại Đại ca, muốn chiếm quyền nhiếp chính! Nếu không thì sao đệ phải trục xuất Hòa giáo, còn sai người viết “Vụ án Điều phủ” để tẩy não người khác chứ?!”

“Nhị ca, trông Cảnh Lăng giống người có đủ kiên nhẫn để xuyên tạc văn chương lắm à?” Tiêu Tuấn Trì cười ha hả, “Vụ án Điều phủ này là hí khúc dân gian mà, liên quan gì đến Cảnh Lăng chứ? Có thời gian rảnh rồi ngồi xem hí kịch, chẳng bằng ở bên thê tử và con trai còn hơn.”

Hai người tranh nhau kể chuyện xấu của đối phương, chẳng bao lâu sau, trước Tây cung lại vang lên tiếng hò hét. Hòa giáo vốn tôn sùng lửa nên định thừa dịp hỗn loạn mà đốt cháy Tây cung. Nhất thời không cẩn thận nên đã đốt đến bên ngoài cửa cung của bọn họ. Cũng may thê tử không lớn, vẫn có thể dập tắt được.

Chỉ là sau khi lửa cháy xong, giáo chúng Hòa giáo vẫn còn hăng máu chém giết nhưng lại không thấy bóng dáng chủ tướng Hào Châu vương của bọn họ đâu nữa.

Nhân lúc lửa cháy, dĩ nhiên Tiêu Phi Túc đã thay đổi hướng đi mà chạy trốn khỏi thành. Hắn vừa phái người đón Bình Triều Vân và con trai vừa tự suy tính chỗ dừng chân.

Cuối cùng Hòa giáo không thể nào đo được với quân đội, chủ yếu là lấy giáo lí điều khiển lòng người mà thôi. Thành Thái Diên đã không còn chỗ dừng chân nữa, không bằng rút khỏi thành thì hơn. Nếu hắn có thể tập hợp được giáo chúng ở khắp nơi rồi tự cho rằng mình đã hóa thành Thần thì sẽ giống như hổ mọc thêm cánh. Đến lúc đó mọi nơi đều vùng lên, Tiêu Tuấn Trì có dụng binh như thần cũng sẽ luống cuống tay chân cho xem.

Hắn giục ngựa chạy như điên hồi lâu thì có thuộc hạ báo lại, nói rằng không đón được Bình Triều Vân và Thế tử.

Nhất thời Tiêu Phi Túc vô cùng sợ hãi, suýt nữa muốn quay về thành Thái Diên. Nhớ đến gương mặt dễ thương của con trai và dáng người làm người ta hồn phách không yên của Bình Triều Vân thì trong lòng hẳn cực kỳ bất an.

“Tìm tiếp đi! Có chết cũng phải dẫn Trắc phi và Thế tử bình an đến đây!” Tiêu Phi Túc hạ lệnh.

***

Sau khi Tiêu Phi Túc rời khỏi Thái Diên, quả nhiên Hỏa giáo trong nước Ngụy đều tạo phản, không chỉ vậy, Tiêu Phi Túc còn tự xưng là chủ tể rồi lấy thân thể thần linh. Mặc dù Hỏa giáo đã bị đuổi đi từ bảy năm trước nhưng gốc rễ cắm rất sâu, khó có thể nhổ sạch được. Nhất thời khắp nơi đều trở nên rối ren.

Cũng may cuối cùng Tiêu Tuấn Tri cũng tìm được chiếc chìa khóa bí mật mà Ứng Quân Ngọc đã tạo ra trong phủ Hào Châu vương, hắn mở chiếc hộp kim loại ra rồi lấy được những bức thư mà Tiêu Phi Túc đã kể về việc tự đúc ngư phù. Vật chứng nhân chứng đều có, Tiêu Phi Túc hăm hại Tiên đế là chuyện ván đã đóng thuyền, không thể nào che giấu được. Trong nháy mắt, cả Thái Diên đều hoảng sợ.

Rốt cuộc Tiêu Tuấn Tri cũng lấy được thánh mệnh, có thể quanh mình chính đại truy nã Tiêu Phi Túc.

***

Điện Hàm Chương.

Vào đêm Hỏa giáo làm loạn, Tiêu Vũ Xuyên thức trắng đêm không ngủ. Hắn dựa vào gối nghe ngóng tiếng ồn ào kêu gào ngoài cung. Nhìn ánh lửa không tắt, hắn chỉ cảm thấy dường như bản thân đã rời khỏi ba nghìn năm hồng trần này.

Đêm đó, hắn đã đoán được rằng đợt cuộc nổi loạn này qua đi, người chiến thắng sẽ lấy được hoàng bào rồi trở thành người thay thế mình.

Trong lòng Tiêu Vũ Xuyên rất hối hận, nhưng hối hận về điều gì thì không nói ra được. Chỉ đến lúc nghe chuyện Tiêu Phi Túc tự đúc ngư phù và hăm hại phụ hoàng, hắn mới cảm thấy trống rỗng.

Nếu cẩn thận suy nghĩ lại thì mọi chuyện đều có dấu vết để lần theo. Tiêu Tuấn Tri chém hai người bạn thân thời niên thiếu của hắn vì hai người đó đã giật dây hắn chơi chọi gà cưỡi ngựa, mê muội hưởng lạc, thường lấy câu “Đất ở xung quanh đều là đất của vua” để dụ dỗ hắn bỏ bê việc học. Mà hai người này do chính Hào Châu vương Tiêu Phi Túc đưa tới.

Sau đó, hắn hận Tiêu Tuấn Tri đoạt quyền thế của mình nên giả vờ ngốc nghếch bướng bỉnh. Chuyện gì Tiêu Phi Túc cũng chiều theo ý hắn khiến tính cách của hắn ngày càng ương bướng, Tiêu Tuấn Tri thì ngược lại, thường khuyên hắn khổ công học hành,

không nên mê muội hưởng lạc. Chỉ là lúc đó hắn bị cái tên “Nhiếp Chính vương” che mờ hai mắt, tuổi trẻ đại khờ chỉ một lòng nghe theo lời của Tiêu Phi Túc rồi lật đổ Tiêu Tuấn Tri.

Không ngờ rằng từ đầu đến cuối hắn đều hận sai người.

Bây giờ thân thể của hắn đã yếu đuối nên phải thường xuyên nằm trên giường bệnh, không thể sinh con cái, chẳng khác gì một kẻ tàn phế. Thế thì thà giao ngôi vua ra còn hơn, nếu nhường ngôi cho Tam thúc thì chắc phụ hoàng cũng đồng ý nhỉ?

Chỉ là trong lòng hắn vẫn còn sót lại chút hận thù mờ mịt.

Hắn vẫy tay rồi nói với thái giám: “Gọi Thái sử đến đây.”

Thành Thái Diên bị cuộc nổi loạn quét qua khiến khắp nơi đều trở nên tan hoang. Thái sử chịu trách nhiệm biên soạn và ghi chép được triệu vào cung, ông ta vững tâm đánh xe ngựa xuyên qua đám lính tuần tra phía Tây rồi đến điện Hàm Chương.

“Thái sử, nếu khanh nhớ lại cuộc nổi loạn của An Bình năm thứ bảy này thì khanh nên viết gì trong sách?”

Thái sử nhìn dáng người mơ hồ của Hoàng đế sau tấm rèm, nơm nớp lo sợ nói: “Thần phải có giấy bút mới viết được ạ.”

“Người đâu, mang tứ bảo lên đây.” Tiêu Vũ Xuyên ho khan một tiếng rồi truyền lệnh.

Có giấy bút nghiên mực rồi, Thái sử với mái tóc trắng xóa vén tay áo khoác, sau đó nhấc bút lên. Tuy đã thấm mực nhưng ông ta vẫn chậm chạp chưa hạ bút, trong lòng Thái sử đang thâm tính toán.

Thân là Thái sử, người truyền tải từng lời nói và hành động của Hoàng đế cho đời sau, nếu vì mạng sống mà tùy tiện chỉnh sửa thì thật không xứng với chức vị Thái sử nữa. Nếu hôm nay ông ta đắc tội với vị Hoàng đế này rồi mất mạng ở đây thì chẳng biết những đứa con trong nhà có lên thay thế ông ta để tiếp tục biên soạn và ghi chép sách không nữa?

“An Bình năm thứ bảy, Hào Châu vương dẫn dắt Hòa giáo làm loạn...” Thái sử viết nét đầu tiên, miệng nói.

“Chờ đã...” Tiêu Vũ Xuyên ngăn ông ta lại, “Trẫm không muốn khanh nhắc tới Hào Châu vương một chút nào. Trong sách chỉ cần nói “Hòa giáo làm loạn”, không cần viết về Tiêu Phi Túc. Trẫm sợ sau này còn lại tàn dư của Nhị thúc nên chỉ muốn thúc ấy tự biến mất, không để lại dấu vết gì cả.”

... Quả thật là tâm tính của hắn vẫn rất trẻ con, chỉ có thể làm việc ấu trĩ thế này thôi.

Tiêu Phi Túc có ý muốn leo lên ngôi vua rồi lưu danh thiên cổ, vậy hấn sẽ khiến sử quan không đề cập tới Hào Châu vương, muốn Tiêu Phi Túc không để lại bóng dáng nào trong sử sách, muốn người đời sau khi nhắc tới Tiêu Phi Túc sẽ phải hỏi một tiếng “Đó là ai vậy?”.

Đây là sự trả thù duy nhất của hấn ngay lúc này.

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Phi Túc nói với Tiêu Tuấn Trì: Bây giờ giáo chúng ở khắp nơi vùng lên, không vì chuyện gì khác, chỉ muốn diệt trừ tên Vương gia gian trá làm xằng làm bậy, làm mưa làm gió là đệ thôi!

Tiêu Tuấn Trì (thăm dò): Làm mưa làm gió?

Tiêu Phi Túc: Làm mưa làm gió!

Tiêu Tuấn Trì: Làm mưa làm gió!

Tiêu Phi Túc: Làm mưa làm gió!

... Đã bỏ bớt N câu lặp đi lặp lại.

Tiêu Vũ Xuyên (Nôn ra máu): Hai người thì nói thành ngữ đó hả? Có định đánh nữa không đây? Không đánh trâm thì đi nhận cơm hộp đi!

Chương 88: Bình Triều Vân

Editor: Đình Hương

Beta: Tỉu Thanh

Sau khi Hào Châu vương rút khỏi Thái Diên thì lập tức tự xưng là thủ lĩnh của Hỏa giáo, có rất nhiều tín đồ sùng bái hẳn. Chủ tể Phí Mộc Hồ cũng cùng rời khỏi Thái Diên, sau khi yên ổn thì vẫn ở lại Hào Châu.

Bản tính của Phí Mộc Hồ rất xa hoa phung phí, từ ăn đến mặc đều phải dùng hàng thượng hạng. Nhưng suốt thời gian chạy trốn, Hào Châu vương không còn tiếp đãi lão ta như khách quý nữa mà dần mất kiên nhẫn. Nếu Phí Mộc Hồ muốn giáo chúng làm gì thì tất cả đều phải hỏi ý kiến của Hào Châu vương rồi mới có thể hành động được. Kể từ đó, trong lòng Phí Mộc Hồ cảm thấy vô cùng khó chịu.

... Trước khi Hỏa giáo suy yếu, lão ta vẫn là vị chủ tể nói một là một hai là hai. Tuy Hào Châu vương vẫn đối xử lễ độ với lão ta nhưng rõ ràng là muốn đá lão ta đi, bây giờ Hào Châu vương lại là người quang minh chính đại đứng đầu Hỏa giáo, vậy mặt mũi của Phí Mộc Hồ để ở đâu?

Đến lúc này mà ngại vàng còn chưa giành lại được, trong khi của cải của Hỏa giáo lại bị thâm hụt quá nhiều!

Nghĩ đến đây, trong lòng Phí Mộc Hồ lại càng tức giận. Lão ta không thể không đi tìm Hào Châu vương để khuyên nhủ Tiêu Phi Túc dừng liệu lĩnh nữa, hãy cứ dừng chân ở Hào Châu thôi. Tuy Hào Châu hơi nhỏ nhưng đây là địa bàn của Tiêu Phi Túc, dù Tiêu Tuấn Trì có muốn cũng khó lòng với tay vào được.

Tiêu Phi Túc nghe xong thì cười lớn: “Chủ tể sợ bóng sợ gió như vậy từ khi nào thế? Tuy Hào Châu tốt thật đấy nhưng vẫn không thể bằng Thái Diên được. Sớm muộn gì bọn vương cũng sẽ quay về thôi.”

Phí Mộc Hồ nghe xong thì giận điên người.

Lão ta rời khỏi thư phòng của Tiêu Phi Túc, giậm chân thật mạnh rồi dùng tiếng Hồ mắng chửi vài câu.

Không chừng một ngày nào đó, Hào Châu này cũng sẽ bị Cảnh Lăng vương xâm chiếm, thế mà Tiêu Phi Túc vẫn còn ảo tưởng về ngôi vua! Nếu Hỏa giáo chưa từng liên quan đến việc tranh chấp ngôi vị của Tiêu Phi Túc thì có khi bây giờ vẫn là quốc giáo cao quý không gì sánh bằng ở nước Ngụy ấy chứ.

Phí Mộc Hồ càng nghĩ càng cảm thấy có lý. Lửa giận bùng lên khiến lão ta muốn đi tìm người khác để trút giận. Lão ta thích nhất là đi cướp mỹ nhân, dù đã nạp mười mấy

thị thiếp nhưng vẫn chưa thể thỏa mãn, lúc nào cũng ham muốn những cô nương trẻ đẹp mới mẻ. Giờ phút này ở trong vương phủ, đôi mắt của lão ta cứ liếc qua liếc lại để đánh giá sắc đẹp của mấy nha hoàn.

Lão ta chép miệng, càng nhìn càng cảm thấy đáng tiếc!

Tiêu Phi Túc không có nhiều phụ nữ lắm, hơn nữa sắc đẹp của phụ nữ ở Hào Châu cũng khá bình thường. Trong vương phủ to lớn này mà hắn chỉ cảm thấy Trắc phi Bình thị kia là hợp mắt nhất thôi. Chỉ tiếc khi Hào Châu tạo phản, Bình Triều Vân đã biến mất trong đám đông hỗn loạn, không biết bây giờ rơi vào tay của người đàn ông nào rồi.

Đúng lúc này, nữ sứ giả Hòa giáo Nguyên Y Y đi ngang qua. Từ xưa đến nay, nàng ta không chỉ có vóc dáng đẹp mà gương mặt cũng đúng chuẩn kiểu con gái trên thảo nguyên, bình thường lại còn thích ăn diện. Phí Mộc Hồ thấy vậy nên vô cùng động lòng.

Từ trước đến nay, nữ sứ giả luôn do Phí Mộc Hồ lựa chọn, nói là “phụng mệnh thân linh” nhưng thực ra Phí Mộc Hồ nhận hối lộ rồi chọn ra một nữ sứ giả thích hợp mà thôi, trước đây Cách Hồ Na được chọn là vì huynh trưởng Cách Nhĩ Kim của nàng ấy có quan hệ mật thiết với Tiêu Phi Túc, Tiêu Phi Túc muốn để cho tiện nên mới bỏ ra chút tiền giúp Cách Hồ Na trở thành nữ sứ giả.

Nhưng Nguyên Y Y không như vậy, tuy nàng ta có dã tâm nhưng không có nhiều của cải như Cách Hồ Na, chỉ có mỗi nhan sắc mà thôi. Vì muốn lên làm nữ sứ giả mà Nguyên Y Y đã phải đích thân chăm sóc Phí Mộc Hồ suốt một thời gian, dùng tất cả sức quyền rũ để đổi lấy vị trí nữ sứ giả này.

Lúc trước, Phí Mộc Hồ bắt Tiêu Phi Túc cứu Nguyên Y Y bằng bất cứ giá nào cũng chính vì mối quan hệ này. Tốn bao nhiêu công sức mới chiếm được, sao lão ta có thể đưa không cho Tiêu Tuấn Tri như thế được?

“A Y Lệ...” Gương mặt già nua của Phí Mộc Hồ thấp thoáng ý cười, lão ta nhìn Nguyên Y Y đang đi tới.

Tiếng gọi rất quen thuộc nhưng Nguyên Y Y lại không thể nào nhiệt tình với lão ta như xưa được, thậm chí còn ghét đến mức muốn tránh né.

“Chủ tế, bây giờ Vương gia đứng đầu Hòa giáo nên Y Y là người của Vương gia, kính xin chủ tế không nên làm bừa.” Dáng vẻ của Nguyên Y Y nghiêm chỉnh hết như một thánh nữ lạnh lùng cao quý vậy. Nói xong câu đó, nàng ta giống như thú dữ trốn lũ, vội vàng chuồn mất.

Phí Mộc Hồ vẫn đứng nguyên tại chỗ, lão ta tức giận đến nổi mặt tái mét, suýt thì ngất đi.

Không ngờ thời thế đã thay đổi rồi! Trước kia lão ta còn có thể hô mưa gọi gió, một tay che trời ở Hòa giáo cơ mà!

Được lắm Tiêu Phi Túc!

Phí Mộc Hô khom lưng xuống, đồng thời trên gương mặt già nua lộ vẻ xảo quyết. Đôi mắt của lão ta chuyển động, nhìn về phía thư phòng của Tiêu Phi Túc, trong lòng thầm tính toán.

***

Tuy tín đồ nổi loạn ở Thái Diên đã bị quét sạch nhưng những tín đồ ở các quận khác vẫn còn đang làm loạn. Tiêu Vũ Xuyên bị bệnh nên Tiêu Tuấn Trì không thể không ôm hết mọi quyền hành, chăm lo quốc sự. Vào đúng thời gian bận rộn này, hẳn cũng không có thời gian trò chuyện với Khương Linh Châu nữa.

Có điều, Khương Linh Châu cũng chẳng rảnh rỗi.

Từ trước đến nay, nàng biết phụ hoàng của mình là người có dã tâm, luôn muốn mở rộng bờ cõi nên quyết tâm giành từng tấc đất từ nước Ngụy. Trong sử sách của nước Tề, từ xưa tới nay Công chúa đã xuất giá chỉ được ghi chép lại bằng một câu nói mà thôi, có khi chỉ là một phong hào, đến cả tên còn không được viết rõ. Nhưng mở rộng bờ cõi thì lại không giống vậy, đó là việc đáng được biểu dương, sẽ khắc ghi trên bia đá.

Nước Ngụy đang hỗn loạn, tất nhiên phụ hoàng của nàng sẽ không khoan tay đứng nhìn.

Việc Khương Linh Châu có thể làm ngay bây giờ cũng chỉ là viết một bức thư rồi sai người đưa tới Hoa Đình, trong thư trình bày rõ ràng về cái lợi và cái hại, chỉ mong Tề đế xem xét tình hình của dân chúng, không nên tấn công.

Có điều nàng không yên tâm cho lắm vì nàng biết tám phần là Tề đế sẽ không nghe theo lời mình.

Nếu để Tiêu Tuấn Trì quét sạch nước Ngụy, diệt trừ Hỏa giáo và Hào Châu vương xong thì tám, chín phần là Tiêu Tuấn Trì có thể xưng Đế. Tiêu Tuấn Trì không giống Tiêu Vũ Xuyên, hẳn là một Đế vương có tài. Nếu để Tiêu Tuấn Trì đăng cơ, chẳng phải nước Ngụy sẽ càng lớn mạnh hơn sao? Đối với Tề đế mà nói thì không thể nghi ngờ rằng đây chính là nuôi hổ gây họa.

Vào đúng thời điểm nàng đang bất an, Tiêu Tuấn Trì lại xuất binh tới quận Hào Châu.

Tiêu Tuấn Trì và Tổng Châm Hà muốn xử lý giáo chúng Hỏa giáo ở chỗ này từ lâu rồi nên đã sớm thăm dò đường xá xung quanh, sau đó sai người bao vây thành trì và cắt đứt đường lương thực lẫn nước uống, chỉ đợi Tiêu Phi Túc chủ động ra khỏi thành.

Bây giờ Tiêu Phi Túc đã tự xưng là thần, hẳn đang rất được giáo chúng ủng hộ. Vừa qua ba ngày, hẳn đã dẫn giáo chúng ra ngoài đánh nhau. Giáo chúng mặc áo giáp, tay cầm binh khí trông tinh nhuệ và dũng mãnh hơn lúc trước nhiều.

“Tiêu Tuấn Trì, chẳng lẽ đệ thật sự muốn đuổi cùng giết tận Hòa giáo hay sao?” Tiêu Phi Túc đứng trên đầu thành, dáng vẻ đầy thương tiếc: “Vì muốn xử lý giáo phái mà không từ thủ đoạn! Vi huynh thực sự vô cùng thất vọng.”

Lúc hắn đang nói chuyện thì có một giáo chúng bất ngờ chạy lên đầu thành, nói nhỏ bên tai Tiêu Phi Túc cái gì đó. Tiêu Phi Túc hoảng hốt quay đầu lại thì thấy ánh lửa hừng hực ở trong thành. Ngay sau đó, gương mặt của Tiêu Phi Túc lập tức nhấn tít lại, hắn gầm lên: “Lão già Phí Mộc Hô vô liêm sỉ này!”

Chỉ thấy ánh lửa trong thành bùng lên, sau đó có mấy người mặc áo giáp khác loại mà giáo chúng Hòa giáo mặc ập đến từ khắp nơi, xung quanh lập tức trở nên hỗn loạn. Tiêu Phi Túc và Phí Mộc Hô vốn là đồng minh nhưng lại xảy ra tranh chấp ngay tại Hào Châu này.

Phí Mộc Hô nói Hòa giáo vốn làm việc thiện nhưng Tiêu Phi Túc lại hãm hại huynh trưởng, là kẻ tội ác đầy trời. Trước đây lão ta bị Tiêu Phi Túc che mắt nên mới giúp người ác làm điều xấu, hiện tại đã biết rõ bản tính của Tiêu Phi Túc, Phí Mộc Hô quyết định sửa chữa sai lầm trước đây, cùng nhau đánh bại Hào Châu vương.

Nhưng Tiêu Phi Túc cũng không phải nhân vật đơn giản, hắn tự xưng là thần, lại có vô số thân tín trong giáo chúng. Trong khoảng thời gian ngắn mà Hòa giáo chia thành hai phe, một theo phe Hào Châu vương, một theo phe Phí Mộc Hô, không ngừng chiến đấu với nhau, làm rung chuyển cả Hào Châu.

Đối với Tiêu Tuấn Trì mà thì nói chuyện này quả thật chính là cơ hội trời cho.

Ngay sau đó, hắn lập tức truyền lệnh cho quân Huyền Giáp đánh thẳng vào Hào Châu. Chỗ nào đoàn quân đi qua thì thuộc hạ của Hào Châu vương ở chỗ đó sụp xuống như núi đổ. Không chỉ khiến quân lính của Hào Châu vương suy yếu mà còn gây phiền phức cho Phí Mộc Hô.

Quân Huyền Giáp tìm thấy Phí Mộc Hô đang vội vã chạy trốn ở ngoài thành. Xung quanh, tiếng la hét giết chóc vang lên không ngừng, ánh lửa ngút trời, Phí Mộc Hô mặc y phục phụ nữ rồi tô son trát phấn, dáng vẻ trông vô cùng buồn cười.

Khi Tiêu Tuấn Trì giục ngựa chạy tới xem thì gần như không kìm nén được tiếng cười của mình.

“Từ biệt đã lâu, chủ tể đại nhân lại trở thành phụ nữ rồi sao?” Hắn hỏi.

Phí Mộc Hô quần tấm lụa trắng mình khoác trên vai lên quanh đầu rồi chùi sạch lớp phấn trang điểm. Lão ta nở nụ cười ngượng ngùng, nhìn vị tướng lĩnh đang cười tuấn mã ở trước mặt, mở miệng: “Chỉ là... Bỗng có cảm giác...” Dừng một chút, lão ta lại ườn gương mặt già nua ra, cao giọng nói tiếp: “Cạnh Lăng vương à, Phí Mộc Hô ta đã sửa sai rồi. Bây giờ Phí Mộc Hô không cầu xin gì cả, chỉ muốn dẫn theo thuộc hạ quy hàng Cạnh Lăng vương thôi.”

“Hả?” Biểu cảm trên gương mặt Tiêu Tuấn Trì thay đổi, hắn hỏi: “Chủ tể đại nhân thực sự đồng ý đền đáp nước Ngụy sao?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Phí Mộc Hồ liên tục gật đầu, “Tuy ta là người trên thảo nguyên nhưng cũng đã ở nước Ngụy vài chục năm rồi. Nước Ngụy giống như là quê hương của ta vậy... Dù sao Phí Mộc Hồ cũng là chủ tể, ta muốn dùng lực lượng của Hỏa giáo để làm việc cho Cảnh Lăng vương...”

“Chủ tể đại nhân quả là trung thành và can đảm!” Tiêu Tuấn Trì cảm khái, hắn mở hai bàn tay ra, roi ngựa trong tay suýt nữa quật trúng vào người bên cạnh, “Chủ tể đại nhân là người thức thời như vậy thì nên có một chức quan rồi tiếp tục ở lại Thái Diên làm danh môn quyền quý mới phải.”

Phí Mộc Hồ nghe xong thì hai mắt sáng ngời.

“Cảnh Lăng vương...” Thậm chí lão ta quên cả việc kéo tấm lụa trắng quấn trên đầu mình xuống, trong đôi mắt tràn ngập ao ước, “Cảnh Lăng vương nói thật sao?”

“Không.” Tiêu Tuấn Trì mỉm cười rồi nghiêm giọng ra lệnh, “Người đâu, trói Phí Mộc Hồ lại, chém ngay.”

Chỉ một câu nói đã làm Phí Mộc Hồ đang từ trên trời rơi thẳng xuống mặt đất. Sắc mặt của Phí Mộc Hồ trắng bệch, lão ta nói không nên lời.

Sau khi Phí Mộc Hồ bị trói, quân Huyền Giáp tấn công vào phủ Hào Châu. Trong phủ Hào Châu vương cực kỳ bừa bộn, tỷ nữ lẫn người hầu đều đã chạy mất hút. Tiêu Tuấn Trì đi thẳng tới thư phòng, vừa đá bay cửa thư phòng ra thì đúng lúc nhìn thấy Tiêu Phi Túc rút bảo kiếm bên hông rồi kẻ sát cổ mình.

“Khoan đã.” Tiêu Tuấn Trì quát lên.

“Sao phải đợi chứ?” Tiêu Phi Túc nở nụ cười cay đắng, lưỡi kiếm vẫn kề ngay trên cổ, “Tâm mắt của Phí Mộc Hồ hạn hẹp, chỉ có thể nhìn thấy cái lợi trước mắt nên mới làm hại ta. Được lắm, được lắm. Thắng làm vua thua làm giặc, không có gì để nhiều lời cả. Vì huynh cũng chỉ có thể chúc Tam đệ bảo trọng mà thôi.”

Dứt lời, hắn tiếp tục kẻ lưỡi kiếm vào cổ mình.

“Chẳng lẽ Nhị ca không nhớ Bình Trắc phi và Thế tử sao?” Tiêu Tuấn Trì hỏi.

“...” Tiêu Phi Túc ngẩn ra, động tác trên tay ngừng lại. Hắn nghe tiếng hò hét giết chóc bên ngoài thư phòng mà dường như vẫn còn đang ở trong mơ, “Vân Nhi... Đệ tìm thấy Vân Nhi và Dục Hành rồi à?”

“Phải.” Tiêu Tuấn Trì gật đầu rồi tiếp tục nói, “Bây giờ bọn họ đều bình an, đang chờ ở Thái Diên đấy.”

“... Thật không?” Bảo kiếm trong tay của Tiêu Phi Túc rơi xuống. Hắn mờ mịt nhìn xung quanh, khẽ nói, “Hai người đó bình an là tốt rồi.” Bây giờ biết tin Bình Triều Vân đã an toàn, bỗng nhiên hắn không muốn chết nữa. Hắn nhìn Tiêu Tuấn Tri, “Ta thua dưới tay đệ, lẽ ra nên tự sát ở đây cho xong. Có điều vi huynh còn có một chuyện chưa làm xong, ta muốn gặp Triều Vân và Dục Hành.”

Tiếng hò hét giết chóc bên ngoài thư phòng vẫn chưa dứt nhưng rốt cuộc Tiêu Phi Túc cũng bó tay chịu trời.

Cuối cùng thì cuộc nổi loạn của Hòa giáo và sự hỗn loạn tại nước Ngụy đã kết thúc như thế.

***

Sau khi Tiêu Phi Túc bị áp giải tới Thái Diên thì được thu xếp ở trong phủ Hào Châu vương. Chỉ là không thể so được với lúc xưa nữa. Hơn nửa tháng không thấy, giờ đây phủ Hào Châu vương ở Thái Diên đã vô cùng lạnh lẽo.

Tuy Hào Châu vương vẫn có thể sinh hoạt trong vương phủ như trước, người hầu kẻ hạ vẫn giống như xưa nhưng hắn không thể ra khỏi cửa vương phủ được, chỉ có thể ngồi ngây người một mình. Hiện tại hắn chỉ mong Tiêu Tuấn Tri thương xót cho đứa con trai trưởng còn nhỏ tuổi mà không làm khó Bình Triều Vân và Dục Hành.

Cửa lớn của vương phủ bị đẩy ra vang lên tiếng động nặng nề, Tiêu Tuấn Tri dẫn một người phụ nữ đi vào. Vóc dáng của người phụ nữ kia khá nhỏ bé yếu ớt nhưng gương mặt lại rất xinh đẹp, đó chính là Bình Triều Vân, người mà Tiêu Phi Túc ngày nhớ đêm mong.

“Vân Nhi!” Đột nhiên gương mặt nhợt nhạt của Tiêu Phi Túc trở nên có sức sống hơn. Hắn phúi lớp bụi trên áo, giữ vững tinh thần nhìn Bình Triều Vân đang đi tới, khẽ hỏi: “Do ta vô dụng, đã làm liên lụy đến nàng và con. Mấy ngày nay nàng có phải chịu khổ không?”

Dứt lời, hắn quay sang nhìn Tiêu Tuấn Tri, nói rất chân thành: “Tam đệ, ta biết đệ muốn giết ta. Nhưng trẻ con vô tội, Hành Nhi chưa hiểu chuyện, bây giờ ta cầu xin đệ, đệ tha cho thằng bé một con đường sống đi! Dù sao nó cũng là con cháu của Tiêu gia, chỉ cần đệ không nhận nó, biến nó thành dân thường cũng được...”

“Nhi ca suy nghĩ chu đáo thật đấy.” Tiêu Tuấn Tri liếc mắt nhìn Bình Triều Vân một cái rồi nói: “Trước đây khi Diêu đại phu nhân chết, sao không thấy Nhi ca dịu dàng như vậy nhỉ?”

Nhắc đến việc của Diêu gia, vẻ mặt của Tiêu Phi Túc lập tức trở nên chán nản. Hắn không màng đến Bình Triều Vân ở trước mặt, suy sụp ngồi xuống rồi nói: “Thắng làm vua thua làm giặc, nếu đổi lại là đệ, tất nhiên đệ cũng sẽ làm như vậy thôi... Bỏ đi! Mỗi người đều có số phận khác nhau.”

Tiêu Tuấn Tri không nói về việc của Diêu gia nữa, hắc hắc cười: “Nhị ca, huynh yên tâm đi, đương nhiên con trai của Bình thị vô tội rồi, Cạnh Lăng định để thằng bé tiếp tục sống với Bình thị, vẫn cho nó đủ cái ăn cái mặc, nó sẽ sống tốt thôi!”

Tiêu Phi Túc thoải mái hơn một chút.

“Hôm nay Triều Vân đến đây là để tạm biệt Vương gia.” Bình Triều Vân bước lên hành lễ. Vẫn là dung mạo không khác gì năm xưa. Nàng ta đứng lên rồi nói: “Tuy đứa con này không phải là máu mủ của Vương gia nhưng Vương gia vẫn coi nó như con đẻ, quả thật là may mắn.”

Sắc mặt của Tiêu Phi Túc cứng đờ.

“Nàng, nàng nói cái gì?” Sắc mặt của hắn ta đánh lại, quát lên: “Vân Nhi, nàng bị ngốc rồi à? Sao Hành Nhi có thể không phải là con của ta được?”

“Ngốc gì chứ?” Bình Triều Vân ngược mắt lên, gương mặt khiến người ta phải đau lòng, “Lúc trước Vương gia cướp được Vân Nhi thế nào, chẳng lẽ Vương gia không nhớ sao? Tất nhiên đứa con này là của Trương lang rồi.”

Tiêu Phi Túc kinh ngạc lùi ra đằng sau một bước, sau đó bỗng nhiên gào lên như một con thú hoang. Bình Triều Vân cũng không để ý, cúi đầu hành lễ rồi lập tức cáo lui.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Ánh sáng màu xanh lục vẫy khắp nước Ngụy rồi.

Chương 89: Biệt ly

Editor: Đinh Hương

Beta: Tửu Thanh

Cuối hè, trời nóng suốt đêm.

Cuối cùng thì cuộc nổi loạn của Hòa giáo cũng bị dẹp tan, non sông lại được thanh bình. Cảnh sầm uất ồn ào trên đường phố Thái Diên lại tái hiện lần nữa.

Một chiếc xe ngựa chạy qua năm cổng Vi Sơn, xuyên qua những con đường náo nhiệt rồi chạy thẳng tới phủ Cảnh Lăng vương. Mới đi được nửa đường thì đã nghe thấy tiếng vó ngựa truyền tới từ phía đối diện, hóa ra là một vị tướng lĩnh trẻ tuổi đang giục ngựa chạy tới.

“Cuối cùng cũng tới rồi.”

Tổng Châm Hà siết dây cương, tung người xuống ngựa, hấn đi vài bước tới trước chiếc xe ngựa rồi đưa tay ra muốn vén tấm rèm lên, “Suốt chặng đường muối có ổn không? Huynh đã tính toán thời gian hết rồi nên mới vội sai người đưa thư tới gọi muối về nhà sớm đây.”

Nói đến “về nhà”, trên gương mặt em bé của Tổng Châm Hà lập tức đầy vui vẻ.

“Tổng tướng quân, đang ở giữa đường phố, sợ là không ổn lắm đâu ạ.” Phu xe hơi bối rối nhìn trước nhìn sau, “Tiểu nhân sợ lát nữa sẽ có khách quý tới...”

“Cũng phải!” Tổng Châm Hà bật cười, “Do ta không chịu được, muốn gặp muối luôn nên mới vội vã chạy tới đây. Đã lâu lắm rồi Thái Vi mới trở về Thái Diên khiến trong lòng ta rất vui mừng.”

Dứt lời, hấn lại lên ngựa lần nữa, chậm rãi đi bên cạnh xe ngựa rồi thỉnh thoảng hỏi han vài câu bên cửa xe ngựa.

“Muối còn nhớ không? Phía trước con đường này chính là nhà của chúng ta đây. Năm đó mẫu thân thích nhất là dẫn muối ra ngoài chơi, nói là đi ngắm trăng gì đó. Có lần suýt nữa bị đâm vào xe ngựa, mẫu thân gần như muốn đập cả nhà người ta bằng tay không luôn đó...”

Một lúc sau, trong xe ngựa truyền ra tiếng nói yếu ớt.

“Thái Vi... không nhớ rõ cho lắm.”

Tuy giọng nói của nàng ấy rất nhỏ nhưng Tống Châm Hà vẫn nghe được tiếng nghẹn ngào.

Hắn và Tống Thái Vi vốn họ Diêu, là đời sau của Diêu gia trong kinh thành. Khi Tiên đế băng hà, Hào Châu vương thừa dịp hỗn loạn gán cho Diêu gia tội mưu phản, sau đó Diêu tướng quân và Diêu đại phu nhân đều qua đời, hai huynh muội bọn họ phải sống lang thang, cuối cùng lấy họ “Tống” để sống bên cạnh Tiêu Tuấn Trì.

Vì muốn nhỏ cỏ tận gốc mà những năm nay, thỉnh thoảng Hào Châu vương cũng muốn ra tay diệt trừ huynh muội bọn họ. Chẳng qua phủ Cảnh Lăng vương được bảo vệ rất nghiêm ngặt nên hắn ra tay không được thuận lợi lắm. Nhiều năm sau, Hào Châu vương phải mượn tay Hỏa giáo mới thành công.

Chỉ có điều bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, Hào Châu vương phải vào ngục, Phí Mộc Hồ bị chém chết, chuyện mưu phản năm đó cũng đã tra rõ sự thật, Diêu gia được giải oan và lấy lại ánh hào quang năm xưa. Cho nên Tống Châm Hà mới sai người vất vả đón muội muội về nhà.

Đáng tiếc, lúc mà Tống Thái Vi rời xa Thái Diên thì vẫn chỉ là một đứa trẻ, bây giờ trở về cũng không nhớ rõ Thái Diên là bao.

Hai người tới trước phủ Cảnh Lăng vương, Tống Châm Hà đỡ muội muội mù lòa xuống xe ngựa, dẫn nàng ấy đi gặp Tiêu Tuấn Trì và Khương Linh Châu. Đúng lúc hai phu thê họ đang ở đây, còn có cả Thế tử Tiêu Du Chương nữa nên trong sân vô cùng náo nhiệt.

“Hai ngày trước ta đã muốn sai Châm Hà đón ngươi về rồi, rốt cuộc hôm nay Thái Vi cũng tới.” Khương Linh Châu nói tiếp, “Nhưng bây giờ Thái Diên hơi hỗn loạn, e là ta không thể chơi với ngươi được.”

“Không dám làm phiền Vương phi nương nương.” Tống Thái Vi hơi hoảng sợ, “Kính xin nương nương tha thứ cho việc ngày đó. Sở dĩ lúc ở Cảnh Lăng, đều tại Thái Vi nên Vương phi nương nương mới bị bắt đi...”

Khương Linh Châu hơi khựng lại, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra chuyện nàng ấy đang nói tới là chuyện nàng bị bắt đến Triệu thành.

“Ngươi không nói thì ta cũng quên mất rồi. Chuyện nhỏ thế này thì tính toán làm gì?” Giọng nói của Khương Linh Châu rất nhẹ nhàng, dường như không để ý chút nào, “Nếu không đến Triệu thành, có khi ta còn không được gặp hoàng huynh đây.”

Tống Thái Vi nghe thấy vậy trong lòng càng thấp thỏm không yên.

Chuyện lớn như vậy mà Vương phi nương nương chỉ nói là “chuyện nhỏ” khiến Tống Thái Vi cảm thấy cực kỳ khó tin.

Hai người bọn họ nói chuyện một lúc thì bỗng nhiên Tiêu Du Chương ngẩng đầu ề a vài tiếng như muốn nói gì đó. Khương Linh Châu sai vú già ẵm con đi rồi nói: “Đúng rồi, Thái Vi còn chưa biết nhỉ? Đứa bé này được Vương gia đặt tên là “Du Chương”, nữ danh là “Xuân Nhi”. Nếu Thái Vi ở lại Thái Diên thì chắc là sau này phải thường xuyên gặp tên nhóc này rồi.”

Tổng Thái Vi nhận ra trong lời nói của Khương Linh Châu không có ý trách móc, vẫn dịu dàng như xưa thì mới yên tâm. Tuy nàng ấy không nhìn thấy nhưng vẫn nghe được tiếng ề a của đứa bé, bỗng cảm thấy vô cùng đáng yêu.

“Chúc mừng Vương phi nương nương.” Trong lòng Tổng Thái Vi thầm nói.

Từ đầu đến cuối Tổng Thái Vi không dám hỏi han về một người, chỉ sợ sẽ chạm vào nỗi đau của người khác. Dù trong lòng nàng ấy luôn nhớ tới nhưng cũng không dám mở miệng thốt ra cái tên đó.

Chờ đến khi ra khỏi phủ Cảnh Lăng vương, Tổng Châm Hà lập tức dẫn nàng ấy về Diêu gia. Diêu gia đã thay đổi, vì hai mắt của nàng ấy không nhìn được nên Tổng Châm Hà đã thuê mấy nha hoàn, bà tử cẩn thận và biết điều một chút, chỉ sợ họ hầu hạ không chu đáo sẽ va vào nàng.

“Thái Vi, đây là phòng của muội. Muội cứ yên tâm ở đi. Ngày mai dậy sớm tiễn một người lên đường nhé.” Tổng Châm Hà đưa nàng ấy về phòng, cất giọng đầy xúc động: “Chắc chắn là muội rất muốn gặp người đó.”

Hắn vừa nói xong thì trong lòng Tổng Thái Vi lập tức biết rõ người kia là ai.

Là Phó Huy.

Tổng Thái Vi gật đầu rồi men theo vách tường trở về phòng. Bên cạnh, ngoài giọng nói của tỳ nữ còn có giọng nói căng thẳng của đám nha hoàn khác, nàng chưa từng được đối xử như vậy.

“Tiểu thư! Nhắc chân lên! Nhắc chân lên!”

“Đi bên này nhé, để nô tỳ đỡ tiểu thư...”

“Tiểu thư muốn uống trà ạ?”

Tuy đã không còn nhớ rõ cảnh sầm uất náo nhiệt của thành Thái Diên nữa, nhưng khi vừa bước vào Diêu gia, Tổng Thái Vi lập tức cảm thấy nơi này chính là nhà của mình. Hơn nữa, dường như những chuyện xưa mơ hồ đang đồng loạt hiện lên.

***

Tổng Thái Vi nghỉ ngơi một đêm, hôm sau từ sáng sớm đã có người gọi nàng dậy. Sau khi hầu hạ rửa mặt xong thì lập tức giúp nàng chải tóc. Tổng Thái Vi chỉ nghe tiếng động của mấy chiếc trâm cài tóc, sau đó là tiếng chải tóc của đám nha hoàn.

“Tiểu thư thích kiểu tóc thế nào ạ? Bây giờ những cô nương ở Thái Diên đều thích học theo kiểu búi tóc Văn Nam của Vương phi nương nương. Tiểu thư lại vô cùng xinh đẹp, người có muốn thử một lần không ạ?”

“Ta... không dám chọn những kiểu như thế đâu.” Tổng Thái Vi hơi xấu hổ, “Uổng cho tài năng của người quá. Người chỉ cần chải cho đẹp là được rồi, ta cũng không nhìn thấy gì mà.”

“Mặc dù tiểu thư không nhìn thấy nhưng người trong lòng vẫn muốn nhìn mà.” Nha hoàn kia không để ý lắm, cười nói, “Chẳng phải có câu nói phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu sao ạ?”

Trang điểm xong xuôi thì lập tức có người tới đón nàng lên xe ngựa. Xe ngựa đi ngang qua những ngõ phố vừa mới tỉnh giấc của Thái Diên, cuối cùng dừng lại ở một bến đò. Tiếng nước chảy róc rách, chiếc lá bay theo làn gió cuốn. Ở bến đò có một người đàn ông đeo bọc hành lý trên vai đã đứng chờ từ sớm.

“Phó đại ca, huynh xem đệ dẫn ai tới này?”

Tổng Chằm Hà cười ha hả bước lên phía trước nói.

Phó Huy đang đứng ở bến đò, thấy vậy thì hơi bối rối: “Không phải đã nói rồi sao? Đừng dẫn muội ấy tới, tránh để muội ấy...”

“Trước mặt muội muội của đệ, huynh cũng không biết xấu hổ mà nói câu này à?” Tổng Chằm Hà không cho là vậy, “Đệ biết hai người có lời muốn nói, nếu lúc này không nói, sợ là phải đợi lần sau gặp mặt. Mà cũng không biết đến khi nào nữa nên đệ mới dẫn muội ấy tới đây.”

Sóng nước lăn tăn ập vào bờ. Mấy con chim biền giương cánh bay ngang qua, hai cánh xẹt qua mặt nước như muốn chìm vào lòng sông. Gió sông thổi vù vù làm áo choàng của Phó Huy tung bay như múa. Hắn nhìn cô nương trước mặt, trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói nhưng lại không thốt nên lời.

Sau khi từ biệt ở Cạnh Lăng, hai người bọn họ chưa gặp lại lần nào.

Bây giờ gặp lại, lại là lúc từ biệt.

Vốn có ngàn vạn lời muốn nói... nào là xin lỗi, thổ lộ, tỏ tình, tạm biệt, mong đợi. Nhưng vào giờ phút này, hai người lại không nói nên lời.

“Phó đại ca, huynh muốn đi đâu?” Tổng Thái Vi hỏi.

“Vương gia thương xót nên không xử phạt huynh, chỉ sai huynh quay về Hỏa giáo đảm nhận chức vụ của Phí Mộc Hô thôi.” Phó Huy đáp.

Hỏa giáo nổi loạn khiến Tiêu Tuấn Trì hiểu rõ được lực lượng khó lường của giáo chúng. Vì đề phòng lại có người giống như Hào Châu vương lợi dụng Hỏa giáo làm loạn, Tiêu Tuấn Trì quyết định tiếp nhận Hỏa giáo rồi phái Phó Huy đến đó.

Người lái đò không còn kiên nhẫn chờ đợi được nữa, ông ta nhắc chiếc mũ rộng vành lên rồi thúc giục: “Khách quan à, ngài có đi không thế? Nếu muộn quá thì tối nay không đến được Giang Môn đâu.”

Phó Huy bối rối xoay người đáp: “Đến ngay đây.”

Tuy nói vậy nhưng hắn vẫn nhìn Tổng Thái Vi.

Cuối cùng đến lúc không thể không lên thuyền thì Tổng Thái Vi mới mở miệng. Nàng vừa nói vừa sửa lại búi tóc, vuốt tóc rồi bên tai.

“... Phó đại ca.”

“Sao vậy?”

“Hôm nay trông búi tóc của Thái Vi... có đẹp không ạ?”

“Đẹp lắm.”

Tiếp đó, người đàn ông trẻ tuổi với mái tóc đen khoác áo bào trắng bước lên thuyền. Người lái đò ngáp một cái, gỡ chiếc nón rộng vành xuống rồi lập tức rời đi. Sóng nước nhấp nhô đưa con thuyền đi xa.

Chốc lát sau, Tổng Thái Vi chỉ còn nghe thấy tiếng nước sông chảy róc rách mà thôi.

Loáng thoáng có tiếng thổi lá vang lên, hình như là khúc “Hong Đậu”, cũng không biết có phải nàng nghe nhầm không.

Đậu đỏ nơi phương Nam,

Xuân đến cảnh bưng này

Mong chàng luôn giữ lấy,

Vật này gửi nhớ mong.

***

Điện Hàm Chương.

Tiêu Vũ Xuyên nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt, trên gương mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Tiêu Vũ Xuyên vô cùng gầy gò, bây giờ đã không còn phong thái nhanh nhẹn như ngày xưa mà chỉ còn lại vẻ ốm yếu tiều tụy. Hoàng bào khoác trên người hắn trông có vẻ rất trống vắng.

“Tam thúc, thúc thật sự không muốn sao?” Hắn dựa vào gối mềm, lên tiếng: “Ngày mai trăm có thể đổi ý đấy.”

“Thần không dám mong muốn.” Ngón tay của Tiêu Tuấn Trì nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn ngọc ban chỉ, bình thần nói, “Ngôi vị Hoàng đế do Tiên đế để lại cho bệ hạ, sao có thể nói nhường là nhường được? Thiên hạ này là thiên hạ của bệ hạ, thần không dám mong muốn.”

“Đừng nói mấy lời hoa mỹ đó.” Tiêu Vũ Xuyên thở dài một tiếng rồi lầm bầm, “Bây giờ trăm chỉ là kẻ tàn phế, chính là thời cơ tốt để thúc nắm giữ quyền hành. Không phải phụ hoàng thường nói câu “Thời gian không chờ đợi người” sao? Qua hôm nay có thể sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa đâu.”

“Thần không dám mong muốn.” Tiêu Tuấn Trì vẫn trả lời như thế, biểu cảm không thay đổi, “Thật không dám giấu, so với việc nhận lấy ngọc tỷ từ tay bệ hạ, thần muốn ở nhà chơi với con trai hơn.”

Tiêu Vũ Xuyên im lặng một lúc lâu.

Cuối cùng hắn mới mở miệng: “Nếu thúc đã không muốn, vậy cứ bỏ đi, kẻ tàn phế như trăm tiếp tục ngồi trên long ý là được chứ gì.”

Tiêu Tuấn Trì đồng ý, lúc này mới cáo từ Tiêu Vũ Xuyên rồi rời khỏi Tây cung.

Trở về phủ Cảnh Lăng vương, chỉ thấy Khương Linh Châu đang đọc thư, hắn hỏi: “Đại cự viết thư tới à? Chê bai ta đã làm Vương phi mang thai đúng không?”

Khương Linh Châu không để ý tới hắn, trên mặt lộ rõ vui mừng.

“Chàng đoán xem là thư của ai?” Nàng hỏi.

“Đại cự.”

“Không phải, Vương gia đoán lại xem!”

“Nhị... nhị cự?”

“Đoán lại nữa xem.”

“Vương phi, ta không đoán ra.”

Lúc này Khương Linh Châu mới cười híp mắt nói: “Là Na Tháp Nhiệt Cầm viết.”

“Cách Hồ Na...” Tiêu Tuấn Trì hơi khựng lại rồi hỏi: “Nàng ta còn sống à? Điều ổn cả chứ?”

“Nàng ấy nói tất cả đều ổn.” Khương Linh Châu cúi đầu, đọc lại lá thư lần nữa, “Bây giờ nàng ấy đã trở về Ô Mục Thâm rồi, không liên quan đến nước Ngụy nữa. Nàng ấy còn nói nàng ấy bắt được một hòa thượng ở trong chùa, bắt hắn nấu cơm giặt giũ cho mình, hòa thượng kia chạy trốn rất nhiều lần nhưng hôm nay lại bị nàng ấy bắt tiếp, nói chung là mệt đấy.”

“Hòa thượng...? Nấu cơm giặt giũ?” Tiêu Tuấn Trì nghe xong thì vô cùng khâm phục, “Không hồ là Na Tháp Nhiệt Cầm, làm chuyện gì cũng khác người! Dám ra tay với cả hòa thượng!”

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Khương Yến Nhiên: Ta mới nói sai có một chút thôi, chẳng lẽ muội phụ định lời chuyện đó ra trên ta cả đời à?

Chương 90: Đích nữ

Editor: Đinh Hương

Beta: Tửu Thanh

Sau khi dẹp xong cuộc nổi loạn, vì Cảnh Lăng vương có công mà thân thể Tiêu Vũ Xuyên lại ốm yếu khó quản lý chuyện triều chính, bởi vậy Cảnh Lăng vương đã nắm quyền nhiếp chính lần nữa.

Không ai ngờ được rằng chỉ vèn vèn một năm mà Tiêu Tuấn Trì vừa trở về Thái Diên lại được nhiếp chính lần thứ hai. Không còn Hào Châu vương luôn chống đối với Tiêu Tuấn Trì nữa, cho nên hắn dứt khoát xử lý dứt điểm những tàn dư của Hào Châu Vương và tàn đảng của Hòa giáo, thề phải quét sạch tệ nạn ở Thái Diên, để nơi đây ngập tràn ánh sáng lần nữa.

Mỗi ngày lúc quần thần vào triều đều sẽ phát hiện có vài người quen mặt biến mất, thay vào đó là những gương mặt mới. Không quá một tuần, từ trên xuống dưới những người trong triều đình đều bị Tiêu Tuấn Trì thay đổi hết.

Chỉ cần là người có đầu óc đều biết bây giờ gió đã đổi chiều rồi, Nhiếp Chính vương nắm hết triều chính trong tay. Tấm biển của phủ Nhiếp Chính vương được treo lên lần nữa, chỉ qua vài ngày, trước cửa vương phủ lại nhộn nhịp hẳn lên. Bên trong phủ, quà tặng được mang tới hằng ngày, thiệp mời xin được yết kiến nối liền không dứt. Vào ngày sinh nhật của Tiêu Tuấn Trì, từ trên xuống dưới vương phủ đều vô cùng náo nhiệt, quà tặng lẫn châu báu chất đầy kho.

Trong chớp mắt, cái nóng oi bức của mùa hè cứ thế trôi qua.

Đến tháng bảy, gió thổi man mát.

Bên trong chính viện, Khương Linh Châu đang cẩn thận đọc một bức thư.

Tiêu Du Chương nằm trên giường lăn qua lăn lại cố gắng muốn ngồi dậy nhưng đều thất bại, giống như một viên thịt tròn nghiêng qua lật lại vậy. Cậu nhóc này không phải là một đứa bé thích khóc hay ồn ào, những tỷ nữ và cô cô trong vương phủ đều rất thích nó, Lan cô cô càng ngày càng yêu thương thằng bé hơn, khi không có việc gì cũng sẽ ngồi đỡ dành giống như cháu ruột của mình vậy.

Bức thư trong tay Khương Linh Châu được gửi từ Hoa Đình tới, nói về những chuyện gần đây ở Hoa Đình.

Lúc mới đọc thư, lông mày của nàng còn giãn ra nhưng càng đọc thì lông mày càng nhíu chặt lại.

Lúc trước khi Tiêu Tuấn Trì dẹp tan cuộc nổi loạn của Hòa giáo, nàng vẫn lo lắng phụ hoàng sẽ can thiệp vào chuyện của nước Ngụy. Cũng may, cuối cùng Tề đế không làm thế. Hôm nay hoàng huynh Khương Yên Nhiên gửi thư tới, Khương Linh Châu mới biết nguyên nhân.

Phụ hoàng luôn mạnh mẽ của nàng đột nhiên bị bệnh nặng, hai tháng nay thân thể không được tốt cho lắm. Nửa tháng trước, Tề đế thậm chí còn không thể lâm triều mỗi ngày được. Vì bị bệnh nặng nên tất nhiên Tề đế không rảnh quan tâm những chuyện khác, cũng không thể phân tâm để xem xét về chuyện của nước Ngụy được. Bây giờ tình thần của ông đã tốt hơn thì bắt đầu thăm hỏi hân vì đã bỏ lỡ cơ hội tốt như thế.

Khương Linh Châu đọc thư xong, trong lòng vừa lo lắng vừa khẽ thở dài.

Tuy Tề đế thường để lộ sự bạc tình của mình nhưng rốt cuộc ông vẫn là phụ hoàng của Khương Linh Châu, đối xử với nàng cũng không tệ. Con người không phải cỏ cây thì sao có thể vô tình được? Biết được bệnh của ông khó mà khỏi được khiến Khương Linh Châu khá lo lắng.

“Vương phi nương nương có ở đây không ạ?”

Ngoài cửa truyền tới tiếng của tỳ nữ Vi Sương.

“Vào đi.” Khương Linh Châu xếp thư lại, hỏi: “Chuyện gì thế?”

Vi Sương liếc nhìn xung quanh một cái rồi rón rén tới bên cạnh Khương Linh Châu, nói nhỏ bên lỗ tai nàng: “Vương phi nương nương, có một vị Lục tiểu thư vừa tới phủ, Vương gia đang gấp gờ nàng ấy ở trong thư phòng. Người có muốn... tới nhìn trộm không ạ?”

Nghe tới người họ “Lục”, Khương Linh Châu lập tức cảm thấy hơi đau đầu. Những cô nương họ Lục phiền phức bao nhiêu thì nàng đã được trải nghiệm ở chỗ Lục Hoàng hậu rồi. Giờ phút này lại có một vị Lục tiểu thư tới nữa, nàng thực sự cảm thấy hơi khó chịu.

“Lục tiểu thư nào? Lục tiểu thư ở Giao Châu à?” Khương Linh Châu hỏi.

“Nghe Lan cô cô nói, đúng là tới từ Giao Châu, còn là tỷ tỷ của Lục Hoàng hậu, đích nữ đấy ạ.” Vi Sương đáp.

“Vậy thì kì lạ thật.” Khương Linh Châu đứng lên, nàng đưa tay vuốt ve một cành cây ngoài cửa sổ, “Không ngoan ngoãn đợi ở Giao Châu mà chạy tới Thái Diên làm gì chứ? Chẳng lẽ sau khi trong nhà có một thứ nữ làm Hoàng hậu, Lục gia còn muốn chấp tay dâng thêm một người nữa lên làm Quý phi sao?... Đi thôi, đi xem thế nào.”

“Lục tiểu thư” trong miệng của Vi Sương tên là Lục Chi Nhược. Tuy nàng ta và Hoàng hậu cùng họ Lục nhưng là tỷ muội khác mẫu thân. Lúc trước khi Tiêu Tuấn Trì chọn Lục Hoàng hậu vào Thái Diên, vì để giảm thiểu rắc rối nên mới chọn thứ nữ ở Giao

Châu xa xôi gả vào Tây cung làm Hoàng hậu. Lục Hoàng hậu là thứ nữ của sủng thiếp, mà Lục Chi Nhược này là thiên kim đích nữ không hơn không kém.

Chỉ có điều, người nước Ngụy không quá coi trọng việc phân chia thứ đích, huống gì là Giao Châu nhỏ bé kia, đích nữ hay thứ nữ thì cũng không khác nhau là mấy.

Khương Linh Châu dẫn theo tùy nữ đến ngoài cửa thư phòng thì vừa đúng lúc nhìn thấy Lục Chi Nhược đang cáo từ Tiêu Tuấn Trì. Nàng ta không giống Lục Hoàng hậu, cách ăn mặc cực kì tinh tế, mọi cử chỉ đều như đã trải qua sự giáo dục, lộ ra khí chất quý phái, trông chín chắn và đoan trang chẳng khác Lục Hoàng hậu là bao, cũng không nhìn ra đây là một tiểu thư đến từ nơi nhỏ bé.

Lục Chi Nhược vừa quay người lại thì nhìn thấy Khương Linh Châu, hơi kinh ngạc rồi lập tức chào hỏi: “Chi Nhược tham kiến Vương phi nương nương. Thời gian không còn sớm, Chi Nhược không dám quấy rầy quý phủ nữa, xin cáo từ.”

Sau khi Lục Chi Nhược rời đi, Khương Linh Châu hỏi: “Vương gia, Lục tiểu thư đến có chuyện gì vậy? Lại muốn nhét vào làm Trắc phi của Vương gia ư?”

Tiêu Tuấn Trì nghe xong, khuôn mặt đang tươi cười chợt cứng đờ: “Ôi, sao Vương phi thù dai thế?” Hắn hỏi tiếp, “Hay là Vương phi thích ghen tuông? Vương phi cho rằng chỉ cần phụ nữ dựa vào ta thì đều có thể làm Trắc phi của ta à?”

“Thật sự là phụ nữ muốn gả cho Vương gia nhiều quá làm lòng thần thiếp không yên chút nào.” Nàng nói, “Hơn nữa thiếp vốn là một phu nhân thích tranh giành và hay ghen tuông mà.”

“Được rồi, phu nhân, phu nhân.” Tiêu Tuấn Trì phúi bụi trên áo rồi lại nói tiếp: “Vương phi yên tâm đi, không phải gả cho ta mà là gả cho bề hạ.”

“Gả cho... bề hạ?” Khương Linh Châu ngây người. Nàng nhớ lại dáng vẻ gầy yếu đáng thương của Tiểu Vũ Xuyên, kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ tỷ tỷ thấy muội muội làm Hoàng hậu, trong lòng không phục nên muốn đến Thái Diên hưởng chút vinh hoa phú quý ư?”

“Ta cũng không biết Lục gia nghĩ gì nữa. Sợ là bọn họ vẫn chưa biết thân thể của Vũ Xuyên đã không còn tốt.” Tiêu Tuấn Trì khẽ than thở rồi đi tới ven hồ, nhìn đường rẽ sóng của những con cá chép cầm lý đuôi vàng, “Mà Lục Chi Nhược đã thông báo cho Lục Hoàng hậu từ sớm rồi, nói rằng Lục Hoàng hậu đưa tin cho nàng ta muốn nàng ta tiến cung giúp đỡ mình.”

“Cái này...” Khương Linh Châu hơi do dự, “E là Lục Hoàng hậu còn chưa biết bề hạ đã không thể...”

Đã không thể sinh con được.

Cho nên mới gọi thêm tỷ muội tiến cung hầu hạ, nhưng chắc cũng không sinh con được đâu. Đáng về kia của Tiêu Vũ Xuyên thật sự là không thể gần nữ sắc nổi. Ngày nào mà tinh thần ổn định lên thì đã coi như tốt lắm rồi.

“Nàng ta có biết chuyện hay không thì trong lòng ta cũng đoán được rồi. Có điều, nếu hai tỷ muội bọn họ đã thương lượng xong xuôi, vậy ta cũng không tiện ngăn cản. Hai nàng ta muốn làm Nga Hoàng và Nữ Anh, Đại Chu hậu và Tiểu Chu hậu thì sao ta có thể phá hỏng chuyện tốt của Vũ Xuyên được? Qua nửa tháng nữa lập tức đưa người vào cung. Phong hào thể nào thì Vương phi tự xem xét nhé.” Tiêu Tuấn Tri nói.

“Việc của Tây cung có... liên quan gì tới thiếp đâu?” Khương Linh Châu hỏi.

“Phòng Thái hậu không còn, bây giờ thái độ của Lục Hoàng hậu lại khá khiêm nhường, hiện tại chỉ có nàng là có thể quản lý chuyện ở Tây cung thôi.” Tiêu Tuấn Tri lấy một nắm thức ăn cho cá từ trong tay của người hầu, rắc xuống hồ: “Dù sao cũng chỉ là phong hào thôi, nàng thích ban tên gì thì ban tên ấy, gọi Lục Chi Nhược là “Lục Cự phi” (1) hay “Lục Viên phi” (2) đều được mà.”

(1) Cự: To lớn, khổng lồ.

(2) Viên: Tròn.

Lời nói của hắn làm Khương Linh Châu phải bật cười thành tiếng.

Sau khi Lục Chi Nhược rời khỏi vương phủ, không lâu sau, nàng ta lập tức bị dẫn vào Tây cung. Phong hào của nàng ta do Khương Linh Châu đặt, chỉ là một chữ “Đức” đơn giản ngắn gọn, hy vọng Đức phi có thể hiện lương thực đức và hỗ trợ Lục Hoàng hậu, đừng gây sự là được.

Năm nay Đức phi chỉ tầm hai mươi tuổi, là một cô nương Đại Ngụy đang độ xuân xanh chờ gả đi.

Lúc trước khi ở Giao Châu, nàng ta và Lục Chi Dao không ưa nhau, lại thường hay xích mích, sau đó biết Nhiếp Chính vương muốn chọn một cô nương ở Giao Châu vào kinh, nàng ta và Lục Chi Dao càng tranh chấp gay gắt hơn. Chỉ là không biết vì sao, cuối cùng Lục Chi Dao lại lọt vào mắt Nhiếp Chính vương.

Lục Chi Nhược vốn cho rằng cuối đời của mình sẽ chỉ ở Giao Châu rồi gả cho một tầng lớp quý tộc thông thường. Có điều hai năm sau, nàng ta lại nhận được thư của Lục Chi Dao. Thời gian thấm thoắt trôi qua, bây giờ Lục Chi Nhược mặc y phục lộng lẫy, trên búi tóc đính ngọc đang thảnh thơi an vị muội muội mà mình từng xem thường.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Miễn lễ, đều là tỷ muội cả, khách sáo gì chứ?”

Lục Chi Dao ngồi ngay ngắn trên vị trí đầu khế nở nụ cười chân thành, giả vờ dìu người tỷ tỷ này. Hôm nay nàng ta cố ý mặc trang phục lộng lẫy, bông hoa trước trán như đang chuyển động, trâm phượng và châu ngọc cài đầy búi tóc, cung điện lại sáng sủa rực rỡ, ánh sáng chói mắt khiến Lục Chi Nhược hơi hoa mắt.

Tuy Lục Chi Nhược là thiên kim Lục gia nhưng ở chỗ nhỏ bé như Giao Châu kia, nàng ta đã bao giờ được nhìn thấy triều đình uy nghiêm thế này đâu?

“Nhược tỷ tỷ, Tây cung này tỷ đã quen chưa?” Lục Hoàng hậu hỏi.

“Tạ ơn Hoàng hậu quan tâm, Chi Nhược đã quen rồi.” Lục Chi Nhược cười đáp.

“Muội thấy Nhược tỷ tỷ cũng rất thích Tây cung sáng sủa tráng lệ này. Chỉ là...” Nụ cười trên khuôn mặt dịu dàng đoan trang của Lục Hoàng hậu đột nhiên tắt ngấm. Nàng ta vén vạt áo bước tới trước mặt Lục Chi Nhược, cất giọng trầm thấp: “Nếu muốn bảo vệ vinh hoa phú quý của Lục gia ta, tỷ tỷ phải cố gắng nhé.”

Lúc trước nụ cười của Lục Hoàng hậu còn như gió xuân, giờ phút này gương mặt lại đột nhiên thay đổi, giọng nói trở nên nặng nề làm người ta hoảng sợ không thôi. Sự khác biệt trước và sau này làm trái tim của Lục Chi Nhược đập nhanh, không khỏi cảm thấy bất an.

... Lục Chi Dao là thứ nữ, sau hai năm tranh chấp trong Tây cung, dường như đã lợi hại hơn trước rồi. Cũng không biết nàng ta đã trải qua những chuyện gì nữa?

“Hoàng hậu nương nương và Chi Nhược là tỷ muội, đương nhiên Chi Nhược sẽ đồng tâm hiệp lực với nương nương rồi.” Lục Chi Nhược đứng lên, trong giọng nói tràn đầy cung kính.

“Tốt lắm Nhược tỷ tỷ, sau này tỷ tuyệt đối đừng quên những lời mình đã nói hôm nay nhé.” Lục Hoàng hậu nhíu mày nở nụ cười, ngón tay đeo hộ giáp vàng khảm ngọc đặt trên bụng của mình. Ở nơi chiếc bụng bằng phẳng kia, tơ lụa trơn nhẵn như nước xuyên qua cánh phượng đang bay liệng.

Nàng ta tốn bao nhiêu công sức mới ngồi lên được vị trí như bây giờ.

Nàng ta nhất quyết sẽ không để tất cả những vinh hoa phú quý đổ sông đổ bể đâu.

Cho dù lần này có phải có lỗi với máu mủ trong bụng mình.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Đại Cẩu: Phong nàng làm Viên phi, Cự phi thì sao nhỉ?

Linh Châu: Meo meo meo? (Bỗng nhiên bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình, đồng thời vô cùng hối hận về quả bói cánh phượng bám vào váy rồng...)

Sắp hoàn rồi, quét sạch những tàn dư nhỏ bé cuối cùng thôi nào.

Chương 91: Tàn lang

Editor: Đinh Hương

Beta: Tửu Thanh

Lục Hoàng hậu có thai nhưng đứa bé này lại không phải của Tiêu Vũ Xuyên.

Thân thể Tiêu Vũ Xuyên ốm yếu nên hầu như không thị tẩm ai trong cung. Một mình nàng ta sống trong Tây cung, cô đơn suốt một khoảng thời gian dài, vì thế mới xảy ra quan hệ với đào kép Tàn Lệnh Khanh. Sau mấy lần phong lưu, do không cẩn thận nên nàng ta đã mang thai.

Đương nhiên Lục Hoàng hậu không dám trắng trợn công khai chuyện mang thai này.

Tiêu Vũ Xuyên không thể sinh con được, nếu để Tiêu Vũ Xuyên biết nàng ta có thai, đương nhiên kết cục của nàng ta sẽ rất thảm. Cũng may bây giờ Tiêu Vũ Xuyên không có thực quyền, mà quyền hành nhiếp chính to lớn lại rơi vào tay Tiêu Tuấn Tri. Lục Hoàng hậu quyết định lấy cớ về Giao Châu bái Phật, lặng lẽ sinh đứa bé ra rồi giao cho nhà mẹ đẻ chăm sóc.

Tuy từ trước tới giờ người nhà mẹ đẻ luôn hám lợi nhưng Giao Châu là chỗ hẻo lánh, không ai biết rõ những bí mật của Tây cung, chỉ cần nàng ta giả vờ nói đây là con vua nhưng ngại quyền hành của Tiêu Tuấn Tri, không thể không đưa về Giao Châu, nhất định người nhà mẹ đẻ sẽ đồng ý đón nhận đứa bé thôi.

Chỉ khổ cho đứa bé, rõ ràng có nàng ta là mẫu thân nhưng lại bị nuôi dưỡng ở một chỗ nghèo khó như Giao Châu.

Trước đây Lục Hoàng hậu đã có hiềm khích với Khương Linh Châu, nếu biết nàng ta muốn rời khỏi Thái Diên, có lẽ Khương Linh Châu sẽ vui vẻ lắm cho xem. Có điều, trở về Giao Châu cũng là một cách giải quyết, nhưng vẫn chưa đủ...

Lục Chi Dao không nỡ buông bỏ quyền hành ở Tây cung.

Trong thành Thái Diên này, nàng ta biết rất rõ có bao nhiêu người đang dòm ngó vị trí ở Tây cung. Tuy Lục Chi Dao lấy cớ “bái Phật cầu nguyện cho bệ hạ” rồi yên tâm về Giao Châu, nhưng lẽ trong mười tháng này có người nào đó muốn chiếm lấy quyền lực của nàng ta ở Tây cung thì chẳng phải là bỏ gốc lấy ngọn, làm bản thân vừa tiếc vừa hận sao?

Vì thế, Lục Hoàng hậu mới gọi tỷ tỷ Lục Chi Nhược của mình đến Thái Diên.

Nàng ta cực kỳ không yên tâm khi giao Tây cung cho người phụ nữ khác. Nhưng nếu là Lục Chi Nhược thì nàng ta tự tin có thể nắm chắc trong tầm tay.

Vào giờ phút này, Lục Hoàng hậu nhìn Đức phi mới được sắc phong ở trước mặt, khẽ cười nói: “Lát nữa Nhiếp Chính Vương phi sẽ đến. Lúc tỷ đi bái kiến nàng ta nhớ phải nói năng dễ nghe một chút, đừng chọc giận nàng ta. Bây giờ tình thế ở Thái Diên thế nào, hẩn trong lòng tỷ tỷ hiểu rõ nhi?”

Lục Chi Nhược cúi đầu đáp: “Vâng.”

Tuy Lục Chi Nhược tỏ vẻ rất cung kính nhưng trong lòng lại hơi khinh thường.

Da mặt của vị thứ muội này cũng dày thật đấy. Trước đây nàng ta và Nhiếp Chính Vương phi trở mặt với nhau mấy lần, bây giờ còn có thể mở to mắt đi gặp mặt rồi “nói năng dễ nghe” với nhau. Cũng may Nhiếp Chính Vương phi được giáo dục tốt, không vạch trần bộ mặt thật của Lục Chi Dao.

Lục Hoàng hậu dặn dò xong thì lập tức bảo Lục Chi Nhược lui xuống.

Nàng ta sửa lại vạt áo, cup mắt nhìn chiếc bụng nhỏ của mình rồi đắm chiêu suy nghĩ. Chỉ chốc lát sau, nàng ta lại lẩm bẩm, “... Đừng sợ, sau này con chắc chắn sẽ là con thừa tự của bộ hạ thôi.”

Lời này của nàng ta cực nhỏ, trong cung điện cũng không có người hầu hạ mà chỉ có tiếng động của cơn gió xuyên qua tấm màn che vang lên.

Nàng ta thực sự rất thương đứa bé này. Lục Hoàng hậu vốn thích trẻ con, nay lại nhìn thấy Khương Linh Châu ôm Thế tử Cảnh Lăng vương thì trong lòng hâm mộ không thôi. Bây giờ vất vả lắm nàng ta mới có đứa con của mình, sao có thể không muốn nó được chứ?

Lục Hoàng hậu ngồi một mình được một lúc thì cất tiếng gọi Như Ý vào hầu hạ.

“Hai ngày nay Tần Lệnh Khanh vẫn ở trong cung sao?” Nàng ta chỉnh búi tóc, giả vờ không để ý lắm, lên tiếng hỏi.

“Vâng ạ. Tần lang lọt vào mắt của nương nương thì sao lại không muốn ở lại trong cung chứ?” Như Ý mỉm cười rồi nói tiếp, “Hôm nay nương nương rảnh rồi thế này, có cần gọi Tần lang đến hát một khúc không ạ?”

“Đi gọi đi.” Lòng mày của Lục Hoàng hậu nhướng lên rồi nói tiếp, “Cứ gọi hẩn vào cung ca hát cũng không phải cách hay, nghe nói hẩn còn có phụ mẫu và tỷ muội ở ngoài thành Thái Diên, qua hai ngày nữa thì cho hẩn chút tiền thưởng hậu hĩnh rồi đưa đi đi.”

“Nương nương đúng là có tấm lòng như Bồ Tát.” Như Ý cúi người hành lễ, “Vậ nô tỳ sẽ đi truyền lời cho Tần lang ngay.”

Lục Hoàng hậu gật đầu, khoe miệng cong lên.

Tuy nụ cười trên mặt của nàng ta ấm áp nhưng trong lòng lại liên tục cười khẩy.

Tần lang còn sống thì chính là nhược điểm lớn nhất của nàng ta. Trước đây có thể lợi dụng Hào Châu vương, nay Hào Châu vương chết rồi thì những người khác cũng khó mà giữ lại. Nàng ta tuyệt đối sẽ không để một nhược điểm to lớn như vậy tồn tại mà không xử lý.

Nàng ta đã suy nghĩ kỹ rồi, chỉ cần đạp Tần Lệnh Khanh ra khỏi cổng Vi Sơn rồi đặt bẫy trên xe ngựa như đã gặp chuyện ngoài ý muốn trong đường núi là được. Gánh hát Ngũ Vân và người nhà của Tần Lệnh Khanh có thể tìm được thi thể toàn thân của hấn hay không thì phải cầu xin Bồ Tát phù hộ.

Nàng ta đang nghĩ như vậy thì nhìn thấy Như Ý vội vã trở về, vẻ mặt đầy hoảng sợ.

“Nương nương! Không hay rồi!” Như Ý biết chuyện của chủ tử nhà mình và Tần Lệnh Khanh nên giữa hai hàng lông mày tràn ngập sợ hãi, “Không thấy Tần lang đâu nữa, hành lý trong phòng cũng không còn! Sợ là hấn đã ra khỏi Tây cung rồi ạ...”

“Người nói cái gì?” Đột nhiên Lục Hoàng hậu đứng lên, thân mình lắc lư.

Tần Lệnh Khanh chạy rồi ư? Chẳng lẽ hấn biết mình muốn giết hấn, cho nên mới...?

Không, nếu không có mệnh lệnh của nàng ta thì hấn không thể rời khỏi Tây cung được. Lỡ như có người biết được việc của nàng ta và Tần Lệnh Khanh rồi đưa Tần Lệnh Khanh ra khỏi cung...

Trong phút chốc, đáy lòng của Lục Hoàng hậu vô cùng hỗn loạn.

“Đề bọn cung tự đi xem.” Lục Hoàng hậu vén vạt áo, nhíu mày bước ra khỏi cửa cung.

Lúc đến chỗ ở của Tần Lệnh Khanh, quả nhiên trong phòng trống không, không có bất cứ hành lý gì. Hai tay của Lục Chi Dao siết chặt lại, trán nàng ta nhăn tít lại để lộ sự tức giận.

“Người đâu, lục soát cho bọn cung...”

“Hoàng hậu vì một đào kép mà có thể tức giận đến thế sao?”

Lục Hoàng hậu mới nói được một nửa thì nghe thấy giọng nói quen thuộc từ nơi sâu nhất trong phòng vang lên. Kèm theo đó là tiếng ho khan, người đó vén rèm lên rồi chậm rãi bước ra.

Hấn mặc chiếc áo bào màu vàng, trên áo được thêu hình rồng bay trên mây. Chỉ có điều tuy áo bào màu vàng uy nghi là thế nhưng lại chẳng vừa vặn với hấn chút nào, trông như quần quanh đồng xương lờm chờm vậy.

“Bệ... Bệ hạ.” Lục Chi Dao nhìn hần chăm chăm, tim đập liên tục. Ngay sau đó, nàng ta lập tức cúi đầu hành lễ, cung kính lên tiếng, “Thần thiếp tham kiến bệ hạ. Sao bệ hạ lại giá lâm đến chỗ nghèo hèn này vậy ạ?”

Thân thể Tiêu Vũ Xuyên ốm yếu, khuôn mặt đã không còn vẻ phong lưu đẹp trai như xưa nữa, nhưng giờ phút này, Lục Hoàng hậu lại có thể nhìn thấy bóng dáng khi xưa trên gò má của hần, sự nham hiểm và u ám làm người ta lạnh cả người, giống như một đám mây đen chưa tan hết đã rơi xuống gương mặt của hần vậy.

“Nghe nói Hoàng hậu rất hâm mộ Tần Lệnh Khanh nên trầm muốn đến xem một chút. Có điều không khéo lắm, dường như Hoàng hậu đã đưa Tần lang xuất cung rồi nhỉ?” Tiêu Vũ Xuyên cup mắt xuống rồi chậm rãi hỏi.

Hần vừa dứt lời, trong lòng Lục Hoàng hậu lên thổ phào nhẹ nhõm.

“Chắc là Tần Lệnh Khanh đã cuỗm sạch tiền bạc rồi lên lút trốn ra khỏi cung rồi ạ. Trước đó thần thiếp từng nghe Triệu công công nói, tay chân của Tần lang không sạch sẽ, thích lên lấy đồ vật trong cung rồi mang ra ngoài bán lại. Vì việc này, thần thiếp mới đến xem ạ.” Lục Hoàng hậu hơi dừng lại, hít một hơi thật sâu rồi thấp giọng xầu hổ nói tiếp, “Bệ hạ cho thiếp quyền quản lý lục cung nhưng trong cung lại xảy ra chuyện như vậy... Thần thiếp thực sự rất hổ thẹn với người.”

Nàng ta vừa nói xong, Như Ý lập tức tiếp lời, “Nương nương nói không sai ạ, đúng là tay chân tên Tần lang này không sạch sẽ chút nào!”

Tiêu Vũ Xuyên thả tay xuống, mặt không cảm xúc, trong đôi mắt đen kịt thấp thoáng chút mây khói: “Hừm? Nói thế thì Tần lang đã gây họa rồi.”

“Đúng vậy ạ.” Lục Hoàng hậu không dám đứng dậy, đành phụ họa theo.

Xung quanh rất yên tĩnh, Lục Hoàng hậu chỉ cảm thấy ánh mắt của Tiêu Vũ Xuyên đang nhìn mình dường như nặng tựa ngàn cân, làm người ta không thở nổi. Trong lòng nàng ta cứ tự an ủi bản thân... Bệ hạ không biết đâu, bệ hạ không biết đâu, bệ hạ không biết đâu...

Bỗng nhiên, Lục Hoàng hậu nghe thấy giọng nói của Tiêu Vũ Xuyên.

“Hoàng hậu, trầm đã không còn sức lực để xem xét những chuyện khác nữa. Đại Ngụy này cứ giao cho Tam thúc quản lý đi, nếu hậu cung lại hỗn loạn thì trầm cũng không còn cách nào khác... Thôi, nàng uống chén thuốc này đi.” Tiêu Vũ Xuyên nói câu cuối cùng xong thì hơi mềm lòng, sau đó lại ho khù khụ.

“Bệ, bệ hạ...” Lục Hoàng hậu không thể tin được mà ngẩng đầu lên hỏi, “Người có ý gì?”

“Chỉ cần không tiếp tục quan hệ với Tần Lệnh Khanh nữa, nàng vẫn sẽ là Hoàng hậu.” Giọng nói của Tiêu Vũ Xuyên rất chậm, hần khản giọng nói, “Trẫm nói rồi, trẫm đã không còn rảnh để chú ý đến nàng nữa.”

Tuy lời nói của hần cực kì nhân từ nhưng hai gò má như chìm trong bóng tối, giống hệt một dã thú đang đợi sói lồng. Lục Hoàng hậu sững sờ nhìn hần, trong chớp mắt, nàng ta chợt nhớ lại cuộc đi săn mùa xuân trước đây...

Lúc Tiêu Vũ Xuyên tự mình giương cung bắn chết Lương phi cũng có biểu cảm này. Tối tăm, lạnh lùng khiến lòng người cảm thấy lạnh lẽo. Có điều, lúc đó Tiêu Vũ Xuyên còn dồi dào sinh lực và vô cùng điều luyện nên có thể nhẹ nhàng hỏi “Trẫm bắn con mồi này thế nào?”, hần của bây giờ lại không thể như vậy nữa.

“Bệ hạ...” Khóe môi Lục Hoàng hậu run lên, “Nhất định là nhằm lẫn rồi, Tần lang và thần thiếp không có quan hệ gì cả...”

“Không có quan hệ gì ư?” Tiêu Vũ Xuyên cup mắt, lạnh nhạt nhìn nàng ta, “Giang sơn này của trẫm bị Hào Châu vương hay Cảnh Lăng vương cướp lấy thì dù sao cũng là của người Tiêu gia. Nhưng nếu giang sơn này rơi vào tay người khác... Hoàng hậu phải hiểu rõ chứ.”

“Người đâu.” Dừng một chút, Tiêu Vũ Xuyên ôm ngực ho khan rồi lạnh lùng nói, “Cho Hoàng hậu uống thuốc đi.”

Dứt lời, hần xoay người đi vào trong phòng. Lục Hoàng hậu tròn tròn hai mắt như hóa đá ngay tại chỗ, trong lòng vô cùng kinh ngạc và hoảng sợ. Nàng ta nhìn Tiêu Vũ Xuyên vội vã xoay người đi, chỉ cảm thấy giờ phút này hần khiến Lục Hoàng hậu cảm thấy mình cực kì giống với Lương phi khi ấy.

Mấy cô cô tay chân to khỏe bước tới dè dặt Hoàng hậu uy nghi hiên hách xuống một cách đầy tàn bạo, họ đưa tay đẩy cằm của nàng ta lên rồi rót thuốc phá thai vào miệng nàng ta.

Thực ra mấy bà ta không cần mạnh bạo như vậy, bởi vì từ đầu tới cuối, Lục Hoàng hậu đều ngờ ngác sợ hãi đứng ngây người tại chỗ giống như mất hồn, đôi mắt cứ dờ theo bóng dáng Tiêu Vũ Xuyên rời đi.

... Thì ra nàng ta và Lương phi vốn chẳng khác gì nhau.

... Nàng ta và Lương phi đấu đá lâu như vậy, trước đây còn vui mừng khi Lương phi rơi vào kết cục đó. Nhưng hôm nay nàng ta và Lương phi có gì khác biệt chứ?

Hai chân của Lục Hoàng hậu mềm oặt, ánh mắt vô hồn. Cả bộ đồ hoa phượng đỏ điểm xuyên mây bay bướm vờn bị màu nâu của thuốc bắn lên tung tóe.

Một lúc sau mới nghe thấy tiếng kêu tuyệt vọng của Lục Hoàng hậu vang lên.

“Con... của ta...”

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Tiêu diệt bia đỡ đạn, tay chân phải nhanh một chút, động tác phải linh hoạt, tư thế phải dũng mãnh vào!!!

Đại Cầu: Chỉ có người Tiêu gia không bị đội nón xanh mới có tư cách leo lên ngai vàng thôi.

Chương 92: Đình giữa hồ

Editor: Đình Hương

Beta: Tửu Thanh

Lục Hoàng hậu bị điên rồi.

Lúc tin tức truyền từ trong cung ra, Khương Linh Châu đang ngồi trò chuyện với Tổng Thái Vi ở khu vườn vừa mới được tu sửa lại của Diêu gia.

Khi tỳ nữ thông báo chuyện này, Khương Linh Châu vô cùng kinh ngạc.

Mấy ngày trước Lục Hoàng hậu gọi tỳ muội trong nhà mình vào cung làm Quý phi, lại còn có tâm trạng để đi bái Phật, tất cả đều là đáng về của người không có vấn đề gì mà. Đang yên đang lành, sao đột nhiên lại phát điên vậy?

Hay là... bị bệnh?

Khương Linh Châu nói với Tổng Thái Vi vài câu xong thì vội vàng vào Tây cung xem xét.

Tuy Lục Hoàng hậu và nàng có xích mích nhưng dù sao nàng ta cũng là Hoàng hậu trong Tây cung. Bây giờ Khương Linh Châu lại quản lý Tây cung, dù thế nào nàng cũng phải đi hỏi thăm thái y xem rốt cuộc bệnh tình của Lục Hoàng hậu là thế nào.

Đến khi vào được Tây cung thì lập tức có cung nữ và thái giám tiếp đón, nói rằng mấy ngày trước Hoàng hậu nương nương đập đầu vào cột, sau khi tỉnh lại thì hơi điên điên khùng khùng, suốt ngày gọi “con của ta”, “con của ta”, nói chuyện rất kì lạ, không ăn không ngủ, còn lấy nước mắt rửa mặt khiến người ta vô cùng lo lắng.

“... Chuyện này...” Khương Linh Châu hơi ngạc nhiên, “Con của Hoàng hậu nương nương từ đâu mà ra?”

“Tất nhiên là chưa từng có ạ.” Mấy cung nữ khóc thút thít, nghẹn ngào lên tiếng, “Từ trước đến giờ Hoàng hậu nương nương luôn có tám lòng Bồ Tát, vô cùng tốt bụng, sao lại gặp chuyện thế này chứ?”

Khương Linh Châu cho truyền thái y rồi cùng đến tẩm cung của Hoàng hậu thăm Lục Chi Dao. Vừa vào trong điện đã nghe thấy tiếng khóc nức nở đầy chua xót, thì ra Lục Chi Dao đang ngồi trên giường buồn bã cúi đầu khóc lóc. Trên đầu nàng ta đeo băng gạc, hình như đúng là đập đầu vào cột thật.

“Nương nương, Nhiếp Chính Vương phi đến ạ.” Một cung nữ tiến lên cẩn thận nói.

Khương Linh Châu mơ hồ nhớ ra cung nữ luôn hầu hạ bên cạnh Lục Hoàng hậu tên là Hoàn Phiến và Như Ý, nhưng hôm nay lại là hai gương mặt hoàn toàn mới. Nàng lập tức hỏi ngay: “Cung nữ hay ở bên cạnh Hoàng hậu nương nương đâu rồi?”

“Bẩm Vương phi nương nương, vì hầu hạ không chu đáo nên đã bị bệ hạ đánh chết rồi ạ.” Cung nữ lạ mặt kia nơm nớp lo sợ đáp.

“Đánh chết?” Khương Linh Châu nghi ngờ, “Chuyện này...”

Lục Chi Dao nghe nói Khương Linh Châu đến thì ngừng khóc. Nàng ta mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, khẽ hỏi: “Cạnh Lăng Vương phi đến rồi ư? Có mang tiểu Thế tử đến không? Mau để cho bản cung xem nào! Sau này nó và con của ta sẽ là đường huynh đệ, đương nhiên phải cùng trông nom hai đứa rồi...”

Lông mày của Khương Linh Châu nhíu chặt, nàng dừng chân lại.

Nàng nhớ trước đây khi bé Tiêu Du Chương đến, Lục Chi Dao để lộ nét mặt cô đơn và ao ước không thôi, trong lòng chợt trở nên lạnh lẽo.

Sau này nàng nhất định sẽ không bế Tiêu Du Chương vào trong cung nữa, tránh để Lục Chi Dao nhìn thấy thì lại xảy ra chuyện.

“Hoàng hậu nương nương, trạng thái tinh thần thế nào rồi?” Khương Linh Châu tiến lên hỏi.

Lục Chi Dao ngây ngốc ngẩng đầu lên, nước mắt tràn ra từ khóe mắt. Sắc mặt của nàng ta trắng bệnh, mắt thâm quầng, đáng vẻ tiêu tụy như cô hồn. Giờ phút này, nàng ta cong môi rồi bật cười đầy đau khổ, hỏi Khương Linh Châu: “Cạnh Lăng Vương phi, người có thấy con của bản cung không? Nó vừa ở đây này, còn khóc lóc muốn bản cung ôm nó nữa đây...”

Rõ ràng chưa từng có con, sao lại nói y như thật vậy, giống như trong cung điện này đã từng tồn tại cái gọi là “đứa bé” vậy.

Khương Linh Châu sờn hết cả da gà.

Xem ra Lục Chi Dao điên thật rồi.

“Sợ là Hoàng hậu nương nương đã ngủ đến nỗi hồ đồ rồi, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt đi.” Nàng không muốn ở lại thêm nữa, chỉ cảm thấy trong cung có cơn gió lạnh rất đáng sợ, lập tức nhanh chân bước ra khỏi tầm cung của Lục Chi Dao. Sau khi gọi thái y đến hỏi han cẩn thận thì mới biết đúng là thần trí Hoàng hậu hơi thất thường.

Sao một người phụ nữ thế này có thể làm mẫu nghi thiên hạ được? Khương Linh Châu trở về vương phủ thương lượng với Tiêu Tuấn Trì hồi lâu, cũng chỉ có thể phế Lục Chi Dao rồi nâng người tỷ tỷ Lục Chi Nhược lên mà thôi.

Lục Chi Nhược đang nửa tỉnh nửa mê, còn chưa hiểu rõ rốt cuộc vị thứ muội này gọi mình vào cung để làm gì thì bỗng nhiên lắc mình một cái được phủ Nhiếp Chính vương nâng lên làm Hoàng hậu, nhất thời trong lòng nàng ta vừa mừng vừa lo.

Ngày sắc phong tân hậu, cây hòe trong Tây cung nở rộ, đài vàng phản chiếu hình kỳ lân thể hiện rõ uy nghi quý phái của hoàng gia. Lục Chi Nhược mặc lễ phục đỏ, kéo lê đuôi áo phượng thêu mây đứng trong đại điện, trang sức trên búi tóc dày đặc. Nhưng trong đại điện huy hoàng tráng lệ lại không hề thấy bóng dáng của Tiêu Vũ Xuyên.

Trong lòng Lục Chi Nhược hơi lo lắng.

... Tình trạng thân thể của bệ hạ ốm yếu tới mức nào vậy?

Mùa thu An Bình năm thứ bảy, cây cỏ khắp núi ngoài thành Thái Diên đều chuyển từ lá xanh sang lá vàng. Làn gió se lạnh ập tới làm cả thành đều toàn lá vàng bay ngợp trời.

Bởi vì đã lâu bệ hạ không lên triều nên trên dưới triều đình, quan lại và trong lòng dân chúng đều thăm đoán, sợ là bệ hạ không thể gắng gượng qua được mùa đông này.

Đến khi cơn giá rét từ phương Bắc đột nhiên ập tới thì khắp thành sẽ toàn là tuyết lạnh sương giá, lúc đó bệ hạ chống đỡ thế nào được đây?

Tuy không ai dám nói ra điều này nhưng tất cả mọi người đều ngầm hiểu... Điều quan trọng trước mắt chính là lấy lòng vị Nhiếp Chính vương đang nắm quyền kia. Bây giờ bệ hạ không có con nối dõi mà còn mắc bệnh nặng, Hào Châu vương đã chết, không còn ai tranh đoạt ngai vàng với Nhiếp Chính vương nữa. Sau này đương nhiên hẳn sẽ leo lên ngôi Hoàng đế, chẳng qua là chuyện sớm muộn thôi.

Thành Thái Diên giống như mặt hồ, bề ngoài không chút gợn sóng, nhưng bên dưới lại là xoáy nước cuộn cuộn vô cùng hiểm ác.

Khuông Linh Châu cũng đoán Tiêu Vũ Xuyên không thể chịu đựng được nữa.

Lúc riêng tư, nàng cũng đã hỏi Tiêu Tuấn Trì xem nên xử lý chuyện này thế nào. Tiêu Tuấn Trì đáp: “Còn có thể xử lý thế nào được? Thuận theo tự nhiên thôi.”

Với Tiêu Tuấn Trì mà nói thì Tiêu Vũ Xuyên sống hay chết cũng không có gì khác biệt. Tiêu Vũ Xuyên sống thì bất cứ lúc nào hẳn cũng phải trợ giúp Tiêu Vũ Xuyên, Tiêu Vũ Xuyên mất thì hẳn ngồi lên ngôi vị Hoàng đế rồi tiếp tục làm rạng danh Tiêu gia.

Lá thu bay phấp phới và thời tiết bắt đầu lạnh dần. Cuối cùng mùa đông ở Thái Diên đã tới. Trận tuyết đầu tiên làm khắp thành được phủ thêm một màu trắng tinh nhẹ nhàng giống như cung nữ che khăn mỏng. Tây cung sừng sững cũng khoác một chiếc áo trắng bạc lấp lánh giống như được ánh trăng bao phủ, trông càng thêm to lớn và hùng vĩ.

Trong phủ Nhiếp Chính vương, Khương Linh Châu và mấy tỳ nữ đang ngồi quanh chiếc bếp đồng nhỏ, vừa sưởi ấm tay vừa cẩn thận bàn chuyện cuối năm trong phủ. Lan cô cô có ý định để nàng học những chuyện này nên chỉ ở bên cạnh chỉ dạy thêm thôi.

Mấy tỳ nữ đều mặc y phục mùa đông rất dày, mỗi người một màu sắc xanh hồng đẹp đẽ, trông vô cùng đáng yêu.

“Qua năm sau Kiêm Hà cũng đã đến tuổi xuất giá của con gái nước Ngụy rồi. Khi đó, ta sẽ cẩn thận lựa chọn giúp em một vị hôn phu thật tốt, để Kiêm Hà nở mày nở mặt gả đi nhé!” Nói xong chuyện cuối năm, Khương Linh Châu nhắc tới việc kết hôn của tỳ nữ thân cận, “Cũng không thể để em ở bên cạnh ta cả đời được. Kiêm Hà thích kiểu đàn ông thế nào? Không ngại nói cho ta biết chứ?”

Kiêm Gia nhíu mày đáp: “Nô tỳ muốn hầu hạ Vương phi nương nương cả đời ạ.”

“Nói gì thế? Sau này em còn phải chăm sóc con cái của mình nữa mà.” Khương Linh Châu cầm tay nàng ấy, mỉm cười dịu dàng, “Mà coi như em có gả cho người ta đi chẳng nữa thì bất cứ khi nào cũng có thể trở về hầu hạ bên cạnh ta. Phủ Cạnh Lăng vương lo gì không nuôi nổi Kiêm Hà em chứ?”

Mấy câu nói này khiến trong lòng Kiêm Hà vừa chua xót vừa vui mừng, khóe mắt rung rung.

Nhưng vào lúc này, Vi Sương vén rèm lên làm một cơn gió tuyết thổi vào. Nàng ấy hành lễ xong thì bẩm báo: “Vương phi nương nương, trong Tây cung truyền lời rằng bệ hạ mời người đến ngắm tuyết ạ.”

“... Bệ hạ?” Khương Linh Châu hơi nghi ngờ, “Vi Sương, em không nghe nhầm chứ?”

“Là bệ hạ mời người ạ.” Vi Sương đáp.

Bây giờ thân thể của Tiêu Vũ Xuyên rất yếu, sao lại có tinh thần mời nàng tới ngắm tuyết thế? Trong lúc Khương Linh Châu còn đang nghi ngờ thì Vi Sương đã tiến tới bên tai nàng, thấp giọng báo: “Trong Tây cung đã truyền thái y, sợ là bệ hạ... sắp không xong rồi, chỉ muốn gặp người một lần cuối thôi. Nhưng nếu người không muốn vào cung thì cũng không sao cả.”

“Thôi, đi thì đi.” Khương Linh Châu đứng lên, để tỳ nữ khoác thêm áo cho nàng, “Số lần ta vào Tây cung đâu phải là ít? Có gì đáng lo chứ? Ta đi đây. Bạch Lộ, em nhớ nói với Vương gia một tiếng nhé.”

Tỳ nữ chuẩn bị xe ngựa xong thì nàng lập tức đội tuyết tiến thẳng tới Tây cung.

***

Tiêu Vũ Xuyên đang ngồi trong đình giữa hồ chờ nàng.

Ở giữa hồ có xây một cái đình, mặt nước xung quanh vô cùng yên ả. Trên vòm mái cong hình bát giác đã tích tụ một lớp tuyết trắng như sợi bông mùa xuân đang rơi vãi. Đúng lúc có một bông tuyết tung bay rồi rơi xuống mặt hồ, làm mặt hồ gợn sóng nhỏ. Mấy đóa hoa sen lẻ loi trong mặt hồ xanh biếc giống như đã ở đó chờ đợi hơn mười năm rồi.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, không hề có bông tuyết rơi.

Khuông Linh Châu men theo cầu đá cừ khúc, chậm rãi đi tới mái đình trước mặt. Trên tán ô đã khá nặng rồi.

Tiêu Vũ Xuyên ngồi trong đình nhìn hai đóa hoa sen giữa hồ, giống như một bức tượng đá không hề động đậy. Trên gò má gầy gò lại có chút sức sống, ánh mắt cũng có hồn hơn. Khuông Linh Châu nhìn xuống, cảm giác chàng thiếu niên nhanh nhẹn khiến người ta kinh ngạc đã trở về rồi.

“Nhiếp Chính Vương phi đến rồi à?”

Hắn nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại. Vì đã lâu chưa thấy ánh mặt trời nên gương mặt của hắn vô cùng nhợt nhạt, giống như bị nhuộm màu tuyết trắng vậy, đôi mắt hơi sáng lên, tựa như vị thiếu niên trong sáng lần đầu tiên nhìn thấy cô nương trong lòng mình.

“Tham kiến bệ hạ.” Khuông Linh Châu gập ô lại, cúi người hành lễ.

“Miễn lễ, ngồi đi.” Tiêu Vũ Xuyên nở nụ cười rồi giơ ống tay áo trống trơn lên, cánh tay thon gầy chỉ vào vị trí đối diện bàn đá, “Nơi này vốn dành cho nàng.”

Hắn đánh giá Khuông Linh Châu, đôi mắt càng lúc càng sáng lên, chỉ cảm thấy người phụ nữ trước mắt thật xinh đẹp. Chỉ chốc lát sau, hắn thấp giọng nói: “Hôm nay mời Nhiếp Chính Vương phi đến đây chỉ vì muốn nói vài chuyện với Vương phi thôi. Khi nào nói xong, trẫm sẽ đưa Nhiếp Chính Vương phi xuất cung ngay.”

“Bệ hạ cứ nói đi, đừng ngại.”

Tiêu Vũ Xuyên im lặng một lúc lâu, hắn nhìn tuyết rơi ngoài đình, chậm rãi nói: “Trẫm thường nghĩ, nếu trẫm chưa từng hiểu lầm Tam thúc, lại tin lời Nhị thúc nói rồi tính toán cả đời với Tam thúc thì có phải tình huống hôm nay sẽ không giống như này không?”

Khuông Linh Châu không lên tiếng, hắn nói tiếp: “Cả đời này của trẫm thật quá tầm thường, không hề làm được gì cả. So với phụ hoàng, thật sự là trên trời dưới đất, khác một trời một vực.”

“... Bệ hạ.” Khuông Linh Châu mở miệng, thấp giọng nói: “Cả đời này dài lắm. Không phải chỉ nói ngắn ngủi mười mấy năm là xong thôi đâu.”

“Nhiếp Chính Vương phi nói câu này cho người khác nghe thì còn được. Nhưng thân thể của trăm thể nào mà Nhiếp Chính Vương phi còn không rõ sao?” Tiêu Vũ Xuyên nở nụ cười xán lạn, tựa như gió xuân thổi vào đình, mở ra một vườn hoa lê mà xung quanh tất cả đều là hoa lê nở rộ, “Có lẽ nếu năm đó trăm và Tam thúc không so bì nhau thì cuối cùng... người lấy nàng chính là trăm.”

Hắn vẫn còn canh cánh trong lòng, khó có thể buông xuống được.

“Là trăm cầu hôn Hà Dương công chúa với Tề đế trước.” Hắn cup mắt xuống rồi thấp giọng lầm bầm, “Nếu tất cả những thứ này chưa từng có, vậy có lẽ hôm nay hai chúng ta có thể uống trà ngắm tuyết và cùng nhau thưởng thức núi sông rồi.”

Nhưng cũng chỉ là “nếu” mà thôi.

Bây giờ Hà Dương công chúa đã gả cho Tiêu Tuấn Tri, mà hắn lại ngu ngốc trải qua mấy năm này, vừa không gây dựng được nghiệp lớp cũng chẳng có công lao gì. Bây giờ thân thể lại ốm yếu giống như bông tuyết rơi xuống hồ, bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

“... Hà Dương.” Tiêu Vũ Xuyên nhìn nàng, trong giọng nói mang theo chút chờ mong, “Nếu như trăm, không, ý ta là, nếu như... nàng chưa từng gặp Tam thúc, nàng có bằng lòng gả cho trăm không?”

Khương Linh Châu im lặng.

Tiêu Vũ Xuyên thấy nàng không trả lời thì hơi nhúu mày, trong đôi mắt có ý cầu xin. Hắn tự hạ thấp bản thân, hỏi: “Hà Dương, ta sắp chết rồi. Nói hai câu êm tai để ta ra đi thanh thản nhé, được không?”

Khương Linh Châu vẫn im lặng.

Tiêu Vũ Xuyên cứng ngắc gật đầu, khề lẩm bầm: “Nàng hận ta như vậy sao? Vì Tam thúc à?”

Lúc này, đột nhiên Khương Linh Châu ngẩng đầu lên đáp: “Bệ hạ, thần thiếp không dám hận người. Bệ hạ chỉ bị gian thần che mắt thôi, cũng chưa từng làm hại thần thiếp. Mà nếu có thì cũng đã là quá khứ rồi, thần thiếp không còn để trong lòng nữa.”

“Vậy vì sao nàng không trả lời?”

“Thần thiếp không trả lời vì những lời bệ hạ nói không thể xảy ra.” Nàng nhìn thẳng vào Tiêu Vũ Xuyên, ánh mắt rất kiên định, “Bệ hạ không phải một đứa bé không biết gì, người cũng biết thời gian như dòng sông chảy về hướng đông, không thể quay lại được. Bây giờ mọi chuyện đã xác định thì cần gì phải cầu mong mãi một chữ “nếu” chứ?”

Tiêu Vũ Xuyên khẽ thở dài, cổ họng như bị gió lửa vào khiến giọng nói trở nên khàn khàn.

“Trẫm chỉ... muốn nghe nàng nói...”

“Nếu bệ hạ muốn nghe, vậy thần thiếp sẽ nói.” Khương Linh Châu tiếp tục, “Nếu thần thiếp chưa từng gả cho Cảnh Lăng vương và bệ hạ chưa từng có hiềm khích với Vương gia thì đương nhiên mọi chuyện sẽ thay đổi. Cảnh Lăng vương không nhiếp chính và trong tay cũng không có quân Huyền Giáp, hiển nhiên sẽ không chiếm được tám tòa thành trì ở vùng U Yên của nước Tề. Đến lúc đó, coi như bệ hạ có cầu hôn Công chúa nước Tề thì cùng lắm chỉ có muội muội của thần thiếp được gả tới mà thôi.”

Dừng một chút, nàng lại nói tiếp: “Có lẽ Hào Châu vương sẽ chấp chính. Kể từ đó, nước Tề có thể đánh tan nước Ngụy rồi ấy chứ. Khi đó, muốn hòa thân kết thành đồng minh gì đó cũng chẳng được. Đời người sẽ gặp biến cố, thời gian luôn thay đổi, sao một chữ “nếu” có thể bao quát hết được?”

Tiêu Vũ Xuyên nghe xong thì kinh ngạc không động đậy, giống hệt pho tượng đá.

... Nếu thật sự như nàng nói, sợ là cả đời này hắn cũng chẳng gặp được Khương Linh Châu.

“Hà Dương, nàng đúng là không buông tha cho người ta mà.” Hắn đau khổ bật cười, đáy mắt tràn ngập chua xót, “Thế mà trước đây trẫm cảm thấy nàng chỉ có vẻ ngoài đẹp đẽ thôi chứ, quả thật là cục kì ngu xuẩn.” Ngay sau đó, hắn lại lập tức hỏi: “Vậy bây giờ trẫm chỉ hỏi một câu thôi.”

“Bệ hạ cứ hỏi.”

“Hà Dương, nàng hận trẫm không?”

Bông tuyết im lặng rơi xuống làm hồ sen dao động.

Khương Linh Châu chỉnh lại áo khoác trên vai rồi thở dài, đáp: “Thần thiếp không hận.”

Trên gương mặt của Tiêu Vũ Xuyên dần xuất hiện một nụ cười cay đắng.

Hắn từng có dục vọng muốn chiếm hữu nàng, cũng từng ra tay với phu quân của nàng mấy lần. Nàng không hận mình đã là may mắn lắm rồi.

“Sở dĩ thần thiếp không hận bệ hạ, chẳng qua là vì cảm thấy những việc bệ hạ làm không đáng để ở trong lòng mà thôi.”

Nàng lạnh nhạt nói, “Trong sách Phật có nói: “Nếu yêu mà xa cách, không lo cũng không sợ” (1), tuy rằng khuyên người ta hãy kiềm chế tình cảm nhưng cũng có thể coi

như là lời trong lòng của thần thiếp... Bệ hạ làm gì thần thiếp cũng chưa từng để trong lòng, quay đầu một cái là quên luôn... Cho nên không cần hận.”

(1) Nếu yêu mà xa cách, không lo cũng không sợ: bởi vì yêu mà lo lắng, vì yêu mà sợ hãi, nếu không yêu thì sẽ không lo lắng, cũng không sợ hãi nữa.

Nàng vừa dứt lời thì Tiêu Vũ Xuyên càng cười khổ hơn. Dần dần, hắn cảm thấy cơ thể hơi mệt mỏi, ánh sáng trong mắt cũng đã phai nhòa. Con buồn ngủ ập đến như kiểu buồn ngủ mà khi còn bé bị phụ hoàng dạy kỹ thuật cưỡi ngựa suốt cả đêm vậy.

Hắn dựa vào cột đình rồi nhắm hai mắt lại, lầm bầm: “Nhiếp Chính Vương phi, trăm hơi buồn ngủ, đành ngủ ở đây một lát vậy. Nàng nhớ nhắc mấy cung nữ kia không được quấy rầy giấc mơ của trăm nhé. Sau khi mặt trời lặn thì hãy gọi trăm về điện Hàm Chương.”

Mí mắt của hắn nặng nề, dường như không mở ra nổi.

Khuông Linh Châu đứng lên hành lễ rồi đáp: “Vâng.”

Nàng tiện tay gỡ áo khoác trên người xuống rồi khoác lên người của Hoàng đế để hắn đỡ lạnh, sau đó lặng lẽ lùi ra khỏi đình.

Đến khi ra khỏi cầu đá cửa khúc thì lập tức có cung nữ bước lên tiếp đón. Khuông Linh Châu đưa ô trong tay cho cung nữ, cụp mắt xuống, thấp giọng nói: “Gọi thái y đến... Còn nữa, đi chuẩn bị chuồng đi, nhanh tay nhanh chân một chút, đừng để qua tối nay.”

Tuyết trên hồ dần nhiều lên, Hoàng đế ôm yếu được khoác áo cứ thế ngủ thiếp đi, dựa vào trong đình.

***

Mùa đông, An Bình năm thứ bảy, Ngụy đế Tiêu Vũ Xuyên bệnh nặng qua đời.

~~~ Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Vũ Xuyên: Cuối cùng thì lời thoại của ta trong nửa cuốn sách này đã hết rồi!

Khuông Linh Châu: Bắt đầu kỹ năng đặc biệt (niệm Phật siêu độ tại chỗ)

Lục Chi Nhược: Ta có một câu, hừm... không thể không nói.

Chương 93: Chim trong lồng

Editor: Đinh Hương

Beta: TỬ Thanh

Mùa xuân, An Bình năm thứ tám.

Tuyết ở Thái Diên vừa tan hết, những cành cây xanh biếc chỉ mới nhô ra. Cả tòa thành như vừa thức tỉnh sau mùa đông và lại tràn trề sức sống. Ở một hướng nọ trong đô thành vang lên tiếng đập gỗ xây dựng, Đông cung ở Thái Diên vốn vắng vẻ đã lâu nay đang được tân trang lại.

Những người thợ thủ công ra ra vào vào cửa cung, cả trong lẫn ngoài đều bận rộn nhưng lại vô cùng ồn ào và náo nhiệt. Sau khi nạo vét hết phù sa trong kênh đào thì dẫn một dòng suối vào, sóng nước chảy thẳng vào trong hồ nước ở vườn hoa. Mái hiên cong vút đã được lợp ngói lưu ly, dưới ánh nắng mặt trời trông rực rỡ như đá quý rải đầy trước mặt Phật tổ.

Từ trước đến nay, hoàng tộc Tiêu thị luôn ở trong Tây cung, Đông cung chỉ thỉnh thoảng mới được dùng nên không xa xỉ và nguy nga rộng lớn bằng Tây cung, ngược lại có hơi hướng giống cung điện của người phương Nam.

Mà giờ đây Đông cung lại bỗng nhiên được sửa chữa và hoàn toàn đổi mới. Nguyên nhân chỉ có một, triều đại mới đã đến.

Mùa đông năm ngoái Tiêu Vũ Xuyên bệnh nặng qua đời. Sau đó quần thần đều tôn Nhiếp Chính vương Tiêu Tuấn Tri lên làm vua để chính đốn lại sự nghiệp thống nhất đất nước của Tiêu thị. Trước đó các quan lại đã bàn bạc rất nhiều về những công việc vụn vặt phức tạp, sau vài trục trặc thì cuối cùng mọi chuyện đã được quyết định.

Đến khoảng tháng ba, Tiêu Tuấn Tri sẽ bước vào cung điện và đăng cơ làm Hoàng đế.

Dựa theo thông lệ thì tân đế sẽ chuyển vào Tây cung, nhưng Tiêu Tuấn Tri không muốn ở Tây cung xa hoa rộng lớn này nên muốn sửa lại Đông cung để ở. Nguyên nhân là gì thì ít nhiều đám triều thần đều có thể đoán được mấy phần.

Thứ nhất là vì Nhiếp Chính vương rất yêu thương Nhiếp Chính Vương phi. Từ đình đài, lầu gác đến dòng nước chảy dưới cầu nhỏ trong Đông cung đều được thợ thủ công khéo léo mô phỏng theo khu vườn của người Tề. E là Nhiếp Chính vương sợ Nhiếp Chính Vương phi nhớ nhà nên lần này mới muốn chuyển vào Đông cung ở.

Thứ hai là do trước đó trong Tây cung đã xảy ra rất nhiều cuộc tranh đấu gay gắt làm vô số người chết nên Nhiếp Chính vương không ưng ý cho lắm. Tuy cung điện rất rộng

lớn nhưng có quá nhiều oan hồn, mà vị Hoàng hậu điên khùng của tiền triều là Lục Chi Dao vẫn còn ở trong Tây cung. Nhiếp Chính vương tin Phật nên không thích nơi thế này cũng là điều hiển nhiên.

Những người thợ thủ công nhanh chóng sửa chữa lại Đông cung, mới hơn một tháng mà kênh đào đã được khơi thông sạch sẽ, còn trồng thêm cây hoa khiến Đông cung trở nên rực rỡ hơn hẳn, lộ ra sự đồ sộ của hoàng gia. Từ xa nhìn lại, cung điện này lộng lẫy như Tiên cung, đẹp đẽ như Dao Trì. (1)

(1) Dao Trì: Nơi ở của Tây Vương Mẫu.

Một ngày nọ, Tiêu Tuấn Trì dẫn Khương Linh Châu đi xem Đông cung đã được sửa sang xong xuôi. Kiệu của Khương Linh Châu đi qua cửa son, nàng sai người hạ kiệu xuống rồi đảo mắt nhìn xung quanh. Nàng nhìn lướt qua cung điện, tuy tràn ngập phong thái phi phàm nhưng lại không có một tấm biển nào nên mới lên tiếng hỏi: “Vương gia, sao cung điện này không có tên vậy?”

Tiêu Tuấn Trì khoanh tay đáp: “Đợi Vương phi đặt tên đây.”

“Vương gia không thể tự đặt ư?”

“Ta là quân nhân nên cực kỳ thô bỉ, đâu biết được chữ nào tốt chứ?” Tiêu Tuấn Trì mỉm cười nói tiếp: “Nàng thấy ta đặt phong hào cho Lục Chi Nhược rồi đó, cái gì mà “Viên” với chẳng “Cự”, vậy mà nàng yên tâm để cho ta đặt tên sao?”

Nói đến Lục Chi Nhược, nàng ta quả thật là một người phụ nữ xui xẻo. Tuy nàng ta được gả cho Tiêu Vũ Xuyên làm Hoàng hậu nhưng mới qua mùa thu mà Tiêu Vũ Xuyên đã qua đời. Nàng ta phòng không chiếc bóng một mình, lấy phong hào “Huệ Ý hoàng hậu Lục thị” rồi bị chuyển đến một góc ở Tây cung và sống lặng lẽ ở đó.

Tiêu Tuấn Trì cũng không phải là người cứng nhắc, hắn đã nói với Lục Chi Nhược rằng nếu nàng ta muốn đi thì bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi Tây cung. Nhưng Lục Chi Nhược rất hoảng hốt, nàng ta nhất quyết không muốn đi.

Lục Chi Nhược nghĩ rất đơn giản, lúc nàng ta ở Giao Châu đã mạnh mẽ nói muốn đứng trên kẻ khác ở Thái Diên. Bây giờ tốt xấu gì nàng ta cũng là Huệ Ý hoàng hậu, tuy hơi cô độc nhưng có thể hưởng vinh hoa phú quý. Nếu rời khỏi Tây cung rồi trở về Giao Châu thì đúng là không một xu dính túi.

Cho nên Lục Chi Nhược không muốn đi, chỉ nói muốn ở Tây cung chăm sóc phế hậu Lục Chi Dao.

Khương Linh Châu đi lòng vòng khắp nơi, thấy một bên cung điện có đàn cây leo xanh mướt bám đầy bờ tường thì gọi nơi này là “cung Thúy Vi” (2), sau đó lại thấy nơi khác trong cung điện có nước chảy róc rách, khi ánh sáng chiếu xuống thì vô cùng trong vắt nên lập tức đặt tên là “Động Đình Cư”. Nàng cứ đi khắp nơi như thế và đặt được không ít tên hay.

(2) Thúy Vi có nghĩa là núi xanh thắm.

“Vương phi chọn xong chưa? Sau này chuyển tới Đông cung thì nàng muốn ở cung nào?” Tiêu Tuấn Trì hỏi.

“Nếu muốn thiếp tự chọn thì tất nhiên là Động Đình Cư có nước chảy róc rách rồi. Nhưng chuyện gì cũng phải có luật lệ, theo quy định của tổ tiên người Ngụy, thiếp chỉ có thể ở trong cung Tử Thần thôi.” Khương Linh Châu đáp.

“Sợ gì chứ?” Tiêu Tuấn Trì không để ý lắm, “Vương phi thích ở đâu thì cứ ở đấy đi, xem ai dám nhiều lời nào?”

Khương Linh Châu nhìn dáng vẻ này của hắn thì trong lòng cảm thấy hơi bất lực.

Nàng biết đôi khi tính tình Tiêu Tuấn Trì là thế đấy, không quan tâm người ngoài nhìn mình như thế nào. Đến cả lễ nghi và quy định mà hắn cũng coi như không. Vì muốn đỡ nàng vui vẻ mà còn có thể làm những chuyện vượt quá giới hạn nữa.

“Vậy thì ở Động Đình Cư đi.” Khương Linh Châu nói xong thì nhìn lướt qua cung điện to lớn, “Chỗ này rộng quá, nhưng chỉ có thiếp và Xuân Nhi ở thôi, không tránh được sẽ có lúc hơi buồn tẻ, Vương gia có muốn nạp thêm tì thiếp để hậu cung thêm đông đúc không?”

Tiêu Tuấn Trì lập tức cảnh giác.

Ham muốn được sống khiến Tiêu Tuấn Trì học được cách làm thế nào để có câu trả lời hoàn hảo nhất.

“Ngoài Vương phi ra thì thiên hạ này không có cô nương nào có thể lọt vào mắt của bốn vương đầu. Dù có một ngàn người, một vạn người cũng chẳng là gì cả.” Tiêu Tuấn Trì đáp, “Nếu Vương phi cảm thấy cô đơn thì có thể gọi mấy cô nương vào cung nói chuyện. Tiếc là bây giờ Na Tháp Nhiệt Cầm đang đánh nhau với hòa thượng của nàng ta nên không rảnh đến Thái Diên chơi.”

Trong bức thư gần đây nhất của Cách Hồ Na gửi tới, đầu tiên là nàng ấy chúc mừng việc lớn của Tiêu Tuấn Trì đã hoàn thành, còn nói mình vừa liên hệ với Phó Huy nên sẽ về chấn chỉnh lại Hỏa giáo cùng hắn. Và thứ nàng ấy nhắc đến nhiều nhất vẫn là vị hòa thượng kia của mình...

Vị hòa thượng tay trái gà không chặt kia là người nước Tề, mới đầu không biết gì cả. Cách Hồ Na nói là nàng đã quyết tâm dạy bảo hắn, bây giờ hòa thượng kia có thể giặt y phục và nấu cơm được rồi, còn có thể lên núi săn thú cưỡi ngựa, trên có thể sửa nóc nhà, dưới có thể phân biệt thảo dược, là một người đa năng trong đám hòa thượng.

Nếu có cơ hội thì nàng ấy sẽ ép hòa thượng kia hoàn tục, kết nghĩa phu thê với mình.

“Đúng rồi Vương phi, ta có một chuyện không thể không nói.” Tiêu Tuấn Trì bỗng nhiên lên tiếng.

“Dạ?”

“Trước đây lúc vừa tới Thái Diên, bản vương đã từng đề cập với Vương phi là muốn có một hôn lễ long trọng do bề hạ làm chủ hôn.” Tiêu Tuấn Trì ho khan một tiếng rồi nói tiếp, “Chỉ là khi đó Vương phi sợ mệt, bản vương có nhắc tới nhưng Vương phi lại nói chỉ một mình thì không có sức lực để làm chuyện này. Kéo dài mãi đến bây giờ, hiện tại Xuân Nhi đã một tuổi rồi mà vẫn chưa tổ chức được hôn lễ nữa.”

“Vương gia, chẳng lẽ chàng muốn...” Khương Linh Châu hơi kinh ngạc.

“Đợi sau khi bản vương lên ngôi nhất định sẽ tổ chức một hôn lễ long trọng cho nàng.” Tiêu Tuấn Trì vuốt nhẫn ngọc ban chỉ, gương mặt vô cùng phấn khởi.

Khương Linh Châu cảm thấy hơi mệt mỏi.

Chỉ riêng đại diện sắc phong thôi đã mệt lắm rồi. Nếu cử hành hôn lễ lần nữa, vậy chẳng phải sẽ mệt chết người ta sao?

Những nghi thức này đều chỉ là hư không, bây giờ nàng đã ở đây rồi, bên cạnh có phu quân và con trai bầu bạn, sao còn cần những thứ đó nữa?

Nhưng nhìn sắc mặt của Tiêu Tuấn Trì, nàng lại không đành lòng làm hấn mất hứng. Cuối cùng mới nở nụ cười dịu dàng đáp: “Vương gia không chê mệt là được rồi. Thiếp cũng rất thích.”

***

Ngày 22 tháng 3, sau sinh nhật của Nhiếp Chính Vương phi không bao lâu thì tân đế Tiêu Tuấn Trì đăng cơ.

Ngày hôm đó trời quang sáng sủa, cảnh xuân rực rỡ, khắp trăm dặm ở Thái Diên như được tắm bằng màu xanh biếc. Dưới bầu trời xanh, Đông cung trở nên nguy nga lộng lẫy hơn bao giờ hết, màu vàng đỏ đan xen nhau trông cực kỳ rực rỡ và nổi bật. Tất cả quần thần đều mặc hoa phục, áo bào tím kết hợp với thắt lưng ngọc, họ đứng theo từng nhóm đông nghịt như rừng rậm, trông rất nghiêm túc và trang trọng.

Bậc thềm ngọc tỏa sáng như được xây dựng từ vàng bạc.

“Bề hạ giá lâm...”

Đi cùng với tiếng thông báo, tất cả quần thần đều lần lượt quỳ xuống, miệng hô vang “Ngô hoàng vạn tuế”.

Theo quy chế thì tân đế phải tự mình bước lên bậc thềm ngọc rồi nhìn chúng sinh và giang sơn dưới chân mình. Có điều, lúc Tiêu Tuấn Trì bước vào lại không đi một mình mà còn dẫn theo người phụ nữ khác.

Khóe mắt của những thần tử thoáng nhìn thấy một người, họ không khỏi ngạc nhiên mà ngẩng đầu lên, chợt phát hiện bên cạnh Tiêu Tuấn Trì chính là thê tử kết tóc của hắn, Hà Dương công chúa của nước Tề, Khương Linh Châu. Vào giờ phút này, người phụ nữ xinh đẹp sóng vai với phu quân của mình đang chậm rãi bước lên cửu trọng cao ngất.

Nàng tuy là phận phụ nữ nhưng không hề gầy yếu. Bộ lễ phục màu vàng trên người nàng giống như cánh phượng hoàng đang giương cao khiến người ta không khỏi muốn cúi đầu vái lạy. Vạt áo kéo dài tựa như dòng nước chảy trên bậc thềm. Từ xa nhìn lại, châu ngọc trên búi tóc của nàng còn tỏa ra ánh sáng lung linh hơn.

“Bệ hạ...” Long mây của quan Lễ bộ nhú lại, rón rén tới bên cạnh Tiêu Tuấn Trì, nói: “Hoàng hậu nương nương còn chưa được sắc phong nên không thể bước lên bậc thềm với người được...”

“Không được à?” Tiêu Tuấn Trì liếc vị quan Lễ bộ, hỏi: “Trẫm muốn Linh Châu và trẫm cùng đứng ở đây. Không được sao?”

“Nhưng việc này trái với quy định...” Quan Lễ bộ run rẩy đáp.

“Vậy sửa ngay đi.” Tiêu Tuấn Trì thu tầm mắt lại rồi nhìn quần thần ở dưới bậc thềm, “Sửa ngay bây giờ.”

Quan Lễ bộ im bất không dám nói thêm gì nữa.

Sau khi quan Lễ bộ lùi ra xa, Khương Linh Châu mới không nhịn được mà che miệng cười.

“Vương gia... À không, Bệ hạ. Thiếp đã sớm nói với chàng rồi, không nên dẫn thiếp đến mà.” Nàng nói tiếp, “Không phải là bị mắng rồi sao?”

“Vậy thì sao?” Tiêu Tuấn Trì thò tay ra sau lưng kéo cổ tay nàng, “Vì Vương phi... À không Hoàng hậu, bị mắng hai câu cũng đáng mà. Phong cảnh ở đây rất đẹp, không dẫn Hoàng hậu đi ngắm thì đáng tiếc lắm.”

Hai người vẫn chưa thích ứng với thân phận đế hậu, nhất thời phải đổi cách xưng hô nên luôn cảm thấy hơi kỳ lạ. Có điều Tiêu Tuấn Trì nói rất đúng, phong cảnh ở đây khá đẹp.

Bầu trời xanh thẳm và xa vời vợi. Chúng sinh dưới chân giống như mây, nàng và phu quân sóng vai đứng ở đây, sau này sẽ cùng nhau ngắm nhìn ngàn cánh bướm và lần lượt từng cảnh xuân một.

“Ôi, chờ đại điển sắc phong xong...” Khương Linh Châu nhìn quan lại đang quỳ lạy dưới chân, thấp giọng lầm bầm, “Thiếp sẽ bị nhốt ở Đông cung, tiếp tục làm một con chim trong lồng không thấy ánh mặt trời. Thế thì làm Hoàng hậu có gì tốt chứ?”

Thật ra nàng cũng chỉ nói vậy thôi.

Bây giờ Tiêu Tuấn Trì không giam cầm nàng nữa. Hắn yêu thương nàng, bảo vệ và cưng chiều nàng. Trên đường đi tới đây, trong lòng nàng biết rất rõ.

“Chim trong lồng cái gì hả?” Về mặt Tiêu Tuấn Trì rất bình tĩnh. Quần thần đứng ở xa nên nhất định không thấy được hắn đang lên lút nói chuyện với Hoàng hậu. Hắn vừa tỏ vẻ nghiêm túc vừa khẽ nói với Khương Linh Châu: “Theo bọn vương thấy thì bọn vương mới là chim trong lồng của Vương phi ấy chứ.”

“Vương gia nên đổi cách xưng hô rồi.”

“Bọn vương biết rồi.”

“Ôi, thiếp nên nói gì thì mới tốt cho Vương gia đây...”

“Không phải Vương phi cũng thế sao?”

Hai phu thê đứng trên bậc thềm cao nhất, tay chấp sau lưng nhưng lại lên lút nói chuyện với nhau.

***

An Bình năm thứ tám, chưa đến cuối mùa xuân, Cảnh Lăng vương đăng cơ lấy Hà Dương Khương thị làm Hoàng hậu và đổi niên hiệu thành Hồng Thủy. Sang tháng thì đại xá thiên hạ.

Tân đế cần cù và đức độ. Nghiêm cấm xa xỉ, lạm quyền, gian dối, từ chối hoang phí và an nhàn hưởng lạc, còn chiêu nạp lương thần, biết lắng nghe điều phải, gọi là Ngụy Thành đế.

Khương hậu tài đức và thông minh, bản tính lại dịu dàng lương thiện, còn có tấm lòng từ bi. Con trai trưởng Tiêu Du Chương trở thành Thái tử, con gái cả Bội Trăn được phong là Thành Quốc công chúa, con gái thứ hai Ôn Thực được phong là Vĩnh Khánh công chúa.

Đế hậu đầm thắm, tình cảm phu thê là tấm gương cho đời sau.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói: Chính văn tới đây là hết qwq.*

Còn ngoại truyện khi trưởng thành của bánh bao nữa thôi.

Dù sao lúc sinh đẻ đã phải chịu nhiều cay đắng thế mà.

Ngoại Truyện

Editor: Đình Hương

Beta: Tửu Thanh

Mùa xuân, Thiên Chiêu năm thứ ba.

Vừa đúng lúc tổ chức cuộc đi săn mùa xuân nên hành cung Bắc Sơn vô cùng náo nhiệt. Cờ săn đón gió bay phấp phới. Những lều vải lớn nhỏ trải đầy trên đồng cỏ giống như từng gò đất nhô lên cao.

Đại tiểu thư của Từ gia là Từ Huệ Chi cầm cây cung, dắt ngựa, mặc một bộ đồ cưỡi ngựa của con gái đi về phía Hoàng đế và Hoàng hậu. Từ Huệ Chi mới mười lăm, mười sáu tuổi, vô cùng hoạt bát xinh đẹp nên thu hút rất nhiều ánh nhìn của các chàng trai.

“Thành Quốc công chúa đến rồi à?” Từ đại tiểu thư giơ tay cao trước trán, nhón chân nhìn về phía chỗ ngồi của Hoàng đế và Hoàng hậu, muốn tìm kiếm bóng dáng Thành Quốc công chúa Tiêu Bội Trăn trong đám người, “Nàng ấy nói với ta rằng lát nữa sẽ quay lại, nhưng cuộc đi săn sắp bắt đầu rồi, sao vẫn chưa về thế? Nếu để người khác giành được vị trí đầu tiên thì làm sao bây giờ?”

Qua một nén nhang mới thấy thiếu nữ xinh đẹp vội vàng chạy tới.

Tuy cô nương kia cũng chỉ tầm mười sáu, mười bảy tuổi nhưng lại có vẻ đẹp như đoá mẫu đơn ngào ngạt hương thơm, khiến người ta không thể rời mắt được. Nhưng dung mạo xinh đẹp của nàng ấy lại không hề tương xứng với bộ nam trang trên người.

Thiếu nữ này chính là Thành Quốc công chúa Tiêu Bội Trăn, hòn ngọc quý trên tay Hoàng đế và Hoàng hậu.

Dưới gôi của Đế Hậu chỉ có một người con trai và hai người con gái. Thái tử Tiêu Du Chương năm nay vừa thành niên, là vị hôn phu trong lòng tất cả danh môn quý nữ ở Thái Diên. Trưởng công chúa Tiêu Bội Trăn năm nay mười bảy tuổi, được phong là Thành Quốc công chúa, Nhị công chúa Tiêu Ôn Thực năm nay mười lăm tuổi, được phong là Vĩnh Khánh công chúa.

Khương hậu lúc còn trẻ có danh hiệu là “Đệ nhất mỹ nhân nước Tề” nên đương nhiên Thành Quốc công chúa Tiêu Bội Trăn khi sinh ra đã có gương mặt vô cùng xinh đẹp, khiến người ta cực kì hâm mộ. Có điều tính tình của Tiêu Bội Trăn lại không giống Khương hậu, nàng là người mạnh mẽ, thích sự náo nhiệt, thẳng thắn oai hùng giống hệt một chàng trai.

Trong cuộc đi săn mùa xuân ở hành cung Bắc Sơn lần này, Tiêu Bội Trăn đã kéo người bạn thân là Từ Huệ Chi đến, nói là nhất định phải trở thành người đứng đầu trong

cuộc săn bắn.

“Lúc này mẩu hậu bắt được nên ta phải ở lại nghe giảng đạo một lúc lâu, giờ mới chạy ra được đây.” Tiêu Bội Trăn sửa sang lại túi đựng mũi tên rồi nói, “Ta thấy năm nay cháu trai của Phí gia và huynh trưởng nhà ngươi không đến, hai tên dẫn đầu không tới, vậy chẳng phải sẽ là hai chúng ta sao?”

“Công chúa nói đúng lắm!” Từ Huệ Chi nói nhỏ, “Hoàng hậu nương nương nói gì người vậy?”

“Ôi, còn có thể là gì nữa chứ? Nói ta chơi cho vui thôi, đừng đi sâu vào rừng quá.” Tiêu Bội Trăn lên ngựa xong lại nói tiếp, “Lúc nào mẩu hậu cũng cảm thấy ta mà vào rừng là sẽ gặp chuyện ngay. Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Mẩu hậu nghĩ quá nhiều rồi.”

Hai thiếu nữ đang thì thầm thì nghe thấy tiếng trọng tài ra lệnh, mấy con ngựa đồng loạt xông ra ngoài, bắt đầu cuộc đi săn.

“Đi thôi!” Tiêu Bội Trăn vung roi quất ngựa, nở nụ cười sung sướng, “Hôm nay ta và ngươi so xem ai săn được nhiều hơn nhé!”

Mấy con tuần mã vượt rào vào rừng rồi mỗi người chạy theo một hướng khác nhau. Tiêu Bội Trăn giục ngựa chạy sâu vào trong rừng. Tiếng gió thổi vù vù bên tai, mấy cánh hoa và cành lá lướt qua bím tóc của nàng.

Đột nhiên Tiêu Bội Trăn nhìn thấy trong khe hở của cành cây trước mắt có gì đó màu trắng xẹt qua. Khóe môi của nàng cong lên, lập tức giương cung, nhắm mũi tên vào cành cây đó. Bắn mấy mũi tên liên tiếp đều không trúng đích làm nàng không khỏi thất vọng. Ngay sau đó nàng lập tức giục ngựa chạy sâu vào rừng hơn.

Gió thổi rì rào trong rừng, cành lá như bị thứ gì đó tác động. Tiêu Bội Trăn thấy thế thì trong lòng vô cùng vui vẻ, lập tức giương cung lên.

... Con mồi lần này nhất định không chạy thoát được đâu!

Mũi tên rời dây cung xé gió lao đi. Từ nhỏ nàng đã đi theo phụ hoàng học cưỡi ngựa bắn cung nên tài bắn cung vô cùng tốt, có thể nói là bách phát bách trúng, ngay cả hoàng huynh của nàng còn tự ti, thấy bản thân không bằng.

Mất thấy mũi tên gần bắn trúng con mồi thì cành cây lại bị tách ra. Thì ra thứ khuấy động cành cây không phải con mồi mà là một người sống. Nhưng giờ đây, mũi tên của nàng đã không còn cách người đó bao xa nữa.

“Mau tránh ra...”

Tiêu Bội Trăn kêu lên đầy sợ hãi, tiếng hét cực kì chói tai.

Người kia sững sốt đứng im tại chỗ không hề nhúc nhích.

Nhưng vào lúc này, mặt đất dưới chân của Tiêu Bội Trăn lại rung lên rồi đột nhiên sụp xuống. Ngựa của nàng bị hoảng sợ, nó giơ hai chân trước lên, hí vang rồi ném thẳng chủ nhân xuống đất. Tiêu Bội Trăn bị hất xuống đất bùn, sau đó lăn xuống phía dưới cùng người kia.

Chờ đến khi phản ứng lại thì Tiêu Bội Trăn phát hiện ra mình đang nằm trong một cái hố.

Cái hố này cao bằng khoảng sáu, bảy người cộng lại, quanh hố lại bị cây cối um tùm trong khu vực săn bắn chắn ngang, che mất ánh mặt trời nên bên trong hố chỉ có chút tia sáng mờ mờ thôi. Cả người của nàng lấm lem bùn đất, túi đựng tên và cung thì không biết biến đâu mất.

Trong đây ngoại trừ nàng còn có một người nữa, là người đàn ông mặc trang phục màu trắng kia.

“Ôi, sao ngươi không cưỡi ngựa? Làm ta tưởng ngươi là con mồi nữa chứ.” Tiêu Bội Trăn đứng lên vỗ bùn trên đầu rồi chợt nhớ ra, kêu lên, “Lần này thì nguy rồi, cái hố này sâu như vậy, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, nếu không ai phát hiện ra thì làm sao bây giờ?”

Người đàn ông kia vẫn không lên tiếng, chỉ chậm rãi ngồi dậy và nhẹ nhàng xoa tay.

Tiêu Bội Trăn tò mò đánh giá hắn một lúc mới phát hiện hắn xấp xỉ tuổi hoàng huynh của mình, nhưng gương mặt này rõ ràng là người trên thảo nguyên, mũi cao mắt sâu, đôi mắt màu hổ phách, mái tóc màu đen xoắn tít được buộc sau gáy.

“Ngươi là thiếu gia nhà nào thế?” Tiêu Bội Trăn hỏi, “Sao thấy ta mà không hành lễ hả?”

Người đàn ông kia vẫn không đáp.

Trong lòng Tiêu Bội Trăn hơi nghi ngờ, chẳng lẽ tên này không hiểu tiếng Hán?

Nàng đã theo phụ hoàng học ngôn ngữ của mấy bộ tộc nên lập tức đổi sang tiếng Khương để nói chuyện với hắn, chỉ tiếc là tên này vẫn không trả lời, như bị câm vậy. Tiêu Bội Trăn suy nghĩ một lúc, cảm thấy vô cùng nản lòng, đoán rằng chắc tám phần người đàn ông này là người của dân tộc thiểu số rồi.

Nàng quay sang miệng hố rồi hét lên vài tiếng, có tiếng vọng lại nhưng lại không có ai đến cứu nên nàng đành yên lặng ngồi xuống.

“Ôi, xui xẻo quá đi. Không những không trở thành người đứng đầu được mà còn phải ở đây với tên ngớ ngẩn chẳng biết nói chuyện này nữa chứ.” Tiêu Bội Trăn ôm gối, buồn

bực đá đất dưới chân, “Trông người rách rưới thế này, không biết là đến từ chỗ nghèo nàn nào nữa?”

Dù sao đôi phương cũng không hiểu nàng đang nói gì nên nàng chẳng lo lắng lắm.

“Bồn công chúa chính là Tiêu Bội Trăn. Nếu người làm bồn công chúa vui thì sau này bồn công chúa sẽ ban cho người một ân huệ, đó là cho người gọi ta là “A Trăn”. Có điều chắc là không thể rồi.” Tiêu Bội Trăn nói nhỏ.

Nàng luôn cảm thấy nhũ danh của mình dễ nghe nhất.

Huynh trưởng của nàng tên là Tiêu Du Chương, nhũ danh là Xuân Nhi, nghe hơi kì lạ. Mà muội muội Ôn Thực của nàng thì người cũng như tên, hay xấu hổ lại hướng nội, tính tình giống như con gái phương Nam, nhũ danh là Bàng Bàng (1). Tuy là một loại thuốc đông y nhưng mỗi lần Tiêu Bội Trăn nghe thấy mẫu hậu gọi nhũ danh này đều cảm thấy giống như đang gọi một con cua vậy, nghe xong rất muốn cười.

(1) Từ “Bàng Bàng” có phiên âm là bàng. Còn con cua có phiên âm là pángxie (páng páng). Cách đọc hai từ này na ná nhau.

Vẫn là nhũ danh A Trăn của nàng là hay nhất.

Tiêu Bội Trăn lẩm bầm một lúc thì bỗng cảm thấy trên cánh tay rất đau. Nàng giờ cúi chỗ lên nhìn vào tay áo, thì ra lúc ngã xuống đã bị rách da rồi, để lại ba vết thương thật dài, cũng hơi đau.

Tiêu Bội Trăn lập tức bối rối.

Mặc dù nàng là một cô nương rất to gan nhưng cũng cực kỳ sợ đau. Lúc chưa phát hiện thì còn đỡ, khi phát hiện ra lại cảm thấy đau đến chết đi sống lại. Nàng hít một hơi thật sâu, lập tức chảy nước mắt.

Nãy giờ người đàn ông nọ không hề nói gì, bây giờ cuối cùng cũng nhìn nàng, trong mắt tràn ngập vẻ nghi ngờ.

“Người không hiểu đâu!” Tiêu Bội Trăn vừa lau nước mắt vừa nói, “Ta rất sợ đau.”

Người đàn ông vẫn nghi ngờ nhìn chằm chằm vào nước mắt của nàng. Một lúc sau, người đàn ông kia đứng lên tìm kiếm xung quanh rồi lấy một ít thảo dược từ trong bọc hành lý ra. Những loại thảo dược kia có hình dáng khác nhau, Tiêu Bội Trăn hoàn toàn không biết gì nhưng cũng có thể nhận ra thứ này dùng để điều chế thuốc.

Người đàn ông kia lấy thảo dược ra, cho vào miệng chậm rãi nhai một lúc. Không lâu sau thì duỗi một cánh tay về phía Tiêu Bội Trăn, ra hiệu nàng đưa cánh tay bị thương đây.

“Ngươi...” Tiêu Bội Trăn hơi kinh ngạc hỏi: “Ngươi... ngươi... ngươi... ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn để thứ ngươi vừa nhai trong miệng lên tay của ta đấy à...”

Nàng nói xong thì mới nhớ ra người đàn ông này không hiểu.

Người đàn ông thấy Tiêu Bội Trăn chống cự thì lập tức kéo tay nàng qua, cúi người xuống rồi lấy thảo dược đã nhai nhuyễn đắp lên vết thương của nàng. Dường như thảo dược màu xanh lục thật sự có công hiệu giảm đau khiến Tiêu Bội Trăn không khó chịu lắm, nước mắt cũng ngừng rơi..

“Coi như ngươi có công.” Nàng lau nước mắt xong lại nói tiếp, “Chờ khi nào ra khỏi chỗ này, bản công chúa nhất định sẽ ban thưởng, phần thưởng chính là cho phép ngươi gọi ta là “A Trăn” nhé... Dù sao ngươi cũng không hiểu được lời ta nói.”

Hai người ở dưới đáy hố một lúc lâu mà không thấy ai đến. Mãi cho tới tận khi trời tối mới loáng thoáng nghe được tiếng người kêu gọi trong rừng.

“Thành Quốc điện hạ...”

“Công chúa điện hạ...”

Tiêu Bội Trăn lập tức vui mừng hét to: “Ta ở đây này!”

Không bao lâu sau, ánh sáng từ bó đuốc thấp thoáng xuất hiện bên miệng hố. Nhóm vệ binh lo lắng nhìn xuống đáy hố rồi ném một sợi dây thừng xuống, nói: “Công chúa điện hạ chờ tiểu nhân xuống đón người nhé, có điều phải mạo phạm một chút ạ.”

Tiêu Bội Trăn vừa định nói thì đột nhiên bị người đàn ông phía sau bế bổng lên.

“Quăng hai sợi dây thừng xuống, ta ôm nàng ấy lên.”

Ngôn ngữ trong miệng người đàn ông đó rõ ràng là tiếng Hán mà.

Tiêu Bội Trăn vô cùng ngạc nhiên. Bây giờ nàng mới nghe được lời người đàn ông này nói, rõ ràng là tiếng Hán chính thống. Nhưng trước đó, biểu hiện của hắn lại giống hệt người sống trên thảo nguyên không hiểu tiếng Hán.

“Ngươi... tên này!” Tiêu Bội Trăn tròn mắt nhìn rồi tức giận hét lên, “Dám lừa bản công chúa!”

“Đừng động đây!” Người đàn ông mở miệng, “Ta chỉ muốn đưa nàng lên thôi A Trăn!”

Nghe thấy hắn gọi nữ danh của mình, Tiêu Bội Trăn cảm thấy vô cùng sùng sốt. Nhưng vì đó là điều mình tự nói ra nên không thể thu lại được. Đều do hắn lừa nàng, làm nàng tưởng hắn không hiểu tiếng Hán.

Đến lúc trở về gặp Đế Hậu, nhất định Tiêu Bội Trăn sẽ bị mẫu hậu của mình dạy dỗ một trận cho mà xem. Khương hậu trông thì dịu dàng hiền thực nhưng khi dạy dỗ phu quân và con cái thì miệng lưỡi lại vô cùng sắc bén, có thể làm Tiêu Bội Trăn đỏ mắt bật khóc.

“Đã nói với con là không được đi sâu vào trong rừng rồi, cũng không được bỏ lại tùy tùng, con không hề để ý đến lời của mẫu hậu đúng không?” Khương hậu nhìn đứa con gái cả của mình chăm chăm, vô cùng tức giận, “Đã vậy thì cứ gả con đi cho xong, để phu quân của con dạy dỗ con đi.”

“A Trăn mới có mười bảy tuổi thôi mà!” Tiêu Bội Trăn không phục, lại hỏi, “Sau hai mươi tuổi mới gả không được sao ạ?”

“Ai bảo con cứ gây rắc rối chứ?” Khương hậu không vui, “Bảo con dẫn theo tùy tùng cũng không chịu. Dẫn con đi cùng Từ đại tiểu thư cũng không xong! Không làm người ta yên tâm gì cả.”

Tiêu Bội Trăn vốn tưởng mẫu hậu chỉ dọa mình thôi, ai biết được sau khi hồi cung, Khương hậu lại thật sự thu xếp hôn sự cho nàng.

Có cô nương nào ở Thái Diên lại gả đi sớm như thế chứ, còn ra thể thống gì nữa?!

Tất nhiên là Tiêu Bội Trăn không chịu nhưng trước mặt Khương hậu thì nàng không thể cãi lại nổi. Cho nên nàng lập tức nghĩ ra một cách... Nếu phải gả cho tên nhóc nào đó mà mình không biết, chỉ bằng gả cho người mà mình biết còn hơn, ở trước mặt mẫu hậu thì cứ nói là tâm đầu ý hợp rồi muốn đính hôn, sau đó sẽ hủy hôn.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy cách này rất hay, lập tức bắt đầu hành động.

Trong Thái Diên này, những người muốn cưới Tiêu Bội Trăn nhiều không đếm xuể. Nhưng lúc nàng thật sự đi tìm họ thì những thiếu gia quý tộc này lại rút lui.

... Nếu thật sự “tâm đầu ý hợp” với Thành Quốc công chúa thì chẳng phải là đào mất tim gan bảo bối của Đế Hậu ư? Đã thế thì đừng nói là thuận lợi cưới được Thành Quốc công chúa, sợ rằng còn khó có thể sống yên ổn ấy chứ.

Nếu thật sự phải chọn hôn phu cho Thành Quốc công chúa, sao không để Đế Hậu trực tiếp lựa chọn chứ?

Cho nên Tiêu Bội Trăn vẫn chưa tìm được người thích hợp.

Mất thấy hành động của Khương hậu rất nhanh nhẹn, dường như đã chọn được phò mã rồi, suốt ngày ở trong cung thương lượng với phụ hoàng về chuyện gả con gái đi, Tiêu Bội Trăn cảm thấy nguy hiểm càng ngày càng đến gần. Cuối cùng nàng liếc mắt tới người đàn ông từ trên trời rơi xuống đã ở cùng mình trong rừng kia.

Hắn tên là Lưu Quân, nhỏ hơn hoàng huynh của nàng một tuổi, vừa đến Thái Diên được hơn một tháng thôi nên có thể nói là gương mặt mới trong giới quý tộc ở Thái Diên. Có rất ít người biết được xuất thân của Lưu Quân, nhà ở thảo nguyên nào hay thuộc bộ tộc nào.

Lúc Tiêu Bội Trăn tìm đến Lưu Quân, hắn đang ngồi ở một sạp hàng ven đường.

Đường đường là Thành Quốc công chúa, không ngồi kiệu mà lại cưỡi ngựa đi rêu rao khắp nơi dưới chân thiên tử. Cuối cùng nàng đến trước mặt Lưu Quân, nhìn từ trên cao xuống rồi nói: “Lưu Quân, bản công chúa tìm người có chút chuyện.”

Lưu Quân thối chén trà trước mặt, ngẩng đầu hỏi: “A Trăn tìm ta có chuyện gì?”

Nghe thấy hắn gọi nhũ danh của mình, Tiêu Bội Trăn lập tức rút roi ngựa ra. Nhưng nghĩ tới việc mình phải cầu xin hắn thì nàng lại nhin.

“Lưu Quân, người mới tới Thái Diên chưa lâu, có vẻ sống cũng không tốt lắm nhỉ?” Tiêu Bội Trăn xuống ngựa, động tác vô cùng gọn gàng ngồi xuống ghế, lấy một bình trà ra, “Bản công chúa cho người một cơ hội tốt, một bước lên trời đây, thế nào?”

“Cơ hội tốt thế nào?”

“Cưới ta.” Nàng vỗ lên mặt bàn một cái tạo ra tiếng động rất lớn, “Đương nhiên chỉ là giả vờ thôi. Chờ sau khi bản công chúa qua hai mươi tuổi thì lập tức hủy hôn và trả lại tự do cho người.”

Trán của Lưu Quân hơi nhăn lại.

“Ta còn phải thi cử nữa.” Hắn buông chén trà xuống rồi nói tiếp, “Hôn nhân đại sự cũng không phải chuyện do chúng ta tự tiện quyết định được.”

“Sợ cái gì? Ta đi xin phụ hoàng, nhõng nhẽo một lúc thôi chắc chắn sẽ được mà.” Tiêu Bội Trăn không để ý lắm, “Phụ hoàng thường nói với ta, nếu xuất giá thì phải gả cho người mà mình thích. Không được nữa thì ta lại nghĩ thủ đoạn khác vậy.”

“Nhưng A Trăn đâu có thích ta.” Lưu Quân mở miệng.

“Bản công chúa cũng chẳng phải thật sự gả cho người.” Tiêu Bội Trăn lườm hắn một cái, hơi tức giận, “Chỉ là giả vờ thôi. Hiểu không? Giả vờ thôi.”

“Ta... phải suy nghĩ đã.” Lưu Quân nói.

“Suy nghĩ cái gì mà suy nghĩ? Lẽ mà lẽ mà.” Nàng lườm hắn, “Cũng đâu có thiệt cho người.”

Nàng nhìn vẻ mặt của Lưu Quân, trong lòng không thoải mái cho lắm. Chẳng lẽ Lưu Quân này không để nàng vào mắt? Do nàng chưa đủ xinh đẹp hay là xuất thân chưa đủ cao? Thiên hạ này chỉ có đạo lý nàng ghét người ta, làm gì có ai ghét nàng được?

Lưu Quân suy nghĩ ba ngày nhưng vẫn từ chối Tiêu Bội Trăn, nói là không dám lừa gạt Đế Hậu.

Tiêu Bội Trăn vô cùng tức giận, cảm thấy rất tủi thân, nước mắt lập tức rơi xuống tại chỗ. Suốt thời gian qua nàng luôn được chiều chuộng, khi khóc nước mắt lại tựa như mưa, dù Lưu Quân chẳng khác gì khúc gỗ không hề có cảm xúc cũng bị dọa.

“Thành Quốc công chúa, nàng đừng khóc....” Tay chân của Lưu Quân hơi luống cuống, “Bình thường ta thấy Công chúa vô tư lắm mà, sao lúc khóc lại đáng sợ thế này?”

“Sợ à?” Tiêu Bội Trăn ghen ngào, “Người nói ta đáng sợ ư? Ta cũng đâu có chê người... Mẫu hậu sẽ gả ta cho một người đàn ông mà ta không biết, chẳng lẽ không cho phép ta được khóc sao?”

Lưu Quân thấy nàng khóc nên cũng không còn cách nào khác, chỉ đành nói, “Ta đồng ý với nàng là được chứ gì.”

Tiêu Bội Trăn lau nước mắt rồi lầm bầm, “Coi như người may mắn, mấy ngày nữa theo ta vào cung gặp mẫu hậu nhé.”

Nàng lật mặt còn nhanh hơn cả lật sách, chỉ trong chốc lát là trời quang mây tạnh. Một lúc sau nàng lại vui vẻ dắt ngựa đi bộ, mua trái cây ở nơi này rồi lại mua hoa cài tóc ở nơi kia giống như một đứa trẻ thôn quê lần đầu lên phố. Lưu Quân không biết làm gì nên đành đi theo sau nàng, cũng không dám để mất dấu nàng.

Lưu Quân đi bộ mệt rồi nên ngồi nghỉ chân ở một tảng đá ven đường. Sau khi duỗi chân ngồi xuống, hắn lấy thảo dược từ trong bọc hành lý ra cẩn thận xem xét.

Tiêu Bội Trăn thấy thế mới hỏi: “Lưu Quân, người làm gì đấy?”

“Hái lá thuốc.”

“Sao người có thể phân biệt được thế?”

“Nhìn thì biết thôi.”

“Ôi, nếu người gả cho ta... Không phải, cưới bốn công chúa thì sẽ không cần làm những thứ nhỏ nhặt này đâu, sai người hầu làm là được rồi.”

“... A Trăn.”

“Hà?”

“Chẳng phải nàng nói sau hai mươi tuổi nàng sẽ trả tự do cho ta ư?”

Tiêu Bội Trăn nghẹn họng, nàng vừa mua một chiếc gương đồng, giờ phút này vô cùng tức giận lấy gương đồng ra soi bản thân: “Người ghét ta à? Thiên hạ này vẫn có người dám ghét bọn công chúa cơ đấy...”

“Sao ta có thể ghét Thành Quốc công chúa được?” Lưu Quân thở dài.

“Nhưng rõ ràng là người ghét ta mà.” Tiêu Bội Trăn không phục.

“... Thành Quốc công chúa trời sinh đoan trang xinh đẹp, ta thấy là thích ngay.” Lưu Quân nói chuyện vô cùng lưu loát.

Nghe hắn nói xong, Tiêu Bội Trăn bật cười hỏi: “Coi như người biết nói chuyện đấy. Đoan trang thế nào? Làm người ta thích nhiều không?”

“A Trăn, nàng tha cho ta đi, ta không giỏi tiếng Hán lắm đâu.” Lưu Quân đáp.

Tiêu Bội Trăn cảm thấy Lưu Quân là người rất thú vị nên ngày nào cũng chạy ra khỏi cung. Nàng vốn không phải là người thích ngồi yên một chỗ, muội muội Ôn Thực thường hay cảm thấy nàng quá hấp tấp vội vàng, không giống Công chúa một nước, nhưng Tiêu Bội Trăn không thêm để ý.

Ra ngoài nhiều, nàng cũng biết Lưu Quân chỉ là tên tiếng Hán thôi, còn tên tiếng Hồ của hắn rất dài làm Tiêu Bội Trăn không thể nhớ nổi.

Mẫu thân của Lưu Quân là người Hồ, phụ thân lại là người Hán, từ nhỏ hắn đã ở trên thảo nguyên Ô Mộc Thâm với mẫu thân rồi lại theo phụ thân học tiếng và chữ viết của người Hán. Mùa đông năm ngoái, mẫu thân của hắn cảm thấy hắn đã lớn rồi, nên đến Thái Diên rèn luyện, vì lẽ đó mà hắn mới đến đây.

“Mẫu thân muốn ta cưới một thê tử ở Thái Diên rồi mới được trở về.” Khi nhắc tới mẫu thân của mình, Lưu Quân khẽ mỉm cười, “Mẫu thân nói phụ nữ người Hán rất đẹp, đơn thuần lại thông minh, khiến người ta yêu thương.”

Hắn vừa dứt lời thì Tiêu Bội Trăn lập tức tỏ ra khinh thường.

“Đồ háo sắc.” Nàng nói, “Cả ngày toàn nghĩ tới “mỹ nhân”, “mỹ nhân”.”

“Tiểu nhân biết sai rồi ạ.” Lưu Quân không cười nữa, “Sau khi gặp A Trăn thì ta mới biết ở Thái Diên này không còn mỹ nhân nữa.”

“Ai nói thế?” Tiêu Bội Trăn phản bác, “Mẫu hậu của ta, muội muội của ta nữa, đó đều không phải là mỹ nhân sao, mẫu thân người mà thấy là sẽ sáng mắt lên cho xem.”

Lưu Quân nói thế nào cũng sai nên dứt khoát không cãi cọ với nàng nữa, nàng nói cái gì thì đồng ý cái đó vậy.

“Hôm nay ta hồi cung trước, cầu xin mẫu hậu để cho ta tự chọn vị hôn phu.” Tiêu Bội Trăn nghịch lộn tóc của mình, nàng vô cùng đắc ý với kế hoạch này, “Có điều, mẫu hậu của ta là người rất bảo thủ. Nếu người không đồng ý thì ta sẽ lập tức bỏ trốn theo trai, để xem người có dám ép ta xuất giá nữa không.”

“Vớ ai?” Lưu Quân hỏi.

“Còn có thể vớ ai nữa?” Tiêu Bội Trăn hỏi ngược lại.

“... Vớ ta ư?” Lưu Quân lên tiếng.

“Nghĩ gì thế, đương nhiên là tự bỏ trốn rồi.” Tiêu Bội Trăn nở nụ cười, “Ta nào dám động vào người? Có điều, nếu người không chê, tối nay giờ Tý hãy tới cạnh cây lê già bên cửa hông ở Đông cung nhé.”

Dù chỉ là trò đùa nhưng Tiêu Bội Trăn vẫn nghiêm túc hẹn với Lưu Quân. Nàng cảm thấy chuyện bỏ trốn theo trai rất thú vị, rất kích thích mới mẻ, rất hợp với người to gan như nàng.

Sau đó nàng lập tức về cung.

Khuông hậu là người cực kỳ bảo thủ, chuyện đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Quả nhiên Tiêu Bội Trăn không nói được gì với mẫu hậu, ngay đêm đó lập tức thu xếp đồ đạc nóng lòng muốn ra khỏi Đông cung.

Nàng đã nghĩ kỹ rồi, chờ khi ra khỏi Thái Diên sẽ bảo Lưu Quân dẫn nàng đến thảo nguyên Ô Mộc Thâm chơi mới được.

Giờ Tý, quả nhiên Lưu Quân đang đứng chờ ở dưới cây lê già. Hắn còn dắt theo cả ngựa và cầm sẵn bọc hành lý. Nhìn thấy một mình Tiêu Bội Trăn đến, hắn ngạc nhiên hỏi: “A Trăn, thế mà nàng thật sự...”

“Đi thôi!” Tiêu Bội Trăn cực kì vui vẻ vỗ vai Lưu Quân, “Đi nào, chúng ta đi lưu lạc chân trời.”

“A Trăn, nàng nghĩ kỹ rồi à?” Lưu Quân kéo dây cương hỏi, “Nàng không phải là đứa trẻ nữa, không định suy nghĩ cẩn thận về hậu quả của chuyện này sao? Nếu nàng thật sự đi với ta, sau này nàng không còn là Thành Quốc công chúa cành vàng lá ngọc nữa đâu.”

Tiêu Bội Trăn sững sờ. Nàng dừng lại một lúc rồi cười nói: “Hay là thôi đi.”

“Ừ.” Lưu Quân gật đầu, “Mau trở về đi, bên ngoài gió lớn, ta sợ nàng bị cảm lạnh.”

“Không phải ta sợ mất vinh hoa phú quý mà trở về đâu.” Tiêu Bội Trăn đón lấy cơn gió đêm, cố chấp nói, “Ta không sợ những điều này chút nào, từ lâu ta đã muốn xuất cung đi chơi rồi. Ta chỉ sợ nếu người đi với ta sẽ bị mất mạng. Lúc phụ hoàng của ta nổi giận thì đáng sợ lắm.”

“...” Lưu Quân khẽ mỉm cười nói: “Ta biết chứ A Trăn.”

Tiêu Bội Trăn nhìn nụ cười của hắn thì không khỏi thở dài, “Sao tính tình của ngươi lại thế chứ? Ta nói gì ngươi cũng tin ư? Đây chẳng phải là bị bán còn giúp người ta đếm tiền à?”

“Công chúa mới là vậy đấy.” Lưu Quân phản bác, “Gặp ta là tin ta ngay. Nếu ta là người xấu thì làm sao?”

“Ngươi là người xấu cũng không đánh lại ta đâu.” Tiêu Bội Trăn lấy roi ngựa ra, gương mặt đầy ý cười, “Ngươi cho rằng ta là một cô nương yếu đuối tay trái gà không chặt sao? Một roi của bôn công chúa vụt xuống có thể khiến ngươi không nhận ra bản thân đấy.”

Nhưng vào lúc này bỗng nhiên cửa Đông cung vô cùng ồn ào, chính là cấm vệ quân của nội cung. Tiêu Bội Trăn kinh ngạc, nhớ đến hậu quả của những chuyện khi mình gây ra khi còn bé, trong lòng lập tức vô cùng căng thẳng.

“Chạy... hay là chạy đi.” Tiêu Bội Trăn không dám hỏi cung nữa. Nàng thấy cấm vệ quân đang đuổi theo thì vội kéo Lưu Quân lên rồi nói, “Đưa ngựa của ngươi cho ta mượn đi, chờ ta ra khỏi Thái Diên sẽ trả lại ngươi. Nếu bị mẫu hậu phát hiện ra nửa đêm ta chuồn ra khỏi cung, vậy thì nguy lắm...”

Lưu Quân cũng lên ngựa rồi kéo dây cương, giục ngựa chạy như bay về phía trước. Mới đầu Tiêu Bội Trăn muốn cưỡi ngựa, nhưng nàng ngồi trong lòng ngực của Lưu Quân một lúc thì chủ động giao luôn quyền cưỡi ngựa cho hắn, còn bản thân lại co người trong lòng ngực của Lưu Quân rồi thò đầu ra nhìn xung quanh.

... Cảm giác này đúng là bỏ trốn theo trai mà.

Tiêu Bội Trăn tự nói trong lòng xong thì khéo môi cong lên.

Hai người xuyên qua đường phố ban đêm vào giờ giới nghiêm, lúc đến gần cửa thành thì lại bị chặn lại bởi ba cửa ải. Một đám cấm vệ quân tiến đến, Tiêu Bội Trăn thầm nghĩ “thảm rồi”, đẩy mắt lấp lánh nước mắt: “Lưu Quân, ta xin lỗi... ta liên lụy đến ngươi rồi.”

“Không sao.” Lưu Quân vẫn cười, “Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Xảy ra chuyện lớn rồi.” Tiêu Bội Trăn lầm bầm, “Ngươi không biết tính tình của phụ hoàng ta đâu. Nếu hai ta bị bắt đi thì chắc là phụ hoàng ta sẽ làm thịt ngươi mất...”

Cầm vệ quân tiến lên đưa Thành Quốc công chúa và Lưu Quân về Đông cung. Chuyện Thành Quốc công chúa bỏ trốn theo trai không phải là chuyện nhỏ, đã quấy rầy Đế Hậu. Hai người lần lượt đi tới.

“Bỏ trốn với ai?” Khương hậu mặc trang phục vô cùng rực rỡ, giận dữ quát lên.

“Dẫn... dẫn tới rồi ạ.” Cầm vệ quân run sợ, “Là Lưu tiên sinh...”

Im lặng.

Khương Linh Châu phát tay nói: “Vậy trở về nghỉ ngơi đi.”

Chỉ chốc lát sau Tiêu Tuấn Trì cũng đến, sắc mặt còn kém hơn cả Khương Linh Châu.

“Ai bắt cóc Thành Quốc công chúa hả?”

“Là... là Lưu tiên sinh ạ.”

Im lặng.

Tiêu Tuấn Trì xoa cằm: “Thôi, A Trăn ham chơi cũng không phải lần một lần hai, cứ để hai đứa đi đi. Trời tối rồi, nhớ đưa Lưu tiên sinh về nghỉ ngơi sớm.”

Lưu Quân mỉm cười rồi quỳ xuống tạ ơn.

Tiêu Bội Trăn ở bên cạnh thấy vậy thì con ngươi như muốn rơi ra ngoài.

“Phụ hoàng, người không tức giận ạ?” Nàng hỏi Tiêu Tuấn Trì.

“Giận cái gì?” Tiêu Tuấn Trì đáp, “Mẫu hậu của con vốn muốn gả con cho thằng nhóc này, bây giờ hai đứa tâm đầu ý hợp, chẳng phải là trùng hợp quá sao? Xem ra hôn lễ của hai con cũng nên bàn bạc rồi, tháng sau làm luôn đi.”

“Cái... cái gì ạ?”

Tiêu Bội Trăn suýt nữa muốn đập đầu vào cột.

“A Trăn, con bớt gây rắc rối cho Lưu Quân đi.” Tiêu Tuấn Trì không yên lòng về tính tình của Tiêu Bội Trăn lắm, nói tiếp: “Tuy biết hai con đã quen nhau, hơn nữa tình cảm còn khá tốt. Nhưng thằng nhóc này là thủ lĩnh của bộ tộc A Cổ, lại là chủ tể của Hỏa giáo, thân phận cực kỳ cao quý nên không chịu được mấy trò nghịch ngợm của con đâu.”

Tiêu Bội Trăn suy nghĩ một lúc lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lưu Quân: “Lưu Quân, người đã biết chuyện này từ sớm rồi phải không?”

Lưu Quân mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóng: “Phải.”

“Ngươi... $\Sigma(^\circ \Delta^\circ |||)$ ”

Một lúc sau, tiếng kêu gào của Thành Quốc công chúa vang vọng khắp Đông cung.

“Mẫu! Hậu! Con! Tuyệt! Đối! Không! Muốn! Gả! Cho! Hấn!”

“Nhưng A Trăn này, hôm nay nàng còn muốn bỏ trốn với ta mà...”

TOÀN VĂN HOÀN